

Νίκος Βλαγός

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ

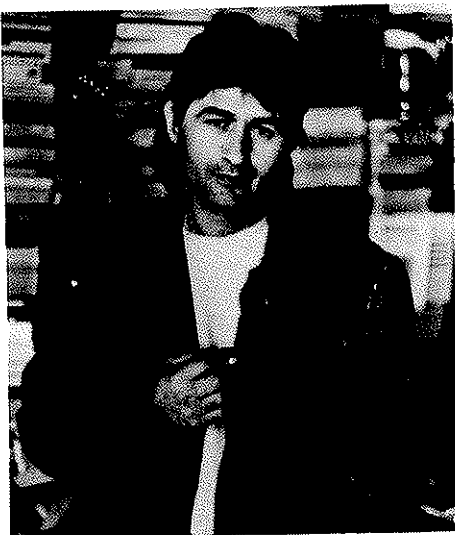
ΚΑΙ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Η ΟΛΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

αρκάδια

Δεν ήταν λίγοι οι φίλοι μου που στάθηκαν με σκεπτικισμό μπροστά στις επιπτώσεις που 'ταν πιθανό να επιφέρει σε βάρος μου η έκδοση τούτου του βιβλίου. Κι αυτό, όχι γιατί διαφωνούσαν με την όλη συλλογιστική του, αλλά γιατί φοβόντουσαν για μένα. Δεν τους αδικώ, δεδομένου ότι ήταν γνώστες των όσων τραγικών για την αξιοπρέπεια της χώρας μας, διαδραματίστηκαν στο σκοτεινό παρασκήνιο προκειμένου να ματαιωθεί η έκδοση της μελέτης μου πάνω στο πρόβλημα - Χίτλερ. Μιλώ για το δύσσομο εκείνο παρασκήνιο, που στους κόλπους του κινούνται οι αιώνιοι τυφλοπόντικες οι οποίοι λυμαίνονται τον μόχθο και το αίμα του λαού μας. Όλοι αυτοί οι εκπρόσωποι της πλέον σάπιας ολιγαρχίας του πλούτου που πιστεύουν αφενός ότι τα πάντα είναι εξαγοράσιμα κι αφετέρου ότι μπορούν να χαράξουν το μέλλον του τόπου - μέσω των πουλημένων στη χάρη τους Πολιτικών, Καλλιτεχνών, «Διανοούμενων» κλπ. - μετακινώντας απλώς

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ
ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΛΤΕΡ
ΚΑΙ
ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ
Η ΟΛΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Σειρά:

ΝΑ ΞΑΝΑΓΡΑΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

Νίκου Βεργίδη
ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ
Η ΟΛΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Πρόλογος: Ν. ΡΑΠΤΗΣ

Εισαγωγή: Δ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ

Τη γενική επιμέλεια της ύλης έκανε ο συγγραφέας ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ,
Ζαλόγγου 34, Άγιος Ιερόθεος Περιστέρι - Αθήνα Τ.Κ. 121 37

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ορθογραφικός έλεγχος και
Τυπογραφικές διορθώσεις: ΜΑΙΡΗ ΡΩΝΤΑ
Φωτοστοιχειοθεσία: ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΩΝΤΑΣ
Αποχρωματισμοί: Α. ΚΑΛΕΜΗΣ & ΣΙΑ
Μοντάζ: ΝΩΝΤΑΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΓΩΓΗ
Εκδοτικός Οίκος ΔΑΜΙΑΝΟΥ

COPYRIGHT για όλο τον κόσμο: ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: «ΛΑΪΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»

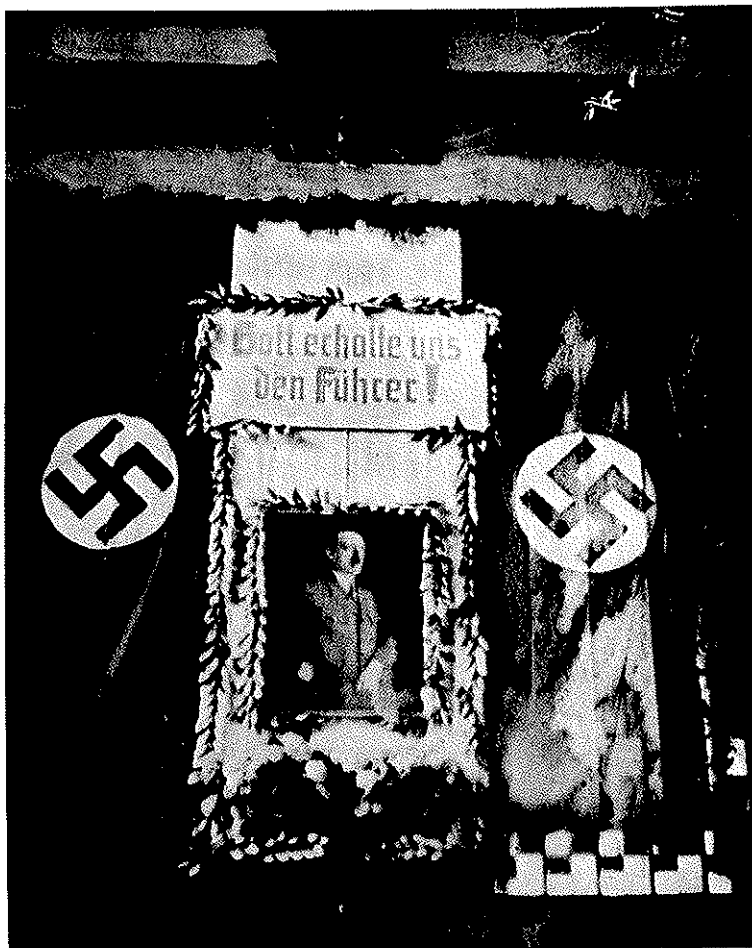
Εμμ. Μπενάκη 24 - Αθήνα - τηλ. 3605.527

ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ

Αδόλφος Χίτλερ και Εθνικοσοσιαλισμός Η όλη Αλήθεια

«ΝΑ ΞΑΝΑΓΡΑΨΟΥΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ»

«Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ ΕΣΤΕΙΛΕ ΤΟΝ ΦΥΡΕΡ»

Berchtesgaden

Hitler's retreat in the mountains of Obersalzberg in Berchtesgaden near the Austrian-Bavarian border was a beautiful complex. Hitler lived in a simple house, protected by hundreds of armed guards in barracks, located near the hideaway. Its pastoral beauty and serene atmosphere in the wooded Bavarian Alps revitalized him. Eva Braun spent most of her time in Berchtesgaden, hidden from public eye.

Ο Χίτλερ με μία μικρή Αυστριακή θαυμάστριά του.

Δυο λόγια από τον Συγγραφέα

Σε κάποια άλλη πιο πρόσφορη στιγμή θα φέρω στη δημοσιότητα όλο το τραγικό για την αξιοπρέπεια του λαού μας παρασκήνιο, το οποίο προηγήθηκε της έκδοσης τούτης της εργασίας μου. Ένα χυδαίο παρασκήνιο που τα νήματά του κινούσαν οι εκπρόσωποι της αιώνιας μάστιγας των λαών. Αυτοί που νομίζουν ότι οι πάντες και τα πάντα είναι εξαγοράσιμα. (Και γιατί να μη το πιστεύουν εφόσον η αφρόκρεμα της δημόσιας ζωής του τόπου είναι δούλα στις ορέξεις τους;) Το γεγονός είναι πως στο πρόσωπό μου διάλεξαν λάθος άνθρωπο. Το παρόν βιβλίο μου βγαίνει με τη μορφή που 'θελα εγώ να βγει κι όχι με κείνη που μ'εκβιαστικό τρόπο επιθυμούσαν αυτοί.

Ζητώ συγνώμη απ' τον αναγνώστη, αλλά για λόγους ανεξάρτητους απ' τη θέλησή μου αδυνατώ να επεχταθώ περισσότερο στο θέμα. Τουλάχιστον τώρα... Δεσμεύομαι όμως ηθικά απέναντί του ότι στην επανέκδοση του έργου θ' αναφερθώ με κάθε λεπτομέρεια στην βρώμικη αυτή υπόθεση...

Τέλος πάντων οφείλω να ευχαριστήσω δημόσια τους ανθρώπους οι οποίοι μου συμπαραστάθηκαν έμπραχτα στις δύσκολες στιγμές που πέρασα. Και πιο συγκεκριμένα τον Μ.Π. που χάρη στις προσπάθειές του μπορέσαμε να μαγνητοφωνήσουμε κάποιες καίριες συνομιλίες. Τον Δικηγόρο Θ.Π. για τις οξυδερκείς συμβουλές του που κατέστησαν δυνατή την ψύχραιμη αντιμετώπιση των εκβιασμών, καθώς και τον Συμβολαιογράφο Δ.Γ. για την πρόθυμη εκ μέρους του ασφάλιση των σχετικών ντοκουμέντων. Επίσης την Κ.Μ. και την Ζ.Κ. για την εντελώς ανθρώπινη συμπαραστάσή τους. Τον Δημήτρη Καλομοίρη για την χρήσιμη ανταλλαγή απόψεων που 'χα μαζί του, όπως και για την Εισαγωγή του. Τέλος, χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ στον Πρόεδρο της «Movemant for European Restoration» Η. Volenmberg, για το σπάνιο βιβλιογραφικό υλικό που 'θεσε ευγενικά στη διάθεσή μου και που αποτέλεσε ανεχτίμητο βοήθημα για την ολοκλήρωση της παρούσας μελέτης.

Νίκος Βεργίδης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νίκου Ράπτη: Ο Νίκος Βεργίδης και η αναζήτηση της αλήθειας	σελ. 1
Εισαγωγή του Δημήτρη Καλομοίρη	3
Αδόλφος Χίτλερ: Προς μια νέα αντιμετώπιση;	

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α': Το αληθινό αυγό του φιδιού	7
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β': Ο Νεαρός Χίτλερ κι ο Ιστορικός του περιγυρος	48
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ': Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών (N.S.D.P.)	71
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ': Η αιματοβαμμένη εξέγερση στο Μόναχο	93
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε': Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης καταρρέει	116

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΠΩΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙΤΑΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α': Οι πραγματικοί εμπρηστές του Ράιχσταχ	139
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β': Η αλήθεια για τη «Νύχτα των μεγάλων μαχαιριών»	156
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ': Η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία	179
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ': Ρηνανία: Η αρχή του τέλους	205
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε': Αντίστροφη πορεία προς τον αναπόφευχτο πόλεμο	222

ΤΡΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΑ

Υ.Γ. Α': Το Άουσβιτς και η εκδίκηση του αρχαίου κόσμου	275
Υ.Γ. Β': Η Ιστορική συνέπεια των ηλιθίων και τα «τέρατα της ασυνέπειας»	279
Υ.Γ. Γ': Συμβολή στο θάνατο του ώριμου φασισμού	285

Ο ΝΙΚΟΣ ΒΕΡΓΙΔΗΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Με ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρακολουθώ το συγγραφικό έργο του Νίκου Βεργίδη. Ανεξάρτητα από τη διαφοροποίηση των προσωπικών μου απόψεων εκτιμώ ιδιαίτερα τις ένθερμες διερευνητικές αναζητήσεις του, τους δημιουργικούς προβληματισμούς του και την ηρωική του πρόθεση να φέρει σε φως την αλήθεια.

Γιστεύω στην ειλικρίνεια και την εντιμότητα των προθέσεών του και δεν διστάζω καθόλου στο να προκρίνω την πεποίθηση που διαμορφώνεται από μια ενεργητική διερεύνηση των γραφών, των γεγονότων και των στοιχείων, από μια δημιουργική ταύτιση της ψυχοπνευματικότητας του ανθρώπου με τα δεδομένα, απέναντι στην παθητική και απροβλημάτιστη αποδοχή προδιαμορφωμένων απόψεων.

Η αξία του ονόματός της ΑΛΗΘΕΙΑ δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από τις αναθεωρήσεις της. Αντίθετα βγαίνει τελειοποιημένη και ενισχυμένη από κάθε μια από αυτές. Η ΑΛΗΘΕΙΑ αποτελεί στην πραγματικότητα μιαν αδιάκοπη πρόκληση στους νοήμονες ανθρώπους, στα γενναία και δημιουργικά πνεύματα. Είναι ένας στίβος αδιάκοπης δημιουργικής ασκήσεως και τελειοποιήσεως του πνεύματος.

Ο κ. Βεργίδης ανταποκρίθηκε με ανοιχτή την καρδιά και τη σκέψη και με πολύ θάρρος σ' αυτή την τιμητική πρόσκληση και, έτσι δημιούργησε καινούργιους προβληματισμούς. Αυτό τον τιμά ιδιαίτερα, γιατί η Ιστορία δεν ξαναγράφεται απλώς, αλλά επαναβιώνεται μέσα στην σκέψη των επερχόμενων. Χωρίς αυτή την ενεργό και δημιουργική επαναβίωση δεν θα είχε ουσιαστικά καμιά σπουδαία σημασία.

Με τη θαρραλέα λοιπόν αυτή ανταπόκρισή του δημιούργησε μια καινούργια πρόκληση σε σχέση με την ΑΛΗΘΕΙΑ, δηλαδή της πρόσφερε μια ακόμη ευκαιρία επαναβεβαιώσεως και επανακυρώσεως της, εφόσον βέβαια διεκδικεί επάξια τη θέση που της ανήκει. Ταυτόχρονα όμως έθεσε και τον ίδιο τον εαυτό του, όχι μόνο σε πνευματική άθληση, αλλά επίσης σε κρίση και δοκιμασία, η οποία, άσχετα με το αποτέλεσμα, εφόσον την επεχείρησε με έντιμο, ειλικρινή και καλοπροαίρετο τρόπο, τον καταξιώνει.

Μαζί με την έκφραση της εκτιμής μου καθώς και την ευχή να διατηρήσει αδιάπτωτο και αμείωτο το διερευνητικό και δημιουργικό δυναμισμό του πνεύματός του προς όφελος της τόσο χρήσιμης σε όλους μας ψυχοπνευματικής ανανεώσεως της ανθρώπινης σκέψεως.

ΝΙΚΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ARCADIA:

Ο Νίκος Ράπτης χρημάτισε Διευθυντής του Προγραμματισμού Εκπαίδευσης Διδακτικού Προσωπικού του Υπουργείου Παιδείας. Επίσης Γενικός Διευθυντής της Παιδαγωγικής Ακαδημίας της Αλεξανδρούπολης. Προσωπικός φίλος του μεγάλου Γάλλου Παιδαγωγού Ζαν Πιαζέ, αντιπροσώπευσε τη χώρα μας σε εφτά ψυχοπαιδαγωγικά Συνέδρια του εξωτερικού κι είναι συγγραφέας 15 βιβλίων ψυχοπαιδαγωγικού περιεχομένου.

ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ. ΠΡΟΣ ΜΙΑ ΝΕΑ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ;

Ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν η μοίρα της Γερμανίας· και μια κι η Γερμανία βρίσκεται γεωγραφικά, οικονομικά και πολιτιστικά στο επίκεντρο της Ευρώπης, ο Αδόλφος Χίτλερ ήταν κι η τραγική μοίρα της Ευρώπης ολόκληρης. Η εκπληκτική πολιτική σταδιοδρομία του εντυπωσίασε και τα δραματικά γεγονότα, με τα οποία συνδέθηκε, δεν θα σβήσουν από τη μνήμη όσων τ' άφησαν παρά μόνο με το περασμά της γενιάς τους, με το θάνατο. Όμως οι ιστορικοί, παλιότεροι και πρόσφατοι, φροντίζουν να διατηρήσουν τη μνήμη του Χίτλερ και για τις επόμενες γενιές.

Ο Werner Maser στον πρόλογο της βιογραφίας του Χίτλερ¹ επισημαίνει, ότι μέχρι το 1960 είχαν καταμετρηθεί 50.000 αξιόλογα βιβλία, που αφορούσαν στην εποχή του πολέμου μόνο.

Γιατί όμως, για ποιό λόγο αυτή η θύελλα των δημοσιευμάτων σχετικά με τον Χίτλερ; Γιατί καμιά εποχή δεν είναι τόσο τεκμηριωμένη όσο η εποχή του; Τι κάνει τους ιστορικούς να συγκεντρώνουν το ενδιαφέρον τους σ' αυτόν;

Την απάντηση δίνει επιγραμματικά ο Joachim Fest.² Γιατί «η γνωστή ιστορία δεν αναφέρει κανένα φαινόμενο σαν τον Χίτλερ. Κανέναν δεν προκάλεσε τόσες ζητωκραυγές, τόση υστερία, τόση προσδοκία, αλλά και τόσο μίσος. Κανένας άλλος δεν επιτάχυνε τόσο απίστευτα μέσα σε μικρό διάστημα τη ροή του χρόνου και δεν άλλαξε, όπως αυτός, τον κόσμο. Κανένας δεν άφησε πίσω του τόσα ερείπια. Μια συμμαχία όλων σχεδόν των παγκοσμίων δυνάμεων χρειάστηκε έξι χρόνια πόλεμο για να τον ισοπεδώσει»,³ «να τον σκοτώσει σαν λυσσαμένο σκυλί».⁴

Ο Αδόλφος Χίτλερ σαγήνεψε τους ιστορικούς γιατί «όλα προερχόντουσαν σε απaráμιλλο βαθμό μονομιάς μέσα από τον ίδιο. Ήτανε δάσκαλος του εαυτού του, οργανωτής Κόμματος, δημιουργός μιας ιδεολογίας, στρατηγός, δημιουργός, αρχηγός και πολιτικός».⁵

1. Werner Maser, «ADOLF HITLER. LEGENDE - MYTHOS - WIRKLICHKEIT. 7η έκδ., WILHELM HEYNE VERLAG, München 1980, σ. 7.

2. Joachim Fest, «HITLER», PROPYLÄEN VERLAG, Berlin 1973 - ULSTEIN GMBH 1976.

3. Ό.π. Ι τόμος, σ. 17.

4. Ό.π. Ι τόμος, σ. 17. Και το Συνταγματάρχη V. Gersdorf, παρμένο από του Ehlers, «TECHNIK UND MORAL EINER VERSCHWÖRUNG», Frankfurt/M-Bonn 1964, σ. 92.

5. TREVOR - ROPER (έκδ.), «LE TESTAMENT POLITIQUE DE HITLER», Πρόλογος, σ. 13. Αναφέρεται από τον Fest ό.π., σ. 18, υποσ. 4.

Στην Ελλάδα η προσωπικότητα και η δράση του Αδόλφου Χίτλερ δεν έχουν ερευνηθεί αρκετά.⁶ Έτσι, το βιβλίο του Νίκου Βεργίδη έρχεται να καλύψει ένα σημαντικό κενό. Ο Βεργίδης δεν περιορίζεται σε ιστοριογραφικές περιγραφές. Μελετάει και κρίνει τον Χίτλερ με ιστορική συνέπεια μέσα στην εποχή του και στο γεωγραφικό χώρο που έζησε κι έδρασε. Τα συμπεράσματά του είναι τεκμηριωμένα με την πιο αδιαμφισβήτητη και έγκυρη ιστορική βιβλιογραφία της μεταχίτλερικής περιόδου. Ερευνάει το αντικείμενό του με επιστημονική ηρεμία και ψυχρότητα. Δεν διακατέχεται από αντιχίτλερική υστερία. Η Ιστορία ούτε ξέρει ούτε ανέχεται πάθη.

Σαν σύγχρονος ιστορικός, ο Βεργίδης δεν επιτίθεται, δεν κατακρίνει, δεν καταδικάζει. Αλλά ούτε απαλλάσσει ούτε συγχωρεί, όπως δεν συγχωρεί την άγρια δολοφονία των Σπαρτακιστών. Ακολουθεί τη σύγχρονη τάση. Ανοίγει ένα νέο διάλογο: θα μπορούσε να λεχτεί ένα νέο «φάκελο Χίτλερ». Δεν αντιμετωπίζει τον Χίτλερ σαν παθολογικό φαινόμενο ούτε σαν δαίμονα, ούτε σαν προσωπικότητα αρνητική. Αλλά τον βλέπει όπως ήταν: δηλαδή κανονικό όν.⁷ Μας δίνει ένα Χίτλερ ανθρωπινό, φυσιολογικό. Στη σύλληψη αυτή του Χίτλερ, ο Βεργίδης βρίσκεται πολύ κοντά με τη θεώρηση του John Toland.⁸

*
* * *

Ο πυρήνας του έργου του Βεργίδη βρίσκεται στο πρώτο κεφάλαιο, που προβαίνει σε ιδιαίτερη ανάλυση του Γερμανικού προβλήματος. Ο χαρακτήρας και ο δεσμός του Γερμανού με την «Πολιτεία» (κρατίδιο) κι όχι με το Reich (Κράτος). Η «Πολιτεία» είναι ο ζωτικός του χώρος: όχι το Κράτος, όπως συμβαίνει με τον Γάλλο, τον Ισπανό, τον Έλληνα. Στην αντίληψη του Βεργίδη, ο Αδόλφος Χίτλερ είναι κατά βάση Σοσιαλιστής. Πολεμάει το αντιδραστικό Σοσιαλιστικό Κόμμα, έρχεται σε σύγκρουση με τους αριστοκράτες. Δημιουργεί την «κοινωνικοποιημένη επιχείρηση». Διαλύει τα συντεχνιακής προέλευσης Εργατικά Συνδικάτα και ιδρύει το «Γερμανικό Μέτωπο Εργασίας». Εδώ τονίζεται και η ελαστικότητα της ιδεολογίας του Χίτλερ, που της επιτρέπει να προσαρμοστεί με άνεση στο Σοσιαλισμό. Η ελαστικότητα αυτή αποτελεί μήνυμα για μια νέα θεώρηση, για ένα νέο Σοσιαλιστικό Ουμανισμό, που σαφώς καταφαίνεται από το νέο διάλογο που αρχίζει ο Βεργίδης.

Είναι ιδιαίτερα ενδιαφέρουσα η σχετική με την έναρξη του πολέμου ανάπτυξη του Βεργίδη. Ποιός ήταν ο ρόλος των συμμάχων, της Πολωνίας, του Χίτλερ στην εξαπόλυσή του; Ποιός μπορεί να εξαπολύσει ένα πόλεμο; Χωρίς

6. Από τις πιο πρόσφατες εκδόσεις έχω υπόψη μου την ελληνική μετάφραση του «MEIN KAMPF» των Α. Πάγκαλου και Δ. Κωστελέντου και το έργο του Erich Snaiter, «ADOLF HITLER» σε ελληνική μετάφραση Δ. Μαυρογένη, Κριός 1980. Μερικά στοιχεία περιέχονται επίσης και στη νουβέλα του Κ. Καλατζή, «Η ΜΠΥΡΑΡΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ», Πιτσιλός, 1984. Για τα πιο παλιά αναφέρομαι στον Ν. Χάγκερ - Μπουφίδη, «ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ», εκδόσεις Ακροπόλεως 1936.

7. «FRANKFURTER ALLGEMEINE».

8. John Toland, «ADOLF HITLER», Doubleday, New York, 1976 και Γερμανική έκδοση BASTEI-LÜBBE 1981.

αμφιβολία αυτός που θα βγει κερδισμένος απ' αυτόν. Ο Χίτλερ συχνά χρησιμοποιεί τη φράση «ο πόλεμος ο οποίος μας επιβλήθηκε». Ο Βεργίδης αναφέρεται στη φράση αυτή. Αλλά... καλύτερα «ουδέν σχόλιο». Μόνο μια αναφορά στη στρατιωτική τεχνική σχετικά με την προετοιμασία του πολέμου από τον Χίτλερ: Το 1934 η Γερμανία κατασκεύασε το θωρακισμένο άρμα τύπου 15,4 τόννων, οπλισμένο με δύο μόνο πολυβόλα.⁹ Αν και σκοπός του άρματος αυτού ήταν η εκπαίδευση προσωπικού, παρέμεινε το κύριο όπλο αρμάτων θωρακισμένων Γερμανικών Μεραρχιών μέχρι το 1940. Ο δημιουργός των θωρακισμένων Μεραρχιών και θεωρητικός του πολέμου των αρμάτων, στρατηγός Heinz Guderian, γράφει:¹⁰ «Κανείς δεν σκέφτηκε το 1932,¹¹ ότι μία μέρα θα 'πρεπε να βαδίσουμε κατά των εχθρών με τα μικρά αυτά εκπαιδευτικά άρματα». Ο ίδιος πιο κάτω γράφει, ότι είναι ευτύχημα πως οι Τσέχοι δεν αντιδράσανε στρατιωτικά κατά την προσάρτηση της Σουδητίας. Το κύριο άρμα τους, το 38 (Τ) ήταν πολύ ανώτερο από το Γερμανικό Ι βάρους 9.725 τόννων και οπλισμένο με πυροβόλο των 37 χιλιοστών.¹² Πού βρίσκεται, λοιπόν, η προετοιμασία του πολέμου;

*
* * *

Θα πρέπει τελειώνοντας, να συγχαρούμε τον Νίκο Βεργίδη για το καινούργιο βιβλίο του, που ανοίγει στην Ελλάδα καινούργιους δρόμους, νέο διάλογο και νέες προοπτικές για την αναζήτηση της ιστορικής αλήθειας. Τα βιβλία του για τον Νέρωνα και το Χριστό και για τον Στάλιν, δεν στερούσαν στην πρωτοτυπία αυτή. Η ανάπτυξη που ακολουθεί, σχετικά με τον Χίτλερ, ολοκληρώνει την τάση του ν' ακολουθεί καινούργιους δρόμους στην ιστορική έρευνα, να κάνει βαθιές τομές και ν' αξιολογεί με σύγχρονη ιστορική σκέψη το υλικό που του προσφέρεται.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ*

9. V. Senger und Etterlin, «DIE DEUTSCHEN PANZER», 3 έκδ., LEHMANN'S VERLAG 1968, σ. 18 επ., 116.

10. «ERINNERUNGEN EINES SOLDATEN», KURT VORWINCKEL VERLAG 1951, σ. 22.

11. Το άρμα 1 τότε σχεδιάστηκε σαν εκπαιδευτικό.

12. V. Senger und Etterlin, ό.π., σ. 31 επ., 130 επ. Το άρμα αυτό χρησιμοποιήθηκε ευρύτατα από τους Γερμανούς και στην εκστρατεία της Ρωσίας ακόμη.

* Ο Δημ. Καλομοίρης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1927. Είναι δικηγόρος και διδάκτορας της Νομικής. Έχει ως τώρα δημοσιεύσει 8 βιβλία και περισσότερες από 200 μελέτες και σχόλια σε νομικά περιοδικά. Παράλληλα ασχολείται ερασιτεχνικά με τη σύγχρονη Ιστορία, κυρίως τη στρατιωτική.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Η Ιστορική ασυνέπεια και πώς δημιουργείται

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Το αληθινό αυγό του φιδιού

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

Ο Νεαρός Χίτλερ κι ο Ιστορικός του περιγυρος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

*Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών
(N.S.D.P.)*

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

Η αιματοβαμμένη εξέγερση στο Μόναχο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης καταρρέει

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Το αληθινό αυγό του φιδιού

Τα Γερμανικά κρατίδια ζούσαν για αιώνες στις παρυφές των όποιων οικονομικοκοινωνικών Ευρωπαϊκών διεργασιών. Οι πολυποίκιλες αντανακλάσεις, που εκπέμπαν οι διάφορες εξελικτικές διακυμάνσεις του Ευρωπαϊκού χώρου, σπάνια βρίσκαν προσβάσεις επηρεασμού των Γερμανικών πληθυσμών. Οι λόγοι γι' αυτή την απομόνωσή τους, οφείλονταν σε καθαρά αντικειμενικά αίτια. Το κάθε Γερμανικό κρατίδιο, ήταν εδώ κι εκατοντάδες χρόνια, έρμαιο στις προθέσεις του εκάστοτε ισχυρού της ημέρας. Ο μόνος τρόπος που υπήρχε προκειμένου να επιζήσει, ήταν η αποφυγή οποιασδήποτε «πρόκλησης». Παράλληλα έπρεπε, προκειμένου να πείσει για την «αιωνιότητα» των «καλών του προθέσεων», να κολακεύει τις εποχικά ισχυρές δυνάμεις. Αυτή η καταναγκαστική επιλογή, απαιτούσε την ύπαρξη μιας πολύ ευέλικτης διπλωματίας. Με τη χρησιμοποίησή της, η άρχουσα τάξη εξασφάλιζε τη διαίωνιση των κατεστημένων φεουδαλικών μεθόδων απομύζησης του υποταγμένου στη «χάρη» της, απλού λαού.

Απ' τη μεριά τους οι κατά καιρούς αναδυόμενες ευρωπαϊκές δυνάμεις, δεν είχαν αντίρρηση στο να καθαγιάσουν την ουδετερότητα των δεκάδων Γερμανικών κρατίδιων. Η ζωή είχε αποδείξει, πως η ουδετερότητά τους λειτουργούσε σαν προστατευτικό τείχος, ενάντια σε κείνον που θ' αμφισβητούσε το «δοσμένο» της επικράτειάς τους. Τούτη η ουδετερότητα δηλαδή εξελίσσεται απόνα στάδιο και μετά, σ' ένα είδος «Ελβετικού ταμπού». Η ωφελιμότητά της – για τις κατασταλαγμένες πλέον Ευρωπαϊκές δυνάμεις – θα πάρει γίγαντιες διαστάσεις στα μέσα του 18ου αιώνα. Τότε αρχίζει να σχηματίζεται στον ορίζοντα ένας θανάσιμος γι' αυτές κίνδυνος: Η Πρωσία. Ωστόσο η Πρωσία είν' η τελευταία χώρα που θ' αμφισβητούσε την ανεξαρτησία των Γερμανικών κρατών. Αν αυτή λειτουργούσε σαν ασπίδα για τους Αγγλογάλλους και Ρώσους μια φορά, για την Πρωσία λειτουργούσε δέκα.

Εν πάση περιπτώσει, η παραπάνω πραγματικότητα δημιουργεί τρεις αλληλένδετους παράγοντες.

Α- Μια ιστορική στασιμότητα στον τομέα της εξέλιξης των παραγωγικών σχέσεων. Τόσο η μικρή έκταση των Γερμανικών κρατών, όσο κι η ουδετερότητα - απομόνωσή τους, συντελούσαν στην ενθάρρυνση ενός συλλογικού κι ατομικού εφησυχασμού. Αυτό σήμαινε μη επιδεκτικότητα στα διαλεχτικά οικονομικοκοινωνικά - πολιτικά «άλματα» των άλλων Ευρωπαϊκών κρατών. Κοντολογής, ευνοούσε τη συνεχή αναπαραγωγή του παραδοσιακού τρόπου ζωής: Δηλαδή του φεουδαρχισμού, με τη μάσκα της «ελεύθερης δουλοπαροικίας».

Β- Αναλύοντας σφαιρικά - με βάση το σύνολο των κοινωνικών επιστημών - τον όρο «Ευέλκτη Διπλωματία», καταλήγουμε στα εξής: Η ίδια η φύση της φράσης, αποπνέει ένα πνεύμα υποκρισίας. Ταυτόχρονα, προσβλέπει και σ' ένα «έπαθλο». Την απρόσκοπτη συνέχιση του φεουδαλικού ξεζουμίσματος των μαζών, μέσω της μη χειραφέτησής τους. Η «ευέλκτη διπλωματία» όμως, παράγει κι ένα πολύ σημαντικό κοινωνικό φαινόμενο. Το βάλτωμα των διάφορων προτσές, φράζει το δρόμο προς τη συνειδητοποίηση της θέσης των χαμηλών στρωμάτων. Συνεπώς, αποπροσανατολίζει - όταν αυτές εκδηλώνονται - τις ταξικές συγκρούσεις. Τις ωθεί σε νεφελώδη και μεταφυσικά κανάλια διεκδίκησης. Το άτομο βιώνει την «ισοβιότητα» της διαστρωμάτωσης του κάθε κρατίδιου. Πολύ περισσότερο, ταυτίζεται μαζί της. Η έλλειψη πληροφόρησής του - λόγω της κλειστής δουλοπαροικίας - επιτρέπει στην «αριστοκρατία» να τον πείσει, πως η μικρή του πατρίδα αποτελεί το κέντρο της γης. Τα έξω απ' τη Γερμανία κράτη, διοικούνται από «δολοφόνους» κι αδηφάγους ληστές, οι οποίοι εποφθαλμιούν όχι μόνο το καρβέλι του, μα και την ίδια του τη ζωή. Το άτομο συμεριζεται πλέον τις προσπάθειες της κρατικής διπλωματίας, να κρατήσει μακριά του τους «δολοφόνους». Αγωνιά για το αν οι «άρχοντες» του θα τα καταφέρουν. Αποτέλεσμα; Ο λαός βιώνει μια Γερμανοκεντρική συνείδηση. Έτσι, αποχτά ένα συμφεροντολογικό τρόπο σκέψης, στα θέματα που αφορούν το γενικόλογό κι αφηρημένο ορισμό «Πατρίδα».

Γ- Στις πρώτες δεκαετίες του 19ου αιώνα, συντρίβονται τα όποια εναπομεινάντα τείχη προορίζονταν σαν οχυρά, ενάντια στα Ευρωπαϊκά οικονομικά - κοινωνικά «μιάσματα». Τα πρώτα ρήγματα σημειώθηκαν απ' τον εντολοδόχο της Γαλλικής αστικής τάξης, Βοναπάρτη. Ακολούθησαν ορισμένα άλλα, απ' την αντίστοιχη Βρετανική. Οι παρθένες ιστορικά ιδέες της αντιφεουδαρχικής αστικής τάξης, εισβάλλουν σαν ανεμοστρόβιλος. Οι λαοί των Γερμανικών κρατών έρχονται σ' επαφή με οράματα πρωτόγνωρα. Ανακαλύπτουν, ότι υπάρχουν άπειρες δυνατότητες καλύτερης των συνθηκών διαβίωσής τους. Την ίδια στιγμή

κατασταλάζει και μια γνήσια Γερμανική αστική τάξη. Η βασική προέλευσή της εντοπίζεται σε κάποια φεουδαρχικά στρώματα, που η αντιπαραγωγικότητα των χτημάτων τους, σε συνδυασμό μ' ορισμένες συγκυρίες, τα υποχρέωσαν ν' αναζητήσουν την ευημερία στη βιομηχανική προοπτική. Η τέτοια καταγωγή της, στοιχειοθετούσε μια μεγάλη ιδιορρυθμία. Κάτι, που τη διαφοροποιούσε ολότελα απ' τα πρότυπα ανέλιξης της Γαλλικής και Βρετανικής αστικής τάξης. Στις δυο παραπάνω χώρες, ο φεουδαρχισμός υποχώρησε ύστερα από πολύχρονους, όσο κι αιματηρούς αγώνες. Η δε εξέλιξη των πρώην μικρομεταπραττών σε κατεστημένη κατάσταση, υπήρξε και πολυδαίδαλη και βασανιστική. Στη Γερμανία αντίθετα, οι μικρομεταπραττές παραμένουν τέτοιοι. Η αστική της τάξη, εμφανίζεται στον ιστορικό στίβο με τη μορφή της άρχουσας τάξης. Πρώτος και κυριότερος στόχος της, το άνοιγμα της αγοράς. Το βάθεμά της θα δημιουργήσει ικανές εστίες απορρόφησης των αστικών προϊόντων της νεαρής Γερμανικής βιομηχανίας. Σ' αυτά τα πλαίσια σκέψης κινούμενη, συσπειρώνεται γύρω απ' το μόνο Γερμανικό κράτος, που θα μπορούσε να επιβάλει μια βίαιη, εν ανάγκη, συνένωση των Γερμανικών κρατιδίων: Την Πρωσία. Και... ενένετο «Παγγερμανισμός»...

Οι πληθυσμοί των εν λόγω κρατιδίων, σιγοντάρουν με πάθος την προσπάθεια των αστών για ενιαία πατρίδα. Ο απλός λαός διακρίνει αμέσως τα εντελώς πραχτικά οφέλη, μιας ενιαίας Γερμανίας. Θα πάψει νά 'ναι δεμένος με τα εκβιαστικά δεσμά των συνόρων, του όποιου κρατίδιου. Θα μπορεί ν' αναζητήσει καλύτερη τύχη σ' όποια περιοχή θελήσει. Τ' αυξημένα μεροκάματα του βιομηχανικού εργάτη, έρχονται σ' αντίθεση με τα ψίχουλα του τοπικού γαιοχτήμονα. Και μόνο το γεγονός της άγριας σύγκρουσης αστών-φεουδαρχών, εγγυάται ένα μέλλον, ελάχιστα έστω καλύτερο, απ' ό,τι εγγυάται η δεκαπεντάωρη καθημερινή εργασία στα χτήματα των τοπικών «ηγεμόνων».

Η συνένωση των Γερμανικών κρατών, σ' εκείνο που θα ονομαστεί «Πρωσική Γερμανία», επιτυγχάνεται. Ο απλός λαός που υπερθεμάτισε γι' αυτή την κατάληξη, επωφελείται όσο μπορεί απ' τη νέα τάξη πραγμάτων. Η καπιταλιστική ανακύκλωση του χρήματος, δημιουργεί ένα σωρό φυγόκεντρες καταστάσεις. Αυτές με τη σειρά τους, γεννοβολούν πάμπολλες κοινωνικές ομάδες. Η κάθε μια τους, είναι προσδεμένη πίσω απ' το άρμα ενός βιομήχανου - «προστάτη». Η επιβίωσή της, εξαρτάται άμεσα απ' την επικερδή πορεία της επιχείρησής - ή της κατηγορίας επιχειρήσεων - στην οποία είναι προσδεμένη. Έτσι, παράλληλα με τον ανταγωνισμό των βιομηχανικών μονάδων, έχουμε κι ένα συντεχνιακής μορφής ανταγωνισμό, των διάφορων κοινωνικών ομάδων. Στην ουσία, βρισκόμαστε μπροστά σε μια αναπαρά-

γωγή, εκείνου που υπήρχε ανεξίτηλα χαραγμένο στη συλλογική συνείδηση του Γερμανικού λαού. Η παλιά ταύτιση του με το κρατίδιο, μεταβλήθηκε σε ταύτιση με τη συντεχνία του. Η τελευταία, μετασχηματίζεται σε κρατίδιο. Η ηγεσία της «καλείται» να παίξει το ρόλο του παλιού επιτήδειου ηγεμόνα – «προστάτη».

Μόνο όταν έχουμε υπόψη τα τρία τούτα στοιχεία – κι ειδικότερα το τελευταίο – θάμαστε σε θέση να κατανοήσουμε τις εξελίξεις της χώρας, η οποία χαρακτηρίστηκε: «Παιδί πρόβλημα της Ευρώπης».

Όλα όσα επισημάναμε, συντελούν, το καθένα με τον τρόπο του, ώστε το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κίνημα να εμφανιστεί αρκετά καθυστερημένα. Όταν εμφανίζονται τα πρώτα δειλά κείμενα του Μπύχνερ (1813-1837),¹ Βάιτλινγκ² (1808-1871), Μόζες Χες (1812-1875), καθώς και του Γιόζεφ Ρίττερ «φον» Μπους (1803-1878), το Σοσιαλιστικό Κίνημα της δυτικής Ευρώπης έχει ήδη υπερκεράσει την τροχοπέδη της ουτοπίας. Τα κηρύγματα των Σαιν-Σιμόν, Φουριέ, Όουεν, Καμπέ, Λαμενέ, Λερού, έχουν αποδειχτεί ολότελα ανεπαρκή, ώστε να σφυρηλατήσουν μια ανθεκτική κωδικοποίηση, των συγκεκριμένων στόχων. Η εργατική τάξη προσπερνάει περιφρονητικά τ' αφηρημένα διανοουμενίστικα, όσο και «παραδεισολογικά» οράματά τους. Η δολοφονική καθημερινότητα έχει καταστήσει σαφές στους προλετάριους, ότι μόνο ένας βαθύτατα ρεαλιστικός καταμερισμός των διεκδικήσεών τους, έχει ελπίδες να οδηγήσει κάπου.

Φαινομενικά, η καθυστερημένη εμφάνιση Σοσιαλιστικού Κινήματος στη Γερμανία, αποτελούσε μειονέκτημα για τα χαμηλά της στρώματα. Θά 'πρεπε να ξεκινήσουν απ' το μηδέν τη μάχη της ταξικής χειραφέτησης-απαίτησης. Στην πραγματικότητα όμως, συμβαίνει τ' ακριβώς αντίθετο. Οι εργάτες κι οι αγρότες της Γερμανίας, διαπνέονται απόνα αμόλυντο ιστορικά και, γι' αυτό τρομαχτικό σ' ένταση, σφρίγος. Δεν έχουν επιχειρήσει καμιά πανεθνική αστική επανάσταση. Συνεπώς, η δυναμική τους δεν έχει σπαταληθεί – όπως συνέβηκε στη Γαλλία λ.χ. – στους αγώνες υπέρ των μελλοντικών τους εκμεταλλευτών. Εν πάση περιπτώσει, η επαναστατικότητα τους δεν έχει κορεστεί. Απ' αυτή την

1. Ο Μπύχνερ έκδωσε στα 1834 το περιοδικό, «Ταχυδρόμος της Έσσης». Τα κείμενά του κι οι ιδέες που προωθούσαν, ήταν καθαρά επηρεασμένα απ' τους Γάλλους Σοσιαλιστές, Λαμενέ και Λερού. Στην ουσία, αναμάσγαε τα συνθήματα της Γαλλικής Επανάστασης. Το κυριότερο απ' αυτά, ήταν το «Ειρήνη στις καλύβες, φωτιά στα παλάτια». Για μια καλή ενημέρωση πάνω στις ιδέες του Μπύχνερ, δες το έργο σχετικά με τη ζωή του, που 'γραψε ο Sämtliche Werke, Frankfurt, 1963. Εισαγωγή, III έκδοση.

2. Για μια ολοκληρωμένη απεικόνιση – αν και κάπως αγιογραφική – των ιδεών του Βάιτλινγκ, βλ. Wolfgang Schleier: «ANFÄNGE DER DEUTSCHEN ARBEITERBEWEGUNG. DIE AUSLANDSVEREINE IM JAHRZEHNTE NACH DER JULIREVOLUTION VON 1830, INDUSTRIELLE WELT», βλ. 4, Stuttgart, 1965.

άποψη, είναι σε θέση να μετατρέψουν το παραπάνω μειονέκτημα σε πλεονέκτημα. Οι εμπειρίες απ' τα ποτάμια αίματος των μη Γερμανικών ταξικών αγώνων, λειτουργούν σαν δίδαγμα στις επιλογές τους. Οι μέθοδοι πάλης που προκρίνουν, έχουν κατ' ανάγκη τη σφραγίδα του πραγματισμού. (Πραγματισμός, που στην ουσία δεν είναι τίποτ' άλλο – αν αναλογιστούμε την επί αιώνες ταύτισή τους με την καιροσκοπική πολιτική των κρατιδίων τους – από μια αποθώωση του συμφεροντολογικού τρόπου σκέψης, που διακρίνει κάθε πτυχή της Γερμανικής κοινωνίας). Παρατηρείται λοιπόν το φαινόμενο, νά 'ναι η Γερμανική Σοσιαλιστική σκέψη εκείνη που κρίνει τα πράγματα με σχετικό ρεαλισμό κι όχι η Γαλλική ή η Αγγλική. Έτσι, αντικρύζουμε τις πρώτες γραφτές απόπειρες για έναν ορθολογιστικό Σοσιαλισμό, να προέρχονται απ' τον Βάιτλινγκ.

Τι είχε συμβεί; Η για αιώνες υπάρχουσα αλληλεξάρτηση ατόμου-κράτους, είχε βάλει με χίλιους δυο τρόπους κι εδώ το χεράκι της. Το νεανικό ιστορικά σφρίγος των αγροτών και των εργατών, διοχετεύτηκε στο κανάλι της «προσιτής επιτυχίας». Δε θέλει ρώτημα για το τι αντιπροσώπευε η βαθύτερη ουσία του όρου. Μέσα του κρυβόταν ο τρόμος του απομονωμένου στον μικρόκοσμό του – κρατίδιο ή χτήμα – Γερμανού, μπροστά στο άγνωστο αύριο. Τρόμος, που δεν καταλάγιαζε ούτε μπροστά στην ιδέα ενός παραδεισένιου αύριου. Το πρόβλημα ήταν πως μέχρι τ' όποιο αύριο, υπήρχε ένας δρόμος, που 'πρεπε να διανυθεί. Το Γαλλικό προλεταριάτο, αντρώθηκε στους κόλπους μιας γιγάντιας ενιαίας χώρας. Είχε βιώσει την αίσθηση του απέραντου χώρου. Στη συλλογική του ψυχολογία, ο «άγνωστος δρόμος» μετουσιωνόταν σε τμήμα του «δικού του» χώρου. Γι' αυτό κι όταν φανερώθηκε η κατάλληλη στιγμή, δε δίστασε να τον διαβεί. Αντίθετα, ο Γερμανικός λαός είχε υποχρεωθεί να μπουσουλάει σ' έναν ελάχιστο, όσο και θεοσκότεινο χώρο. Οποιοδήποτε μη γκρεμοτσάκισμά του, το θεωρούσε «έπαθλο». Κατά συνέπεια, ήταν αναγκασμένος να κατατεμαχίζει τον «άγνωστο δρόμο», σε άπειρες μικροσκοπικές αποστάσεις. Η κάλυψη των λίγων μέτρων της κάθε μιας, ήταν το «προσιτό έπαθλο».

Γίνεται φανερό, πως η τέτοια συλλογική «αυτοσυγκράτηση», πέρα απ' την πρακτική ωριμότητα, ενείχε στο σπέρμα γέννησής της και το στοιχείο του Συντηρητικού Σοσιαλισμού.

Αλλά η αργοπορημένη εμφάνιση της αστικής – βιομηχανικής τάξης, δε γεννοβόλησε μόνο ένα προλεταριάτο θωρακισμένο με τις εμπειρίες δυο αιώνων ταξικής πάλης, των άλλων Ευρωπαϊκών λαών. Το ευεργέτημα της ιστορικής εμπειρίας, χρησιμοποιήθηκε κατά κόρον κι απ' την ίδια τη Γερμανική αστική τάξη. Το παρελθόν τη δίδαξε, πως αν θέλει να βγει νικήτρια στην αντιπαράθεσή της με την αριστοκρατία της

γης, αντιπαράθεση που ήδη μαινεται, θα πρέπει να εξασφαλίσει την ενεργητική συμπαράταξη του προλεταριάτου. Ένα κοινό σημείο αναφοράς και των δυο τάξεων, είναι ο αγώνας τους για οργανική ενοποίηση της Γερμανίας. Ένας αγώνας, που σκοντάφτει στη λυσσασμένη αντίδραση της κάθε τοπικής «αριστοκρατίας». Για τα μέλη της, ενοποίηση σήμαινε ελεύθερη είσοδο στις κλειστές «ιδιότητες επικράτειές τους», χιλιάδων νεόπλουτων «παρείαστων». Είν' ευνόητο, πως μια παρόμοια εξέλιξη, θ' αποτελούσε θανάσιμο πλήγμα ενάντια στην παντοδυναμία της φεουδαρχίας.

Ταυτόχρονα, η αστική τάξη, είναι σε θέση – λόγω της ιστορικής εμπειρίας – να γνωρίζει, πως η συμπόρευση του προλεταριάτου στο πλευρό της, κάθε άλλο παρά πρόσκαιρο χαρακτήρα πρέπει νά'χει. Η κοινωνική αναταραχή, ενάντια στην κατεστημένη πια αστική τάξη των λαών της Ευρώπης, τη βοηθά να βγάλει τα κατάλληλα συμπεράσματα. Εκείνο που προέχει, είναι η σε μόνιμη βάση ευμένεια του προλεταριάτου. Μόνο έτσι θα επιτευχθεί η γρήγορη και ήρεμη οικονομική της ανάπτυξη, σε βάρος της παλιάς ολιγαρχίας. Πώς θα προσεταιριστεί την εργατική ανοχή; Η απάντηση ήταν μόνο μία. Με την εφαρμογή μιας «προωθημένης» κοινωνικής πολιτικής. Να δοθούν στο προλεταριάτο εν είδει «στοργικής μέριμνας» σήμερα, οι παροχές που θ' αναγκαστεί, έτσι ή αλλιώς, να παραχωρήσει με τη βία, αύριο. Μ' αυτόν τον τρόπο, θ' αποφευχθεί το όποιο νεκρό χρονικό διάστημα, στην πορεία της προς την ολοκληρωτική παγίωση. Μέσ' απ' αυτό το οπτικό πρίσμα, πρέπει να δούμε και τα «φιλολαϊκά» κηρύγματα μιας σειράς βιομήχανων και μη, αστών. Λ.χ. του ιδρυτή του Κόμματος του «Κέντρου», Πέτερ Ραϊχενσπέργκερ (1810-1892), που στα 1847 προκαλεί πάταγο με το πολύκροτο έργο του: «Το Αγροτικό Ζήτημα». Υπερθεματίζει για την ανάγκη άμεσης εκβιομηχάνισης, η οποία θα χρηματοδοτηθεί απ' την κατάσχεση όλων των αντιπαραγωγικών χτημάτων. Σκοπός ύπαρξης της εκβιομηχάνισης, θα πρέπει να είναι ο δίκαιος καταμερισμός του χρήματος, μέσω μιας άκρως φιλολαϊκής κρατικής πολιτικής.³ Στα ίδια πρότυπα σκέψης, κινιέται κι ο Επίσκοπος του Μάιντς, Κέτελερ. Με το περίφημο κήρυγμά του, την άνοιξη του 1848 στη Μητρόπολη του Μάιντς, οριοθετεί πειστικά τα οφέλη μιας «κοινωνικής πολιτικής». Τίτλος του κηρύγματός του, που κυκλοφόρησε σε μπουρνούρα, είναι: «Τα Μεγάλα Προβλήματα της Εποχής μας».⁴

3. Για τις θέσεις Ραϊχενσπέργκερ, βλέπε: August M. Knoll: «DER SOZIALE GEDANKE IM MODERNEN KATHOLIZISMUS». Βλ. I Wien-Leipzig, 1932.

4. Για μια λεπτομερή παρουσίαση των ιδεών του Κέτελερ, που σημειωτέον γίνεται Επίσκοπος στα 1850, δυο χρόνια δηλαδή μετά το διάσημο κήρυγμά του, βλ. σελ. 41 κ.ε.

Στα 1848, η Κ.Ε. της Προτεσταντικής «Εσωτερικής Αποστολής», επιφορτίζει τον Γιόχαν Χάινριχ Βίχερν (1808-1881), να γράψει μια μελέτη με τίτλο: «Η Εσωτερική Αποστολή της Ευαγγελικής Εκκλησίας». Για τον Βίχερν, η μόνη εγγύηση για μια προς τα μπρος πορεία, είναι η «θεσμοθετημένη Πρόνοια». Λεπτομέρεια: Τόσο η Προτεσταντική, όσο κι η Καθολική «Εκκλησία», αποτελούν αυτάρκεις βιομηχανικούς γίγαντες. Λειτουργούν κι οι δυο στη βάση της έννοιας, «Κρατίδιο».⁵

Στα 1849, τέλος, ο εργοστασιάρχης Γιόχαν Καρλ Ροντμπερτους-Γιαγκέτσοφ, εκδίδει το έργο του: «Ανατομία της θέσης των Εργατών στην Κοινωνία». Βασικός στόχος του έργου του, «Οι ανόητοι που πιστεύουν πως θα πίνουν ενενόχλητοι αιώνια το αίμα του απλού λαού».⁶ Αξίζει να πούμε, πως ο Γιαγκέτσοφ ανήκει πολιτικά στους Συντηρητικούς.

Θάταν χρήσιμο ωστόσο να διευκρινίσουμε, πως απόνα σημείο και μετά, η φιλολαϊκή πολιτική μετασχηματίζεται σε θεμελιώδη παράγοντα, για την ευημερία της βιομηχανικής τάξης. Η Γερμανία στερούταν – λόγω της έλλειψης αποικιών – σε τραγικό βαθμό, τις απαραίτητες για τη βιομηχανική της ανάπτυξη, πρώτες ύλες. Συνεπώς, η παραγωγή της αυτοπεριορίζεται κατ' ανάγκη, στο χώρο των καταναλωτικών αγαθών. Αλλά τα προϊόντα της, είν' αρκετά δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να συναγωνιστούν στη διεθνή αγορά τ' αντίστοιχα Αγγλογαλλικά κι Αμερικάνικα. Μοιραία λοιπόν, περιορίζονται στην εσωτερική αγορά. Για ν' απορροφηθούν εκεί όμως, απαιτείται μια βασική προϋπόθεση. Να καταστεί ο Γερμανικός λαός στο σύνολό του, οικονομικά ανεξάρτητος, προκειμένου να μπορεί ν' αγοράζει και να καλύπτει έτσι την όποια υπερπροσφορά. Εδώ βρίσκεται κι ο μίτος της Αριάδνης, που θα μας επιτρέψει να κατανοήσουμε την «ανοιχτόχερη» – σε σύγκριση με τ' άλλα κράτη – κοινωνική κρατική πολιτική. Μόνο μια «λογική» ανακύκλωση του χρήματος, θα παρέκαμπτε το πρόβλημα της έλλειψης πρώτων υλών.⁷

Σ' έναν τέτοιο οικονομικοκοινωνικό περίγυρο, οι σοσιαλιστικές

5. Για τον Βίχερν και για την κοινωνική πολιτική του προτεσταντισμού γενικότερα, βλ. William O. Shanahan: «DER DEUTSCHE PROTESTANTISMUS VOR DER SOZIALEN FRAGE 1815-1870». München, 1962, σελ. 242 κ.ε.

6. Βλ. Paul Gohre: «DREINHALB MONATE FABRIKARBEITER UND HANDWERKSBURSCHE». Πρώτη έκδοση, Berlin, 1891.

7. Μια ακόμα τρανή απόδειξη της άποψής μας, αποτελεί το έργο του «πιστού» Καθολικού καθηγητή Φραντς «φον» Μπάαντερ, «ΤΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΧΑΣΜΑ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΠΟΡΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ». (Βλ. σχετικά: Georg Renner: «ERINNERUNGEN EINES PROLETARIERS AUS DER REVOLUTIONÄREN ARBEITERBEWEGUNG», Berlin, 1908, κεφ. II). Κατά τον Μπάαντερ, η εργατική δύναμη του εργάτη,

ιδέες δείχνουν πως «χάνουν το τραίνο», πριν καν αποκρυσταλλωθούν σ' ένα ολοκληρωμένο σύστημα αναφοράς. Η αίσθηση ότι υπερφαλαγγίζονται απ' την κρατική κοινωνική πολιτική, επενεργεί καταλυτικά στις κοινωνικές δυνάμεις που επηρεάζουν. Οι δυνάμεις αυτές όμως, στα 1848, διαθέτουν ακόμα διεκδικητικό πνεύμα. Η δυναμική που τις διακρίνει, ζητάει διέξοδο. Αποτέλεσμα, η αλυσίδα των λαϊκών επαναστάσεων. Χωρίς συγκεκριμένη προοπτική, οι Γερμανικές επαναστάσεις πνίγονται στο αίμα. Η κατάπιξη τους, προσθέτει εν' ακόμα λιθαράκι στην εμπειρία των μαζών. Άλλο ένα – από πρώτο χέρι τούτη τη φορά – λιθαράκι δηλαδή, στην «έμφυτη» επιφυλαχτικότητα τους. Το πράγμα δείχνει να βαδίζει στην καταστροφή, πριν καν σχηματοποιηθεί. Η «Ένωση των Κομμουνιστών» – απλή μετονομασία της «Ένωσης των Δικαίων» του Βάιτλινγκ – βυθίζεται στο τέλμα της αμηχανίας. Η μεγαλοφυής αντίληψη του Μαρξ, συλλαμβάνει αμέσως το μέγεθος της αποσύνθεσης. Προσπαθεί να διασώσει ό,τι μπορεί, με μια σειρά «ηρωικά» άρθρα στη «Neue Rheinische Zeitung». Η βαθιά οξυδέρκειά του, ξετυλίγεται μεγαλόπρεπα. Τα άρθρα του, δεν απευθύνονται μόνο στην έκπληχτη εργατική τάξη. Στόχο των προτροπών του αποτελεί κι η μόλις εμφανιζόμενη στην κοινωνική κονίστρα, «Νεοαστική» τάξη.

Τι αντιπροσωπεύει η «Νεοαστική» τάξη, θα το δούμε στη συνέχεια. Στους κόλπους της στεγάζονταν τα λεγόμενα «ελεύθερα επαγγέλματα». Τι ήταν αυτά; Παράγωγα της αστικής επέχτασης. Βιοτέχνες, έμποροι, ειδικευμένοι εργάτες. Χρυστούσαν την ύπαρξή τους στην καπιταλιστική «ευημερία». Συνεπώς, η σταθερότητα της θέσης τους στην κοινωνία, ήταν συνυφασμένη με την καπιταλιστική σταθερότητα. Παράλληλα όμως, λειτουργούσαν και σαν οι φυγόκεντρες οικονομικο-κοινωνικές-πολιτικές δυνάμεις του αστικού κράτους. Τα διάφορα οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά προτάσεις, τις είχαν προικίσει με μια σκληροτράχηλη δυναμική. Η ιστορία, θάλεγε κανείς, είχε επιφυλάξει

είν' ένα πάμφθιμο εμπόρευμα, που ολοένα χάνει την αξία του. Εκείνο που χρειάζεται να κατανοήσουν οι «υπεύθυνοι», είναι πως η πλήρης εκμηδένιση του προλεταριάτου σαν υπαρκτής δύναμης, εχτός απ' τα προβλήματα ηθικής που δημιουργεί, αποτελεί και δικόπο μαχαίρι στα νώτα της Γερμανίας. Ανάγκη πάσα, να σταματήσει η αλόγιστη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης κι η άσκοπη σπατάλη της δύναμής της. Το συντριπτικό στοιχείο στην όλη υπόθεση, βρίσκεται στο ότι ο Μπάντερ (1765-1841) είν' ιδιοκτήτης μεταλλείου. Έν' άλλο χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι κι αυτό του βιομήχανου ατμομηχανών κι ηγετικού στελέχους των «Φιλελεύθερων», Φρίντριχ Χάρκορτ (1793-1880). Στα 1844, δημοσιεύει μια εργασία του με τίτλο: «ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΧΑΜΗΛΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ». Κι ο Χάρκορτ, απευθύνει έκκληση στα κρατίδια της Γερμανίας, να ενεργήσουν προκειμένου να εξασφαλίσουν καλύτερες συνθήκες εργασίας και διαβίωσης του προλεταριάτου, όσο είναι νωρίς. Μόνο έτσι θα επιτευχτεί η μεγαλύτερη εργατική απόδοση...

για τους Νεοαστούς το ρόλο του δυναμικού ρυθμιστή των όποιων ανακατατάξεων. Η ψυχολογία του ανεξάρτητου συντεχνιακού κρατίδιου, σπρώχνει αυτές τις δυνάμεις ν' αναζητήσουν αμυντικό καταφύγιο στον Σοσιαλισμό. Το πράγμα δεν είναι δυσεξήγητο. Είναι νόμος, κάθε νέα τάξη να εκφράζεται μέσα από αντιμαχόμενες τις παλιές, φιλοσοφικές και πολιτικές θεωρήσεις. Να αιτιολογούν την αναγκαιότητα ύπαρξής τους με νέα σχήματα. Στην προκειμένη περίπτωση, οι νεοαστοί υποχρέωσαν τον Σοσιαλισμό σε... Γερμανοποίηση. Ο Σοσιαλισμός μετατρέπεται, συνειδητά πλέον, σε κάτι τ' αφηρημένο. Είτε έτσι, είτε αλλιώς, «αποτελεί το μέλλον της ανθρωπότητας». Θα διαδεχτεί «νομοτελειακά» τον Καπιταλισμό. Γιατί λοιπόν το προλεταριάτο να σπαταλά το αίμα του πρόωρα για κάτι που θα συμβεί όταν «ωριμάσουν οι συνθήκες»; Πρόκειται για μια μεταφυσική, πλασμένη έτσι, ώστε να εξυπηρετεί όλους τους ενδιαφερόμενους. Εξυπηρετεί το πρωταρχικό στρώμα ηγετών του Σοσιαλιστικού Κινήματος, το οποίο αποτελούταν αποκλειστικά από «φωτισμένους» αριστοκράτες, (δοσμένου ότι ο απλός λαός δεν είχε καμιά πρόσβαση στη μόρφωση). Η τέτοια ερμηνεία, συμβάδιζε με τον «ευαίσθητο» ψυχισμό τους. Αλλ' ο εκφυλισμός της σοσιαλιστικής ιδεολογίας, εξυπηρετούσε τόσο τους Νεοαστούς, όσο και το προλεταριάτο. Οι πρώτοι, εξαφάνιζαν τον κίνδυνο ορατής χρεοκοπίας τους, μέσω μιας ξαφνικής επανάστασης. Οι δεύτεροι, αποφεύγουν την «παγίδα» ενός «άγνωστου δρόμου». Εν πάση περιπτώσει, οι Νεοαστοί αναγνωρίζονται απ' το λαό, σαν οι φυσικοί του ηγέτες. Τα σοσιαλογενή συνδικάτα, μετατρέπονται σε συντεχνιακά επαγγελματικά καταφύγια των Νεοαστών. Η κατάσταση επιδεινώνεται την «επομένη» της καταστολής των εξεγέρσεων του 1848. Τόσο οι Νεοαστοί όσο και οι εργάτες, κρατούσαν την «απόδειξη», ότι η επανάσταση δε βγαίνει στα καλά καθούμενα μέσ' από «κάποιο μαγικό καπέλο». Συνεπώς; Μακαριότητα κι επανάπαυση. Μ' ασυγκράτητη οργή ο Μαρξ, διαπιστώνει την ιδιόρρυθμη φύση της Γερμανικής πραγματικότητας. Στιγματίζει με σκληρά λόγια την «επαγγελματική» αλλοτρίωση – απονάρκωση του Κινήματος.⁸ Μάταια! Το παιχνίδι στη Γερμανία έχει χαθεί, πριν καλά-καλά αρχίσει...

*
* *

Στις 23 Μάη του 1863, ιδρύεται στη Λειψία απ' τον Λασάλ και τους

8. Αναφέρεται απ' τον Arthur Rosenberg, στο «ENTSTEHUNG DER WEIMARER REPUBLIK. HERAUSGEGEBEN VON KURT KESTEN», Frankfurt a. M. 1961, σελ. 95-97.

οπαδούς του, η «Γερμανική Γενική Εργατική Ένωση» (A.D.A.V.).⁹ Μανιφέστο της ίδρυσής της, στάθηκε ένας λόγος του Λασάλ στις 12 τ' Απρίλη, προς τους εργάτες κατασκευής μηχανών του Μπάρζιχ στο Βερολίνο. (Η ομιλία τυπώθηκε και κυκλοφόρησε με τη μορφή μπροσούρας). Τον Ιούλη του 1863, επισκέπτεται στο Λονδίνο τους Μαρξ-Ενγκελς, επιζητώντας μία δήλωση συμπαράστασης. Οι δυο ιδρυτές του Επιστημονικού Σοσιαλισμού, όχι μόνο αρνούνται, αλλά κριτικάρουν κι έντονα τα πρότυπα σκέψης του. Είναι προφανές, πως έχουν συλλάβει την ιστορική αντιστροφή, που εξελίσσεται στη Γερμανία. Γι' αυτό το λόγο, αποκρούουν και τους Μπέμπελ-Λίμπκνεχτ, οι οποίοι τους εκλιπαρούν για τον ίδιο λόγο, δηλαδή για μια δήλωση συμπαράστασης, στο αντίπαλο του Λασάλ, «Σοσιαλδημοκρατικό Εργατικό Κόμμα». Η άρνηση του Μαρξ να εξουσιοδοτήσει οποιαδήποτε Γερμανική Σοσιαλιστική τάση, παρουσιάζει συγκλονιστικό ενδιαφέρον. Το ερώτημα είναι καιριο. Γιατί; Εδώ εμφανίζεται να παροτρύνει τα Κεντρώα Ευρωπαϊκά Κόμματα, καθαγιάζοντας – ειδικά στη 10ετία του 1860 – εν μέρει και το σκοπό ύπαρξής τους ακόμα. Η εχθρική του στάση, ενάντια στη Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία, θα πρέπει επομένως να υπαγορεύεται από πολύ κρίσιμες γι' αυτόν, αιτίες. Κρίσιμες, ως προς τη γενικότερη πορεία του Ευρωπαϊκού Κομμουνιστικού Κινήματος. Ο στραβός δρόμος της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας, δημιουργεί νέους κοινωνιολογικούς συσχετισμούς. Τη θέση της συνειδητοποιήσεως, καταλαμβάνει η ψευδαισθηση, το αντικειμενικό, η επίφαση. Ένα επικίνδυνο ιστορικό προηγούμενο, κόντολογής. Ο Μαρξ, είχε απόλυτο δίκιο στους φόβους του. Πράγματι, η Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία κι η λογική της, κατάληξαν σ' ένα αρνητικό του Μαρξισμού. Τον Εθνικοσοσιαλισμό.

Εν πάση περιπτώσει, η Γερμανική πραγματικότητα αποδειχεται αχόρταγο χωνευτήρι. «Αναγκάζει» την πλειοψηφία των Σοσιαλιστών βουλευτών, να υπερψηφίσουν την έγκριση των πολεμικών δαπανών, με το που ξέσπασε ο «δυναστικός» πόλεμος Γερμανίας-Γαλλίας. (Οι Λασαλικοί θα ψηφίσουν υπέρ, μαζί με τους μισούς βουλευτές του Κινήματος των Μπέμπελ-Λίμπκνεχτ. Οι άλλοι μισοί απλά θ' απόσχουν). Το ίδιο συνέβη και με το αν θα 'πρεπε ν' αφαιρεθούν απ' τη νεαρή Γαλλική Δημοκρατία – Ο Βοναπάρτης ο Γ' εκθρονίστηκε διαρκούντος του πολέμου – η Αλσατία κι η Λωρραίνη.

9. Ο Φερδινάνδος Λασάλ, γεννήθηκε στα 1825. Γιος ενός νεόπλουτου Εβραίου εμπόρου, – κλασικό δηλαδή δείγμα της Νεοαστικής-Σοσιαλιστικής τάξης – σπούδασε φιλοσοφία στο Βερολίνο. Απ' το 1846, ήταν δικηγόρος της «κόμησας» Χάτσφελντ. Μέλος της «Ένωσης Κομμουνιστών», στα 1949, καταδικάζεται σ' εξάμηνη φυλάκιση γι' «αντικρατικές πράξεις».

Τελικά κι ύστερα απ' ατέλειωτες συζητήσεις, τα δυο Κινήματα συμφωνούν να συγχωνευτούν στη βάση ενός μίνιμουμ προγράμματος. Στα 1875 λοιπόν, πραγματοποιείται στη Γκότα η συνένωσή τους. Κυρίαρχο στοιχείο στο πρόγραμμα που προκύπτει – το περιβόητο «Πρόγραμμα της Γκότα» – είν' η βεβαιότητα του «Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος» (S.P.D.) πως ο σοσιαλιστικός μετασχηματισμός θα επιτευχτεί, μόνο με μεταρρυθμίσεις κι όχι μ' επανάσταση. Η κριτική του Μαρξ σ' αυτό το πρόγραμμα – έκτρωμα, είν' ένα ξέσπασμα αγανάκτησης.

Στα 1878, η κυβέρνηση ψηφίζει την ουσιαστική απαγόρευση του S.P.D., με το «Νόμο για τους Σοσιαλιστές». Ο νόμος επιτρέπει στο κράτος να καταφέρει ισχυρά πλήγματα στο Κόμμα.¹⁰ Στα 1880, οι εξόριστοι ηγέτες του αποφασίζουν, στο Συνέδριο της Ελβετικής πόλης Wyden, την απόλειψη απ' το Πρόγραμμα, της φράσης: «Με νόμιμα μέσα». Ένα χρόνο αργότερα όμως, ποδοπατούν τα ίδια τους τα λόγια, καταδικάζοντας σαν «προβοκατόρικες», τις δυναμικές ενέργειες κατά του κράτους!!! Ο νόμος για τους σοσιαλιστές, θ' αποσυρθεί στα 1890. Γεμάτος... περηφάνια ο Λίμπκνεχτ, καυχιέται σ' όποιον θέλει να τον ακούσει: «Πάντα η ωμή βία υποχωρεί, μπροστά στην ηθική»!!!!... Ποιες αντανakλάσεις εκφράζουν τα λόγια του; – Τις ελπίδες των χαμηλών στρωμάτων για το παρθένο της «ηθικής», που θα πρέπει ν' αποπνέει η νέα «μεγάλη» ενοποιημένη Γερμανία. Είχαν παλέψει για τούτη τη συνένωση των Γερμανικών κρατών.¹¹ Πίστεψαν πως ανακάλυπταν τη γη της επαγγελίας. Συνεπώς «δε μπορούσε», «δεν έπρεπε», να προδοθούν απ' την πατρίδα...

Το παλιό αυτόνομο παρελθόν των διαφόρων κρατών, αναπαραγόταν στην καθημερινή ζωή, πλέον. Το κάθε κράτος είχε αναπτύξει μια άλφα διαστρωμάτωση. Αυτή παρήγαγε μια βήτα ταξική συνείδηση, που κάθε άλλο παρά απαραίτητο να μοιάζει με την των άλλων κρατών, ήταν. Γύρω απ' αυτή τη συνείδηση, περιστρέφονταν όλες οι λειτουργίες του κρατιδίου. (Στρατιωτική σκοπιμότητα, παιδεία, «δικαιοσύνη», ενεργητι-

10. Οι Μπέμπελ-Λίμπκνεχτ, καταδικάστηκαν στα 1878, σε δυο χρόνια φυλάκιση, για «εσχάτη προδοσία». Οι οργανώσεις του Κόμματος διαλύθηκαν, βάσει του «Νόμου για τους Σοσιαλιστές». Με τον ίδιο νόμο, φυλακίστηκαν 1.500 άτομα, ενώ 900 εκτοπίστηκαν (χώρια όσοι πρόλαβαν να φύγουν στο εξωτερικό για να μη συλληφτούν). Βλ. Helga Grebing: «DIE GESCHICHTE DER DEUTSCHEN ARBEITERBEWEGUNG», σελ. 120.

11. Είχε προηγηθεί η λεγόμενη «Γερμανική Τελωνειακή Ένωση», που άρχισε να λειτουργεί στα 1833-1834. Αυτή ίσχυε στις επικράτειες των 18 κυριότερων Γερμανικών κρατών, που στέγαζαν έναν πληθυσμό 23.000.000 ψυχών. Η Συνθήκη της Ένωσης πρόβλεπε απεριόριστη οικονομική ελευθερία στις μεταφορές κι ενιαία ταρίφα στους δασμούς των προϊόντων που εισάγονταν.

κή ή παθητική γραφειοκρατία). Οι παραπάνω λειτουργίες, αποτέλεσαν απ' τη μια, μήτρα της κατά τόπο συνειδησης, απ' την άλλη προϊόν της. Ο τέτοιος «πλουραλισμός», βρήκε τ' αντικείμενό του στις καπιταλιστικές «πρωταρχικές κοινωνικές-οικονομικές ομάδες». Όλες τους λειτουργούσαν με την ψυχολογία της συντεχνίας-κρατιδίου. Ακόμα και στο S.P.D., υπάρχουν αυτές οι ομάδες-κρατίδια. Αυτή είναι κι η αιτία της αδυναμίας του να ασφυρηλατήσει μια ενιαία κωδικοποίηση. Ένα παρόμοιο κρατίδιο στις τάξεις του S.P.D., συγκροτούν π.χ. οι Κάουτσκι-Μπερνστάιν. Τρόπος διοχέτευσης των ιδιών τους, οι «εκκλαϊκευμένες» εκδόσεις.¹²

Σιγά-σιγά, όλοι κι όλα στο S.P.D., αρχίζουν να βιώνουν το «άσκοπο» των «προκλήσεων» κατά του κράτους. Στο κάτω-κάτω, υπήρχε η Κοινοβουλευτική του Ομάδα, που μεριμνούσε για την ευτυχή έκβαση των λαϊκών προβλημάτων.¹³ Η δημιουργία ομάδων-κρατιδίων κι η αδυναμία επεξεργασίας γενικά αποδεχτής κωδικοποίησης – οδηγεί το Κόμμα στα γρανάζια της «μόνης» λύσης που υπήρχε. Στη μετατροπή του δηλαδή σε «καθαρά επαγγελματικό Κόμμα εργατών», όπως παρατηρεί εύστοχα ο Rosenberg.¹⁴ Σύστημα αναφοράς; Η προάσπιση της... συντεχνιακής αντίληψης! Μια, μ' άλλα λόγια, ολότελη χυδαιοποίηση του Σοσιαλισμού και του Μαρξισμού. Από κει και πέρα, ο Ρεφορμισμός μεταβάλλεται σε δήθεν συνειδητή επιλογή.¹⁵

12. Ο Ε. Μπερνστάιν ήταν συντάχτης της εφημερίδας του Κόμματος, ο «Σοσιαλδημοκράτης», η οποία εκδιδόταν πρώτα στη Γερμανία και μετά στο Λονδίνο. Ο Κάρλ Κάουτσκι πάλι, διεύθυνε το περιοδικό «Νέοι Καιροί», που 'χε ιδρυθεί στα 1883. Για μια καθαρά αντικειμενική παρουσίαση των αληθινών διαστάσεων, των δυο αντρών βλ. Norbert Leser: «DIE ODYSSEE DES MARXISMUS: AUF DEM WEG ZUM SOZIALISMUS». (Η Οδύσσεια του Μαρξισμού), Αθήνα, 1973.

13. Παρά τις απηνείς διώξεις των Σοσιαλιστών, οι ψήφοι του Κόμματος αυξάνονταν συνέχεια. Ο Ντιούρζοξ μας μεταφέρει τους πιο κάτω αριθμούς. 1871 – 124.000 (3,2%), 1874 – 352.000 (6,8%), 1877 – 493.000 (9,1%), 1878 – 437.000 (7,5%), 1881 – 312.000 (6,2%), 1884 – 550.000 (9,7%), 1887 – 763.000 (8,6%), 1890 – 1.427.000 (19,7%). Βλ. «UBER DIE NÄCHSTEN AUFGABEN DER DEUTSCHEN SOZIALDEMOKRATIE». Berlin, 1899. Δε θέλει ρώτημα πως η σοσιαλιστική κοινοβουλευτική ομάδα, συγκροτούσαν απ' τα «φιλήσυχα παιδιά» του Κόμματος. Εξού κι η ανοχή του κράτους στην ύπαρξή της.

14. Βλ. Arthur Rosenberg: «ENTSTEHUNG DER WEIMARER REPUBLIK. HERAUSGEGEBEN VON KARTKESTEN FRANKFURT A. M.», σελ. 19.

15. Είν' αρκετά διαφωτιστικά και, συνάμα επιβεβαιώνουν τις θέσεις μας, τα πιο κάτω λόγια του Ιγνάτιου Άουερ, που αργότερα θα γίνει Γραμματέας του Αυστριακού Κόμματος (1846-1907). «... Το Γερμανικό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, δε θέλησε ποτέ του να γίνει Κόμμα, της δίχως όρους επανάστασης. Ούτε θέλει, μα ούτε και πρέπει να υιοθετήσει επαναστατική ταχτική. Η δύναμη του Κόμματός μας, βρίσκεται στ' ότι αυτό, εκπροσωπεί τους συνειδητοποιημένους εργάτες. Θα μπορούσαμε να επιτρέψουμε στον εαυτό μας

Το προϊόν της πρωταρχικής συσσώρευσης της ενωμένης Γερμανίας, συνεργεί στο να σημειωθεί στη δεκαετία του 1880 μια τεράστια βιομηχανική ανάπτυξη.¹⁶ Η ανεργία εξαλείφεται τελείως. Οι μισθοί θ' ανέβουν μεταξύ 1880-1914 κατά 100%. Στην ίδια περίοδο, το κόστος ζωής ανεβαίνει μόνο 29,5%. Η κοινωνική μέριμνα του κράτους, γίνεται απαράβατη υποχρέωσή του. Ο νόμος «Περί προστασίας του εργάτη», θεωρείται επαναστατικός σ' όλη την Ευρώπη. Οι διατάξεις του θ' αποτελούν μόνιμες διεκδικήσεις του Γαλλικού προλεταριάτου, ως και το 1923. Μια επαναστατική του διάταξη, πρόβλεπε τη δημιουργία εργατικών επιτροπών στη βιομηχανία.¹⁷ Έχουμε εξηγήσει, πως τούτη η «μεγαλοψυχία» του κράτους, στόχευε στην ανακύκλωση του χρήματος, ώστε να μπορούν τ' απλά στρώματα ν' απορροφήσουν, ελλείψει ανταγωνιστικότητάς τους στην ξένη αγορά, τα βιομηχανικά προϊόντα.¹⁸ Κάποτε βέβαια – γύρω στα 1910 – η Γερμανική αγορά θα μπουκώσει. Θ' ακολουθήσει γενική οικονομική κατάρρευση. Προς το παρόν όμως, η επίπλαστη αυτή ευημερία, θα συντελέσει στην ακόμα μεγαλύτερη απονάρκωση του εργατικού φρονήματος.

Η μη ύπαρξη πρώτων υλών – τραγικά επώδυνη για τη Γερμανία¹⁹ –

την πολυτέλεια της επαναστατικότητας, μόνο αν θα επιθυμούσαμε να μεταβληθούμε σε μικροαίρεση. Στόχος μας, πρέπει νάναι η ειρηνική προπαγάνδα, ώστε να πετύχουμε τις απαραίτητες για την ευημερία του λαού, μεταρρυθμίσεις. Τούτη η πολιτική, θα μας φέρει κοντά στο Σοσιαλιστικό κράτος...»!!! Αναφέρεται απ' τον Eduard Bernstein, στο «IGNAZ AUER. EINE GEDENKSCHRIFT», σελ. 37-38, Berlin, 1907.

16. Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα, είναι κι αυτό. Στα 1871, η Γερμανία, είχε παραγωγή 1,6 εκ. τόννους ακατέργαστο σίδηρο. Στα 1890 η παραγωγή φτάνει τα 8,3 εκ. τόννους, για να ξεπεράσει τα 15 εκ. στα 1910. Την ίδια εποχή η Βρετανία παρήγε 10,2 εκ. τόννους ακατέργαστο σίδηρο. Βλ. Πάουλ Ζέβκοβ: «ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ», Αθήνα, 1950, σελ. 88.

17. Χρειάζεται να πούμε, πως απ' τα 1900 ψηφίστηκαν κι αρκετές άλλες ρυθμίσεις, που πλαισίωναν το νόμο «Περί προστασίας του Εργάτη» και που επέχτειναν την κρατική μέριμνα σ' όλα τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα. Α.χ. στα 1903 τίθεται σ' εφαρμογή, ο νόμος «Περί προστασίας των παιδιών». Στα 1911, ψηφίστηκε ο νόμος για την ασφάλιση και των ιδιωτικών υπαλλήλων, που αποτελούσε ένα νέο κοινωνικό στρώμα. Τα «Επαγγελματικά Δικαστήρια», θεσπίστηκαν στα 1890 κι απόκτησαν ουσιαστικές δυνατότητες με τον «Αστικό Κώδικα» του 1900. Ο τελευταίος, προστάτευε τις Συμβάσεις, των εργαζόμενων με τους εργοδότες. Βλ. Arnold Saager: «VORSPIEL ZUM SCHWEIGEN. DAS ENDE DER DEUTSCHEN REPUBLIK», Frankfurt, 1950.

18. Για τις συνθήκες ζωής μιας απλής εργατικής οικογένειας και, γενικά του προλεταριάτου της εποχής, βλ. Helga Grebing: «DIE GESCHICHTE DER DEUTSCHEN ARBEITERBEWEGUNG», σελ. 129.

19. Αναφέρεται απ' τον J. R. Malinvaud, στο «COMPTABILITES SOCIALES EN TEMPS DE TZAAIL», Paris, 1962, σελ. 29.

ενθαρρύνει τη συγκέντρωση του χρήματος σε μεγαλοτράστ.²⁰ Μόνο μια γιγάντια βιομηχανία θάχε την ευχέρεια άνετης αγοράς πρώτων υλών απ' το εξωτερικό. Το γεγονός αυτό, χρεοκοπούσε τους μικροβιοτέχνες, οι οποίοι δεν ήταν ενταγμένοι στη συντεχνιακή σκέπη του S.P.D., δημιουργώντας τεράστιο κοινωνικοοικονομικό πρόβλημα. Η βάση αυτή των χρεοκοπημένων, θα φθίνει συνέχεια. Στα 1920, θάναι μια πεινασμένη πρώην μικροαστική μάζα, που θα εχθρεύεται θανάσιμα τους «προνομιούχους», σε σχέση μ' αυτήν εργάτες, των σοσιαλιστικών συνδικάτων. Τα τελευταία – θα το δούμε στη συνέχεια – γνωρίζουν τη συνεχή οικονομική ανέλιξη. Ο Πρόεδρός τους Λέγκιεν, δε χάνει ευκαιρία να διατυμπανίζει την ξεχωριστή απ' το Κόμμα οντότητά τους. «Το Εργατικό - Σοσιαλιστικό Κόμμα – γράφει κάπου – επιδιώκει τη μεταλλαγή της αστικής κοινωνίας σε σοσιαλιστική. Τα συνδικάτα αντίθετα, αγωνίζονται μέσα στ' αυστηρά όρια της κοινωνίας μας, με μοναδικό σκοπό την προφύλαξη των δικαιωμάτων που χαίρουν τα μέλη του...»²¹

Βρισκόμαστε ασφαλώς, μπροστά σε μια τρομαχτικής ωμότητας ειλικρινή επισήμανση. Όντως. Η κλειστά συντεχνιακή πολιτική των συνδικάτων, θ' αποτελέσει μια απ' τις βασικές αιτίες του αντισοσιαλιστικού μόνους, των χρεοκοπημένων μικρομεταπραττών. Σίγουρα, οι διαδικασίες που σε κάποια φάση μετατρέπουν το σοσιαλιστικό κίνημα σ' επαγγελματικό κατάλυμα των νεοαστών, είναι πολυδιάστατες. Το πολύπλοκο της φύσης τους, πηγάζει απ' τη δεδομένη εξελικτική ιδιορρυθμία των Γερμανικών συνθηκών. Συνδέεται δε, με τα όσα έχουμε ήδη υπογραμμίσει. Ας δούμε ψύχραιμα τα γεγονότα. Ο απομονωμένος τρόπος ζωής των Γερμανικών κρατιδίων, δημιουργεί ένα είδος «κλειστής συνειδήσης». Αυτή με τη σειρά της, εμπεδώνει στα καταληστευόμενα στρώματα, ένα λανθάνοντα, στην αρχή, Γερμανοκεντρισμό. Ταυτόχρονα, η κλειστή συνειδηση ενθαρρύνει τις αλληλεπιδράσεις, όλων ανεξαιρέτα των προτσές, που «εξελισσονται στα στενά όρια του χώρου, απ' τον οποίον ξεπήδησε. Απ' τις αλληλεπιδράσεις τούτες, στην πλήρη αλληλεξάρτηση ατόμου-κρατικών επιλο-

20. Π.χ. το Τραστ της Ρηνανίας-Βεσφαλίας, έλεγχε το 100% της παραγωγής λιθάνθρακα, της περιοχής του. Η ηλεκτρική βιομηχανία όλης της χώρας πάλι, ελεγχόταν εξ ολοκλήρου, από δυο γιγάντια τραστ: Την A.E.G. και την Siemens. Τέλος, το 50% των τραπεζικών καταθέσεων είχε συγκεντρωθεί στις πέντε μεγαλύτερες τράπεζες του Βερολίνου. Τις «DEUTSCHE BANK», «DISKONTO-GESELLSCHAFT», «DRESDNER BANK», «DARMSTÄDTER BANK», «SCHATFHAUSENSCHER BANKVEREIN».

21. Αναφέρεται απ' τον Heinz Josef Varain, στο «FREIE GEWERKSCHAFTEN SOZIAL-DEMOKRATIE UND STAAT. DIE POLITIK DER GENERALKOMMISSION UNTER DER FÜHRUNG CARL LEGIENS» (1890-1920) Düsseldorf, 1956, σελ. 11.

γών, το χάσμα είν' αμελητέο.

Ο μετασχηματισμός ενός τμήματος της φεουδαρχίας, γίνεται μ' έναν ανώδυνο, όσο και «φυσιολογικό» τρόπο. Η αστική τάξη λοιπόν, εμφανίζεται από μιας εξαρχής, με τον μανδύα της άρχουσας τάξης. Τι σήμαινε αυτό για τον απλό λαό; Ξαφνική και κατακόρυφη άνοδο του εισοδήματός του. Απ' το ξεροκόμματο στο χτήμα του Γιούνκερ, βρέθηκε να εισπράττει ένα δεκαπλάσιο σ' αξία μεροκάματο στη φάμπρικα του αστού. Συνάμα, η εμφάνιση πάμπολλων φυγόκεντρων βιομηχανικών ή βιοτεχνικών ειδικοτήτων, δημιουργεί πάμπολλες αντιμαχόμενες μεταξύ τους συντεχνιακές μικροομάδες. Η διαρκώς ανανεούμενη «πρωταρχική Γερμανική συνειδηση», εμφυσά σ' αυτές τις συντεχνίες έναν ομαδικό αρριβισμό. Οι συντεχνίες ιδρύουν δικά τους συνδικάτα, στα πλαίσια της ταξικής διαπάλης-διεκδίκησης. Εδώ είν' απαραίτητο να τονίσουμε, πως ακόμα και στις πιο ήρεμες για την ολιγαρχία των Γερμανικών κρατιδίων, μέρες, η ταξική πάλη δε σταμάτησε καθόλου. Μπορεί οι τέτοιες «λευκές λαϊκές σελίδες» να την ανάγκαζαν σ' επιβράδυνση, έτσι ή αλλιώς πρόσκαιρη. Ποτέ όμως δε την ακινητοποιούσαν. Η ταξική πάλη είν' ανεξέλεκτη κι απ' τις θελήσεις του πλέον «βολεμένου» καταπιεζόμενου. Κάτι περισσότερο. Είναι υπερκείμενος της κάθε κατάστασης φυσικός νόμος. Αυτό, σε καμιά περίπτωση δεν έρχεται σ' αντίθεση με τη διαπίστωσή μας, γύρω απ' την ταύτιση ατόμου-κράτους. Θά 'ταν ηλίθιο να μας καταλογίσει κάποιος κάτι τέτοιο. Πως θα μπορούσαμε ν' αγνοήσουμε το γεγονός, ότι οι εξεγέρσεις των Γερμανών χωρικών – αλληπάλληλες κι ορμητικές – αποτελούσαν τις συγκινησιακές γροθιές στο στομάχι, μιας εφουσασμένης Ευρώπης; Απλά, υπάρχει τεράστια διαφορά στην έννοια «ταύτιση κράτους-ατόμου» και στον ορισμό «Ταξική Πάλη». Αν ορισμένοι θέλουν ν' αγνοούν, από ανικανότητα ή όχι, το σε τι συνίσταται η διαφορά αυτή, το πρόβλημα είναι δικό τους. Αν και θα το θέλαμε, ο χώρος που διαθέτουμε δεν μας επιτρέπει να επεχταθούμε στο θέμα.

Αλλά οι λαϊκές Γερμανικές δυνάμεις, έχουν μάθει να σκέφτονται πραγματιστικά. Τούτη η αυτογνωσία, παίρνει τεράστιες διαστάσεις μετά το 1848. Αναζητούν μ' αγωνία το κρατίδιο-προστάτη. Τα πράγματα επιταχύνονται στον τομέα αυτό, με την ουσιαστική αποχώρηση των τρομαγμένων «φωτισμένων» της «αριστοκρατίας». Οι τελευταίοι αποτελούσαν τον πρωταρχικό ηγετικό πυρήνα-προστάτη, ως τα 1848. Μετά την επανάσταση όμως, είτε αποχωρούν από μόνοι τους, τρομαγμένοι απ' τη λαϊκή παλίρροια, είτε εχτοπίζονται απ' τους Νεοαστούς.

Οι Νεοαστοί βρίσκονται μπροστά σ' ένα δίλημμα. Απ' τη μια, η ταξική τους υπόσταση είναι συνδεδεμένη με το καπιταλιστικό κράτος.

Απ' την άλλη, η επαγγελματική τους ευημερία κινδύνευε από τυχόν ολόπλευρη επίκράτηση της βιομηχανικής τάξης (στη διαμάχη της με τους Γιούνκερς). Έπρεπε πάση θυσία ν' ανακαλύψουν τη χρυσή εξισορροπιστική τομή. Το ρόλο της χρυσής τομής, κλήθηκαν να παίξουν δυο παράγοντες. Αφενός «ο δίκαιος καταμερισμός του χρήματος και της επιχειρηματικής εμβέλειας». Αφετέρου η συμμαχία τους με το προλεταριάτο, μέσω της δημιουργίας κοινών συμπαγών συνδικάτων. Απ' την πλευρά του το προλεταριάτο, δεν είχε πρόβλημα ν' αναγνωρίσει τους Νεοαστούς, σαν τους «φυσικούς» προπομπούς του. Η συμμαχία τούτη, δεν μπορούσε παρά ν' ασπαστεί τις σοσιαλιστικές ιδέες. Αφαιρώντας τους όλα τα περί επανάστασης, ανταποκρίνονταν τέλεια στις ανάγκες της.

Η ανάλυση των σοσιαλιστικών διεκδικήσεων της εποχής, όπως κι η αρθρογραφία των σοσιαλιστικών εντύπων, μας οδηγεί σ' έναν κόσμο όπου βασιλεύει η στενή συμφεροντολογική, όσο κι εφήμερη προοπτική. Μια ατέλειωτη φιλολογία, εξηγεί γιατί οι μεταρρυθμίσεις είν' ανώτερες της επανάστασης. Εξάλλου μια συνθηματολογία του τύπου, «Εργάτης = ο υπεράνθρωπος του μέλλοντος», χρησιμεύει σαν άλλοθι μιας τάξης. Ένα άλλοθι όμως που αποκοιμίζει ακόμα περισσότερο. Μια μακαριότητα κι ένας αυτοβαυκαλισμός γύρω απ' το αναπόφευχτο του «Εργατικού Κράτους», αφαιρούσαν κάθε ικμάδα απ' το σφρίγος των εργατών. Ο Ρεφορμισμός ανάγεται σε τρόπο ζωής.

Μετά την άρση του νόμου για τους σοσιαλιστές, στα 1890, πραγματοποιείται μια κάποια συνένωση των φιλοσοσιαλιστικών Συνδικάτων. Η Κεντρική Διεύθυνσή τους, ονομάζεται «Γενική Επιτροπή των Γερμανικών Συνδικάτων». Πρόεδρος της χρίστηκε ο Καρλ Λέγκιεν (1861-1920). (Αργότερα, ο τίτλος της Ένωσης θα γίνει, σ' αντιδιαστολή προς τις «Χριστιανικές Εργατικές Ενώσεις», «Ελεύτερα Γερμανικά Συνδικάτα».

Στο μεταξύ, τα Συνδικάτα εξελίσσονται ολοένα σε γιγάντιους οικονομικούς Οργανισμούς. Εκείνο που ενδιαφέρει βασικά την ηγετίδα τάξη τους, είν' η οικονομική τους αυτοδυναμία. Η ρευστότητα της Γερμανικής πραγματικότητας, διαφοροποιεί τις επιδιώξεις του Σοσιαλιστικού Κόμματος και των Συνδικάτων. Άλλες οικονομικές ζυμώσεις γίνονται στο Κόμμα, άλλες στα Συνδικάτα. Ο Λέγκιεν δε χάνει την ευκαιρία να εντοπίσει τις διαφορές, απ' τις πρώτες του κιόλας διακηρύξεις. Το τελικό ρεζουμέ των λόγων του, συμπυκνώνεται στο τσιτάτο: «Έλλα τα καθήκοντα του Κόμματος, άλλα των Συνδικάτων».²²

22. Για τον Legien και την πολιτική των Σοσιαλιστικών Συνδικάτων στο 1890 - 1900, βλ. τη μελέτη του Dieter Neumann: «STAATSSOZIALISMUS UND ANARCHISMUS. INWIEWEIT SIE ÜBEREINSTIMMEN UND WORIN SIE SICH UNTERSCHIEDEN». Berlin 1920 κεφ. 2.

Ταυτόχρονα επισημαίνει πως οι καιροί ωριμάζουν κι ότι σύντομα οι εργάτες θα κληθούν να διοικήσουν - και να σώσουν - τη Γερμανία. Όπως πολύ εύστοχα παρατηρεί ο Haupt: «... Το κυρίαρχο στοιχείο στις διάφορες αναφορές των σοσιαλιστικών Συνδικάτων μιας τριανταετίας, (1890-1920), είν' ένα περιεργό μείγμα Εργατικού Εθνικισμού».²³

Γύρω στα τέλη του περασμένου αιώνα, η εμβέλεια δράσης των Συνδικάτων έχει πάρει τρομαχτικές διαστάσεις. Στις πιο απόμερες περιοχές, ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια οι λεγόμενοι «Τοπικοί Σύνδεσμοι». Πρόκειται για παρακλάδια των Κεντρικών Συνδικάτων, που στην ουσία λειτουργούν σαν τα περιφερειακά οικονομικά τους πρατήρια. Στον αντιποδα αυτής της κατάστασης, υπάρχουν μερικά ανεξάρτητα - στην πλειοψηφία τους αναρχικά - Συνδικάτα. Η αδυναμία τους όμως να παράσχουν άμεση συντεχνιακή προστασία, τ' απομακρύνει συνέχεια απ' την κατασταλαγμένη συμφεροντολογική «ηθική» της λαϊκής βάσης. Ήταν δηλαδή οι αδέκαστοι, μα κι αποδιοπομπαίοι πιονέροι ενός αφιλόξενου κόσμου.

Η δύναμη των Ελεύτερων Συνδικάτων, αύξανε μέρα τη μέρα με μεγάλους ρυθμούς. Από 237.000 μέλη που διαθέτουν στα 1892, βρέθηκαν με 2,6 εκ. στα 1912.²⁴ Το κάθε μέλος πλήρωνε 1,20 μάρκα τη βδομάδα, σαν συνδρομή. Σχετικά με τα έσοδα των Συνδικάτων, ο παρακάτω πίνακας μας δίνει μια ιδέα.

Σε μάρκα:

- 1- Βοήθεια στους ανήμπορους να εργαστούν: 66,8 εκ.
- 2- Βοηθήματα σε προσωρινά άνεργους: 54,3 εκ.
- 3- Αποζημιώσεις δικαστικών διώξεων: 3,6 εκ.
- 4- Έξοδα μετακινήσεων: 13,6 εκ.
- 5- Βοηθήματα σε τιμωρημένους εργάτες: 9,4 εκ.
- 6- Βοηθήματα σε απεργούντες: 121,4 εκ.
- 7- Βοηθήματα σ' ανάπηρους: 4,6 εκ.
- 8- Βοηθήματα σε περιπτώσεις θανάτου: 24,3 εκ.

(Ο πίνακας αφορά στην περίοδο 1891-1912).

Γεγονός είναι, πως γύρω στα 1907 η περιουσία των Ελεύτερων Συνδικάτων άγγιζε τα 33 δισ. μάρκα. Την ίδια στιγμή, η περιουσία του Κόμματος - του S.P.D. - έφτανε δεν έφτανε το 1,5 δισ.²⁵

23. Βλ. Hermann Haupt: «SOZIALISMUS UND NATION. DAS ENDE DES LAISSEZTAIRE», Wien, 1929, σελ. 462.

24. Βλ. Helga Grebing, ό.π., σελ. 135. Τα πιο πάνω νούμερα, επιβεβαιώνει κι ο Καθολικός ιστορικός του «Κέντρου», Έριχ Σνάνιντερ. Παρά την τάση του να υπερβάλλει στο θέμα της δύναμης των Καθολικών Συνδικάτων, δέχεται πως τα σοσιαλογενή αντίστοιχα, επηρέαζαν στα 1915, πάνω από 1.800.000 μέλη. Βλ. Haupt, ό.π., σελ. 205.

25. Για τις παροχές και την περιουσία των «Ελεύτερων Συνδικάτων», Βλ. Wilhelm Hoegner: «DER SCHWIERIGE AUSSENSEITER», München, 1958, σελ. 95.

Είναι φανερό πως τα Συνδικάτα λειτουργούν σαν σκιάδη κρατίδια. Η δομή τους αποτελεί αντανάκλαση της δομής ενός κράτους. Η έλλειψη αδηφάγων μεγαλοκαρχαριών, βοηθάει ώστε οι προσφορές στ' αναξιοπαθούντα μέλη τους, νά 'ναι πολύ πιο προωθημένες, απ' τις του επίσημου κράτους. Εξάλλου δεν πρέπει να μας διαφύγει το γεγονός, ότι στην ουσία δρουν σαν τεράστιοι ιδιωτικοί Ασφαλιστικοί Οργανισμοί. Και βέβαια διαθέτουν την ταξική τους διαστρωμάτωση. Υπάρχουν τ' απλά μέλη. Πάνω απ' αυτά, βρίσκεται η υπαλληλική γραφειοκρατία. Κατόπιν έρχονται οι διανοούμενοι κι οι δικηγόροι, που φροντίζουν για την ομαλή κατάληξη των υποθέσεων του Συνδικάτου. Στην κορφή της πυραμίδας βρίσκονται οι εκπρόσωποι των Νεοαστών.

Είναι μέσα σ' αυτήν την πραγματικότητα, που εμφανίζονται οι λεγόμενοι «Καταναλωτικοί Συνεταιρισμοί». Ιδρυτές τους ο μετριοπαθής ριζοσπάστης, Σούλτσε-Ντέλιτς. Στα 1894, η Εταιρία του Ντέλιτς συγχωνεύεται με τη σοσιαλιστική «Γενική Επιτροπή». Δημιουργείται λοιπόν, η «Γενική Ένωση των Γερμανικών Εμπορικών και Οικονομικών Συνεταιρισμών». Ευνόητο, πως η συγχώνευση τούτη, αποτελεί έμπραχτη συμμαχία σοσιαλιστών-φυγόκεντρων, ολιγαρχικών δυνάμεων. Σκοπός της, να πλήξει το κατεστημένο καταναλωτικό μονοπώλιο των μεγάλων βιομηχανικών τραστ. Στα 1903, ιδρύεται η «Κεντρική Ένωση Καταναλωτικών Συνεταιρισμών». Οι σοσιαλιστές δέχονται για Πρόεδρό της, τον «αριστοκράτη» Αδόλφο φον Ελμ. Ο τελευταίος είχε ιδρύσει στα 1893, την «Εταιρία Χοντρικής Αγοράς των Γερμανικών Καταναλωτικών Συνεταιρισμών» (Grosseinkaufsgesellschaft). Τυπικά, οι καταναλωτικοί Συνεταιρισμοί προορίζονταν να παίξουν το ρόλο των Οργανώσεων αυτοβοήθειας των εργατών. Αρκεί μια προσεχτική ματιά όμως, για να πειστούμε ότι δεν πρόκειται ακριβώς γι' αυτό. Απλά μαθηματικά. Κάθε Συνεταιρισμός προμηθεύεται ορισμένα προϊόντα από κάποιους παραγωγούς. Δε θέλει ρώτημα πως οι τελευταίοι πουλάνε τα προϊόντα τους σε τιμές πολύ χαμηλότερες απ' ό,τι αλλού. Δέλεαρ οι τεράστιες παραγγελίες των Συνεταιρισμών. Απ' τη μεριά τους οι Συνεταιρισμοί, έχουν τη δυνατότητα να μεταπωλούν σε πολύ φτηνές τιμές και να κερδίζουν – μέσα απ' την ποσότητα – μυθώδη ποσά. Για του λόγου το ακριβές, δεν έχουμε παρά να ρίξουμε μια απλή ματιά στα παρακάτω νούμερα. Στα 1907, υπήρχαν 622 τοπικοί Συνεταιρισμοί, με 591.000 μέλη. Ο τζίρος τους έφτανε τα 185 εκ. μάρκα το χρόνο. Στα 1911, οι Συνεταιρισμοί έχουν ανέβει σε 1.142, με 1,3 εκ. μέλη. Ο τζίρος τους καλύπτει το αστρονομικό ποσό των 335 εκ. μάρκων.²⁶

26. Βλ. τα σχετικά στοιχεία που παραθέτει ο Gustav Schmidt, επικαλούμενος τις στατιστικές - βγαίνουν κάθε δύο χρόνια - τον S.P.D., στο έργο του: «STAATSTREUNDSCHAFT. PEDE ZUR HUNDERTJAHRFEIER DER S.P.D.». Düsseldorf, 1949, σελ. 251 κ.ε.

Απ' το 1890 κι ύστερα, το Σοσιαλιστικό Κόμμα, το S.P.D., έχει ξεφύγει απ' τα στενά όρια των... Μαρξιστικών προδιαγραφών κι έχει μεταβληθεί σε πολιτικό καταφύγιο της οικονομικής αντιπολίτευσης. Της συμμαχίας δηλαδή Νεοαστών – «παραγκωνισμένων» βιομηχανικών κύκλων. Το αξιοσημείωτο στην όλη υπόθεση, βρίσκεται στ' ότι αυτή η λοξοδρόμηση του Κινήματος, δε γίνεται πίσω απ' τις πλάτες της λαϊκής του βάσης. Ίσα-ίσα. Γίνεται στο φως της μέρας και, με την απόλυτη συγκατάθεσή της. Όχι πως πάσαν να υπάρχουν οι «γνήσιοι» Μαρξιστές, που στιγμάτιζαν το Ρεφορμισμό του S.P.D. Απλά ήταν τέτοια η φορά των πραγμάτων, ώστε να πνίγεται «φυσιολογικά», θάλεγε κανείς, η φωνή τους. Το κράτος τους ταύτιζε με τους αναρχικούς. Μια ταύτιση που 'βρισκε πρόσφορο έδαφος στην άγνοια του απλού λαού. Το S.P.D. πάλι, τους πέταγε αταίγκούνευτα τη λάσπη του προβοκάτορα. Εν πάση περιπτώσει, η εκλογική άνοδος του Κόμματος, είναι ραγδαία. Από 1.427 εκ. ψηφοφόρους (19,7%) στα 1890, βρέθηκε με 4.250 εκ. ψηφοφόρους (34,8%), στα 1912.²⁷

Η μεγάλη εκλογική ανάπτυξη του S.P.D., συνέργησε στο να φανεί αφτιασιδωτή η αληθινή του φύση. Ήταν το Κόμμα των Βιοτεχνών, των ελεύθερων επαγγελματιών και των «ειδικευμένων εργατών». Κάποια στιγμή λοιπόν, παρουσιάστηκε το φαινόμενο της ανυπακοής πολλών τοπικών Οργανώσεων στις ντιρεχτίβες του Κόμματος. Α.χ. στα 1891 και στα 1897-1899, οι Σοσιαλιστές βουλευτές της Νότιας Γερμανίας, αρνήθηκαν να συμμορφωθούν με την υπόδειξη του Κόμματος κι υπερψήφισαν τον κυβερνητικό προϋπολογισμό. Το πράγμα δεν είναι δυσεξήγητο. Κάθε περιοχή έσερνε τη δικιά της – ανεξάρτητη μόλις πριν λίγα χρόνια – προϊστορία κι οντότητα. Ο προϋπολογισμός κάλυπτε περίφημα τα συμφέροντα των νεοαστών της Νότιας Γερμανίας. Έπληττε τους «συντρόφους» της Βόρειας ή της Ανατολικής; Ας τον καταψήφιζαν.

Ένα άλλο διασπαστικό φαινόμενο, στοιχειοθετείτο απ' την τάση ορισμένων Οργανώσεων να συνάπτουν συμφωνίες με μη σοσιαλιστικούς σχηματισμούς, χωρίς να καταδέχονται να συμβουλευτούν το Κόμμα. Στη Βάδη και στην Έσση, οι Σοσιαλδημοκράτες κόντευαν να συγχωνευτούν με τους Φιλελεύθερους του Κέντρου. Το κάθε κρατίδιο, έδινε απλά τη δική του μάχη...

Μια κάποια αντίδραση στο συνεχές ολισθημα του S.P.D. προς τον απροκάλυπτο συντηρητισμό, σημειώνεται απ' τους Κάουτσκι-Μπερ-

27. Βλ. Georg Kotowski, «FRIEDRICH EBERT. EINE POLITISCHE BIOGRAPHIE, BD: DER AUFSTIEG ENDES DEUTSCHEN ARBEITERFUHRERS 1871-1917», Wiesbaden, 1963, σελ. 47.

νστάιν.²⁸ Το έργο του πρώτου «Η Κοινωνική Επανάσταση» – εκδόθηκε στα 1902 – κατακρίθηκε άγρια απ' την ηγεσία του S.P.D., σαν «στείρος εξτρεμισμός». Στείρος εξτρεμισμός, ένα έργο που στην ουσία κωδικοποιεί τον μικροαστικό Ρεφορμισμό. Ακόμα κι ένας θερμός υποστηρικτής των «ήρεμων» μεταρρυθμίσεων, σαν τον Ζαν Ζωρές, είναι σε θέση να διακρίνει την κενότητα της λεγόμενης αριστεράς του S.P.D. Απευθυνόμενος στους Κάουτσκι και Σία στο Συνέδριο της Διεθνούς στο Άμστερνταμ, το 1904, τονίζει οργισμένος: «Πίσω απ' τη δήθεν ακαμψία των θεωρητικών σας ενατενίσεων, που αποτελούν δημιουργήματα του σύντροφου Κάουτσκι, κρύβετε μια ολόπλευρη ανικανότητα για δράση». Απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα, οι Γερμανοί Σοσιαλιστές αποτελούν το μόνιμο στόχο των Ευρωπαίων ομοϊδεατών τους. Στο επόμενο Συνέδριο της Διεθνούς στη Στουτγκάρδη, ο Γάλλος Σοσιαλιστής Γκουστάβ Ερβέ, κατακεραυνώνει την πολιτική του S.P.D.: «Έχετε καταντήσει εκλογικές κι αριθμητικές μηχανές, σ' ένα Κόμμα που νοιάζεται μόνο για τις εκλογές και τα ταμεία του...»²⁹

Ακριβώς αυτή η εκλογική άνοδος του S.P.D., μας αποδειχνει περίτρανα και το μέγεθος της αντεπαναστατικότητάς του. Μόνο ένα κατεστημένο Κόμμα, διαθέτει τις ολότελα πρακτικές δυνατότητες επηρεασμού τόσο πλατιών στρωμάτων. «Παράλληλα όμως, το S.P.D. αντλεί στις αρχές του αιώνα μας την εκλογική του πελατεία, απόνα μείγμα «συνοδοιοπόρων», μικροαστών και χωρικών».³⁰ Τι σήμαινε αυτό το γεγονός; Ότι το S.P.D. διέθετε την «ικανότητα» να προσφέρει συντεχνιακό άσυλο στους πάντες. Και να φανταστεί κανείς, πως σ' εκείνο το μνημείο αντιφατικότητας, το «Πρόγραμμα της Γκότα», που βασικός του συντάκτης ήταν ο Λασάλ, γινόταν άγρια κριτική ενάντια στα μεσαία στρώματα. Το γεγονός προκάλεσε τη βίαιη αντίδραση του Μαρξ. Όχι. Η εργατική τάξη δεν μπορεί να καταλάβει από μόνη της την εξουσία. Έχει ανάγκη τη βοήθεια των μικρομεσαίων. Είναι ηλιθιότητα να βάζουμε στο ίδιο τσουβάλι τους καταληστευόμενους, στον ίδιο με

28. Για τις αρκετά ασταθείς απόψεις του Eduard Bernstein, βλ. το έργο του: «DIE VORAUSSETZUNGEN DES SOZIALISMUS UND DIE AUFGABEN DER SOZIALDEMOKRATIE, PHOTOSTATISCHER NACHDRUCK», Hannover 1964.

29. Τα επεισόδια των Ζωρές - Ερβέ, αναφέρονται απ' τον Hans Laqueur: «GRUNDBEGRIFFE DER INDIVIDUALPSYCHOLOGIE», Frankfurt, 1960, σελ. 95-98.

30. Η φράση είν' ατόφια, παρμένη απ' τον Arthur Rosenberg, όπως την παραθέτει στη σελ. 38 του βιβλίου του: «ENTSTEHUNG DER WEIMARER REPUBLIK. HERAUSGEGEBEN VON KURTKESTEN, FRANKFURT, A. M. 1961». Για μια ενημέρωση στο νεφελώδες ιδεολογικό Λασαλικό κύρια υπόβαθρο του S.P.D., βλ. ακόμα: «EINE AUSWAHL FÜR UNSERE ZEIT. HERAUSGEGEBEN UND EINGELEITET VON HELMUT HIRSCH», Frankfurt, 1964.

τους εργάτες βαθμό, μικροαστούς, πλάι στους καπιταλιστές.³¹

Το παραπάνω παράδειγμα, είν' ενδεικτικό της αντιφατικότητας, μέσα στην οποία κινιόντουσαν οι Γερμανοί Σοσιαλδημοκράτες. Αντιφατικότητα, που προσφερόταν για τελειώς ανόμοιες ερμηνείες της. Ο Ερβέ λ.χ., αντί για επαναστάτες, βρήκε «καλοντυμένους κι αυτάρεσκους μικροαστούς». Ο Μαξ Βέμπερ πάλι, νιώθει τη «λεπτή» διανοουμενίστικη ιδιοσυγκρασία του να εξανίσταται, καθώς στα πρόσωπα ορισμένων Σοσιαλιστών, διακρίνει «πλούσιες μορφές καπηλείου».³²

Το γιατί απορούσαν οι Βέμπερ-Ερβέ, ήταν δικό τους πρόβλημα. Εμείς ξέρουμε, πως μια απλή ματιά στην πορεία του Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κινήματος, φτάνει και περισσεύει για να μας πείσει, ότι κάθε άλλο παρά παράλογη ήταν η εξέλιξη του S.P.D. Απ' το 1891 ήδη, ο αρχηγός των Σοσιαλιστών της Βαυαρίας Γκέοργκ φον Φόλμαρ, οριοθετούσε περίφημα το πράγμα, όταν έλεγε: «... Οι αρχές μας είν' αμετάβλητες σ' ό,τι αφορά την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Είναι όμως μεταβλητοί οι τρόποι που θα υλοποιήσουμε τους ευγενικούς μας στόχους».³³

Στο μεταξύ, οι επικρατούσες συνθήκες ευνοούν τον ολόπλευρο χωρισμό των Συνδικάτων απ' το S.P.D. Στα 1900, έχει κονιορτοποιηθεί κάθε πρακτικός δεσμός μεταξύ τους. Αποτελούν πλέον, δυο αντιμαχόμενα μεταξύ τους κρατίδια. Η ιδεολογική συγγένεια, αποδειχνεται ανίσχυρη να συγκρατήσει το διαχωρισμό σ' ένα θεμιτό σημείο. Η κρίση ξεσπάει ανοιχτά. Οι Μπέμπελ-Ήουερ υπεραμύνονται του δικαιώματος του S.P.D. να χαράζει τη γραμμή πλεύσης των Συνδικάτων. Η διαμάχη κράτησε κάμποσα χρόνια κι είχε δραματικές διακυμάνσεις. Τελικοί νικητές θ' αναδειχτούν τα Συνδικάτα. Στο Συνέδριο της Φραγκφούρτης στα 1906, το S.P.D. θ' αποδεχτεί ολοκληρωτικά το δικαίωμα των Συνδικάτων να κρίνουν τα ίδια, τότε συντρέχει λόγος «πολιτικής απεργίας» και τότε όχι.³⁴

31. Για το βάσιμο της κριτικής των Μάρξ-Ένγκελς κατά των ακροβασιμών της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας, βλ. Artur Rosenberg: «DEMOKRATIE UND SOZIALISMUS», Frankfurt, 1962, σελ. 253 κ.ε.

32. Οι γνώμες των Ερβέ - Βέμπερ, υπάρχουν στο βιβλίο της Helga Grebing: «DIE GESCHICHTE DER DEUTSCHEN ARBEITERBEWEGUNG», σελ. 151, München, 1974.

33. Αναφέρεται απ' τον Wilhelm Mommsen, βλ. «DEUTSCHE PATEIPROGRAMME. DEUTSCHES HANDBUCH DER POLITIK», München, 1960, σελ. 334.

34. Βλ. στην εισαγωγή της εργασίας του Erich Mattias, στο «KAUTSKY UND DER KAUTSKYANISMUS. DIE FUNKTION DER IDEOLOGIE IN DER DEUTSCHEN SOZIALDEMOKRATIE VOR DEM ERSTEN WELTKRIEG, IM MARXISMUS - STUDIEN», Tübingen, 1958, σελ. 37.

*
* *

Η ευημερία που το Γερμανικό κράτος πρόσφερε στους υπηκόους του, αρχίζει να τριζει επικίνδυνα στο τέλος της πρώτης 10ετίας του 20ού αιώνα. Η Γερμανία είχε εξαντλήσει το νεανικό προϊόν της πρωταρχικής της συσσώρευσης. Η έλλειψη πρώτων υλών, αρχίζει να γίνεται τραγικά αντιληπτή. Η μέχρι ένα βαθμό επίπλαστη ευμάρεια του απλού λαού, τριζει επικίνδυνα. Η Γερμανία σαν εθνολογική οντότητα, ασφυχτιά. Τα πρώτα ανησυχητικά μηνύματα ταρακουνούν το λαό. Το S.P.D. είναι κι αυτό αποδέκτης των αντανάκλασεων του γεγονότος. Οι διεργασίες αμφισβήτησης του αλάθητου της ηγεσίας του στη βάση, πυκνώνουν. Μια νέα αριστερά διαμορφώνεται. Επικεφαλής της βρίσκονται, η Ρόζα Λούξεμβουργκ κι ο Καρλ Λήμπκνεχτ. Ημιμαθείς Μαρξιστικά, κλασικοί μικροαστοί κι οι δυο, διαθέτουν ωστόσο μια ανυποχώρητη θέληση για πραγματικό αγώνα, υπέρ του λαού. Διαθέτουν επίσης αναπτυγμένο το αισθητήριο της οργάνωσης. Η δύναμη της λαϊκής βάσης που τους συνδράμει, μεγαλώνει μέρα τη μέρα.

Έντρομοι οι Κάουτσκι, Μπερνστάιν, Μπέμπελ, βλέπουν να υπερφαλαγγίζονται στα ίδια τους τα χωράφια. Μέχρι τώρα, κρατούσαν ζηλότυπα για τον ευατό τους τα εύσημα των αριστερών διακηρύξεων. Η επιλογή που κάνουν, ως προς τη μέθοδο αντιμετώπισης των «παρεϊσχυτών», χρεοκοπεί εύκολα. Πιο συγκεκριμένα, διαγράφοντας με μια μονοκονδυλιά τις «αριστερές» διακηρύξεις τους, ενάντια στην αυτονομία των Συνδικάτων, ταυτίζονται απόλυτα με τον Πρόεδρο του Συνδικάτου των οικοδόμων, Τέοντορ Μπέμελμπουργκ, ο οποίος υπερθεματίζει υπέρ της αυτόνομης συνδικαλιστικής δράσης. Κι αυτό, γιατί ο Μπέμελμπουργκ συγκρούστηκε με τους Λήμπκνεχτ-Λούξεμβουργκ πάνω στο ζήτημα. Πίστεψαν πως εφαρμόζοντας την πολιτική της λάσπης και της συκοφαντίας – μιμούμενοι δηλαδή τη μεθοδολογία του S.P.D.... εναντίον τους – θ' αποστερούσαν απ' τους δυο νέους ηγέτες, κάθε έρεισμα. Εν πάση περιπτώσει λάθεψαν. Η απότομη μεταστροφή τους ήταν αρκετά ανέντιμη, ώστε να περάσει απαρατήρητη. Τόσο η Λούξεμβουργκ (1870-1919) όσο κι ο Λήμπκνεχτ (1871-1919), δε δυσκολεύονται να γελοιοποιήσουν τα «επιχειρήματά» τους. Σημαντικά τμήματα της βάσης του Κόμματος, αηδιασμένα απ' την ανακολουθία της παλιάς αριστεράς, προσχωρούν στο σχηματισμό τους.

Έντρομοι οι Κάουτσκι, Μπερνστάιν, Μπέμπελ, σπεύδουν να διορθώσουν το ατόπημά τους. Ο Μπερνστάιν οργώνει τη Γερμανία, διατυμπανίζοντας το μεγάλο προτέρημα του Μαρξισμού: Να μπορεί να προσαρμόζεται στα εκάστοτε νέα δεδομένα. Πρόκειται για μια ευτελή απολογία.

Παρόλ' αυτά, πείθει. Είναι χιλιάδες εκείνοι οι Σοσιαλιστές που 'χουν γαλουχηθεί με τον φόβο της «μη πρόκλησης». Τα επιχειρήματά του εντέλει, δεν είναι τίποτ' άλλο, από μια μονότονη επανάληψη των όσων υποστήριζε στα 1899, με τη μελέτη του: «Προϋποθέσεις για τον Σοσιαλισμό».

Αλλά κι αυτή η Λούξεμβουργκ, δεν είν' άμοιρη ευθυνών για το βάλτωμα του S.P.D. Η «αφύπνισή» της, καθυστέρησε κάμποσα χρόνια. Στα 1899, ταυτιζόταν ενεργητικά μ' όλες τις ιδεολογικές φόρμες του Γερμανικού ρεβιζιονισμού. Στο έργο της «Μεταρρύθμιση ή Επανάσταση», συντάσσεται απόλυτα με τις θεωρητικές ακροβασίες του Μπερνστάιν. Το «οργισμένο» της επιμύθιο, είναι πως η επανάσταση χρειάζεται τις ευνοϊκές συνθήκες για να εκδηλωθεί. Δε βγαίνει «ταχυδαχτυλουργικά από κάποιο μαγικό καπέλο». Επαναλαμβάνει το αιώνο σλόγκαν του Ρεφορμισμού μ' άλλα λόγια. Εξακολουθεί νάναι θιασώτης του παραπάνω δόγματος και στα 1903. Τη χρονιά δηλαδή που ακόμα κι ο ηγέτης του πλέον αντεπαναστατικού Σοσιαλιστικού Κόμματος – της Ευρώπης, του Αυστριακού, Βίκτωρ Άντλερ, διαπιστώνει στο Συνέδριο της Δρέσδης, ότι κάπου το πράγμα έχει κολλήσει. Ότι τόσο οι Γερμανοί, όσο κι οι Αυστριακοί Σοσιαλδημοκράτες, θάπρεπε να βρουν νέους τρόπους έκφρασης, δεδομένου ότι η ζωή τόχει καταστήσει ανεδαφικό.³⁵ Τη θέση του επικροτεί κι ο ηγέτης της δεξιάς πτέρυγας του S.P.D. στα 1904, Λούντβιχ Φρανκ.

Η Ρώσικη επανάσταση του 1905, συγκλονίζει συνθέμελα το S.P.D. Αν το ουσιαστικά ανύπαρχτο Σοσιαλιστικό Κίνημα σε μια φεουδαρχική σχεδόν χώρα, μπορεί να παράγει απ' «το μηδέν» επανάσταση, τότε στη βιομηχανική Γερμανία, με το πελώριο κίνημά της, θάπρεπε... Ωστόσο η κατάπληξη κρατάει ελάχιστα. Συντρίβεται στις μυλόπετρες της Γερμανικής καθημερινότητας.

*
* *

Στο μεταξύ η οικονομική κρίση μαστίζει όλο και περισσότερο τη Γερμανία. Οι επιχειρηματικοί διευθύνοντας κύκλοι, γυρεύουν μ' επιθιανά αγωνία ένα καινούργιο σημείο εκκίνησης. Μια νέα πρωταρχική συσσώρευση. Γρήγορα συνειδητοποιούν, πως τ' αποθέματα αντοχής του Έθνους τους, έχουν εξαντληθεί. Η Βρετανία, η Γαλλία κι η Ρωσία –

35. Για μια καλή ενημέρωση στις ιδέες του Άντλερ, βλ. Victor Adlers Aufsätze, Reden und Briefe. «HERAUSGEGEBEN VOM PARTEIVORSTAND DER SOZIALDEMOKRATISCHEN ARBEITERPARTEI DEUTSCH ÖSTERREICHS», Wien, 1929, VI. Heft, σελ. 191.

χάρη στις υπεραυτάρκειες αχανείς εκτάσεις της – μπορούν κι ανανεώνουν συνέχεια τα σημεία εκκίνησής τους, μέσα από «ήρεμες» διαδικασίες. Οι αποικίες τους προσφέρουν τα πάντα, σχεδόν δωρεάν. Λειτουργούν σαν απέραντες ιδιωτικές αποθήκες. Τροφοδοτούν τις «μητροπόλεις» με προϊόντα – που κατεσκευάζονται ανέξοδα εκεί – ικανά να καλύψουν κάθε ανάγκη. Ταυτόχρονα, όλες οι ατοικιοκρατικές χώρες – μη εξαιρουμένης της Ολλανδίας ή του Βελγίου κλπ. – εντοπίζοντας στο νέο Γερμανικό έθνος έναν πολύ υπαρκτό κίνδυνο, εφάρμοσαν μια πολιτική οικονομικής περικύκλωσής του.

Εν πάση περιπτώσει, ο μόνος τρόπος ν' απαγγιστρωθεί η Γερμανία απ' το δρόμο που οδηγεί στην κατάρρευση, είν' ο πόλεμος... Μια πραγματικότητα σκληρή και συνάμα αναπόφευκτη.

Αλλά το πιο ενδιαφέρον κεφάλαιο στην υπόθεση, στοιχειοθετείται απ' την ομόθυμη συμπαράταξη του απλού λαού, στην «Καϊζερική» επιλογή. Η «αιώνια» αλληλεξάρτηση ατόμου-Κράτους, βρίσκει πρόσφορο έδαφος για νάρθει στην επιφάνεια. Το συλλογικό ένστιχτο του λαού – αλάνθαστο κατ' ανάγκη σ' οποιαδήποτε χώρα, οποιασδήποτε εποχής – συλλαμβάνει με... Γερμανικό ρεαλισμό, όλες τις πτυχές του προβλήματος. Οικονομικός μαρασμός της χώρας, σημαίνει δικό τους γκρεμοτσακίσιμα. Πολεμική ήττα της Γερμανίας, το ίδιο...

Όταν έχουμε υπόψη την παραπάνω πραγματικότητα, είμαστε ξε θέση να εχτιμήσουμε σωστά κάποιες «παραφωνίες», που αφήνουν κατάπληχτους κάποιους «σοσιαλίζοντες» «συνάδελφους». Μπορούμε να κατανοήσουμε π.χ., την απόφαση του S.P.D. να υπερψηφίσει στις 4 Αυγούστου 1914, την έγκριση των πολεμικών πιστώσεων. Ανάμεσά τους βέβαια, φιγουράρουν τα ονόματα της Λούξενμπουργκ και του Λήμπκνεχτ. Δυο μέρες πριν, τα Ελεύθερα Συνδικάτα έχουν προσφέρει γη και ύδωρ στον Κάιζερ. Απλά, οι Νεοαστοί προσδοκούν εντελώς οικονομικά οφέλη απ' τον πόλεμο, καινούργιες αγορές, αν είναι νικηφόρος. Διαχείριση της εξουσίας – αφού οι κυρίαρχες «παλαιο-αριστοκρατικές» κάστες θάχουν αποτύχει – σε περίπτωση ήττας. Αυτή είν' η αλήθεια. Κανείς συναισθηματικός δεσμός με την πατρίδα, όπως προσπαθεί να μπαλώσει τα πράγματα ο δεξιός Σοσιαλδημοκράτης, Κόνραντ Χένις.³⁶ Ακόμα πιο γελοίος είν' ο ισχυρισμός του Matthias, ότι οι Σοσιαλδημοκράτες τάχτηκαν υπέρ του πολέμου, προκειμένου

36. Βλ. το έργο του Χένις: «ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΟΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΕΣ, ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΟΛΕΜΟ». Αθήνα, 1974. Βλ. επίσης την επιφυλακτικότητα του Λήμπκνεχτ, σχετικά με την κήρυξη στρατιωτικής απεργίας, με το που άρχισε ο πόλεμος, «Κατηγορεί» τον Ερβέ σαν αναρχικό, επειδή πήρε απ' την αρχή θέση, υπέρ του σαμποταρίσματος απ' τους εργάτες του πολέμου. Βλ. Καρλ Λήμπκνεχτ: «ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ». Αθήνα, 1983, σελ. 182.

ν' ανατρέψουν το αντιλαϊκό Τσαρικό καθεστώς.³⁷ Δεν υπολείπεται σε γελοιότητα κι η «άποψη» του Schbz, πως δέθεν το S.P.D. έμεινε συνεπές στην αξία του «αμυντικού πολέμου»!!!³⁸ Εννοείται, πως οι τέτοιες ερμηνείες δε στερούνται τύψεων για το κατάντημα της Σοσιαλδημοκρατίας. Όμως, είναι πολύ πιο εποικοδομητικό να κατανέμεις τις ευθύνες εκεί που πρέπει, απ' το να προσπαθείς να τις θάψεις. Εν πάση περιπτώσει και, δυστυχώς για την «αξιοπιστία» των εν λόγω ιστορικών, υπάρχει η μαρτυρία των συγκεντρωμένων γύρω απ' τα «Σοσιαλιστικά Μηνιαία Τεύχη», Άουγκουστ Μύλλερ, Μαξ Κόεν-Ρούς, Μαξ Σίπελ κ.ά., που τοποθετεί το θέμα στη σωστή του διάσταση. Γι' αυτούς, ο πόλεμος πρέπει να εξελιχτεί σ' αντιπαράθεση των ηπειρωτικών κρατών, ενάντια στους Αγγλοσάξονες. Απαραίτητη προϋπόθεση: Τόσο η Γαλλία, όσο κι η Ρωσία, ν' αποδεχτούν τη Γερμανική ηγεμονία στον αγώνα!! Τα σχόλια περιττεύουν.

Η μόνη ελπίδα της Καϊζερικής Γερμανίας να κερδίσει τον πόλεμο, ήταν η κεραυνοβόλα νίκη κι η ταχύτατη εδραίωση στις κατακτημένες περιοχές. Μόνο έτσι θα μπορούσε να διαπραγματευτεί από θέση ισχύος. Τα πράγματα όμως εξελίχτηκαν εντελώς διαφορετικά. Ένας πόλεμος τριβής επικράτησε, που πέρασε στην ιστορία, σαν «πόλεμος των χαρακωμάτων». Το παιχνίδι είχε χαθεί. Οι αποικίες-αποθήκες, τροφοδοτούσαν τους Αγγλογάλλους μ' ό,τι θέλαν, όποτε το θέλαν κι όσο το θέλαν...

Ύστερ' από δυο χρόνια πολέμου, στη Γερμανία, έχει γίνει κοινή πεποίθηση ότι ο πόλεμος χάθηκε. Ο καθένας τρέχει να σώσει ό,τι προφτάσει. Πιο ευέλινχοι – χάρη στο νεαρό της ιστορικής τους υπόστασης – αποδειχνόνται οι Νεοαστοί. Στην κατάρρευση, βλέπουν την άλωση του κράτους εκ μέρους τους. Και... Ξαφνικά, όλοι οι Σοσιαλιστές μιλάνε για ειρήνη. Η ηγετική κλίκα του S.P.D., έχει κολοσσιαία οικονομικά ερείσματα, επενδυμένα στη Γερμανία, τα οποία κινδυνεύουν, αν επικρατήσει ολοκληρωτικά η ANTANT. Συνεπώς, κοιτάνε να τα περισώσουν μέσα απ' το σύνθημα: «Έντιμη Ειρήνη». Αντίθετα, η συσπειρωμένη γύρω απ' την αριστερά λαϊκή βάση, δεν έχει κανένα περιουσιακό στοιχείο να χάσει. Μια κατάρρευση, θα χρεοκοπήσει την ολιγαρχία. Ποιος θα τη διαδεχτεί; Μα εκείνοι που είχαν έγκαιρα καταγγείλει την αισχρή πολιτική της. Επανάσταση λοιπόν. Δυστυχώς, είναι πράγματι τραγικό. Ακόμα και στο πιο συνειδητοποιημένο κομμάτι

37. Βλ. στο Βιβλίο του Erich Mathias: «DIE DEUTSCHE SOZIALDEMOKRATIE UND DER OSTEN 1914-1945». Tübingen, 1954, σελ. 77.

38. Βλ. Klaus - Peter Schulz: «PROLETARIER KLASSENKÄMPFER IHRE DEUTSCHE ARBEITER - BEWEGUNG», σελ. 214, München, 1963.

του λαού, το κίνητρο είναι πάντα ο μικρούπολογισμός. Η Λούξεμπουργκ καταγράφει την οργή του λαού, για την «αδικαιολόγητη πολεμική περιπέτεια», στη μπροσούρα της: «Η Κρίση της Σοσιαλδημοκρατίας». ³⁹ Το αν η ίδια τάχθηκε υπέρ της έναρξης τούτης της περιπέτειας, ούτε καν που τη σκοτίζει. Εν πάση περιπτώσει, η αριστερά οριστικοποιεί το ξέκομμά της απ' το S.P.D. την 1η Γενάρη 1916. Δημιουργεί δικιά της Λίγκα με τ' όνομα: «Ομάδα Διεθνής». Το μηνιαίο πληροφοριακό της έντυπο, θα ονομαστεί «Σπάρτακος». Απ' αυτό, τα μέλη της Λίγκας θα μείνουν στην ιστορία σαν «Σπαρτακιστές».

Αλλά το αλλοπρόσαλλο παρελθόν, τραβάει τους Σπαρτακιστές απ' το μανίκι. Δεν τους επιτρέπει να δουν καθαρά τα πράγματα και να λειτουργήσουν σαν καινούργια ολοκληρωμένη οντότητα. Αφήνονται να αποσυρθούν απ' τους «Κεντρώους» τώρα, του Κάουτσκι, τους Ρεφορμιστές των Χάαζε, Χίλφερντιγκ και τους Ρεβιζιονιστές Μπέρνσταϊν-Αϊσνερ. Συνενώνονται μαζί τους. Δημιουργείται λοιπόν απ' όλον αυτόν τον συρφετό, το «Ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας» (U.S.P.D.). Σ' αυτό το περιστασιακό σχήμα, οι Σπαρτακιστές είναι τώρα μειοψηφία...

Στο S.P.D., εμφανίζεται σαν «Κεντρώα» η παλιά ακροδεξιά των Έμπερτ, Σάιντεμαν, Ντάβιντ, Ζύντεκουμ, Μάξ Κόεν-Ρόους. Όλοι αυτοί οι κύριοι είναι βαθύπλουτοι βιοτέχνες. Επιβάλλουν χωρίς καμιά δυσκολία την κυριαρχία τους στο Κόμμα. Γι' αυτό κι αποκαλούνται «Σοσιαλιστές της Πλειοψηφίας» (M.S.P.D.). Δεν έχουν κανέναν ενδιασμό να διακηρύττουν με κάθε ευκαιρία τον φιλομοναρχισμό τους. Διατηρούν άριστες σχέσεις με τον στρατό και την «αριστοκρατία» του πλούτου.

Όσο αφορά τα Συνδικάτα, αυτά έχουν πετάξει κάθε φύλλο συκής. Ναι, ο πόλεμος επιβλήθηκε στη Γερμανία. Όχι ειρήνη άνευ όρων. Μ' αλληπάλληλες ανακοινώσεις τους, καταδικάζουν με δριμύτητα τις ενέργειες των φιλειρηνιστών. Κι αυτό, γιατί σπρώχνουν το λαό σ' αντίθεση με τη φυσική του ηγεσία, πούναι ο στρατός, η κυβέρνηση κι ο «Κάιζερ». ⁴⁰ Η αμοιβή των συνδικαλιστών και του M.S.P.D., έρχεται στα 1918. Στην κυβέρνηση, που μ' απελπισμένη σπουδή σχηματίζει ο

39. Το βιβλίο κυκλοφόρησε στα 1916. Η Λούξεμπουργκ, άγνωστο για ποιους λόγους, χρησιμοποίησε το ψευδώνυμο «Γιούνιους». Για μια πλήρη γνώση της ωριμότητάς της, βλ. Rosa Luxemburg: «SOZIALREFORM ODER REVOLUTION; IN POLITISCHEN SCHRIFTEN» I, Frankfurt/Main, 1966.

40. Για τις σχετικές δηλώσεις των Σοσιαλιστών Βίλχεμ Γιάνσον και του Προέδρου των «Ελεύθερων Συνδικάτων» Καρλ Λέγκιεν, βλ. Heinz Josef Varain: «FREIE GEWERKSCHAFTEN, SOZIALDEMOKRATIE UND STAAT. DIE POLITIK DER GENERAL KOMMISSION UNTER DER FÜHRUNG CARL LEGIENS (1890-1920)». Düsseldorf, 1956, σελ. 85.

«πρίγκιπας» Μαξ της Βάδης, μετέχουν τρεις Σοσιαλιστές. (Δύο των Συνδικάτων κι ένας του M.S.P.D.). Επρόκειτο για μια δοκιμή πριν την οριστική παράδοση της εξουσίας στα χέρια τους.

*
* *

Το Νοέμβρη του 1919, «το ανεξάρτητο κρατίδιο Ράιχσπερ», σε συμφωνία με τη βιομηχανική ολιγαρχία και το M.S.P.D. – Συνδικάτα, αποφασίζουν την έξωση του «Κάιζερ» Γουλιέλμου του Β'. Οι ηγέτες του Γενικού Επιτελείου Χίντενμπουργκ-Λούντεντορφ, επιφορτίζουν τον στρατηγό Βίλχεμ Γκράινερ να μεταφέρει στον «Κάιζερ» τα μαντάτα στις 9 Νοέμβρη. Η «παραίτηση» του Γουλιέλμου γίνεται γνωστή την ίδια κιόλας μέρα στη Γερμανία. Ο λαός θεωρεί – κι όχι άδικα – πως οι δικοί του αγώνες εξοστράκισαν τον «Αυτοκράτορα». Πράγματι! Την ίδια μέρα μια γενική απεργία έχει συγκλονίσει το Βερολίνο, ακινητοποιώντας τα πάντα. Άσχετα απ' το αν η απεργία έγινε ύστερα από προτροπές των Νεοαστών, στα πλαίσια ενός γενικότερου σχεδίου. Απ' τον Σεπτέμβρη ήδη, τα μάτια σύσσωμης της άρχουσας τάξης, στρέφονται στη μόνη άφθαρτη πολιτική δύναμη, το M.S.P.D.. Είναι η μόνη πολιτική δύναμη, που μπορεί ν' αποπροσανατολίσει τη λαϊκή απειλή...

Στην άλλη όχθη, οι Σπαρτακιστές δοκιμάζουν την «ολόπλευρη», μα και τόσο καθυστερημένη αφύπνιση. Στις 2 Νοέμβρη, ξεκόβουν οριστικά απ' το U.S.P.D. Στις 9 του Νοέμβρη, έχουν καταλάβει τη Λεωφόρο Ούντερ ντερ Λιντεν και τους βασιλικούς σταύλους. Οι εκκλήσεις τους για επαναστατική κατάληψη της εξουσίας, εξατμίζονται στον αχό απ' τους πανηγυρισμούς για την πτώση του «Κάιζερ». Είχαν χάσει το τραίνο. Τα συνθήματά τους εκφράζουν ανάγλυφα την απελπισία τους. Κι ειδικότερα το κλασικό πια, «Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα». ⁴¹

Το σούρουπο της πολυτάραχης 9ης Νοέμβρη, οι ηγέτες του M.S.P.D., προσέρχονται στο Ράιχσταχ και σχηματίζουν κυβέρνηση. Πρόεδρος ο Έμπερτ, Πρωθυπουργός Σάιντεμαν, Υπουργός Εθνικής Άμυνας Νόσκε. Ταυτόχρονα ο Σάιντεμαν αναγγέλλει στα παραληρούντα πλήθη την ανακήρυξη της Δημοκρατίας. «Είναι τραγικό και να το

41. «Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα, ο αφορισμός που έκφρασε ο Μαρξ στο 1848, το επαναλαμβάνει η Λούξεμπουργκ στα 1918», παρατηρεί ο André Prudhommeaux και συνεχίζει: «Αυτή η έκφραση που 'ταν λανθασμένη στα 1848, βρέθηκε να 'ναι σωστή 70 χρόνια αργότερα». Ασφαλώς ο Prudhommeaux, επιχειρεί φτηνό πνεύμα. Στην ουσία συνέβη το άκρως αντίθετο. Το ρητό είναι σωστό στα 1848, αλλά λαθεμένο στα 1918. Βλ. «SPARTACUS ET LA COMMUNE DE LA BERLIN 1919», σελ. ελλ. μετ. 22, Αθήνα, 1980.

πούμε. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα έσωσε τη Γερμανική αστική τάξη».⁴²

Είναι φανερό πως το S.P.D. ενεργούσε στα πλαίσια συμφωνίας με την ολιγαρχία. Το αντάλλαγμα θάταν η δολοφονία εκ μέρους του, των Σπαρτακιστών.⁴³ Όλα τ' άλλα για δήθεν «παρείαχτους της πολιτικής ζωής», είναι σκέτη παραφιλολογία.⁴⁴ Το S.P.D., ήταν από καιρό η πρώτη πολιτική δύναμη. Ο Έμπερτ, ποτέ δε θα σχημάτιζε κυβέρνηση χωρίς τη συγκατάθεση του στρατού.⁴⁵ Είναι δεδομένο, πως οι «παρείαχτοι» είχαν προχωρήσει σε συγκεκριμένες συμφωνίες με το στρατό.⁴⁶

Το πρωί της επόμενης - στις 10 Νοέμβρη - ο Έμπερτ συγκαλεί ένα φτιαγμένο για την περίπτωση «Συνέδριο Αντιπροσώπων του Λαού», που καθαγιάζει την κυβέρνησή του.⁴⁷ Οι Σπαρτακιστές μπούκοτάρουν

42. Το επιφώνημα τούτο, που ξεχειλίζει από έκπληξη και πίκρα, βγαίνει απ' την πέννα του Αμερικανού Τροτακιστή John Wheatley. Βλ. «THE TIME FOR DECISION». New 1968, σελ. 39. Κι όμως δε θαήρπε. Το ότι το αστικό καθεστώς διασώζεται απ' τους Σοσιαλιστές, δε στοιχειοθετεί καμιά παραδοξότητα. Δυστυχώς, ούτε ο Wheatley στάθηκε ικανός να κατανοήσει τη φύση του εργατικού κινήματος στη Γερμανία. Εν πάση περιπτώσει...

43. Βλ. το έργο του Wheeler - Bennett: «WOODEN TITAN: HINDENBURG». New York, 1936.

44. Στο ίδιο, σελ. 200.

45. H. Heeler - Bennett, ό.π., σελ. 207-208.

46. Για την ύπαρξη κάποιου είδους συμφωνίας, ανάμεσα στους Έμπερτ - Γκραίνερ - κάτω απ' την «υψηλή εποπτεία του Χίντενμπουργκ - πρωτόκανε λόγο ο Σοσιαλιστής ηγέτης Φρέντμαν, στα 1924. Ο στρατηγός Γκραίνερ αναγκάστηκε να παραδεχτεί, ότι πράγματι δυο μήνες πριν, τις 9 Νοέμβρη, είχε συζητήσει με τον Έμπερτ τους «πιθανούς τρόπους σωτηρίας της πατρίδας». Ο Χίντενμπουργκ, σύμφωνα με τη συνήθειά του, σώπασε, μη επιβεβαιώνοντας μα ούτε και διαψεύδοντας την ύπαρξη συμφωνίας. Βλ. Στάνλεϋ Γουώτσον «ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ» σελ. 512-515, Αθήνα, 1961. Την ύπαρξη προηγούμενης συμφωνίας S.P.D. - στρατιωτικών, αποδέχεται κι ο Γιαν Άμπερμαν. Τονίζει δε το γεγονός, πως η νυχτερινή τηλεφωνική συνδιάλεξη Έμπερτ - Γκραίνερ, στις 9 Νοέμβρη, έγινε μέσω μιας μυστικής τηλεφωνικής γραμμής που σύνδεε το πρωθυπουργικό γραφείο, με το Γενικό Στρατηγείο του Σπα. Την ύπαρξή της, ζήτημα να τη γνώριζαν δυο - τρία άτομα, πέραν του τώως πρωθυπουργού Μαξ, της Βάδης. Αυτό και μόνο κατά τον Άμπερμαν, φτάνει να μας πείσει πως υπήρχε προηγούμενη συνεννόηση Στρατού - Σοσιαλιστών. Βλ. Γιαν. Άμπερμαν: «ΡΟΖΑ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ» σελ. 159-163. Αθήνα 1967. Πρώτη έκδοση: Ντύσσελντορφ, 1949.

47. Για να κατανοήσει κανείς καλύτερα την ποιότητα του αντρός, που ανέλαβε Πρόεδρος της Δημοκρατίας σαν εχθρόσωπος των Σοσιαλιστών, αναφέρουμε τα παρακάτω λόγια του, προς τον «πρίγκιπα» Μαξ της Βάδης, όταν ο τελευταίος ήταν ακόμη πρωθυπουργός. Λόγια, που πέρασαν στην ιστορία για την κυνικότητά τους: «... Πρέπει να

το Συνέδριο. Η ενέργειά τους ήταν απόλυτα σωστή, παρόλο που πολλοί θα τη χαρακτηρίσουν λαθεμένη.⁴⁸ Εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, έπρεπε να ενεργήσουν σαν σιδερένια γροθιά στην καρδιά του Γερμανικού λαού. Άσχετα αν το μυστήριο ταξικό ήθος του, τους οδήγησε στην αποτυχία. Ας μη τα ρίχνουμε όμως όλα στο λαό. Ο μόνος ανεύθυνος για τον τρόπο σκέψης του, ήταν ο ίδιος. Εκείνοι που στις πρόσφορες στιγμές έπρεπε να βρεθούν μπροστάρηδες του, αναλίσκονταν σε μικροαστικές φιλονικίες. Μη εξαιρουμένης και της Λούξεμπουργκ.⁴⁹ Μιλάνε π.χ. πολλοί για το διεθνισμό των Σπαρτακιστών. Όταν όμως η Σοβιετική κυβέρνηση προσφέρεται να βοηθήσει τον αγώνα τους, χορηγώντας τους 50.000 λίβρες αλεύρι, ο Λήμπκνεχτ αρνιέται. Φοβόταν μήπως χαρακτηριστεί πράχτορας της «Σιωνιστικής» Μπολσεβίκικης κυβέρνησης!!!...

Εν πάση περιπτώσει, το U.S.P.D. ευθυγραμμίζεται με την κυβέρνηση του S.P.D. Βλέπετε ήταν πολλά τα οφέλη της εξουσίας... Μια μικρή βοήθεια, προσφέρεται στους Σπαρτακιστές απ' τους ανένταχτους αριστερούς. Στο Συνεδριό τους στο Βούρτεμπεργκ, αποφασίζουν να συνταχτούν με τον «Σπάρτακο».⁵⁰ Απ' την κυβέρνηση στο μεταξύ, εκτοξεύονται απροκάλυπτα πια οι απειλές. Αιτία, οι πολιτικές απεργίες μιας σειράς ομάδων εργαζομένων. Το ποτήρι ξεχειλίζει στις 23 Νοέμβρη. Οι ανθρακωρύχοι της Πάνω Σιλεσίας, κατεβαίνουν σ' απεργία. Οι Σοσιαλιστές συνδικαλιστές Μπαρτ και Νίτμαν καυτηριάζουν έντονα τις τέτοιες απεργίες. Ο Έμπερτ μάλιστα, ξεστομίζει τη διαβόητη για

σώσουμε τη Γερμανία απ' τον Μπολσεβικισμό. Κι η μόνη σωτηρία που υπάρχει, είναι να καθαιρέσουμε τον Κάιζερ. Αλλιώς η επανάσταση είν' αναπόφευκτη. Ποτέ μου δε χώνεψα αυτό που λέγεται κοινωνική επανάσταση. Τη μισώ, χειρότερα κι απ' τις αμαρτίες μου». Τα λόγια αυτά ειπώθηκαν στις 8 Νοέμβρη. Την ίδια μέρα, ο Μαξ της Βάδης παραιτείται. Την επομένη συμβαίνουν τα γεγονότα που ήδη περιγράψαμε. Άλλο ένα στοιχείο δηλαδή πως υπήρχε μυστική συμφωνία στρατού - Σοσιαλιστών, για την ανάληψη της εξουσίας απ' τους δεύτερους. Για τα γεγονότα της 8ης Νοέμβρη και τον αφορισμό του Έμπερτ κατά της «κοινωνικής επανάστασης», βλ. André Prudhommeaux: «SPARTACUS ET LA COMMUNE DE LA BERLIN». Αθήνα, 1981 Paris, 1972. σελ. ελλ. μετ. 30..

48. Π.χ. Ο Ossip Braunthal, στο έργο του «EIN LEBEN FÜR DIE REPUBLIK». Hannover, 1956.

49. Βλ. λ.χ. την «ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖΑΣ ΛΟΥΞΕΜΠΟΥΡΓΚ», Αθήνα, 1983. Ξεφυλλίζοντάς την, μένουμε κατάπληκτοι απ' τα ζητήματα που φαίνεται πως την ενδιέφεραν ιδιαίτερα. Γεμάτη μικροαστικό κουτοσμπολιό κι ελάχιστες ιδεολογικές αναφορές, μας προσφέρει μια αντιπροσωπευτική εικόνα, απ' το κλίμα που επικρατούσε στο S.P.D.. Ένα κλίμα, γεμάτο ίντριγκες και καλοπερασάκικους καιροσκοπισμούς.

50. Το Συνέδριο έγινε στις 17 Νοέμβρη 1918. Για το ρόλο των ανεξάρτητων ή ανένταχτων Γερμανών Σοσιαλιστών, βλ. Arthur Wendland: «DIE EINNAHME VON BERLIN». Frankfurt, 1923, κεφάλαιο VI σελ. 299 κ.ε.

την κυνικότητά της φράση «Σοσιαλισμός σημαίνει εργασία πάνω απ' το κανονικό».⁵¹

Σ' αυτό ακριβώς το σημείο, εμφανίζεται το πλέον θλιβερό φαινόμενο. Καθήκοντα αστυνομίας και, γενικότερα τοπικής ένοπλης κρατικής δύναμης στα διάφορα κρατίδια, ασκούν τα επηρεαζόμενα απ' το S.P.D. Σοβιέτ εργατών- στρατιωτών. Η αστυνομία, «σοφά» ποιούσα, έσπευσε παντού ν' αυτοδιαλυθεί. Όλες οι κρατικές υπηρεσίες είχαν παραλύσει. Με κυβέρνηση οποιοδήποτε παραδοσιακό σχήμα, δεν μπορούσε να γίνεται λόγος για ύπαρξη κράτους. Αλλά το S.P.D. – δυστυχώς για το λαό – δεν είναι τ' οποιοδήποτε κυβερνητικό σχήμα. Καταφέρνει να προσεταιριστεί το 90% των σοσιαλογενών Σοβιέτ, που ξεπήδησαν αυθόρμητα σ' όλη τη Γερμανία. Η σύστασή τους, αποτελούσε επιστέγασμα των αγώνων της αριστεράς. Τελικά όμως, άρκεσε να συνειδητοποιήσουν ότι αποτελούν έστω κι από σπόντα κρατική δύναμη, για να πιστέψουν ότι η αποστολή τους εκπληρώθηκε. Και γιατί όχι; Τόσες δεκαετίες «σοσιαλιστικής» διαπαιδewγησης, είχε σβήσει απ' τη γλώσσα της καθημερινότητάς τους τις λέξεις «λαϊκή επανάσταση». Οι λέξεις που κυριαρχούσαν είχαν να κάνουν με «μεταρρύθμιση», με «διαχείριση» εξουσίας και τα ρέστα. Η ανάθεση της εξουσίας στο Κόμμα τους, συνέργησε στον αυτόματο κορεσμό του διεκδικητικού τους πνεύματος. Είχαν δικαιωθεί. Κρατούσαν την εξουσία. Οι εκκλήσεις της σοσιαλιστικής κυβέρνησης, «να προφυλάξουν την επανάσταση» απ' τις «ηλιθιότητες» των «εξτρεμιστών», λειτουργούσαν καταλυτικά στην ψυχοσύνθεσή τους. Οι παραινέσεις μισού αιώνα γι' αυτοσυγκράτηση κλπ., ξύπνησαν με τον πιο βίαιο τρόπο. Αν προσθέσουμε και τον τομέα της ατομικής ψυχολογίας – «Τι παριστάνουν αυτοί οι πέντε-δέκα ξύπνιοι; – Τον παντογνώστη; Ξέρουν αυτοί και δεν ξέρουμε εμείς και το Κόμμα»; – τότε έχουμε ολοκληρωμένη την εικόνα. Εν πάση περιπτώσει τα παραπάνω, μας βοηθούν να κατανοήσουμε την απάνθρωπη, τη δολοφονική σκληρότητα των Σοβιέτ, ενάντια στην εμπροσθοφυλακή του Γερμανικού λαού: Τους Σπαρτακιστές στην αρχή, τους κομμουνιστές και τους αναρχικούς, έπειτα.

Το θεμιτό επιστημονικά, θάταν να προσθέσουμε πως πριν αποφανθούμε για ο,τιδήποτε, θάπρεπε να λάβουμε υπόψη τον υπερκείμενο των επιθυμιών ή και προσδοκιών μας, νόμο των «τοπικών ιδιαιτεροτήτων».⁵² Αλλ' αυτό δε μας εμποδίζει να τονίζουμε, πως από

51. Wendland, ό.π., σελ. 338.

52. Σημαντική προσφορά στο ζήτημα «τοπικές ιδιαιτερότητες», αποτελεί ο ορισμός του Koffler, για τους «νόμους της μοναδικότητας». Μια καλή ενημέρωση πάνω στις

κάποιο σημείο και μετά, μπαίνει – πρέπει να μπαίνει – ο όρος «προσωπική ευθύνη». Ο όρος αυτός αποτελεί και τη μήτρα των «Ηρώων» της Ιστορίας. Τι είν' ο «Ήρωας» της Ιστορίας; Ο αιώνια ζωντανός και πάντα μαχόμενος Άνθρωπος. Αυτός, που με τον προσωπικό του αγώνα ενεργοποιεί τα σερνόμενα προτάσεις, προωθώντας την εποχή του ένα στάδιο πιο πέρα. Κοντολογής, ο «Ήρωας», είν' η κυριότερη απόδειξη πως την Ιστορία τη δημιουργεί ο ζωντανός αγωνιζόμενος άνθρωπος κι όχι κάποιοι αφηρημένοι μεταφυσικοί «νόμοι». Στη Γερμανία του 1919 λοιπόν, έλαμψε με την απουσία του ο λαϊκός «Ήρωας» της Ιστορίας. Αυτός, που θα παράσερνε μέσω μιας ολοκληρωμένης προοπτικής, το λαό στη νίκη. Στη Ρωσία, οι λαϊκές δυνάμεις θριάμβευαν στα 1917-1923, επειδή ακριβώς η αθλιότητά της γεννοβόλησε στα «1904» ένα γνήσιο «Ήρωα» της Ιστορίας: Τον Ιωσήφ Τσουγκασβίλι ή «Στάλιν». Ο Στάλιν κάνει ό,τι μπορεί για να κρατήσει στα πόδια του το Κίνημα των Σπαρτακιστών. Εχτός απ' τις 50.000 λίβρες αλεύρι, αποστέλνει στη Λούξενμπουργκ κι ένα πολύ σημαντικό ποσό.⁵³ Κι όταν λέμε ο Στάλιν κι όχι ο Λένιν ή ο Τρότσκι, το κάνουμε συνειδητά. Ο Στάλιν είναι ο ουσιαστικός ηγέτης του Ρ.Κ.Κ. απ' το 1912 ήδη. Θες καλώς, θες κακώς – αυτό είν' άλλο θέμα – στα 1917 είν' ο απόλυτος «διχτάτορας» των Μπολσεβίκων. Αυτό έρχεται σ' αντίθεση με τους «αριστοκράτες» διανοούμενους της ευρωπαϊκής «αριστεράς», που τρομαγμένοι απ' τον λαϊκό δυναμισμό που αντιπροσώπευε ο Στάλιν τον καταβαράθρωσε στο σκοτάδι των ψυχολογικών της προβλημάτων, δημιουργώντας την ανέντιμη εικόνα: Στάλιν = τέρας. Τι να κάνουμε όμως; Εμείς εννοούμε ν' αναζητάμε την αλήθεια. Προτιμούμε να ματώσουμε στην κόψη της, παρά να πέφτουμε από τίποτα μπαλκόνια.

Εν πάση περιπτώσει, χιλιάδες αφίσες με τα πρόσωπα των Λήμπκνεχτ-Λούξενμπουργκ τοιχοκολούνται σ' όλο το Βερολίνο. Κάτω απ' τη φωτογραφία, ένα ξερό κείμενο, προσφέρει μια τεράστια αμοιβή, σ' όποιον τους δολοφονήσει! Τι αντιπροσωπεύει τελικά τη συγκεκριμένη στιγμή ο «Σπάρτακος»; Ο Tormin οριοθετεί αρκετά σωστά τις δυνατότητές του. «Η πολιτική πραγματικότητα – γράφει – θέλει τους Σπαρτακιστές πολύ αδύναμους, τόσο αριθμητικά, όσο κι ιδεολογικά. Και

προεχτάσεις του παραπάνω ορισμού του Koffler - που ίσως να 'ναι κι ο οξυδερκέστερος γύρω απ' το θέμα, ορισμός - μας παρέχει το έργο του S. Yarinsky: «LA SCIENCE DE LA SOCIÉTÉ». Paris, 1944, σελ. 161 κ.ε.

53. Το ποσό δόθηκε με πολύ μυστικότητα απ' τη Σοβιετική Πρεσβεία, μέσω του δικηγόρου της, Oscar Cohn, στον ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκράτη, Crispiev. Το όλο ζήτημα θα μαθευτεί μετά την εξόντωση των Σπαρτακιστών και θα γίνει αντικείμενο πολυδιαφημισμένης απ' το καθεστώς, δικής. Σκοπός της δικής, ν' αποδειχτεί Σοβιετική ανάμειξη στις Γερμανικές υποθέσεις. Βλ. Wendland ό.π., σελ. 401.

το κυριότερο, πολύ διαιρεμένους για να 'χουν την παραμικρή δυνατότητα επικράτησης». Ο Elben πάλι, παρατηρεί πως «οι ιδεολογικές αναφορές των Σπαρτακιστών, αναλίσκονταν στην καλύτερη περίπτωση, σε μεγαλοστομίες για απεριόριστη πολιτική ελευθερία».⁵⁴ Η γνώμη του δηλαδή, επιβεβαιώνει την παραπάνω εκτίμηση του Tormin.⁵⁵ Ο Κολ τέλος ορύεται, πως μεταξύ «Σπάρτακου» και M.S.P.D., υπήρχαν πολλά κοινά σημεία, που όμως μεϊναν ανεκμετάλλευτα, χάρη στη «στενοκεφαλιά» και των δυο πλευρών.⁵⁶

Στις 29 Δεκέμβρη 1918, αρχίζει το Συνέδριο για την ίδρυση του K.K. στην Εθνική Συνδιάσκεψη των Σπαρτακιστών. Παρίστανται 86 αντιπρόσωποι από 43 περιφέρειες. Και οι 86 αποφασίζουν ομόφωνα τη διακοπή κάθε σχέσης με το U.S.P.D. και την ίδρυση του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος⁵⁷ (Kommunistische Partei Deutschlands "Spartacusbund").

Την 1η Γενάρη 1919, σημειώνεται η τελευταία ανακολουθία των Λούξενμπουργκ-Λήμπκνεχτ. Δηλώνουν πως το Κόμμα πρέπει να μετάσχει στις εκλογές. Μια μικροαστική, μα απόλυτα ανθρώπινη προσπάθεια, να ξεφύγουν απ' το «πεπρωμένο» τους. Η πρότασή τους όμως, καταψηφίζεται απ' τη συντριπτική πλειοψηφία των μελών του K.K.

Μετά απ' αυτή την ήττα τους, οι δυο ουσιαστικοί ηγέτες του Γ.Κ.Κ., ρίχνονται στον ολοκληρωτικά ένοπλο αγώνα. Οχυρωμένοι στους βασιλικούς στάβλους, διευθύνουν τις οδομαχίες των οπαδών τους με τα Σοβιέτ εργατών-στρατιωτών, στην καρδιά του Βερολίνου. Η κλίκα των Έμπερτ, Σάιντεμαν, Νόσκε, αποχτάει έτσι το τελευταίο της πρόσχημα. Στις 14 του Γενάρη, τα Σοβιέτ εργατών-στρατιωτών, συνεπικουρούμενα κι απόνα μικρό τμήμα στρατού, επιτίθενται στους βασιλικούς στάβλους και συλλαμβάνουν ζωντανούς τους Λούξενμπουργκ-Λήμπκνεχτ. Την επόμενη μέρα, οι δυο ήρωες του Γερμανικού προλεταριάτου του δολοφονούνται εν ψυχρώ, από πολίτες – μέλη του

54. Βλ. Wolfgang Elben: «DAS PROBLEM DER KON TINUITÄT IN DER DEUTSCHEN REVOLUTION, PHIL. DISS. HAMBURG», 1959. σελ. 222.

55. Βλ. Walter Tormin: «ZWISCHEN RÄTEDIKTATUR UND SOZIALER DEMOKRATIE». Düsseldorf, 1954, σελ. 137.

56. Βλ. Eberhard Kold: «DIE ARBEITERRÄTE IN DER DEUTSCHEN INNENPOLITIK, 1918 BIS 1919». Düsseldorf 1962, σελ. 408.

57. Η Κ.Ε. συγκροτήθηκε απ' τους Ντουνκερ, Έμπερλαϊν, Φρέλιχ, Γιόγκισες, Λάνγκε, Λευί, Λήμπκνεχτ, Λούξενμπουργκ, Μάγιερ, Πίλκ, Ταλχάμερ. Ο αντιπρόσωπος της Ε.Σ.Σ.Δ. Ράντεκ, χαιρέτισε το Συνέδριο.

M.S.P.D.⁵⁸ Η τελευταία ευκαιρία των αριστερών δυνάμεων, είχε δολοφονηθεί μαζί τους.

Στις 19 Γενάρη, γίνεται η διεξαγωγή των Εθνικών εκλογών. Το M.S.P.D., σε σύμπραξη με το U.S.P.P., αναδείχτηκε πρώτο Κόμμα, με 13.800.000 ψήφους. Κάτι που μεταφραζόταν σε 185, απ' τις 421, έδρες, (ψήφισαν 30.000.000 ψηφοφόροι). Δεύτερο Κόμμα αναδείχτηκε το «Κέντρο», με 11.500.000 ψήφους και 116 έδρες.⁵⁹ Η «Φεουδαρχική» δεξιά καταποντίστηκε. Τα διάφορα κομμάτια της – απ' τους Καϊζερικούς ως τους «μετριοπαθείς δημοκράτες» – απόσπασαν μόλις και μετά βίας 3.000.000 ψήφους και 44 έδρες.

*
* *

Τελικά, το αβίαστο επιμύθιο απ' όλα όσα αναφέραμε, δεν μπορεί παρά νά 'ναι το παρακάτω: «Η διαλεχτική πορεία των πραγμάτων στη Γερμανία, είναι θωρακισμένη με μια «σιδερένια λογική». Λογική, η οποία μπορεί να συντρίβει και τις πλέον δυναμικές αντίρροπες και φυγόκεντρες καταστάσεις, που γεννοβολούν οι κοινωνικές διακυμάνσεις. Πραγματικά. Το όλο πράγμα, δείχνει ν' αποτελεί την αποθέωση της «ιστορικής τελολογίας». Και βέβαια εμείς διαφωνούμε με κάθε τελολογική-μεταφυσική ερμηνεία. Κι αυτό, γιατί η τέτοια αντίληψη – ιδεαλιστική και δυστυχώς πάμπολλες φορές Μαρξιστική, μη εξαιρουμένου και του ίδιου του Μαρξ ορισμένες φορές – έχει την τάση να εκμηδενίζει την έννοια «' Ανθρώπος». Για μας η ιστορία είναι καθαρά ανθρωποκεντρική υπόθεση. Ο άνθρωπος δημιουργεί τους όποιους προσωρινά υπερκείμενους – μα ποτέ τελολογικούς – της δραστηριότητάς του κανόνες. Τ' αντίθετο, σημαίνει ότι οι κοινωνικοί νόμοι της

58. Όλοι οι ιστορικοί συμφωνούν, πως ηθικός αυτοργός της δολοφονίας, υπήρξε ο υπουργός στρατιωτικών Γκούσταβ Νόσκε. Κρεοπώλης στο επάγγελμα, με χτηνώδες πρόσωπο και σωματικές διαστάσεις, ανήκε στην ηγετική πτέρυγα του S.P.D., εδώ και χρόνια. Τοποθετήθηκε στη θέση του υπουργού, στις 27 Δεκέμβρη, ύστερα από αίτηση του στρατού και του «πρίγκιπα» Μαξ της Βάδης. Αντικειμενική του αποστολή: Η σφαγή των Σπαρτακιστών. Ήδη είχε δώσει μ' επιτυχία εξετάσεις, όταν διατάχθηκε στις 3 Νοέμβρη να καταστείλει την εξέγερση των ναυτών στο Κίελο. Δεν αρκέστηκε στην απλή καταστολή, μα προχώρησε και σ' ένα αποκρουστικό λουτρό αίματος.

59. Το Κόμμα του «Κέντρου», δημιουργήθηκε από μια ιδιόρρυθμη ένωση. Πιο συγκεκριμένα συγχωνεύθηκαν η πολιτική κίνηση των Ρωμαιοκαθολικών και το «Δημοκρατικό Κόμμα». Το τελευταίο που δημιουργήθηκε στα μέσα του Δεκέμβρη, ήταν τ' αποτέλεσμα της συνένωσης, του παλιού «Προοδευτικού Κόμματος», με την αριστερά των «Εθνικών Φιλελεύθερων». Βλ. John W. Wheeler - Bennett «THE NEMESIS OF POWER THE GERMAN ARMY IN POLITICS, 1918-1946». New York 1953. σελ. 61-62.

όποιας εποχής, δεν είναι... κοινωνικά φαινόμενα.⁶⁰ Απ' αυτό το σημείο και μετά, ενεδρεύει η ακραία ανοησία... Για να βάλουμε λοιπόν τα πράγματα στη θέση τους χρειάζεται να τονίσουμε τα εξής: Είν' αλήθεια πως η οικονομικοπολιτική - κοινωνιολογικοψυχολογική - πολιτιστική ιστορία της Γερμανίας - κυρίως μετά τη συνένωσή της στα 1860 - εμφανίζεται «σκληρά συνεπής». Αλλά αυτό ακριβώς το γεγονός είναι που δημιουργεί το διατυμπανιζόμενο δεξιά κι αριστερά, «ιδιόρρυθμο Γερμανικό ήθος». Ας προσθέσουμε όμως, πως τούτη η «σκληρή συνέπεια» των διαδικασιών της, θ' ανατιναχτεί στον αέρα, ελάχιστο χρόνο μετά τον πρόσκαιρο θρίαμβό της στα 1919, απ' τον Χίτλερ. Απόρροια της Ιστορίας δηλαδή. Απ' τον αιώνια μαχόμενο άνθρωπο, που πλάθει Ιστορία μ' άλλα λόγια. Τον Άνθρωπο. Με τις κουτοπονηριές του, τη μνησικακία του, την ανωριμότητά του. Ταυτόχρονα όμως, τον Άνθρωπο με την «ταπεινή» καταγωγή και την τεράστια μεγαλοφυΐα, απόσταγμα των εμπειριών ενός περιπού αιώνα. Η περίπτωση του, θ' αποτελέσει ένα γερό χα στούκι στους μνητές του αμετακίνητου των πραγμάτων. Σ' όλους όσους ισχυρίζονται, πως η ύπαρξη πλούσιων και φτωχών συμβαδίζει με την έννοια «ισορροπία». Σκοταδιστικές τριχες... Τέλος πάντων.

Δεν αμφισβητούμε ότι η αναμονή του «υπεράνθρωπου Φύρερ» ενυπήρχε στο σπέρμα γέννησης κάθε Γερμανικής αναφοράς. Αλλά εκεί ακριβώς βρίσκεται η ιδιοφυΐα του Χίτλερ. Θα εκμεταλλευτεί στο έπακρο τούτη την «αναμονή», χρησιμοποιώντας την σαν βάση εκκίνησης για μια κοινωνία, που ακόμα και σήμερα η «λεπτεπίλεπτη», «εκλεπτυσμένη» αστική «ηθική», τρομάζει να διανοηθεί... Κι όμως! Αυτή η Χιτλερική κοινωνία, αποτελούσε κι αποτελεί, το φυσιολογικό τέρμα του νέου τεχνολογικού κράτους. Μ' άλλα λόγια, ο απλός λαός ενθαρρυνμένος απ' τον Χίτλερ στοχεύει 100 χρόνια μετά...

Το γεγονός είναι πως οι φυγόκεντρες δυνάμεις που δημιουργούν τον «Σπάρτακο», συνθλίβονται απ' την ίδια την κοινωνική τους θερμο-

60. Στο σημείο τούτο, ο πάντα ρηχός Erich Fromm, είναι σε θέση να εντοπίσει - χωρίς βέβαια να εμβαθύνει στις γενεσιουργές του αιτίες - κάποιο αντικειμενικό γεγονός. (Αν κι εδώ που τα λέμε, έχει την εντιμότητα να ομολογήσει πως τα λεγόμενά του, έχουν παρθεί απ' άλλους). Γράφει λοιπόν: «Το μέλος της μεσαιας τάξης, αποκλίνοντας προς τη μοναρχία και ταυτιζόμενο μ' αυτή, απόκτησε ένα αίσθημα σιγουριάς και ναρκισσευόμενης περηφάνιας... Το άτομο αισθανόταν πως ανήκε σ' ένα σταθερό κοινωνικό και πολιτιστικό σύστημα, στο οποίο κατείχε καθορισμένη θέση. Η υποταγή του κι η νομιμοφροσύνη του στις υφιστάμενες εξουσίες, αποτελούσαν ικανοποιητική λύση στις «μαζοχιστικές του παρορμήσεις». (!!!Σ.Τ.Σ.). Δεν είχε φτάσει όμως στ' άκρα της πλήρους παράδοσης του εγώ του και διατηρούσε αίσθηση της σπουδαιότητας της προσωπικότητάς του...» Βλ. «The Fear of Freedom», London, 1970.

κοιτίδα: Την ευρύτερη Σοσιαλιστική βάση. Αυτή η βάση έχει ταυτιστεί, για καθαρά ιστορικούς και κοινωνιολογικούς λόγους, με την ιδέα πως μια επανάσταση θ' απομακρύνει σημαντικά το όραμά του... Σοσιαλιστικού μετασχηματισμού.⁶¹

Εξηγήσαμε - θέλουμε να πιστεύουμε πειστικά - πως ο εκφυλισμός της Σοσιαλιστικής ιδεολογίας, εξελίσσεται σ' ασπίδα προστασίας των νεοαστικών κεκτημένων.⁶² Παράλληλα, η επιχειρηματική επέχταση των Νεοαστών, ωφελεί σαφώς και τον απλό λαό, που συνδράμει τις οικονομικοπολιτικές τους τοποθετήσεις. Εξασφαλίζει μεγαλύτερα μεροκάματα και το κυριότερο, προστασία. Εκείνο σε τελευταία ανάλυση που 'χει σημασία, είναι πως η συμπίευσή του μαζί τους, αποτελεί προϊόν συνειδητής επιλογής.⁶³

Κρίνουμε χρήσιμο σ' αυτό το σημείο, να υπογραμμίσουμε - έτοι για την ιστορία - τον ανασταλτικό ρόλο της πολιτιστικής έκρηξης, που χάρη στις προσιτές οικονομικά εκδόσεις των Σοσιαλιστικών Οργανώσεων, σημειώνεται απ' το 1980 κι ύστερα, στις τάξεις του απλού λαού. Για τ' όνομα του «Θεού», δεν είμαστε ενάντια στην πολιτιστική χειραφέτηση του Προλεταριάτου. Το πρόβλημα όμως έγκειται, στ' ότι η δυναμική του απλού λαού σπαταλιόταν σε πολιτιστικά πανηγύρια. Ο ρεβιζιονιστικός χαρακτήρας των γραφών των ηγετών του S.P.D., συνέβαλε

61. Στα 1891, ο Άντλερ, δοκιμάζει ν' αμυνθεί στις κατηγορίες της αριστερής Σοσιαλδημοκρατικής πτέρυγας, τόσο της Αυστρίας, όσο και της Γερμανίας, που του καταλογίζουν αντεπαναστατικότητα, λέγοντας ότι: «... Όλα τα περί λαϊκής επανάστασης δεν αποτελούν άλλο από λόγια, λόγια, λόγια. Σε τίποτα δε διαφέρει η πολιτική της μεταρρύθμισης απ' τη λεγόμενη επαναστατική. Η κατάκτηση ενός αιτήματός μας για μείωση του χρόνου εργασίας, είναι πράξη καθαρά επαναστατική...» Βλ. Victor Adler: «VERHANDLUNGEN DES PARTEITAGES». Wien, 1892, σελ. 75.

62. Τα παρακάτω λόγια του Μπέμπελ, μας φέρνουν στην καρδιά του ζητήματος, σχετικά με τον τρόπο σκέψης των Σοσιαλιστών ηγετών της Γερμανίας: «... Οι περισσότεροι Σοσιαλιστές ακαδημαϊκοί, θεωρούν τον εαυτό τους γεννημένους για ηγέτη του προλεταριάτου. Φαντάζονται, πως το προλεταριάτο πρέπει να τους οφείλει αιώνια ευγνωμοσύνη, επειδή καταδέχτηκαν να του δώσουν την εξουσιοδότησή τους...» Πίσω απ' τους ακαδημαϊκούς, έρχεται το δεύτερο τμήμα Ρεβιζιονιστών. Είν' οι νεόπλουτοι, άλλοτε προλετάριοι, που 'χουν βρει το νόημα της ζωής στον «καλοπερασασκιασμό»... Βλ. «PROTOKOLL ÜBER DIE VERHANDLUNGEN DES PARTEITAGES DER SOZIALDEMOKRATISCHEN PARTEI DEUTSCHLANDS ABGEHALTEN ZU DRESDEN», vom 13 bis 20. September 1903, Berlin, 1903, σελ. 320.

63. Όπως πολύ σωστά υπογραμμίζει κι ο Ρόμπερτ Μίχελς, οι μάζες που ακολουθούσαν το S.P.D., ήταν διαποτισμένες ως το μεδούλι με μια τάση εφησυχασμού. Αυτό στην πράξη, μεταφραζόταν σ' ολόπλευρη ακινησία. Στην ουσία όμως, οι Σοσιαλιστικές μάζες, ήταν οι μόνες ανεύθυνες για τούτη την τάση τους. Ήταν απλά, θύματα του «φαταλισμού», ο οποίος κυριαρχούσε σ' όλο το ηγετικό στρώμα του S.P.D. Βλ. Robert Michels: «ZUR SOZIOLOGIE DES PARTEIWESENS IN DER MODERNEN GESELLSCHAFT», Tübingen, 1907, σελ. 189-191.

αφάνταστα στην απονάρκωση του λαϊκού επαναστατικού φρονήματος. Βάσει της Χεγκελιανής και της Μαρξιστικής διαλεκτικής, το σύστημα που διαδέχεται ένα παλιό, είναι κατ' ανάγκη προοδευτικό. Μέχρι να «γεράσει» και να γίνει αντιδραστικό, οπότε θα παραχωρήσει τη θέση του σε κάποιο άλλο κ.ο.κ. Ο Καπιταλισμός όμως, είναι ένα καινούργιο σύστημα. Η μάχη του με τη Φεουδαρχία διαρκεί ακόμη. Συνεπώς το εργατικό κράτος, που σίγουρα θα διαδεχτεί το αστικό θα πρέπει να περιμένει χρόνια και χρόνια για να πάρει τη σκυτάλη απ' αυτό.⁶⁴

Οι προεχτάσεις της τέτοιας συλλογιστικής, είν' ευνόητες... Ταυτόχρονα, μια φιλολογία βασισμένη σε μια ρατσιστική φιλοσοφία του τύπου, «Εργάτης=ο υπεράνθρωπος του μέλλοντος», βλέπει το φως. Εν πάση περιπτώσει αυτός ο ανούσιος «εργατικός ρατσισμός», εμπεδώνει στους εργάτες μια ηλιθία μακαριότητα. Η μη ύπαρξη άμεσης επαναστατικής προοπτικής, έβρισκε αντιστάθμισμα σ' εξομολογήσεις σαν τις παρακάτω: «Το σημερινό εργατικό κίνημα κάνει εμένα και τους συντρόφους μου ευτυχισμένους, γιατί μας προσφέρει τις φωτοβόλες αχτίδες της γνώσης». Ένας 29χρονος εργάτης μεταλλείων της Σιλεσίας: «Πώς είναι δυνατό νάμαι απογοητευμένος, τη στιγμή που ο Σοσιαλισμός μου υπόσχεται τη σίγουρη απελευθέρωσή μου σαν ένα νέο ευαγγέλιο;» Ένας 32χρονος σιδεράς: «Είμαστε τα σφυριά που σφυρηλατούμε τη νέα τέλεια κοινωνία, στην οποία θα ζήσουν τα παιδιά μας. Αυτό το αίσθημα δεν ανταλλάσσεται μ' όλο το χρυσάφι του κόσμου».⁶⁵ Τι άλλο να προσθέσουμε εμείς; Το θέμα είναι πως η

παρόμοια αποβλάκωση ισχύει – και μάλιστα ακμάζουσα – ως τις μέρες μας...

Παρόλ' αυτά, δεν πρέπει να παρακάμψουμε το γεγονός, πως οι Σοσιαλιστές εργάτες των «Ελεύθερων Συνδικάτων», εξελίχθηκαν στο πιο «βολεμένο» κομμάτι των χαμηλών στρωμάτων. Τα πανίσχυρα Συνδικάτα έχουν γίνει βασικός ρυθμιστής των όποιων οικονομικοπολιτικών ζυμώσεων. Η συντεχνιακή τους φύση, έχει καταστήσει τα μέλη τους – σε σχέση πάντα με τον υπόλοιπο απλό λαό – «προνομιούχα». Το μέλος του Συνδικάτου στα 1910, είναι κυριολεκτικά άτρωτο. Το Συνδικάτο – κρατίδιο που ανήκει, μεριμνά ώστε όχι μόνο να μην τολμά ο βιομήχανος να τον απολύσει, αλλά του εξασφαλίζει και τις καλύτερες συνθήκες δουλειάς.⁶⁶

Διαπιστώνουμε λοιπόν, πως οι πολιτικοκοινωνικές σχέσεις στη Γερμανία, βρίσκονται σε μια συνεχή ρευστότητα. Η μορφή, τόσο των προϋπαρχουσών της ενοποίησης συνθηκών, όσο κι οι παραγωγικές σχέσεις που επικρατούν μετά την ενοποίηση, παράγουν πρωτόγνωρους για την αστική Ευρώπη συσχετισμούς. Συσχετισμοί, που στ' άλλα κράτη θα βρουν ορισμένα ερείσματα, ογδόντα ολόκληρα χρόνια αργότερα! Η παραδοξότητα υπάρχει απ' την πρώτη στιγμή εμφάνισης της ενιαίας Γερμανίας. Τα ψυχρά γεγονότα αποδειχνουν ότι η λεγόμενη ενοποίηση, δεν ήταν τίποτ' άλλο από υποδούλωση των διάφορων κρατίδιων, στις ορέξεις της Πρωσίας. Ωστόσο, είναι γεγονός πως η Πρωσική λαιμαργία, υποστηρίχτηκε απροκάλυπτα απ' το λαό της Γερμανίας. Όπως γεγονός είναι, πως λειτούργησε ευεργετικά για το σύνολο του λαού. Η ίδια παραδοξότητα διακρίνει και τα καλέσματα της Γερμανικής ιδεολογίας.

Ας πιάσουμε πρώτα απ' όλα τον Γενάρχη της «Γερμανοκεντρικής» εθνικής συνειδησης, τον Μαρτίνο Λούθηρο, τον οξυυδερκή εχθρό του Παπισμού. Ο καλόγερος, που ταρακούνησε συθέμελα όλες τις μέχρι

66. Ο Κάουτσκι, που αρεσκόταν ν' αναλίσκεται σε υπερεπαναστατικές μεγαλοστομίες, ήταν μάστορας, στο να τις συνταιριάζει με τις πλέον δυνατές ενέσεις, φιλοσοφικής - πρακτικής «αποβλάκωσης» του προλεταριάτου. Μια προσεχτική περιπλάνηση στα γραφτά του, μας αποκαλύπτει έναν χυδαίο Δαρβινισμό: «Δεν υπάρχουν εξελιχτικά άλματα. Υπάρχει μόνο προσαρμογή στις νέες συνθήκες. Η ιστορία της ανθρωπότητας, δεν αποσυνδέεται απ' την καθολική συμφωνία της έμφυξης ύλης. Η διαφορά του ανθρώπου απ' τα ζώα, είναι πως μπορεί και προσαρμόζεται πιο εύκολα στις αργά μεταβαλλόμενες συνθήκες». Είναι φανερό πως στο παραπάνω σχήμα, δεν έχει καμιά θέση η έννοια «Άνθρωπος». Οι συνθήκες αλλάζουν από μόνες τους! Ο άνθρωπος αρκεί στο να προσαρμόζεται!! Αλλά κι ο αφορισμός του για την μη ύπαρξη «εξελιχτικών αλμάτων», προορίζεται να πείσει τον απλό λαό, ότι το ριζικό του, είναι να μείνει... πεινασμένος. Γι' αυτό, ας παρατήρει τις ελπίδες του για «εξελιχτικό άλμα», στον σταύλο του «κύριου» Κάουτσκι. Βλ. Κάουτσκι: «DER WEG ZUR MACHT. POLITISCHE BETRACHTUNGEN ÜBER DAS HINEINWACHSEN IN DIE REVOLUTION, 3 AUFLAGE», Berlin, 1910, σελ. 40 κ.ε.

64. Στα 1898, ο Μπερνστάιν, δηλώνει στο Συνέδριο του S.P.D. στη Στουτγάρδη: «... Θεωρώ βαθιά λανθασμένη την αντίληψη μερικών συντρόφων, ότι δήθεν βρισκόμαστε μπροστά σε πιθανή κατάρρευση του αστικού κράτους... Η μόνη σωστή εκτίμηση, είν' αυτή που θέλει τη Σοσιαλδημοκρατία, ν' αγωνίζεται για τον εκδημοκρατισμό των θεσμών. Μόνο μια παρόμοια μακρόπνοη προοπτική, θα περιορίσει την κοινωνική αδικία. Όλα τ' άλλα είναι χίμαιρες, που προοιονίζουν καταστροφές». Βλ. Eduard Bernstein, «DIE VORAUSSETZUNGEN DES SOZIALISMUS UND DIE AUFGABEN DER SOZIALDEMOKRATIE, PHOTOSTATISCHER NACHDRUCK», Hannover, 1964, σελ. 6-9.

65. Βλ. την εργασία του Adolf Lewenstein, «DIE ARBEITERFRAGE. MIT BESONDERER BERÜCKSICHTIGUNG DER SOZIALPSYCHOLOGISCHEN SEITE DES MODERNEN GROSSBETRIEBES UND DER PSYCHOPHYSISCHEN EINWIRKUNGEN AUF DIE ARBEITER». München, 1912. Η εργασία τούτη βασίστηκε σ' ένα συγκεκριμένο ερωτηματολόγιο προς τους εργάτες κάθε ειδικότητας. Η σφυγμομέτρηση που κωδικοποίησε, καταγράφοντάς την, ο Lewenstein, αποτελεί ένα υπερπολύτιμο κοινωνιολογικό ντοκουμέντο, για κείνον που θα 'θελε να εμβαθύνει στην εργατική συλλογική νοοτροπία της εποχής. Μια σφαιρική ανάλυση των στοιχείων της, κάτω απ' το φως των κοινωνικών επιστημών, βοηθάει στην κατανόησή της, σε κάποια στιγμή σύμπτωσης του προλεταριάτου - ένα σημαντικό του μέρος γύρω σ'α 30% στα 1933, γύρω στο 70% στα 1937 - με το N.S.D.A.P. του Χίτλερ. Του «ταπεινής» καταγωγής «υπεράνθρωπου Φύρερ» του απλού Γερμανικού λαού...

τότε χριστιανικές «αξίες». Η ίδια η ζωή του, συγκροτεί μια μεγάλη αντίφαση. Ενώ είν' αυτός που δημιουργεί – μέσω της αληθινά μεγαλοφυούς μετάφρασής του, στη ζωντανή λαϊκή γλώσσα της Βίβλου – τη νέα Γερμανική γλώσσα. Στα κηρύγματά του ο καταληστευόμενος χωρικός, ανακαλύπτει την πλήρη «δικαίωση της ύπαρξής του». Ενώ διδάξε με θέρμη την ισοτιμία όλων των ανθρώπων, ενώ, ενώ, ενώ..., στην κρίσιμη στιγμή, θα πολεμήσει τα ίδια του τα λόγια, χωρίς όμως και να τ' αναιρέσει. Όταν οι πεινασμένοι και ξεπαγιασμένοι χωρικοί της Γερμανίας θα εξεγερθούν, έχοντας σαν σημαία τους δικούς του αφορισμούς, αυτός θα σταθεί στο πλευρό των γαιοκτημόνων. Ανατριχιαστική θα μείνει στους αιώνες η μόνιμη του επωδός – προτροπή στους αφεντάδες, προκειμένου για τους ξυπόλυτους χωρικούς: «Τουφεκίστε τα λυσσασμένα σκυλιά, τσακίστε τα, κρεμάστε τα». Τι είχε συμβεί; Απλούστατα, ο Λούθηρος είχε κληθεί απ' τη Γερμανική «αλληλουχία», να χειραφετήσει το σύνολο του Γερμανικού έθνους – δηλαδή των... κυρίαρχων στρωμάτων του – έναντι της οικονομικοπολιτικής – ψυχολογικοπολιτιστικής διαφέντευσης του Καθολικισμού, και μέσω αυτού των «Παπικών» κρατών. Το τελευταίο πράγμα που τον ενδιέφερε, ήταν το πόσα κιλά ιδρώτα χύνει κάθε μέρα ο όποιος χωρικός. Η «μεταρρύθμιση» αποσκοπούσε στη σφυρηλάτηση μιας μονολιθικής Γερμανικής εθνικής ταυτότητας. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο...⁶⁷

Στα 1807, αμέσως μετά τη συντριβή των Γρώσων στην Ιένα απ' τον Βοναπάρτη, ο Γιόχαν Φίχτε αρχίζει ν' ανακοινώνει τις περίφημες «Ομιλίες» του «προς το Γερμανικό Έθνος», απ' το Βήμα του Πανεπιστήμιου του Βερολίνου. Για τον Φίχτε, η Γερμανική φυλή είν' ο μόνος αμόλυντος οργανισμός, σ' ένα σάπιο κι αντιιστορικό κόσμο. Το μέλλον της ανήκει. Η ιστορική της αποστολή, συνίσταται στο ν' αποκαταστήσει κάποια απροσδιόριστη χρονικά στιγμή, την ισορροπία του Σύμπαντος!... Μπροσάρηδες τούτης της επικής προσπάθειας της Γερμανικής φυλής, θα τεθούν λίγοι εκλεκτοί της.

Μια πρόχειρη ανάλυση των ιδεών του Φίχτε, οδηγεί στο συμπέρασμα ότι αυτός είν' ένας απ' τους κύριους μέντορες του Γερμανικού ρατσισμού. Αλλά αυτό, είναι όντως ένα πρόχειρο συμπέρασμα. Την εποχή που ο Φίχτε λέει ό,τι λέει, η Πρωσία έχει υποστεί μια εξευτελιστική ήττα. Το ηθικό του λαού της έχει τραυματιστεί θανάσιμα. Ο Φίχτε – κι αν δεν ήταν αυτός θάταν κάποιος άλλος – επιφορτίζεται με

67. Για τον Μαρτίνο Λούθηρο, βλ. την αριστουργηματική μελέτη του Max Weber, πάνω στη σκέψη του, καθώς και στο οικοδόμημα που παρήχθη απ' αυτήν. «Η ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ». Ειδικότερα, κοίτα στο τρίτο κεφάλαιο. Αθήνα, 1978.

το ρόλο της Γερμανικής συνειδησης. Όπως γνωρίζουμε, το άτομο στη Γερμανία έχει συνδέσει τη μοίρα του με το κράτος. (Έναν όχι αμελητέο ρόλο σ' αυτό, έπαιξε κι ο Προτεσταντισμός του Λούθηρου). Ο Φίχτε προσπαθεί ν' αναστηλώσει το ηθικό και του ατόμου και του Έθνους. Όσο για το ότι η Γερμανική φυλή είναι το μέλλον, δεν έχουμε παρά ν' αναλογιστούμε τον κατακερματισμό του Γερμανικού Έθνους, σε δεκάδες κρατίδια. Τούτος όμως ο κατακερματισμός, εγγυάται μια σφριγηλή ενοποίηση. Κοντολογής, εγγυάται μια εκρηχτική εκκίνηση του ενιαίου Έθνους. Αλλά και στο ζήτημα των λίγων εκλεκτών, η συλλογιστική του Φίχτε δεν είναι υποχρεωτικά ρατσιστική. Ας φέρουμε π.χ. στο νου τον Μαρξικό ορισμό της «Διχτατορίας του Προλεταριάτου». Η τη Λενινιστική εμμονή στο «εκλεκτιστικό Κόμμα». Εν πάση περιπτώσει, η διατύπωση του Φίχτε είν' εναρμονισμένη με τις συνθήκες που μέσα τους κινιέται.⁶⁸

Η πιο χτυπητή περίπτωση της «Γερμανικής ρευστότητας», στοιχειοθετείται στην αληθινά γιγάντια μορφή του Γκεόργκε Βίλχεμ Φρήντριχ Χέγκελ.⁶⁹ Ο Χέγκελ, παίρνει τις αρχαιοελληνικές θεωρίες για τη διαλεκτική και τους προσδίνει μια ολότελα διαφορετική χροιά. Η πορεία της Ιστορίας και της πνευματικής ανέλιξης, υπακούει σε κάποιους αφηρημένους «σταθερούς κανόνες». ⁷⁰ Τούτοι οι κανόνες, ωθούν την ανθρωπότητα σε συνεχή εξέλιξη προς το καλύτερο. Το τέρμα αυτής της εξέλιξης, συνδέεται με το στήσιμο του «τέλειου και πανίσχυρου κράτους». Δημιουργός του τέλειου κράτους, θάναί ο «υπεράνθρωπος του μέλλοντος». Αυτός που η διαλεκτική εξέλιξη θα τον έχει οδηγήσει στο ψηλότερο δυνατό σημείο της «συνειδητής αυτοπραγμάτωσης». Τόσο το τέλειο κράτος, όσο κι ο υπεράνθρωπος

68. Ο Φίχτε (1762-1814), ξεκίνησε σαν οπαδός του Καντ. Στα 1790 αρνιέται την Καντιανή σκέψη, για να επιστρέψει σ' αυτή στα 1802. Βλ. Μ. Ρόζενταλ - Π. Γιούντιν «ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ» σελ. 592-596. (Φίχτε). Αθήνα, 1963.

69. Ο Χέγκελ (1770-1841) κατέλαβε την έδρα του Φίχτε στο πανεπιστήμιο του Βερολίνου, στα 1814. Για μια σχετικά αντικειμενική παρουσίαση του έργου του, βλ. Franz Wiedmann Georg Wilhelm Hegel, Hamburg, 1965, Αθήνα, 1985. (έκδ. Πλέθρο).

70. Το παρακάτω απόσπασμα μας δίνει μια σαφή ιδέα της σκέψης του Χέγκελ: «... Μέσα στην πορεία που ακολουθεί η ιστορία, ο τελικός της σκοπός δεν έγινε ακόμα αντικείμενο επιθυμίας και συμφέροντος. Κι ενώ αυτά τα πεπερασμένα συναισθήματα, δεν έχουν ακόμα συνείδηση του καθήκοντος που εκπληρώνουν, το καθολικό ενυπάρχει μέσα τους και πραγματώνεται μέσω αυτών...». Βλ. «LECTURES ON THE PHILOSOPHY OF HISTORY», London, 1902, σελ. 61. Όπως παρατηρεί ο Franz Marek: «... Στον Χέγκελ συναντάμε ατόφια την Καντιανή αντίληψη, πως οι άνθρωποι, χωρίς να το συνειδητοποιούν, προωθούν την κοινωνική εξέλιξη, πάνω σ' αυστηρά καθορισμένους απ' τη φύση νόμους». Βλ. «PHILOSOPHIE DER WELTREVOLUTION, BEITRAG ZU EINER ANTHOLOGIE DER REVOLUTIONS THEORIEN». Berlin, 1972, 2α έκδοση, σελ. 49.

δημιουργός του, θα βρίσκονται σε συνεχή αλληλεξάρτηση. Πώς θα επιτευχθεί η αρμονική αλληλεξάρτηση; Με τη συνειδητή πλέρια υποταγή του ατόμου στο συμφέρον του κράτους. Οι κινητήριοι μοχλοί της Ιστορίας προς την «εξελιχτική τελειότητα», είναι δυό αποφασιστικοί παράγοντες. Οι πόλεμοι κι οι «Ήρωες της Ιστορίας». Ο πόλεμος είναι ηθική πράξη, γιατί παρθενοποιεί την υπόσταση ατόμου και κράτους, εξασφαλίζοντας και στους δυο προωθημένες βάσεις εκκίνησης για το νέο τους άλμα προς τα μπρος. Οι εποχές γαλήνης κι ευτυχίας δηλαδή οι εποχές δίχως πόλεμο, είν' «οι λευκές σελίδες της Ιστορίας».

Οι παρατηρήσεις μας σχετικά με την ιδιόρρυθμη ελαστικότητα της Γερμανικής ιδεολογίας και των συνθηκών που την παρήγαγαν, βρίσκουν στον Χέγκελ το τέλειο αντίκρουσμά τους. Η διαλεχτική μεταφυσική αιτιοκρατία που επεξεργάζεται, συναρπάζει το νεαρό Μάρξ. Πολύ περισσότερο, αποτελεί το μόνιμο σημείο αναφοράς του. Οι ιδέες του πάλι, για την αξία των πολέμων, το τέλειο κράτος, καθώς και για τον κολοσσιαίο ρόλο των «Ηρώων της Ιστορίας», βρίσκονται ατόφειες, στις σελίδες του «Mein Kampf». (Αν κι είναι περιττό, κρίνουμε αναγκαίο να τονίσουμε πως η δικιά μας παραδοχή του όρου «Ήρωες της Ιστορίας», δεν έχει την παραμικρή σχέση μ' εκείνη του Χέγκελ. Για μας, ποτέ δεν υπήρξε, ούτε και θα υπάρξει «Ήρωας της Ιστορίας», δίχως «ταπεινή» καταγωγή).

Τέλος, υπάρχει κι ο Νίτσε.⁷¹ Μια άλλη μεγαλοφυής μορφή. Η περιπτώσή του, όπως παραδέχεται κι ο David, είναι φοβερά πολύπλοκη.⁷² Κανείς δε γελοιοποίησε τους Γερμανούς και τον εθνικισμό τους, πιότερο απ' αυτόν. Μαστίγωσε ανελέητα τη σάπια Πρωσική «ηθική», αποδειχνοντας τη γύμνια της. Ταυτόχρονα, αντιμάχεται όλους κι όλα. Ειρωνεύεται, τόσο τον Φίχτε, όσο και τον Χέγκελ. Στα πρώτα του έργα, αποκρούει κάθε ρατσιστικό πειρασμό. Στα τελευταία του έργα, όμως, κυριαρχεί το πνεύμα ενός άγριου – προσοχή όμως, όχι και χυδαίου – Δαρβινισμού. Η γη θα καταληφτεί απ' τους «υπεράνθρωπους». Τι θάν' αυτοί; Τα εκλεκτά δημιουργήματα μιας αμειλιχτης «βιολογικής επιλογής». Η επικρατούσα κατεύθυνση του «σημερινού» πολιτισμού, προδικάζει την ανατροπή όλων των «αξιών». Ο εκφυλισμός των λαών, είν' αναπόφευχτος. Η ολοκλήρωσή του, θα σημάνει και την αρχή της αναγέννησης. Πρωτεργάτες της; «Τα ξανθά Γερμανικά χτήνη, οι νέοι

71. Για μια ενημέρωση στις ιδέες του Νίτσε, βλ. τις ελληνικές μεταφράσεις των έργων του: «Η ΑΥΓΗ», Αθήνα, 1965. «Ο ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ», Αθήνα, 1972. «Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ», 1968. «Η ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ», 1963. «Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» 1964. «Η ΓΕΝΕΣΗ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ» 1985. «ΕΤΣΙ ΜΙΛΗΣΕ Ο ΖΑΠΑΤΟΥΣΤΡΑ» 1977.

72. Βλ. Claude David: «L'ALLEMAGNE DE HITLER» Paris, 1969, σελ. 54.

βάρβαροι». Η αναπαραγωγή των ιδίων ξανθών βαρβάρων, που κατά-στρεψαν τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία «και φτιάξαν τον σημερινό πολιτισμό». Αυτοί οι υπεράνθρωποι θα διαθέτουν μια τρομαχτική φυσική Ρώμη. Ταυτόχρονα, θάναι προικισμένοι με μια αντίληψη δίχως αυταπάτες και φτηνούς ενδοιασμούς. Όσο για τον πόλεμο, ο Νίτσε αποδέχεται την αναγκαιότητά του. Φρονεί, πως πράγματι είν' ωφέλιμος. Όχι όμως γιατί παρθενοποιεί τις φλέβες ενός μαρασμένου κράτους, αλλ' επειδή είν' ανώφελος... Το ότι είν' ηλίθια ανώφελος, σημαίνει παρέκκλιση απ' την υποκριτική «ηθική» που 'χει επικρατήσει.

Ό,τι ισχύει για τους Λούθηρο, Φίχτε, Χέγκελ, ισχύει και για το Νίτσε. Γνήσιο παιδί της Γερμανοκεντρικής «ηθικής», μετουσιώνεται ασυνείδητα σ' ένα διαφορετικό είδος προέχτασης της εθνικής συνειδησης. Στις ιδέες του σκιαγραφείται παραστατικότερα η αγωνία της «ίδιας της αλληλεξάρτησης Γερμανού – Έθνους». Κοροϊδεύει τους Πρώσους για τα έθιμά τους και τη αντιδραστικότητά τους. Στην ουσία όμως, η κριτική που ασκεί, βασίζεται στην αγανάκτησή του για την ανικανότητα της Πρωσίας να δημιουργήσει ένα πανίσχυρο ενιαίο έθνος... Αλλ' όπως και να το κάνουμε, η κριτική του δεν παύει να περιέχει προοδευτικότερα για τη σκέψη στοιχεία.⁷³

Κλείνοντας τούτο το κεφάλαιο έχουμε να παρατηρήσουμε το εξής: Απ' ό,τι διαπιστώσαμε, το κυρίαρχο στοιχείο της Γερμανικής κοινωνίας, είναι το εξής: Μια επίπλαστη αντιφατικότητα - ρευστότητα, που όμως συγκροτεί τη ραχοκοκαλιά μιας σκληροτράχηλης διαλεχτικής συνέπειας. Η κοινωνική δύναμη που θ' αμφισβητούσε τούτη τη συνέπεια, θ' απελευθέρωνε την υποβόσκουσα εδώ κι αιώνες, τρομαχτική δυναμική της ιστορικής ασυνέπειας. Εκείνος που 'μελε να το κάνει, ονομαζόταν Αδόλφος Χίτλερ.

73. Π.χ. στα 1943, ο Χίτλερ θα διατάξει τη σύλληψη όλων των κατόχων «τίτλων ευγενείας». Βλ. William L. Shirer: «THE RISE AND FALL OF THE THIRD REICH», vol. III, σελ. 288.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Ο Νεαρός Χίτλερ κι ο Ιστορικός του περιγυρος

Ο Αδόλφος Χίτλερ γεννήθηκε στις 20 τ' Απρίλη 1889, στην περιοχή Μπραουνάου αμ Ιν της Αυστρίας. Η περιοχή αυτή, που πρωτεύουσά της είναι το Λιντς, βρίσκεται λίγα χιλιόμετρα απ' τα σύνορα της Αυστρίας με τη Βαυαρία. Ο Αδόλφος υπήρξε το πρώτο παιδί απ' τον τρίτο γάμο του πατέρα του Αλόις, με την ξαδέλφη του Κλάρα Παϊλτσλ. Προηγούμενα, ο κατώτερος τελωνειακός υπάλληλος Αλόις Χίτλερ είχε πραγματοποιήσει δυο ατυχείς γάμους. Η πρώτη του γυναίκα Άννα Γκλασλ-Χαίρερ, δεν μπόρεσε να του προσφέρει παιδί. Ο Αλόις τη χώρισε στα 1881, και παντρεύτηκε κάποια μαγειρίσσα ξενοδοχείου, τη Φραντζέσκα Ματσελμπέργκερ. Η τελευταία του χάρισε ένα γιο, τον Αλόις και μια κόρη την Αγγέλα. Λίγο καιρό μετά τη δεύτερη γέννα όμως, πέθανε από φυματίωση.

Στα 1885, ο Αλόις πούναι ήδη 48 χρονών, παντρεύεται την ξαδέλφη του Κλάρα Παϊλτσλ, 22 μόλις χρονών. Το πρώτο τους παιδί, ο Γκούσταβ, πέθανε δυο μηνών. Το ίδιο περίπου και το δεύτερο, η Ίντια. Το τρίτο και... τυχερό ήταν ο Αδόλφος. Στα 1892, η Κλάρα έφερε στον κόσμο έναν ακόμη γιο, τον Έντμουντ, που κι αυτός πέθανε 6 χρονών. Το πέμπτο και τελευταίο παιδί τους η Πάουλα, είχε την καλύτερη τύχη απ' όλα, αφού επέζησε και μετά το θάνατο του Αδόλφου.⁷⁴ Το ίδιο συνέβη με τα δυο ετεροθαλή αδέρφια του.⁷⁵

74. Όλα τα πιο πάνω στοιχεία, τα οφείλουμε κύρια στον Konr Ad Heiden «DER FÜHRER». Berlin, 1946 και στον Rudolf Olden: «HITLER THE PAWN», London 1936. Ειδικά στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου του Heiden, υπάρχει μια εξονυχιστική παρουσίαση των γενεαλογικών ριζών, τόσο του Αλόις Χίτλερ, όσο και της Κλάρας Παϊλτσλ.

75. Τα παιδιά του Αλόις Χίτλερ απ' τον γάμο του με τη Φραντζέσκα Ματσελμπέργκερ, Αλόις και Αγγέλα, θάχουν την εξής κατάληξη: Ο Αλόις θα εξελιχτεί σε μικροαπατεώνα, πράγμα που θα του κοστίσει ορισμένα χρόνια φυλακή. Όταν ο Αδόλφος γίνει Καγκελλάριος, ο Αλόις θα καταφέρει να γίνει ιδιοκτήτης μιας μικρής μπουραρίας, στο αριστοκρατικό προάστιο του Βερολίνου, Βίτεμπεργκπλάτς. Η Αγγέλα παντρεύτηκε έναν εφοριακό της Βιέννης, με τον οποίο απόκτησε μια κόρη, τη Τζέλι. Στα 1928, ο Χίτλερ, διαθέτοντας πλέον μια οικονομική άνεση, την έφερε κοντά του σαν οικονόμο του σπιτιού του. Τ' απρόσποτο ήρθε, όταν ερωτεύτηκε με πάθος την κόρη της εξετροθαλούς αδελφής του, Τζέλι Ράουμπαλ. Η τελευταία ανταποκρίθηκε στον έρωτα του θείου της. Όλα

Ο Αδόλφος, έβγαλε το Δημοτικό Σχολείο στο χωριό Φίσιλαμ, δυο χιλιόμετρα έξω απ' το Λιντς. Στα έντεκα χρόνια του, στάλθηκε απ' τον Αλόις στο Γυμνάσιο του Λιντς. Σύμφωνα με τον Αδόλφο, τον ίδιο καιρό είχε και την πρώτη σύγκρουση με τον πατέρα του. Αιτία, το γεγονός ότι ο πατέρας του τον προόριζε για δημόσιο υπάλληλο, ενώ ο ίδιος λαχταρούσε να γίνει καλλιτέχνης. Το γεγονός περιγράφεται με γραφικό τρόπο στο «Mein Kampf».⁷⁶ Ο νεαρός Αδόλφος – πάντα σύμφωνα με τα γραφόμενα του ίδιου – βρήκε τον τρόπο να μεταπείσει τον πατέρα του, με αυτοσαμποτάρισμα των βαθμών του.⁷⁷ Οι περισσότεροι βιογράφοι του, ισχυρίζονται ότι ο Χίτλερ λέει ψέμματα, προκειμένου να δικαιολογήσει την αποτυχία του στο Γυμνάσιο.⁷⁸ Γεγονός πάντως είναι, πως οι βαθμοί του στο γυμνάσιο έρχονται σε χτυπητή αντίθεση με κείνους στο Δημοτικό. Οι δεύτεροι, έχουν μια σταθερή καλή πορεία.⁷⁹

Ο πατέρας του διαπιστώνοντας την κακή βαθμολογία του, προσπαθεί να τον βοηθήσει, μεταγράφοντάς τον στο Γυμνάσιο του Στάγιερ. Ωστόσο, τίποτα δε διορθώθηκε. Στα 1903, ο Αλόις Χίτλερ πεθαίνει. Τον επόμενο χρόνο ο Αδόλφος σταματάει τελείως τις σπουδές του. Οι αναμνήσεις του σχετικά με την ικανότητα των καθηγητών του, είναι γεμάτες από περιφρόνηση. Τους αποκαλεί «ανόητους»⁸⁰ και «στυλοβάτες ενός αντιδραστικού και στείρου συστή-

δειχναν, ότι τα πράγματα βαδίζουν προς ένα γάμο. Ορφανή από πατέρα η Τζέλι - ο Ράουμπαλ πέθανε στα 1924 - φαίνεται πως βρήκε στον έρωτα του Χίτλερ, ένα υποκατάστατο πατρικής στοργής. Ωστόσο, τελείως ξαφνικά, στα 1930, θ' αυτοχτονήσει, πέφτοντας απ' το παράθυρο. Αιτία, η άρνηση του Χίτλερ να της επιτρέψει να λειμει για ένα διάστημα στη Βιέννη, προκειμένου να πάρει μαθήματα χορού. Ο Χίτλερ, θα υποστεί το μεγαλύτερο ψυχολογικό κλονισμό της ζωής του. Μετά το θάνατό της, σταμάτησε να τρώει κρέας. Στα 1936, η αδελφή του Αγγέλα, θα τον εγκαταλείψει και θα παντρευτεί έναν καθηγητή της αρχιτεκτονικής, με τον οποίο θα εγκατασταθεί στη Δρέσδη. Βλ. σχετικά: Konrad Heiden: «DER FÜHRER», σελ. 43 κ.ε.

76. Βλ. Αδόλφος Χίτλερ: «MEIN KAMPF», σελ. 10.

77. Στο ίδιο, σελ. 10.

78. Α.χ. ο William Shirer, στο: «THE RISE AND FALL OF THE THIRD REICH», New York, 1960, σελ. 34.

79. Ο W.G. Larue, παραθέτει τους βαθμούς του Χίτλερ στο Δημοτικό. Σημειώνει δε, πως οι βαθμοί τούτοι, τοποθετούμενοι στο αυστηρά θεωρητικό πλέγμα της Αυστριακής παιδαγωγικής, αποδεικνύουν νοημοσύνη πάνω απ' το κανονικό. Βλ. «LE PROPHÉTIE HITLER», Paris, 1965, σελ. 29-30.

80. Βλ. «HITLER'S SECRET CONVERSATIONS», 1941-1944. New York, 1946, σελ. 287-288 (3 Μάρτη 1942).

ματος διακυβέρνησης».⁸¹ Εντύπωση όμως – και μάλιστα μεγάλη – προκαλεί το γεγονός ότι παρόλο που δεν έβγαλε το Γυμνάσιο, οι καθηγητές του διατήρησαν αρκετά έντονη την ανάμνηση της παρουσίας του. Δυο και τρεις δεκαετίες αργότερα, θα θυμούνται κάμποσα απ' τα βασικά γνωρίσματα της προσωπικότητάς του. Λ.χ. ο καθηγητής της φυσικής Θεόδωρος Γκίσσιγκερ. Το «ασυνήθιστα ανοιχτό βλέμμα του Χίτλερ, που βγαίνει από δυο αστραφτερά μάτια», θα μείνει ανεξίτηλα χαραγμένο στο μυαλό του.⁸² Ο καθηγητής του των Γαλλικών, Εδουάρδος Χιούμερ, δε δίστασε ν' αφήσει τη δουλειά του, για να καταθέσει – με τα κολακευτικότερα λόγια – σαν μάρτυρας υπεράσπισης του Χίτλερ, όταν αυτός δικάζόταν για εσχάτη προδοσία.⁸³ Δε στερείται σημασίας κι η γνώμη του Χίτλερ, σχετικά με την αντιδραστικότητα των καθηγητών του.⁸⁴

Στα δεκάξι του χρόνια ο Χίτλερ, έπαθε μια πνευμονική πάθηση. Πράγμα που του εξασφάλισε την ανοχή της μητέρας του, στις όποιες επιλογές του. Επί τρία ολόκληρα χρόνια δε θα εργαστεί καθόλου. Σε καμία περίπτωση όμως, δεν επρόκειτο για χαμένα χρόνια. Ο παιδικός του φίλος Κούμπιτσεκ, μας πληροφορεί ότι όποιος ήθελε να συναντήσει τον Αδόλφο, δεν είχε παρά να πάει στη Βιβλιοθήκη του Λιντς. Καθόταν όλη την ημέρα και μελέταγε, πνιγμένος σε μια στίβα από ιστορικά βιβλία. Η Ιστορία ήταν τ' αγαπημένο του θέμα. Τα βράδια, δεν ήταν λίγες οι φορές που τρύπωνε κρυφά στο πίσω μέρος της Όπερας του Λιντς, προκειμένου ν' ακούσει τα έργα του αγαπημένου του συνθέτη, Βάγκνερ.⁸⁵

Το βασικό ιδίωμα του χαρακτήρα του, κατά τον Κούμπιτσεκ, ήταν μια σχεδόν έμφυτη συστολή. Π.χ. ενώ για τέσσερα ολόκληρα χρόνια

81. Ό.π. (12 Απρίλη 1942).

82. Βλ. August Kubizek: «THE YOUNG HITLER KNEW» Boston, 1955, σελ. 49.

83. Ό.π., σελ. 50.

84. Για τον μόνο καθηγητή του, που ο Χίτλερ εκφράζεται κολακευτικά, είν' ο καθηγητής της ιστορίας, δόκτωρ Λεοπόλδος Παίτς. Κι αυτό, παρ' όλο που ο Παίτς τον είχε βαθμολογήσει «λίαν καλώς». Ο Χίτλερ, επισημαίνει ότι τα όσα έμαθε πάνω στην ιστορία απ' τον Παίτς, παίξαν μεγάλο ρόλο στη μετέπειτα πορεία του. («Mein Kampf», σελ. 14-15). Φανατικός Εθνικιστής ο Παίτς, έστρεψε το μίσος των μαθητών του, κατά των «αιώνων», όσο κι «αόρατων», εχθρών του Γερμανικού «μεγαλείου». Δίδασκε μια διαστρεβλωμένη, από κάθε άποψη, ιστορία. Όταν μετά το «Άνσλους» - την προσάρτηση δηλαδή της Αυστρίας - ο Χίτλερ θα μπει θριαμβευτής στην Αυστρία, ζήτησε να δει τον Παίτς. Ο τελευταίος είχε γίνει μέλος των Ες-Ες, πράγμα πούκανε τον Χίτλερ ν' ανέβει στα... ουράνια. Βλ. Heiden: ό.π. σελ. 66-67.

85. Βλ. August Kubizek: «THE YOUNG HITLER KNEW». Boston 1955, σελ. 56.

ήταν τρελλά ερωτευμένος με μια ξανθιά καλλονή, ουδέποτε τόλμησε να τη ζυγώσει. Πολύ περισσότερο βέβαια, να της εξομολογηθεί την αγάπη του, έστω και γραφτά. Αυτό όμως δεν τον εμποδίζει να της γράφει ένα σωρό ποιήματα.⁸⁶ Καλά θα κάνουν οι λάτρεις της ψυχανάλυσης, να μη βιαστούν να βγάλουν συμπεράσματα. Πάλι ο Κούμπιτσεκ, μας μεταφέρει ορισμένους πολιτικούς του μονόλογους. Προσθέτει δε, ότι συμμετείχε με πάθος σε κάθε πολιτική συζήτηση.⁸⁷ Αυτό σημαίνει πως ο έφηβος Χίτλερ είν' απόλυτα φυσιολογικός, αφού μετέχει ενεργά στον κοινωνικό παλμό του Λιντς. Στα 18 του χρόνια έσπευσε να γίνει μέλος της Βιβλιοθήκης ενηλίκων της πόλης.⁸⁸

Στα 1907, δίνει εισιτήριες εξετάσεις στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Βιέννης. Τ' αποτέλεσμα είν' απογοητευτικό για το νεαρό λάτρη της ζωγραφικής. Το δοκιμαστικό σχέδιο που υπέβαλε, κρίθηκε «ανεπαρκές».⁸⁹ Τον επόμενο χρόνο, ξαναδοκίμασε να πάρει το εισιτήριο, που θα τον οδηγούσε στην εκπλήρωση του ονείρου του. Καινούργιος κλονισμός. Τα σκίτσα του απορρίφθηκαν και πάλι. Έτσι, δεν του επιτράπηκε να υποβάλει καν δοκιμαστικό σχέδιο. Όπως παραδέχεται κι ο ίδιος, η αποτυχία του στάθηκε γι' αυτόν ένα τρομερό, όσο κι απρόσμενο πλήγμα. Χωρίς καθυστέρηση – χαρακτηριστικό δείγμα του παρορμητικού του χαρακτήρα – επισκέφτηκε τον Πρύτανη της Ακαδημίας και του ζήτησε εξηγήσεις. Εκείνος, τον πρότρεψε να στραφεί προς την Αρχιτεκτονική. Ήταν σίγουρος του 'πε πως εκεί θα τα κατάφερνε.⁹⁰ Δυστυχώς όμως για τον φιλόδοξο νέο, η εισαγωγή του στην Αρχιτεκτονική Σχολή απαιτούσε απολυτήριο Γυμνασίου.

Αλλά το μεγαλύτερο χτύπημα εκείνης της χρονιάς, το δέχτηκε όταν πέθανε η μητέρα του. Με το θάνατό της, έχασε κυριολεκτικά τα πάντα. Απ' τη μια στιγμή στην άλλη, βρέθηκε τελείως ξεκρέμαστος. Μέχρι τότε, δεν είχε εργαστεί ποτέ. Ζούσε σχεδόν παρασιτικά, εκμεταλλευόμενος τη βοήθεια της μάνας του και των συγγενών της. Τώρα όμως, αυτό δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Ετοίμασε λοιπόν τις βαλίτσες του κι έφυγε, όχι πριν υποσχεθεί στους συγγενείς του πως δε θα επέστρεφε, πριν πετύχει στη ζωή του.

Προορισμός του η Βιέννη. Η πρωτεύουσα του αχανούς Αυστροουγκρικού «κράτους», που πίσω απ' την «όμορφη», αλλά κι εύθραστη

86. Ό.π., σελ. 59.

87. Ό.π., σελ. 61.

88. Ό.π., σελ. 62-63.

89. Heiden, ό.π. σελ. 57.

90. «MEIN KAMPF», σελ. 18.

βιτρίνα της, παραμόνευε η έσχατη ένδεια. Ο Χίτλερ βρήκε άσυλο πίσω απ' το παραβάν των «αριστοκρατικών» της συνοικιών. Σ' εκείνο το τμήμα της, όπου χιλιάδες χιλιάδων κουρελοπρολετάριοι συνωστίζονταν μέσα σ' αθλιές τρώγλες. Η ζωή του στη Βιέννη κυλάει μέσα στην πλήρη εξαθλίωση. Πάντα θα μιλάει μ' αποτροπιασμό και θλίψη, για τα χρόνια που πέρασε εκεί. «Για μένα – θα θυμάται αργότερα – η Βιέννη σημαίνει πέντε χρόνια άθλιας ζωής. Πέντε χρόνια σκληρής προσπάθειας για επιβίωση, είτε ως εργάτης, είτε ως μικροζωγράφος».⁹¹ Απ' ό,τι φαίνεται, ο κορεσμός της πείνας ενός νέου στη Βιέννη κείνης της εποχής, ήταν μια εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Με ωμή ειλικρίνεια ο Χίτλερ, επισημαίνει 15 χρόνια αργότερα. «Η πείνα είχε εξελιχτεί στον πιστότερο φίλο μου. Η ζωή μου είχε καταντήσει μια αδυσώπητη μάχη με τούτο τον αόριστο φίλο».⁹²

Θα 'ταν πολύ χρήσιμο να σκεφτούμε ή μάλλον να δοκιμάσουμε να προσεγγίσουμε κάπως, τη θέση στην οποία βρίσκεται ο νεαρός Χίτλερ στη Βιέννη. Ένας μοναχογιός, ενός «άχρωμου» πατέρα 60 χρόνων, στο Λιντς. Και μόνο αυτό το γεγονός, έφτανε να καταποντίσει ψυχολογικά ένα μικρό αγόρι. Ένας ορφανός νέος στα 19 του, χωρίς γονείς, χωρίς δουλειά, αναγκάζεται ν' αναζητήσει τύχη στη Βιέννη. Κι εκεί; Τι αντιπροσωπεύει ένας έρημος νέος, δίχως οικογένεια, δίχως συγγενείς και δίχως τέχνη; Ένα ολοστρογγυλό μηδενικό... Ένα μηδενικό, ψυχολογικά σακατεμένο. Η αθλιότητα που συναντάει εκεί, δεν μπορεί παρά να επιδεινώσει τη «μοναχικότητά» του.

Αλλά, να που οι κοινωνιολογικές διεργασίες, διαθέτουν άπειρες δυνατότητες. Κόντρα σε κάθε ιδεαλιστική θεώρηση, οι συγκυρίες – χίλια τα εκατό δυσμενείς – που σύμφωνα με την τελολογική αντίληψη θα 'πρεπε να ξαποστείλουν άλλον ένα «μελαγχολικό ψυχοπαθή» στην ψυχιατρική δολοφονία, όχι μόνο δεν το κάνουν, μα μετασχηματίζονται σ' ευεργετήματα, γι' αυτό το παιδί. Η παραπάνω μας παρατήρηση, έχει τη δικιά της αξία. Ο αιώνιος άνθρωπος μάχεται. Ποδοπατάει όλα τα εσχατολογικά «θα 'πρεπε», της αστικής ανέντιμης, τρομοκρατίας του Ανθρώπου. Του κάθε κατατρεγμένου Ανθρώπου, που καταφέρνει κι επιβιώνει, ακόμα κι όταν η αστική «λογική» του το απαγορεύει. Τη δικιά της αξία έχει κι η στάση του Χίτλερ, έναντι των όσων συμβαίνουν τη συγκεκριμένη εκείνη περίοδο στη Βιέννη. Τόσο στο Λιντς, όσο και στη Βιέννη, βρίσκεται στην καρδιά των πολιτικοκοινωνικών διεργασιών. Στο Λιντς, παρακολουθεί τα γεγονότα. Τα σχολιάζει μ' ατέλειωτους μονόλογους και στις πολιτικοποιημένες ομάδες και, στον πάντα

91. Ό.π., σελ. 21.

92. Ό.π., σελ. 21-22.

πρόθυμο να τον ακούσει, αδελφικό του φίλο Κούμπιτσεκ. Με μια διαφορά. Τα σχολιάζει, αλλά ποτέ δεν επεμβαίνει πραχτικά, υπέρ της ροής που θα 'θελε να τα δει να παίρνουν. Το ίδιο συμβαίνει και στη Βιέννη. Δίπλα του εξελίσσονται ένα σωρό πολιτικοκοινωνικές – εθνολογικές ανακατατάξεις. Αυτός όμως, αποφεύγει ν' αναμειχτεί σε κάποιο πολιτικό σχήμα.

Κι όμως! Τις μέρες «αυτές» η Βιέννη γνωρίζει «κοσμογονικές» αλλαγές. Η ποικιλόχρωμη ταξική διαπάλη, έχει υποχρεώσει το αντιιστορικό κατασκεύασμα των Αμβούργων, σε συνεχή σταθερή υποχώρηση. Η Σοσιαλδημοκρατία, ελέγχει – όπως και στη Γερμανία – τη συντριπτική πλειοψηφία των Συνδικάτων. Το έντονο κλίμα δυσαρέσκειας, που επικρατεί στις πεινασμένες λαϊκές τάξεις, γεννοβολά τη μια απεργία μετά την άλλη. Οι συγκρούσεις λαού - αστυνομίας είναι καθημερινό φαινόμενο. Το σάπιο καθεστώς των Αμβούργων, αποτελματώνεται μέρα τη μέρα. Θα δοκιμάσει να βγει απ' το τέλμα του, μέσω μιας ιμπεριαλιστικής - τυχοδιωχτικής ενέργειας. Σχεδόν «απρόοπτα», προσαρτά τη Βοσνία και την Ερζεγοβίνη. Το Βελιγράδι ζητάει τη βοήθεια της Ρωσίας. Ο Τσάρος, δεν έχει πρόβλημα να πετάξει ένα ξεροκόμματο «προστασίας» στη Σερβία. Μια «προστασία» όμως, που περιορίζεται σε μια απλή δήλωση «κατανόησης». Στην Αυστροουγγαρία περιμένουν όλοι το χειρότερο, ένα Ρώσικο τελεσίγραφο.

Το Τσαρικό καθεστώς όμως, έχει να επουλώσει τις πυορροούσες πληγές των εξεγέρσεων του 1905. Οι μήνες περνούν. Η «προσάρτηση» της Βοσνίας και της Ερζεγοβίνης, νομιμοποιείται σιωπηλά κι απ' τους Αγγλογάλλους.⁹³ Στη Βιέννη επικρατεί φρενιτίδα εθνικιστικού ενθουσιασμού. Οι κατατρεγμένοι τοποθετούν στην πάντα τα προβλήματά τους. Πανηγυρίζουν μαζί με την «αριστοκρατία» το «θρίαμβο» της πατρίδας. Η πορεία της Αυστρίας έχει πολλά κοινά με την της Γερμανίας. Ισχύει κι εδώ, η λανθάνουσα έστω, ταύτιση ατόμου - κράτους. Η πατρίδα νίκησε την ANTANT.⁹⁴ Το άτομο νίκησε την... ANTANT.

Έχουμε λοιπόν απ' τη μια τις λαϊκές διεκδικήσεις, που ταλανίζουν τη Βιέννη. Απ' την άλλη, το παραλήρημα των Εθνικιστών. Ο νεαρός

93. Βλ. σχετικά με την υπόθεση της Βοσνίας και της Ερζεγοβίνης, τη μελέτη του Claude Cullaumin: «ΣΕΡΑΓΕΒΟ: ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΝΕΚΡΟΙ ΓΙΑ ΔΥΟ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΥΣ» (στη σειρά «LES GRANDES ENIGMES HISTORIQUES DE NOTRE TEMPS», Paris, 1968, τόμος 3, σελ. 20 κ.ε.).

94. Την εποχή εκείνη υπήρχαν, ο ένας απέναντι στον άλλο, δυο οικονομικοπολιτικοστρωματωτικοί σχηματισμοί. Η «Τριπλή Συμμαχία» (Γερμανία, Αυστροουγγαρία, Ιταλία) κι η «Τριπλή Συνεννόηση» (Αγγλία, Γαλλία, Ρωσία). Η τελευταία, πέρασε στην ιστορία σαν «ANTANT», Βλ. ό.π. σελ. 24.

Χίτλερ όμως, απουσιάζει κι απ' τις δυο περιπτώσεις. Αυτό δεν σημαίνει, πως δε συμμετέχει στη μια περίπτωση, επειδή είν' υπέρμαχος της άλλης. Η στάση του εξηγείται, μόνο αν δεχτούμε πως κρατά μια συνειδητή αποστασιοποίηση. Πως μελετά με ψυχρά αντικειμενικό βλέμμα τους συσχετισμούς, μαζί με τις ρίζες και τα παράγωγά τους. Αποτέλεσμα της κριτικής του ματιάς στα πράγματα, θα σταθεί το παθιασμένο μίσος του, ενάντια στο ευκαιριακό συνονθύλευμα του κράτους των Αψβούργων και τους ίδιους τους Αψβούργους. Πάντα θα μιλάει περιφρονητικά και γι αυτούς και για τον «Κάιζερ».

*
* *

Σχετικά με τη ζωή του Χίτλερ στη Βιέννη, υπάρχουν κάποιες μαρτυρίες, που μας βοηθάνε σε μια σωστή ανασύνθεσή της. Κοινό τους γνώρισμα, η ομοιομορφία και συνεπώς η αξιοπιστία τους. Όλες οι μαρτυρίες συμφωνούν, πως η εμφάνισή του ήταν αρκετά ιδιόρρυθμη. Φορούσε ένα σκληρό παλιό καπέλο κι ήταν «μόνιμα» αξύριστος κι αχτένιστος. Τους χειμώνες φόραγε ένα παλτό, που 'φτανε μέχρι τους αστραγάλους.⁹⁵ Ο Heinten ανακάλυψε μεταπολεμικά έναν Ουγγροεβραίο παλαιопώλη, που συγκατοίκησε αρκετό καιρό με τον Χίτλερ. Μέναν στο ίδιο δωμάτιο, ενός φτηνού ξενοδοχείου γι' άντρες. Οι δυο άντρες συνδέθηκαν φιλικά. Ισχυρίζεται λοιπόν, πως ο Χίτλερ είχε σίγουρα ιδιόρρυθμη εμφάνιση, ίσως κι αλλόκοτη. Αξύριστος κι αχτένιστος μεν, αλλ' όχι και βρώμικος. Τα ρούχα του ήταν παλιά και τριμμένα, μα καθαρά. Κατά τη γνώμη του, ο Χίτλερ διατηρούσε αυτή την αμφίση, στα πλαίσια της επιμελούς ατημέλειας ενός καλλιτέχνη.⁹⁶ Μάλλον έχει δίκιο. Το μετέπειτα τσουλούφι του, όπως και το μεσομούστακο τύπου «Σαρλώ», αποτελούν σίγουρα απόηχους της καλλιτεχνικής Βιεννέζικης αφίσεώς του.

Υπάρχουν ακόμα δυο μαρτυρίες για το Χίτλερ της Βιέννης. Η πρώτη προέρχεται από τον Josef Greiner, που 'ζησε στα ίδια με τον Χίτλερ λημέρια. Τις εντυπώσεις του τις αποτύπωσε στο βιβλίο: «Das Ende des Hitler-Mythos». Το βιβλίο του, αποτελεί πολύτιμο βοήθημα για

95. Βλ. την αφήγηση ενός γνώριμου του Χίτλερ της Βιέννης, ονόματι Κάρλστερ, όπως την παραθέτει ο ταγματάρχης H. Lenglois: «... Τώρα που το σκέφτομαι, βλέπω πως πολλοί που δεν τον γνώριζαν (Σ.Σ. τον Χίτλερ) θα πρέπει να τον έπαρναν για Εβραίο, έτσι όπως ήταν ντυμένος. Φορούσε ένα πολύ μακρύ παλτό, που 'φτανε ως τους αστραγάλους του. Το περίεργο καπέλο του, λες κι ήταν κολλημένο στο κεφάλι του...» Βλ. «LES DESSOUS DU IIIe REICH». Paris, 1938, σελ. 35-36.

96. Βλ. Heiden ό.π., σελ. 78.

τον κάθε ερευνητή. Η δεύτερη μαρτυρία οφείλεται στον προσωπικό φίλο του Χίτλερ Reirhold Hanish. Ο Hanish καταγόταν απ' τη Σουδητία και χρημάτισε για μεγάλο διάστημα συνεργάτης του Χίτλερ, όντας μικροζωγράφος κι ο ίδιος. Είχε αναλάβει έναντι ποσοστών, να βρίσκει πελάτες για τις υδατογραφίες κι ακουαρέλες του φίλου του. Απ' αυτόν μαθαίνουμε ότι απόνα στάδιο κι ύστερα, ο Χίτλερ είχε καταφέρει να επιβιώνει με σχετική άνεση, χάρη στους πίνακές του. Πιο συγκεκριμένα, είχε δημιουργήσει καλό όνομα σ' ένα κύκλο μικρομαγαζάτορων, σαν καλός δημιουργός διαφημιστικών πινακίδων. Τον Hanish ανακάλυψε ο Rudolf Olden.⁹⁷ Φαίνεται όμως, πως κάποια στιγμή οι δυο φίλοι τα τσούγκρισαν. Ο Heiden ερευνώντας τα Αρχεία της Βιέννης, ανακάλυψε μια αγωγή του Χίτλερ κατά του φίλου του, για υπεξαίρεση των χρημάτων απ' την πώληση ενός πίνακά του.⁹⁸

Εν πάση περιπτώσει, το συγκλονιστικό στοιχείο που απορρέει απ' τις πιο πάνω μαρτυρίες, είν' ένα. Ο Χίτλερ παρόλο που κανείς δεν του δίδαξε το παραμικρό, κατάφερνε, χάρη στην κλίση του και μόνο, να επιζεί απ' τη ζωγραφική του. Αυτό, για όσους «ξύπνιους» αηδίασαν κοιτώντας τ' «άψυχα σχέδιά του». Με μόνο εφόδιο το τάλαντό του...

Ενδιαφέρον επίσης, εμφανίζει κι η ειλικρίνεια του ίδιου του Χίτλερ, στις καταγραφές του στο «Mein Kampf». Παραδέχεται πως ο πόθος του για τη ζωγραφική, περιορίστηκε στα όρια ενός «μικροζωγράφου».⁹⁹ Δέχεται, «πως όσοι έτυχε να με γνωρίσουν κείνα τα χρόνια, θα με θεώρησαν, το δίχως άλλο, εκκεντρικό».¹⁰⁰ Και βέβαια, κομπάζει – για το διασταυρωμένο όμως γεγονός – σχετικά με τις τεράστιες ποσότητες βιβλίων που μελέτησε.¹⁰¹

Με δοσμένη λοιπόν την ειλικρίνεια των αναφορών του, θα πρέπει να τον πιστέψουμε, όταν ισχυρίζεται ότι πριν πάει στη Βιέννη δεν ήταν αντισημίτης, ούτε αντιμαρξιστής. Η ίδια η ζωή τον ώθησε στις δυο αυτές επιλογές. Η προσχώρησή του στον αντιεβραϊσμό – λέει – έγινε όταν ανακάλυψε ότι πίσω από κάθε «αντικοινωνική αδικία», υπάρχει «νομοτελειακά» και κάποιος εβραϊκός δάχτυλος.¹⁰² Είν' ευνόητο, πως το επόμενο σκαλοπάτι, μετά τον αντισημιτισμό, είν' ο αντιμαρξισμός.

97. Βλ. Rudolf Olden: «HITLER THE PAWN», London 1936, σελ. 89 κ.ε.

98. Heiden, ό.π., σελ. 80.

99. «MEIN KAMPF», σελ. 34.

100. Ό.π., σελ. 34.

101. Ό.π., σελ. 22.

102. Ό.π., σελ. 52 και 56-67.

Το φαινόμενο του αντισημιτισμού στην Αυστρία και στη Γερμανία, κάθε άλλο παρά νοσηρές βάσεις έχει. Από πάντα, η ανάγκη τους να επιζήσουν, ωθούσε τις διάφορες Εβραϊκές ομάδες της διασποράς, στο σχηματισμό συμπαγών μειονοτήτων. Περιθωριοποιημένες ομάδες στην αρχή, «κρατούντα λόμπυ», στη συνέχεια. Η υφή τους λειτουργούσε, σε καθαρά ρατσιστική συντεχνιακή βάση. Η τέτοια αλληλούποστηξη, εκμηδένιζε τις πιθανότητες χρεοκοπίας ενός μέλους τους.

Αλλά στην καπιταλιστική κοινωνία, υπάρχει ένας δεδομένος κανόνας. Το σταθερό κι αέναο στριφογύρισμα των νόμων της αξίας, στην αγορά. Μια κυκλική πορεία δηλαδή της προσφοράς και των τιμών. Τούτη η πορεία, έχει ένα σχετικά σταθερό σημείο εκκίνησης. Η τροχιά της είναι κι ανελιχτική και κατηφορική. Ξεκινάει απ' το ιδεατό σημείο Α' κι εκμεταλλευόμενη τ' όποιο παρθένο έδαφος, ως προς το προϊόν που πλάσσεται, φτάνει στο θεμιτό ζενίθ, που 'ναι ικανή να διαθέτει η αγορά. Στο ψηλότερο δηλαδή σημείο του κύκλου. Από 'κει και πέρα όμως, ο κορεσμός κι η υπερπροσφορά, οδηγούν μέσω της κατηφορικής πλευράς του κύκλου, στο αρχικό σημείο εκκίνησης. Το σημείο Α' και δώστου πάλι απ' την αρχή. Η διαδικασία επαναλαμβάνεται συνεχώς. Το πρόβλημα βρίσκεται στ' ότι απ' την κορφή στο σημείο Α', κάποιιο πρέπει να λείψουν απ' τη μέση, προκειμένου να παρθενοποιηθεί το έδαφος. Επιτρέποντας έτσι το νέο ξεκίνημα του μαγκανοπήγαδου. Κάποιιοι πρέπει να χρεοκοπήσουν, για ν' αποσυμφορηθεί ο χώρος της αγοράς. Κι εδώ είν' ο κόμπος. Αυτοί που χρεοκοπούν, ποτέ δεν είν' Εβραίοι. Ο συντεχνιακός χαρακτήρας των λόμπυ τους, έχει τεράστια αποθέματα αλληλοπροστασίας. Μοιραία τα θύματα μετριούνται στις τάξεις των γηγενών, που δρουν ανεξάρτητα. Το χαρακτηριστικό της θανάσιμης καπιταλιστικής λοταρίας, είναι πως πλήττει αποκλειστικά και μόνο τα μικρομεσαία ελεύθερα επαγγέλματα. Οι κυρίαρχες ολιγαρχικές τάξεις κινούν τον τροχό. Συνεπώς μένουν αλώβητες, μια και διαθέτουν την πρωτοβουλία των κινήσεων. Εξού και το αντισιωνιστικό μένος των μικροαστικών στρωμάτων. Μένος, που κάθε άλλο παρά αδικαιολόγητο είναι, δεδομένου πως το εβραϊκό λόμπυ ταυτίζεται προκλητικά με την ολιγαρχία.

Στη Βιέννη ειδικά της «μπελ επόκ», το πρόβλημα της Σιωνιστικής αουδοσίας είν' οξύτατο. Η πολυεθνική ταυτότητα της πόλης – συνειδητή επιλογή της Αυστριακής ολιγαρχίας, προκειμένου να επιζήσει μέσω της πολυεθνικής επένδυσης – έχει προσελκύσει σμήνη επιτήδειων Εβραίων. Οι τελευταίοι, έχουν φτάσει στο σημείο να ελέγχουν ένα σωρό πράγματα. Κι αυτό, τη στιγμή που ο λαός βγάζει πεινασμένες κι αδύναμες κραυγές απόγνωσης. Αρκεί μια οξυδερκής ματιά του Χίτλερ, για να κατανοήσει την κατάσταση: «Η αηδία μου για το

κράτος των Αψβούργων μεγάλωνε μέρα τη μέρα... Πάνω απ' όλους κι όλα, το αιώνιο μανιτάρι της ανθρωπότητας, οι Εβραίοι. Εβραίοι, παντού Εβραίοι...».¹⁰³

Αλλά και στον αντιμαρξισμό του, υπάρχουν σπέρματα έντονης λογικής, που θάταν παρακινδυνευμένο ν' αγνοήσουμε. Οι Μαρξιστές αποκρούουν τον Εθνικισμό. Συνεπώς «επικροτούν» το ξεζούμισμα του απλού Γερμανικού λαού, απ' τους κάθε λογής ξενόφερτους επιτήδειους. Παράλληλα, ενθαρρύνουν την απόδοση πλήρων πολιτικών δικαιωμάτων, στους λαούς της Αψβουργικής αυτοκρατορίας. Κάτι, που θα επιτρέψει σ' εκατομμύρια κατοίκους τους, την κατά βούληση διακίνηση σ' όλη την Αυστρία.

Ωστόσο αυτή η διακίνηση έχει ολέθριες συνέπειες για το Αυστριακό προλεταριάτο. Μιλιούνια από δαύτους προσλαμβάνονται σ' όλων των ειδών τις επιχειρήσεις, ρίχνοντας τα μεροκάματα σ' εξευτελιστικά επίπεδα. Δε θέλει ρώτημα, πως οι οφελημένοι της όλης ιστορίας, είν' οι αχόρταγοι «αριστοκράτες» του χρήματος. Γνωρίζουμε όμως, πως τόσο το S.P.D. της Γερμανίας, όσο και το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Αυστρίας – συν τα σοσιαλογενή Συνδικάτα τους – αποτελούν γιγάντιους οικονομικούς παράγοντες. Με τις επιχειρήσεις τους, τις επενδύσεις τους κλπ. Η ηγετική τους κλίκα δε, συγκροτείται απ' την αφρόκρεμα της ευημερούσας Νεοαστικής τάξης. Από καιρό, έχουν αποκοπεί απ' την κοινωνική τους αποστολή. Το Κόμμα και τα Συνδικάτα, χρησιμοποιούνται για τη διαφύλαξη κι επέχταση της οικονομικής τους ευμάρειας.

Μια απλή ματιά, μας βεβαιώνει πως μεταξύ των κερδισμένων απ' τα χαμηλά μεροκάματα των μη Αυστριακών, βρίσκονται κι οι Νεοαστοί Σοσιαλιστές. Η ξύπνια ματιά του Χίτλερ, είναι σε θέση να συλλάβει σ' όλο της το μέγεθος, την υποκριτικότητα των νεοαστικών επαγγελιών προς τα έξω. «Μέσα σε λίγους μήνες, μπόρεσα να κατανοήσω το βρώμικο ποίον της Σοσιαλδημοκρατίας. Της βρώμικης αυτής πόρνης, που εμφανίζεται με τον πέπλο της αρετής και της κοινωνικής αγάπης...».¹⁰⁴

103. 'Ο.π., σελ. 122-124.

104. 'Ο.π., σελ. 38-39. Και στην Αυστρία, η Σοσιαλδημοκρατία έχει καταντήσει συντεχνιακό κατάλυμα των νεόπλουτων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα, το εξής επεισόδιο του 1893. Τη χρονιά εκείνη, ο Σοσιαλιστής Δήμαρχος της Βιέννης, Ρέννερ, «θέλησε» – δηλαδή αναγκάστηκε να υποκύψει στη λαϊκή πίεση – να προχωρήσει σε κάποιες φιλολαϊκές «παραχωρήσεις». Το κυριότερο είναι, πως η ενέργειά του έτυχε της πλήρους επιδοκμασίας του πρωθυπουργού, «κόμη» Τάαφε. Αυτό σημαίνει, πως οι Σοσιαλδημοκρατικοί φορείς της Αυστρίας, συγκροτούσαν μια κατεστημένη οικονομικο-πολιτική τάξη. Το εκπληκτικό στην υπόθεση, έγκειται στ' ότι το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, με πρωτοστάτη τον αρχηγό του Άντλερ, αντιτάχθηκε έντονα στις μεταρρυθμί-

Για τον Χίτλερ της Βιέννης, το λαϊκό αίμα που βάφει το χρώμα της πόλης σε καθημερινές διαδηλώσεις, σπαταλιέται για μια χαμένη υπόθεση.¹⁰⁵ Εξοργίζεται με την ανικανότητα του «όχλου» να καταλάβει το βρώμικο παιχνίδι των ηγετών του. Παράλληλα, μελετά τις αιτίες που ευθύνονται για τις αποσυνθετικές τάσεις της Αυστροουγγρικής Αυτοκρατορίας. Τις εντοπίζει εκεί που πρέπει. Στο ευκαιριακό, όσο και καταπιεστικό συνονθύλευμα λαών, μ' ολότελα διαφορετικές μεταξύ τους ρίζες, ψυχολογία κλπ. Καταλήγει στ' ότι, η λύση για το στήσιμο ενός βιώσιμου κράτους μ' έναν ευημερούντα λαό, βρίσκεται στην ενιαία εθνολογική ταυτότητα των κατοίκων του. Σκέψη – αυτό είν' απόλυτα σαφές – και λογική και ρεαλιστική. (Δεν έχουμε παρά να τη συγκρίνουμε με τον απομονωτισμό του «δόγματος Μονρόε». Ή με τ' ορθολογιστικό κλείσιμο των συνόρων τους, απ' τις χώρες του υπαρχτού Σοσιαλισμού).

Απ' τις παραπάνω Γερμανοκεντρικές θέσεις, στον ρατσισμό που αποπνέει το σύνολο της Γερμανικής ιδεολογίας – Σοσιαλιστικής κι ιδεαλιστικής – το βήμα είναι πολύ μικρό. Θέλοντας και μη, ο Χίτλερ το επιχειρεί. Αλλά σ' αυτό το σημείο, φανερώνεται για μια ακόμη φορά η νέου είδους ευφυΐα του. Καταφέρνει κι απαγγιστρώνεται απ' τ' ασφυχτικά γι' αυτόν όρια, του σκέτου Γερμανικού ρατσισμού. Φυλή των «εκλεχτών», δεν είναι πλέον μόνο οι Γερμανοί. Είναι όλη η Ινδοευρωπαϊκή - «Άρια» φυλή. Η έχταση αυτής της αναφοράς, αφήνει την πόρτα ανοιχτή, για όποιον «ήθελε προσέλθει». Είναι σε θέση να κατανοήσει ότι ο στείρος «Παγγερμανισμός» το μόνο που μπορούσε να καταφέρει, θα 'ταν να καταστήσει μισητούς τους Γερμανούς στον καθένα. Πριν αποφανθούμε για την ποιότητα των ενατενίσεων του στο θέμα, καλό θα 'ταν να σκεφτούμε λίγο περισσότερο. Οι παραπάνω σκέψεις, αποτελούν το εκλεχτό απαύγασμα μιας ιδιόρρυθμης περιόδου, μιας περιόδου που στη μήτρα της κυοφορούνται όλες οι μετέπειτα οικονομικοκοινωνικές δυνάμεις. Πριν την τελική τους σύγκρουση – η οποία διαρκεί ακόμη – προσπαθούν, μ' ακραίους τρόπους, ν' αυτοεπιβεβαιώσουν την ίδια τους την υπόσταση. Μήπως δεν είναι ρατσιστικός ο Χριστιανισμός, όταν ξαποστέλνει με σαδισμό τους «εκλεχτούς του

οεις του Ρέντνερ. (Βλ. τα πλήρη κείμενα των σχετικών ντοκουμέντων στο, «VERHANDLUNGEN DES VIERTEN ÖSTERREICHISCHEN SOZIALDEMOKRATISCHEN PARTeitAGES, ABGEHALTEN ZU WIEN, VON 25. BIS 31. März 1894, Wein 1894, σ. 37.

105. Στα 1910-1912, ξέσπασε μια σφοδρή κοινωνική εξέγερση, που συγκλόνισε όλη την επικράτεια της Αυστροουγγρικής αυτοκρατορίας. Το βασικό αίτημα των χαμηλών στρωμάτων, ήταν να τους «δοθεί το δικαίωμα» ψήφου. Τελικά μια τεράστια γενική απεργία, ανάγκασε τους Αμβούργους να παραχωρήσουν το «δικαίωμα» ψήφου, σ' όλες τις μειονότητες της αχανούς αυτοκρατορίας.

Θεού» στον «Παράδεισο» και τους «αμαρτωλούς» - αποδιοπομπαίους στην «Κόλαση»; Μήπως δεν είναι ρατσιστική η αστική «ηθική», όταν δολοφονεί εν ψυχρώ όσους παραβούν τους «νόμους» της; «Εκλεχτοί» εδώ, είναι οι αφεντάδες, που δημιουργούν αυτούς τους «νόμους». Παρακατιανοί; Τα εκατομμύρια των καταδυναστευόμενων πεινασμένων. Ή μήπως δεν είναι ρατσιστική η αντιμαρξιστική άποψη της Σοσιαλδημοκρατίας των χρόνων κείνων, σχετικά με τον εργάτη υπεράνθρωπο του μέλλοντος;

Υπάρχουν, ωστόσο, οι αφορισμοί του Χίτλερ για τον «Σλάβο υπάνθρωπο». Πρέπει όμως να ξέρουμε ότι ο αντισλαβισμός, είν' ο θεμέλιος λίθος κάθε εθνικιστικής σκέψης οποιουδήποτε Γερμανού. Ανεξάρτητα από πολιτική και κοινωνική θέση. Το φαινόμενο έχει να κάνει με καθαρά ιστορικούς λόγους. (Η Πρωσσία ήταν υπόδουλη των Σλαβικών φυλών, για αιώνες ολόκληρους). Ο Χίτλερ αποτελεί έναν απ' τα εκατομμύρια Γερμανών, που χαρακτηρίζουν τους Σλάβους «υπάνθρωπους». Αλλά μήπως σ' αντιστάθμισμα της φυσικής αντιπαράταξης Γερμανίας - Σλάβων, δε δημιουργείται ο «Πανσλαβισμός»; Τ' αντίστοιχο δηλαδή του «Παγγερμανισμού».

Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός είναι πως στη Βιέννη υπάρχουν δύο σημαντικής δύναμης, παγγερμανικά Κόμματα. Ο Χίτλερ όμως, διαφωνεί με τις ιδέες και των δυο. Κι όμως. Και τα δυο είν' αντιστημητικά κι αντιμαρξιστικά. Το πρώτο διευθύνεται απ' τον «ιππότη» «φρον» Σαίνερερ και διαθέτει μια διόλου ευκαταφρόνητη επιρροή στα χαμηλά στρώματα. Από μια μικρή περιθωριακή κίνηση στα 1910, βρέθηκε μ' έξη έδρες στα 1912.¹⁰⁶ Ο Χίτλερ όμως περιφρονεί τον Σαίνερερ, «γιατί αδιαφορεί πλήρως για τα κοινωνικά προβλήματα».¹⁰⁷

Στην παραπάνω εχτίμηση του Χίτλερ για τον Σαίνερερ, ανακαλύπτουμε μια ακόμη πτυχή των λόγων του αντιμαρξισμού του. Η εξέλιξη των Σοσιαλιστικών κομμάτων της Αυστρίας και της Γερμανίας σε καπιταλιστικούς οικονομικούς οργανισμούς, τ' ανάγκασε να παραμελήσουν την ολότητα των κοινωνικών προβλημάτων. Το ενδιαφέρον τους στρέφεται στην επίλυση των ζητημάτων που απασχολούν τα μέλη τους, μόνο. Από κάποιο πρώιμο ήδη στάδιο, ο Μαρξ κατακεραυνώνει την τέτοια νοοτροπία του S.P.D. Τονίζει, πως ένα συντεχνιακά εργατικό κίνημα, δεν μπορεί ν' ναι Σοσιαλιστικό. Κι αυτό, γιατί δεν είναι μόνο οι εργάτες εκείνοι που μονοπωλούν την καταπίεση.¹⁰⁸ Η δικαίωση των

106. Για το κίνημα του «σεβαστού»... «ιππότη», Σαίνερερ, βλ. Maxine - Frederick Sasuly: «THE CHALLENGE OF WIEN». London, 1915, σελ. 282-284.

107. βλ. «MEIN KAMPF», σελ. 116-117.

108. Για τη ρηχή συλλογιστική κι αντεπαναστατικότητα του «Προγράμματος της Γκότα»,

παρατηρήσεών του πάνω στην αληθινή φύση της ηγεσίας του S.P.D., θα 'ναι ολοκληρωτική.¹⁰⁹ Σχετικά με τους ηγέτες του Αυστριακού Σοσιαλιστικού Κόμματος, ο Lilge παρατηρεί: «... Οι περισσότεροί τους, ασπάστηκαν το Σοσιαλισμό, επειδή τον είδαν σαν το πολιτικό χόμπι που θα τους έσπαγε την ολιγαρχική τους ανία...».¹¹⁰

Όλα τα παραπάνω, κάνουν το Χίτλερ να βλέπει στους «Μαρξιστές», ένα θανάσιμο για το λαό κίνδυνο. Τους απατεώνες εκμεταλλευτές, οι οποίοι αποκοιμίζουν τους εργάτες με ωραία χρωματισμένες λέξεις. Κοντολογής, όπως φαντάζει σήμερα στα μάτια μας η αποχτήνωση του ανθρώπου απ' τις ηλιθιότητες των «Κρίσνα» ή των «Μαρτύρων του Ιεχωβά»¹¹¹. Δυστυχώς για την ανθρωπότητα, σ' αυτήν την κατάντια είχαν οδηγήσει την προοδευτικότερη ιδεολογία πούχε φανεί ως τα

βλ. Max Adler: «DIE STAATSAUFFASSUNG DES MARXISMUS. EIN BEITRAG ZUR UNTERSCHIEDUNG VON SOZIOLOGISCHER UND JURISTISCHER METHODE», Wien 1922.

109. Περίπου 13 χρόνια μετά τη «Γκότα», το Αυστριακό Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, έκανε το δικό του Συνέδριο στο Χένφελντερ. Εκεί γεννήθηκε και το δικό τους «Μανιφέστο», το λεγόμενο «Πρόγραμμα του Χένφελντερ». Πρόκειται για ένα συνονθύλευμα μικροαστικού αναρχισμού κι αντιδραστικών «θέσεων». Ένα ενδεικτικό παράδειγμα, βρίσκεται στο άρθρο του που μιλάει για την ανάγκη μη διατάραξης των σχέσεων, Κόμματος - Κράτους. Στο αμέσως επόμενο όμως, επιχειρείται η εξισορρόπηση της κατάστασης μ' αφορισμούς για σίγουρα επερχόμενο μαρσάρισμα του κράτους κλπ. Το χειροπιαστό γεγονός είναι, πως το Κόμμα αντιτάχθηκε με νύχια και με δόντια, στην απόδοση εκλογικού «δικαιώματος» σ' όλα τα λαϊκά στρώματα. Βλ. Rudolf Dreikurs: «GRUNDBEGRIFFE DER INDIVIDUAL PSYCHOLOGIE». Stuttgart, 1969, σελ. 41-45. Είν' ευνόητο, πως οι Σοσιαλιστές ηγέτες αντιτάχτηκαν, γιατί φοβόντουσαν πως το εκλογικό «δικαίωμα», θα επέτρεπε τη μελλοντική αναρρίχηση στις ανώτερες βαθμίδες του Κόμματος, πολλών εργατών. Οπότε...

110. Βλ. Walter - Adolf Lilge: «DIE WIEN IN FRIEDEN UND KRIEG, 1870-1919», σελ. 56, Wien - Berlin, 1921.

111. Όπως έχουμε διαπιστώσει, δεν είχε κι άδικο. Στα 1903 ο συνδικαλιστής ηγέτης, απευθυνόμενος στους Σοσιαλιστές συντρόφους του, λέει: «Γιατί να το κρύβουμε; Ναι, είμαστε Ρεφορμιστές απ' την κορφή ως τα νύχια». (Αναφέρεται απ' τον ηγέτη του Αυστριακού Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, Μπάουερ, στα «PROTOKOLL ÜBER DIE VERHANDLUNGEN» κ.λ.π. ό.π., τόμος 14, σελ. 31. Εξάλλου, στο Συνέδριο του 1904, ο Άντλερ ξεσπαθώνει ενάντια στην «ηλιθιότητα» των διεθνών «αναρχικών» κύκλων! «Μας κατηγορούν - λέει - πως εμείς οι Σοσιαλιστές της Αυστρίας, αποτελούμε τα βασικότερα στηρίγματα του κράτους... Θέλουμε να πιστεύουμε πως είμαστε αναμορφωτές του υπάρχοντος κράτους...» Βλ. Max Adler: «DIE STAATSAUFFASSUNG DES MARXISMUS. EIN BEITRAG ZUR UNTERSCHIEDUNG VON SOZIOLOGISCHER UND JURISTISCHER METHODE», Wien, 1922, σελ. 114-116. Για μια πλήρη κατανόηση της ολιγαρχικής φύσης των ηγετών της Αυστριακής Σοσιαλδημοκρατίας, βλέπε ακόμα: Otto Bauer: «ZWISCHEN ZWEI WELTKRIEGEN; DIE KRISE DER WELTWIRTSCHAFT, DER DEMOKRATIE UND DES SOZIALISMUS», Bratislava, 1936.

τότε, κάτι χασάπηδες σαν τον Έμπερτ ή τον Βίκτωρ Άντλερ. Κάτι σαν κι αυτούς, είχαν υποχρεώσει την περιλίπη μεγαλοφυΐα του Μάρξ, τριάντα χρόνια πρωτότερα, να ψελλίσει εκείνο το συγκλονιστικό: «Το μόνο που ξέρω, είναι πως εγώ δεν είμαι Μαρξιστής»...

Ένα άλλο επίσης παγγερμανικό κίνημα της εποχής, ήταν κι αυτό του Δήμαρχου της Βιέννης, Καρλ Λύγκερ. Ένας αρκετά ξύπνιος γόνος φτωχής οικογένειας, που κατάφερε με σκληρές θυσίες να γίνει ένας λαμπρός επιστήμονας. Το κίνημά του ονομαζόταν «Χριστιανικό - Σοσιαλιστικό Κόμμα» και, κινιόταν στα πλαίσια του μετριοπαθή αντισημιτισμού. Στο «Mein Kampf», υπάρχουν ορισμένα πολύ κολακευτικά γι' αυτόν κομμάτια. «Ο Δόκτωρ Λύγκερ, υπήρξε ο μεγαλύτερος Γερμανός δήμαρχος των «αιώνων».¹¹² «... Ήταν ένας πολιτικός άντρας συντριπτικά ανώτερος, απ' όλους τους λεγόμενους διπλωμάτες του καιρού μας».¹¹³ «Αν ζούσε στη Γερμανία, αντί στην Αυστρία, σήμερα θα συγκαταλεγόταν στα μεγαλύτερα πνεύματα του Γερμανικού λαού».¹¹⁴ Αξίζει να σημειώσουμε, πως ο «Αυτοκράτορας» Φραγκίσκος Ιωσήφ, είχε αρνηθεί δυο φορές να επικυρώσει την εκλογή του Λύγκερ.¹¹⁵ Όπως ομολογεί ο Χίτλερ, εκείνο που τον εντυπωσίαζε περισσότερο στον Λύγκερ, ήταν η ευαισθησία του στα λαϊκά προβλήματα.¹¹⁶

*
* *

Ο Χίτλερ εγκατέλειψε τη Βιέννη, τον Ιούνιο του 1913.¹¹⁷ Προορισμός του η Γερμανία και πιο συγκεκριμένα το Μόναχο. Έτσι, το

112. «MEIN KAMPF» σελ. 55.

113. Στο ίδιο, σελ. 69.

114. Ό.π., σελ. 122.

115. Δε στερείται ενδιαφέροντος η γνώμη του Αυστροεβραίου, Στέφαν Τσβάιχ, για τον Λύγκερ και το Κόμμα του... «Είν' αλήθεια, πως ο εβραϊκός πληθυσμός της Βιέννης, έτρεμε μπροστά στον θρίαμβο του αντισημιτικού αυτού Κόμματος. Αλλά είναι γνωστό ακόμη, πως όταν ο Λύγκερ χρίστηκε Δήμαρχος, όχι μόνο δε θίχτηκαν σε τίποτα, μα εξακολούθησαν να ζουν όπως πριν. Διατήρησαν τα όσα δικαιώματα έχαιραν από παλιά. Η διαχείριση των κοινών απ' τον Λύγκερ, στάθηκε αρκετά δίκαιη και υποδειγματική». Βλ. «Ο ΧΤΕΣΙΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ» σελ. 63, Αθήνα, 1958.

116. «MEIN KAMPF», σελ. 100 - 101.

117. Ο Χίτλερ γράφει στο «MEIN KAMPF» σελ. 131, πως έφυγε απ' τη Βιέννη την άνοιξη του 1912. Αυτό, είναι σίγουρα λάθος. Ο Heiden ανακάλυψε στ' Αρχεία της Βιεννέζικης αστυνομίας, ένα μητρώο, που τον θέλει να κατοικεί στην Αυστρία τον Μάη του 1913. Βλ. «DER FUEHRER» σελ. 67. Συνεπώς, θα πρέπει ν' αναχώρησε από κει τουλάχιστον τον

φλογερότερο όνειρο της ζωής του – όπως το αποκαλεί ο ίδιος – πήρε σάρκα και οστά. Τούστεκε λέει αδύνατο, ν' ανεχτεί το φυλετικό χάος που επικρατούσε στη Βιέννη.¹¹⁸

Κατά καιρούς προτάθηκαν ένα σωρό «εξηγήσεις» για τα αίτια της φυγής του απ' τη Βιέννη. Οι περισσότερες, έχουν την τάση ν' αμφισβητούν τους λόγους που επικαλείται ο Χίτλερ. Ο Λακάν ισχυρίζεται, πως ο Χίτλερ την κοπάνησε, για να μη δικαστεί για κλοπή. Έμφανίζει κι έναν Αυστριακής καταγωγής μάρτυρα, ονόματι Χάινερ. Ο τελευταίος, επιμένει πως ο Χίτλερ επρόκειτο να κάτσει στο εδώλιο του κατηγορούμενου, ύστερα από μήνυση ενός καταστηματούχου. Κατά τον Λακάν, ο Σέις - Ίνκουαρτ φρόντισε να εξαφανίσει τα σχετικά τεκμήρια, αμέσως μετά το «Άνσλους».¹¹⁹ Για τον Κράους πάλι, ο Χίτλερ έφυγε απ' τη Βιέννη, απλά γιατί δεν είχε να φάει. Πήγε στο Μόναχο, με την ελπίδα να βρει κάποια απασχόληση.¹²⁰ Ο Shirer τέλος, παραδέχεται την άποψη των Greiner - Heiden, ότι έφυγε προκειμένου να γλιτώσει τη στράτευση.¹²¹ Το πόσο ρηχή όμως είν' αυτή η άποψη, αποδειχνεται απ' το γεγονός της εθελοντικής του κατάταξης στο Γερμανικό στρατό. Το πράγμα παίρνει διαστάσεις, αν σκεφτούμε πως έπασχε μόνιμα από πνευμονική ανεπάρκεια.

Το καλοκαίρι του 1914 ξεσπάει... επιτέλους, εκείνο που ο κόσμος περίμενε εδώ και καιρό. Αυτό που θεωρείτο γενικά σαν αναπόφευχτο. Τονίσαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο, πως η Γερμανία είχε ξοδέψει το προϊόν της πρωταρχικής της συσσώρευσης. Η έλλειψη πρώτων υλών – πετρέλαιο, χρωμίου κλπ. – την ανάγκασε ν' ασφυχτιά στα στενά της

επόμενο μήνα: Δηλαδή τον Ιούνιο του 1913. Ο Josef Greiner ισχυρίζεται, πως ο Χίτλερ έφυγε απ' τη Βιέννη, προκειμένου να γλιτώσει τη στρατιωτική του θητεία. Παραθέτει μάλιστα και τη σχετική αλληλογραφία Χίτλερ - Αυστριακών Αρχών. Σ' αυτή, ο Χίτλερ αρνιέται πως έφυγε για να γλιτώσει τη θητεία του. Οι Αυστριακοί του ζήτησαν να επιστρέψει και να καταταγεί στο στρατό. Ο Χίτλερ απάντησε, ότι είν' ανίκανος για στρατιωτική υπηρεσία, λόγω της πνευμονικής του πάθησης. Οι Αυστριακές Αρχές δέχτηκαν να εξεταστεί από γιατρούς στο Σάλτσμπουργκ, μιας κι ο Χίτλερ τους έγραψε ότι δεν είχε χρήματα να επιστρέψει στη Βιέννη. Πράγματι, εξετάστηκε και κρίθηκε παντελώς ανίκανος, έστω και για βοηθητική, στρατιωτική δράση. Βλ. Josef Greiner: «DASENDE DES HITLER - MYTHOS». Wien, 1947, σελ. 91. Κανονικά πάντως, θα 'πρεπε να επιστρατευτεί απ' τα 1910, σ' ηλικία εικοσιενός ετών. Ο Konrad Heiden, υποστηρίζει πως ο Χίτλερ γλίτωσε τη στράτευση, επειδή οι Αρχές χάσανε τα ίχνη του, μετά την αναχώρησή του απ' το Λιντς. «DER FÜHRER», σελ. 68.

118. «MEIN KAMPF», σελ. 123-124.

119. Βλ. Βίκτωρ Λακάν: «ΑΔΟΛΦΟΣ ΧΙΤΛΕΡ», Παρίσι 1950. Αθήνα, 1956, σελ. 33-36.

120. Βλ. «HITLER PRIVAT», Düsseldorf, 1949, σελ. 35.

121. Shirer ό.π., σελ. 59.

όρια. Ιστορικά καινούργιο Έθνος, δεν είχε προλάβει να συμμετάσχει στο μοίρασμα της τούρτας των αποικιών. Όσο ήταν διαμελισμένη σε 300 (!) κρατίδια, δεν υπήρχε πρόβλημα. Τα κρατίδια διατηρούσαν τις φεουδαλικές σχέσεις παραγωγής. Όταν όμως η Πρωσία επέβαλε στα 1817 τη βίαιη συνένωση, ήταν βέβαιο ότι το πρόβλημα της μη ύπαρξης αποικιών, θ' αναφυόταν με δραματικό τρόπο στη δεδομένη στιγμή.¹²² Σ' αυτό συνεργούσε κι ένα σημαντικό γεγονός. Η Πρωσία αποτέλεσε τον κορμό του κράτους. Ταυτόχρονα η κυρίαρχη τάξη της, οι μεγαλοχτηματίες - Γιούνκερς - ανέβηκαν στο βάθρο της κυρίαρχης δύναμης. Τροφοδοτούσαν με δικά τους στελέχη, όλους τους κύριους κρατικούς μηχανισμούς, στρατό, κυβέρνηση κλπ. Κινιόντουσαν δε μέσα σε πλήρη ασυδοσία, χωρίς την παραμικρή φορολόγησή τους. Απ' την άλλη, επέχτειναν όσο μπορούσαν τη δύναμή τους και στ' άλλα πρώην κρατίδια, αγοράζοντας τα χτήματα των γαιοχτημόνων, που επάντρωναν τη νεοεμφανιζόμενη Γερμανική βιομηχανία. Μ' αυτό τον τρόπο όμως το μεγαλύτερο τμήμα της Γερμανίας (οι απέραντες εκτάσεις των Γιούνκερς) κατάντησε αντιπαραγωγικό. Εν πάση περιπτώσει η Γερμανία

122. Το σωστότερο θα 'ταν να πούμε, πως η ενοποίηση της Γερμανίας, δεν ήταν τίποτ' άλλο απ' ολοκληρωτική επικράτηση της Πρωσίας, πάνω στ' άλλα Γερμανικά κράτη. Τι ήταν όμως η Πρωσία; Ξεκίνησε σαν μικρό κρατίδιο. Κείτονταν στ' ανατολικό τμήμα της Γερμανίας, πέραν του Έλβα. Σιγά - σιγά, κατάφερε να διώξει προς τη Βαλτική τις διάφορες Σλαβικές φυλές, που την είχαν κατακτήσει γύρω στον 11ο αιώνα. Τότε η Πρωσία περιοριζόταν στην επικράτεια του Βρανδεμβούργου. Στις αρχές του 1700, η Πρωσία θεωρούταν ήδη μια απ' τις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές δυνάμεις. Πώς το κατάφερε; Πραγματικά είν' εκπληκτικό, χωρίς κανέναν φυσικό πλούτο και μ' άγονο έδαφος. Χωρίς μεγάλες πόλεις, χωρίς βιομηχανία, χωρίς παιδεία. Οι ηγεμόνες της, οι Χοεντζολερν, λογίζονταν σαν οι φτωχότεροι της Ευρώπης. Κι όμως τούτη η χώρα, «αυτή η ιδιοτροπία της φύσης», κατά τον Α. Ζ. Ρ. Taylor, «THE COURSE OF GERMAN HISTORY», New York, 1946, σελ. 84, κατάφερε να φτιάξει ένα στρατό, τρομερό για την εποχή του. Όλοι κι όλα όφειλαν να εργάζονται για το συμφέρον του στρατού. Παράλληλα, ανέπτυξε - ήταν αναγκασμένη να το κάνει - και μια πανέξυπνη διπλωματία, η οποία φρόντιζε να συνάπτει συμμαχίες με τους εκάστοτε ισχυρούς. Κυρίαρχη οικονομική δύναμη της Πρωσίας, ήταν οι Γιούνκερς, που διαχειριζόνταν τεράστιες εκτάσεις γης. Είμαι παροϊμιάδης, η αμορφωσιά, η στενοκεφαλιά κι η συμφεροντολογία των Γιούνκερς. Δεν τους ενδιέφερε τίποτ' άλλο, απ' το πως θα ρουφάνε το αίμα, των δουλοπάροικων υποταχτικών τους. Ακόμα κι ο Βισμαρκ, ο «Σιδερένιος Καγκελάριος», αυτός που πέτυχε την ενοποίηση της Γερμανίας, έπασχε - όντας Γιούνκερ - απ' τα πιο πάνω ελαττώματα. Ο Όττο Βισμαρκ, κατόρθωσε δια πυρός και σιδήρου, ανάμεσα στα 1866-1871 να συνενώσει όλα τα Γερμανικά κρατίδια, σε κείνο που ονομάστηκε «Μεγάλη Πρωσία» ή «Πρωσική Γερμανία». Εν πάση περιπτώσει, ύστερα από τρεις νικηφόρους πολέμους, ενάντια σε τρεις διαφορετικές ομάδες Γερμανικών κρατών, ο Βισμαρκ, κατάφερε στις 18 Γενάρη 1871 να χρίσει αυτοκράτορα της Γερμανίας, τον ηγεμόνα της Πρωσίας Γουλιέλμο Α'. Για τον Βισμαρκ και την ενοποίηση της Γερμανίας, Βλ. Wilhelm Roepke: «THE SOLUTION OF THE GERMAN PROBLEM». New York, 1946.

κή οικονομία είχε μπουκώσει. Η μόνη λύση που υπήρχε, ήταν ο πόλεμος...¹²³

Η άλλη μεγάλη δύναμη της Κεντρικής Ευρώπης, η Αυστροουγγαρία, χρειαζόταν κι αυτή τον πόλεμο, αν και για διαφορετικούς λόγους. Με μια εμπόλεμη κατάσταση στην Ευρώπη, θ' αποχτούσε τ' απαραίτητο πρόσχημα να στερήσει με τη βία την κλυδωνιζόμενη επικράτειά της. Ένας βασικός στόχος των Αψβούργων, είν' η Σερβία. Η τελευταία τάχει βρει με τη Ρωσία, η οποία λιμπίζεται τα Βαλκάνια.

Στη μια πλευρά λοιπόν η Γερμανία, η Αυστροουγγαρία κι η Ιταλία. Κι οι τρεις μαζί, σχηματίζουν το Σύμφωνο της «Τριπλής Συμμαχίας». (Στην κρίσιμη στιγμή η Συμμαχία θα περιοριστεί σε... Διπλή. Το Ιταλικό Βασίλειο θα προφτάσει να βγάλει την ουρά του απόξω).

Απέναντί τους βρίσκεται η «Τριπλή Συνεννόηση», (ANTANT), υπό την υψηλή κερδοφόρα επιστάση των Η.Π.Α. Μέλη της ANTANT, η Γαλλία, η Βρετανία κι η Ρωσία.¹²⁴ Στην πραγματικότητα, το τελευταίο γνώρισμα των τριών εταίρων της, είν' η συνεννόηση. Ο ένας υποβλέπει τον άλλον. Όλοι ραδιουργούνε. Πολύ σωστά παρατηρεί ο Τσώρτσιλ, πως η Συμμαχία τούτη βασίζεται σε μια βελούδινη διπλωματία, όπου τα πάντα λύνονται με μισόλογα, κι αόριστες υποσχέσεις.¹²⁵ Τώρα όμως όλοι τους – αν κι ο καθένας για τους δικούς του ιδιαίτερους λόγους – κατανοούν πως πρέπει ν' αντιμετωπίσουν από κοινού τον όποιο κίνδυνο αντιπροσωπεύουν οι δύο κεντρικές αυτοκρατορίες. Η νίκη τους θα επιφέρει με μαθηματική ακρίβεια, την αλυσιδωτή απόσχιση όλων των κρατών, που καταδυναστεύουν η Γερμανία κι η Αυστρία. Οι περιοχές που

123. Για να καταλάβει ο αναγνώστης τη μεγάλη σημασία που 'χε προπολεμικά η αποικία = αποθήκη - αγορά, δεν έχει παρά ν' αναλογιστεί τη μεταπολεμική εξέλιξη της Αγγλίας. Από πρώτη δύναμη που 'ταν προπολεμικά, κατάντησε δύναμη Β' κατηγορίας. Αιτία, η απογύμνωσή της απ' τις αποικίες, που προπολεμικά της προμήθευαν τα πάντα. Το λάψιμο της αποικιοκρατίας μετά τον πόλεμο, ανάρπρεπτα τα παλιά δεδομένα. Στην Ινδία λ.χ., που προπολεμικά ήταν Βρετανική χτήση, δεν υπήρχε καμιά πρόσβαση επένδυσης, σε μη Βρετανική αποικία. Μετά την ανεξαρτητοποίησή της όμως, η αγορά της άνοιξε για την όποια πολυεθνική. Έτσι, βλέπουμε τις ηττημένες Γερμανία - Ιαπωνία, να 'χουν κατακλύσει με τα προϊόντα τους την παγκόσμια αγορά. (Ενώ στον μεσοπόλεμο η ηττημένη Γερμανία μαράζωνε). Και να φανταστεί κανείς, ότι τόσο η Γερμανία, όσο κι η Ιαπωνία, στερούνται σε τραγικό βαθμό πλουτοπαραγωγικές πηγές.

124. Η Ρωσία είχε υπογράψει σύμφωνο αμοιβαίας βοήθειας με τη Γαλλία, στα 1894. Η Αγγλία κι η Γαλλία πάλι, συνδέονταν με την «Εγκάρδια Συνεννόηση» (L'Entente Cordiale), απ' τα 1904. Βλ. «LES GRANDES ENIGMES HISTORIQUES DE NOTRE TEMPS». Paris, 1965, τόμος 3. Βλ. ακόμα το έργο του Eduard Hallett Carr: «GERMAN - SOVIET RELATIONS, BETWEEN THE TWO WORLD WARS, 1919-1939». Baltimore, 1951.

125. Βλ. Sir S. Winston Churchill: «THE SECOND WORLD WAR». vol. 1, σελ. 59, New York, 1948-1953.

θ' απελευθερωθούν, θα χρειάζονται και την ανάλογη «προστασία»... Μια πολύ ελκυστική ιδέα και για τους τρεις...

Ωστε όλα μυρίζουν πόλεμο. Το μόνο που λείπει και στις δυο πλευρές είναι το πρόσχημα. Αυτό ακριβώς το πρόσχημα, αναλαμβάνει να τους το προσφέρει ο εικοσάχρονος Σέρβος, Γαβρίλο Πρίντσιπ. Στις 28 Ιούνη του 1914, σήκωσε το πιστόλι του και με δυο ταυτόχρονους πυροβολισμούς σκότωσε τον «Αρχιδούκα» διάδοχο της Αυστροουγγαρίας, Φραγκίσκο Φερδινάνδο και τη γυναίκα του Σοφία. (Επισκέπτονταν το Σεράγεβο).¹²⁶ Οι πυροβολισμοί του Πρίντσιπ, ήρθαν στην κατάλληλη για όλους στιγμή...

Ο Χίτλερ – όπως έχουμε ήδη πει – κατατάχτηκε εθελοντής στη Ράιχσνερ. Με την έναρξη του πολέμου, έσπευσε να υποβάλει αίτηση στον βασιλιά της Βαυαρίας, προκειμένου να του επιτραπεί η κατάταξη στο στρατό. Η αίτησή του φέρνει ημερομηνία 3 Αυγούστου. Ο βασιλιάς της Βαυαρίας Λουδοβίκος ο Γ' έδωσε στις 5 Αυγούστου μια ημερήσια διαταγή. Μ' αυτήν αποδεχόταν τις ήδη υποβληθείσες αιτήσεις για εθελοντική κατάταξη, ενώ παράλληλα έκανε έκκληση για την υποβολή κι άλλων.

Η ηρωική δράση του Αδόλφου Χίτλερ σ' όλη τη διάρκεια του πολέμου, θα γίνει το «θυρλικότερο» εύσημο του απλού στρατιώτη - «Φύρερ». Πράγματι, ο παράτολμος ηρωισμός που θα επιδείξει, θα

126. Δεν είναι λίγοι εκείνοι οι ιστορικοί, που θα ισχυριστούν πως ο Φραγκίσκος Φερδινάνδος έπεσε θύμα Αυστριακής σκευωρίας. Η άποψή τους έχει ως εξής: Ο αρχιδούκας - διάδοχος, παντρεύτηκε μια καμαριέρα. Κάτι που εξόργισε την «Αυλή». Είν' αλήθεια, ότι η γυναίκα του είχε υποστεί πολλούς εξευτελισμούς. Π.χ. όταν εμφανιζόταν, απολάμβανε τιμές «Κυρίας των Τιμών» κι όχι συζύγου του διαδόχου. Τώρα όμως, ο Αυτοκράτορας Φραγκίσκος Ιωσήφ, ήταν υπέργηρος κι ο θάνατός του επικείμενος. Όσοι είχαν ανοίξει προηγούμενα με το διάδοχο, άρχισαν να φοβούνται. Αλλ' ευτυχώς γι' αυτούς, ο διάδοχος, άρχισε να προβάλλει ορισμένες «ανωρθόδοξες» απόψεις. Έλεγε π.χ., πως ο πόλεμος δεν είν' απαραίτητος. Ότι το πρόβλημα των Βαλκανίων μπορεί να λυθεί θαυμάσια κι ανώδυνα για την Αυστρία. Φτάνει η τελευταία να παραχωρήσει ένα είδος αυτονομίας στις «δυστροπες» περιοχές. Ότι σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει η Αυστρία να εμπλακεί σε πόλεμο, γιατί θα τον χάσει. Αμέσως οι εχθροί του, πείθουν τον γερο-Αυτοκράτορα για τον «Εθνικό κίνδυνο» που αντιπροσωπεύει ο διάδοχος. Έτσι, ο αρχιδούκας στέλνεται στο Σεράγεβο παρότι είναι κοινό μυστικό πως κινδυνεύει η ζωή του. Όλ' αυτά μπορεί σήμερα να μας θυμίζουν μεταφυσικές ερμηνείες, αλλά δε στερούνται βάσης. Ότι οι απειλές ενάντια στον διάδοχο, από Σλάβους αυτονομιστές, ήταν πολύ υπαρχτές, δε χωράει αμφιβολία. Ότι στην «Αυλή» της Βιέννης τον κύριο λόγο τον έχουν οι μεσαιωνικές ιντρίγκες, επίσης. Αυστριακοί οικονομικοί κύκλοι, έχουν ανάγκη έναν «εφήμερο» πόλεμο, προκειμένου να παρθενοποιήσουν τη σάπια υπόσταση του κράτους τους. Απ' αυτή την άποψη, οι φιλειρηνικές προθέσεις του Αρχιδούκα - διαδόχου, τους είν' αρκετά απεχθείς. Για τ' όλο πλάνημα της υπόθεσης, Βλ. Henry Wickham Steed: «THE HABSBURG, MONARCHY», London 1919.

προκαλέσει τις απορίες των συναδελφών και των αξιωματικών του. «Λες και κυνηγούσε το θάνατο», θα πει αργότερα ένας συναγωνιστής του. Και γιατί όχι; Ένα μοναχικό παιδί χωρίς γονείς, χωρίς οικογένεια, χωρίς... παρελθόν. Γιατί όχι και, χωρίς μέλλον. Από κει και πέρα, υπάρχει τίποτα που ν' αξίζει πióτερο απ' το θάνατο; Να θεωρήσουμε την παράτολμη δράση του σαν προσπάθεια απαγγίστρωσης απ' το «πεπρωμένο» του; Ένα «πεπρωμένο», που για ο,τιδήποτε άλλο παρά για ευόωνο φάνταζε.

Αυτή όμως, είν' η μια όψη του νομίσματος. Το μοναχικό παιδί κυνηγάει το θάνατο, γιατί ο κόσμος δε διαθέτει ούτε μια μικρή σταγόνα «θαλπωρής» και γι' αυτό. Κυνηγά το θάνατο, με τον ίδιο τρόπο που τον κυνήγησαν πάντα όλα τα μοναχικά παιδιά. Όλα όσα φοβόντουσαν το τι θα παράγει η ερημιά τους. Όπως ο Νέρωνας κυνήγησε το λυντσάρισμα απ' τους πιο σάπιους Ρωμαίους - Χριστιανούς της πιο μαύρης «αριστοκρατίας». Το τρυφερό αυτό παιδί, ο Νέρωνας, που άοπλος κι αηδιασμένος ψιθυρίζει στις σκιές των δολοφόνων Χριστιανών της ολιγαρχίας: «Οικογένειά μου, είν' ο λαός της Ρώμης». Κι αυτοί τον δολοφονούν. Όπως ο Μπακούιν, όταν αποκαμωμένο κι έρμο παιδί με τα πόδια του πληγιασμένα απ' τον ξέφρενο χορό του στο 'να κράτος μετά τ' άλλο. Ένας χορός ξέφρενος, σε μισοσκότεινες πλατείες ξεμοναχιασμένων χωριών, κάτω απ' τις παγωμένες ματιές των χολεριασμένων. Όπως κι εκείνο το σκληροτράχηλο παιδί, ο Στάλιν, κυνήγαγε το θάνατο στα στρατόπεδα της Σιβηρίας, όταν ολόγυμνος χόρευε στο χιόνι στους ήχους της μπαλαλάικας, βγάζοντας ταυτόχρονα τη γλώσσα κοροϊδευτικά στα σκυλιά των κουλάκων. Όπως ο Τσε Γκεβάρα, παιδί χλωμιασμένο και μελανό, όταν απ' τα βουνά της Βολιβίας, έφτυνε με τις ροχάλες της φυματίωσής του όλους τους διανοούμενους, που βουλιάζοντας στις πέτσινες πολυθρόνες τους, υμνούσαν τα κατορθώματά του. Όταν ξερνώντας απ' την αηδία, για όλους κείνους που λέγαν και λένε πως είν' υποστηρικτές του, ούρλιαζε στους ευνούχους των αρχαίων αφεντάδων, σκίζοντας με τα νύχια τις σάρκες του: «Εδώ είμαι, σκοτώστε μεεεεε».

Αλλ' αυτή είν' όντως η μια όψη του νομίσματος. Η άλλη, έχει χαραγμένες πάνω της τις μορφές των αιώνια μαχόμενων ανθρώπων, Νέρωνα, Μπακούιν, Στάλιν, Γκεβάρα, Χίτλερ, των ζωντανών ανθρώπων. Με τις αδυναμίες τους, τις κουτοπονηριές τους, τη μεγαλοφύια τους, την παθιασμένη αγάπη τους για τον απλό λαό, το λυσσασμένο μίσος τους για κάθε βολεμένο.

Ο Χίτλερ, θα τιμηθεί δυο φορές γι' αντρεία με τα δυο μεγαλύτερα σ' αξία παράσημα της Γερμανίας. Το Δεκέμβρη του 1914, με το «Σιδηρούς Σταυρός», δεύτερης τάξης. Τον Αύγουστο του 1918 θα τον

τιμήσουν με τον «Σιδηρούν Σταυρό», πρώτης τάξης. Επρόκειτο για ένα παράσημο που πολύ σπάνια, αν όχι ποτέ, δινόταν σε μη αξιωματικό. Σύμφωνα με τα λεγόμενα ενός συμπολεμιστή του, το παράσημο δόθηκε στον Χίτλερ γιατί κατόρθωσε να αιχμαλωτίσει μόνος του δεκαπέντε Βρετανούς φαντάρους. Κάποιος άλλος θα πει πως οι αιχμάλωτοι ήταν Γάλλοι.¹²⁷

Στην αρχή του πολέμου, ο Χίτλερ τοποθετήθηκε αγγελιοφόρος στον 1ο Λόχο του 16ου Βαυαρικού εφεδρικού Συντάγματος Πεζικού. Το Σύνταγμα του θα σταλεί στο μέτωπο στις 29 Οχτώβρη 1914. Η τύχη του υπήρξε οικτρή. Στην πρώτη του κι όλας επαφή με τα Βρετανικά στρατεύματα στο Υπρ, κοντά στη Μάγνη, αποδεκατίστηκε. Σε μια επιστολή που έστειλε στο σπιτονοικοκύρη του στο Μόναχο, ο Χίτλερ αφηγείται πως απ' τους 3.500 άντρες του Συντάγματος, σώθηκαν μόνο 600.¹²⁸ Μετά τη διάλυση του Συντάγματος αυτού, μετατέθηκε στο Σύνταγμα «Λιστ» - απ' τ' όνομα του Διοικητή του - όπου και τραυματίστηκε στην κνήμη, στις 7 Οχτώβρη 1916, στη μάχη του Σομ. Το τραύμα κρίθηκε αρκετά σοβαρό, γι' αυτό και στάλθηκε να νοσηλευτεί στο Βερολίνο. Τον Απρίλη του 1917 συμμετείχε στη μάχη του Αρράς. Το καλοκαίρι του 1917, πήρε μέρος στο κέντρο της εμπροσθοφυλακής των Γερμανικών στρατευμάτων, στις αλληπάλληλες επιθέσεις τους ενάντια στο Υπρ. Αυτές οι επιθέσεις - φοβερά ανθρωποβόρες για τη Γερμανία - κράτησαν ως το Φθινόπωρο του 1918. Δηλαδή ως το τέλος του πολέμου.¹²⁹

127. Τις μαρτυρίες των δυο συμπολεμιστών του Χίτλερ, τις πρωτοπαρουσίασε ο Konrad Heiden, στο: «HITLER - A BIOGRAPHY». New York, 1936, σελ. 66 κ.ε. Εδώ πρέπει να πούμε, πως υπήρξαν μερικοί που κατηγορήσαν τον Χίτλερ, πως έδειξε δειλία στον πόλεμο. Α.χ. ο Μαξ Βάλλεϋ, που όντας αυτοεξόριστος στο Παρίσι, θα ισχυριστεί πως ο Χίτλερ παρασημοφορήθηκε για χαφιεδισμό των συμπολεμιστών του. Για να στηρίξει τον εμφανώς αντιπολιτευτικό ισχυρισμό του, επικαλείται τη σιωπή της επίσημης ιστορίας του «Συντάγματος Λιστ», στο οποίο ανήκε ο Χίτλερ, για το οποίο αντραγάθημά του. Η άποψη του όμως καταρρέει, αν αναλογιστούμε δυο γεγονότα.

α) Οι συμπολεμιστές του Χίτλερ επιμένουν, όλοι ανεξάαιρετα, στην αντρεία που επέδειξε ο Χίτλερ στις μάχες.

β) Η «Ιστορία του Συντάγματος Λιστ», έχει την τάση να μην αναφέρεται στ' ατομικά αντραγαθήματα. Αυτό είν' απόλυτα βεβαιωμένο. Ακόμα κι αξιωματικοί του, που τιμήθηκαν με κάποιο παράσημο, δεν αναφέρονται καθόλου.

128. Ο σπιτονοικοκύρης του Χίτλερ, ονομαζόταν Ποπ κι είχε ένα μικρό ραφτάδικο στο Μόναχο. Το ότι ο Χίτλερ διατηρούσε σπίτι στο Μόναχο, δείχνει πως και κει κάθε άλλο παρά αλητική ζωή έκανε. Εξάλλου, το γεγονός ότι διατηρεί αλληλογραφία με τον ιδιοκτήτη του σπιτιού στο οποίο μένει, μας αποδειχνει πως ο Χίτλερ πρέπει ν' άφρησε άριστες εντυπώσεις, σ' αυτό τον κλασικό μικροαστό, όπως είν' ο ράφτης Ποπ. Βλ. T.G. Falconi: «CARNETS SECRETS DE HITLER». Paris, 1947, σελ. 31-44.

129. Ο Falconi, ό.π., σελ. 39, υποσημείωση 1, γράφει πως η τρίτη μάχη του Υπρ, έγινε το

Στις 13 Οχτώβρη 1918, ο Χίτλερ, – που στο μεταξύ είχε προαχθεί σε δεκανέα λόγω αντρείας – τραυματίστηκε για δεύτερη φορά. Βρισκόταν σ' ανιχνευτική αποστολή, πάνω σ' ένα λόφο νότια του Βέρβικ, κατά τη διάρκεια της τελευταίας μάχης του Υπρ, όταν τόσο αυτός όσο κι οι συντρόφοι του πέσαν θύματα Βρετανικής ενέδρας μ' αέρια. Λίγο έλλειψε να χάσει για πάντα το φως του.¹³⁰

Εξαιρετικά ενδιαφέρουσες είναι κι οι γνώμες των συμπολεμιστών του, για τον δεκανέα Χίτλερ. Κάποιος στρατιώτης, τον σκιαγράφησε έτσι στον Olden. «Καθόταν πάντα μόνος σε μια γωνιά του θαλάμου, έχοντας χωμένο το κεφάλι στα χέρια. Ξαφνικά τινάζοταν ορθός και τρέμοντας ούρλιαζε πως ό,τι και να κάναμε, η νίκη ανήκε στους Συμμάχους. Κι αυτό, γιατί η πατρίδα ήταν βαριά άρρωστη απ' το προδοτικό σαράκι των αόρατων εχθρών της. Γιατί της έσκαβαν τον τάφο οι Μαρξιστές κι οι Εβραίοι».¹³¹ Ένας άλλος πάλι είπε στον Heiden: «... Ενώ όλοι μας διαβολοστέλναμε τον πόλεμο, αυτός δε συμφωνούσε μαζί μας. Όλοι τον αποφεύγαμε. Ήταν στ' αλήθεια ανυπόφορος, γι' αυτό και μεις τον βρίζαμε συνέχεια».¹³²

Η βεβαιότητα του Χίτλερ για την τελική απώλεια του πολέμου, αποτελεί το απόσταγμα των όσων είδε στο εσωτερικό της Γερμανίας. Όταν βγήκε απ' το Νοσοκομείο του Μπήλιτς, βρέθηκε αντιμέτωπος με τη σκληρή γι' αυτόν πραγματικότητα. Το φιλειρηνικό Κίνημα είχε φουντώσει. Η ηττοπάθεια του λαού είχε πάρει διαστάσεις ύστερα απ' τις τόσες του κακουχίες. Η είσοδος των ΗΠΑ στον πόλεμο τον Μάη του 1917, λειτούργησε καταλυτικά στο λαϊκό ηθικό. Ο στρατιώτης Χίτλερ ένιωθε τον μεγαλύτερο κλονισμό στη ζωή του. Στο Βερολίνο και στο Μόναχο, επικρατούσε χάος. Ο λαός πεινούσε. Οι κερδοσκόποι θριάμβευαν. Γι' αυτόν δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα ν' «ανακαλύψει» σ' όλα τα δεινά που εξελίσσονταν τριγύρω του, τον εβραϊκό δάχτυλο: «Το κάθε γραφείο του κράτους - γράφει - ήταν γεμάτο Εβραίους. Όλοι οι γραφιάδες ήταν Εβραίοι. Στο μέτωπο δεν είχε πάει ούτε ένας από δαύτους. Στην περίοδο 1916-1917, όλη περίπου η παραγωγή βρισκόταν κάτω απ' την άμεση επιρροή του εβραϊκού κεφαλαίου. Οι Εβραίοι καταλήστευαν το έθνος και το καταπίεζαν, κρατώντας το γερά υπό την κυριαρχία τους».¹³³

Σεπτέμβρη του 1917. Προφανώς είναι κάκιστα πληροφορημένος. Στην πραγματικότητα, η μάχη δόθηκε απ' τις 6 ως τις 24 του Ιουλίου 1917. Τ' ότι συμμετείχε κι ο Χίτλερ, δε χωράει αμφιβολία.

130. «MEIN KAMPF», σελ. 202.

131. Βλ. Rudolf Olden: «HITLER, THE PAWN», London, 1936, σελ. 70.

132. Heiden: «DER FÜHRER», Boston, 1944, σελ. 84.

133. «MEIN KAMPF», σελ. 193.

Το τραγικό δίλημμα του απλού στρατιώτη, που τάχε δώσει όλα για την πατρίδα, έμπαινε αμείλιχτο. Ποιός ευθύνεται γι' αυτή την κατάντια του Γερμανικού λαού; Η νευρωτική αντίεβραϊκή μονομανία, σφήνωνε με βία την απάντηση στο μυαλό του. «Ποιοί άλλοι απ' τους Εβραίους; Τους Εβραίους που κατάστρεψαν τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και τώρα τους λίγωνε τ' όραμα να καταστρέψουν και τη Γερμανία».¹³⁴ Μονομανία; Μέχρι ένα σημείο. Και τούτο γιατί είναι δοσμένα δυο πράγματα.

α) Είν' αλήθεια πως το εβραϊκό λόμπυ κατέχει κυριαρχικά πόστα στην τότε Γερμανική οικονομία.

β) Ο Χίτλερ δεν θρηνεί για χάρη της «αριστοκρατίας». Τουναντίον, ως το τέλος της ζωής του θα μείνει ορκισμένος εχθρός και των «αριστοκρατών» και του «Κάιζερ».¹³⁵

Εν πάση περιπτώσει, η παράδοση της Γερμανίας άνευ όρων, βρήκε το Χίτλερ κατάκοιτο στο Στρατιωτικό Νοσοκομείο του Πάζεβαλκ (μια μικρή Πομερανική πόλη, βορειοανατολικά του Βερολίνου). Οι γιατροί του 'χαν δέσει τα μάτια μ' επιδέσμους. Πληροφορήθηκε το γεγονός της παράδοσης, απ' τον παπά του Νοσοκομείου.¹³⁶ Όπως λέει κι ο ίδιος, ήταν το μεγαλύτερο πλήγμα της ζωής του, μετά το θάνατο της μητέρας του «... Δεν μπόρεσα ν' αντέξω στο σοκ. Τα πάντα ήταν μαύρα ολόγυρά μου... Μάταια λοιπόν όλες οι θυσίες μας;... Τι ήταν ο πόνος που νιώθα στα μάτια, μπροστά στον πόνο της ψυχής για την άνευ όρων παράδοση της πατρίδας;»

Ο μισότυφλος στρατιώτης έχει χάσει το παν. Δόθηκε ολόψυχα σε μια γενικότερη υπόθεση. Ενώ άλλοι κρύβονταν, αυτός πήγε να

134. Απ' τις πρώτες κι όλας μέρες, του κοσμοϊστορικού γεγονότος της μπολσεβίκικης επικράτησης στη Ρωσία, άρχισε να κάνει θραύση μια αντιδραστική παραφιλολογία, που σε κάθε Μπολσεβίκο ηγέτη ανακάλυπτε κι έναν Εβραίο. Σύμφωνα μ' αυτή την παραφιλολογία – που εκπορευόταν απ' τα πιο δύσοσμα σαλόνια της άρχουσας ευρωπαϊκής τάξης – όλα τα μέλη της Κ.Ε. και του Π.Γ. του Ρ.Κ.Κ., ήταν βέροι Εβραίοι. «Συμπέρασμα»; «Μαρξισμός» = Σιωνισμός». Το τι μέγεθος είχε πάρει τούτη η ηλίθια λαοπλογία, μας το αποδείχνει το γεγονός, πως κι η Αγκάθα Κρίστι γράφει στα 1924, ότι ο Λένιν ήταν πληρωμένο όργανο των τεσσάρων μεγαλύτερων κακοποιών του κόσμου. Οι εν λόγω κύριοι ένωσαν τις δυνάμεις τους, προκειμένου να υποδουλώσουν τον κόσμο! Το πρώτο τους θύμα, στάθηκε η Ρωσία!! Δες το βιβλίο της Αγκάθα Κρίστι: «ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ». Αθήνα, 1978.

135. Όταν ο Χίτλερ θα πραγματοποιήσει το «Ανσλους», την ένωση δηλαδή Γερμανίας - Αυστρίας, ο εξόριστος στην Αυστρία «Κάιζερ» Γουλιέλμος, του απέστειλε ένα πολύ θερμό συγχαρητήριο τηλεγράφημα. Ο Χίτλερ δεν καταδέχτηκε να του απαντήσει. Κι όχι μόνο αυτό. Όταν έμαθε πως είχε δοθεί εντολή από κάποιο κλιμάκιο των Σ.Σ. να τοποθετηθεί – τη στιγμή που ο Χίτλερ επισκεφτόταν θριαμβευτής την Αυστρία – τιμητική φρουρά έξω απ' το σπίτι του Γουλιέλμου, έγινε έξω φρενών. Διάταξε ν' αποσυρθεί αμέσως το απόσπασμα και να τιμωρηθούν αυστηρά αυτοί που πήραν την πρωτοβουλία. (Heiden, ό.π., σελ. 391-392).

136. «MEIN KAMPF», σελ. 204-205.

πολεμήσει σαν εθελοντής. Δεν απαιτείται ιδιαίτερη όσφρηση για να καταλάβουμε σε ποια επίπεδα κινιόταν πλέον το ψυχολογικό του πρόβλημα. Ένα παιδί χωρίς οικογένεια και φίλους. Ξαφνικά, ανακαλύπτει τον αγώνα για την πατρίδα. Η θρησκεία των υποκατάστατων, μετατρέπει την πατρίδα σε μητέρα και τον στρατώνα σε σπίτι. Απότομα όμως, η καταστροφή ξεθεμελιώνει το σπιτικό του, τον στρατώνα.¹³⁷ Ταυτόχρονα, δολοφονεί τη μητέρα του - πατρίδα. Ο ίδιος καταντάει ένα βαριά τραυματισμένο άτομο. Τα όσα συνεπάγεται ο όρος «Παράδοση άνευ όρων» ακρωτηριάζουν την ελπίδα στρατιωτικής καριέρας.¹³⁸

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών (N.S.D.P.)

Ένα κατ' ανάγκην νευρωτικό άτομο – αν δεν ήταν «νευρωτικό», δε θα γινόταν και Νέρων, Γκεβάρα, Στάλιν, Μπακούιν, Χίτλερ – δοκιμάζει ν' απαλύνει την οδύνη της προσωπικής του καταστροφής, αναλίσκόμενος σε «μεγαλόπνοες» σκέψεις: «... Γνώριζα πως όλα είχαν χαθεί, εδώ και καιρό. Παράδοση χωρίς όρους. Μα υπήρχαν άνθρωποι που πιστεύαν, πως είναι δυνατό να μας φερθούν μ' επιεικεία οι νικητές σύμμαχοι; Μόνο άφρονες κι εγκληματίες έτρεφαν τέτοιες αυταπάτες. Προσπαθούσα να κατανοήσω τη σκέψη αυτών που διαπράξαν αυτό το τερατούργημα. Όσο το σκεφτόμουν, τόσο ο θυμός και το μίσος μου καίγαν το μυαλό. Τι ήταν 'ο δικός μου πόνος που νιωθα στα μάτια, μπροστά στον πόνο της ψυχής για την άνευ όρων παράδοση της πατρίδας; Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η μοίρα παρουσιάστηκε μπροστά μου μ' όλο της το μεγαλείο. Πήρα την αμετάκλητη απόφαση ν' ασχοληθώ με την πολιτική...».¹³⁹

Για μας είναι δεδομένο πως οι Ήρωες της Ιστορίας είναι – όπως είπαμε πιο πάνω – νευρωτικά άτομα. Συνεπώς κι απόλυτα αυθόρμητα. Άτομα που βασιζουν πολλές απ' τις επιλογές τους στη δυναμική της στιγμιαίας παρόρμησης. Με γνώμονα τούτο το δεδομένο, κρίνουμε πως κάθε άλλο παρά απίθανο είναι να 'γινε μ' αυτό τον «μεγαλειώδη» τρόπο η επιλογή του Χίτλερ να γίνει πολιτικός. Στ' αμέσως επόμενο απόσπασμα του «Mein Kampf», τοποθετεί τα διάφορα εμπόδια που θα συναντούσε, στη σωστή τους διάσταση.¹⁴⁰

Εν πάση περιπτώσει, ο Χίτλερ αποθεραπεύτηκε στα τέλη του Νοέμβρη 1918. Προορισμός του το Μόναχο. Στη Βαυαρική πρωτεύουσα, έχει εγκατασταθεί νεοαστική κυβέρνηση, προσκείμενη στο

137. Για μια δεύτερη φουρνιά των αναμνήσεων διαφόρων συμπολεμιστών του Χίτλερ, κοιτά στο «EXPRESS WIECZORNY», Βαρσοβία. Φλεβάρης 1971.

138. Ο στρατηγός Walter στο έργο του «ZWISCHEN WEHRMACHT UND HITLER». Coettingen 1947, σελ. 49 κ.ε., ισχυρίζεται πως ο διοικητής του «Συντάγματος Λιστ», «φον» Τούμποουφ, αποκαλούσε τον Χίτλερ υστερικό. Πρόσθετε δε, πως ποτέ δε θα του επιτρέψει να γίνει αξιωματικός. Βλ. και Heiden, ό.π., σελ. 19. Αργότερα ο Χίτλερ – στη διάρκεια του πολέμου – θα ισχυριστεί, ότι ποτέ δε σκέφτηκε να γίνει αξιωματικός καριέρας. Βλ. «HITLER'S SECRET CONVERSATIONS, 1941 - 1944» New York, 1946. (7 Νοέμβρη 1942). Μάλλον δεν πρέπει να τον πιστέψουμε. Απλά, προσπαθεί να διασώσει τον άκρατο εγωισμό του, εξηγώντας την μη αναρρίχησή του στο Σώμα των αξιωματικών, κατά πως τον συμφέρει.

139. «MEIN KAMPF» 204-205.

140. Στην αμέσως επόμενη σελίδα του «MEIN KAMPF» – απ' τη 206 όπου περιγράφει πως αποφάσισε ν' ασχοληθεί με την πολιτική – κάνει λόγο για το πόσο άτοπο είναι να ελπίζει σε μια διάκριση, λέγοντας και τα εξής χαρακτηριστικά: «... Για πολλές μέρες καθόμουν και σκεφτόμουν, μέσω ποιανού τρόπου θα μπορούσα να μπω στην πολιτική. Όσο το μελετούσα το πράγμα, τόσο γινόμουν όλο και πιο πεσιμιστής. Ήμουν ένα άτομο χωρίς φήμη, άγνωστος μεταξύ αγνώστων. Ένα άτομο που και να πεθάνει ακόμην, κανείς δεν θα γυρίσει να ρίξει μια ματιά συμπόνιας. Συνεπώς, δε διέθετα καμιά απολύτως βάση, ώστε να ελπίζω πως θα μπορούσα να προσφέρω κάτι...», σελ. 207.

M.S.P.D. Ηγέτης της, ο Γερμανοεβραϊός λογοτέχνης Κουρτ Άισνερ. Κυρίαρχη κρατική δύναμη, τα Σοβιέτ εργατών - στρατιωτών. Οι λίγοι Σπαρτακιστές της πόλης κατακρεουργήθηκαν, με χαρακτηριστική σκληρότητα. Η κυβέρνηση Άισνερ, εκπροσωπεί τις ίδιες με την κεντρική κυβέρνηση Έμπερτ - Σάιντεμαν, Νόσκε, οικονομικοπολιτικές δυνάμεις. Δηλαδή τη συμμαχία βιομηχανικής αστικής τάξης - Νεοαστών, ενάντια στη φεουδαρχική τάξη. Η τελευταία υποχωρεί πανικόβλητη. Τα παραδοσιακά της οχυρά πέφτουν τόνια μετά τ' άλλο. Ένα απ' αυτά είναι κι η Βαυαρία. Στις 12 Νοέμβρη, ο τελευταίος βασιλιάς των Βίττελσμπαχ υποχρεώθηκε σε παραίτηση.¹⁴¹

Ο Χίτλερ θα ισχυριστεί αργότερα, πως η κυβέρνηση Άισνερ, απόστειλε μια ομάδα τριών ανθρώπων να τον συλλάβει. Γλίτωσε, γιατί τους απείλησε με το τουφέκι του.¹⁴² Αυτό όμως έρχεται σ' αντίθεση με τα λεγόμενα του δηλωμένου εχθρού του, Όττο Στράσσερ. Κατά τον Στράσσερ λοιπόν, ο Χίτλερ ήταν μέλος του Σοβιέτ στρατιωτών στο Σύνταγμα Λιστ. Το εν λόγω Σοβιέτ είχε εκδιώξει όλους τους συντηρητικούς αξιωματικούς κι υπαξιωματικούς. Ο Χίτλερ ήταν απ' τους ελάχιστους που παράμεινε στη θέση του. Πολλές φορές θεάθηκε φορώντας το κόκκινο περιβραχιόνιο. Διακριτικό του μέλους του Σοβιέτ. Σ' όλη τη διάρκεια της κυβέρνησης Άισνερ, ο Χίτλερ παράμεινε ενεργό στέλεχος του Σοβιέτ.¹⁴³

Η αποκάλυψη του Στράσσερ - του οποίου η αξιοπιστία δεν αμφισβητείται - ταρακούνησε κάπως την κατεστημένη ιστορική άποψη περί Χίτλερ. Αυτή η άποψη είχε για γενάρχη τον Heiden και ήθελε τον Χίτλερ καταδότη του στρατού. Τελικά η λύση βρέθηκε στο σχήμα «Όχι δεν ψεύδεται ο Όττο Στράσσερ. Απλά ο Χίτλερ ήταν πράχτορας στις τάξεις των επαναστατών».¹⁴⁴

Πράχτορας όμως για λογαριασμό τίνος; Η μόνη υπάρχουσα εξουσία στη συγκεκριμένη στιγμή, είναι τα Σοβιέτ. Ο Heiden αποκαλεί τον Χίτλερ καταδότη, απ' τ' αληθινό γεγονός ότι στα 1920 εργαζόταν στο τμήμα προπαγάνδας της Ράιχσπερ. Αλλά η διαφορά μεταξύ 1918-1919 και 1920, είναι πελώρια. Στα 1919 το M.S.P.D. ελέγχει πλήρως την κατάσταση. Με τον Άισνερ στην αρχή, με τον Γιοχάννες

141. Το πόσο «πεφωτισμένη» ήταν η εν λόγω δυναστεία, το δοκιμάσαμε εμείς οι Έλληνες, σε καθαρά πρακτικό επίπεδο, χάρη στις «υπέροχες» υπηρεσίες, που μας πρόσφερε το εκλεκτό της τέκνο, ο βραδύνους, Όθωνας. Βλ. Δημ. Φωτιάδης: «ΟΘΩΝΑΣ: Η ΜΟΝΑΡΧΙΑ», «ΟΘΩΝΑΣ: Η ΕΞΩΣΗ». Αθήνα, 1961.

142. «MEIN KAMPF», σελ. 215-216.

143. Από μια συνέντευξη του Όττο Στράσσερ στον «PIANETA», 1966.

144. Βλ. «HITLER», MONDADORI, 1971, σελ. 33. Heiden «DER FÜHRER», Boston, 1944, σελ. 47.

Χόφμαν, έπειτα.¹⁴⁵ Σε τελική ανάλυση, αποκλείεται να 'ναι πράχτορας του κράτους στα Σοβιέτ - στρατιωτών ο Χίτλερ, για τον απλούστατο λόγο ότι αυτά παίζουν τον ρόλο της μοναδικής υπάρχουσας κρατικής δύναμης καταστολής. Κατάσκοπος ενάντια στο κράτος; Πρέπει να παραδεχτούμε, πως κάτι παρόμοιο είναι πολύ χοντροκομμένο για να το συζητήσουμε σοβαρά.

Εν πάση περιπτώσει υπάρχει το ερώτημα και πρέπει ν' αντιμετωπιστεί. Τι γύρευε ο Χίτλερ στα Συμβούλια στρατιωτών; Έχοντας προσεγγίσει, όσο μας ήταν μπορετό, τις διάφορες συνθήκες στις οποίες «αντρώθηκε», καθώς και τις ψυχολογικές παρορμήσεις που του εμπνεύσαν, πιστεύαμε πως μόνο μια απάντηση μπορεί να στέκει. Ο Χίτλερ ανιχνεύει κατά πόσο τα Σοβιέτ θα μπορούσαν να εξελιχθούν σ' ένα μπροστάρικο καινούργιο Κίνημα. Η κατάρρευση του «Καϊζερικού» κράτους των Γιούνκερς, λογικά θα 'πρεπε να σημάνει ένα απ' την αρχή ξεκίνημα, σ' όλους τους τομείς. Συνεπώς και τα Σοβιέτ, θα 'πρεπε να 'χουν βιώσει δεδομένου ότι στοιχειοθετούν πρωτόγνωρη περίπτωση - μια ολότελα νέα αίσθηση προοπτικής. Το λανθασμένο των ελπίδων του σφειλόταν, στη θεμιτή άγνοιά του, σχετικά με την καταγωγή και το είδος των διαδικασιών που παρήγαγαν τα Σοβιέτ εργατών - στρατιωτών. Αγνοούσε πως αποτελούσαν το ξεζουμισμένο συγκινησιακά απόσταγμα, μιας κορεσμένης εδώ και δεκαετίες έρπουσας, διαλεκτικής. Ήθελε να πιστεύει, πως είχε να κάνει με την πρωταρχική παρθένα μάζα, που επαντρώνει τα ιστορικά νέα πολιτικά κινήματα. Προορισμός αυτού του είδους των κινήματων, η συντριβή της παλιάς «τάξης» πραγμάτων. Το μόνο που λείπει απ' αυτή την πρωταρχική μάζα ανθρώπων, είναι το κατάλληλο ζύμωμά της. Αυτός ο ρόλος του «Πλάστη», ανήκει στους εκάστοτε «μεγάλους άντρες». Στην προκειμένη περίπτωση, ο Χίτλερ δεν είχε την ελάχιστη αμφιβολία, ότι κατείχε όλα τα προσόντα του «μεγάλου άντρα».

Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός πούχει σημασία βρίσκεται στ' ότι ο Χίτλερ ειν' απόλυτα επιδεχτικός στα καλέσματα μιας προοδευτικής θεώρησης. Ακόμα κι όταν αυτή η θεώρηση δεν έχει αρθρωθεί καν... Είναι φοβερά αναγκαία προϋπόθεση να χωνέψουμε τούτο το γεγονός, αν θέλουμε να ζυγώσουμε μ' ανθεκτικό τρόπο την αντικειμενική αλήθεια. Σημαίνει πρώτ' απ' όλα, πως ο αντιμαρξισμός του αντλεί τα επιχειρήματα και τα ερείσματά του, απ' τη δοσμένη αντιδραστική φύση της Αυστριακής - πρώτιστα γι' αυτόν - και της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας. Το αυτό ισχύει και για τον αντιεβραϊσμό του. Τρανή απόδειξη,

145. Ο Άισνερ θα δολοφονηθεί στα μέσα Φλεβάρη 1919, απ' τον απόστρατο αξιωματικό «κόμη» Αντώνιο Άρκο - Βάλλεν.

πως δεν αρνιέται να συμπορευτεί μ' εκείνο το στρώμα των ιδεολογικών του αντιπάλων, που θεωρεί τα κίνητρά τους αρκούντως ειλικρινά. Προλαβαίνουμε τις τυχόν ερμηνείες γι' αδίσταχτο αρριβισμό και τα ρέστα, λέγοντας: Και βέβαια στις τέτοιες αντιλήψεις ενυπάρχει πάντα το στοιχείο του άμετρου αρριβισμού. Σε τελική ανάλυση, κυρίαρχο γνώρισμα του «ελλόγου όντος», είν' η μοναχικότητα της συνειδήσης. Ήτοι: Επιθυμία διάκρισης λόγω της εξαρτημένης γνώσης του θανάτου: Η δολοφονική για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια κοινωνική διαστρωμάτωση σ' αφέντες και δούλους, μετουσιώνει το ένστιχτο του θανάτου στον δούλο, σ' άκρατη επιθυμία για ζωή. Μ' άλλα λόγια, θεμιτός αρριβισμός - ατομικός ή συλλογικός.

Τα πράγματα στη Γερμανία του 1919, είχαν περιπλακεί. Ο πόλεμος κι η ήττα είχαν αντιστρέψει πολλές καταστάσεις. Η οικονομική ζωή παράλυσε. Το κράτος ήταν ανίκανο να χρηματοδοτεί, όπως πρώτα, τη λειτουργία των αντιπαραγωγικών χτημάτων ή επιχειρήσεων, προκειμένου νάχουν δουλειά εκατομμύρια άνθρωποι. Η παραδοσιακή «αριστοκρατία», βρέθηκε να χαροπαλεύει. Η κατοχή του Ρουρ απ' τους Γάλλους, κατάφερε ισχυρό πλήγμα στη βιομηχανία. Με μια διαφορά. Η βιομηχανική αστική τάξη, είχε καταφέρει να διατηρήσει ορισμένα αποθέματα δύναμης. Αυτό οφειλόταν στ' ότι τα εργοστάσιά της δεν είχαν πάψει να λειτουργούν, μέχρι και το τέλος του πολέμου, προκειμένου να καλύψουν τις ανάγκες της κρατικής πολεμικής μηχανής.

Επακόλουθο αυτού του συσχετισμού που δημιούργησε η ήττα, ήταν οι άνεργοι να μετριοούνται στις τάξεις του μη συνδικαλισμένου λαού. Κι αυτό, γιατί τα Συνδικάτα συγκροτούσαν τη μόνη αλώβητη οικονομικά, δύναμη. Οι καταναλωτικοί Συνεταιρισμοί τους, μπορεί να είδαν την αχτίνα δράσης τους να μειώνεται, αλλά διατήρησαν ακέραια τα περιουσιακά τους στοιχεία. Μα το κυριότερο ήταν, πως μπορούσαν να διαπραγματευτούν από θέση ισχύος με την αστική τάξη. Η τελευταία, χρειαζόταν επιταχτικά την «καλή θέληση» του ανθρώπινου δυναμικού τους, για να συνεχιστεί απρόσκοπτα η κίνηση των μηχανών στα εργοστάσιά της. Το ίδιο αλώβητα απ' τον πόλεμο, βγήκαν και τα νεοαστικά επαγγέλματα. Ο εφαιπτόμενος με τις άμεσες ανάγκες της καθημερινότητας χαρακτήρας τους, τους πρόσδινε μια πρόδηλη ορμητικότητα. Συνεπώς, τόσο οι βιομήχανοι κι οι Νεοαστοί, όσο και τα Συνδικάτα, αποτελούσαν τους τρεις κυρίαρχους παράγοντες - περισσότερο από κάθε άλλη φορά - της νέας πραγματικότητας. Τα συμφέροντά τους, ήταν αλληλένδετα. Η συμμαχία τους, ήταν επιταχτική, για την επιβίωσή τους, ανάγκη. Αυτή η αλληλοανοχή, φέρνει το Μ.Σ.Ρ.Δ. στην εξουσία.

Τα θύματα του πολέμου, εντοπίζονται κύρια στα μικροαστικά και στ' αγροτικά στρώματα. Όλ' αυτά τα εκατομμύρια ανέργων που περιφέρονται «άσκοπα» στη χώρα, ανήκουν στις δυο παραπάνω τάξεις. Το παθιασμένο μίσος τους, συγκεντρώνεται στα πρόσωπα των βολεμένων της ημέρας. Κι' αυτοί είναι τα μέλη των Σοσιαλιστικών Συνδικάτων, οι Νεοαστοί Σοσιαλδημοκράτες κι η βιομηχανική τάξη. Επρόκειτο δυστυχώς για μια τραγική και συνάμα δραματική αντιστροφή, της διαλεχτικής «λογικής». Οι Σοσιαλιστές είχαν καταστεί το προνομιούχο κομμάτι μιας καπιταλιστικής κοινωνίας. Κι' αυτό το καταφέρνουν δίχως κανέναν επαναστατικό αγώνα. Το κατάφεραν μέσω μιας συντεχνιακής πίεσης και σε συνεργασία με την άρχουσα τάξη!!!

Εν' άλλο προνομιούχο κομμάτι αντιπροσώπευαν οι εβραϊκές κοινότητες. Η εβραϊκή συντεχνιακή αντίληψη κι οργάνωση, ενεργοποιήθηκε στο έπακρο, προκειμένου να προστατέψει τα μέλη της. Τα εκατομμύρια πεινασμένοι αγρότες και μικροαστοί μετασχηματίστηκαν στη συντριπτική τους πλειοψηφία σ' ελεύθερους μικρομεταπράττες. Ξαφνικά η Γερμανία γέμισε από γυρολόγους, που πουλούσαν τα πιο απίθανα πράγματα. Αυτοί οι μικρομεταπράττες θ' αποδειχτούν η δυναμικότερη βάση αμφισβήτησης της επόμενης δεκαετίας. Το θανάσιμο μίσος τους ενάντια στους «προνομιούχους» Σοσιαλιστές κι Εβραίους θ' αποτελέσει τον κινητήριο μοχλό του Εθνικοσοσιαλιστικού Κινήματος.

Το δράμα κορυφώθηκε με τη δημιουργία απ' την κεντρική κυβέρνηση των «Ελεύθερων Σωμάτων». Τι ήταν αυτά; Εκπροσωπούσαν το αντίτιμο που κλήθηκε να πληρώσει το Μ.Σ.Ρ.Δ. στην αστική τάξη, για την αναρρίχησή του στην εξουσία. Προορίζονταν να παίξουν το ρόλο της κεκαλυμμένης Ράιχσπερ. Ήταν ο κρυφός στρατός της Γερμανίας, δεδομένου ότι οι «Σύμμαχοι» απαίτησαν τον αφοπλισμό της Ράιχσπερ. Έτσι επιτυγχάνετο η «σωστή» ισορροπία της όλης διαδικασίας. Οι Σοσιαλιστές κατείχαν τη νομοθετική εξουσία. Οι βιομήχανοι αστοί την εκτελεστική. Στα Ελεύθερα Σώματα βρήκαν άσυλο όλοι οι μέχρι τότε «άνεργοι» αριστοκράτες. Είτε αξιωματικοί της παλιάς αυτοκρατορικής Ράιχσπερ ήταν αυτοί, είτε χρεοκοπημένοι Γιούνκερς. Σε χρόνο ρεκόρ οι τάξεις τους πύκνωσαν στον έσχατο βαθμό με την προσέλευση ό,τι πιο σάπιου κι αντιδραστικού υπήρχε στη Γερμανία.

Η δημιουργία των Ελεύθερων Σωμάτων, δημιούργησε ένα νέο μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα. Κατέστησε παρωχημένο το ρόλο των Σοβιέτ. Τα τελευταία διατάχτηκαν να διαλυθούν και να παραδώσουν τον οπλισμό τους στα Ελεύθερα Σώματα. Οι δεκάδες χιλιάδες εργάτες και στρατιώτες των Σοβιέτ, βρέθηκαν απ' τη μια στιγμή στην άλλη εντελώς ξεκρέμαστοι. Η προσγειώσή τους ήταν παραπάνω από ανώμαλη. Ήταν

γκρεμοτσάκισμα. Με τη λήξη του πολέμου, δε σπεύσαν να ενταχτούν στις παλιές τους δουλιές ή Συνδικάτα. Προτίμησαν να μείνουν εκεί που βρίσκονταν. Θέλανε να πιστεύουν, πως η Σοσιαλιστική κυβέρνηση θα τους διατηρούσε στις θέσεις τους, μετατρέποντας τα Σοβιέτ σ' επίσημες και μόνιμες κρατικές δυνάμεις. Στο κάτω - κάτω, ήταν η κυβέρνηση τους. Άλλωστε, οι ίδιοι είχαν φροντίσει να δώσουν εξετάσεις, κατασφάζοντας τους κομμουνιστές. Το 'καναν και με το παραπάνω...

Εν πάση περιπτώσει τώρα τρώγαν κατά πρόσωπο τη συμφεροντολογική «ηθική» που χαρακτήριζε κάθε πτυχή της Γερμανικής κοινωνίας. Μοιραία τούτη η ξαφνική τους επαφή με τη Γερμανική πραγματικότητα, λειτουργούσε και σαν πολιτική αφύπνιση. Οι μέχρι χτες αποναρκωμένοι οπαδοί του Μ.Σ.Ρ.Δ. συνειδητοποιούσαν όλους τους κανόνες του βρώμικου παιχνιδιού, που παιζόταν στις πλάτες του λαού. Η μάζα τους θα εξελισσόταν στη φανατική εμπροσθοφυλακή των Εθνικοσοσιαλιστών. Είν' αυτοί που θα επαντρώσουν τα Σ.Α. πρώτα, τα Σ.Σ., ύστερα. Στο ερώτημα γιατί δε γίναν κομμουνιστές, υπάρχουν δυο βασικές απαντήσεις.

α) Είχαν συνεργήσει στη σφαγή των παλιών συντρόφων τους στο Σ.Ρ.Δ., των Σπαρτακιστών. Συνεπώς αντιμετώπιζονταν απ' τους κομμουνιστές με περιφρόνηση και καχυποψία.

β) Μια συμπαράταξη τους με τους κομμουνιστές, σκόνταφτε στους εγωιστικούς μηχανισμούς άμυνας της συνειδήσής τους. Απαιτούσε τ' οριστικό τους ξέκομμα απ' ό,τι λογιζόταν σαν «προηγούμενη ζωή» τους.

Τον Μάρτη του 1920, η «Ταξιαρχία Έρχαρτ» των «Ελευθέρων Σωμάτων», καταλαμβάνει το Βερολίνο. Ο Πρόεδρος Έμπερτ κι η κυβέρνηση Σάιντεμαν, τρέπονται σε φυγή. Πρόεδρος τοποθετείται ένας μέτριας εφύιας αντιδραστικός, ο Βόλφφγκ Καππ. Η επίσημη Ράιχσπερ, υπό την ηγεσία του στρατηγού «φον» Σέεκτ, παραμένει αδρανής παρατηρητής στο πραξικόπημα. Ωστόσο, η «αριστοκρατία» κι ο Σέεκτ, υποτίμησαν τα σοσιαλογενή Συνδικάτα. (Από δω και μπρος θ' αναφέρονται σαν «Επαγγελματικές Ενώσεις»). Άρκεσε μια γενική απεργία τους, για ν' ανατραπεί ο Καππ.

Το πραξικόπημα Καππ, εντάσσεται στα πλαίσια της αντεπιθέσεως των παλαιοαριστοκρατικών κύκλων ν' αναχτήσουν το χαμένο έδαφος. Την ίδια στιγμή οι εν λόγω κύκλοι γνωρίζουν μεγαλύτερη επιτυχία στο Μόναχο. Η Ράιχσπερ σε συνεργασία με τα εκεί Ελεύθερα Σώματα ανατρέπουν τη σοσιαλιστική κυβέρνηση Χόφμαν. Τη θέση της παίρνει μια κυβέρνηση της μετριοπαθούς δεξιάς υπό τον Γκούσταβ «φον» Καρ. Αμέσως η Βαυαρία μεταβάλλεται σε μαγνήτη κάθε λογής αντιπολιτευόμενου την κεντρική κυβέρνηση. Η αρχή γίνεται με τα μέλη

της ταξιαρχίας Έρχαρτ. Ακολουθεί ο εκπρόσωπος της πιο σκοταδιστικής δεξιάς, το διανοητικά ανάπηρο εκείνο ανθρωπάκι, που άκουγε στ' όνομα Λούντεντορφ.¹⁴⁶ Συνδετικός κρίκος όλων των ετερόκλητων δυνάμεων που συνέρρεαν στο Μόναχο. Η «κατακραυγή» τους, ενάντια σε κείνους που υπόγραφαν τη λεγόμενη «Συνθήκη των Βερσαλλιών».

Αλλά τι ήταν αυτή η Συνθήκη των Βερσαλλιών; Άξιζαν άραγε οι όροι της το μαζικό μίσος;

Αναφέραμε ήδη, πως το Μ.Σ.Ρ.Δ κέρδισε με καθαρή διαφορά τις γενικές εκλογές, αμέσως μετά τη δολοφονία των Λήμπκνεχτ - Λούξενμπουργκ.¹⁴⁷ Δεύτερο Κόμμα αναδείχτηκε το «Κέντρο». Τα διάφορα κομμάτια της δεξιάς συντρίφτηκαν. Στις 6 Φλεβάρη του 1919, άρχισε τις εργασίες της στη Βαϊμάρη, η Συνέλευση που 'χε επιφορτιστεί να συντάξει τον Νέο Καταστατικό Χάρτη της χώρας. Στις 31 Αυγούστου ο Πρόεδρος Έμπερτ επικύρωνε δημόσια το νέο Σύνταγμα. Η Θνησιγενής «Δημοκρατία της Βαϊμάρης» είχε γεννηθεί.¹⁴⁸

146. Στο τέλος του πολέμου, προτίμησε να το βάλει στα πόδια, μεταμφιεσμένος με ψεύτικη γενειάδα. Προορισμός του η Σουηδία. Όταν πείστηκε πως δεν κινδυνεύει να χάσει το τομάρι του, επέστρεψε στη Γερμανία, τον Φλεβάρη του 1919. Για τη φυγή και την επιστροφή του, Βλ. Margritte Ludendorff: «ALS ICH LUDENDORFFS FRAU WAR». München, 1929, σελ. 229 κ.ε. Για μια ενημέρωση στις χοντροκομμένες ιδέες του ίδιου του στρατηγού, βλ. το έργο «του»: «AUF DEM WEG ZUR FELDHERRENHALLE». München, 1937.

147. Είναι στις μέρες της προεκλογικής διαμάχης, που οι συντηρητικοί κύκλοι, πρωτοδιατυπώνουν το σύνθημα, το οποίο θα γίνει η «ιδεολογική» σημαία, όλων όσων αντιμάχονταν τη σοσιαλιστική κυβέρνηση. Το σύνθημα μιλούσε για «μαχαίρωμα στα νώτα». ('Ότι δηλαδή, ο Γερμανικός στρατός, ηττήθηκε γιατί χτυπήθηκε στα νώτα απ' τους Γερμανούς Σοσιαλιστές). Επρόκειτο για ένα καθαρά ανέντιμο σύνθημα. Κι αυτό, γιατί την ανακωχή τη ζήτησαν οι Χίντενμπουργκ - Λούντεντορφ. Οι δυο δηλαδή κυριότεροι θιασώτες του συνθήματος! Πλείστα όσα στοιχεία αποδειχνουν πως και μετά την ανακωχή, οι μόνοι που επιζητούσαν τη συνέχιση του πολέμου ήταν οι Έμπερτ - Σάιντεμαν. Αντίθετα, οι κυριότεροι οπαδοί της παράδοσης, ήταν οι στρατηγοί του Επιτελείου. Ασφαλώς το πλέον τραγικό στοιχείο, ως προς το «μαχαίρωμα στα νώτα», (Dolchstoß) σχηματοποιείται, στο ότι ο πρώτος που εκφράζει δημόσια το νήμα του, είν' ο ίδιος ο Έμπερτ. Σε μια «μεγαλειώδη» διακήρυξή του, προς τον Γερμανικό στρατό, ένα μήνα μετά τη παράδοση, συνοψίζει το πράγμα ως εξής: «Ψηλά το κεφάλι. Κανείς δε νίκησε το Γερμανικό στρατό». Την ίδια μέρα έγινε και μια «θριαμβευτική» παρέλαση της Ράιχσπερ, στη λεωφόρο των Φίλνυρων του Βερολίνου.

148. Το Σύνταγμα της Βαϊμάρης, θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν το δημοκρατικότερο της Ευρώπης. Στο κείμενό του, βρήκαν καταφύγιο οι καλύτερες ιδέες της Γερμανικής φιλοσοφίας. Αλλά εκεί ακριβώς, βρισκόταν κι η μεγάλη του αδυναμία. Όπως έχουμε αποδείξει, οι ιδέες της Γερμανικής φιλοσοφίας στο σύνολό τους, προσφέρονταν σαν ανεξάντλητη δεξαμενή που απ' τα νερά της μπορούσε ν' αντλήσει κάθε πολιτική κίνηση διάφορα οφέλη. Απ' την άκρα δεξιά ως τους Κομμουνιστές. Για το «Σύνταγμα της Βαϊμάρης» ο αναγνώστης μπορεί να βρει πλήρη στοιχεία, στο έργο του Wheeler - Bennett: «THE NEMESIS OF POWER THE GERMAN ARMY IN POLITICS, 1918-1946» NEW

Στα μέσα περίπου της Συνέλευσης – τέλη Μάη 1919 – οι νικητές «σύμμαχοι» εξάγγειλαν τους όρους για μια ανακωχή άνευ όρων. Η Αλσατία κι η Λωρραίνη, περιέρχονταν στην κατοχή της Γαλλίας. Το Σλέσβιγκ – που ο Βίσμαρκ το 'χε αποσπάσει απ' τη Δανία – επιστρεφόταν στους Δανούς. Οι Πολωνοί προσαρτούσαν το Δάντσιχ κι όλη την περιφέρεια, γύρω απ' τον διαβόητο «Διάδρομο». Ολόκληρη η περιοχή της Σουδητίας, δινόταν στο νεοσύστατο κράτος της Τσεχοσλοβακίας. Το Μέμελ πήγαινε στη Λιθουανία. Το ένα όγδοο της Γερμανίας περιερχόταν στις νικητρίες χώρες. Ταυτόχρονα η Γερμανία υποχρεωνόταν να πληρώσει σαν «επανορθώσεις», ένα ποσό της τάξης των 132 δισεκατομμυρίων χρυσών μάρκων!!!!... Η Ράιχσπερ έπρεπε να διαλυθεί. Η Γερμανία θα διατηρούσε μόνο 100.000 στρατιώτες και 4.000 αξιωματικούς.

Τα 440 άρθρα της Συνθήκης των Βερσαλλιών, πέσανε σαν κεραυνός πάνω στον Γερμανικό λαό. Στο μαζικό «υπέρ-εγώ» του, αναδύθηκε δριμύτερο από κάθε φορά, το αίσθημα της αλληλεξάρτησης του με το κράτος. Αυθόρμητες λαϊκές συγκεντρώσεις σ' όλη τη χώρα, απόδειχναν το μέγεθος της οργής και της κατάπληξης του. Σ' αυτές, η βραχνιασμένη απ' την οργή φωνή των κομμουνιστών, συνυπήρχε με την κραυγή των ακροδεξιών.

Αμέσως μετά τη διατύπωση των «συμμαχικών» απαιτήσεων, ο πρωθυπουργός Σάιντεμαν αναφωνεί: «Μακάρι να κοπεί το χέρι οποιανού τολμήσει να υπογράψει ένα τέτοιο έγγραφο». Ο Έμπερτ στρώνεται και γράφει μια «συγκινητική» επιστολή στον Κλεμανσώ. Τον ικετεύει να δει το παράλογο των «συμμαχικών» όρων. Το μόνο που καταφέρνει, είναι να χρονοτριβήσει κάτι λιγότερο από ένα μήνα. Σε μια έξαρση «πατριωτισμού», ο Έμπερτ στέλνει τηλεγραφικά ένα πολύ συγκεκριμένο ερώτημα, στον αρχηγό του Επιτελείου Χίντενμπουργκ. Μπορεί ο Γερμανικός στρατός ν' αντιτάξει αποτελεσματική άμυνα σε περίπτωση επανάληψης των εχθροπραξιών; Η απάντηση του αιώνια θρασυδείλου «Στρατάρχη», αποτελεί μνημείο ανέντιμης καιροσκοπίας. Η Γερμανία δεν έχει την παραμικρή δυνατότητα ν' ανταπεξέλθει σε νέο πόλεμο. Τόσο αυτός όμως, όσο κι ο στρατός, θα πολεμούσαν μέχρις ενός...

Στις 28 του Ιούνη 1919, υπογραφόταν στην «Αίθουσα των

YORK, 1953, όπου κι όλο το παρασκήνιο, γύρω απ' τη δημιουργία του σελ. 29 κ.ε. Οπωσδήποτε το πλέον καθοριστικό άρθρο του, όπως αποδείχτηκε με δραματικό τρόπο αργότερα, ήταν το 48. Το άρθρο αυτό, έδινε στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, δικτατορικές εξουσίες σε περίπτωση «έχταχτης ανάγκης». Ήταν στο χέρι του Προέδρου να κρίνει τότε συντρεχε λόγος εφαρμογής του. Χάρη στο άρθρο 48, μπόρεσε αργότερα ο Χίντενμπουργκ να κυβερνά μ' απλά Διατάγματα, παροπλίζοντας ολότελα το Ράιχσταχ.

Κατόπρων» του ανάχτορου των Βερσαλλιών, η ομώνυμη Συνθήκη.¹⁴⁹

*
* *

Στα μέσα του 1919, ο Χίτλερ προσλαμβάνεται στο πολιτικό τμήμα προπαγάνδας της Ράιχσπερ. Ήταν μια επιβράβευση για τον ηρωισμό του στο μέτωπο. Ας μην παρακάμψουμε όμως και το γεγονός, πως η πρόσληψή του σε μια τόσο υπεύθυνη θέση, ενώ δε διαθέτει ούτε καν πτυχίο μέσης εκπαίδευσης, προϋποθέτει ένα σωρό προσόντα. Πρέπει να 'ταν ισχυρή η εντύπωση που προκάλεσε η οξυδερkeία του στους αξιωματικούς του στρατού. Ο ίδιος μας πληροφορεί, πως αφορμή για την πρόσληψή του στάθηκε ένας λόγος του σε κάποιους φαντάρους. Μεταξύ των ακροατών του ήταν κι ορισμένοι αξιωματικοί.¹⁵⁰

Κάποια μέρα, η Υπηρεσία του τον έστειλε να ρίξει μια ματιά σ' ένα καινούργιο μικρό Κόμμα, που 'χε εμφανιστεί. Το Κόμμα αυτό έφερνε τον πομπώδη τίτλο «Κόμμα των Γερμανών Εργατών». Αρχηγός του ήταν ο κλειδαράς Άντον Ντρέξλερ.¹⁵¹ Σε σχεδόν ισοτίμη μαζί του μοίρα, βρίσκονταν ο δημοσιογράφος Χάρρερ κι ο οικονομολόγος Γκότφρεντ Φέντερ. Ο τελευταίος διατηρούσε κάποιες σχέσεις με τον Χίτλερ. Κυρίαρχο στοιχείο στις ιδέες του Φέντερ, ήταν η αντίθεσή του στη «δουλεία του τόκου». Αντίθεση, που καθρέφτιζε τέλεια τις ανησυχίες και τους φόβους, του βουτηγμένου στα χρέη μικροεπιχειρηματία. Γενικά, όπως είπαμε και στην υποσημείωση, το Κόμμα του Ντρέξλερ πρέπει να στηριζόταν σε μια βάση «απόβλητων» Σοσιαλιστών, δηλαδή παλιά μέλη των διαλυμένων σοσιαλιστικών Σοβιέτ. Μια σφαιρική ανάλυση του Βαυαρικού περιγύρου, φτάνει για να μας πείσει.

Ο Χίτλερ πήγε και παρακολούθησε μια συγκέντρωση του μικροσκοπικού Κόμματος. Βασικός ομιλητής της ο Φέντερ. Ήταν έτοιμος να φύγει, δεδομένου ότι δεν είχε διακρίνει κάτι που να το διαφοροποιεί

149. Για τα διαδραματισθέντα, βλ. Wheeler-Bennett ό.π., σελ. 58 κ.ε.

150. «MEIN KAMPF», σελ. 93.

151. Ο Ντρέξλερ, κλασικό δείγμα της «ειδικευμένης νεοαστικής τάξης, είχε ιδρύσει στα 1918, την Οργάνωση, «Επιτροπή Ανεξάρτητων Εργατών». Αυτή η Οργάνωση, αποτελούσε τμήμα μιας άλλης, μεγαλύτερης, που η επιρροή της εντοπιζόταν στη Βόρεια Γερμανία και που ονομαζόταν: «Εταιρία για την επίτευξη της ειρήνης, πάνω στις αρχές της εργατικής τάξης». Αν και δεν έχει ποτέ ειπωθεί από κανέναν ιστορικό, είναι σίγουρο – αν κρίνουμε απ' την καταγωγή των ιδεών τους – πως κι οι δυο Οργανώσεις επαντρώονταν απ' τους δυσαρεστημένους Σοσιαλιστές, για τους οποίους κάναμε λόγο, πριν. Τον Γενάρη του 1919, η Οργάνωση του Ντρέξλερ – αριθμούσε από 40 ως 100 άτομα – συγχωνεύεται με μια άλλη ομάδα πίεσης. Αρχηγός της ήταν, ο δημοσιογράφος, Καρλ Χάρρερ. Ο τίτλος της ήταν: «Κύκλος των πολιτικοποιημένων εργατών». Το σχήμα που πρόκυψε απ' αυτή τη συνένωση, ονομάστηκε: «Κόμμα των Γερμανών Εργατών».

απ' τ' άλλα Κόμματα. Μετάνοωσε, όταν τη θέση του Φέντερ στο Βήμα κατέλαβε ένας υπερεθνικιστής καθηγητής. Σύμφωνα με τα λόγια του, η Βαυαρία έπρεπε ν' ανεξαρτητοποιηθεί τελείως απ' την υπόλοιπη Γερμανία. Ο Χίτλερ έκρινε «πως του χρειαζόταν ένα γερό μάθημα». Το «μάθημα» ήταν ένας λόγος, που προκάλεσε αίσθηση στους παραβρισκόμενους. Μόλις έκανε να φύγει, ο Ντρέξλερ έτρεξε ξοπίσω για να του προσφέρει τη μπροσούρα του: «Η Πολιτική μου Αφύπνιση».

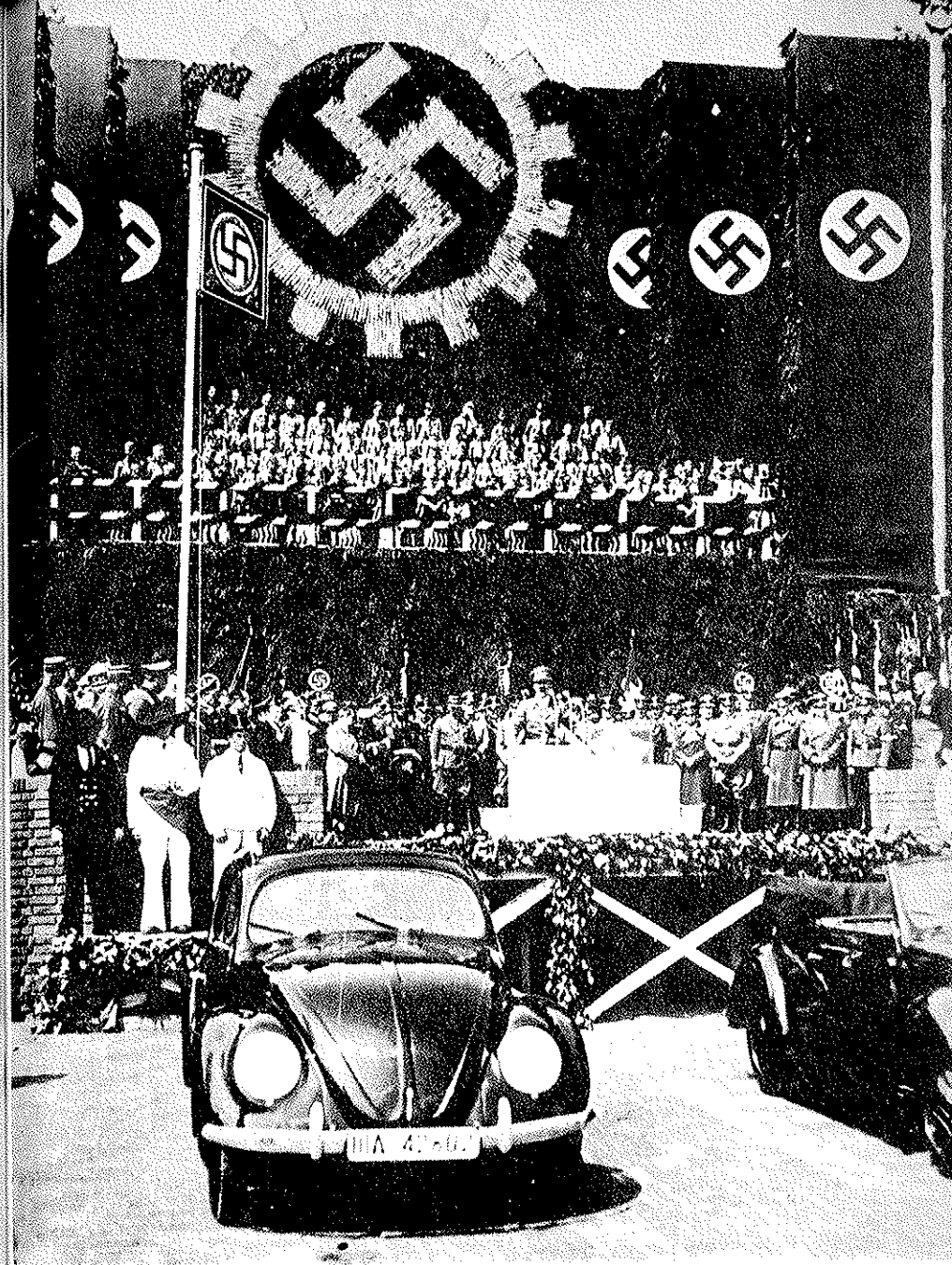
Ο Χίτλερ πέρασε ξάγρυπνος τη νύχτα του, μελετώντας το κείμενο του Ντρέξλερ. Αισθάνθηκε καταπώς λέει κι ο ίδιος, μια γλυκιά έκπληξη. Όλα όσα διάβαζε, ήταν σαν να 'χαν βγει με καρμπόν απ' το δικό του μυαλό. Γύρω στο μεσημέρι, έλαβε μια επιστολή - σημείωμα απ' τον Ντρέξλερ. Μ' αυτή του ανακοίνωνε πως είχε γίνει δεχτός στο Κόμμα των Γερμανών Εργατών. Παράλληλα τον προσκαλούσε να παραστεί σε μια συνεδρίαση της Διοικούσας του Επιτροπής. Ο Χίτλερ παρακάμπτοντας τον θυμό του, «για την αυθαιρεσία να προδικάζεται η απόφασή μου», αποδέχτηκε την πρόσκληση. Η συνεδρίαση γινόταν στο πίσω μέρος της εργατικής ταβέρνας «Άλτε Ρόζενμπατ». Ήταν παρόντες ο Ντρέξλερ και τρεις σύντροφοί του. Τη στιγμή που 'μπαινε, κάποιος διάβαζε τα πραχτικά της προηγούμενης συνεδρίασης. Ύστερα ο Ντρέξλερ σύνταξε μια επιστολή - απάντηση, σε κάποιο γράμμα απ' το Κίελο. Κατόπιν μετρήθηκαν οι επιστολές της βδομάδας κι έγινε οικονομικός έλεγχος. Το ταμείο του Κόμματος, περιείχε επτά μάρκα και πενήντα πφέννιχ. Όταν τέλειωσαν όλες αυτές οι βαρετές τυπικότητες, ο Ντρέξλερ του πρόσφερε μια κομματική ταυτότητα. Ταυτόχρονα του ανακοίνωσε ότι κατείχε ήδη την έβδομη θέση στη Διοικούσα Επιτροπή του Κόμματος.¹⁵²

Ο Χίτλερ ισχυρίζεται πως πάλεψε τρεις μέρες με τη συνειδησή του, πριν πει το ναι. Τελικά επικράτησε η πραγματικότητα, που τον ήθελε άσημο κι ολότελα άγνωστο. Κατατάχτηκε στο Κόμμα, παίρνοντας τη θέση του υπεύθυνου για την προπαγάνδα.¹⁵³

Όλη η συσσωρευμένη καταπίεση που κουφόβραζε τόσα χρόνια μέσα του, ξέσπασε σε μια τρομαχτική ενεργητικότητα. Ξενυχτούσε καθημερινά δαχτυλογραφώντας προκηρύξεις, τις οποίες μοίραζε μόνος του. Η Διοικούσα Επιτροπή παρακολουθούσε άναυδη την ξέφρενη δραστηριότητά του. Τα μέλη της είχαν εξοικειωθεί με την

152. Εδώ χρειάζεται μια χρήσιμη διευκρίνιση. Μια σειρά συγγραφέων, εμφανίζει τον όρο, «έβδομο μέλος», με μια επιτηδευμένη αοριστία, έτσι που να δημιουργείται η εντύπωση, του «έβδομου οπαδού». Στην πραγματικότητα, η κίνηση των Ντρέξλερ - Χάρρερ, είχε γύρω στα 150 μέλη. Η δε επιρροή της, εχτεινόταν σε 2.000 περίπου άτομα. Βλ. Desmond Kemper: «DEVILL'S DIARY». Washington, 1946, σελ. 15-16. Εξάλλου η αφήγηση του Χίτλερ γύρω απ' το 'όλο θέμα, βρίσκεται στο «MEIN KAMPF», σελ. 210-225.

153. «MEIN KAMPF», σελ. 224.

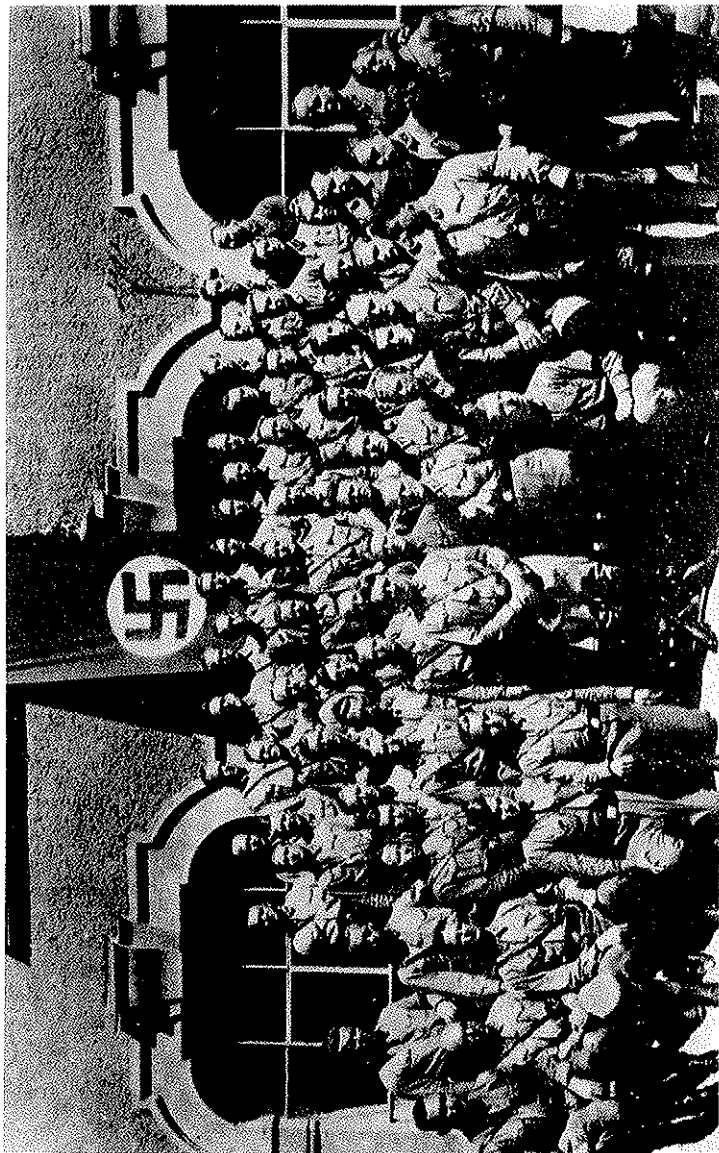
Το λαϊκό αυτοκίνητο της Φόλκσβγκεν στα εγκαίνια του εργοστασίου της το 1934.

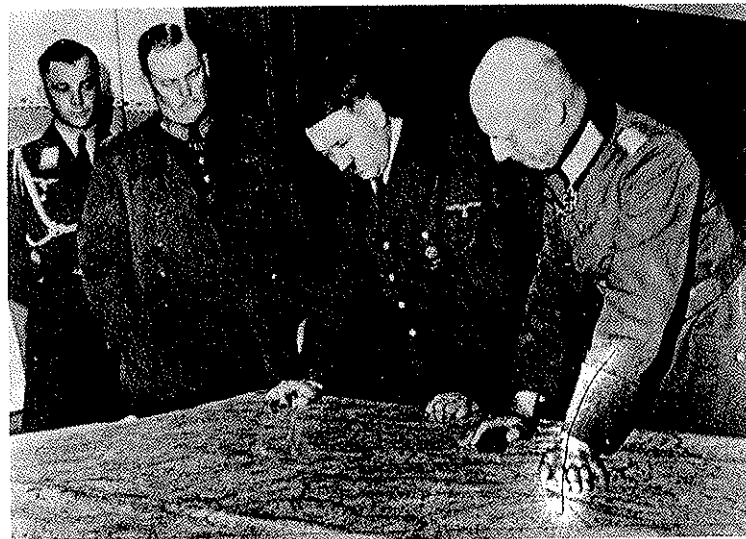
Μετά τη Ρηνανία, το Άνολους, τη Σουηδία και το Δάντσικ η Σειρά της Γαλλίας. Ο λαός της Αλσατίας – Λωρραίνης υποδέχεται τον «ελευθερωτή Χίτλερ».

Παρέλαση των S.A. ενώπιον του Χίτλερ στη Νυρεμβέργη.

Ο Χίτλερ σε αναμνηστική φωτογραφία με παλιούς συντρόφους του στο Μαγδεμβούργο.

Ο Κάιτελ, ο Χίτλερ και ο Φον Λέεμελ μελετούν ένα χάρτη της Ρωσίας κατά τους πρώτους μήνες της επιχείρησης Μπαρμπαρόσα.

Ο Χίτλερ δέχεται ευχές από παιδάκια και τις μητέρες τους στα γενέθλιά του στο Βερολίνο στις 20 Απριλίου το 1942.

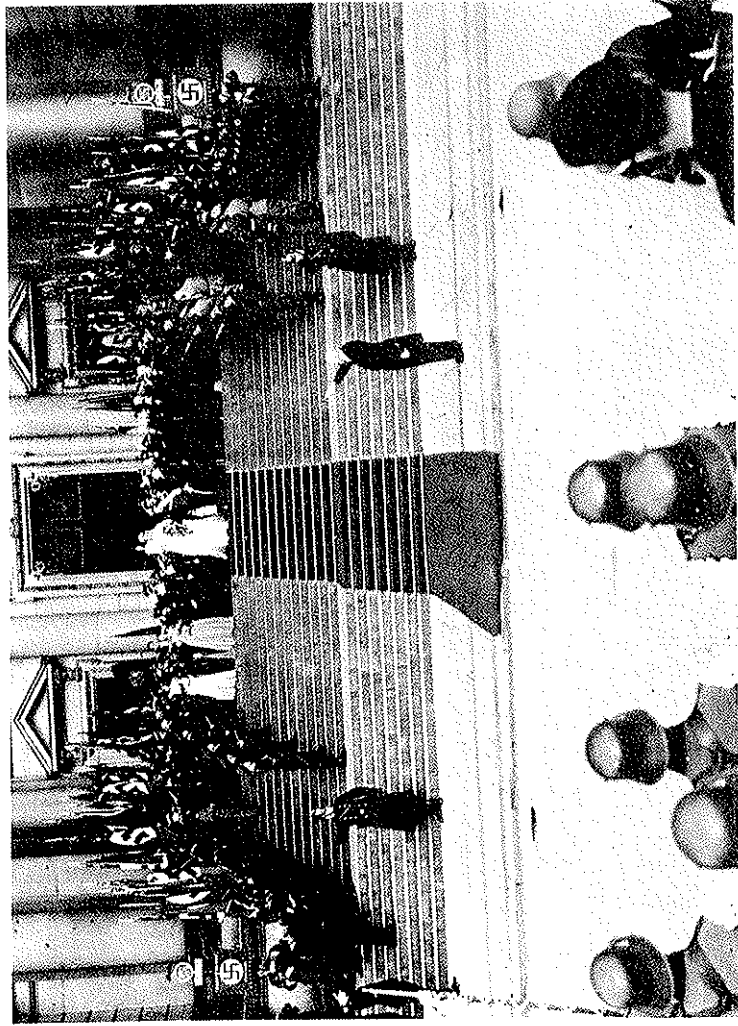
Ο Χίτλερ σ' ένα εγκάρδιο στιγμιότυπο με τον Γκαίρινκ. Είναι η εποχή που ο «Στρατάρχης του Γ' Ράιχ» δεν έχει συμφέρον να προδώσει όπως έκανε το 1945.

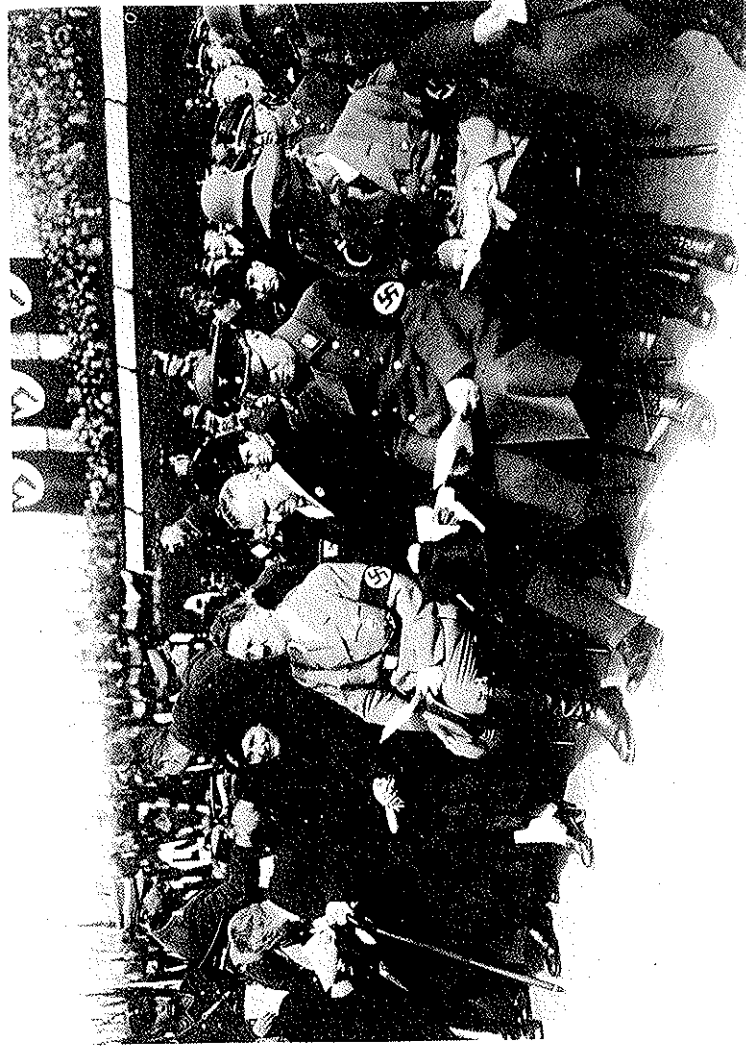
Ιδιαίτεροι στολισμοί στην 50η επαίτειο των γεννεθλίων του Χίτλερ το 1939.

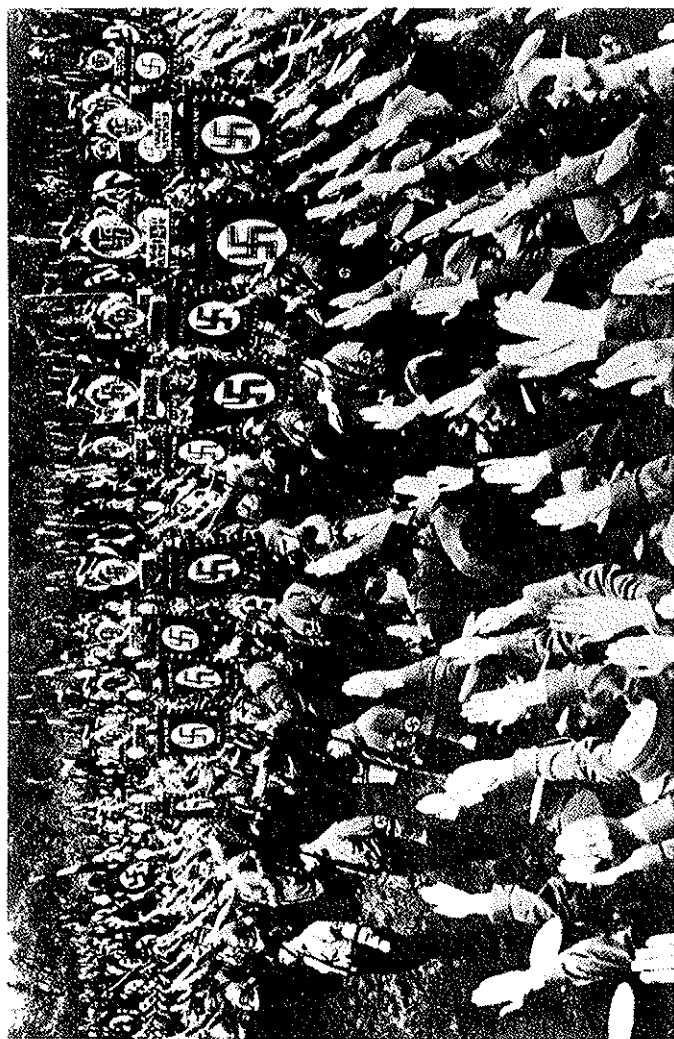
Ποικιλία από δώρα στα γεννέθλια του Χίτλερ το 1939.

Το ζεύγος Γκόρινγκ φεύγοντας από την Μητρόπολη του Βερολίνου μετά την Γαμήλια Τελετή τους.

Ο Χίτλερ με τον Γκαίμπελς σε μια συναυλία έργου του Βάγκνερ.

Αντρες των S.A. ζητoκραυγάζουν τον Φύρερ. Η Νύχτα των μεγάλων Μαχαριών είναι μακριά ακόμα. Το ειδύλλιο Φύρερ - S.A. βρίσκεται σε πλήρη άνθιση.

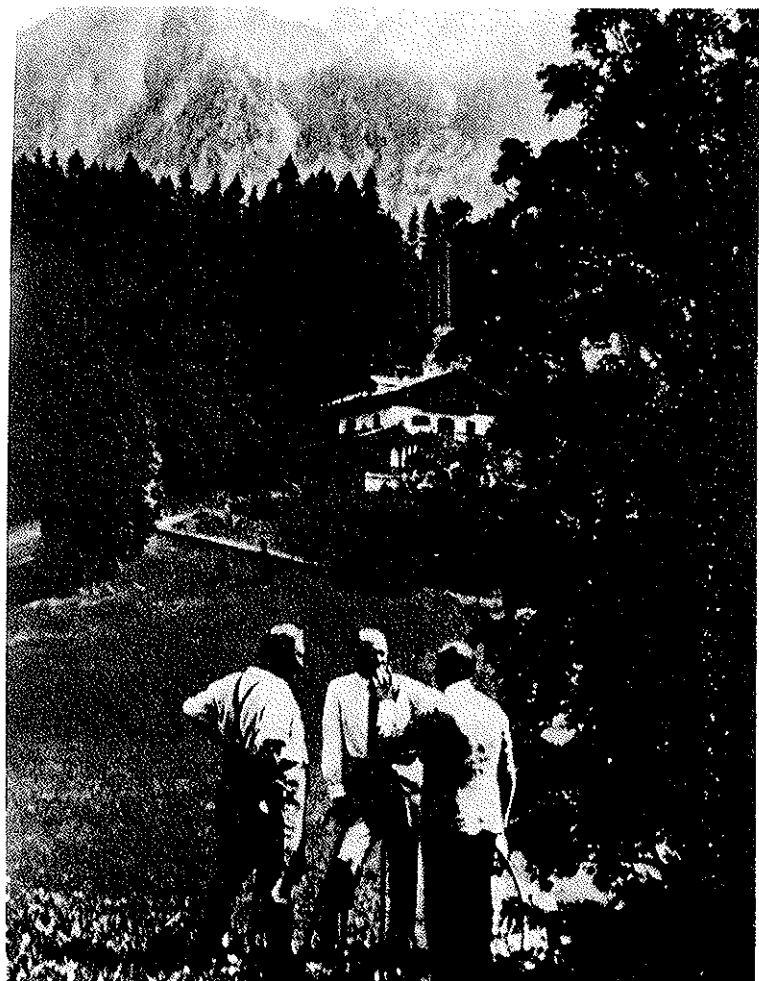
Ο Χίτλερ ταιίζει ένα μικρό ελαφάκι στο εξοχικό του στο Μπέργκχοφ.

Λίγη ξεκούραση και ταυτόχρονα διαφημιστική καμπάνια υπέρ του Γερμανικού τουρισμού.

Ένα μικρό κορίτσι δίνει στον Χίτλερ ένα δώρο και λουλούδια την ημέρα των γενεθλίων του.

Ο Γκόρινγκ, ο φον Μπλόμπεργκ και ο Χίτλερ σε διακοπές.

Ο Χίτλερ με τον Χίμμερ (μόλις διακρίνεται) σε παρέλαση των S.S. και την S.A. στην γιορτή της Πρωτομαγιάς.

Ο Χίτλερ (δίπλα στην Μάγδα Γκέμπελλ) δέχεται λουλούδια από ένα παιδί.

ιδέα, ότι το Κόμμα τους δεν μπορούσε να 'ναι τίποτα παραπάνω, από μια ομάδα πίεσης. Και να που ξαφνικά εμφανιζόταν ένας πανέξυπνος νέος για να τους ταρακουνήσει συγκινησιακά, λέγοντάς τους πως υπήρχαν όλα τα εχέγγυα, ώστε να μεταβληθούν σε Κόμμα εξουσίας. Είν' αλήθεια, πως στην αρχή ο Χίτλερ – προς μεγάλη τέρψη των συντρόφων του – γνώρισε ισχυρές αποτυχίες. ¹⁵⁴ Όμως, ο ενθουσιασμός του παράμεινε ακλόνητος. ¹⁵⁴ Η σχιζοφρενική πίστη του, ανταμείφθηκε τελικά. Η πρώτη «μεγάλη» συγκέντρωση είχε παρόντες 300 ανθρώπους. Ο Χίτλερ κατάφερε να επιβληθεί στ' άλλα μέλη σαν ο κύριος ομιλητής, παρά τις αντιδράσεις του Χάρρερ. ¹⁵⁵

Στα τέλη του 1920, ο ξεχειλίζων από σιγουριά νέος τόλμησε να διανοηθεί το «αδιανόητο». ¹⁵⁶ Αποφάσισε να οργανώσει μια συγκέντρωση στην τεράστια αίθουσα γιορτών – χωρητικότητας 2.000 ψυχών – της Χόφμπύροχαουζ. Τα υπόλοιπα μέλη της Διοικούσας Επιτροπής παραιτήθηκαν, σ' ένδειξη διαμαρτυρίας. Τελικά οι παραιτήσεις ανακλήθηκαν όλες, εκτός του Χάρρερ. ¹⁵⁷ Τη θέση του κάλυψε ο Ντρέξλερ. Τελικά, η συγκέντρωση γνώρισε θεαματική επιτυχία. Η αίθουσα γέμισε ασφυχτικά, ενώ πολλοί μείναν απόξω. Κύριος ομιλητής είχε προγραμματιστεί ο Καθηγητής της Ομοιοπαθητικής Γιοχάννες Ντίνγκφελντερ. Κατά τον Χίτλερ, ο λόγος του Καθηγητή «χαιρετίστηκε με σιωπή». Κατόπιν ανέβηκε στο βήμα αυτός. Ο λόγος του προκάλεσε φρενιτιδα ενθουσιασμού. ¹⁵⁸ Η συγκέντρωση κράτησε τέσσερις ολόκερες ώρες. Σ' αυτή ο Χίτλερ ανάγγειλε για πρώτη φορά και τα 25 άρθρα του κομματικού προγράμματος. Ο ίδιος ήταν ο ουσιαστικός εμπνευστής τους, με τη σχετική βοήθεια του Ντρέξλερ και του Φέντερ. Τα άρθρα του προγράμματος ήταν τα παρακάτω:

1. Συνένωση όλων των αλύτρωτων Γερμανών, με τη μητέρα πατρίδα.

154. Η πρώτη μεγάλη απαγοήτευση, ήρθε όταν μοίρασε 80 προσκλήσεις σε διάφορους επίσημους, προκειμένου να παραστούν σε μια συγκέντρωση του Κόμματος σ' ανοιχτό χώρο: «Καθόμαστε και περιμέναμε να εμφανιστούν τα... πλήθη. Ύστερα από μια ώρα αναμονής, ο Πρόεδρος αναγκάστηκε να κηρύξει την έναρξη της ...συγκέντρωσης. Είμαστε και πάλι εφτά. Οι παλιοί εφτά». «MEIN KAMPF» σελ. 354.

155. «MEIN KAMPF» σελ. 355.

156. 'Ο.π. σελ. 355.

157. Κατά τον Αμερικανό δημοσιογράφο Shirer, οι αληθινοί λόγοι της παραίτησης του Χάρρερ, βρίσκονται στη διαφωνία του προς τον αντισημιτισμό του Χίτλερ. Είναι όμως βέβαιο, πως ο Χάρρερ, έψαχνε ευκαιρία ν' αποχωρήσει. Ακόμα, είναι βέβαιο πως οι λόγοι ήταν προσωπικοί. Αμφιβάλλουμε πάρα πολύ για τον φιλοσημιτισμό του Χάρρερ. Κι αυτό, γιατί γνωρίζουμε πως η άποψη που του αποδίνει ο Shirer – ότι ο αντισημιτισμός απωθεί τις εργατικές μάζες – δε στέκει. Είν' απόλυτα εξακριβωμένο, πως η συντριπτική πλειοψηφία των εργατών, έτρεφε αισθήματα απέχθειας προς τους Εβραίους. Βλ. «THE RISE AND FALL OF THE THIRD REICH», τόμος 1ος, σελ. 79.

158. «MEIN KAMPF», σελ. 369-370.

2. Κατάκτηση ζωτικού χώρου για τη Γερμανία.
3. Κατάργηση της Συνθήκης των Βερσαλλιών.
4. Πολίτες θα θεωρούνται μόνο όσοι έχουν Γερμανικό αίμα.
5. Εκδίωξη των Εβραίων απ' τη χώρα.
6. Ειδική μεταχείριση στους αλλοδαπούς.
7. Εκδίωξη των ξένων εργατών.
8. Μόνο οι Γερμανοί θα μπορούν να καταλάβουν δημόσιο αξίωμα.
9. Η εργασία αποτελεί και δικαίωμα και καθήκον, κάθε πολίτη.
10. Δήμευση των εισοδημάτων που δεν προέρχονται από εργασία.
11. Κατάργηση της δουλείας του τόκου.
12. Κρατικοποίηση των περιουσιών που κερδήθηκαν στη διάρκεια του πολέμου.
13. Κρατικοποίηση των μονοπωλίων.
14. Συμμετοχή των εργατών στα κέρδη των επιχειρήσεων.
15. Πρόνοια για τους ηλικιωμένους.
16. Επιχορηγήσεις στη μικρομεσαία τάξη.
17. Αγροτική μεταρρύθμιση. Μοίρασμα της γης στους καλλιεργητές της.
18. Τιμωρία των κερδοσκόπων και των μαυραγοριτών.
19. Αντικατάσταση του Ρωμαϊκού Δικαίου απόνα Γερμανικό.
20. Μεταρρύθμιση στην εκπαίδευση.
21. Κρατική προστασία στη μητέρα και το παιδί.
22. Δημιουργία λαϊκού στρατού.
23. Περιορισμός της ελευθεροτυπίας και της ασυδοσίας στην Τέχνη.
24. Προστασία όλων των θρησκευτικών δογμάτων, υπό όρους.
25. Δημιουργία ισχυρής Κεντρικής Εξουσίας στο Ράιχ.

Δεν υπήρξε μελετητής, που να μη χαρακτήρισε το ναζιστικό πρόγραμμα σαν «φτηνό συρφετό από υποσχέσεις που σκόπευαν στην παραπλάνηση όλων των πολιτικών τάσεων». Όλοι τους συμφωνούν πως τα περισσότερα άρθρα του – όταν δεν ξεχάστηκαν – μέιναν κενό γράμμα.

Η παραπάνω θέση όμως, είναι το λιγότερο που μπορούμε να πούμε, αβασάνιστη κι απατηλή. Μια απροκάλυπτη – δίχως αστικές «αναστολές» – ανατομία του ναζιστικού οικοδομήματος αφ' ενός, σε συνδυασμό με τις εξελικτικές ροπές των Γερμανικών συνθηκών αφ' ετέρου, μας οδηγεί στα εξής συμπεράσματα:

Πολλά απ' τα σημεία του Χιτλερικού προγράμματος διαθέτουν μια διαχρονική ανθεκτικότητα. Τέτοια, ώστε σήμερα θα κατατάσσονταν στο χώρο της πλέον εναρμονισμένης με το «Αύριο» προοδευτικής θεώρησης. Α.χ. το άρθρο 14 που μιλάει για συμμετοχή των εργατών στα κέρδη των επιχειρήσεων. Δεν χρειάζεται ιδιαίτερη όσφρηση για να

καταλάβουμε, πως βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα είδος κοινωνικοποίησης. Το άρθρο 13 επαγγέλλεται την κρατικοποίηση των μονοπωλίων. Το άρθρο τούτο έχει πολυδιάστατους αντίτυπους. Αποτρέπει την υπερσυγκεντρωτικότητα του χρήματος. Κάτι που εξασφαλίζει την ισομερή και συνεπώς δίκαιη διακίνησή του. Ταυτόχρονα όμως προβλέπει κι έναν κρατικό καπιταλισμό. Η σκοπιμότητά του συνδέεται άμεσα με το άρθρο 16 για την επιδότηση της μικρομεσαίας τάξης. Εδώ ο Χίτλερ προπορεύεται κατά 9 περίπου χρόνια από τους αφορισμούς του Κεύνσιανισμού. Προπορεύεται ακόμα και από τον Σταλινικό κρατικό καπιταλισμό της ΝΕΠ, δοσμένου ότι στην ΕΣΣΔ διαρκεί ακόμα ο στείρος κι αντιμαρξιστικός «Πολεμικός Κομμουνισμός».

Πριν προχωρήσουμε, καλό θα 'ταν να ξεδιαλύνουμε και το κατά πόσο το πρόγραμμα αποτελεί ένα χωρίς αντίκρουσμα «ευκαιριακό κατασκεύασμα». Είναι φανερό πως η γνώμη αυτή πηγάζει απ' τη φαινομενική αντιφατικότητα του περιεχομένου του. Εδώ όμως οι διάφοροι «μελετητές» πέφτουν στο αιώνιο λάθος όσων ασχολήθηκαν με το Ναζισμό. Επιμένουν ν' αγνοούν την πραγματικότητα των Γερμανικών συνθηκών. Ν' αγνοούν πως αυτή τούτη η φύση της Γερμανίας στοιχειοθετεί – σε σύγκριση με τα Ευρωπαϊκά μοντέλα εξέλιξης – μια «παραδοξότητα». Ότι η πεμπτουσία της κουλτούρας και της κοινωνικής της διαστρωμάτωσης είν' η «αντίφαση». (Νομίζουμε πως οι προσεγγίσεις μας στα προηγούμενα, αιτιολογούν με σχετική πληρότητα τη γνώμη μας τούτη). Το ζήτημα της «αντιφατικότητας» του Χιτλερικού προγράμματος, δεν πρέπει ν' αποσυνδέεται απ' το γενικότερο πλαίσιο της Γερμανικής «παραδοξότητας».

Αλλ' ας δούμε το πόσο στέκει ο ισχυρισμός, πως τα περισσότερα άρθρα ατόνησαν κ.λ.π. Εδώ οι «οξυδερκείς» κατά τ' άλλα, θιασώτες του τρόπου κίνησης των οικονομικών και κοινωνιολογικών προτσές, προτιμούν τη γελοιοποίηση απ' την εντιμότητα. Όχι. Η εθνικοσοσιαλιστική κοινωνία δεν κινείται με κανένα διαλεχτικό ειρμό. Όχι. Η εθνικοσοσιαλιστική κοινωνία δεν έχει το δικαίωμα να παράγει φυγόκεντρες καταστάσεις. Αν κοιτάξουμε όμως τι τήρησε και τι όχι απ' το πρόγραμμά του ο Ναζισμός, τ' αποτέλεσμα θα 'ναι καταστροφικό για την αξιοπιστία των διάφορων «ευαίσθητων» αστών διανοούμενων. Στις αναλύσεις τους δυστυχώς ενεδρεύει η ανακολουθία. Η Helga Grebing π.χ. υπογραμμίζει πως το άρθρο 17 για την αγροτική μεταρρύθμιση, τροποποιήθηκε στα 1928, όταν του προστέθηκε μια λιτή παράγραφος: «Το Κόμμα αναγνωρίζει το δικαίωμα της ατομικής ιδιοκτησίας». Μήπως χρειάζεται να πούμε πως από κανένα κείμενο του S.P.D. δεν απουσιάζει αυτή η φράση; Να υπενθυμίσουμε πως η ίδια φράση υπάρχει στα προγράμματα όλων ανεξαιρέτα των Δυτικοευρωπαϊκών Κ.Κ.;

Κανείς μελετητής όμως δε βγήκε να πει πως διαπράττουν «εγκληματική ανακολουθία». Κι όμως! Η Grebing γνωρίζει πολύ καλά πως το πιο «εξτρεμιστικό» μέτρο – όπως θα διαπιστώσουμε στο σχετικό μέρος της μελέτης μας – του Χιτλερικού κράτους, ήταν ακριβώς η αγροτική του μεταρρύθμιση. Κατάσχεσε το 98% των χημάτων που έλεγχαν οι Γιούνκερς και το μοίρασε σ' όλους τους αγρότες. Στα 1935 οι Γιούνκερς έχουν πάψει να υπάρχουν σαν κοινωνική οντότητα. Την ίδια χρονιά, δεν υπάρχει ούτε ένας αγρότης χωρίς γη. Δυστυχώς, δεν είναι πάντα η τιμιότητα το διακριτικό των διάφορων απολογητών της καπιταλιστικής ζούγκλας.

Ναι, αλλά γιατί μπήκε η παραπάνω φράση στο άρθρο 17; Η ιστορική αλήθεια είναι πως μπήκε για λόγους σκοπιμότητας. Η Grebing το παραδέχεται: «... Απλά το Ναζιστικό κράτος υπόκυψε στην πίεση ορισμένων οικονομικών δυνάμεων».¹⁵⁹ Να λοιπόν, που η Ναζιστική κοινωνία μπορεί να παράγει κεντρόφυγες δυνάμεις πίεσης. Άθελά της δηλαδή η θεωρητικός του S.P.D. μας προσφέρει την απόδειξη της προκατάληψής της... Εν πάση περιπτώσει, το γεγονός είναι πως αν κάποια άρθρα του Χιτλερικού προγράμματος ατονήσαν, αιτία είναι οι διάφορες κοινωνιολογικές διακυμάνσεις. Ό,τι ίσχυε χτές, δεν είν' ανάγκη να ισχύει και σήμερα.

Τελικά σε ποια βάση μπαίνει το πρόβλημα; Ας δούμε δυο διαφορετικές απόψεις. Δύο διαφορετικούς κόσμους. Γράφει ο Jochmann: «... Μέσα στο μυαλό του Χίτλερ – όπως το παραδέχεται ανοιχτά στο «Mein Kampf» – υπήρχε το πρότυπο του Μαρξιστικού εργατικού κινήματος κι η απροκάλυπτη τέχνη να κυριαρχεί στις μάζες. Τελείως ξένος κι ακατανόητος παράμεινε για τον Χίτλερ ο ανθρωπιστικός στόχος του εργατικού κινήματος για τη χειραφέτηση των καταπιεσμένων. Όμως αυτός ο στόχος έδινε στο εργατικό κίνημα δύναμη κι όχι τα «προπαγανδιστικά τεχνάσματα».

Ποιός ανθρωπισμός όμως; Εκείνος που δολοφονούσε τους Σπαρτακιστές; Ή εκείνος που αποκοιμίζει τον απλό λαό, λέγοντάς του πως «θα' ρθει στιγμή που όλοι θα κατανοήσουν το μεγαλείο του Σοσιαλιστικού μετασχηματισμού».¹⁶⁰

159. Βλ. Helga Grebing: «DIE GESCHICHTE DER DEUTSCHEN ARBEITERBEWEGUNG», σελ. 272.

160. Μια ευσυνειδητή μελέτη του Ναζιστικού κράτους, δεν μπορεί παρά να μας πείσει πως στα τρία μόλις χρόνια ομαλής λειτουργίας του, εφάρμοσε το 80% των φιλεργατικών άρθρων του προγράμματος, που σύνταξε ο Χίτλερ. Οι μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις, όταν δεν κρατικοποιήθηκαν, υποχρεώθηκαν να δεχτούν τη γενική υπερδιεύθυνσή τους από εκπρόσωπους των εργαζόμενων σ' αυτές. Βλ. στο περίφημο έργο του Μπάρναμ: «Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ», New York 1941. Αθήνα 1974. Βλ. ακόμα τις αδιάφυσστες πικρόχολες ομολογίες του Fritz Thyssen: «I PAID HITLER». New York 1941.

Λόγια του Ναζιστή άρχηγού του μετώπου εργασίας, Ρόμπερτ Λάου «... Σοσιαλισμός δεν είναι οίχτος κι ευημερία για τον μεμονωμένο άνθρωπο. Σοσιαλισμός σημαίνει το ερώτημα: «Τι συμφέρει το λαό της Γερμανίας;»»¹⁶¹ «Στη Γερμανία δεν υπάρχει ατομική υπόθεση. Υπάρχει γενικό συμφέρον».¹⁶²

*
* * *

Το καλοκαίρι του 1920 το Κόμμα των Γερμανών εργατών έχει πολλαπλασιάσει την επιρροή του σε τέτοιο βαθμό, ώστε να μπορεί να χρηματοδοτήσει τη δημιουργία ενόπλων ομάδων περιφρούρησης. Ο πρωταρχικός πυρήνας τους, επαντρώθηκε απ' τους απογοητευμένους Σοσιαλιστές των Σοβιέτ, στρατιωτών - εργατών. Σιγά - σιγά τα μέλη των ομάδων περιφρούρησης, εξελίχτηκαν σ' ένα είδος επαγγελματιών επαναστατών. Το Κόμμα ανέλαβε τη συντήρησή τους.¹⁶³

Τον Αύγουστο του 1920 ο Χίτλερ έχει επεξεργαστεί ολόπλευρα το ιδεολογικό σύστημα αναφοράς του Κινήματός του. «Εθνικοσοσιαλισμός». Η λέξη προστίθεται στον τίτλο του Κόμματος. Έτσι το Κόμμα «μετονομάζεται» σ' «Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών» (N.S.D.A.P.).¹⁶⁴ Είναι θεμιτό να πούμε πως είχε αφουγκραστεί στο

Ας πάρουμε ακόμα το άρθρο για τον «λαϊκό στρατό». Αν τα S.A. στην αρχή, τα S.S. ύστερα, δεν είναι «λαϊκός στρατός», τότε η φράση χάνει το νόημά της. (Δε θέλει ρώτημα, πως όταν μιλάμε για Ναζιστική κρατικοποίηση ή Ναζιστικό λαϊκό στρατό, είμαστε επιστημονικά υποχρεωμένοι να τοποθετήσουμε τη λογική της δημιουργίας τους, στα πρότυπα έμπνευσης κι οραματισμού του N.S.D.A.P.).

161. Αναφέρεται απ' τον Hans-Joachim Winkler, στο «LEGENDEN UM HITLER». Berlin, 1961, σελ. 22.

162. Ό.π. σελ. 34.

163. Οι εν λόγω «Επαγγελματίες», ελάχιστα διαφέρουν – τηρουμένων των απαραίτητων αναλογιών – απ' τους «Επαγγελματίες επαναστάτες» που δημιουργεί στα 1901-1902 ο Στάλιν. Αυτούς, που στα 1917 θα κληθούν να κυβερνήσουν το νεαρό Σοβιετικό κράτος. Ο άγριος δυναμισμός τους, πέφτει σαν καυτό σίδερο, στην καρδιά των «αριστοκρατών» ηγετών του P.K.K. Τελικά τους ξεποστέλνουν στη σκιά της λαϊκής μάζας, που γαλουχημένη με τα καταιονητά σ' αυτή συνθήματα του μεγάλου της ηγέτη, εννοεί να μένει ασυγκίνητη στην αστική έννοια «ηθική». Βλ. σχετικά. Νίκος Βεργίδης: «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ», Αθήνα 1984.

164. Στο μεταξύ, απ' τον Δεκέμβριο του 1920 ήδη, το Κόμμα κατάφερε ν' αποχτήσει τη δικιά του εφημερίδα. Πρόκειτο για ένα εξτρεμιστικά αντισημιτικό - λασπολογικό φύλλο, τον «Λαϊκό Παρατηρητή». Μέχρι τότε, κυκλοφορούσε δυο φορές τη βδομάδα. Το Νοέμβριο του 1920, η Διεύθυνσή του, ανέγγελε τη διακοπή της κυκλοφορίας του, λόγω χρεοκοπίας. Η αγορά του, κόστισε στο Κόμμα 60.000 μάρκα. Το ποσό είν' αρκετά μεγάλο για να συγκεντρώθηκε από απλές συνδρομές των μελών του. Ωστόσο, διαφωνούμε με τον Shirer (ό.π. σελ. 86) που ισχυρίζεται πως το ποσό διατέθηκε απ' τα μυστικά κοντάκια

ιδανικό τους βάθος τους σφυγμούς της Γερμανικής κοινωνίας. Τόσο ο ήχος αυτών των σφυγμών, όσο κι οι απόηχοι της Γερμανικής ιδεολογίας και των εξελικτικών κοινωνιολογικών κατευθύνσεων, βοούσαν τη λέξη «Εθνικοσοσιαλισμός». Το Γ.Κ.Κ. στάθηκε το ιδιόρρυθμο παιδί αυτής της λέξης. Δεν τόλμησε όμως να το διαλαλήσει. Πολύ περισσότερο, δεν τόλμησε να υιοθετήσει τα όσα συνεπαγόταν. Ο Χίτλερ είχε στα χέρια του το τεράστιο ατού, ότι αποδεχόμενος τον ορισμό δε διαφοροποιούνταν με το πολιτικό παρελθόν του. Απλά δεν είχε πολιτικό παρελθόν. Εν πάση περιπτώσει, η ιδεολογική του επιλογή τον έφερε ένα βήμα πιο μπροστά απ' το Κ.Κ., στον αγώνα δρόμου για τη λαϊκή επιδοκιμασία. (Δεδομένου ότι και το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. και το Γ.Κ.Κ. αντλούσαν το εκλογικό τους δυναμικό απ' την ίδια λαϊκή βάση. Και τα δυο Κινήματα απευθύνονταν στα πλέον κατατρεγμένα στρώματα. Το εργαζόμενο προλεταριάτο είχε «καπαρωθεί» απ' το Μ.Σ.Ρ.Δ. Τα μικρομεσαία στρώματα πάλι, αυτά που γνώριζαν μια κάποια οικονομική ανάκαμψη, εκφράζονταν μέσω των «Κεντρών» πολιτικών σχημάτων. Τα βολεμένα μεσαία στρώματα τέλος, αισθάνονταν πως ανήκαν οργανικά στη «μετριοπαθή» δεξιά).

Στις 5 Οχτώβρη 1921 το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. τυπικά, ο Χίτλερ ουσιαστικά, ανακοινώνει την ίδρυση των περιβόητων «Ταγμάτων Εφόδου». Τα Σ.Α., όπως θα μείνουν στην ιστορία. Θέλοντας να προσεταιριστεί την ανοχή της Βαυαρικής κυβέρνησης, ο Χίτλερ, τοποθέτησε σαν «εφήμερο» ηγέτη τους τον υπασπιστή του πλοιάρχου Έρχαρτ, Γιόχαν Ούλριχ Κλίντζίχ. Οι στολές τους είχαν χρώμα φαιό. Γι' αυτό κι ο κόσμος ονόμαζε τους άντρες τους «φαιοχιτώνες».¹⁶⁵ Έτσι το Κόμμα υλοποιούσε, πριν ακόμα γίνει εξουσία, το άρθρο του προγράμματός του, για το στήσιμο ενός «λαϊκού Στρατού». Η σύσταση των Ταγμάτων Εφόδου δε στοιχειοθετούσε κανέναν επιθετικό νεωτερισμό. Τη δημιουργία τους επέβαλαν αρκετά πρακτικές αιτίες. Για να στήσει ένα Κόμμα ομάδες περιφρούρησης, αυτό σημαίνει πως κάποιοι ισχυρότεροι παρενοχλούσαν τις συγκεντρώσεις του. Πράγματι αυτό συνέβαινε. Και το Σ.Ρ.Δ. κι

της Ράιχσπερ. Και τούτο, γιατί όπως θα δούμε στη συνέχεια, η Ράιχσπερ γενικά, ο Σέεκτ ειδικά, πολέμησαν λυσσασμένα το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. Το πιθανότερο είναι, πως τα χρήματα διατέθηκαν απ' την προέβεια των Η.Π.Α. (Στη συνέχεια θα δούμε τη «μυστηριώδη σχέση που αναπτύχθηκε, μεταξύ Χίτλερ κι Αμερικάνικης στρατιωτικής αποστολής).

165. Το «S.A.», αποτελεί σύντμηση της λέξης, Sturmabteilung. Κάτι που θα μπορούσε να μεταφραστεί, σαν «τμήμα εφόδου». Τα Σ.Α. πρέπει να ιδωθούν, ως η διαλεκτική συνέχεια των σοσιαλογενών ομάδων περιφρούρησης. Πριν δημιουργηθούν τα Σ.Α. ονομάζονταν, «Τμήματα Τάξης». (Ordnungstruppe). Διοικητές τους, ήταν ο Εμίλ Μωρίς, ένας ρολογάς που 'χε κάνει φυλακή γι' άγνωστο λόγο. Τα τμήματα τάξης κάλυπταν την αληθινή τους φύση, κάτω απ' την παραπλανητική προσωινυμία, «Γυμναστικό κι Αθλητικό Τμήμα».

όλα τ' άλλα μεγάλα Κόμματα – μη εξαιρουμένου και του Γ.Κ.Κ. – διέθεταν τους ιδιωτικούς στρατούς τους. Μ' ομοιόχρωμη στολή κλπ. Είναι καταγραμμένο, πως το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. δεχόταν συνέχεια τις ένοπλες επιθέσεις, τόσο των Ελεύθερων Σωμάτων, όσο και του κομματικού στρατού, που έλεγχε το Μ.Σ.Ρ.Δ.¹⁶⁶

Επίσης καταγραμμένο είναι, πως ο Χίτλερ έπαιρνε ενεργά μέρος στις περισσότερες «μάχες» των Σ.Α. με τις αντίπαλες ομάδες. Υπάρχει άλλωστε κι η τρίμηνη φυλάκισή του γι' «αναρχική δράση», σαν αδιάψευστη μαρτυρία. Η ποινή του επιβλήθηκε, γιατί επιτέθηκε επικεφαλής μιας ομάδας Σ.Α. και διέλυσε κάποια συγκέντρωση του ακροδεξιού εθνικιστή Μπάλλερστετ. Στ' Αρχεία της Αστυνομίας του Μονάχου, υπάρχουν τα παρακάτω λόγια του: «Θαυμάσια. Πετύχαμε κείνο που γυρεύαμε. Ο Μπάλλερστετ δε μίλησε. Είμαι στη διάθεσή σας».¹⁶⁷ Το περιστατικό μας μεταφέρει τη ζωηρή εικόνα του γνήσιου λαϊκού ηγέτη. Αντί να κάθεται στην πολυθρόνα του γραφείου του – όπως κάνουν όλοι οι άλλοι αρχηγοί Κομμάτων – αυτός προτιμάει να συμμεριστεί την τύχη των απλών συναγωνιστών του. Αντί οι διάφοροι μικροαστοί «θεωρητικοί» της σημερινής αριστεράς ν' αναλίσκονται σε «βαθυστόχαστες» αρλούμπες για τους λόγους της επιτυχίας του Χίτλερ, θα 'ταν πολύ πιο ρεαλιστικό να σκύψουν πάνω απ' αυτά τα τόσο ενδεικτικά μικροπεριστατικά. Σ' αυτά θ' ανακάλυπταν τις πραγματικές αιτίες της επιτυχίας του ανθρώπου – Χίτλερ. Του ανθρώπου – που σ' αντίθεση με τους ίδιους – κατεβαίνει στο λαό και γίνεται ένα μαζί του. Εδώ βρίσκεται και το κλειδί του, γιατί από κάποια στιγμή και μετά ο λαός στην πλειοψηφία του θα ταυτιστεί με τον «Φύρερ» στρατιώτη.

Στις αρχές Σεπτέμβρη 1920 ο Χίτλερ καθιερώνει σαν έμβλημα του Ν.Σ.Δ.Ρ. τη Σβάστικα, ένα πανάρχαιο φαλλικό σύμβολο.¹⁶⁸ Παρόλες τις σατανικές ή θεϊκές ιδιότητες που της έχουν αποδώσει, το γεγονός

166. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε μια θρασύτατη πλαστογράφηση της ιστορίας. Το σύνολο των ιστορικών ισχυρίζεται, πως οι άντρες των Σ.Α. προέρχονταν καθ' ολοκληρίαν, απ' τα «Ελεύθερα Σώματα». Αυτό είναι χοντροειδής παραποίηση της αλήθειας. Για ποιο λόγο τα μέλη τους θα παράταγαν τη σιγουριά μιας κρατικής θέσης, προκειμένου να γίνουν «παράνομα πόνια» ενός «εξτρεμιστή»; Ότι μπορεί να προσχώρησε ένας αλφαριθμός αντρών απ' τα «Ελεύθερα Σώματα» δεν αμφισβητείται. (Αυτό σαν καταχρηστική παραχώρηση από μέρους μας). Σε καμιά όμως περίπτωση δεν αποτελούσαν τη συντριπτική πλειοψηφία των Σ.Α. Τον «τίτλο» τούτο τον κατείχαν όπως αποδείξαμε, οι Σοσιαλιστές των διαλυμένων Σοβιέτ. Βασικός υπεύθυνος κι αυτής της παραχάραξης, είν' ο γενάρχης μιας σειράς αντιναζιστών ιστορικών, Konrad Heiden. Για την πιο πάνω «θέση» του, βλ. «A HISTORY OF NATIONAL SOCIALISM». New York 1935, σελ. 31.

167. Ό.π., σελ. 36.

168. «MEIN KAMPF», σελ. 496-497.

είναι πως υπάρχει μια νότα ευφυΐας στην εκλογή της. Το να λέμε όμως πως η Σβάστικα έπαιξε μεγάλο ρόλο στην προσέλκυση των οπαδών του Χίτλερ, αποτελεί μια ασύλληπτη μεταφυσική ηλιθιότητα. Κι ήταν πολλοί οι ανόητοι που την υποστήριξαν. Δυστυχώς αυτά είναι τα παράγωγα της καπιταλιστικής «κουλτούρας».

Στις 14 Γενάρη του 1921 ο Χίτλερ πραγματοποιεί ένα ανιχνευτικό ταξίδι στο Βερολίνο. Η υποδοχή που του 'γινε δεν ήταν διόλου ευκαταφρόνητη. Μίλησε στη διάσημη «Εθνική Λέσχη». Αλλά ο μέχρι τότε παραγκωνισμένος «ηγετικός κύκλος» του Κόμματος, επωφελήθηκε της απουσίας του και προσπάθησε να τον ανατρέψει. Πρώτη τους ενέργεια ήταν να 'ρθουν σ' επαφή με τον αρχηγό του «Γερμανικού Σοσιαλιστικού Κόμματος» Γιούλιους Στράιχερ. Έναν έξαλλο αντισημίτη αρριβίστα, χειρίστου είδους. Έλπιζαν πως η συγχώνευση του N.S.D.A.P. με το Κόμμα του Στράιχερ, θα πριόνιζε τα φτερά του Χίτλερ. Υπόθεταν πως ο πασίγνωστος σ' όλη τη Γερμανία Στράιχερ, θα υποκάλυψε το «νεαρό αυθάδη».

Δεν πρόλαβαν να τελειώσουν τις συζητήσεις περί του πραχτέου, κι ο Χίτλερ βρισκόταν τελείως αιφνιδιαστικά στο Μόναχο. Εννοείται, πως η άμεση αντιδρασή του δεν οφειλόταν σε κανένα μεγαλοφυές ένστικτο, όπως υποστήριξαν οι... θανάσιμοι εχθροί του, ιστορικοί. Το πράγμα είν' αφάνταστα, αδυσώπητα για αυτούς, πιο πεζό. Απλά ειδοποιήθηκε από πιστούς συντρόφους του, πως «εδώ κάτι δεν πάει καλά». Εν πάση περιπτώσει ζήτησε έχταχτη σύγκληση της Διοικούσας Επιτροπής. Εκεί έθεσε επί τάπητος το τελεσίγραφο του. 'Η σταματούν οι μηχανορραφίες πίσω απ' την πλάτη του ή παραιτείται. Απαραίτητη δε προϋπόθεση για να παραμείνει, είναι να του αναγνωριστεί η απόλυτη ελευθερία δράσης. Κοντολογής, να τον δεχτούν σαν απόλυτο αρχηγό. Το δίλημμα για τους αντιπάλους του ήταν κρίσιμο. Ο Χίτλερ έσερνε πίσω του την πλειοψηφία της λαϊκής βάσης του Κόμματος. Ταυτόχρονα, αυτόν γνώριζαν σαν ηγέτη οι διάφοροι χρηματοδότες του N.S.D.A.P. Αν απέρριπταν τον εκβιασμό του, αυτός θα ίδρυε νέο Κόμμα. 'Ηταν μαθηματικά βέβαιο, πως θα παράσερνε μαζί του και τη συντριπτική πλειοψηφία των οπαδών του N.S.D.A.P. Οι ίδιοι θα καταποντίζονταν πολιτικά στο βυθό της ανωνυμίας. Με κρύα καρδιά υπόκυψαν στο Χίτλερικό τελεσίγραφο.

Η αγανάκτησή τους ξέσπασε σ' ένα φυλλάδιο - λιβελλο. Το φυλλάδιο κυκλοφόρησε με τη μορφή προκήρυξης στα μέλη του Κόμματος κι ήταν ανυπόγραφο. «... Μια δίψα για εξουσία έσπρωξε τον χερ Αδόλφο Χίτλερ να επιστρέψει αναπάντεχα απ' το Βερολίνο. Ο σκοπός του ταξιδιού του εκεί, παρέμεινε αδιευκρίνιστος... Οι σκοτεινοί Εβραίοι αφέντες του τον διατάξαν να διασπάσει το Κόμμα. Τώρα

αποκαλύπτονται τα βρώμικα σχέδιά του. ...Προ ημερών έστειλε ένα αισχρό τελεσίγραφο στον ιδρυτή του Κόμματός μας κ. Ντρέξλερ, ζητώντας διχτατορικές εξουσίες... Διεξάγει την προπαγάνδα του σαν καθαρόαιμος Εβραίος... Εθνικοσοσιαλιστές μην εξαπατηθείτε απ' τον δημαγωγό χερ Χίτλερ.¹⁶⁹

Η απάντηση του Χίτλερ ήταν κεραυνοβόλα. Υπόβαλε μήνυση κατ' αγνώστων, ενώ κάλεσε τον Ντρέξλερ ν' αποκηρύξει δημόσια το περιεχόμενο του φυλλάδιου. Η βάση του Κόμματος του συμπαράσταθηκε έμπραχτα. Δημιουργήθηκαν τρεις - τέσσερις αυθόρμητες συνεδριάσεις μιας ειδικής Επιτροπής μελών. Η Διοικούσα Επιτροπή καταργήθηκε. Ο Χίτλερ περιβλήθηκε μ' απόλυτες εξουσίες. Το Καταστατικό τροποποιήθηκε. Ο Ντρέξλερ απομακρύνθηκε μ' εύσημο τρόπο. Του προσφέρθηκε ο τίτλος του Επίτιμου Προέδρου του Κόμματος. Αν κι όχι πριν αποκηρύξει το περιεχόμενο του φυλλάδιου.¹⁷⁰

*
* * *

Έχοντας στεριώσει μια αδιαμφισβήτητη - προς το παρόν - εξουσία στο Κόμμα, ο Χίτλερ ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά. Γνωρίζοντας από πρώτο χέρι την υποκρισία όλων των παραγόντων της Γερμανικής ζωής, πείθει τον εαυτό του πως δε θα 'ναι αθέμιτη η εκμετάλλευση των πάντων. «Στο κάτω - κάτω της γραφής υπηρετεί ένα γιγάντιο ηθικό σκοπό». Στ' αλλεπάλληλα λοιπόν ταξίδια του στο Βερολίνο κι αλλού, λέει στον καθένα αυτό που θέλει ν' ακούσει. Η σημαντικότερη γνώριμία του είν' η Ελένη Μπεχστάιν, χήρα του διάσημου κατασκευαστή πιάνων. Συναρπάζεται μαζί του και του παραχωρεί κατοικία στο «ανάχτορό» της, κάθε φορά που κατεβαίνει στην πρωτεύουσα. Οργανώνει ομοραδικές δεξιώσεις, όπου καλείται η καρδιά της πιο σάπιας «αριστοκρατίας». Σ' αυτές ο Χίτλερ τάζει λαγούς με πετραχήλια. Στο τέλος της κάθε δεξίωσης η Μπεχστάιν βγάζει το δίσκο. Η συγκομιδή απ' αυτές τις συναθροίσεις δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητη.

Το Μάρτη του 1923, δείχνει ενδιαφέρον για τον Χίτλερ η Αμερική-

169. Βλ. Heiden ό.π., σελ. 51-52.

170. Ο Ντρέξλερ θα εξελιχθεί σ' αμείλιχτο εχθρό του Χίτλερ. Θα εγκαταλείψει το Κόμμα στα 1923. Θα γνωρίσει μια αναγνώριση των αληθινά ευγενικών - απ' τη δικιά του ιδεολογική ταυτότητα - αγώνων του, όταν θα ονομαστεί αντιπρόεδρος της Βαυαρικής Διαιτας, απ' τα 1924 ως τα 1928. Τελικά θα συμφιλιωθεί με τον Χίτλερ στα 1930. Πρέπει να πούμε πως τη συμφιλίωση την επιζήτησε πολλές φορές ο Χίτλερ, αλλά ο Ντρέξλερ τον έστειλε συνέχεια στον διάβολο. Βλ. Heiden: ό.π., σελ. 54.

νική στρατιωτική αποστολή στο Βερολίνο. Ο βοηθός του στρατιωτικού ακόλουθου λοχαγός Τρούμαν Σμιθ, στέλνεται στο Μόναχο να συνομιλήσει με τον Χίτλερ. Ο Σμιθ ακούει το νεαρό ηγέτη να του λέει ότι θα 'θελε ν' ακούσει. Πάνει και γράφει μια έκθεση στην οποία κυριολεκτικά υμνεί τον Χίτλερ. Παράλληλα πείθει ορισμένους Γερμανοαμερικάνους να χρηματοδοτήσουν το N.S.D.A.D. Ένας απ' αυτούς, είναι κι ο εκατομμυριούχος συμφοιτητής του στο Χάρβαρντ, Έρνστ Χανφ-σταϊνγκλ.¹⁷¹

Πρέπει να πούμε πως τούτη η πρώτη φουρνιά χρηματοδοτών του N.S.D.A.P. θα εξελιχτεί γύρω στα μέσα της δεκαετίας του 1920 σε σφοδρό επικριτή του Χίτλερ. Το ίδιο θα συμβαίνει και μ' όλες τις υπόλοιπες φουρνιές. Κάποια στιγμή θα καταλαβαίνουν την αληθινή φύση του Χίτλερισμού. Φύση, η οποία απέχει χιλιόμετρα απ' τις όποιες ολιγαρχικές ελπίδες. Επί είκοσι περίπου χρόνια, δεκάδες «αριστοκράτες» θα φωνάζουν πως εξαπατήθηκαν απ' τον Χίτλερ.

Στα τέλη του 1922, η μελλοντική ηγετική ομάδα του N.S.D.A.P. βρίσκεται ήδη – στη συντριπτική της πλειοψηφία – στους κόλπους του. Η ιδεολογική της καταγωγή βρίσκεται στο χώρο της Σοσιαλδημοκρατίας. Α.χ. ο «θεωρητικός» του Κόμματος Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ – γεννημένος στην Εσθονία από Γερμανικής καταγωγής γονείς – είχε πάρει μέρος στην Οχτωβριανή Επανάσταση σαν φανατικός Μπολσεβίκος. Ο Ρούντολφ Εςz μπήκε στο Κόμμα την ίδια με τον Ρόζενμπεργκ χρονιά, το 1919. Οι ιδέες του αποτελούσαν ένα κράμα «χυδαίου» αναρχισμού κι ακραίου εθνικισμού. Στα 1918 είχε εκδώσει μια μικρή μελέτη με τίτλο: «Ποιά είναι τα εφόδια που χρειάζεται να διαθέτει ένας ηγέτης, προορισμένος να οδηγήσει τη Γερμανία στην αναγέννησή

171. Ότι γνωρίζουμε για την «υπόθεση Σμιθ», προέρχεται απ' τις αναμνήσεις του προσλητυισθέντος απ' αυτόν Χανφσταϊνγκλ. Μ' αφορμή τις αποκαλύψεις του τελευταίου, οι δημοσιογράφοι κι οι ιστορικοί πρεσάρισαν άγρια τον Σμιθ – το βιβλίο του Χανφσταϊνγκλ εκδόθηκε στα 1957 – προκειμένου να του αποσπάσουν κάποια «ομολογία». Ο Σμιθ δεν είχε λόγο ν' αρνηθεί την τόσο ξαφνική, όσο κι ακίνδυνη, δημοσιότητα. Εμφάνισε λοιπόν, ένα κατά πάσα πιθανότητα φτιαγμένο μεταπολεμικά στο πόδι δήθεν ημερολόγιο των ημερών εκείνων. Η συνταγή είναι γνωστή. Ο «καλοπροαίρετος άνθρωπος, που υποκύπτει στις απατηλές ρητορείες του σατανά Χίτλερ» που όταν κατάλαβε την αλήθεια μετάνιωσε πικρά». Και πάει λέγοντας. Δυστυχώς κανείς οξυδερκής ιστορικός δεν επιχειρήσε μια σφαιρική αλληλοσύνδεση των στοιχείων, υποβάλλοντας ταυτόχρονα στον Σμιθ – αλλά και στον Χανφσταϊνγκλ – τις κατάλληλες ερωτήσεις. Έτσι χάθηκε μια μεγάλη ευκαιρία για την ιστορική επιστήμη, που θα της επέτρεπε ν' αντιλήσει πολύτιμα στοιχεία για ένα νευραλγικό στάδιο της πορείας του Χίτλερ. Είναι σίγουρο πως ο «αξιότιμος κύριος» Σμιθ, θα 'πεφτε σ' αντιφάσεις. Πράγμα, που έτσι κι αν δεν αποκάλυπτε ο ίδιος τίποτα, θα συντελούσε στην εξιχνίαση ορισμένων ερωτημάτων... Για την όλη «ιστορία» βλ. Ernst Hanfstaengl: «UNHEARD WITNESS», New York, 1957.

της;». Στη μελέτη συνυπάρχει ο άκρατος ισοπεδωτισμός του ουτοπικού Σοσιαλισμού με την πίστη της Γερμανικής ιδεολογίας στον «υπεράνθρωπο» ηγέτη – προστάτη του απλού λαού. Παράλληλα η μελέτη του διαπνέεται απόναν επίσης χυδαίο ρατσισμό.

Στα 1920 προσχωρούν στο N.S.D.A.P. οι αδελφοί Όττο και Γκρέγκορ Στράσσερ. Οπαδοί του S.P.D. κι οι δυο, ανήκουν στον κύκλο των «απόβλητων» Σοσιαλιστών που βρήκαν ιδεολογικό καταφύγιο στο N.S.D.A.P. Στα 1921 προσχωρεί στο Κόμμα κι ο «θρυλικός» ήρωας της αεροπορίας – διακρίθηκε στον πόλεμο σαν Διοικητής του σμήνους αεροπλάνων Ριχτχόφεν – Χέρμαν Γκαϊρινγκ. Στα 1922 ο Χίτλερ τον τοποθέτησε αρχηγό των S.A.. Στα 1921 έγινε μέλος του Κόμματος κι ο επιλοχίας του Χίτλερ στο σύνταγμα Λιστ, Μαξ Άμμαν. Κλασικός τύπος του «σκληροτράχηλου Γερμανού πατριώτη» και πεπεισμένος εχθρός της ολιγαρχίας ο Άμμαν, τοποθετείται απ' τον Χίτλερ στη θέση του διευθυντή στον «Λαϊκό Παρατηρητή». Την εφημερίδα του Κόμματος.

Στα 1920 μπήκαν στο Κόμμα ο βοηθός κρεοπώλη – έγινε αρχηγός της σωματοφυλακής του Χίτλερ, γιατί κάποτε παρίστανε τον παλαιστή – Ούλριχ Γκραφ κι ο Χάινριχ Χίμμελρ. Την ίδια χρονιά γράφτηκε μέλος κι ο Γιόζεφ Γκαϊμπελς. Ο τελευταίος αποτελεί την κυριότερη απόδειξη για την ιδεολογική ταυτότητα των πρώτων στελεχών του N.S.D.A.P. Η ιδεολογία του βασιζόταν σ' έναν «αναρχικό Κομμουνισμό» και στον εξτρεμιστικής μορφής αντισημιτισμό. Στα 1922 προσχώρησαν κι οι Στράιχερ - Μπόρμαν. Όπως είδαμε, η παλιά ηγετική ομάδα έλπιζε πως ο Στράιχερ θα επισκίαζε τον Χίτλερ. Όμως δεν κατάφερε ποτέ του – αδίσταχτος αρριβίστας σαν χαρακτήρας – να εξελιχτεί σε τίποτα περισσότερο από στέλεχος τρίτης διαλογής. Αυτό σημαίνει πως το Κίνημα απόπνεε μια δυναμική η οποία απομόνωνε τη χυδαία φιλοδοξία.

Υπαρχηγός του N.S.D.A.P. στα 1922-1923, είν' αδιαφιλονίκητα ο λοχαγός Έρνστ Ραιμ. Το πιστεύω του Ραιμ ήταν ακριβώς... εθνικοσοσιαλιστικό. Κάτι παραπάνω. Σοσιαλιστικοεθνικό. Για τον Ραιμ, τους χυμούς της ιδεατής κοινωνίας έπρεπε να τους γευτούν οι πρώην κατατρεγμένοι κάθε απόχρωσης. Οι ευημερούντες «σήμερα» εκμεταλλευτές, έπρεπε απλά ν' αποκεφαλίστούν. Μέγας οργανωτής ο Ραιμ, του αξίζει σίγουρα το μεγαλύτερο μετά τον Χίτλερ μερίδιο, για τη ραγδαία άνοδο του μικροσκοπικού Κόμματος του Ντρέξλερ. Ταυτόχρονα ήταν κι ο πρώτος ηγέτης της αριστεράς στο Κόμμα.¹⁷²

Τα ιδιαίτερα γνωρίσματα τούτης της νέας φουρνιάς στελεχών του N.S.D.A.P., εντοπίζονται σε πέντε βασικά στοιχεία:

α) Είν' όλοι τους νεαρής ηλικίας. Ο μεγαλύτερος σε ηλικία Στράιχερ, ήταν 41 χρόνων.

172. Βλ. Konrad Heiden: «DER FÜHRER», Boston, 1944, σελ. 100.

β) Διαπνέονται απόνα ενστιχτώδικο θανάσιμο μίσος για την άρχουσα τάξη.

γ) Οι ελπίδες τους συγκεντρώνονται στο όραμα μιας μεγάλης λαϊκής Γερμανίας, απ' την οποία θ' απουσιάζουν οι εκμεταλλευτές κι οι Εβραίοι. Ωστόσο το όραμα περιορίζεται μόνο σ' ό,τι αφορά το Γερμανικό λαό. Εδώ είναι που παίρνει τη θέση του ένας νεφελώδης, αλλά κι ακραίος ρατσισμός. (Οι κοινωνιολογικές ρίζες του βρίσκονται κύρια στην οργή τους για τους ληστρικούς όρους της Συνθήκης των Βερσαλλιών που επέβαλαν στη Γερμανία οι «Σύμμαχοι»).

δ) Έχουν όλοι «ταπεινή» κοινωνικά - οικονομικά καταγωγή.

ε) Κινητήρια δύναμη τους είναι ένας αγνός, όσο και «πρωτόγονος» πόθος για «εκδίκηση». ¹⁷³

173. Στα 1920, μπήκαν στο Κόμμα και οι Σώμπνερ - Ρίχτερ, Γιόζεφ Γκαϊμπελς, Χάινριχ Χίμπελνερ. Ο πρώτος παρέμεινε στο Κόμμα σαν ηγετικό στέλεχος. Ο Γκαϊμπελς θ' αποχωρήσει για ένα διάστημα, προκειμένου ν' αφοσιωθεί στις μελέτες του. Θα εμφανιστεί στα 1925 πάλι, σαν γραμματέας του ραγδαία σ' αυτό το μεταξύ αναρριχηθέντος, Γκρέγκορ Στράσσερ. Βλ. Curt Riese: «JOSEPH GÖBBELS. THE DEVIL'S ADVOCATE», New York, 1948. Wilfred von Oven: «MIT GÖBBELS BIS ZUM ENDE», Buenos Ayres, 1949. Ο Χίμπελνερ, θ' αποσυρθεί κι αυτός προσωρινά, για ν' ασχοληθεί με την ορνιθοτροφία. Βλ. Eugen Kogon: «THE THEORY AND PRACTICE OF HELL». (Μετάφραση απ' το Γερμανικό πρωτότυπο). «DER S.S. STAAT UND DAS SYSTEM DER DEUTSCHEN KONZENTRATIONSLAGER», München, 1946. New York, 1951. Στα 1921 μπαίνουν στο N.S.D.A.P. και τ' αδέρφια, Γκρέγκορ και Όττο Στράσσερ. Κοινό γνώρισμα τόσο των Γκαϊμπελς - Ρίχτερ, όσο και των Στράσσερ, ο «φιλοκομμουνισμός» τους. Ένας «φιλοκομμουνισμός» νεφελώδης και βαθιά ισοπεδωτικός. Γεγονός πάντως είναι, πως ο Γκρέγκορ Στράσσερ λειτουργεί πολλές φορές άκρως αρριβιστικά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

Η αιματοβαμμένη εξέγερση στο Μόναχο

Στα 1923 η βιομηχανική ολιγαρχία αποφασίζει ν' αποσυνδέσει τις τύχες της απ' τους Νεοαστούς. Αιτία ο φόβος μήπως εχτοπιστεί απ' τα «παραδοσιακά οικονομικά της φέουδα». Η απειλή είναι πολύ πραγματική και προέρχεται ακριβώς απ' τους μέχρι τώρα «συμμάχους» της Νεοαστούς. Οι τελευταίοι εκμεταλλευόμενοι τη νηνεμία που έχει εμπεδώσει στην αγορά η εν λόγω «Συμμαχία», επεκτείνουν δίχως προσκόμματα την οικονομική τους εμβέλεια. Ταυτόχρονα η άμεση συντεχνιακή σχέση με τους βολεμένους μικροαστούς κι εργάτες έχει καταστήσει την πολιτική τους έκφραση το M.S.P.D. σε πρώτο Κόμμα της χώρας. Η βιομηχανική τάξη δοκίμασε όπως είδαμε, ν' αντιδράσει στα ευνοϊκά για το M.S.P.D. εκλογικά αποτελέσματα, μέσω του πραξικοπήματος Καππ. Η αποτυχία του εγχειρήματος - χάρη στη Γενική απεργία των Σοσιαλογενών Επαγγελματικών Ενώσεων - απόδειξε και την τεράστια δύναμη των Νεοαστών.

Σημαντικό ρόλο στην εκλογική άνοδο των Σοσιαλιστών Νεοαστών έπαιξε κι η στρατιά των ανέργων οι οποίοι ακολουθούσαν κατ' ανάγκη μεταπρατικά - παρασιτικά επαγγέλματα. Αυτή η τάξη ένιωθε μια απέχθεια προς τους βιομήχανους που τους θεωρούσε a priori υπεύθυνους της κατάστασής της. Αισθανόταν σαφώς πιο κοντά στους Νεοαστούς πολλοί απ' τους οποίους ήταν κι αυτοί μεταπράττες και κατά συνέπεια διατηρούσαν ένα είδος επαγγελματικής επαφής μαζί τους. Ταυτόχρονα βέβαια δυσπιστούσαν στην ειλικρίνεια των προθέσεων του N.S.P.D. απέναντί τους. Γι' αυτό και σπείυσαν να στηρίξουν αναφανδόν τον Χίτλερ, όταν ο τελευταίος έδειξε ξεκάθαρα ότι το N.S.D.P. ήταν αποφασισμένο να εξελιχτεί σε πόλο έλξης των κατατρεγμένων ανέργων.

Ωστόσο η βιομηχανική τάξη, έχει κι αυτή τα δικά της πραχτικά ερείσματα. Πρώτα - πρώτα ελέγχει τον κρατικό μηχανισμό. Έπειτα ελέγχει τη Ράιχσπερ και το Δικαστικό Σώμα. Τα τελευταία δηλαδή κάστρα της φεουδαρχικής φάρας. (Είναι χρήσιμο να επαναλάβουμε πώς το «σχισματικό» παρελθόν του Γερμανικού έθνους σ' εκατοντάδες κρατίδια, αναπαράγεται σ' όλες τις μορφές της Γερμανικής καθημερι-

νότητας. Έτσι έχουμε το ανεξάρτητο κρατίδιο «Συνδικάτο των Οικοδόμων» κ.ο.κ. Σ' αυτή τη βάση λειτουργούν η Ράιχσπερ και το Δικαστικό Σώμα. Στις τάξεις τους, οι μόνοι που 'χαν πρόσβαση ήταν τα μέλη της «αριστοκρατίας». Γι' αυτό και μείναν άθιχτα απ' την επιρροή των αστών και των Νεοαστών. Τώρα όμως που η φεουδαρχική τάξη βρισκόταν σε υποχώρηση, οι ηγέτες τους σπεύσαν να ζητήσουν προστατευτικό κατάρλυμα στις φτερούγες των βιομηχάνων).

Η αστική τάξη αποφεύγει να ταυτιστεί με τους γαιοκτήμονες. Αυτό όμως δεν την εμποδίζει να χρησιμοποιεί την όποια δύναμη διαθέτουν ακόμα, καθώς και τα πολιτικά επιχειρήματά τους, καταπώς τη συμφέρει. Τα μέλη της λοιπόν, γίνονται λειτουργοί μιας καθαρά ανέντιμης συνθηματολογίας. Μιλάνε για δήθεν «μαχαιρώμα στα νώτα», για «προδότες του Νοέμβρη» κλπ. Και τα δυο συνθήματα στοχεύουν το M.S.P.D. που υπόγραψε την ανακωχή στις 14 Νοέμβρη 1918. Κι είν' ανέντιμο, γιατί όπως είδαμε την ανακωχή τη ζήτησε το Γενικό Επιτελείο των Χίντενμπουργκ - Λούντεντορφ. Οι μόνοι που ήθελαν συνέχιση του πολέμου ήταν οι Έμπερτ - Σάιντεμαν. Εν πάση περιπτώσει τα δυο αυτά σλόγκαν θα χρησιμοποιηθούν κατά κόρον κι απ' τον Χίτλερ. Μόνο που θα τους προσδώσει μια διαφορετική διάσταση. Με τα δυο συνθήματα καταγγέλλει τον συμφεροντολόγικο όψιμο φιλειρηνισμό των επιτήδειων. Ακόμα περισσότερο δε διαχωρίζει απ' τους προδότες του Νοέμβρη τη δεξιά ολιγαρχία. Τουναντίον δε χάνει ευκαιρία που να μη διατυμπανίζει τη συνηνοχή της. Όσο για το γιατί υιοθετεί τα συγκεκριμένα αυτά συνθήματα, η απάντηση εφάπτεται με το κυρίαρχο στη Γερμανική πολιτική σκηνή: «Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα».

Όλοι οι μελετητές που ασχολήθηκαν με τις «ρίζες» του Ναζισμού, μελαγχολούν για τη χρεοκοπία της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης. Χύνουν «πύρινα δάκρυα» για την αδυναμία της ν' αντισταθεί στη Χιτλερική «λαιλαπα». Για ποιά δημοκρατία όμως μιλούν; Κάθισαν ποτέ να μετρήσουν τα πρόστυχα στοιχεία της;

Αλλά τι ήταν αυτή η περίφημη «Δημοκρατία της Βαϊμάρης»; Ποιό το ιστορικό της στίγμα; Ποιός ο προσρισμός της; Η αντικειμενική αντιμετώπισή της μας πείθει πως αποτελεί το αντεπαναστατικό κατασκεύασμα του συνόλου της Γερμανικής ολιγαρχίας. Ο Νάουμαν λ.χ., παρατηρεί πως «η πιο μαύρη, η πιο βρώμικη σελίδα της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, στοιχειοθετείται απ' τη διαστροφή της πολιτικής Δικαιοσύνης».¹⁷⁴ Τώρα το τι σόι Δημοκρατία είν' αυτή που στηρίζεται σε μια τέτοια «Δικαιοσύνη», μόνο οι «πάνσοφοι» απολογητές

της καπιταλιστικής δολοφονικότητας μπορούν να «ξέρουν». Γεγονός είναι πως όντως η Δημοκρατία της Βαϊμάρης σφυρηλατήθηκε με τέτοιο τρόπο, ώστε να προστατεύει τις κατεστημένες οικονομικές δυνάμεις. Απόδειξη ότι όταν οι αστοί κι οι γαιοκτήμονες ρίξουν τους Νεοαστούς απ' την απόλυτη εξουσία - στα 1925 - το διάδοχο σχήμα θα 'ναι μια πανολιγαρχική συμμαχία μαζί τους. Εγγυητές της ασυδοσίας της, τα «κρατίδια» Ράιχσπερ και «Δικαιοσύνη».¹⁷⁵ Σε τελική ανάλυση, κάτι ήξερε ο διάσημος συγγραφέας του μπεστ-σέλλερ του 1921, Όσβαλντ Σπένγκλερ, όταν παρατηρούσε ότι: «... Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης ήταν καταδικασμένη στα μάτια του λαού, απ' τη στιγμή που γεννήθηκε».¹⁷⁶

Στα 1923, ο λαός της Γερμανίας έχει βυθιστεί σ' ένα δίχως καμιά προοπτική τέλμα. Η καταβολή απ' το κράτος των πρώτων πολεμικών επανορθώσεων, άνοιξε το κουτί της Πανδώρας για τον φτωχό κόσμο. Ο Πουανκαρέ έχοντας μπλοκάρει τη βιομηχανική ζώνη του Ρουρ, απαίτησε την άμεση πληρωμή των «δόσεων». Τ' αποτέλεσμα ήταν να πέσει η τιμή του μάρκου προς το δολάριο με ιλιγγιώδεις ρυθμούς. Στα 1921 η σχέση μάρκου - δολαρίου, ήταν ένα δολάριο προς εβδομήντα πέντε μάρκα. Στα 1922 ο συσχετισμός έπεσε στο ένα προς τετρακόσια. Στα 1923 η διαφορά είχε φτάσει στις 7.000 μάρκα. Από κει κι ύστερα η κατάσταση έγινε ανεξέλεγκτη. Στα τέλη του 1923 το ένα δολάριο κόστιζε 4 δισεκατομμύρια μάρκα. Άνθρωποι που 'χαν καταθέσει μια περιουσία σε κάποια τράπεζα, βρέθηκαν απ' τη μια στιγμή στην άλλη,

175. Είναι πράγματι προκλητική η στάση των «αριστοκρατών δικαστών». Λ.χ. ύστερα απ' την αποτυχία του «Πραξικοπήματος Καππ», η κυβέρνηση συνέλαβε 750 άτομα και τους απάγγειλε κατηγορία για εσχάτη προδοσία. Το «Δικαστήριο» του Βερολίνου τους αθώωσε όλους!!! Μόνο ο Διοικητής της Βερολινέζικης αστυνομίας «δικάστηκε» σε πέντε χρόνια «τιμητικής κράτησης». Όταν του αφαιρέθηκε το δικαίωμα συνταξιοδότησης, αυτός πρόσφυγε στο ανώτατο «Δικαστήριο» της Πρωσίας, όπου και δικαίωθηκε... Στα 1926 το «Δικαστήριο» της Νυρεμβέργης θεώρησε «απαράδεχτη» (!!) την καταδίκη του και διέταξε να του αποδοθεί η σύνταξη του αναδρομικά... Κάτι που η κυβέρνηση θα 'ταν πολύ ευτυχής να κάνει, όπως και το 'κανε. Βλ. Neumann: ό.π., σελ. 20-21.

176. Δε στερείται ενδιαφέροντος, η μετονομασία των παλιών «Ελεύθερων Συνδικάτων» σ' «Επαγγελματικές Ενώσεις». Τεκμηριώνει το όλο πλέγμα των συλλογισμών μας. Τόσο τα Συνδικάτα, όσο και το S.P.D. συγκροτούν δύο γιγάντια οικονομικο-«πολιτικά», τραστ. Δυο συντεχνίες, που σε κάποιο πρώιμο στάδιο στέγαζαν τις ίδιες δυνάμεις, έχοντας παράλληλα ταυτόσημους στόχους. Η διαλεκτική φορά των πραγμάτων όμως, τους αποσυνδύει και τους καθιστά αυτόνομους οικονομικούς Οργανισμούς, διαφοροποιώντας και τον τρόπο λειτουργίας τους και τις εποχικές τους επιδιώξεις. Ωστόσο είτε το θέλουν είτε όχι, οι τύχες τους βρίσκονται σ' απόλυτη αλληλεξάρτηση. Στεγάζουν τις ίδιες κοινωνικές δυνάμεις. Απλά, η αυτονομία τους τα μετατρέπει στις δυο όψεις του ίδιου νομίσματος. Συνεπώς η συμπόρεσή τους κάθε φορά που θίγονταν τα συμφέροντα του ενός απ' τους δυο, ήταν ζήτημα καθαρής επιβίωσης.

174. Βλ. Franz L. Neumann: «BEHEMOTH», New York, 1942, σελ. 23.

ανίκανοι ν' αγοράσουν ένα κιλό πατάτες! Μα το χειρότερο για τον απλό λαό, ήταν πως την κατάντια του εκμεταλλευόταν η ολιγαρχία για να πλουτίσει. Αν ήθελε η κυβέρνηση μπορούσε να συγκρατήσει την κατάρρευση. Δεν είχε παρά να εφαρμόσει έναν αυστηρό ισοσκελισμό στον προϋπολογισμό, θέτοντας παράλληλα σε κίνηση μια απλά δίκαιη φορολογία. Δεν το 'κανε όμως. Προτίμησε να παραμείνει απαθής θεατής στη δυστυχία του απλού λαού. Απαθής θεατής μόνο; Κάτι παραπάνω.

Από αρκετά νωρίς όλα τα τμήματα της ολιγαρχίας είχαν την τάση να μετατρέπουν τα χρήματά τους σε χρυσό και δολάρια. Η κατάρρευση του μάρκου χρεοκοπούσε χιλιάδες μικρομεσαίες περιουσίες ή επιχειρήσεις. Η ολιγαρχία αγόραζε για λίγα δολάρια τις επιχειρήσεις που βάζαν λουκέτο. Στην απόγνωση του ο λαός πούλαγε για ένα κομμάτι ψωμί τ' όποιο περιουσιακό του στοιχείο. Χιλιάδες χιλιάδων ακίνητα αλλάξαν χέρια. Ο νεαρός ηγέτης του N.S.D.A.P. στηλιτεύει με καυτά λόγια το βρώμικο παιχνίδι που παίζεται στις πλάτες του λαού: «Πιστέψτε με. Το μόνο που χρειάζεται για ν' αποχτήσει κάποια αξία το μάρκο, είναι να σταματήσουν τα πιεστήρια να τυπώνουν αυτά τα κουρελόχαρτα. Δε το κάνουν, γιατί φοβούνται πως ο λαός θα καταλάβει τη φοβερή απάτη που του γίνεται. Είναι βέβαιο, πως εμείς θα βυθιζόμαστε ολοένα και περισσότερο στην αθλιότητα. Πώς όμως να γίνει αλλιώς, όταν ο μεγαλύτερος ληστής που φάνηκε ποτέ είναι το ίδιο το κράτος;»¹⁷⁷

*
* *

Τον Φλεβάρη του 1923 το N.S.D.A.P. πολλαπλασιάζει τη δύναμή του. Με πρωτοβουλία των Χίτλερ - Ραιμ συνενώνει τις δυνάμεις του με τέσσερις άλλες ένοπλες εθνικιστικές οργανώσεις της Βαυαρίας. Συγκροτείται έτσι η λεγόμενη «Εργατική Ένωση των Πατριωτικών Μαχητικών Οργανώσεων». (Arbeitsgemeinschaft der Vaterlandischen Kampfer laende).

Τον Σεπτέμβρη του 1923, ο Χίτλερ πείθει κι ορισμένες άλλες ομάδες να συγχωνευτούν στο Κίνημα. Ωστόσο δεν πρόκειται ακριβώς για συγχώνευση. Η κάθε ομάδα διατηρεί την αυτοτέλειά της. Το νέο σχήμα που προκύπτει ονομάζεται «Γερμανική Μαχητική Ένωση». (Deutscher Kampfbund). Ο Χίτλερ είναι το ισότιμο μέλος μιας ηγετικής τριαντριάς. Σύντομα όμως το όλο οικοδόμημα θ' αποδειχτεί σαθρό. Ο

177. Αναφέρεται απ' τον Gustav Pollock. Βλ. «SOZIALPOLITIK IN DER WEIMARER REPUBLIK». Bonn, 1954, σελ. 61.

Χίτλερ θα το διασπάσει, παρασέρνοντας όμως προς το N.S.D.A.P. το σύνολο σχεδόν των οπαδών του.

Μέρα τη μέρα το Κίνημα απλώνει τις ρίζες του σ' όλη τη Βαυαρία, όπου τείνει να γίνει κυρίαρχη πολιτική δύναμη. Ταυτόχρονα, παρακλάδια του εμφανίζονται στο Βερολίνο και στη Νυρεμβέργη. Μέχρι κι ο κενόδοξος Λούντεντορφ προσχωρεί. Ο Χίτλερ εκμεταλλεύτηκε στο έπακρο την παρουσία του στρατηγού στο πλευρό του. Παίζοντας επιδέξια με τις ονειροπλασίες του, οργάνωνε συνέχεια λαϊκές συγκεντρώσεις στις οποίες ο Λούντεντορφ προοριζόταν σαν πόλος έλξης ακροατών.

Σ' αυτό το μεταξύ στη Βαυαρία αρχίζουν να κερδίζουν έδαφος οι σχισματικές τάσεις. Η Βαυαρέζικη ολιγαρχία προκρίνει αυτή την ιδέα, προκειμένου να κλείσει τις προσβάσεις των Πρωσικών κυρίως οικονομικών κύκλων στην αγορά της. Μόνο έτσι θα περιοριζε την αγορά των χρεοκοπημένων επιχειρήσεων, στα δικά της μέλη. Επιζητούσε δηλαδή να καρπωθεί για λογαριασμό της ολάκερη την «τούρτα» που δημιουργήσε η κατάρρευση του μάρκου. Τα πράγματα επιδεινώθηκαν όταν ο Καγκελάριος Στρέζεμαν ανακοίνωσε τον τερματισμό της παθητικής αντίστασης των Γερμανών εργατών του Ρουρ.¹⁷⁸ Τα κινήτρά του ήταν σαφή. Επιδίωκε τη συνέχεια της αθλιότητας του λαού, ώστε οι τάξεις των οποίων ήταν εντολοδόχος να συνεχίσουν το σκύλεμά του ως το «τέλος». Οι ηγέτες όλων των κομμάτων δίνουν εντολή στους οπαδούς τους της Ρηνανίας να υπακούσουν στην κυβερνητική παρότρυνση. Μόνο δυο κόμματα αντιδρούν και καλούν τους οπαδούς τους να συνεχίσουν την απεργία. Το Κομμουνιστικό και το Ναζιστικό. Και τα δυο κατηγορούν την κυβέρνηση για εθνική μειοδοσία και αντιλαϊκή πολιτική. Αυτή ήταν η πρώτη φορά που συμπορεύθηκαν τα δυο πιο επαναστατικά κόμματα της Γερμανίας. Η συμπόρευσή τους θα γίνει ο κανόνας μιας οχταετίας. Σ' όλα τ' αντιπλουτοκρατικά νομοσχέδια που θα κατατεθούν στο Ράιχσταχ σ' αυτό το διάστημα, θα υπάρχει η κοινή ιδεολογική σφραγίδα Κομμουνιστών κι Εθνικοσοσιαλιστών.

Οι αυτονομιστές της Βαυαρέζικης «αριστοκρατίας» επιχειρούν να εκμεταλλευτούν τη λαϊκή κατακραυγή και να προωθήσουν την υπόθεσή τους. Με πρόσχημα τον κοινό κίνδυνο που αντιπροσωπεύουν οι Κομμουνιστές και το N.S.D.A.P., πείθουν την κυβέρνηση του Βερολίνου να κηρύξει στη Βαυαρία το στρατιωτικό νόμο. Η κίνησή τους τούτη αποσκοπούσε στο φίμωμα των δυο κινήματων που αντιτίθονταν στην

178. Όταν η Γαλλία κατέλαβε το Ρουρ μ' αφορμή την καθυστέρηση παράδοσης ενός φορτίου ξυλείας στα πλαίσια των επανορθώσεων, οι εργάτες των μεταλλείων της περιοχής κήρυξαν γενική απεργία. Τα εργοστάσια νεκρώθηκαν. Οι Γάλλοι αντιδράσανε με ουλλήψεις, εχτελέσεις κλπ. Βλ. Gustav Pollock, όπ., σελ. 85.

ανεξαρτοποίηση της περιοχής, απ' το Ράιχ. Η διακυβέρνηση του Μονάχου, ανατίθεται σε μια τριαντρία. Πλάι στον Καρ τοποθετούνται ο Διοικητής της Ράιχσβερ στη Βαυαρία στρατηγός «φον» Λόσσοβ κι ο αρχηγός της αστυνομίας του Μονάχου «φον» Σάισσερ.¹⁷⁹ Το επόμενο βήμα δεν μπορούσε να 'ναι άλλο, απ' την παλιννόστηση της μισητής στο λαό «Δυναστείας» των Βίττελσμπαχ.¹⁸⁰ Ο κίνδυνος απόσχισης της Βαυαρίας απ' το Ράιχ, σπρώχνει τους «αντιμαχόμενους συμμάχους» του Βερολίνου – βιομήχανους, Φεουδάρχες, Σοσιαλιστές νεοαστούς – ν' αντιμετωπίσουν «συμφιλιωμένοι» την κατάσταση. Η Βαυαρία αποτελεί το πιο σπουδαίο ίσως χωνευτήρι των όσων «αγαθών» παράγουν. Εξάλλου είναι και μια αστείρευτη πηγή... προμήθειας χρεοκοπημένων επιχειρήσεων. Αν η τοπική άρχουσα τάξη προχωρήσει σ' ανεξαρτησία, είν' ευνόητο πως θα δημεύσει ό,τι σπεύσαν ν' αγοράσουν για ένα κομμάτι ψωμί. Αυτή είναι κι η μόνη αλήθεια που τό Πρωσικό κατεστημένο σπεύδει ν' αντιδράσει. Στο βαθμό βέβαια που του 'ναι μπορετό να το κάνει. Εν πάση περιπτώσει και στη μια πλευρά και στην άλλη, η λέξη «Πατρίδα» είναι μια σκέτη λέξη χωρίς αντίκρουσμα στη συνείδησή τους.

Γεμάτοι αγωνία οι Έμπερτ - Στρέζεμαν συγκαλούν υπουργικό συμβούλιο. Σ' αυτό καλείται κι ο αρχηγός του στρατού «φον» Σέεκτ. Στην ερώτηση του Έμπερτ για το ποια στάση θα κρατήσει ο στρατός, ο Σέεκτ απαντά: «Ο στρατός βρίσκεται πίσω μου χερ Πρόεδρε».¹⁸¹ Το κρατίδιο - Ράιχσβερ βρισκόταν πίσω απ' τον Σέεκτ. Το θέμα ήταν πού βρισκόταν ο Σέεκτ.... Ευτυχώς για τους «Κεντρικούς» οικονομικούς κύκλους, ο Σέεκτ βρισκόταν στο πλευρό τους. Η αποκοπή ενός τόσο σημαντικού τμήματος της Ράιχσβερ, θα 'πληττε καίρια και το δικό του «κρατίδιο».

Εν πάση περιπτώσει η κυβέρνηση του Ράιχ πιάνει και στέλνει μια σειρά τελεσίγραφα στην κυβερνητική τριαντρία της Βαυαρίας, απαιτώντας την εναρμόνιση των κινήσεών της με κείνες του συνόλου της «πατρίδας». Όλα τους απορρίφθηκαν με παγερή σιωπή. Σε μια ύστατη προσπάθεια κατευνασμού της Βαυαρέζικης «αριστοκρατίας», οι Έμπερτ - Σέεκτ εξαπολύουν δριμύτατη επίθεση στο N.S.D.A.P. Ελπίζαν πως έτσι θα καθισχύαζαν τη βαλλόμενη απ' τον Χίτλερ ολιγαρχία, βρίσκοντας επιτέλους ένα κάποιο σημείο «αλληλοκατανόησης» μαζί της. Ζήτησαν λοιπόν το κλείσιμο του «Λαϊκού Παρατηρητή». Οι Καρ και

179. Βλ. Heiden: ό.π.

180. Κατά τον Shirer, ό.π., σελ. 113, ο Καρ σχεδίαζε να ιδρύσει μια Νοτιογερμανική Ένωση με την Αυστρία.

181. Ό.π., σελ. 114.

Σία δεν τσίμπησαν το δόλωμα. Σίγουρα επιθυμούσαν διαρκώς την κονιορτοποίηση του Χίτλερ και των κουρελήδων «αλητών» του. Αλλά όχι σε συνεργασία με την κυβέρνηση. Αυτοί επιδιώκαν το κόψιμο κάθε γέφυρας κι όχι τη χάραξη οποιασδήποτε κοινής γραμμής με τους Πρώσους αδηφάγους. Στις 24 του Οχτώβρη, ο Σέεκτ εκδίδει Διάταγμα αντικατάστασης του Λόσσοβ απ' τον στρατηγό Κρες «φον» – για τ' όνομα του «θεού» μ' αυτούς τους «φον» – Κρέσσενοστάιν. Ήταν μια ενέργεια δίχως αντίκρουσμα κι ο Σέεκτ το 'ξερε. Ο Καρ του διαμήνυσε πως δεν αναγνωρίζει στην κυβέρνηση του Βερολίνου και στην ηγεσία της Ράιχσβερ τέτοιου είδους επεμβάσεις στα εσωτερικά της Βαυαρίας. Συνεπώς ο Λόσσοβ θα παρέμενε στη θέση του. Συνάμα υποχρέωσε τους αξιωματικούς, να δώσουν όρκο πίστης στη Βαυαρέζικη κυβέρνηση.

Το ποτήρι είχε πια ξεχειλίζει για το Πρωσικό Οικονομικοπολιτικό κατεστημένο. Στην πραγματικότητα εκείνο που φοβόντουσαν στο Βερολίνο, δεν ήταν ή έτσι ή αλλιώς οπερετική διχτατορία του Καρ. Εκείνο που φοβόντουσαν, είχε να κάνει μ' έναν χίλιες φορές χειρότερο κίνδυνο, τον χιτλερικό. Τρέμαν μήπως κι εκμεταλλευόμενος τη λαϊκή απέχθεια στον Καρ, κατόρθωνε να πάρει την κατάσταση στα χέρια του. Πρόσφατη ήταν η φασιστική δήθεν «Πορεία προς τη Ρώμη» («Δήθεν», γιατί στην ουσία επρόκειτο γι' απλή συμπαιγνία του Βασιλιά Εμμανουήλ και του υπαταχτικού του Μουσσολίνι. Μεταξύ του Φασισμού και του Ναζισμού, όχι μόνο δεν υπήρχε καμιά σχέση, αλλ' απεναντίας ήταν απ' την ίδια τους τη φύση αντίπαλοι. Ο Φασισμός ήταν το όργανο της κατασταλαγμένης συντεχνιακής δομής της κατά τόπους μονοπωλιακής ολιγαρχίας. Αντίθετα ο εθνικοσοσιαλισμός αποτελεί το φυσικό όπλο του Γερμανικού λαού, ενάντια στη συντεχνιακή τροχοπέδη. Εκεί συνίσταται κι η ιστορική του αποστολή. Στην εξάρθρωση των συντεχνιακών «κρατιδίων» που λυμαινονται το αίμα του απλού λαού. Το θέμα είναι πως ανταπεξήλθε με τον καλύτερο και «πραχτικότερο» τρόπο στην τέτοια του αποστολή. Και βέβαια τόσο ο Σέεκτ, όσο κι ο Χίτλερ, στερούνται την ιστορική εμπειρία, ώστε να κατέχουν το γεγονός που αναφέραμε. Ειδικά ο Χίτλερ – σαφώς επηρεασμένος απ' το εξωτερικό επιχρίσμα του Φασισμού – πιστεύει πως αποτελεί «αδελφό κίνημα»).

Εν πάση περιπτώσει ο Έμπερτ κι ο Σέεκτ γνώριζαν σε τελική ανάλυση, πως δε συντρέχαν λόγοι ανησυχίας γι' άμεση απόσχιση της Βαυαρίας. Κι αυτό, για τον απλούστατο λόγο πως δε θα το επέτρεπαν οι Ναζιστές. Άλλωστε ο Χίτλερ είχε πάρει δημόσια θέση, ενάντια σ' αυτήν την προοπτική επανειλημμένα. Το ζήτημα ήταν ν' αποθαρρυνθεί μια τυχόν Χιτλερική «Πορεία προς το Βερολίνο». Ορμώμενος

απ' αυτό το φόβο ο Σέεκτ, στέλνει ένα κατεπείγον τηλεγράφημα στον Χίτλερ. Τον προειδοποιεί πως οποιαδήποτε επαναστατική κινητοποίηση του N.S.D.A.P., θα πνιγόταν στο αίμα.¹⁸² (Το τηλεγράφημα στάλθηκε και σ' όλες τις εφημερίδες ταυτόχρονα).

Ο Χίτλερ απάντησε με δηλώσεις του ότι δεν πτοείται απ' τις απειλές αυτών οι οποίοι ευθύνονται για την κατάντια του Γερμανικού λαού. Στις 6 του Νοέμβρη επισκέφεται τους Καρ, Λόσσοβ, Σάισερ, και τους απευθύνει μια σκληρή προειδοποίηση. Αν έχουν κατά νου πραξικοπηματική ανεξαρτοποίηση απ' το Ράιχ, καλά θα κάνουν να την ξεχάσουν. Τρέμονας η «τριαντρία», του υπόσχεται πως δεν πρόκειται να προβεί σε τέτοια ενέργεια. Τον βεβαιώνουν ακόμα, πως οποιαδήποτε απόφασή τους θα τη θέτουν πρώτα σε γνώση του «Kampfbund», προκειμένου να την εγκρίνει ή όχι ο Χίτλερ. Ωστόσο ο Χίτλερ δεν είναι τόσο αφελής, ώστε ν' αρκεστεί στις διαβεβαιώσεις ανθρώπων δίχως κανέναν «ηθικό» φραγμό. Έπρεπε λοιπόν να τους προκαταλάβει με κάποιο «τετελεσμένο». Το σχέδιο καταστρώθηκε σ' όλες του τις λεπτομέρειες, απ' τους Χίτλερ, Σώμπνερ - Ρίχτερ, Ραιμ, Ρόζενμπεργκ. Πρόβλεπε την αιφνιδιαστική κατάληψη απ' τους Ναζί, όλων των στρατηγικών σημείων του Μονάχου. Το σχέδιο της εξέγερσης θα 'μπαινε μπρος τα χαράματα της 11ης Νοέμβρη, επετείου της Γερμανικής παράδοσης άνευ όρων. Αλλά μια ξαφνική ανακοίνωση στον Τύπο, έκανε τον Χίτλερ ν' αναπηδήσει γεμάτος αγανάκτηση. Η είδηση έλεγε, πως ο Καρ θα 'βγαζε λόγο στις 8 Νοέμβρη στη Μπύργκερμπρό-υκελλερ, (μια αχανή μπουρζουαζία).

Δε χρειαζόταν ιδιαίτερη εξυπνάδα για να καταλάβουν οι Ναζί περί τίνος επρόκειτο. Απλά η τριαντρία - σ' αγαστή συμφωνία με την «αριστοκρατία» - θ' ανακοίνωνε την ανεξαρτησία της Βαυαρίας και την αποκατάσταση της «Μοναρχίας». Ο Χίτλερ ήταν ανάστατος. Μια Γερμανία χωρίς τη Βαυαρία, θάταν μια παράλυτη χώρα. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο.

Όπως - όπως, κυριολεκτικά στο πόδι, καταστρώθηκε ένα καινούργιο σχέδιο. Τα S.A. θα κύκλωναν τη μπουρζουαζία και θα παγίδευαν τους Καρ, Λόσσοβ, Σάισερ. Το πρωί της 8ης Νοέμβρη, ο Χίτλερ προσπάθησε ανεπιτυχώς να συναντήσει τον Καρ. Τώρα πλέον δεν υπήρχε καμιά αμφιβολία για τα σχέδια του τελευταίου.

Γύρω στις 8.15' το βράδυ κι ενώ ο Καρ πάνω σ' ένα πρόχειρο βήμα μιλούσε σε 3.500 ανθρώπους τα S.A. έχουν αφοπλίσει τη σωματοφυλακή της τριαντρίας κι έχουν κυκλώσει τη μπουρζουαζία. Ταυτόχρονα, έχουν τοποθετήσει στην είσοδό της ένα πολυβόλο. Ξαφνικά εισβάλλει στην

182. Για τη ζωή του στρατηγού Σέεκτ, κοιτά την «αυτοβιογραφία» του, όπως την έπλασε ο στρατηγός Friedrich Von Rabenau: «SEECHEIT, AUS SEINEM LEBEN», Leipzig, 1940.

αίθουσα ο Χίτλερ, κραδαίνοντας ένα πιστόλι. Ένας ταγματάρχης της χωροφυλακής προσπαθεί να τον παρεμποδίσει. Ο Χίτλερ τον χτυπά στο πρόσωπο με το πιστόλι και τον ρίχνει κάτω. Πετάει απ' το βάθρο βίαια τον Καρ κι ανεβαίνει αυτός, φωνάζοντας: «Μόλις τώρα αρχίζει η Εθνική Επανάσταση. Το τετράγωνο είναι κυκλωμένο από εξακόσιους S.A. Κανείς δε θα φύγει από δω, χωρίς την άδειά μου... Σήμερα καταργήθηκαν οι κυβερνήσεις του Ράιχ και της Βαυαρίας. Σχηματίστηκε προσωρινή Εθνική κυβέρνηση. Οι στρατώνες καταλήφθηκαν. Παντού κυματίζει περήφανα η Σβάστικα».¹⁸³ Μια αμήχανη σιωπή υποδέχτηκε τα λόγια του. Ξαφνικά ακούστηκε κάποια φωνή - παρότρυνση στους ακινητοποιημένους άντρες της χωροφυλακής: «Χτυπίστε τους, τι τους κοιτάτε; Μη φανείτε δειλοί όπως το 1913». Η φωνή, που κατά τον Shirer ανήκε σε κάποιον επαγγελματία - διάβαζε νεοαστός - συσχέτιζε χωρίς παρερμηνεία τους Ναζί με τους Σπαρτακιστές!!!¹⁸⁴

Ο Χίτλερ απομονώνεται με την τριαντρία σ' ένα δωμάτιο. Προσπαθεί να τους πείσει, αφενός να μην προχωρήσουν σε ανακήρυξη της ανεξαρτησίας, αφετέρου να δεχτούν να σχηματίσουν συμμαχική με το N.S.D.A.P., κυβέρνηση. Ο Γκαίρινγκ στην κύρια αίθουσα προσπαθεί να διασκεδάσει κάπως τις εντυπώσεις: «Έχετε πει την μπίρα σας. Γιατί διαμαρτύρεστε;».¹⁸⁵

Στο μεταξύ οι Καρ, Λόσσοβ, Σάισερ, δέχονται τις πιέσεις του Χίτλερ ν' αποδεχτούν την πρότασή του. Τους πετάει κι ένα ψέμμα για να τους εντυπωσιάσει. Στο κίνημά του μετέχει κι ο Λούντεντορφ, που αυτή τη στιγμή σχηματίζει τον κατάλογο των υπουργών. Αλλά οι «τρεις αλεπούδες» της πολιτικής, όπως τους αποκαλεί εύστοχα ο Saile, ήξεραν καλύτερα από 'τον καθένα τη μικρότητα του στρατηγού, για να εντυπωσιαστούν.¹⁸⁶

Η ώρα περνούσε κι οι τρεις δε λέγαν ν' ανοίξουν το στόμα τους. Σε κάποια απειλή του Χίτλερ, ο Καρ απάντησε: «Χερ Χίτλερ μπορείτε να με σκοτώσετε, αν θέλετε. Δε μ' ενδιαφέρει διόλου αν θα ζήσω ή όχι».¹⁸⁷ Ψευτοπαλικάρισμοι. Γνώριζε πως ο Χίτλερ δε θα τολμούσε να πυροβολήσει.

Όταν ο Χίτλερ είδε κι απόειδε, τους κλειδώσε στο δωμάτιο κι επανήλθε στο Βήμα. Ανάγγειλλε στους παραβρισκόμενους, πως μια

183. Rabenau, ό.π., σελ. 371.

184. Shirer, ό.π., σελ. 120.

185. Heiden, ό.π., σελ. 185.

186. Βλ. Joseph Saile «KAPITALISMUS UND DEMOKRATIE». Düsseldorf, 1949, σελ. 101.

187. Heiden, ό.π. σελ. 173.

νέα κυβέρνηση του Ράιχ θα ορκιστεί την ίδια εκείνη νύχτα στο Μόναχο. Αρχηγός της θα 'ναι ο ίδιος, με υπουργό Άμυνας τον Λούντεντορφ. Το επιτηδευμένο ύφος του άφηνε να εννοηθεί πως τα μέλη της τριαντριάς επικροτούσαν την ενέργειά του. Την ίδια στιγμή κατέφτασε κι ο Σώμπνερ - Ρίχτερ, που 'χε σταλεί να φέρει τον Λούντεντορφ, μαζί με το γερο - στρατηγό. Ο τελευταίος, ελάχιστα είχε καταλάβει απ' τα όσα του 'πε ο Ρίχτερ. Είχε καταλάβει όμως πως έπρεπε να βοηθήσει το Χίτλερ. Αχτινοβολώντας από μία παιδική χαρά ο νεαρός ηγέτης, είπε: «Όταν ήμουν κατάκοιτος σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο, ορκίστηκα να εκδικηθώ τους εγκληματίες του Νοέμβρη. Σήμερα σήμανε η ώρα να εκπληρώσω τον όρκο μου».¹⁸⁸ Κατόπιν έδωσε το ελεύθερο στον κόσμο ν' αποχωρήσει. Στην πόρτα έστεκαν οι Γκαίρινγκ και Εςς και συγκρατούσαν τους διάφορους εκατομμυριούχους κι αξιωματικούς. Όλοι αυτοί προορίζονταν για όμηροι.¹⁸⁹

Τότε κατέφτασε ένας αγγελιαφόρος με δυσάρεστες ειδήσεις. Στους στρατώνες του μηχανικού γινόταν άγρια μάχη. Αντίπαλοι, απ' τη μια άντρες των S.A. και της συμμαχικής οργάνωσης «Μπουντ Όμπερλαντ». Ένα τμήμα της Ράιχσβερ απ' την άλλη. Ο Χίτλερ επιφόρτισε τον Λούντεντορφ να ελέγχει την μπιραρία κι έτρεξε να σταματήσει το μακελειό. Τα κατάφερε σχετικά εύκολα. Γύρισε στην μπιραρία, βέβαιος πως ο Λούντεντορφ είχε πείσει την τριαντρία να συμμετάσχει στο κάσο. Κατάπληχτος όμως διαπίστωσε, πως ο βραδύς στρατηγός, τους είχε επιτρέψει να φύγουν.¹⁹⁰

Αλλά η ενέργεια του Λούντεντορφ αποτελούσε μόνο έναν κρικο στην αλυσίδα των ναζιστικών λαθών κείνης της μέρας. Ενώ είχε καταστρωθεί ένα πλάνο κατάληψης των στρατηγικών σημείων της πόλης, καμιά ομάδα δεν κινήθηκε όπως έπρεπε. Όλες οι επαναστατικές μονάδες αδράνησαν αδικαιολόγητα. Η μόνη ομάδα που κινήθηκε

188. Οι λόγοι του Χίτλερ στην Μπιργκερμπρόυκελλερ, υπάρχουν στην έκδοση του Norman H. Baynes: «THE SPEECHES OF ADOLF HITLER, April 1922, August 1939» Vol. 1, σελ. 142-148, New York, 1942.

189. Αναφέρεται απ' τον Heiden, που συμβουλευτήκε τον παρόντα στη συγκέντρωση της μπιραρίας, ιστορικό Καρλ Αλεξάντερ «φον» Μύλλερ. «DER FÜHRER», σελ. 190.

190. Σύμφωνα με τον Rudolph, πρώτος έφυγε ο στρατηγός Λόσσοβ. Παρακάλεσε τον Λούντεντορφ να τον αφήσει να φύγει, προκειμένου να πάει στο γραφείο του και να δώσει τις δέουσες διαταγές στο στρατό, ώστε να προληφτούν τυχόν συγκρούσεις με τα S.A. Ο Λούντεντορφ ήταν πρόθυμος να του ανοίξει και την πόρτα ακόμη. Όταν επενέβη ο Σώμπνερ - Ρίχτερ κι επέστησε την προσοχή του, αυτός του 'πε κοφτά: «Δε σας επιτρέπω να υποσιάζετε την εντιμότητα ενός Γερμανού αξιωματικού». Ύστερα από λίγο τον ζύγωσαν κι οι Καρ-Σάισερ. Λέγοντάς του το ίδιο πάνω κάτω παραμύθι, τον κατάφεραν να τους αφήσει λεύτερους. Βλ. σχετικά, Goetz Rudolph: «DER RELIGIÖSE SOZIALISMUS IN DER WEIMARER REPUBLIK», Berlin, 1952, σελ. 106 κ.ε.

ήταν η Οργάνωση, «Πολεμική Σημαία του Ράιχ».¹⁹¹ Έχοντας ηγέτη τον Ραιμ, κατόρθωσε να καταλάβει το υπουργείο Στρατιωτικών στη Σαιν-φελντστράσσε. Να φανταστεί κανείς, ότι δεν καταλήφθηκε ούτε το τηλεγραφείο. Μ' όλη της την άνεση η Διοίκηση της Ράιχσβερ, τηλεγράφησε αμέσως την είδηση της εξέγερσης στον Σέεκτ. Η αντίδραση του τελευταίου ήταν ακαριαία: «Τσακίστε τους αλύπητα», τηλεγράφησε στους αξιωματικούς του Μονάχου.¹⁹² Αυτοί θα 'ταν πολύ ευτυχείς να το κάνουν. Όλοι οι ιστορικοί συμφωνούν πως η Ράιχσβερ αντιμετώπισε το Κίνημα με πρωτοφανή σκληρότητα. Μια φοβερά ρηχή εξήγηση για τη σκληρότητά της, δίνεται απ' τον Douglas. Ισχυρίζεται πως το Σώμα των αξιωματικών εξοργίστηκε απ' το «θράσος» του Χίτλερ ν' απειλήσει τον στρατηγό «φον» Λόσσοβ με τ' όπλο».¹⁹³ Κάτι που θεωρήθηκε σαν «Ιεροσουλία».¹⁹⁴ Περισσότερο να πούμε πως κάτι τέτοιες «απόψεις» καταβαρυνώνουν την ιστορική γνώση στα σκοτάδια της αμάθειας. Το μίσος των αξιωματικών για το Χίτλερ, συνδέεται με το μίσος της όποιας άρχουσας τάξης, ενάντια στον όποιο αρνητή της. Τον «Πρωσικό κώδικα «τιμής», θα τον δούμε να καταρέει απ' τα 1933 και πέρα. Τότε που οι... τέως «αγέρωχοι» στρατηγοί, θα συναγωνίζονται σ' έλλειψη σπονδυλικής στήλης κι έσχατης δουλοπρέπειας.

Απ' το τηλεγραφείο η κεντρική στρατιωτική Διοίκηση του Μονάχου, θα στείλει μηνύματα σ' όλες τις μονάδες της Βαυαρίας να συγκλίνουν προς το Μόναχο. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση Καρ κατάφευγε στο Ρέγκνερσμπουργκ. Από κει έκδωσε την παρακάτω ανακοίνωση, που τοιχοκολλήθηκε σ' όλη τη Βαυαρική πρωτεύουσα: «Άτιμοι άνθρωποι και δήθεν σύντροφοι, που το μόνο που τους ενδιαφέρει είν' η εξυπηρέτηση των σκοτεινών τους φιλοδοξιών, μετάντρεψαν μια συγκέντρωση υπέρ της Εθνικής αφύπνισης σε πεδίο βρώμικης βίας... Από σήμερα το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών, καθώς

191. Η δεύτερη κίνηση μονάδας προς στρατηγικό στόχο σημειώθηκε, όταν οι Χίτλερ - Ραιμ απέστειλαν μια ομάδα S.A. να καταλάβει το Αρχηγείο της αστυνομίας. Επικεφαλής της βρίσκονταν ο Ναζιστής πρώην αρχηγός της αστυνομίας Πάινερ κι ο απόστρατος συνταγματάρχης Χιούνλαϊν. Όμως η αστυνομία είχε προλάβει να στήσει μια πολυπρόσωπη άμυνα - ενέδρα. Οι Ναζί συνελήφθηκαν δίχως να πέσει ούτ' ένας πυροβολισμός. Βλ. Rudolph, ό.π., σελ. 111.

192. Ό.π., σελ. 114.

193. Βλ. David Douglas: «THE NAZI DICTATORSHIP», σελ. 58, London, 1941.

194. Σύμφωνα με την «Πρωσική στρατιωτική παράδοση», εκείνος που θ' απειλούσε με όπλο Γερμανό στρατηγό, ήταν καταδικασμένος να εχτελεστεί χωρίς καμιά «δικαστική» διαδικασία. Τα όπλα που θα χρησιμοποιούνταν έπρεπε ν' ανήκουν σ' αξιωματικούς. Βλ. την εισαγωγή του Louis Sammler στο έργο του William Wolfgang Shutz: «PENS EN UNDER DER SWASTIKA. A STUDY IN RECENT GERMAN WRITING». New York, 1950.

κι οι οργανώσεις 'Ομπερλαντ και Πολεμική Σημαία του Ράιχ, κηρύσσονται παράνομες κι αντεθνικές».¹⁹⁵

Είχαν χαθεί όλα; Για τον Λούντεντορφ και τους περιστασιακούς εθνικιστές φίλους του N.S.D.A.P., ναι. Για τον Χίτλερ όχι. Υπόδειξε τη μόνη σωστή εκείνη τη στιγμή κίνηση. Να φύγουν όλοι οι ένοπλοι Ναζί προς το Ροζενχάιμ. Στόχος, ο ξεσηκωμός των χωρικών. Θα σχηματίζουν έτσι έναν πανίσχυρο λαϊκό στρατό. Η ιδέα τούτη έκανε το γεροστρατηγό και τους πέριξ αυτού να φρυάξουν.¹⁹⁶ «Μα αυτό είναι Μπολσεβικισμός», φώναξε κάποιος. Ενώτια στην υπόδειξη του Χίτλερ, τάχτηκαν κι οι ηγέτες των συμμαχικών με το N.S.D.A.P. οργανώσεων. Ο Λούντεντορφ προτείνει να ζητηθεί η μεσολάβηση του «Πρίγκηπα» - διαδόχου των Βίττελσμπαχ, Ρούμπρεχτ, προκειμένου να πετύχουν μια «έντιμη συνθηκολόγηση». Ωστόσο ο «Πρίγκιπας» έχει καταδικάσει με δηλώσεις του, «τη συμμορία του Χίτλερ».¹⁹⁷ Τελικά προκρίνεται η μόνη απομένουσα λύση. Να σχηματίσουν οι επαναστάτες μια μεγάλη πομπή. Πιστεύουν πως ο στρατός θα διστάσει να χτυπήσει στο ψαχνό.¹⁹⁸

Η φάλαγγα ξεκίνησε στις 11 το πρωί. Προϊστανται οι Λούντεντορφ-Χίτλερ. Προορισμός της το κέντρο της πόλης. Χρειάστηκε ένα τέχνασμα - απειλή του Γκαϊρινγκ, προκειμένου να διαβούν τη γέφυρα του Λουδοβίκου στον ποταμό Ιζάρ.¹⁹⁹ Γύρω στις 2 μ.μ., η φάλαγγα κόντευε να φτάσει στον αντικειμενικό της στόχο. Στο Υπουργείο Στρατιωτικών, όπου βρισκόταν οχυρωμένος ο Ραϊμ κι η ομάδα του. Το μόνο εμπόδιο για να βρεθούν στον Ραϊμ, ήταν ένας στενός δρομίσκος που κατέληγε στην Οντεόνσπλatz, όπου και το Υπουργείο. Ο δρομίσκος ονομαζόταν Ρεζιντέντσστρασε. Στο τέρμα του όμως, είχαν στήσει καρτέρι καμιά διακοσαριά αστυνομικοί και στρατιώτες. Τελείως αναπάντεχα η φάλαγγα βρέθηκε μπροστά σε καταιγισμό πυρών. Οι κρατικές δυνάμεις πυροβολούσαν στο ψαχνό. Ο Σώμπνερ - Ρίχτερ έπεσε ακαριαία νεκρός. Ο Γκαϊρινγκ τραυματίστηκε σοβαρά στο μηρό. Ο Χίτλερ έπεσε αμέσως στο κατάστρωμα του δρόμου. Πλάι του

195. Βλ. General, Lieutenant Rabenau: «FRIEDRICH VON SEECHT AUS SEINEM LEBEN», Leipzig, 1940, σελ. 283.

196. Rudolph, ό.π., σελ. 112-113.

197. Βλ. Margaritte Ludendorff: «ALS ICH LUDENDORFFS FRAU WAR», München, 1929, σελ. 197.

198. Shirer, ό.π., σελ. 126.

199. Πήγε στον αρχηγό του ενεδρεύοντος αποσπάσματος της αστυνομίας και του ανακοίνωσε, πως οι Ναζί κρατούν 100 «προύχοντες» όμηρους. Αν η αστυνομία πυροβολούσε, οι όμηροι θα εχτελούνταν. Βλ. Margaritte Ludendorff, ό.π., σελ. 201.

βρέθηκε - προφυλάγοντάς τον κατά κάποιο τρόπο - ο Στράιχερ.²⁰⁰ Ο Λούντεντορφ με τον υπασπιστή του ταγματάρχη Στρέκ, προχώρησαν μπροστά κι έφτασαν στην πλατεία. Δεν επρόκειτο για θαρραλέα πράξη. Γνώριζαν πως δε θα τους πυροβολούσαν. Και γιατί να τους πυροβολήσουν; Ο στρατηγός τους ήταν τελείως αδιάφορος. Εκείνος που 'πρεπε να δολοφονηθεί, ήταν ο Χίτλερ... Τελικά όταν η φάλαγγα θα 'χει διαλυθεί, στο κατάστρωμα της Φέλντχερρενχάλλε θα κείτονται 32 εθνικοσοσιαλιστές νεκροί.²⁰¹

Το βράδυ ο Χίτλερ παραδόθηκε μόνος του στην αστυνομία. Η δίκη του συγκέντρωσε το ζωηρό ενδιαφέρον, τόσο της Γερμανικής, όσο και της Ευρωπαϊκής κοινής γνώμης. Αυτό το γεγονός έρχεται σε σύγκρουση με την παραποιημένη εικόνα που μας έχει υποβληθεί σχετικά με το μέγεθος του Κινήματος της μπιραρίας. Συνηθίζεται να λέγεται πως το Χιτλερικό εγχείρημα ήταν οπερετικό ή «πουφ» ή «φιάσκο». Ο αναγνώστης μπορεί να κρίνει κατά πόσο ευσταθούν αυτοί οι χαρακτηρισμοί. Η μόνη αλήθεια είναι πως το Κίνημα προκάλεσε τρομερή αίσθηση. Όλοι οι ξένοι ανταποκριτές της Γερμανίας, είχαν συρρεύσει στο Μόναχο. Με καθημερινές ανταποκρίσεις, κάλυψαν κάθε λεπτομέρεια της δίκης.²⁰²

Στη δίκη κατάθεσε κι ο Λούντεντορφ. Δήλωσε μάλιστα πως δεν πρόκειται να ξαναφορέσει τη στολή του Γερμανού αξιωματικού κι ότι κόβει κάθε δεσμό με το Σώμα των αξιωματικών.²⁰³

Ο Χίτλερ δε δυσκολεύτηκε να χρησιμοποιήσει το εδώλιο, προκειμένου να κάνει προπαγανδιστικό κήρυγμα: «Την απόφασή σας τη γνωρίζω εκ των προτέρων. Θα 'ναι καταδικαστική. Εμάς μας ενδιαφέρει το αιώνιο Δικαστήριο της Ιστορίας. Κι αυτό, είναι βέβαιο, θα ξεσκίσει την

200. Όταν ο Χίτλερ - «Φύρερ» πια - θα διορίσει τον Στράιχερ διοικητή της Φρανκονίας, θα συναντήσει μεγάλη αντίδραση στο Κόμμα. Ο άκρατος αρριβισμός του, τον είχε καταστήσει αντιπαθής στους ιδεολόγους του N.S.D.A.P. Ο Χίτλερ θα δικαιολογήσει τον διορισμό του, λέγοντας: «Μπορεί σε μερικούς συντρόφους να μην αρέσει το σχήμα της μύτης του Στράιχερ. Αλλά όταν έπεσε δίπλα μου στο κατάστρωμα της Φέλντχερρενχάλλε για να με προστατέψει, ορκίστηκα να μην τον εγκαταλείψω ποτέ». Αναφέρεται απ' τον Heiden, στο «Hitler - A Biography». New York, σελ. 157.

201. Shirer, ό.π., σελ. 125.

202. Heiden, ό.π., σελ. 158.

203. Βλ. M. Ludendorff, ό.π., σελ. 202-203. Η οργή του Λούντεντορφ ενάντια στο Σώμα των αξιωματικών, θα ξεσπάσει με δραματική απελπισία. Απ' τη μια στιγμή στην άλλη, ήρθε σ' επαφή με την τραγική πραγματικότητα, την οποία τόσα χρόνια υπηρέτούσε πιστά. Χρειάστηκε να την φάει κατά πρόσωπο, για να καταλάβει το πόσο αδισταχητή είναι. Εν πάση περιπτώσει την άλλη μέρα θα δηλώσει, ότι σιχαίνεται το Σώμα των αξιωματικών, τονίζοντας πως δεν πρόκειται να ξαναφορέσει τη στρατηγική του στολή.

απόφασή σας, γιατί γνωρίζει πως το μόνο μας αμάρτημα είναι πως πράξαμε το χρέος μας για την πατρίδα».

Όταν άρχισαν να εξετάζονται τα μέλη της τριαντριάς, ο Χίτλερ τα γελοιοποίησε δίχως κόπο. Απόδειξε πως αυτοί επιζητούσαν τον διαμελισμό του Ράιχ. Ενώ αυτός αποτέλεσε με το Κίνημά του τον αποφασιστικό φραγμό, στα προδοτικά τους σχέδια. Ένα χαρακτηριστικό πορτραίτο του στη διάρκεια της δίκης, μας δίνει η «Κοριέρρε ντε λα Σέρα»: «Ο Χερ Χίτλερ - γράφει σε μια απ' τις ανταποκρίσεις της απ' το Μόναχο - απαντά στις ερωτήσεις που του γίνονται, με Αυστριακή ευγένεια. Συχνά υποκλίνεται πριν απαντήσει».²⁰⁴

Σιγά - σιγά η φωνή του εξελίσσεται σε φωνή του κάθε κατατρεγμένου Γερμανού. Ακούει κάποιον να λέει αυτά που ο ίδιος δε θα τολμούσε να πει. Το Δικαστήριο είν' υποχρεωμένο να λάβει σοβαρά υπόψη την ευνοϊκή προς τον Χίτλερ, λαϊκή διάθεση. Όπως παρατηρεί πικρόχολα ο εισαγγελέας, ο Χίτλερ δεν μπορεί να χαρακτηριστεί δημαγωγός με τη στενή έννοια. Οπωσδήποτε, είν' άξιος εκτίμησης.²⁰⁵ Μ' «εύστοχη δυσάρεσκεια» ο Heiden υπογραμμίζει: «... Σε τελική ανάλυση η κρίση του Δικαστηρίου δεν απείχε και πολύ απ' αυτήν της ιστορίας που επικαλέστηκε ο Χίτλερ».²⁰⁶ Αυτό δε σημαίνει όμως πως ευνοήθηκε κιόλας. Καταδικάστηκε σε πενταετή «τιμητική» κράτηση στο φρούριο του Λαντσμπεργκ.²⁰⁷ Η απόφαση ξεσήκωσε λαϊκή κατακραυγή σ' όλη τη Γερμανία. Στις 22 Μάρτη, ο Πρόεδρος - υπακούοντας σε προσταγές των αφεντάδων του - δήλωσε πως ο Χίτλερ μπορούσε να πάρει «χάρη» σ' έξη μήνες.²⁰⁸

Δεν είναι λίγοι οι ιστορικοί - τ' αντίθετο μάλιστα - που συμβάλλουν στη διαστροφή της εικόνας, γύρω απ' την ποινή του Χίτλερ. Γενικά, θεωρήθηκε σαν σκανδαλώδης.²⁰⁹ Το λογικό θα 'ταν κατά τη γνώμη τους, να δικαστεί σε ισόβια, εφόσον τον βάρυνε η κατηγορία της

204. «Χίτλερ». Μοντατόρι. Αθήνα, 1971, σελ. 60.

205. Στο ίδιο, σελ. 60.

206. «HITLER - A BIOGRAPHY».

207. Η δίκη άρχισε στις 26 Φλεβάρη 1924 και τελείωσε στις 20 Μάρτη. Το «Ειδικό Δικαστήριο», όπου παραπέμφτηκε ο Χίτλερ, στεγάστηκε σε μια αίθουσα της Παλιάς Σχολής Πεζικού, στην Μπλουτμπουργκστρασε. Βλ. Heiden ό.π., σελ. 161.

208. Να φανταστεί κανείς πως το άρθρο 81 του Ποινικού Κώδικα, πρόβλεπε την ισόβια κάθειρξη εκείνου που θα επιχειρούσε ν' ανατρέψει με τη βία το υπάρχον καθεστώς.

209. Στο ίδιο, σελ. 158.

Εσχάτης προδοσίας.²¹⁰

Εξίσου ξεδιάντροπη διαστροφή αποτελεί κι η άποψη ότι το Ναζιστικό Κίνημα σχεδόν «έσβησε» μετά την καταδίκη του Χίτλερ. Η πραγματικότητα όμως είν' ολότελα διαφορετική. Με τον εγκλεισμό του στο Λαντσμπεργκ, ο Χίτλερ μεταβάλλεται σε λαϊκό ήρωα Παγγερμανικής πλέον ολκής. Η δύναμη του N.S.D.A.P., που τυπικά βρίσκεται - εχτός νόμου - αγγίζει όρια μέχρι πριν λίγο «έξωφρενικά». Συντρίβει ακάθεχτο - ενώ ο Χίτλερ είναι υπό κράτηση - τα δεσμά του Βαυαρέζικου τοπικού Κινήματος. Και ξεχύνεται αστραπιαία σ' όλη τη χώρα. Οι ιδέες του Χίτλερ είναι στην ημερήσια διάταξη.²¹¹

Στις 20 Δεκέμβρη 1924 - ύστερ' από εννιά μήνες φυλάκισης - ο Χίτλερ αποφυλακίζεται. Στις 29 του Δεκέμβρη επισκέπτεται τον αρχηγό του «Λαϊκού Καθολικού Κόμματος» και Πρωθυπουργό της Βαυαρίας, Δόκτορα Χάιντριχ Χελντ. Του ζητά να αρθεί η απαγόρευση του N.S.D.A.P., όπως κι εκείνη του «Λαϊκού Παρατηρητή». Αν υπήρχε τρόπος ν' αρνηθεί ο Χελντ, θα το 'κανε. Αλλά δεν υπήρχε και το 'ξερε. Ένα παράνομο N.S.D.A.P. μ' εκατοντάδες χιλιάδες οπαδούς, μόνο δεινά για το καθεστώς προμήνουσε. Αντίθετα, η νομιμοποίησή του θα το 'μπλεκε στα σκουριασμένα γρανάζια της πολιτικής. Άμεσο επακόλουθο, η φυσιολογική φθορά του. Πόσο ανίκανη ήταν η «αριστοκρατία»

210. Δεν έχουμε παρά ν' αναλογιστούμε ότι μεταξύ δεκάδων κατηγορουμένων για «Εσχάτη προδοσία» στην υπόθεση του Πραξικοπήματος Καππ, μόνο δυο ποινές - κι αυτές μ' αναστολή - επιβλήθηκαν. Και το ωραίο είναι, πως το εν λόγω πραξικόπημα ανέτρεψε, έστω και προσωρινά, την κεντρική κυβέρνηση. Το λέμε, γιατί έχει επικρατήσει η «άποψη», πως η πεντάχρονη ποινή που εισέπραξε ο Χίτλερ, αποτελούσε σκάνδαλο. Χαρακτηριστικό είναι και το πιο κάτω παράδειγμα: Ο συγγραφέας του παρόντος, μιλούσε μ' έναν «αναρχικό» - κλασικό δηλαδή δείγμα μικροαστού - γύρω απ' το Χίτλερ. Σε μια στιγμή, γυρνάει ο συνομιλητής του και τον ρωτάει: «Ξέρεις γιατί δικάστηκε ο Χίτλερ;» Χαμογέλασε αυτάρεσκα που θα 'λεγε τη νέα του ανακάλυψη - διαπνεόταν απ' το μικροαστικό χόμπυ της συλλογής περιέργων περιστατικών - και με περισπούδαστο ύφος, συμπλήρωσε. «Για παρακώλυση της οδικής κυκλοφορίας». Ήθελε προφανώς να τονίσει τη «σκανδαλώδη ευνουσία», που 'τυχε εκ μέρους των «δικαστών» ο Χίτλερ. Ο συγγραφέας δεν απάντησε. Δεν ήθελε να θυμμάτσει ένα απ' τα καλύτερα κομμάτια της συλλογής περιέργων, του «αναρχικού» - μικροαστού φίλου.

211. Μεγάλο ρόλο στην επαφή του λαού με τις ιδέες του Χίτλερ, έπαιξε το έργο του τελευταίου, «MEIN KAMPF». Ο πρώτος τόμος του γράφτηκε στο φρούριο του Λαντσμπεργκ, όπου ο Χίτλερ βρισκόταν κλεισμένος για να εκτίσει την ποινή που του είχε επιβληθεί. Το απαγόρευσε στον συγκρατούμενό του Ρούντολφ Ερς. (Είχε εκδοθεί απ' τις Αυστριακές Αρχές). Ο πρώτος τόμος κυκλοφόρησε στα 1925, με τίτλο: «EINE ABRECHNUNG». Ο δεύτερος τόμος βγήκε στα 1927 με τίτλο: «DIE NAZIONALSOZIALISTISCHE BEWEGUNG». Στα 1928 οι δυο τόμοι συνενώθηκαν σ' έναν. Εμείς χρησιμοποιούμε την αγγλική μετάφραση του Houghton Mifflin, που εκδόθηκε στα 1943 στη Βοστώνη.

να κατανοήσει τις έτοιμες να εκραγούν υποχθόνιες κοινωνικές δυνάμεις που πλάσαν το N.S.D.A.P., απεικονίζεται περίφημα στις παραπάνω σκέψεις. Τελικά ο Χέλντ υπογράφει το διάταγμα επανανομιμοποίησης του N.S.D.A.P.

*
* *
*

Στις 26 Φλεβάρη του 1925, ξανακυκλοφορεί ο «Λαϊκός Παρατηρητής». Στην πρώτη του σελίδα υπάρχει ένα ολοσέλιδο άρθρο του Χίτλερ. Τίτλος του «Ένα καινούργιο ξεκίνημα». Το άρθρο αναβλύζει μια άκρατη αισιοδοξία για το μέλλον του Κινήματος. Και γιατί όχι; Το μικρό Κόμμα των 2.500 μελών, άγγιξε μέσα σ' εννιά μήνες τις 52.000 μέλη. Την επόμενη μέρα 27 του Φλεβάρη, οργανώνεται συγκέντρωση – αυτοεπιβεβαίωση της δύναμης του Κόμματος – στο βασικό θέατρο της εξέγερσης του προηγούμενου χρόνου. Στη Μπύργκερμπρωύκελλερ. Η προσέλευση του κοινού ξεπέρασε κάθε προσδοκία. 10.000 άνθρωποι είχαν κάτακλυσει τόσο την τεράστια αίθουσα, όσο κι όλους τους έξω απ' αυτή χώρους.²¹² Ο Χίτλερ σαγήνεψε τ' ακροατήριό του. Με χαρακτηριστική οξυδέρκεια χάραξε τη νέα πορεία του Κινήματος, κάτω απ' το φως των νέων δεδομένων και συσχετισμών. Εν τούτοις, το πιο ενδιαφέρον στοιχείο του λόγου του – έστω κι αν πέρασε απαρατήρητο απ' τον πολύ κόσμο – ήταν η σαφέστατη προειδοποίησή του, ότι: «... Δηλώνω κατηγορηματικά πως το Κόμμα μας διευθύνεται μόνο από μένα. Εγώ έχω την απόλυτη ευθύνη για την πορεία του, επομένως εγώ θα λογοδοτήσω στην κατάλληλη στιγμή. Κανείς λοιπόν δε δικαιούται να επιβάλει όρους».²¹³

212. Heiden, ό.π., σελ. 214.

213. Πολλοί απ' τους πρωτοστατήσαντες στο Κίνημα της μπιραρίας σύντροφοι του Χίτλερ, απουσίαζαν απ' αυτήν την πρώτη δημόσια επανεμφάνισή του. Ο Λούντεντορφ ήταν ο κυριότερος απόντας. Αμέσως μετά τη δίκη, διέκοψε κάθε σχέση με το N.S.D.A.P. Η κυρίαρχη εντύπωση που καλλιέργησαν τόσα χρόνια οι διάφοροι αστοί ιστορικοί «φωστήρες», ήταν πως δήθεν ο στρατηγός εξοργίστηκε απ' τη δειλία του Χίτλερ, ο οποίος έσπευσε να το βάλει στα πόδια, αφήνοντας αβοήθητους τους συντρόφους του στη Ρεζιντέντστρασε. Δυστυχώς, βρισκόμαστε ενώπιον μιας ακόμα λασπολογίας του τύπου: «Χίτλερ - μπוגιατζής». (Βλ. π.χ. Joachim C. Fest: «HITLER» Berlin, 1973, σελ. 161. Wernet Maser: «DER STURM AUF DIE REPUBLIK. FRÜHGESCHICHTE DER N.S.D.A.P.» München, 1929, σελ. 197). Στην πραγματικότητα ο Λούντεντορφ, ανακάλυψε έντρομος, κατά τη διάρκεια της δίκης του Χίτλερ, πως είχε λαθώσει φοβερά στις εκτιμήσεις του για τη φυσιογνωμία του N.S.D.A.P. Έτσι μόνο εξηγείται το θανάσιμο μίσος του για τον Χίτλερ. Τρανή απόδειξη, πως όταν εξετάστηκε σαν μάρτυρας υπεράσπισης – στην αρχή της δίκης – υπογράμμισε, πως ποτέ δε θα εγκαταλείψει τον Χίτλερ. Σ' ελάχιστο χρονικό

Η προειδοποίησή του προοριζόταν ειδικά για τον Γκρέγκορ Στράσσερ. Αρκετά ξύπνιος νέος ο Στράσσερ, ήταν προικισμένος μ' αναμφισβήτητα «πολιτικάντικα προσόντα». Κατάφερε να χτίσει στην Κάτω Βαυαρία μια κομματική οργάνωση πρότυπο. Τρομερά φιλόδοξος, δημιουργούσε όλο και περισσότερες σχέσεις με την άρχουσα τάξη του Μονάχου και του Βερολίνου. Την άνοιξη του 1924, σχηματίζει με τους Λούντεντορφ - Ρόζενμπεργκ μια Ναζιστογενή κίνηση. Τη «Völkisch». Ο Χίτλερ αντιτάσσεται έντονα στην απόφαση του Στράσσερ να κατεβάσει τη Völkisch στις εκλογές. Διαμαρτύρεται επίσης και για τις συνεργασίες της με ύποπτους ολιγαρχικούς κύκλους. Θεωρεί πως μια κάθοδος της στις εκλογές, θα 'ναι σαν να νομιμοποιείται η απαγόρευση του N.S.D.A.P. Εκείνο που 'πρεπε να γίνει, ήταν να εξαναγκαστεί η κυβέρνηση απ' τη λαϊκή πίεση να νομιμοποιήσει το N.S.D.A.P. Μόνο έτσι το Κίνημα θα διατηρούσε ανόθευτη τη ζωτικότητά του. Ο Στράσσερ όμως περιφρονεί τις αντιρρήσεις του Χίτλερ και κατεβαίνει στις εκλογές.²¹⁴ Ο Χίτλερ αναγκάζεται να μην καταγγείλει τη χρησιμοποίηση του Ναζιστικού μηχανισμού απ' τους Στράσσερ, Χίντενμπουργκ, Ρόζενμπεργκ.

Είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο, ότι ο Στράσσερ έγραψε στα παλιά του τα παπούτσια τον Χίτλερ, γιατί πρόσβλεπε στα οφέλη που απορρέουν από μια θέση στο Κοινοβούλιο. Η ολιγαρχία έχει ήδη διακρίνει στο πρόσωπό του μια ελπίδα διάσπασης ή ιδεολογικής παρέκκλισης του N.S.D.A.P. Τον κολακεύει όσο μπορεί. Η ευχάριστη φυσιογνωμία του τον κάνει περιζήτητο στα διάφορα «σαλόνια» της αργόσχολης μπουρζουαζίας. Αυτός πάλι κάνει ό,τι περνά απ' το χέρι του, προκειμένου να της γίνεται αρεστός. Ταξιδεύει στη Βόρεια

διάστημα όμως, θ' αποκαλεί δημόσια τον Χίτλερ «κατάρα για τη Γερμανία». Απλά μαθηματικά: Για ν' αποκαλεί ένας «αριστοκράτης» στρατηγός της πιο μαύρης δεξιάς κάποιον πολιτικό ηγέτη έτσι, σημαίνει πως τούτος ο ηγέτης αντιμάχεται τα «πιστεύω» του ακροδεξιού κατεστημένου. Ο Λούντεντορφ, ένωσε την αλήθεια, όταν άκουσε την απολογία του Χίτλερ. Κατάλαβε ότι ο Χίτλερ εξαπατούσε τις «εθνικές» δυνάμεις, ενώ ταυτόχρονα έσκαβε τον τάφο τους.

Απουσίαζαν ακόμη, ο Γκαίρινγκ – ήταν αυτοεξόριστος όπως κι ο Ραιμ, που βρισκόταν στη Βολιβία – ο Ρόζενμπεργκ, που 'χε μαλλώσει με τους Στράιχερ - Έσσερ, ο νέος ηγέτης Γκρέγκορ Στράσσερ και βέβαια, οι νεκροί, Σώμπνερ - Ρίχτερ κι Έκκαρτ. Ας σημειώσουμε πως ο Χίτλερ προσκάλεσε τον Ντρέξλερ να προεδρεύει στη συγκέντρωση κι αυτός του παράγγειλε «να πάει στο διάβολο». Βλ. Fest, ό.π., σελ. 190.

214. Τ' αποτέλεσμα των εκλογών, ήταν ένας εκπληκτικός θρίαμβος για τους Ναζί. Στη Βαυαρία, αναδείχτηκαν δεύτερο Κόμμα. Συνολικά έλαβαν δυο εκατομμύρια ψήφους, που μεταφράζονταν σε 35 έδρες! Βλ. Georg W.E. Hallgarten: «HITLER, REICHSWEHR UND INDUSTRIE ZUR GESCHICHTE DER JAHRE 1918-1933». Φραγκφούρτη, 1955, σελ. 279 κ.ε.

Γερμανία και συνάπτει συμμαχία με την ακροδεξιά οργάνωση του Άλφρεντ «φον» Γκράιφε και του «κόμη» Έρνστ του Ρέβεντλαβ. Παλιό μέλος του S.P.D. ο Στράσσερ, φέρεται ακριβώς σαν... Σοσιαλιστής. Δηλαδή καιροσκοπικά και συμφεροντολογικά.

Με το που εκλέγεται βουλευτής, προσλαμβάνει σαν γραμματέα του ένα νεαρό, παλιό μέλος του Κόμματος. Τον Γιόζεφ Γκαίμπελς. Συνειδητός Εθνικοσοσιαλιστής ο Γκαίμπελς, είναι ταυτόχρονα και φανατικός οπαδός της πολιτικής συμμαχίας του N.S.D.A.P. με το Γ.Κ.Κ.²¹⁵ «Χίλιες φορές προτιμότερος ο Μπολσεβικισμός απ' την καπιταλιστική δουλεία» γράφει σε μια εγγραφή στο ημερολόγιό του (23 Οχτώβρη 1925). Σε μια άλλη με ημερομηνία 31 Γενάρη 1926, διαβάζουμε: «Αναρωτιέμαι γιατί εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές, συγκρουόμαστε με τους Κομμουνιστές. Στ' αλήθεια είναι φοβερό να χτυπάμε οι μεν τα κεφάλια των δε. Πότε θ' ανακαλύψουμε επιτέλους τη χρυσή τομή, ώστε τα δύο Κινήματα ν' ακολουθήσουν κοινό δρόμο;»²¹⁶ Σ' αυτές τις δύο παραγράφους σκιαγραφείται πιστά η σκέψη της μεγάλης μάζας των Ναζι. Και του ίδιου του Χίτλερ ακόμα. Εκεί που διαφοροποιείται η όλη υπόθεση, είναι στην απέχθεια – σύμπτωμα του παιδικού αριστερισμού που τους διακρίνει – των Κομμουνιστών στον Εθνικιστικό λόγο. Μια άλλη βασική διαφορά στα δυο Κινήματα, είναι κι ο μη αντισημιτισμός του Κ.Κ. Εν πάση περιπτώσει, η φράση που ακούγεται μόνιμα σε μια συζήτηση Ναζιστών και Κομμουνιστών είν' η εξής: «Κι οι δυο μας επιδιώκουμε τον ίδιο σκοπό. Μόνο που ακολουθούμε

215i. Ο Γιόζεφ Γκαίμπελς γεννήθηκε στις 29 Οχτώβρη 1897, στο Reydt της Ρηνανίας. Ο πατέρας του ήταν αρχιεργάτης σ' ένα υφαντουργείο. Η μητέρα του Μαρία - Κατερίνα Οντενχάουζεν, ήταν κόρη σιδερά. Μικρός προσβλήθηκε απ' οστεομυελίτιδα – φλόγωση στον μυελό των οστών – πράγμα που τον έκανε να κουτσάινει σ' όλη του την υπόλοιπη ζωή. Κατείχε μια πολυδιάστατη μόρφωση – είχε σπουδάσει σ' οχτώ πανεπιστήμια! – κι ήταν διδάχτορας της Φιλοσοφίας. Παρόλη τη μόρφωσή του όμως, δεν κατάφερε να προσληφτεί ρεπόρτερ στην πασίγνωστη φιλελεύθερη εφημερίδα «Μπερλίναρ Τάγκεμπλατ». Επίσης αποτυχία γνώρισαν και τα διάφορα θεατρικά έργα που 'γραψε. Κανείς θίασος δε δέχτηκε να ανεβάσει έστω κι ένα. Ωστόσο, αν κρίνουμε αντικειμενικά τα πράγματα, θα δούμε πως τα αίτια της αποτυχίας του, εφάπτονται με τις ιδέες του. Υπάρχουν άφθονες μαρτυρίες κι αποδείξεις, που μας βεβαιώνουν ότι η εξεύρεση εργασίας, προκειμένου για εθνικοσοσιαλιστές και κομμουνιστές, ήταν μια εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Ο Γκρέγκορ Στράσσερ, τον πρόσλαβε γραμματέα του, όταν ο μέχρι τότε κατέχων τη θέση, Χάινριχ Χίμλερ, τα παράτησε για ν' ασχοληθεί με την ορνιθοτροφία. Για μια λεπτομερή περιγραφή της ζωής του Γκαίμπελς βλ. Wilfred von Oven: «M. GÖBBELS BIS ZUM ENDE». Buenos Ayres, 1949. Επίσης, Curt Riese: «JOSEPH GÖBBELS. THE DEVIL'S ADVOCATE». New York, 1946.

216. βλ. «THE GÖBBELS DIARIES» edited by Louis P. Lochner, New York, 1948.

διαφορετική μεθοδολογία».²¹⁷

Στα τέλη του 1926, ο Γκαίμπελς δημοσιεύει στο περιοδικό των αδελφών Στράσσερ «N.S. Briefe», μια ανοιχτή επιστολή προς την ηγεσία του Κ.Κ. Σ' αυτή διατρανώνει την πίστη του, πως ο Κομμουνισμός κι ο Εθνικοσοσιαλισμός είν' οι δυο όψεις του ίδιου νομίσματος. Εννοείται πως ποτέ δε θα προχώραγε σε τούτη την πράξη, αν δε διέθετε την κάλυψη του Χίτλερ. Στόχος η έμμεση βολιδοσκόπηση της ηγεσίας του Κ.Κ. απ' τον Χίτλερ. Επιζητούμενο αποτέλεσμα η εκλογική συνεργασία των δύο Κομμάτων. Αν αναλύσουμε προσεχτικά το θέμα, θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα πως μπορεί να μην επιτεύχτηκε η εκλογική σύμπραξη. Πλην όμως οι επαφές θα πρέπει να προχώρησαν αρκετά. Α.χ. στα 1940 ο Κομμουνιστής ηγέτης Τόλγκκερ θα συνεργαστεί με τους S.S. στη σύνταξη των προπαγανδιστικών προκηρύξεων, που πετάγονταν στους Γάλλους φαντάρους της γραμμής Μαζινό. Εξάλλου απ' το Φθινόπωρο του 1925 ήδη, το N.S.D.A.P. και το Κ.Κ. καταθέσαν κοινό νομοσχέδιο στο Ράιχσταχ για την κρατικοποίηση των αντιπαραγωγικών χτημάτων των Πρώσων Γιούνκερς.

Η τελική σύγκρουση Χίτλερ-Στράσσερ, θα εξελιχτεί δυσμενώς για τον δεύτερο στις 14 Φλεβάρη του 1926. Εκείνη τη μέρα ο Χίτλερ – σε μια ύστατη προσπάθεια να ξεκαθαρίσει τα πράγματα – καλεί μια Συνέλευση του Κόμματος στη Βαμβέργη. Την προηγούμενη βδομάδα ο Στράσσερ, είχε υποβάλει αίτηση για αλλαγή των δέκα (10) απ' τα 25 άρθρα του Ναζιστικού προγράμματος. Κοινό στοιχείο και των δέκα, ο αντιπλουτοκρατικός χαρακτήρας τους. Ξαν δικαιολογία πρόβαλε το επιχείρημα ότι τα παραπάνω άρθρα αποθαρρύνουν την προσέλευση πλούσιων χρηματοδοτών. Εν πάση περιπτώσει η Συνέλευση της Βαμβέργης τάχτηκε ενάντια στην πρότασή του. Ο Χίτλερ είχε θριαμβεύσει. Ο πιο επικίνδυνος αντίπαλός του στο Κόμμα, είχε ξεδοντιαστεί. Εξετάζοντας όμως την πρόταση Στράσσερ κάτω απ' το πρίσμα των όσων αναφέραμε, σχετικά με την επαφή N.S.D.A.P.-Κ.Κ., υποθέτουμε πως αυτή προοριζόταν ενάντια στη σύμπραξη των δύο Κομμάτων. Έτσι μόνο εξηγείται η πρωτοβουλία του να προκαλέσει κρίση στο Κόμμα. Έτσι εξηγείται επίσης και το ξεροκόμματο που πετάει ο Χίτλερ στους τρομαγμένους χρηματοδότες του N.S.D.A.P., στη Βαμβέργη. Δηλαδή, ναι στον Καπιταλισμό κλπ.

Το «ξεροκόμματο» προκαλεί την κατάπληξη του Γκαίμπελς. (Απόδειξη πως άλλα τόνιζε ο Χίτλερ πριν λίγο καιρό στις κατ' ιδίαν

217. βλ. σχετικά, Henry Ashby Turner, «JR, FASCHISMUS UND KAPITALISMUS IN DEUTSCHLAND». STUDIEN ZUM VERHÄLTNIS ZWISCHEN NATIONALSOZIALISMUS UND WIRTSCHAFT. Γκαίπρινγκεν, 1974, II έκδοση, σελ. 136 κ.ε.

συζητήσεις τους): «... Τι είδος Χίτλερ είν' αυτός;²¹⁸ Αδέξιος, ασταθής; Έχει ολότελα άδικο για την Ε.Σ.Σ.Δ. Η Αγγλία κι η Ιταλία, φυσικοί μας σύμμαχοι. Πρέπει να εκμηδενιστεί η Ρωσία! Τρομερό! Το θέμα των περιουσιών της αριστοκρατίας δεν πρέπει να θίγεται δημόσια... Φριχτό!». Ο Γκαίμπελς δεν έχει αντιληφτεί το ρόλο που καλούνται να παίξουν οι δημόσιοι αυτοί αφορισμοί του Χίτλερ. Ο τελευταίος προαισθάνεται τις αντίρροπες ανακατατάξεις που θα μπορούσαν να προκληθούν στη βάση του Κόμματος, απ' τον συμβιβαστικό χαρακτήρα του λόγου του στη Βαμβέργη. Προς τούτο συγκαλεί μια μυστική σύσκεψη της ηγεσίας του N.S.D.A.P. στο Μόναχο. (Ο Στράσσερ δεν καλείται). Τους αναλύει χωρίς περιστροφές, τις ενδότερες σκέψεις κι αντιλήψεις του. Κατόπιν τους εξηγεί για το ποιές πολιτικές εκτιμήσεις υπαγόρευαν τα όσα είπε. Ο Γκαίμπελς – στο τέλος της σύσκεψης – νιώθει ένοχος, επειδή «τόλμησε να σκεφτεί πως ο «Φύρερ» είν' ανακόλουθος». «Ο Χίτλερ μας μίλησε τρεις ώρες... Το ιδανικό του είν' ένας συνδυασμός κολληχιποποίησης και δικαίου ατομισμού. Τα τραστ, οι μεταφορές κλπ. θα κοινωνικοποιηθούν. Τον λατρεύω... Υποκλίνομαι τρέμοντας στον μεγάλο άντρα: Στην πολιτική μεγαλοφυΐα. Η γη ανήκει στο λαό».²¹⁹

Τον Αύγουστο του 1926, ο Γκαίμπελς έχει κατανοήσει πλήρως τα συμφέροντα που υπηρετεί ο Στράσσερ. Με λόγια γεμάτα οργή στηλιτεύει τον συγκεντρωμένο γύρω του κύκλο ανθρώπων: «... Τώρα καταλαβαίνω τι είσαστε! Επαναστάτες στα λόγια, να τι είσαστε. Πάψτε να μιλάτε για ιδεολογίες εξαπατώντας τους ίδιους σας τους εαυτούς. Δεν ανακαλύψατε εσείς τούτες τις ιδέες. Μιλάτε εσείς για Σοσιαλισμό; Ω, τι υποκρισία! Εσείς οι δούλοι του Καπιταλισμού, δίνετε μαθήματα σε μας;.... Καθήκον μας είναι η συμπόρευση με τον Φύρερ μας. Είναι ο γίγας κι είστε οι νάνοι...». (άρθρο του στον «Λαϊκό Παρατηρητή», στις 29 Αυγούστου 1926).

*
* *

218. Αναφέρεται απ' τον Wernet Maser, στο «ADOLF HITLER, LEGENDE, MYTHOS, WIRKLICHKEIT», 5η έκδοση, Berlin, 1973, σελ. 85. Για μια ολοκληρωμένη γνώση της σκέψης του Γκαίμπελς, βλέπε το έργο του «KAISERHOF ZUR REICHSKANTZLEI», München, 1936.

219. 'Ολ' αυτά – κι ιδιαίτερα η θέση του Χίτλερ για τη ζωή – αποτελούν ισχυρό ράπισμα στις «γνώμες» των Heiden, Sihrer, Olden, πως ο Χίτλερ συγκρούστηκε με τον Στράσσερ, επειδή ήταν αντίθετος στη διανομή της γης. Άλλωστε το πρώτο σημαντικό του μέτρο σαν Καγκελάριος, θα 'ναι ακριβώς η χορήγηση γης σ' όλους ανεξαιρέτα τους αγρότες.

Την επομένη του λόγου του Χίτλερ στις 27 Φλεβάρη 1925 – αμέσως μετά την αποφυλάκισή του – η Βαυαρέζικη κυβέρνηση καταθορυβήθηκε απ' τη μεγάλη επιτυχία της συγκέντρωσης. Σπεύδει λοιπόν να εκδώσει μια ανόητη «δικαστική» απόφαση. Μ' αυτήν απαγορευόταν στον Χίτλερ να μιλά δημόσια. Η ολιγαρχία ήθελε ν' αυτοβαυκαλίζεται, πιστεύοντας πως μ' αυτή την «απόφαση» είχε δαμάσει το θηρίο. Η πολιτιστική γύμνια των εκπροσώπων της, τους έκανε να νομίζουν πως η επιτυχία του N.S.D.A.P. οφειλόταν στην όποια ρητορική δεινότητα του Χίτλερ!!! Το μέγεθος της βλακειας τους θα εμφανιζόταν γυμνό σ' ελάχιστο διάστημα.

Η δύναμη της θαμμένης ομιλίας του Χίτλερ μεταφέρθηκε απόφια στ' οργανωτικό του δαιμόνιο. Ρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά. Πρώτο του μέλημα η συσσώρευση μελών με συνδρομή. Όταν αφέθηκε ελεύθερος υπήρχαν 5.000 ταχτικά μέλη στο Κόμμα. Ύστερα από τέσσερις μόνο μήνες, ο αριθμός τους θα εξαπλασιαστεί. Στα 1927 το N.S.D.A.P. θα διαθέτει 104.000 μέλη με σταθερή συνδρομή. Παράλληλα, αυτός κι οι συνεργάτες του εμπνεύστηκαν κι έβαλαν μπρος τον πιο πολυπλόκαμο πολιτικό Οργανισμό που 'χε δει ποτέ η Γερμανία. Κατ' αρχήν διαίρεσε τη χώρα σε Γκάουε (περιοχές). Όλα μαζί τα Γκάουε ήταν 34. Όσες δηλαδή κι οι εκλογικές περιφέρειες. (Γκάουε, προβλέφθηκαν και για τις «αλύτρωτες» περιοχές της Σουδητίας, του Δάντσιχ, της Ρηνανίας, του Μέμελ και της Αυστρίας!!). Ο Διοικητής του Γκάουε κατείχε τον τίτλο του «Γκάουλάιτερ». Το κάθε Γκάουε περιλάμβανε κάμποσα – ο αριθμός τους εξαρτιόταν απ' το μέγεθος και τον πληθυσμό του – Κράιζε (Κύκλοι). Οι αρχηγοί τους ονομάζονταν «Κράισλάιτερ». Το Κράιζε με τη σειρά του, στέγαζε τα λεγόμενα Όρτσαγκρουππε (τοπικές ομάδες). Σε γενικές γραμμές, το Κόμμα χωριζόταν σε δυο σκέλη. Το πρώτο είχε σαν πλαίσιο δράσης την πολιτική διεκδίκηση. Το δεύτερο την κοινωνική κι οικονομική λαϊκή. Αυτή λειτουργούσε σαν σκιώδης κυβέρνηση. Με ειδικές Υπηρεσίες – Υπουργεία – για τους τομείς της Γεωργίας, της «Δικαιοσύνης», της Οικονομίας κλπ.

Εξάλλου το N.S.D.A.P. ήταν το δεύτερο μετά το Κομμουνιστικό Κόμμα, που «τόλμησε» ν' ανοίξει τις πόρτες του στις γυναίκες και στα παιδιά. Η ενέργειά του αυτή προκάλεσε «σκανδαλο» στις αρτηριοσκληρωτικές έμμονες παραδοσιακές ιδέες των άλλων Κομμάτων. Γρήγορα η Ναζιστική νεολαία εξελίχτηκε σ' έναν γιγάντιο Οργανισμό. Στους κόλπους της λειτουργούσαν τμήματα επιμόρφωσης, αθλητισμού, ψυχαγωγίας, προπαγάνδας κλπ. Τα παιδιά, από δέκα μέχρι δεκατριών χρονών, κατατάσσονταν στη «Ντώτσε Γιούφολγκ». Επίσης δημιουργήθηκε ειδική Οργάνωση για τα κοριτσόπουλα.

Προβλέφθηκαν ακόμα Οργανώσεις για όλες τις επαγγελματικές ενασχολήσεις. Γιατροί, δικηγόροι, δάσκαλοι, δημόσιοι και ιδιωτικοί υπάλληλοι, αγρότες, εργάτες, είχαν τις δικές τους φιλοναζιστικές Οργανώσεις. Ένας «Νατοί-Κουλτούρμπουντ», φρόντιζε για τον επηρεασμό των διανοούμενων. Η κυβέρνηση του Ράιχ, υποχρεώθηκε μπροστά στο ογκούμενο φιλοναζιστικό ρεύμα, ν' αποσύρει την απαγόρευση των S.A.²²⁰ Γρήγορα τα S.A. απόκτησαν τεράστια δύναμη. Ο Χίτλερ δημιούργησε ένα «Γραφείο Πολιτικής Άμυνας». (Wehrpolitische Amt). Το Γραφείο τούτο συγκροτείτο από πέντε τμήματα. Αποστολή του, αφενός ο σχεδιασμός της πορείας των S.A. Αφετέρου η μετατροπή τους σ' έναν εύθετο χρόνο σ' επίσημο λαϊκό στρατό του Ράιχ. Στα 1929 ήδη, τα S.A. στέγαζαν 400.000 ανθρώπους. Ένα τμήμα των S.A. εκτελούσε χρέη προσωπικής σωματοφυλακής του Χίτλερ. Τα S.S. «Schutzstaffel», (Κλιμάκια Ασφαλείας). Ένα είδος κομματικής αστυνομίας μ' άλλα λόγια. Όπως είναι γνωστό το παραπάνω Σώμα θ' αναδειχτεί στη διάδοχο των S.A. δύναμη. Μέχρι το 1934 όμως – ως «τη νύχτα των μεγάλων μαχαιριών» συγκεκριμένα – θ' αποτελούν απλό κλάδο των S.A.

Στην κορφή της πολυπλόκαμης αυτής πυραμίδας, βρισκόταν ο Αδόλφος Χίτλερ. Τίτλος του: «Ανώτερος Αρχηγός του Κόμματος και των S.A. Πρόεδρος της Εθνικοσοσιαλιστικής Οργάνωσης».²²¹

Εξετάζοντας με προσοχή τις συνθήκες στις οποίες στήνεται αυτό το κομματικό οικοδόμημα, βλέπουμε πως η όλη δομή του αποτελεί ένα κάθετο άνοιγμα στις μάζες. Όλα τ' άλλα Κόμματα – πλην του K.K. και των Αναρχικών Οργανώσεων – και κύρια το M.S.P.D., διατηρούν τα μέλη τους μαντρωμένα σε συντεχνιακά κρατίδια. Όλα τους λειτουργούν στη βάση του Κόμματος πελατών. Το N.S.D.A.P. στήνει έναν ολότελα νέου είδους κομματικό μηχανισμό.²²² Ο προορισμός του καθορίζεται απ' την ίδια τη φύση του. Συνίσταται στο τσάκισμα των συντεχνιακών Ομάδων. Η νέα σχέση Κόμματος - μέλους, συντελεί στο μαρασμό της «μεμονωμένης» αντίληψης, που διέπει όλες τις οικονομικοπολιτικές Ομάδες. Στα 1936 – στον ετήσιο λόγο του, επ' ευκαιρία της επετείου του Κινήματος της μπιρραρίας – ο Χίτλερ θα θέσει έτσι το πράγμα. «Όταν ανασυγκροτούσαμε το Κόμμα, αναγνωρίσαμε πως δεν έφτανε ν' ανα-

220. Shirer, ό.π. σελ. 199.

221. «PARTEI - UND - OBERSTER S.A. FÜHRER VORSITZENDER DER N.S.D.A.P.».

222. Αρκεί να σημειώσουμε, πως εδώ και κάμποσα χρόνια πριν την «επίσημη αναγνώριση» των S.A., το κάθε Κόμμα είχε τον δικό του ιδιωτικό στρατό, που λειτουργούσε στο φως της μέρας «νόμιμα». Δεν εξαιρούνταν ούτε κι αυτό το Κομμουνιστικό Κόμμα.

τρέψουμε το παλιό κράτος. Έπρεπε πρώτα να παλέψουμε ένα κάποιο διάστημα με το παλιό και διεφθαρμένο. Έπρεπε ακόμα ν' αγωνιστούμε για να ξερριζώσουμε τις παλιές ηλίθιες προκαταλήψεις που τυραννούσαν το λαό μας. Όταν κληθήκαμε ν' αναλάβουμε τη διαχείριση της εξουσίας, είχαμε πραγματοποιήσει σημαντικά βήματα στους παραπάνω μας στόχους. Το κράτος της διαφθοράς και της ληστείας, αντικαταστάθηκε με το δικό μας, που ήδη είχε στηθεί κάμποσο καιρό πριν...».²²³

Τα παραπάνω λόγια του Χίτλερ, μας παρέχουν μια εντυπωσιακή οπωσδήποτε πρωτόγνωρη για την εποχή, πολιτική προοπτική. Αυτή της «εξελικτικής επανάστασης», μέσ' απ' την ίδια την εξέλιξη του κράτους!!!

Εν πάση περιπτώσει το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα των Γερμανών Εργατών, αντιμετωπίζει την ολόπλευρη εχθρότητα του κράτους, σε κάθε του εκδήλωση. Τα μέλη του κυνηγιούνται αμείλιχτα. Ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας Γκράινερ, υποβάλλει στο Ράιχσταχ ένα νομοσχέδιο. Σύμφωνα μ' αυτό, οι Ναζί αποκλείονται απ' το στράτευμα. Το νομοσχέδιο υπερψηφίζεται. Μόνο οι Κομμουνιστές – αποκλεισμένοι κι οι ίδιοι – το καταψηφίζουν. Στις 30 Οχτώβρη 1927, ο Γκράινερ εκδίδει μια ημερήσια διαταγή. Όποιος αξιωματικός ανήκει στο N.S.D.A.P., θ' αποστρατεύεται αμέσως. Ταυτόχρονα θα παραπέμπεται και στο στρατοδικείο!!!

Με τον Χίτλερ να μη μπορεί να μιλήσει. Με την αστυνομία να διαλύει τις συγκεντρώσεις του και να συλλαμβάνει κάθε τόσο τα μέλη του. Παρ' όλα αυτά το N.S.D.A.P. θα δώσει ένα θριαμβευτικό «παρών» την επομένη των εκλογών του 1928, στο Ράιχσταχ. Θα πάρει 810.000 ψήφους και 12 έδρες. Κάθε άλλο παρά μικρός αριθμός ήταν. Ήταν θρίαμβος!!! (Δεδομένου ότι τα 2.000.000 ψήφους του 1925 δεν τις πήρε το N.S.D.A.P. Τις πήρε όπως είπαμε η «Völkisch». Αυτή συγκροτήθηκε από 12 εθνικιστικές Οργανώσεις. Κοντολογής, οι καθαρόαιμοι ψήφοι του N.S.D.A.P., ζήτημα να υπερβαίνουν τις 200.000). 200.000).

223. Βλ. Norman H. Baynes: «THE SPEECHES OF ADOLF HITLER, April 1922 - August 1939». Vol 1 σελ. 155-156.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης καταρρέει

Ανάμεσα στα 1926-1929, η Γερμανική οικονομία γνωρίζει μια επιφανειακή κι επιπλαστική ανάκαμψη. Δεν ήταν δηλαδή δημιουργήματα μιας παραγωγικής όσο και ισόμερης πολιτικής. Χρωστούσε την ύπαρξή της σε μια μακριά σειρά δανείων. Από τις Η.Π.Α. κύρια. Ήταν οίγουρο στους γνωρίζοντες τα πράγματα, πως η ώρα της πληρωμής θα φανέρωνε αφτιασιδωτή την αληθινή εικόνα της οικονομίας. Μια εικόνα λεκιασμένη από την αθλιότητα των χαμηλών στρωμάτων. Το ευτύχημα για την άρχουσα τάξη, ήταν πως η ώρα της πληρωμής συνέπεσε με μια ευνοϊκή γι αυτή, αλλά καταστροφική για τον απλό λαό, συγκυρία. Μια συγκυρία, που της επέτρεψε να ξοφλήσει μέρος του εξωτερικού δανεισμού με πληθωριστικά μάρκα. Από την άλλη, της έδωσε άλλη μια ευκαιρία να σκυλεύει «νόμιμα» το λαό.

Μιλάμε βέβαια για το περιλάλητο «Κραχ» του 1929. Τι ήταν αυτό; Η αδισταχτή προσπάθεια των Η.Π.Α. να ξεφύγουν από το οικονομικό τέλμα. Ή μάλλον, για να λέμε τα πράγματα με το όνομά τους, εκείνοι που βρίσκονταν στο τέλμα, ήταν τα ολιγαρχικά μονοπώλια των Η.Π.Α. Η οικονομία τους – λόγω ακριβώς των αποικιακών «ιδιωτικών Αγγλοαλλογικών» αγορών – βρισκόταν στο στάδιο του επιθανάτιου ρόγχου. Τα μονοπώλιά τους είχαν κατακλύσει την αγορά της Αμερικανικής ηπείρου, καθώς και των Ευρωπαϊκών χωρών - πελατών. Άμεσο επακόλουθο ο κορεσμός αυτών των αγορών. Αναζητούσαν λοιπόν το καινούργιο σημείο εκκίνησης. Στην αποικιοκρατική εποχή, ιδεώδες σημείο εκκίνησης αναδείχνονταν οι πόλεμοι. Στα 1929 όμως, δε γίνεται ούτε κι υπάρχει προοπτική πολέμου. Η μόνη λύση που διακρίναν οι «εγκέφαλοι» των βορειοαμερικανικών μονοπωλίων ήταν «Απλά» η «πρόσκαιρη» χρεοκοπία της Ευρωπαϊκής, αλλά και της εσωτερικής τους αγοράς. Έτσι θα παρθενοποιούντο το έδαφος, προκειμένου να καταστεί εκ νέου ικανό να απορροφήσει τα... «αγαθά» τους. Τώρα, αν το εφεύρημά τους καταβράθρωνε το λαό των Η.Π.Α. στα βάραθρα της πείνας, αυτό ποσώς τους ενδιέφερε.

Στις 23 Οκτώβρη 1929, κάποιοι «συνωμοτικοί» χειρισμοί «μιας μερίδας κερδοσκόπων», αναγκάζει το Χρηματιστήριο της Γουόλλ

Στρήτ σε κατάρρευση. Καθώς το σύνολο του ευρωπαϊκού εμπορίου ήταν κατά ανάγκη υποχείριο του δολαρίου, η κατάρρευση της Γουόλλ Στρήτ άνοιξε το κουτί της Πανδώρας. Η μια μετά την άλλη οι Ευρωπαϊκές Τράπεζες άρχισαν να κηρύσσουν πτώχευση. Στις 26 Μάη 1929, καταρρέει η Εθνική Τράπεζα της Αυστρίας: Η «Κρεντίτανσταλτ». Στις 13 Ιούνη την ακολουθεί η μεγαλύτερη Τράπεζα της Γερμανίας, η «Νταρμσταϊτερ ουντ Νατσιονάλμπανκ».²²⁴ Αναστατωμένη η κυβέρνηση, αναγκάζεται να κλείσει προσωρινά όλες τις Τράπεζες. Υποτίθεται, πως το μέτρο προοριζόταν για συγκράτηση του πληθωρισμού με το πάγωμα των αναλήψεων. Απλά μαθηματικά. Η εκμηδένιση του δολαρίου ανεβάζει το χρυσό σε οικονομικό σημείο αναφοράς. Αλλά, μόνο η ολιγαρχία διαθέτει το «ευγενέστατο» αυτό μέταλλο. Με μια λίρα αγοράζει... ολόκληρα προάστια. Μ' άλλα λόγια, έχουμε μια επανάληψη του φαινομένου που ίσχυσε στα 1923.

Σύμφωνα με τον Shirer, ο Χίτλερ είχε προείπει την καταστροφή.²²⁵ Κι εδώ που τα λέμε, δεν απαιτείτο παρά λίγη σύνεση για να δει κανείς στα 1927-1928, πως τα σαθρά θεμέλια του δανεισμού θα σωριάζονταν κάποτε.

Η «Γερμανία» βρέθηκε να χαροπαλεύει. Ήξεμε επτά εκατομμύρια άνεργοι περιφέρονταν δώ και κει, χωρίς προορισμό. Το 90% των εργοστασίων βάλαν λουκέτο. Ουρές χιλιομέτρων σχηματίζονταν, προκειμένου ο πεινασμένος λαός να προμηθευτεί το λίγο ψωμί που «πρόσφερε» η κυβέρνηση. Ένας σπαραχτικός γόος κάλυπτε όλη τη χώρα. Στις 16 Μάρτη 1930 παραιτείται – σε μια προσπάθεια απόσυσης του γογγυσμού από το S.P.D. – ο τελευταίος Σοσιαλδημοκράτης Πρωθυπουργός: Ο Χέρμαν Μύλλερ.²²⁶ Ο Πρόεδρος Χίντενμπουργκ αναθέτει το σχηματισμό κυβέρνησης στον κοινοβουλευτικό εκπρόσωπο του Καθολικού Κέντρου, Χάινριχ Μπρύνινγκ. Πρώτη δουλειά του Μπρύνινγκ, η υποβολή στο Ράιχσταχ ενός σκληρού οικονομικού προγράμματος. Με δοσμένη την ασυδοσία της ολιγαρχίας, είναι φανερό πως το τίμημα της συγκράτησης του πληθωρισμού καλείτο να το εξαργυρώσει το αίμα του απλού λαού. Τόσο το N.S.D.A.P. όσο και το K.K., πολεμούν έντονα το σχέδιο του Μπρύνινγκ. Αυτός αναγκάζεται

224. Αμέσως μετά τη χρεοκοπία της μεγάλης αυτής Τράπεζας, ο Πρόεδρος των Η.Π.Α., Χούβερ, ανακοίνωσε πως από τις 6 Ιούλη, αναστέλλεται η καταβολή των «πολεμικών επανορθώσεων» από τη Γερμανία. Πρόκειτο όμως για μια εντελώς κενή χειρονομία. Με τα χρήματα θα πλήρωνε η Γερμανία; Με τα πληθωριστικά μάρκα του 1923;

225. Βλ. Shirer, ό.π., σελ. 213.

226. Είχε διαδεχτεί τον επίσης Σοσιαλδημοκράτη, Γκούσταβ Στρέζεμαν, που πέθανε στις 3 Οκτώβρη 1929. Είκοσι μέρες αργότερα, ξέσπασε το «κραχ».

να καταθέσει την εντολή, εισηγούμενος εκλογές. Ο Χίντενμπουργκ δέχεται την εισήγηση κι ορίζει σαν ημερομηνία διεξαγωγής τους τη 14η Σεπτέμβρη του 1930.

Το N.S.D.A.P. ξεχύθηκε σε μια ξέφρενη προεκλογική εκστρατεία. Ο Χίτλερ ταξιδεύει ασταμάτητα. Διασχίζει απ' άκρο σ' άκρο τη Γερμανία και διαλαλεί το πρόγραμμα του. Θα καταγγέλλει τη Συνθήκη των Βερσαλλιών. Θα σταμάταγε την πληρωμή των επανορθώσεων, που προκαλούσαν μόνιμη αφαιμάξη του Γερμανικού λαού. Θα τιμωρούσε τόσο τους «προδότες του Νοέμβρη», όσο και τους κερδοσκόπους-υπεύθυνους της λαϊκής ανέχειας. Θα 'σπινε μια νέα και μεγάλη Γερμανία. Κάθε Γερμανός θα 'χε δικαίωμα στην εργασία. Θα κρατικοποιούσε τις «αδικαιολόγητα μεγάλες περιουσίες» των κεφαλαιοκρατών και των Εβραίων. Τη διεύθυνσή τους, θα την αναλάμβαναν οι εργαζόμενοι σ' αυτές. Θα κρατικοποιούσε ακόμα όλα τα χτήματα και θα τα μοίραζε στους αχτήμονες χωριάτες.²²⁷

Την επόμενη των εκλογών η Γερμανία κι όλος ο κόσμος, άκουγαν κατάπληχτοι το θρίαμβο του N.S.D.A.P. Από 810.000 ψήφους και 12 έδρες στα 1928, βρέθηκε με 6.500.000 ψήφους και 108 έδρες. Επρόκειτο για κολοσσιαίο άλμα, που δεν ήταν δυνατό να περάσει απαρατήρητο. Ποιοί ήταν οι λόγοι της Χιτλερικής νίκης;²²⁸ Κατά πόσο έβαλε το χεράκι της η οικονομική κρίση; Είναι γεγονός πως η οικονομική ανέχεια του λαού ευνοούσε τους φορείς δυναμικών λύσεων. Απόδειξη, η σημαντική επίσης άνοδος του Γ.Κ.Κ. Από 3.700.000 ψήφους και 54 έδρες στα 1928, ανέβηκε στα 4.900.000 ψήφους και 80 έδρες.

Η κατακόρυφη άνοδος των δύο επαναστατικών Κομμάτων της χώρας, καταθρούβησε το κατεστημένο. Το πράγμα έπαιρνε πολλαπλές διαστάσεις, αν αναλογιστούμε πως και το N.S.D.A.P. και το Κ.Κ., αντιμετώπισαν την απροκάλυπτη εχθρότητα του κρατικού μηχανισμού. Θορυβημένη η κυβέρνηση θέτει σε κίνηση μια σειρά μέτρα ενάντια

227. Βλ. Heiden: «DER FÜHRER» ό.π., σελ. 440.

228. Σύμφωνα με τον Martin Broszat, (DER NATIONALSOZIALISMUS. WELTANSCHAUUNG, PROGRAMM UND WIRKLICHKEIT, STUTTGART 1960), η νίκη του Χίτλερ οφείλεται στις αγροτικές ψήφους. Το ίδιο ισχυρίζεται κι ο MASER, ό.π., σελ. 149. Η κυρίαρχη αντίληψη είναι πως οι αγρότες των άλλων περιοχών, σπείναν ν' αντιδράσουν στο σχέδιο της κυβέρνησης, για δήμευση βοήθεια των αγροτών της ανατολικής Γερμανίας. (Osthilfe). Στην ουσία όμως τούτο το πρόγραμμα προοριζόταν συνειδητά, στο να κάνει τους μεγαλοχτηματίες της Πρωσίας (Junker) πλουσιότερους και τους φτωχούς αγρότες της, φτωχότερους. Ο Χίτλερ κατάγγειλε άγρια το αντιλαϊκό νομοσχέδιο, υποσχόμενος στους αγρότες κατάσχεση των μεγάλων χτημάτων, σύμφωνα με το σχετικό άρθρο του εθνικοσοσιαλιστικού προγράμματος. Απόδειξη υπέρ της άποψής μας, ο τεράστιος αριθμός ψήφων που απόσπασε το N.S.D.A.P., απ' τους απλούς χωρικούς της Πρωσίας. Βλ. Kurt Assmann: «DEUTSCHE SCHICKSALSJAHRE». Wiesbaden, 1951, σελ. 89-90.

στην οποία διεισδύση τους στις δημόσιες Υπηρεσίες. Απ' το 1927 ήδη, απαγορευόταν στους αξιωματικούς ν' ανήκουν πολιτικά σ' ένα απ' τα δυο Κόμματα. Τώρα η απαγόρευση επεχτεινόταν στο σύνολο του δημόσιου τομέα. Όπως ήταν φυσικό, η ίδια ζωή υπερκέρασε την απαγόρευση του 1927. Τόσο οι Κομμουνιστές, όσο και οι Ναζί, ενέπνεαν ένα μεγάλο τμήμα ευαίσθητων νέων αξιωματικών.²²⁹ Οι Ναζί εκδίδανε μάλιστα κι ένα περιοδικό, αφιερωμένο στα προβλήματα του στρατού: Το «Γερμανικό Αμυντικό Πνεύμα». Με ιδιαίτερη σπουδή ο υπουργός Άμυνας Γκράινερ βγάζει μια προκήρυξη προς το Σώμα των αξιωματικών.²³⁰ «Οι Ναζί κι οι Κομμουνιστές διψάνε για εξουσία. Κολακεύουν τη Βέρμαχτ γιατί θέλουν να τη χρησιμοποιήσουν στα σκοτεινά τους σχέδια...»²³¹ Οι απειλές του «σεβαστού» Πρώσου στρατηγού, στάθηκαν ανίκανες να σταματήσουν το ρεύμα των νέων αξιωματικών προς το N.S.D.A.P. ειδικά. Στις 15 Μάη του 1930 θα παραπεμφτούν τρεις νεαροί υπολοχαγοί στη «Δικαιοσύνη». Η κατηγορία που τους βάρινε, ήταν ότι διενεργούσαν προσηλυτισμό υπέρ των Ναζί. Η δίκη τους προκάλεσε πάταγο. Κλήθηκε κι ο Χίτλερ να καταθέσει σαν μάρτυρας υπεράσπισης. Τελικά οι τρεις υπολοχαγοί καταδικάστηκαν σε διάφορες ποινές φυλάκισης.²³² Το πιο ενδιαφέρον στοιχείο στην υπόθεση, είν' η μεταστροφή του ενός απ' τους τρεις αξιωματικούς: Του υπολοχαγού Σέρινγκερ. Θεωρώντας πως το Κόμμα δεν τους προστάτεψε όπως έπρεπε, μεταβλήθηκε σε φανατικό Κομμουνιστή.²³³

229. Ας θυμηθούμε την τεράστια επιρροή των Μπολσεβίκων στους νεαρούς αξιωματικούς του Τσαρικού στρατού. Η επανάσταση του 1917, γλίτωσε απ' του χάρου τα δόντια, όταν η Πετρούπολη κυκλώθηκε απ' τα στρατεύματα του Κορνίλωφ, μόνο και μόνο επειδή οι νεαροί αξιωματικοί του επιτελείου του, οδήγησαν ολόκληρα συντάγματα στο πλευρό των αξιωματικών. Δυο απ' αυτούς λ.χ., ήταν κι οι Τουχατσέφσκυ - Ζούκωφ. Βλ. Νίκος Βεργίδης: «Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν», σελ. 78-79.

230. Όπως θα θυμάται ο αναγνώστης, ο Γκράινερ είν' αυτός που επισκέφτηκε στο Σπα τον Γουλιέλμο Β' και του 'πε χωρίς περιστροφές ότι πρέπει να παραιτηθεί. Για μια άλλη οπτική γωνία των τότε περιστατικών, βλ. General Erich Kielmannsegg: «SCHICKSALSTUNDEN DER DEUTSCHEN ARMEE, 1871-1927». Stuttgart 1929, σελ. 382 κ.ε.

231. Βλ. Rudolf Olden: «HITLER, THE PAWN», London, 1936, σελ. 287.

232. Το αξιοσημείωτο είναι πως ουδέποτε θα δικαστούν εκείνοι που ο Χίτλερ θεωρεί «υπεύθυνους» της ήττας του 1918. Αφότου γίνει Καγκελάριος, ποτέ δε θα μνημονέψει ο,τιδήποτε για τους «προδότες του Νοέμβρη». Αντίθετα, τόσο στη λεγόμενη «νύχτα των μεγάλων μαχαιριών», όσο και στις μεθύτερες εχτελέσεις, τα θύματα θ' ανήκουν πάντα στην ακροδεξιά ολιγαρχία.

233. Ο Erwin Thomson δίνει κι ένα - κάπως αυθαίρετο ίσως - νούμερο κομμουνιστικών στελεχών, που προσχώρησαν στο N.S.D.A.P. Τους ανεβάζει σε 1452! Βλ. «BLUEPRINT OF THE NAZI UNDERGROUND» σελ. 91.

Τον Φλεβάρη του 1931, κοινή είναι η πεποίθηση πως το N.S.D.A.P. θα καταλάβει με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο την εξουσία. Η βιομηχανική τάξη επιχειρεί κάποιες δοκιμαστικές κρούσεις προς το N.S.D.A.P.²³⁴ Ορμώμενη απόνα μηχανικό ένστιχτο αυτοσυντήρησης, σύντομα πολλαπλασιάζει τις επαφές με τα ηγετικά στελέχη του Κόμματος. Οι τελευταίοι, με προτροπή του Χίτλερ, λένε αυτά που τα μέλη της θέλουν ν' ακούσουν. Ναι στην ιδιωτική πρωτοβουλία. Όχι στον κρατικό παρεμβατισμό. Ο Διευθυντής του Γραφείου Δημοσίων Σχέσεων του N.S.D.A.P. Όττο Νήτριχ, επιβεβαιώνει τη νέα ταχτική των βιομηχανικών κύκλων.²³⁵ Ο ίδιος μας πληροφορεί πως ο Χίτλερ έκανε τις όποιες επαφές του μαζί τους, παίρνοντας χίλιες δυο προφυλάξεις. Προφανώς δεν επιθυμούσε να μαθευτούν οι συναντήσεις αυτές στην απλή λαϊκή του βάση. Γι αυτό και διάλεγε για τα τέτοια ραντεβού τις πιο ερημικές τοποθεσίες.²³⁶ Μοίραζε στους εκπρόσωπους της μεγαλοαστικής τάξης αφειδώς, υποσχέσεις. Το Κόμμα είχε ανάγκη από χρηματοδότηση των λειτουργικών του αναγκών. Τούτο

234. Στην κατάθεσή του στην αμερικάνικη ανακριτική επιτροπή, ο Βάλτερ Φουνκ, θα περιγράψει με τρόπο άκρως αποκαλυπτικό τις ανησυχίες του μεγάλου Γερμανικού κεφαλαίου, για την επικείμενη νίκη του Χίτλερ. Στα 1931, θα πει, οι βιομήχανοι φίλοι του κι ο ίδιος, ήταν σίγουροι πως το N.S.D.A.P. θα 'παιρνε την εξουσία. Η λύση που τελικά προκρίθηκε, ήταν να γίνει προσπάθεια, ώστε ορισμένοι έμπιστοι της πλουτοκρατίας να μπουν στο Κόμμα και να δοκιμάσουν να επηρεάσουν τον Χίτλερ. 'Ηδη είχε γίνει μια κάποια αρχή με την προσχώρηση του Φουνκ στο N.S.D.A.P. 'Ετσι δηλαδή πίστευαν. Το πόσο μακριά ήταν νυχτωμένοι, δε θ' αργήσουν να το διαπιστώσουν, με τραγικό μάλιστα – γι' αυτούς – τρόπο. Ο Χίτλερ δεν έτρωγε κουτόχορτο. Αν δέχτηκε τον Φουνκ στο Κόμμα, το 'κανε για να εξασφαλίσει ένα σύνδεσμο μεταξύ N.S.D.A.P. – «αριστοκρατίας». Τον χρησιμοποιούσε κι όχι το αντίθετο. Τον γέμιζε υποσχέσεις, ότι δήθεν οι Ναζί σκοπεύουν να καταπνίξουν το εργατικό – λαϊκό κίνημα, προς όφελος της ολιγαρχίας. Ο Φουνκ, που θα χρηματίσει διευθυντής της «Ράιχσμπανκ» – ένα ξεροκόμματο του Χίτλερ στην ολιγαρχία – θ' αποχωρήσει «κλαίγοντας τη «μοίρα» του». Θα τονίζει πως ο Χίτλερ κορόιδευε κι αυτόν και τους πάντες. ('Όχι τους «Άγιους Πάντες» βέβαια). Οι «πάντες», στην προκειμένη περίπτωση, είν' οι βιομήχανοι, που ο Χίτλερ, αφού τους ξεζούμισε πρώτα, κατόπιν τους πέταξε στο καλάθι των αχρήστων. Ο Φουνκ π.χ. θα λέει και θα ξαναλέει, πως ο Χίτλερ, όχι μόνο δεν κράτησε τις υποσχέσεις του στους βιομήχανους, αφοπλίζοντας το εργατικό κίνημα, μα τους στραγγάλισε οικονομικά. Βλ. «NAZI CONSPIRACY AND AGGRESSION, 10 VOLS. WASHINGTON, U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE, 1946». Vol. II, κατάθεση Φουνκ, σελ. 135 κ.ε.

235. Βλ. Otto Dietrich: «MIT HITLER IN DIE MACHT». München, 1946, II έκδοση σελ. 86.

236. 'Ο.π., σελ. 68-69. Θα κάνανε μεγάλη παράλειψη, αν δεν επισημαίναμε πως η επιτυχία στις σχέσεις N.S.D.A.P. – βιομηχάνων, δεν είχε το μέγεθος που ανέμενε ο Χίτλερ. Ο Δόκτωρ Γκαίμπελς π.χ., παραπονιέται συνέχεια στο ημερολόγιό του για τη μόνιμη έλλειψη χρημάτων, που αντιμετωπίζει το Κόμμα. Σχετικά με τον μύθο – που πρωτοεισηγάγε ο Olden – της χρηματοδότησης, βλ. το έργο του Γκαίρλιτς: «ΧΡΗΜΑΤΟΔΟΤΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ: HITLER», Αθήνα 1978.

προϋπόθετε το καλόπισμα εκείνων που διαθέταν τη δυνατότητα του χρηματοδότη. Κατόπιν εορτής ο Diels, κλαίει τη μοίρα όσων πέσανε στην «παγίδα του σατανά»: «... Η απάτη στην αποθέωσή της. Την ίδια στιγμή που ο Χίτλερ συζητούσε με τους καλόπιστους βιομήχανους υποσχόμενος τα πάντα, έδινε κρυφή εντολή στους Γκαίμπελς, Στράσσερ, κλπ. να επαναλαμβάνουν στο λαό τη σοσιαλιστική ταυτότητα των Ναζί... 'Ετσι, ενώ οι βιομήχανοι νόμιζαν πως είχαν το Χίτλερ στο πλευρό τους, στην πραγματικότητα τον βοηθούσαν να τους αφανίσει».²³⁷

Ποια είναι τα κοινωνιολογικά πολιτικά κίνητρα των βιομηχάνων, όταν αποφασίζουν να προσδεθούν στο «άλογο Χίτλερ»; Η επιθυμία τους, αφενός να εξελιχθούν στη διευθύνουσα τάξη του επερχόμενου Ναζιστικού κράτους, αφ' ετέρου οι μυστικές υποσχέσεις του Χίτλερ πως θα περιορίσει τις φιλεργατικές παροχές στο ελάχιστο. 'Ετσι θα μπορέσουν απεριόπαστοι να επιδοθούν στη βιομηχανική ανασυγκρότηση της χώρας. Παράλληλα θέλουν να ελπίζουν πως το αντιμαρξιστικό «μένος» του Χίτλερ, θα σβήσει απ' το χάρτη τις τόσο ενοχλητικές για το μεγάλο καίφολαιο νεοαστικές βιοτεχνίες. Οι επιχειρήσεις τους θα μονοπωλήσουν κάθε παραγωγική πτυχή της Γερμανικής οικονομίας. Το ωραίο είναι, πως τις ίδιες περίπου ελπίδες τρέφαν και κάποιοι άλλοι μεγιστάνες. Προέρχονταν απ' τη φεουδαρχική «αριστοκρατία» και δεν είχαν προλάβει το τραίνο που οδηγούσε στον βιομηχανικό μετασχηματισμό. Τώρα βλέπαν πως η λύση για να πάψει ο κορεσμός της αγοράς, ήταν η χρεοκοπία των Νεοαστών. Χρεοκοπία, που θα επιτρέψει να καταλάβει η χάρη τους το ελευθερωμένο απ' τις νεοαστικές επιχειρήσεις έδαφος.

Κι οι δυο μεριές – σταθερά αντιμαχόμενες μεταξύ τους – αγνοούν την πραγματικότητα ή τουλάχιστον τις εξυπηρετεί ψυχολογικά να την αγνοούν. Κι η πραγματικότητα τις θέλει οργανικά νεκρές στο Γ' Ράιχ. Το οικοδόμημα του Χίτλερ θα χτιστεί ακριβώς με βάση τους Νεοαστούς απ' τη μια, τους πεινασμένους μικροαστούς και τους εργάτες, αφετέρου. Όταν το κράτος θα πέσει σαν ώριμο φρούτο στα χέρια του N.S.D.A.P., αυτός θα εκδικηθεί σκληρά εκείνους που οι περιστάσεις τον αναγκάζουν τώρα να κολακεύει. Όχι βέβαια πριν τους ξεζούμισε πρώτα. Και ο Τύσσεν²³⁸ και ο Σαχτ²³⁹ και ο Πάπεν,²⁴⁰ έχουν πολλά να μας πουν, σ' αυτό το θέμα.

237. Βλ. Rudolf Diels: «LUCIFER ANTE PORTAS». Stuttgart, 1950, σελ. 93.

238. Τα «καυτά δάκρυα» του Τύσσεν, για το οικονομικό ξεδόντιασμά του, απ' την πολιτική του N.S.D.A.P., μπορεί ο αναγνώστης να τα δει να «τρέχουν» στο βιβλίο του: «I PAID HITLER». New York, 1941.

*
* *

Στις 22 Μάη του 1930 το κομματικό «Δικαστήριο» του N.S.D.A.P., διαγράφει από μέλος του Κόμματος τον Όττο Στράσσερ. (Αδελφός του Γκρέγκορ). Η κατηγορία που του προσάπτεται, είν' η αντιδραστική ταύτιση του με τις έννοιες του «φιλελευθερισμού» και της δημοκρατίας. Τ' αναμφισβήτητο γεγονός είναι πως οι δυο παραπάνω όροι αποτελούσαν από πάντα τον τίτλο-άλλοθι των πιο σάπιων τμημάτων της οποιας ολιγαρχίας. Το ίδιο ισχύει και σήμερα. Κι εδώ στοιχειοθετείται άλλη μια ξεδιάντροπη παραχάραξη της ιστορικής αλήθειας. Μ' αφορμή τις πιο πάνω κατηγορίες κατά του Όττο Στράσσερ, δημιουργήθηκε μια αστήριχτη μυθολογία γύρω απ' τ' όνομά του. Ότι δηλαδή ο Χίτλερ τον διέγραψε επειδή ήταν αριστερών πεποιθήσεων. Πρόκειται για καθαρή μυθοπλασία. Τα ίδια τα γεγονότα τη συντρίβουν.²⁴¹ Κι εδώ οι γενάρχες του μύθου για τον «αριστερό» Στράσσερ, είν' οι πανταχού παρόντες Heiden²⁴² - Obden²⁴³.

Στο μεταξύ, η άρχουσα τάξη εννοεί να απομυζήσει και την τελευταία ικμάδα αντοχής των χαμηλών στρωμάτων. Με προεδρικό διάταγμα ο Χίντενμπουργκ παραχωρεί στον Καγκελάριο Μπρύνινγκ, έχταχτες εξουσίες. Ο Μπρύνινγκ έκανε τ' αδύνατα δυνατά να φέρει σε πέρας τις εντολές των αφεντικών του. Με πρόσχημα τη συμπίεση του πληθωρισμού έριξε τους μισθούς 80% κάτω, σε σύγκριση με το 1928. Περιέκοψε ακόμα κατά 70% τα κρατικά επιδόματα στους άπορους και

239. Τα ίδια «καυτά δάκρυα» αναβλύζουν κι απ' το βιβλίο του Σαχτ «ACCOUNT SETTLED», London, 1949.

240. Βλ. Franz von Papen: «MEMOIRS». New York, 1953.

241. Ο μύθος του αριστερού Όττο Στράσσερ καταρρέει, αν σκεφτούμε τη μεθύτερη εξέλιξη του. Όταν διώχθηκε απ' το N.S.D.A.P., ίδρυσε μια μικρή ομάδα με τίτλο « Ένωση Επαναστατών Εθνικοσοσιαλιστών». Η οργάνωσή του όμως, θα γίνει γνωστή στο ευρύ κοινό σαν «Μαύρο Μέτωπο». Έτσι θα την ονομάσει ο απλός λαός. Έτσι συσχετιζόταν η κίνηση του Όττο Στράσσερ, με τη «Μαύρη Ράιχσπερ». Την παρακρατική ακροδεξιά Οργάνωση, που στα 1920-1922, ευθύνεται για εκατοντάδες δολοφονίες προσδευτικών ανθρώπων. Απ' αυτή την προσωνομία που της κόλλησε ο λαός, μπορούμε να συμπεράνουμε πως τη θεωρεί άντρο της πιο μαύρης ολιγαρχίας. Για μια ενημέρωση στις θέσεις του Στράσσερ - γραμμένες μεταπολεμικά κι άκρως αναξιόπιστες - Βλ. το βιβλίο του: «ΥΠΟΥΡΓΟΣ Ή ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ;» Αθήνα, 1961.

242. Heiden: «A HISTORY OF NATIONAL SOCIALISM» ό.π., σελ. 418.

243. Βλ. Rudolf Olden, ό.π., σελ. 230.

στους άνεργους.²⁴⁴ Εξαιτίας αυτών των σφόδρα αντιλαϊκών του μέτρων, ο Μπρύνινγκ θ' αποκαλείται απ' τους Κομμουνιστές και τους Ναζιστές, «Καγκελάριος της πείνας».

Η Γερμανία βρίσκεται σ' αναταραχή. Ο λαός έχει ξεχυθεί στους δρόμους. Ο Χίτλερ είναι προ των πυλών. Περιοδεύει σ' όλη τη χώρα και τοποθετεί τα πράγματα στην αρμόζουσα θέση τους. Σμπαρالياίνει τα ψεύδη της ολιγαρχίας. Ο Γερμανικός λαός τον ακούει με κομμένη την ανάσα. Οι λαϊκές διεργασίες παρακάμπτουν το «Φύρερ». Στην καθημερινότητα εμφανίζεται η λέξη - λαϊκός τίτλος, «Στρατιώτης». Το απλό παιδί του λαού πολέμησε ηρωικά για την πατρίδα, καταχτώντας τα δυο μεγαλύτερα παράσημά της. Ο «Στρατιώτης» που κατατάχτηκε εθελοντικά και που κόντεψε να χάσει το φως του. Το ίδιο συμβαίνει και τώρα. Η πατρίδα κινδυνεύει. Ο «Στρατιώτης» του λαού «φόρεσε και πάλι τη στολή», προκειμένου να τη σώσει.²⁴⁵

Προ της ογκούμενης θύελλας οι συντηρητικοί φεουδάρχες κυρίως, δοκιμάζουν να θέσουν σε κίνηση ένα σχέδιο επαναφοράς των Χοεντζόλλερν. Η σκέψη τους είναι πως ο αυτοκρατορικός θεσμός θα καλύψει τις λαϊκές ανάγκες, προσφέροντάς τους έναν «ισχυρό άντρα»: Τον «Αυτοκράτορα». Πρωτοστατούν οι Χίντενμπουργκ - Μπρύνινγκ. Πρώτη τους φροντίδα ν' αποσπάσουν τη συγκατάθεση του M.S.P.D. και των Επαγγελματικών Ενώσεων. Το σχέδιο σκοντάφτει όμως στην άρνηση της βιομηχανικής τάξης. Τυχόν παλινόρθωση του θεσμού, θα 'χε σαν αποτέλεσμα την ασυδοσία των Πρώσων Φεουδάρχων. Το σχέδιο τίθεται προς το παρόν στο συρτάρι του Χίντενμπουργκ.²⁴⁶

Στις 10 Οχτώβρη ο Χίντενμπουργκ καλεί τον Χίτλερ στο Προεδρικό μέγαρο. Παρίσταται κι ο Καγκελάριος Μπρύνινγκ. Την επόμενη μέρα θα γινόταν μια παρέλαση της λεγόμενης «εθνικής αντιπολίτευσης». Τι ήταν αυτή; Ό,τι πιο μαύρο, πιο αντιδραστικό, πιο διεφθαρμένο και πιο σάπιο υπήρχε στη Γερμανία. Οι «πολιτικοί» σχηματισμοί που θα μετείχαν ήταν οι εξής: Το «Γερμανικό Εθνικό Κίνημα» του μεγαλοεκδότη εφημερίδων Χούγκενμπουργκ. Ο «Στρατός των Παλαιμάχων Χαλυβδοκράνων». Η «Νεολαία Βίσμαρκ». Η «Αγροτική Ομοσπονδία των Πρώσων Γιούνκερς». Η «Οργάνωση Απόστρατων Στρατηγών». Ο Χίτλερ είχε κληθεί να παραβρεθεί στη συγκέντρωση. Το σχέδιο το 'χε εμπνευστεί ο

244. Για την αντιλαϊκή πολιτική του «Καγκελάριου της πείνας», Μπρύνινγκ, Βλ. Kurt Assmann: «DEUTSCHE SCHICKSALSJAHRE». Wiesbaden 1950. κεφ. III.

245. Βλ. Goole W.W. and Potter, M.F. «THUS SPEAKS GERMANY». New York, 1941, σελ. 110-111.

246. Για μια λεπτομερή καταγραφή των προσπαθειών για επαναφορά του αυτοκρατορικού θεσμού. Βλ. «THE MEMOIRS OF ERNST VON WEIZSACKER». London, 1951, σελ. 322-326.

σύμβουλος του Χίντενμπουργκ, Στρατηγός Σλάιχερ, κι ήταν σατανικά απλό. Οι Χίντενμπουργκ - Μπρύνινγκ, θα υποδέχονταν - κύρια ο πρώτος - τον Χίτλερ, μ'έναν καταιγισμό παρατηρήσεων. Θα τον κατηγορούσαν ότι ηγείται ενός Κόμματος αντεθνικού. Υπήρχε ένας τρόπος ν' αποδείξει ότι δεν ανήκει στην επαναστατική κι «αντεθνικά» σκεπτόμενη μεριά. Να συμμετείχε στην αυριανή παρέλαση της «Εθνικής Αντιπολίτευσης». Αν αρνιόταν, θ' απογομνωνόταν απ' τις εκατοντάδες χιλιάδες ψήφους της δεξιάς και βέβαια απ' την οικονομική ενίσχυση των Γιούνκερς. Αν δεχόταν, θα 'χανε τα εκατομμύρια των αριστερών ψηφοφόρων.

Όπως όλα τα «σατανικά» και πολύπλοκα σχέδια, έτσι κι αυτό, αποδείχτηκε μπαρούφα. Τόσο ο σχεδιαστής του Σλάιχερ, όσο κι οι Χίντενμπουργκ - Μπρύνινγκ, ήταν απελπιστικά νάνοι για να σταθούν μπροστά στον Χίτλερ. Ο τελευταίος επισκεπτόμενος το Προεδρικό μέγαρο γνώριζε τόσο τη μέθοδο αντιδράσής τους, όσο κι όλο το παιχνίδι γενικότερα. Δεν τους άφησε περιθώριο ν' αρθρώσουν λέξη. Αμέσως μετά τα τυπικά πέρασε στην επίθεση. Μπορούσε να μάθει σε τι απέβλεπαν οι υπερτροφικές εξουσίες που ο Χερ Πρόεδρος πρόσφερε στο Χερ Καγκελάριο; Τι ήταν αυτά που ακούγονταν για επανασύσταση της «μοναρχίας»; Κατά τον γραμματέα του Χίντενμπουργκ - κι αργότερα του Χίτλερ - Meissner, ο Χίτλερ έκλεισε τον μακρόσυρτο λόγο του μ' έντονες αιχμές ενάντια στις «μηχανορραφίες των γνωστών σκοτεινών κύκλων ενάντιά του». Όταν αποχώρησε, οι Χίντενμπουργκ - Μπρύνινγκ δεν είχαν ανοίξει σχεδόν καθόλου το στόμα τους.²⁴⁷

Έχοντας αιφνιδιάσει όλους όσους δεν είχαν καταλάβει με ποιον έχουν να κάνουν, πήγε την άλλη μέρα στην παρέλαση. Παρατηρεί ο Shirer: «Ο Ναζιστής ηγέτης δε συμπαθούσε - το 'δειχνε καθαρά - τη συγκέντρωση τούτη. Σιχαινόταν τα φρακοφορεμένα λείψανα του παλιού καθεστώτος με τους υψηλούς τίτλους και τα παράσημα».²⁴⁸ Ο Wheeler - Bennett πάλι, γράφει: «Ο Χίτλερ πήγε στην παρέλαση με κρύα καρδιά. Ζήτησε να μιλήσει πρώτος. ΑΛΛ' αντί του μακρόσυρτου λόγου που όλοι περίμεναν, αυτός τους απογοήτευσε πετώντας δυο-τρεις αόριστες φράσεις μόνο. Με το που τέλειωσε το λογιδριό του, σηκώθηκε κι έφυγε περιφρονητικά, αφήνοντας τους πάντες κατάπληχτους, τη στιγμή που άρχιζε η παρέλαση των Χαλυβδοκράνων».²⁴⁹

247. Βλ. Otto Meissner: «STAATSEKRETÄR UNTER EBERT-HINDENBURG - HITLER». Hamburg, 1952, σελ. 410-412.

248. Βλ. Shirer, ο.π., σελ. 238.

249. Βλ. Wheeler-Bennett, John W.: «WOODEN TITAN, HINDENBURG», New York, 1936 σελ. 264. Πρέπει να πούμε ότι κανείς απ' όσους περιγράφανε τη συνάντηση

Ο Χίτλερ είχε καταφέρει να βγει αλώβητος απ' τη σκευωρία. Η παρουσία του στην παρέλαση - έστω κι ελάχιστη - του εξασφάλισε την ανοχή των «αριστοκρατικών» κύκλων. Η περιφρονητική του σιωπή και φυγή, τον διατήρησε άφθαρτο στα μάτια των ριζοσπαστών.

Αλλά τώρα ανέκυψε έν' άλλο σημαντικό πρόβλημα. Η εφτάχρονη θητεία του Χίντενμπουργκ έληγε στα 1932. Κύριο μέλημα των συντηρητικών το πως θα κατορθώσουν να επανεκλεγεί ο εκλεκτός τους με μια σχετικά ανεχτή πλειοψηφία. Κάτι που θα τους εξασφάλιζε μια σχετική κοινωνική νηνεμία. Όμως υπήρχε ένα σοβαρό εμπόδιο στην προοπτική της ικανοποιητικής πλειοψηφίας. Ο Χίτλερ αν κατέβαινε στις εκλογές, ήταν βέβαιο πως θα μικραίνει σημαντικά το ποσοστό του Χίντενμπουργκ. Ο Μπρύνινγκ έστειλε ένα τηλεγράφημα στο Μόναχο, όπου βρισκόταν ο Χίτλερ. Τον καλούσε στο Βερολίνο προκειμένου να πάρει μέρος σε μια «Σύσκεψη Κορυφής», που θα γινόταν στις 7 Γενάρη 1932.²⁵⁰

Στην καθορισμένη ημερομηνία ο Χίτλερ βρισκόταν στην πρωτεύουσα. Η «Σύσκεψη Κορυφής» ήταν μια απλή ερώτηση του Καγκελάριου. Θα υποστήριζε την επανεκλογή του Προέδρου ο Χερ Χίτλερ, «προσφέροντας έτσι υπηρεσία στην πατρίδα»; Η απάντηση του Χίτλερ ήταν ένα κατηγορηματικό όχι.

Όλες τις επόμενες μέρες δέχτηκε ένα σωρό πιέσεις. Επιστρατεύτηκαν όλοι οι «αριστοκράτες» που 'χαν «σαγηνευτεί» απ' τις υποσχέσεις του και που κατά καιρούς είχαν προσφέρει σημαντικά ποσά στο N.S.D.A.P. Δυστυχώς γι αυτούς, ο «ηλίθιος Βοημός δεκανέας»,²⁵¹ ήταν αγύριστο κεφάλι. Δεν έπαιρνε ούτε από φοβέρες ούτε από Χίντενμπουργκ - Χίτλερ - Μπρύνινγκ, καθώς και την ακροδεξιά συγκέντρωση της επομένης, δε σύνδεσε τα δυο περιστατικά, όπως κάναμε εμείς. Δυστυχώς αυτά είναι τ' αποτελέσματα, όταν ο ιστορικός δεν αντιμετωπίζει σφαιρικά - και με τη βοήθεια όλων των κοινωνικών επιστημών - το «ιστορικό γεγονός».

250. Ο Heiden μας πληροφορεί, πως τη στιγμή που 'φτασε το τηλεγράφημα, ο Χίτλερ βρισκόταν στα γραφεία του «ΛΑΪΚΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗ», παρέα με τον διευθυντή της εφημερίδας Ρόζενμπεργκ, καθώς και τον Ερς. Με το που διάβασε το περιεχόμενο του τηλεγραφήματος, αναπήδησε απ' την καρέκλα, λάμποντας από ευτυχία. Έδωσε μια δυνατή γροθιά στο γραφείο, φωνάζοντας: «Αχά. Αναγκάστηκαν να με δεχτούν σαν ισότιμο συνομιλητή τους. Τώρα τους έχω στο τσεπάκι μου». Τώρα μόνο η ολιγαρχία τον αναγνώρισε σαν συνομιλητή. Ποιόν; «Τον δούλο του μεγάλου κεφαλαίου». Βλ. «DER FÜHRER», σελ. 433.

251. Το «περιφρονητικό» αυτό παρατσούκλι ήταν εφεύρεση του Χίντενμπουργκ. Ποτέ δεν αποκαλούσε τον Χίτλερ με το όνομά του. Υποτίθεται πως δεν «καταδεχόταν». Πίστευε πως με το «Βοημός δεκανέας», μείωνε τον Χίτλερ. Αν όμως «καταδεχόταν» ν' αφουγκραστεί τον απλό λαό, θα 'ξερε πως το πιο πάνω παρατσούκλι, λειτουργούσε στις τάξεις του, σαν ο μεγαλύτερος τίτλος τιμής του «στρατιώτη Χίτλερ». Βλ. Otto Meissner, ο.π., σελ. 302.

παρακάλια.

Στις 10 Γενάρη οι Μπρύνινγκ - Σλάιχερ, τραβούν απ' το μανίκι τους τον τελικό Άσσο. Ένα έλκυστικό για τον Χίτλερ δόλωμα. Αν υποστήριζε τον Χίντενμπουργκ, ο Μπρύνινγκ θα παραιτιόταν. Τη θέση του Καγκελάριου, θα κατελάμβανε ο Χίτλερ.²⁵²

Ο Χίτλερ συσκέφθηκε την ίδια μέρα στο ξενοδοχείο Κάιζερχοφ με τους κυριότερους συνεργάτες του. Οι Γκαίμπελς - Ραιμ τάχτηκαν αναφανδόν υπέρ της απόρριψης της πρότασης Μπρύνινγκ. Μια αποδοχή της θα μπλεκε το Κόμμα στον δύσοσμο λαβύρινθο των συνωμοσιών. Αποτέλεσμα ο τραυματισμός της ιδεολογικής συνέπειας του Κόμματος. Την άποψή τους συμμερίστηκε κι ο Χίτλερ. Η άποψή του ήταν πως το Κόμμα δεν έπρεπε ν' αναρριχηθεί στην εξουσία απ' την πίσω πόρτα. Έπρεπε να την καταλάβει «μετωπικά». Μόνο ο Γκρέγκορ Στράσσερ διαφώνησε. Αυτός ήταν της άποψης πως το Κίνημα έπρεπε ν' αρπάξει την ευκαιρία. Η στάση του επιβεβαιώνει τις εντοπίσεις μας, σχετικά με το ρόλο του στο Κόμμα. Οι άκρατες φιλοδοξίες του τον είχαν κάνει υποχείριο των «αριστοκρατικών» κύκλων. Ήταν ο άνθρωπος τους, στο Κόμμα. Ήδη όμως πλησίαζε η ώρα της αλήθειας γι αυτόν. Η θέση του στο Κόμμα είχε γίνει επισφαλής.²⁵³ Εν πάση περιπτώσει ο Χίτλερ δεν καταδέχτηκε ν' απαντήσει στον κατά τον Χίντενμπουργκ «μεγαλύτερο Καγκελάριο από εποχής Βίσμαρκ» (!) Μπρύνινγκ.²⁵⁴ Τον παρέκαμψε αποστέλλοντας στον Πρόεδρο ένα τηλεσίγγραφο. Η πρόταση του Μπρύνινγκ του 'γραφε, είν' αντισυνταγματική. Η μόνη περίπτωση να υποστηρίξει την επανεκλογή του, ήταν η άμεση διάλυση του Ράιχσταχ κι η προκήρυξη εκλογών. Αλλιώς, θα κατέβαινε στις Προεδρικές εκλογές σαν υποψήφιος Πρόεδρος.

Στις 22 του μηνός, ο Χίτλερ ανακοινώνει την κάθοδό του στις Προεδρικές εκλογές. Στις 24 θέτουν υποψηφιότητα ο υποψήφιος του Κ.Κ. Τάιλμαν και ο Εβραϊκής καταγωγής ακροδεξιός εκατομμυριούχος, αρχηγός των «Χαλυβδοκράνων» και Σία, Ντύστερμπεργκ. Η κάθοδος του θα πρέπει να θεωρηθεί σαν προσπάθεια του Εβραϊκού Λόμπυ να διαχωρίσει τις ευθύνες του απ' τους χτεσινούς συμμάχους του. (Ο Λαός ορύεται ενάντια στους Εβραίους εκμεταλλευτές. Κάθε άλλο

252. Βλ. Heiden: «A HISTORY OF NATIONAL SOCIALISM», σελ. 166.

253. Την προηγούμενη της Ναζιστικής σύσκεψης στο Κάιζερχοφ, ο Γκαίμπελς εμπιστεύεται στο ημερολόγιό του: «Δυστυχώς, υπάρχει κάποιος άνθρωπος στο Κόμμα, που κανείς μας δε του 'χει εμπιστοσύνη. Αυτός είν' ο Γκρέγκορ Στράσσερ». Βλ. Joseph Göbbels «VOM KAISERHOF ZUR REICHSKANZLEI». München, 1936, σελ. 37.

254. Ο αφορισμός αυτός του γεροστράτη, για τον σκοταδιστή Μπρύνινγκ, αναφέρεται απ' τον Wheeler - Bennet. Βλ. «WONDEN - TITAN» κλπ. Ό.π. σελ. 288.

παρά άδικο βέβαια).

Γύρω απ' τον Χίντενμπουργκ, συσπειρώνεται όλο το φάσμα της οικονομικής ολιγαρχίας. Απ' τους φεουδάρχες και τους βιομήχανους, ως το Μ.Σ.Ρ.Δ. και τις Επαγγελματικές Ενώσεις. Δηλαδή η οικονομικο-πολιτική συμμαχία που λυμαινεται επί 15 χρόνια τον ιδρώτα του απλού Γερμανικού λαού.

Η προεκλογική μάχη ήταν ασυνήθιστα οξυμμένη. Ο ηγέτης του Κ.Κ. Τόλγκλερ, στηλιτεύει με πύρινα λόγια την πλουτοκρατική συσπείρωση γύρω απ' τον εκλεκτό των κατεστημένων δυνάμεων.²⁵⁵ Επιτίθεται με δριμύτητα στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα. Καταγγέλλει τους ηγέτες του σαν συνειδητούς πράχτορες του μεγάλου κεφαλαίου. Όπως και πράγματι ήταν.²⁵⁶ Ο Γκαίμπελς με τη σειρά του επισημαίνει απ' το Βήμα του Ράιχσταχ πως ο Χίντενμπουργκ αποτελεί τον εκπρόσωπο των κάθε φύσης λιποταχτών.²⁵⁷

Το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. - αυτό ήταν απόλυτα σαφές - δεν είχε κατορθώσει να συγκρατήσει τους χρηματοδότες του. Η ιδεολογική του ακαμψία είχε κλείσει τις προσβάσεις του προς τους κάθε λογής «ευκολόπιστους» πλουτοκράτες. Αυτούς που γι αρκετό διάστημα εξαπατούσε, ως προς τις προθέσεις του. Παρόλο που αναγκάστηκε να διεξάγει τον προεκλογικό του αγώνα στερημένο κάθε χρηματοδότη, είν' αλήθεια πως παρόμοια εκστρατεία δεν είχε ξαναδεί η Γερμανία. Το βαθύτερο νόημα της όλης υπόθεσης συνδεόταν με την πελώρια κινητοποίηση της απλής μάζας, που ακολουθούσε το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. Το τεράστιο σημασία γεγονός είναι πως για πρώτη φορά - αν εξαίρεσουμε τους Κομμουνιστές - οι διάφορες λαϊκές ομάδες απέβαλαν το συντεχνιακό -

255. Για το πρόγραμμα και τους λόγους των Τόλγκλερ - Τάιλμαν, βλ. Erwin Stroelin: «GEIST DER FREIHEIT». Hamburg, 1960, σελ. 99-100.

256. Ύστερα απ' όλ' αυτά μπορούμε πια να δούμε με πολύ πιο καθαρό βλέμμα, το πόσο δικίο είχε ο Στάλιν όταν χαρακτήριζε τη Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία, «σπήριγμα της πιο σάπιας ολιγαρχίας». Τούτη η υπενθύμιση έχει τη δικιά της αξία. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που θα τον κατακρίνουν γι' αυτόν του τον ορισμό. Πολλοί μικρόμυαλοι θα ισχυριστούν, ότι υπακούοντας οι Τόλγκλερ - Τάιλμαν στις περιφρονητικές για το Σ.Ρ.Δ. νότες του Στάλιν, βοήθησαν τον Χίτλερ. Σύμφωνα με τη λογική τους, το Γ.Κ.Κ. έπρεπε να συνταχτεί στο ίδιο μέτωπο με την πλέον μαύρη ολιγαρχία. Το Κ.Κ. θεώρησε πολύ σωστά, ότι το χρέος του ήταν να πολεμήσει τους μεγιστάνες του χρήματος, που ρουφούσαν το λαϊκό αίμα. Αν το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. μαχόταν ενάντια στους ίδιους μεγιστάνες, τόσο το καλύτερο για τον λαό. Εν πάση περιπτώσει παραμένει γεγονός, πως ο Στάλιν κατάλαβε αμέσως αυτό που εμείς ανακαλύπτουμε τώρα. Ότι δηλαδή ναι, το Σ.Ρ.Δ. ήταν σπήριγμα - ή μάλλον ένα απ' τα φύλλα συκής - του μεγάλου κεφαλαίου. Βέβαια τούτη την αλήθεια την είχε εντοπίσει πρώτος ο μεγάλος Λένιν. (Βλ. Ο αποστάτης Κάουτσκι κλπ.). Για μια παραδοσιακά αστική κριτική στις εν λόγω θέσεις του Στάλιν, βλ. Allan Bullock: «HITLER: A STUDY IN TYRANNY». New York, 1952, σελ. 55 κ.ε.

257. Βλ. Göbbels, ό.π., σελ. 48.

συμφεροντολογικό κίνητρο. Ξεχύθηκαν στους δρόμους, ορμώνοντες από καθαρά ιδεολογικούς λόγους. Αυτή ήταν κι η μεγάλη υπηρεσία του Χίτλερ στο Γερμανικό λαό. Σμπαράλιασε τα συντεχνιακά τείχη, που χώριζαν τις διάφορες κοινωνικές ομάδες σε κλειστά κρατίδια. Εμφύσησε σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα την «ένιαία δυνατότητα». Αν μελετήσουμε το ναζιστικό λόγο – γραφτό και προφορικό – της εποχής, θα δούμε πως γύρω απ' αυτό τον άξονα περιστρέφεται. «Ένας για όλους. Όλοι για έναν». «Όλοι οι Γερμανοί έχουν δικαίωμα στην ευημερία» κλπ. Εν πάση περιπτώσει, το συμπέρασμα είν' ένα. Το N.S.D.A.P. μπορεί και διεξάγει τη μεγαλύτερη προεκλογική εκστρατεία όλων των εποχών, βασιζόμενο στην εθελοντική προσφορά – οικονομική και πραχτική – των οπαδών του.

Η συγκινητική ψυχολογική και πραχτική κινητοποίηση των λαϊκών δυνάμεων του K.K. και του N.S.D.A.P., κατάφερε να ψαλιδίσει αρκετά τα φτερά του Χίντενμπουργκ. Ο τελευταίος δεν μπόρεσε να κερδίσει την απόλυτη πλειοψηφία. Απόσπασε το 49,6% του εκλογικού Σώματος. Ο Χίτλερ πήρε το 30,1%, ο Τάιλμαν το 13% κι ο Ντύστερμπεργκ το 6,8%.

Παρά τη μεγάλη του διαφορά απ' τον Χίντενμπουργκ, ο Χίτλερ είχε καταγάγει ένα μεγάλο θρίαμβο. Οι ψήφοι του N.S.D.A.P. αυξήθηκαν, σε σύγκριση με το 1930, κατά 86%. Κέρδισε πέντε εκατομμύρια νέους ψηφοφόρους! Το κωμικοτραγικό της ιστορίας είναι πως το Επιτελείο των Ναζί ένωθε απελπισμένο, επειδή ο Χίντενμπουργκ δεν είχε πάρει την απόλυτη πλειοψηφία. Τώρα θα γίνονταν επαναληπτικές εκλογές. Τα ταμεία του Κόμματος όμως ήταν άδεια. Κατ' ανάγκη λοιπόν, η δεύτερη προεκλογική εκστρατεία του Χίτλερ, ήταν κατά πολύ πιο υποβαθμισμένη απ' την πρώτη.

Οι επαναληπτικές εκλογές έγιναν στις 10 τ' Απρίλη. Ο Εβραίος Ντύστερμπεργκ παραιτήθηκε και παρότρυνε τους οπαδούς του να ψηφίσουν υπέρ του «Στρατάρχη». Το K.K. όμως κατέβηκε. Κι έκανε πολύ καλά. Απόδειξε πως δε δεσμευόταν από κανέναν. Είχε τη δική του προσωπικότητα κι επέμενε να την κρατά αδιάφθορη. Ο Χίντενμπουργκ ανέβασε τη δύναμή του στο 53%. Είχε κερδίσει την απόλυτη πλειοψηφία οικειοποιούμενος το 60% των ψήφων του Ντύστερμπεργκ. Ο Χίτλερ ανέβηκε στο 36%. Ο Τάιλμαν έπεσε στο 10,3%. Συνεπώς ο Χίτλερ είχε αποσπάσει ένα 3% των Κομμουνιστικών ψήφων!!

*
* *
*

Τα πράγματα για το κατεστημένο δεν ήταν και τόσο ρόδινα. Αυτό που φοβόνταν τα μέλη του έγινε. Ο Χίντενμπουργκ έχασε μεγάλο

μέρος της δημοτικότητάς του. Ενώ οι Ναζί αύξησαν κατά 86% τη δύναμή τους. Διαπιστώνοντας την εξάντληση του N.S.D.A.P., προσπάθουν να το πλήξουν με «κεραυνοβόλα» επίθεση. Μια ομάδα τοπικών κυβερνήσεων κι ιδιαίτερα εκείνες των δύο ισχυρότερων κρατών – της Πρωσίας και της Βαυαρίας – απαιτούν απ' την Κεντρική κυβέρνηση Μπρύνινγκ, τη διάλυση των S.A. Η Πρωσική αστυνομία εισβάλλει αιφνιδιαστικά στο χτίριο όπου στεγάζονταν τα γραφεία του N.S.D.A.P., στο Βερολίνο. Την επομένη ο διευθυντής της Βερολινέζικης αστυνομίας προβαίνει σε μερικές πομπώδεις δηλώσεις. Ανακοινώνει πως ανακαλύφθηκαν πολλά ενοχοποιητικά για τα S.A. έγγραφα. Το περιεχόμενό τους «αποδεικνύει πεντακάθαρα πως οι ένοπλες δυνάμεις του N.S.D.A.P., σχεδίαζαν την πραξικοπηματική κατάληψη του Βερολίνου». Ο Χίτλερ προκαλεί δημόσια την αστυνομία, να δώσει στη δημοσιότητα τα έγγραφα. Ο Μπρύνινγκ απαντά πως δήθεν μελετούνται. Όταν τελειώσει η μελέτη κι η ταξινόμησή τους, θα θεθούν στη διάθεση του κοινού. Ποτέ δε θα τελειώσει η ταξινόμηση. Ποτέ δε θα δοθούν στη δημοσιότητα. Απλά επρόκειτο για ένα προπαγανδιστικό πυροτέχνημα. Σκοπός του να πληγεί το γόητρο του N.S.D.A.P. Πολύ φτηνό πυροτέχνημα όμως για να βρει την παραμικρή απήχηση. Αλλά οι κυβερνήσεις της Πρωσίας και της Βαυαρίας δεν εννοούν να κάνουν πίσω. Προχωρούν σε μια κοινή ανακοίνωση. Τα S.A. των περιοχών τους τίθενται υπό απαγόρευση.

Και μια βασική για μας παρατήρηση, σχετικά με τα S.A. Και τι δεν έχει γραφτεί γι αυτά! Τους καταλογίζουν ό,τι μπορεί να βάλει ο ανθρωπίνος νους. Όλες οι «απόψεις» για το «ποιόν» τους, συγκλίνουν στ' ότι τα μέλη τους προέρχονταν απ' το «λούμπεν» προλεταριάτο. Αν αναλύσουμε όμως τη λέξη «λούμπεν» με βάση τα τότε Γερμανικά κοινωνιολογικά δεδομένα, θα δούμε πως η μόνη ερμηνεία που μπορεί να της δοθεί, είναι μία. Άνεργος εργάτης. Προσοχή. Έξι ως επτά εκατομμύρια άνεργοι περιφέρονται εδώ κι εκεί, αναζητώντας μ' αγωνία ένα πιάτο φαί. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν εξαναγκαστεί απ' τη δολοφονικότητα της κυβέρνησης και των «σαλονιών» που τη στηρίζουν, να ζουν «παρασιτικά». Ταυτόχρονα όμως αποτελούν – λόγω της μιζέριας τους – το πλέον συνειδητοποιημένο κομμάτι του Γερμανικού λαού. Η τραχύτητα του χαρακτήρα τους αποδεικνύει τη συνειδητοποίησή τους. Κατά συνέπεια τα S.A. επαντρώνονται από «άνεργους εργάτες»... Αυτά...

Είτε έτσι είτε αλλιώς, η άνοδος του N.S.D.A.P. λειτούργησε σαν το «συγκινησιακό πρωταρχικό ταρακούνημα» στη συνείδηση ενός μαθημένου ν' αδρανή λαού. Απελευθέρωσε τις πολυποικίλες φυγόκεντρες δυνάμεις που μέχρι τώρα ελόχευαν στη σκιά των κοινωνικών διεργα-

σιών. Οι θαμμένες παρορμήσεις μετασχηματίζονταν σ' εκρηκτική αδημονία για δράση – εκδίκηση. Κάτω απ' την απειλητική ομίχλη, που η εθνικοσοσιαλιστική δυναμική σώρευσε πάνω απ' το κεφάλι της, η ολιγαρχία – τόδαμε αυτό – διασπάται. Το κάθε τμήμα της κοιτάζει να διασώσει ό,τι προφτάσει απ' τα δικά του συμφέροντα. Μέσα απ' αυτό το οπτικό πρίσμα, πρέπει να δούμε τις αλληπάλληλες μηχανορραφίες των διάφορων οικονομικών κύκλων. Όλες τους περιστρέφονται γύρω απόναν και μόνο άξονα. Ποιος θα προσεταιριστεί πρώτος τον Χίτλερ. Επρόκειτο για έναν αγώνα δρόμου... πάνω σ' αναπτυκτικές πολυθρόνες μισοσκότεινων γραφείων. Μια κούρσα δολοπλοκιών δηλαδή. Ο Χίτλερ – πιστός στις... καλύτερες παραδόσεις της Γερμανικής πολιτικής ζωής – επωφελείται απ' όπου λάχει. Εκμεταλλεύτηκε την «αριστοκρατία» της γης πρώτα. Όταν στέρεψε η ανοχή κι ως ένα σημείο η «τσέπη» της, στράφηκε προς τους βιομήχανους. Γνώριζε πως οι μόνοι ικανοί να στηρίξουν το αναπτυξιακό μοντέλο που οραματιζόταν, ήταν αυτοί. Από τούτη την άποψη οι υποσχέσεις που τους έδινε ήταν ειλικρινείς. Τους τόνιζε, πως το νέο αυτό κράτος και σφριγηλό Ράιχ που «ονειρευόταν», απαιτούσε πάνω απ' όλα την ύπαρξη μιας δυναμικής «Εθνικής» βιομηχανίας. Ήταν όμως ανειλικρινής όταν τους υποσχόταν τη γαργαλιστική για τα στομάχια τους προοπτική της πλήρους ασυδοσίας τους.

Γεγονός είναι ότι το N.S.D.A.P. έχει επεξεργαστεί στην ολότητά της ήδη την οικονομική του προοπτική. Το οικονομικό κραχ του 1929 επέβαλε την ανάγκη νέας πρωταρχικής οικονομικής συσσωρεύσης. Η μόνη δεξαμενή απ' όπου θα μπορούσε ν' αντληθεί τούτη η συσσωρεύση, βρισκόταν στην κρατικοποίηση των αντιπαραγωγικών χτημάτων των Γιούνκερς. Καθώς και στη δήμευση της κινητής τους περιουσίας. Μ' άλλα λόγια, η «αριστοκρατία» της γης θα χρηματοδοτούσε τη νέα εκβιομηχάνιση. Ό,τι έκαναν στην ίδια περίπτωση κι οι Μπολσεβίκοι.²⁵⁸

Απ' τη μεριά της η «αριστοκρατία» αναλίσκεται σε σπασμωδικές αμυντικές μηχανορραφίες.

Το ιδιωτικό της «κρατίδιο Ράιχσπερ», έχει πάψει να ναι αποκλειστικό της φέουδο. Έχει «διαβρωθεί» κι απ' τη βιομηχανική τάξη κι απ' το

258. Υπήρχε όμως μια κολοσσαία διαφορά. Ο Στάλιν κατάλαβε, πως αν προχωρούσε σε μια κατευθείαν χρηματοδότηση της βιομηχανίας απ' την αγροτιά, το αποτέλεσμα θα 'ταν ένα εφήμερο πυροτέχνημα. Ένα πυροτέχνημα, που θα τινάζε κάποια στιγμή τα πάντα στον αέρα. Έπρεπε λοιπόν πρώτα απ' όλα, να γίνει ικανή η Σοβιετική γεωργία να χρηματοδοτήσει τη βαριά βιομηχανία. Αυτό το ρόλο ανέλαβε να διεκπεραιώσει η Νέα Οικονομική Πολιτική (Ν.Ε.Π.). Πράγματι. Η Ν.Ε.Π. θ' ανταποκριθεί στην αποστολή της. Η Σοβιετική γεωργία θ' αναζωογονηθεί και, στη δοσμένη στιγμή, θα στηρίξει με ιδεώδη τρόπο την εκβιομηχάνιση. Βλ. Νίκος Βεργίδης: «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ». Αθήνα, 1984.

M.S.P.D. κι απ' το K.K. κι απ' το N.S.D.A.P.²⁵⁹ Μοναδικό οχυρό που της έχει απομείνει, ο Πρόεδρος Χίντενμπουργκ. Ωστόσο ο Στρατάρχης είναι ήδη υπέργηρος και πάσχει κι από γεροντική άνοια. Η περίπτωση θανάτου του, τη γεμίζει απελπισία. Στην ουσία το μόνο που την ενδιαφέρει πια, είναι να κερδίσει χρόνο. Προσεγγίζει άλλη μια φορά το Χίτλερ, δοκιμάζοντας να παίξει το χαρτί που της έχει απομείνει. Το της εξουσίας.

Είναι σ' αυτή τη γραμμή πλεύσης που ο «Πολιτικός Σύμβουλος» του Χίντενμπουργκ Στρατηγός Σλάιχερ – τ' όνομά του στα Γερμανικά σημαίνει ... μηχανορράφος – αποκαθιστά επαφή με τους Ραϊμ, Γκαϊμπελς, Γκαϊρινγκ. Παριστάνει τον αηδιασμένο κι «ανανήψαντα». Ξεπερνάει κάθε επιτρεπτό όριο γλοιώδους συμπεριφοράς. Ισχυρίζεται «πως τ' όνειρό του είναι να δει τα S.A. ενσωματωμένα στη Βέρμαχτ». Όταν συναντιέται με τον Χίτλερ του προσφέρει το κεφάλι του Μπρύνινγκ. Μόνο αντάλλαγμα, η συγκατάθεση του τελευταίου στη διάλυση του Ράιχσταχ και στην περιβολή του Χίντενμπουργκ μ' έχταχτες εξουσίες, ώστε να μπορεί να κυβερνάει με διατάγματα.

Ο Χίτλερ βλέπει πως μόνο όφελος θα 'χε από μια συγκατάνευσή του. Και μόνο τ' αλληλοφάγωμα των διαφόρων φατριών που θ' ακολουθούσε, θα επιτάχυνε τις διαδικασίες προς την τελική τους αποσύνθεση. Αλλά έχει να υποβάλει πρώτα έναν όρο. Την άρση των απαγορεύσεων γύρω απ' τη δράση του Κόμματος και των S.A.²⁶⁰ Ο Σλάιχερ δεν έχει κανένα πρόβλημα να δεχτεί «την ορθότητα του όρου». Έτσι στη συνεδρίαση του Ράιχσταχ – 10 Μάη – σχετικά με την ψήφιση ή όχι του νομοσχεδίου για τη διάλυση των S.A., ο Γκράινερ γνωρίζει εξευτελιστική ήττα. Ο Σλάιχερ διοχετεύει στους συντηρητικούς βουλευτές την αντίθεση του «Στρατάρχη», για τη διάλυση των S.A. Η πρόταση του τοποτηρητή, της μετασχηματισμένης σε βιομηχανική παλαιοφεουδαρχικής μερίδας στη Βέρμαχτ, καταψηφίζεται. Αγανακτισμένος ο Γκράινερ τρέχει και διαμαρτύρεται στον Χίντενμπουργκ. Ο αιώνας θρασυδείλος «Στρατάρχης» τον αποπέμπει με σκαιό τρόπο.²⁶¹

Στις 29 του Μάη ο Χίντενμπουργκ καλεί τον «Καγκελάριο της

259. Γύρω απ' τις ανακατατάξεις στη Βέρμαχτ, βλ. T.L. Jarman: «THE RISE AND FALL OF NAZI GERMANY». London, 1955, κεφ. VI.

260. Για μια ενδιαφέρουσα, όσο κι αποκαλυπτική παρουσίαση, των συναντήσεων Χίτλερ - Σλάιχερ, βλ. Göbbels, ό.π., σελ. 44 κ.ε. Στη σελίδα 48, ο Γκαϊμπελς παρατηρεί, πως η προεδρική διακυβέρνηση με διατάγματα δεν είναι τίποτ' άλλο, από ένα μεσοδιάστημα προς την κατάληψη της εξουσίας απ' το N.S.D.A.P. Κάτι περισσότερο. Θα συνεργήσει ώστε ν' ανοίξουν διάπλατα οι πόρτες, που οδηγούν σ' αυτή.

261. Για τη συνάντηση Χίντενμπουργκ - Γκράινερ και την ανέντιμη στάση του γεροθρασυδείλου, βλ. Wheeler-Bennet, ό.π. σελ. 384-386.

πεινας» Μπρύνινγκ και του ζητά να παραιτηθεί. Ο Μπρύνινγκ συμμορφώνεται αυτοστιγμεί. Στην πραγματικότητα επιδίωκε κι ο ίδιος την παραίτησή του. Το «Κόμμα του Καθολικού Κέντρου» στο οποίο ανήκε, συνειδητοποίησε τη φθορά του στην εξουσία. Αποφάσισε λοιπόν ν' απαγκιστρωθεί απ' την Αρχή, μπας κι αποκτήσει «αγωνιστικά εύσημα». Ταυτόχρονα η ηγεσία του μπαίνει κι αυτή στο κυνήγι της Χιτλερικής εύνοιας. Ο επίσημος ιστορικός του Καθολικισμού Lewy, ομολογεί πολλά χρόνια αργότερα: «Ο αιδεσιμότατος Λούντβιχ Κάας – ο ηγέτης του Κόμματος των Καθολικών (Σ.Τ.Σ.) – διαπίστωσε στα 1931-1932, πως έπρεπε να επανεξετάσει τις σχέσεις της Εκκλησίας με τον Χίτλερ, δεδομένου ότι πολλοί Καθολικοί είχαν προσχωρήσει στις γραμμές του N.S.D.A.P. Η νίκη των Εθνικοσοσιαλιστών ήταν ζήτημα χρόνου. Έπρεπε λοιπόν να κολακευτεί απ' την Εκκλησία ο Χίτλερ, προκειμένου να προφυλάξει τα μέλη της από τυχόν βιαιοπραγίες των Ναζιστών αλητών».²⁶²

Τα παραπάνω δεν είναι τίποτ' άλλο από μονότονη επανάληψη των όσων έγραψε το επίσημο όργανο του Γερμανικού Καθολικισμού «Ντότσε Ρεπουμπλικ», στις 23 Μάη 1932. Όσο και να προσπαθούν οι «θεολόγοι του Παπισμού» να μπαλώσουν εκ των υστέρων τα πράγματα, η αλήθεια είναι μία.²⁶³ Η καθολική εξουσία κολάκεψε το Χίτλερ, προκειμένου να διασώσει τη στενή οικονομική της υπόσταση. Ήταν κι αυτή ένα κρατίδιο. Με τις επενδύσεις του, την περιουσία του κλπ. Το τελευταίο πράγμα που την ένοιαζε ήταν οι σκοτούρες του «ποιμνίου» της.²⁶⁴ Απόδειξη των λεγομένων μας είναι, ότι με το που παραιτήθηκε ο Μπρύνινγκ οι Καθολικοί υπέβαλαν στο Ράιχσταχ ένα νομοσχέδιο για μοίρασμα της γης. Ήξεραν πως θ' απορριφτεί, όπως κι έγινε. Τόσο καιρό όμως που 'χαν την εξουσία, δε διανοήθηκαν ποτέ μια τέτοια πράξη...

Αμέσως μετά την παραίτηση του Μπρύνινγκ, ο Χίντενμπουργκ συναντιέται με τον Χίτλερ. Ύστερ' από μαραθώνια παζαρέματα ο Χίτλερ δέχεται την υπόδειξη του Γερο-Προέδρου να οριστεί Καγκελά-

262. Βλ. G. Lewy: «ΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΚΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ». Αθήνα, 1965.

263. Βλ. τις γελοίες δικολογίες του Επίσκοπου Κάρσο, όπως τις παραθέτει ο πάντα οξυδερκής Farge, στο «L'ATTENTAT DU VATICAN», Paris 1947. Σύμφωνα με τα λεγόμενα, του – δόξα τον... Δία μακαρίτη τώρα – Κάρσο, η Καθολική Εκκλησία αντιμετώπισε τον Εθνικοσοσιαλισμό σαν πείραμα. «Έπρεπε να του δοθεί η ευκαιρία, να δείξει τι μπορεί να κάνει». Πείραμα; Έστω. Ένα αναγκαστικό όμως πείραμα, ώστε να δουν οι Καθολικοί αν υπάρχει ελπίδα να διασώσουν την οικονομική τους υπόσταση.

264. Για μια καλή ενημέρωση της βρώμικης πολιτικής των Καθολικών της εποχής εκείνης, εχτός απ' το βιβλίο του Farge, βλ. J. Nobecourt: «LE VICAIERE ET L'HISTOIRE». Paris, 1974.

ριος ο Φρανς «φον» Πάπεν. Η εκλογή του «ευγενικού» αυτού «κυρίου» δεν ήταν τυχαία. Στο πρόσωπό του στήριζαν την ελπίδα ενός συμβιβασμού βιομηχάνων – «αριστοκρατών» για ενιαία αντιμετώπιση του Χίτλερ. Στην κυβέρνηση που σχημάτισε ο Πάπεν, την απόλυτη πλειοψηφία είχαν οι «αριστοκράτες». Γι αυτό κι ο λαός τη βάφτισε ειρωνικά «Υπουργείο των Βαρώνων». Ο Χίτλερ απαίτησε τη διενέργεια άμεσων εκλογών. Ο Πάπεν διαλύει πράγματι το Ράιχσταχ και προκηρύσσει εκλογές για τις 31 Ιούλη.

Στο μεταξύ η Γερμανία έχει εξελιχτεί σε πεδίο μάχης.²⁶⁵ Ενενήντα ένας νεκροί καταμετρούνται σε κείνο τον ταραγμένο Ιούνη.²⁶⁶ Το «Υπουργείο των Βαρώνων» πιστεύει πως βρήκε τη λύση στην απαγόρευση των συγκεντρώσεων. Αλλά είν' ένα μέτρο δίχως καμιά δυνατότητα εφαρμογής. Μια ανθρώπινη θάλασσα ακινητοποιεί με τους αγχώδεις κυματισμούς της κάθε πρόθεση αστυνομικής σύγκρουσης μαζί της. Στις 20 του Ιούνη ο Πάπεν επιβάλλει το στρατιωτικό νόμο στην Πρωσία. Ο Χίτλερ καταδικάζει έντονα την ενέργειά του. Θεωρεί την κυβέρνησή του προσωρινή. Κατά συνέπεια δεν της αναγνωρίζει το δικαίωμα να προχωρεί σε τόσο σοβαρές αποφάσεις.²⁶⁷ Την ίδια στιγμή ο Γκαϊμπελς σημειώνει στο ημερολόγιό του: «Είν' απόλυτη ανάγκη να πολεμήσουμε όσο μπορούμε, την αστική αυτή κυβέρνηση».²⁶⁸

Στις εκλογές της 31ης Ιούνη, το N.S.D.A.P. κυριολεκτικά σάρωσε. Πήρε 13.745.000 ψήφους, (37%). Έτσι αναδείχτηκε πρώτο Κόμμα στο Ράιχσταχ, όπου κατέλαβε 230 έδρες. Το δικό της ενδιαφέρον, είχε κι η άνοδος του K.K. Από 77 έδρες ανέβηκε στις 89. Το M.S.P.D. από 143 έδρες, έπεσε στις 133. (Είναι φανερό πως στις τάξεις του αναπτυσσό-

265. Πραγματικά, 20 μέρες πριν τις εκλογές, η Γερμανία βρίσκεται σε μια πρωτοφανή για την ιστορία της, αναστάτωση. Ένας επί αιώνες επαναπαυμένος στην όποια «μοίρα» του, λαός, δείχνει ν' ανακαλύπτει την ταυτότητά του. Μια ανθρώπινη λάβα κινείται απειλητικά, πέρα δώθε. Απειλητικά, ενάντια τίνος; Ενάντια σ' αυτούς που αμφισβήτησαν την ανθρώπινη υπόστασή της. Ποιοι συγκροτούν τούτη τη λάβα; Ο λαός που ακολουθεί τα δυο νεώτερα κινήματα της Γερμανικής ιστορίας. Δηλαδή το N.S.D.A.P. και το Γ.Κ.Κ.

266. Ο Lorimer, δίνει τα εξής νούμερα, σχετικά με τους Κομμουνιστές και Ναζιστές νεκρούς της εποχής. Πιο συγκεκριμένα: Κομμουνιστές 34. Ναζιστές 28. Βλ. «WHAR HITLER WANTS». London, 1939, σελ. 82 υποσημείωση 2. Ο Rechel αντίθετα, ανεβάζει τους Κομμουνιστές νεκρούς σε 38 και τους Ναζιστές σε 32. Βλ. «DEUTSCHER WIDERSTAND». Zürich 1947, σελ. 47-48. Τέλος, ο αναξιόπιστος «αγιογράφος» του Χίτλερ, Lichtenberger, μιλάει για 42 Ναζί νεκρούς και μόνο 20 Κομμουνιστές. Βλ. «L'ALLEMAGNE NOUVELLE». Paris, 1936, σελ. 179.

267. Franz von Papen: «MEMOIRS». New York 1953, σελ. 162-163.

268. Αναφέρεται απ' τον Γκράινερ, στο «DAS ENDE DES HITLERS - MYTHOS». New York, 1954, σελ. 52.

ταν σταθερό φιλοκομμουνιστικό ρεύμα). Τα κόμματα της δεξιάς και του κέντρου συντρίφτηκαν.²⁶⁹ Το λογικό θα 'ταν να καλέσει αμέσως τον Χίτλερ ο Χίντενμπουργκ και να του αναθέσει το σχηματισμό κυβέρνησης. Στο δύσσομο κόσμο των αραχνιασμένων «αριστοκρατικών» πύργων όμως, βασιλεύει το παράλογο. (Λ.χ. ο όποιος πατέρας που ξεσκιίζει τις σάρκες του για το πέταγμα του σπλάχνου του απ' το αστυνομικό παράθυρο, αδυνατεί να πιστέψει πως υπάρχουν άνθρωποι τόσο αισχροί σαν τους δολοφόνους του γιου του. Θεωρεί τη δολοφονία παράλογη. Κι όμως! Αυτοί που 'δωσαν εντολή στα υποκείμενα με τη στολή να δολοφονήσουν το κάθε παλικάρι του όποιου προλεταριάτου, θεωρούσαν την ενέργειά τους φυσιολογική).

Οι μέρες περνούσαν κι η πρόσκληση του ξεμωραμένου – ήταν ήδη 85 χρόνων – Γερο Προέδρου, δεν έλεγε να 'ρθει. Στο μεταξύ οι Ναζιστικές μάζες κινούνταν απειλητικά. Κόντευαν να εξαντληθούν τα τελευταία αποθέματα ανοχής τους. Είχαν παρατήσει τις δουλειές τους, τα σπίτια τους, τις οικογένειές τους. Είχαν αποδυθεί σ' έναν τριχρονο σκληρό αγώνα, με σκοπό την επικράτηση του N.S.D.A.P. Η παλιά Γερμανοειδής ταύτιση ατόμου - κράτους, είχε μετασηματιστεί στη συλλογική τους συνειδηση σε ταύτιση με το Κόμμα. Ο Χίτλερ τους είχε εμπνεύσει τ' όνειρο της άμεσης προοπτικής. Οι κωλυσιεργίες όμως των κρατούντων καθυστέρουσαν τον ερχομό τ' ονείρου. Ενός ονείρου που το 'χαν κάνει οι ίδιοι προσιτό με τους αγώνες τους. Ποιοί κωλυσιεργούσαν; Αυτοί, που όπως είχε αποδείξει ο «Φύρερ» ρουφούσαν ανενόχλητοι και για δεκαετίες το αίμα τους. Τώρα πια τα συνθήματα μιλούν για έναν ολοκληρωτικό Σοσιαλισμό. Μιλούν για κρέμασμα των «αριστοκρατών» κλπ. Επίσημοι κι αυτοσχέδιοι ομιλητές υποδαυλίζουν το λαϊκό μίσος. Τρομαγμένοι οι χτεσinoί συνομιλητές του Χίτλερ – οι βιομήχανοι – αρχίζουν να βλέπουν την πικρή γι αυτούς αλήθεια. Ότι δηλαδή στη Γερμανία του Χίτλερ δε θα υπήρχε ιδιαίτερη γι αυτούς θέση. Ο Φουνκ θ' αποκαλύψει πως τον επισκέφτηκαν αντιπρόσωποι των φίλων του επιχειρηματιών. Του δήλωσαν πως αντιτίθονταν πλήρως στην ανάληψη της εξουσίας απ' τον Χίτλερ.²⁷⁰

Στις 13 Αυγούστου ο Χίντενμπουργκ συναντιέται με τον Χίτλερ. Είχε να του προτείνει μια «λύση». Πρώτα όμως εξαπέλυσε μια δριμύτατη επίθεση στις θέσεις του N.S.D.A.P. Το χαρακτήρισε «Επαναστατικό Κόμμα» που επιδίωκε να καταλύσει τις «πατριωτικές» παραδόσεις αιώνων. Στο τέλος μπήκε και στο ψητό. Το μόνο που η «συνειδησή» του επιτρέπει να κάνει, είναι να προτείνει στον Χίτλερ να μετά-

269. Shirer, σελ. 255.

270. Βλ. Ralph Fleury: «MODERN GERMAN HISTORY». New York 1953, σελ. 235.

σχει ισότιμα σε κυβέρνηση συνασπισμού. Ο Χίτλερ απόρριψε την πρόταση. «Ή την Καγκελαρία ή τίποτα», απάντησε.²⁷¹

Στις 15 Αυγούστου, απόλυτα εξακριβωμένες πληροφορίες διαρρέουν απ' την Προεδρία και πληροφορούν τον Χίτλερ ότι ίσως επίκειται σύλληψή του. Αυτό προκύπτει από μια μεταπολεμική πληροφορία του Ράουσιγκ. (Ηγέτης των Ναζί στο Δάντσιχ).²⁷² Ο Χίτλερ εκδίδει μια σειρά προτροπών για τα εκατομμύρια των οπαδών του. Τους καλεί να παραμείνουν ψύχραιμοι. Αλλιώς κινδυνεύουν να παίξουν άθελά τους, το παιχνίδι της «αριστοκρατίας».

Στις 17 Αυγούστου γίνεται ψηφοφορία στο Ράιχσταχ για την ανάδειξη Προέδρου. Νικητής, ο υποψήφιος των Ναζί Χέρμαν Γκαίρινγκ. Αυτό επιτεύχτηκε, χάρη στη συνεργασία των Καθολικών Βουλευτών. Εξηγήσαμε πριν τη νέα γραμμή πλεύσης που υιοθέτησε το Κόμμα τους. Τρομαγμένοι όλοι οι φορείς της ολιγαρχίας αποφασίζουν να σταματήσουν τις μεταξύ τους έριδες. Ν' αντικρύσουν κατάματα τη σκληρή πραγματικότητα. Το Κίνημα του Χίτλερ είχε πετάξει κάθε προσωπο. Ήταν ένας Μπολσεβικισμός μ' εθνικιστική μάσκα. Τους είχε εξαπατήσει όλους αυτός ο «χυδαίος Βοημός δεκανέας». Καιρός να συνενωθούν και να πάρουν αυτοί την πρωτοβουλία. Αποφασίζουν λοιπόν να ωθήσουν τα πράγματα στ' άκρα. Το σχέδιο βασιζόταν στην κήρυξη μιας καλυμμένης δικτατορίας. Ο Πρόεδρος Χίντενμπουργκ θα διαλούσε με «Προεδρικό Διάταγμα» το Ράιχσταχ. Κατόπιν θα εξουσιοδοτούσε την κυβέρνηση Πάπεν να κυβερνά με «Προεδρικά Διατάγματα» επί τέσσερα χρόνια. Ύστερ' από λίγο καιρό θα διέλυε, κυρύσσοντας τα παράνομα το N.S.D.A.P. και το K.K. Οι ηγέτες τους θα συλλαμβάνονταν και θα δικάζονταν για «Εσχάτη Προδοσία». Το M.S.P.D. κι οι σοσιαλογενείς Επαγγελματικές Ενώσεις συμφώνησαν να προσδώσουν το δημοκρατικό επίχρισμα στο όλο σχέδιο, κινητοποιώντας υπέρ του τα μέλη τους. Το λάθος των ολιγαρχικών κύκλων όμως ήταν, πως ενημέρωσαν και το Καθολικό Κόμμα. Μέσω των ηγετών του τελευταίου, η πληροφορία διοχετεύτηκε στο N.S.D.A.P.

Με το που 'μαθε το τι ετοιμαζόταν στο σκοτεινό παρασκήνιο ο Χίτλερ, ειδοποίησε τους Κομμουνιστές ηγέτες Τόλγκλερ και Τάιλμαν. Το σχέδιο αντιδράσης καταστρώθηκε από κοινού. Η πληροφορία που κατείχε ο Χίτλερ έλεγε πως το Προεδρικό πραξικόπημα θα εκδηλωνόταν στην πρώτη συνεδρίαση του Ράιχσταχ, στις 22 Αυγούστου. Στις 20 Αυγούστου ο Τάιλμαν υποβάλλει πρόταση μομφής ενάντια στην

271. Για μια έγκυρη αφήγηση της συνάντησης Χίντενμπουργκ - Χίτλερ, βλ. Meissner, ό.π. σελ. 188.

272. Βλ. Hermann Rauschning: «THE VOICE OF DESTRUCTION». New York, 1940, σελ. 96.

κυβέρνηση Πάπεν. Το N.S.D.A.P. ρίχνει το βάρος των 230 βουλευτών του υπέρ της άμεσης προτεραιότητας της πρότασης των Κομμουνιστών.

Στις 22 Αυγούστου λοιπόν, εκατοντάδες χιλιάδες Κομμουνιστές και Ναζί, κυκλώνουν το Ράιχσταχ και τους γύρω δρόμους. Οι Συντηρητικοί κι οι Σοσιαλιστές βουλευτές τα χασαν. Πιάστηκαν κυριολεκτικά εξ απήνης. Ταυτόχρονα οι Ναζί κι οι Κομμουνιστές βουλευτές διοχέτευαν φήμες, πως όποιος καταψηφίσει την πρόταση θα τον λυντσάρει το πλήθος. Ο Ταϊλμαν ανέβηκε στο Βήμα και ζήτησε να καταψηφιστεί το «Υπουργείο των Βαρώνων». Με το που κατέβηκε, ζήτησε να μιλήσει ο Πάπεν. Όλοι γνώριζαν τι θα πει. Θα διάβαζε το διάταγμα διάλυσης του Ράιχσταχ, πριν αρχίσει η ψηφοφορία.²⁷³ Ο Πρόεδρος του Σώματος Χέρμαν Γκαϊρινγκ έκανε πως δεν τον άκουσε. Με γυρισμένο αλλού το πρόσωπό του για να μην τον βλέπει, ζήτησε να αρχίσει η ψηφοφορία. Ταυτόχρονα, Ναζιστές και Κομμουνιστές Βουλευτές συνωστίζονταν μπροστά στον Πάπεν. Δήθεν τυχαία, μη επιτρέποντάς του να προχωρήσει στο Βήμα. Όταν τέλειωσε η ψηφοφορία, η πρόταση των Κομμουνιστών είχε συγκεντρώσει τη συντριπτική επιδοκιμασία: Υπέρ 513, κατά 32. Αμέσως μετά την καταμέτρηση των ψηφοδελτίων, ο Γκαϊρινγκ χαμογελώντας ειρωνικά ευδόκησε να διαβάσει το Διάταγμα που ο κατακόκκινος από οργή Πάπεν είχε πετάξει εν τώ μεταξύ στο γραφείο του. Όταν τέλειωσε την ανάγνωση γύρισε κι είπε στους Βουλευτές ότι το Διάταγμα είν' άκυρο. Φέρνει την υπογραφή ενός Καγκελάριου που 'χει καταψηφιστεί απ' το Ράιχσταχ!...

Η μεγαλοφυΐα του Χίτλερ είχε εξαρθρώσει μ' αυτό το κωμικοτραγικό περιστατικό όλο το πλέγμα των συνωμοσιών. Τώρα πια ο Χίντενμπουργκ δεν είχε άλλη διέξοδο απ' την προσφυγή σε νέες εκλογές. Σ' αυτές τις εκλογές το N.S.D.A.P., αναγκάστηκε να περιοριστεί σε μια υποτυπώδη προεκλογική εκστρατεία. Τα ταμεία του ήταν ολότελα άδεια. Οι ελάχιστοι χρηματοδότες με κάποια οικονομική επιφάνεια, το εγκατέλειψαν. Να φανταστεί κανείς, πως ο Γκαϊμπελς πανηγυρίζει στο ημερολόγιό του, επειδή το Κόμμα κατάφερε να μαζέψει 8.000 μάρκα από συνδρομές των μελών του. Ωστόσο, η συλλογική συνείδηση του Κόμματος κάπου το επεδίωκε να 'αποδεσμευ-

273. Ο Drechsler, στο «CINQ MOIS TRAGIQUES». Paris 1935, θα ισχυριστεί, πως ο Πάπεν ενεργούσε βάσει συμφωνίας με τον Χίτλερ. Πρόκειται όμως για εντελώς αστήριχτο ισχυρισμό, που διαστρέφει την ιστορική αλήθεια. (Ωστόσο κατανοούμε την πίκρα, την εντελώς ανθρώπινη πίκρα, του εξαναγκασμένου να ζει μακριά απ' την πατρίδα του, Drechsler. Μόνο που η ιστορία είν' άλλο πράγμα. Η ψυχρή ανασύνθεσή της, βοηθάει περισσότερο απ' τον όποιο στρουθοκαμηλισμό).

τεί το Κίνημα απ' τους διάφορους κεφαλαιούχους που κατά καιρούς δείχναν πως το στηρίζουν. Απόδειξη, ότι η θανάσιμη οικονομική του αδυναμία δεν το εμπόδισε να συνεχίσει αμειώτη την ταξική του πάλη. Οργάνωνε τη μια μετά την άλλη τις απεργίες. Η μεγαλύτερη απ' αυτές - των εργατών που δούλευαν στις μεταφορές του Βερολίνου - οργανώθηκε σε συνεργασία με το Γ.Κ.Κ.

Τέλος πάντων, αποτέλεσμα τούτης της οικονομικής ανέχειας ήταν η απώλεια 2.000.000 ψήφων. Αντίθετα το Κ.Κ. ανέβασε τη δύναμή του από 89 σε 100 έδρες. Τό S.P.D. έπεσε στις 121, ενώ η δεξιά υπό τον Πάπεν κατέλαβε μόνο 52 έδρες. Γίνεται λοιπόν φανερό, πως παρά την κάποια απώλειά του το N.S.D.A.P. με τις 126 έδρες του, παράμενε σταθερά το μεγαλύτερο Κόμμα. Και μάλιστα με τεράστια διαφορά απ' το δεύτερο.

Ο Χίντενμπουργκ καταπατώντας κάθε έννοια αστικής «ηθικής», δίνει την εντολή εκ νέου στον Πάπεν. Ο Πάπεν συμβουλευτεί την ηγεσία του στρατού και της Πρωσικής αστυνομίας για τις δυνατότητες δυναμικής επιβολής της «τάξης». (Ενάμιση εκατομμύριο S.A. έχουν κυκλώσει το Βερολίνο ενώ τα εκατομμύρια των οπαδών του N.S.D.A.P., κινούνται απειλητικά βράζοντας από οργή). Η αστυνομία κι ο στρατός δηλώνουν αδυναμία να συγκρουστούν σ' οδομαχίες μ' ένα πλήθος εκατομμυρίων λαού. Ο Πάπεν αποκαμωμένος καταθέτει την εντολή.

Στις 15 Γενάρη το N.S.D.A.P. δέχεται ισχυρό κλονισμό με την παραίτηση του Γκρέγκορ Στράσσερ. Ο ίδιος ήταν που προκάλεσε και την κρίση. Στις 10 Νοέμβρη κατηγορεί τον Χίτλερ για λαθεμένη πολιτική γραμμή. Οι χειρισμοί του - ισχυρίζεται - απ' τη μια διώχνουν πολλούς απλούς Ναζί προς το Κ.Κ., ενώ παράλληλα απογύνωσαν το Κόμμα από κάθε χρηματοδότη. Ο Χίτλερ κατηγορεί τον Στράσσερ σαν όργανο της ολιγαρχίας. Τη γνώμη του επικροτούν κι όλα τα στελέχη του Κόμματος. Ο Στράσσερ νικιέται κατά κράτος. Αναγκάζεται να παραιτηθεί απ' όλα του τ' αξιώματα στο Κόμμα. Ταυτόχρονα διαπράττει και την τελευταία του προδοσία. Δίνει όλη την ιστορία της παραίτησής του στον Τύπο. Η ψυχρή επιστημονική ανάλυση των πραγμάτων μας πείθει, πέραν κάθε αμφιβολίας. Η κρίση την οποία προκαλεί ο Στράσσερ, εντάσσεται στα πλαίσια της ολιγαρχικής συνωμοσίας, που στοχεύει στη φθορά του N.S.D.A.P.

Στο μεταξύ, έχουν παραλύσει τα πάντα. Δεν υπάρχει κράτος. Οι λαϊκές μάζες έχουν καταλύσει κάθε έννοια «Αρχής». Κλεισμένοι στα εξοχικά ανάχτορά τους όλοι όσοι αλώνιζαν μέχρι τώρα, έχουν χάσει κάθε επαφή με την πραγματικότητα. Τυφλωμένοι απ' τον πανικό βάζουν τον υπηρέτη τους Χίντενμπουργκ να δώσει μια διερευνητική εντολή σχηματισμού κυβέρνησης, στον Σλάιχερ. Ο τελευταίος, σύντο-

μα διαπιστώνει το ανεδαφικό της προσπάθειας. Δεν υπάρχει κράτος. Αρκείται στο να καταθέσει την εντολή.

Ο Χίτλερ παρακολουθεί ήρεμος. Μια απλή χειρονομία του, φτάνει να του δώσει την απόλυτη εξουσία. Δεν το κάνει όμως. Γνωρίζει πως αργότερα θα κατηγορηθεί για πραξικόπημα. Θέλει λοιπόν να γίνουν όλα νόμιμα. Στις 28 Γενάρη 1933, ο Χίντενμπουργκ τον καλεί και του δίνει την εντολή. Μοναδικός όρος του Προέδρου, να ορκιστεί Υποκαγκελάριος ο Πάπεν.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η Ιστορική ασυνέπεια και πώς δολοφονείται

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Οι πραγματικοί εμπρηστές του Ράιχσταχ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β΄

Η αλήθεια για τη «Νύχτα των μεγάλων μαχαιριών»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ΄

Η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ΄

Ρηνανία: Η αρχή του τέλους

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε΄

Αντίστροφη πορεία προς τον αναπόφευκτο πόλεμο

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α΄

Οι πραγματικοί εμπρηστές του Ράιχσταχ

Στο κυβερνητικό σχήμα που ηγήθηκε ο Χίτλερ, οι Ναζί υπουργοί ήταν μόνο τρεις. (Μαζί με τον Χίτλερ). Ο Καγκελάριος Χίτλερ, ο υπουργός Εσωτερικών Φρικ κι ο υπουργός χωρίς χαρτοφυλάκιο, Γκαίρινγκ. Ο μόνος που 'χε κάποια θεωρητική δύναμη ήταν ο Χίτλερ. Ο Φρικ κατείχε μια θέση χωρίς κανένα αντίκρουσμα, δεδομένου ότι δεν έλεγχε την αστυνομία. Η Διεύθυνση της τελευταίας ανήκε στις κυβερνήσεις των διαφόρων κρατών. Ο ρόλος του Γκαίρινγκ πάλι, ήταν καθαρά διακοσμητικός.

Γεννιέται λοιπόν το ερώτημα: Γιατί δέχτηκε ο Χίτλερ να ηγηθεί ενός τέτοιου σχήματος; Στο παρελθόν είχε απορρίψει παρόμοια πρόταση του Χίντενμπουργκ. Γιατί την αποδέχτηκε τώρα; Τώρα που υπήρχε πλήρες κενό εξουσίας; Τώρα που το N.S.D.A.P. είχε υπό την κατοχή του τη μόνη ουσιαστική δύναμη; Δε χρειαζόταν παρά ένα νεύμα του Χίτλερ, για να χυμώσει ο λαός και να σαρώσει σε λίγη μόνο ώρα το σαπισμένο παλιό κράτος. Τι ήταν λοιπόν εκείνο που τον εμπόδισε να κάνει αυτό το απλό νεύμα;

Απ' ό,τι γνωρίζουμε, το παραπάνω ερώτημα δεν απασχόλησε ποτέ κανέναν ιστορικό. Ίσα-ίσα που όλοι «απορούνε» πώς το 37% του λαού επιβλήθηκε τόσο εύκολα, στο υπόλοιπο 63%. Η «απορία» τούτη είναι βλακώδης. Ο Χίτλερ και το N.S.D.A.P., δεν είχαν ν' αντιμετωπίσουν κανένα 63%. Απέναντί τους έστεκαν μερικά συντεχνιακά κρατίδια της τάξης του 10-15%. Κρατίδια, τα οποία βρίσκονταν σε μόνιμο οικονομικοπολιτικό ανταγωνισμό. Κατά συνέπεια ήταν απόλυτα εχθρικά μεταξύ τους. Ο μόνος περιστασιακός κι εύθραυστος συνεχτικός δεσμός, που επέτρεπε την κατά διαστήματα πολιτική τους συμπόρευση, ήταν η κατάπνιξη της όποιας λαϊκής αναταραχής.

Αλλ' ας επιστρέψουμε στο ερώτημά μας. Κρίνοντας τα γεγονότα σφαιρικά και σε σχέση με τους Ευρωπαϊκούς συσχετισμούς της εποχής, βλέπουμε πως μόνο μια απάντηση στέκει. Απλά ο Χίτλερ φοβήθηκε, πως αν παρέκαμπτε την Προεδρική συγκατάθεση και σχημάτιζε αμιγή κυβέρνηση του N.S.D.A.P., θα επέμβαιναν οι Αγγλογάλλοι και θα τον ανάτρεπαν, όπως θα δούμε στη συνέχεια της μελέτης μας. Ο φόβος

αυτός ήταν πολύ ρεαλιστικός. Στα 1934 οι Αγγλογάλλοι ήταν έτοιμοι να του επιτεθούν. Η «σφαγή των S.A.» δεν ήταν τίποτ' άλλο από υποταγή του στον ωμό εκβιασμό τους. Το αντίτιμο που του ζητήθηκε, προκειμένου ν' αποτραπεί η επίθεσή τους ενάντια στη Γερμανία. Ο Χίντενμπουργκ έκφραζε τη «Συνταγματική νομιμότητα». Αρκούσε μια έκκλησή του προς το Λονδίνο και το Παρίσι, για να πνιγεί στο αίμα του το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα. Γι' αυτό κι ο Χίτλερ έδειξε την αυτοσυγκράτηση που 'δειξε. Έπειτα, το κράτος βρισκόταν ουσιαστικά – μέσω του πολυπλόκαμου κομματικού μηχανισμού, που 'χε αναπτύξει το N.S.D.A.P. – στο έλεος των προθέσεων του. Αυτό αποδείχτηκε απ' την πρώτη κιόλας στιγμή. Είτε έτσι, είτε αλλιώς, έπρεπε να δοθεί στο εξωτερικό η εντύπωση της απόλυτα «νόμιμης ροής των πραγμάτων» στη Γερμανία. Όσο για το γιατί πέτυχε ο Χίτλερ, πιστεύουμε πως όσα έχουμε πει ως τώρα καλύπτουν πλήρως την «απορία». Ωστόσο, έχουμε να προσθέσουμε κάτι ακόμα. Ο Χίτλερ αποτελούσε τη φυσιολογική κατάληξη των διαφόρων Γερμανικών προτοσές. *Κι αυτό το πέτυχε γιατί ήταν ο μόνος ο οποίος αμφισβήτησε τη συνέπεια και τη λογική της Γερμανικής εξελικτικής αλληλουχίας.*

Ναι! Ο πρώτος που θα προχωρούσε στην πιο πάνω αμφισβήτηση θα 'ταν συνάμα κι η εκλεχτική κατάληξη των διαδικασιών, που την αναγκαιότητά τους αρνιόταν να δεχτεί. Οι Κομμουνιστές λ.χ., δεν αμφισβήτησαν την αναγκαιότητα των όσων είχαν προηγηθεί. Απεναντίας. Πίστευαν πως αν η πορεία της Γερμανικής ιστορίας δεν ήταν αυτή που ήταν, απλά δε θα 'χαν εμφανιστεί οι ίδιοι. Συνεπώς η αναγκαιότητά της ήταν δεδομένη. Μια αποθώωση της «διαλεχτικής μοιρολατρίας», δυστυχώς. Αντίθετα ο Χίτλερ μαστίγωνε αλύπητα όλες ανεξαιρέτα τις «σταθερές» της Γερμανικής κοινωνίας. Κατάγγελλε τις συντεχνιακές δομές, που στρέφαν Γερμανούς ενάντια σε Γερμανούς. Πρόβαλε τ' όραμα μιας μη συντεχνιακά διαιρεμένης Γερμανίας. Έτσι ερχόταν σε σύγκρουση με τα προτοσές, που 'φτιαξαν εκείνα που κατάγγελλε. Ταυτόχρονα ενώ κατηγορούσε αμείλιχτα τις υπάρχουσες τάξεις, τόνιζε πως θα 'χτιζε την «ιδανική» Γερμανία με βάση αυτές ακριβώς τις τάξεις.

Πάντως ο Χίτλερ φρόντισε να χρίσει τον Γκαίρινγκ υπουργό των εσωτερικών της Πρωσίας. Έτσι μπορούσε πια να ελέγχει την Πρωσική αστυνομία. Γεγονός είναι πως η άρχουσα τάξη έλπιζε να τον ποδηγετήσει, φθειροντάς τον στην εξουσία.²⁷⁴ Ήταν μια ελπίδα

274. Ο Πάπεν, ό.π., σελ. 245-246, μας μεταδίνει πως όταν ο Χίντενμπουργκ τον διόρισε Υποκαγκελλάριο, του 'πε ταυτόχρονα: «Ποτέ δε θα δεχτώ αυτόν τον Βοημό δεκανέα χωρίς να 'σαι και συ μπροστά. Προσέξτε Πάπεν. Πρέπει πάση θυσία να ελέγχετε τις εξτρεμιστικές κινήσεις τούτου του φανατικού κι όσο σας είναι δυνατό να τις ματαιώνετε».

φρούδα. Προϊόν της άγνοιας γύρω απ' το ποιές τρομαχτικές δυνάμεις παρήγαν το φαινόμενο Χίτλερ. Δυνάμεις που απελευθερώθηκαν απ' την προσωπικότητά του. Αποτελούσαν δε τ' απόσταγμα τριών αιώνων λαϊκής συσσώρευσης ιστορικού δυναμισμού. Το μέγεθος της βαθιάς άγνοιάς της για το τι σημαίνει Χίτλερ, θα το γνώριζε έναν περίπου μήνα μετά.

Στις 16 του Φλεβάρη εντελώς απρόοπτα, ο Χίτλερ θα συγκαλέσει έχταχτο υπουργικό συμβούλιο. Εκεί θ' ανακοινώσει, πως όπως έχουν τα πράγματα δεν μπορεί η κυβέρνηση ν' ασκήσει εποικοδομητικά τα καθήκοντά της. Το μόνο σωστό, είναι η νέα προσφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία. Εξάλλου η τωρινή σύνθεση του Ράιχσταχ, δεν εγγυάται την παροχή ψήφου εμπιστοσύνης. Η κυβέρνησή του δεν είν' επιφορτισμένη απ' τον Πρόεδρο να κυβερνά με διατάγματα. Συνεπώς οποιαδήποτε περαιτέρω παραμονή της θα συνιστά αντισυνταγματική πράξη. Πράγματι. Πάνω στην ανόητη βιασύνη τους να ποδηγετήσουν τον Χίτλερ και να διασώσουν τα προνόμιά τους, τ' αφεντικά του Χίντενμπουργκ παρέλειψαν να του πουν να δώσει στον Χίτλερ τα ειδικά δικαιώματα μιας «Προεδρικής κυβέρνησης».

Αυτό δεν το 'χε προβλέψει η «αριστοκρατία». Νέες εκλογές σημαίνουν καταστροφή γι αυτή. Με τον κρατικό μηχανισμό στα χέρια του το N.S.D.A.P. θα σάρωνε. Ο Χίτλερ όμως δεν παρατραβάει το σκοινί. Υπόσχεται στους υπουργούς του, ότι ανεξάρτητα απ' το αποτέλεσμα, αυτοί θα παραμείνουν στη θέση τους. Τονίζει ωστόσο, πως η απόφασή του για εκλογές είν' αμετάκλητη. Ταραγμένος ο Χίντενμπουργκ, του προτείνει τη «λύση». Θ' απαγορευτεί με Προεδρικό διάταγμα το K.K. Χωρίς τους 100 βουλευτές του, η κυβέρνηση θ' αποσπούσε ψήφο εμπιστοσύνης. Ο Χίτλερ αρνήθηκε, χαρακτηρίζοντας την Προεδρική υπόδειξη αντισυνταγματική.²⁷⁵ Ο Χίντενμπουργκ δεν είχε τίποτ' άλλο να κάνει, απ' το να υπογράψει το διάταγμα διάλυσης του Ράιχσταχ.²⁷⁶ Οι εκλογές ορίστηκαν για τις 5 του Μάρτη.

Στις 20 του Φλεβάρη, ο Χίτλερ προσκαλεί τους κυριότερους εκπρόσωπους της βιομηχανικής τάξης σε μια «ενημερωτική συζήτηση». (Στο κρατικό μέγαρο του Προέδρου του Ράιχσταχ, Γκαίρινγκ). Στο λιντεβού ήταν όλοι οι «εκλεκτοί κύριοι» που δέσποζαν στον τομέα της βιομηχανίας. Ήταν παρόντες ο Κρουπ «φον» Μπόλεν, ο Μπος, ο

275. Για τα πρακτικά της πρώτης σύσκεψης του υπουργικού συμβουλίου, καθώς και τις προτάσεις κι αντιπροτάσεις Χίντενμπουργκ - Χίτλερ, βλ. Πάπεν, ό.π., σελ. 257 κ.ε.

276. Σύμφωνα με τον Arthur Cuillaume «DE WEIMAR AU HITLER», Paris, 1954, ο Χίντενμπουργκ αναγκάστηκε να υποχωρήσει, γιατί φοβήθηκε μήπως ο Χίτλερ έβγαине δημόσια και κατάγγελλε στο λαό, την άρνηση του Προέδρου να ενεργήσει συνταγματικά. Κάτι τέτοιο, θ' ανέβαζε τον Χίτλερ στα ύψη του θεματοφύλακα της νομιμότητας.

Σνίτλερ, ο Σοσιαλιστής Πρόεδρος των «Ενωμένων Χαλυβουργιών» Φαίγκελρ κ.ά. Το ρόλο του μεσάζοντα – σύνδεσμου, τον είχε επιφορτιστεί ο Δρ. Σαχτ. Ο Χίτλερ τους μίλησε για πολλή ώρα. Οι όποιες διαφορές πρόκυψαν στο παρελθόν μαζί τους, «περασμένα-ξεχασμένα». Το θέμα είναι ότι πρέπει να προσαρμοστούν στην ιδέα, πως το N.S.D.A.P. είχε διαλέξει την καταπολέμηση της ανεργίας μέσω του επανεξοπλισμού. Αυτό σήμαινε πως τα εργοστάσιά τους θα 'ναι σε διαρκή κίνηση. Η οικονομική του επιλογή ήταν χρηματοδότηση της βιομηχανίας. Θα κρατικοποιούσε επίσης τη γη. Οι Γιούνκερς δε θα 'ναι πια ανταγωνίσими τάξη. Αλλά θα 'πρεπε κι οι βιομήχανοι να στηρίξουν τώρα το Κόμμα. 'Όλ' αυτά τα «ευεργετήματα» θα τα γευτούν μόνο αν το N.S.D.A.P. αποκτήσει την αρμόζουσα δύναμη. Συνεπώς και εν όψει εκλογών, ας δώσει ό,τι έχει ευχαρίστηση ο καθένας. Η «ελεημοσύνη» των «ενθουσιασμένων» βιομηχάνων, άγγιξε τα 3.000.000 μάρκα...²⁷⁷

Κύριο μέλημα του Χίτλερ προ των εκλογών, είν' η τρομοκράτηση των ψηφοφόρων του S.P.D. και του K.K. Γνωρίζει ότι αν δουν πως τα Κόμματά τους δεν έχουν ελπίδες πίεσης, τότε θα ψηφίσουν το N.S.D.A.P.²⁷⁸ Ας πατήσουμε σε στέρεο επιστημονικά έδαφος. Οι Κομμουνιστές κι οι Ναζί, αποτελούν τις δυο συνειδησιακές σφήνες στην καρδιά της Γερμανικής «καταστάλαξης». Οι περισσότερες επιδιώξεις τους συμπίπτουν. Κι οι δυο στοχεύουν σ' έναν κρατικομονοπωλιακό καπιταλισμό. Κι οι δυο οραματίζονται μια ολοκληρωτική «αταξική» κοινωνία, που θα επιβληθεί κατ' ανάγκη με τη βία. Κι οι δυο εκφράζουν τα «ταπεινά» στρώματα. Ε, λοιπόν, ο ένας απ' τους δυο πρέπει να λείψει απ' τη μέση. Διχτατορία και με τους δυο δε γίνεται. Χώρα βέβαια τις θεωρητικές διαφορές τους, που τις χωρίζει κολοσσιαία άβυσσος. Να γιατί ο Χίτλερ φροντίζει να βγάλει πρώτα τους

277. Για τις δυο συσκέψεις Χίτλερ - βιομηχάνων, κοιτά τις καταθέσεις των Σαχτ, Φουνκ, Γκέοργκ «φον» Σνίτλερ, στο «NAZI CONSPIRACY AND AGGRESSION, 10 VOLS WASHINGTON. U.S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE, 1946», Vols V, σελ. 495, VI σελ. 465, I.080, VII σελ. 501.

278. Στις 4 Φλεβάρη απαγορεύονται οι κομμουνιστικές διαδηλώσεις. Στις 10 του ίδιου μήνα, υποχρεώνονται να σφραγίσουν τα γραφεία τους όλα τα κομμουνιστικά έντυπα. Στις 12, απαγορεύεται το 80% των πολιτικών εκδηλώσεων του M.S.P.D.. Στις 14, αναστέλλεται το 60% των διαδηλώσεων, που 'χει αναγγείλλει το καθολικό «κέντρο». Το υπόλοιπο 40%, υφίσταται τις συνεχείς παρενοχλήσεις των S.A. Σε μια επίθεσή τους, τραυματίζεται ο Πρόεδρος των Καθολικών Συνδικάτων, Στέγκερβαλντ. Ο Μπρύνινγκ ζητάει την προστασία της αστυνομίας για τη βασική συγκέντρωση των Καθολικών του Βερολίνου. Η αστυνομία όμως υπερφαλαγγίζεται απ' οργισμένους S.A., που τραυματίζουν 300 Καθολικούς. Για τους παραπάνω διωγμούς κι ειδικότερα εκείνους του M.S.P.D., βλ. Lewis J. Edinger: «SOZIALDEMOKRATIE UND NATIONALSOZIALISMUS. DER PARTEI-VORSTAND DER S.P.D. IMM EXIL VON 1933-1945». Hannover-Frankfurt, 1960.

Κομμουνιστές απ' τη μέση. Αλλά αυτό δε σημαίνει τίποτα περισσότερο απ' ό,τι είπαμε πιο πάνω. Λίγες βδομάδες αργότερα, θα εξαφανιστούν απ' την επιφάνεια κι όλοι οι υπόλοιποι οικονομικοπολιτικοί σχηματισμοί. Ο Χίτλερ έχει αποφασίσει να βασίσει τη λαϊκή του εμπροσθοφυλακή, στους Κομμουνιστές και τα S.A. Ο όγκος των κομμουνιστικών μαζών θ' ανταποκριθεί στο κάλεσμα του «Φύρερ». Κι αυτό γιατί γνωρίζει – και θα το διαπιστώσει και στην πράξη – πως το εθνικό Σοσιαλιστικό καθεστώς, είν' ένα βαθιά λαϊκό καθεστώς. Σ' αντίθεση με τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης που 'ταν ολιγαρχικό έκτρωμα.

Στις 27 Φλεβάρη τη νύχτα, συμβαίνει το γεγονός που θα χαράξει ανεξίτηλα την εξέλιξη των πραγμάτων. Μιλάμε βέβαια για την περιλάλητη πυρκαγιά του Ράιχσταχ. Οι Ναζί διακήρυξαν απ' την πρώτη κιόλας στιγμή, πως επρόκειτο για «κομμουνιστικό έγκλημα». Πρώτος ο Γκαϊρινγκ, φρόντισε με ύποπτη σπουδή να δώσει το «στίγμα» της υπόθεσης. Την ίδια νύχτα – κι ενώ οι φλόγες αποτεφρώνουν το γιγάντιο νεοκλασικό χτίριο – αυτός απευθυνόμενος στους δημοσιογράφους λέει: «Οι Κομμουνιστές σχεδιάζουν πραξικόπημα. Ιδού η απόδειξη. Πρέπει να ενεργήσουμε ταχύτατα να τους προλάβουμε».²⁷⁹

Η όλη υπόθεση έχει κωδικοποιηθεί στην παγκόσμια «ιστοριογραφία», ως εξής: Απ' το μέγαρο του εκάστοτε Προέδρου του Ράιχσταχ, ξεκινούσε μια μεγάλη σήραγγα, που κατέληγε στο Ράιχσταχ. Μέσω αυτής διοχετευόταν το σύστημα κεντρικής θέρμανσης προς το τεράστιο χτίριο. Απ' το σπίτι του Γκαϊρινγκ λοιπόν, ξεκινά ο αρχηγός των S.A. του Βερολίνου Καρλ Έρνστ,²⁸⁰ ηγούμενος μιας ομάδας S.A. Φτάνουν στο Ράιχσταχ μέσ' απ' την υπόγεια σήραγγα. Κατόπιν τοποθετούν σε προκαθορισμένα επίκαιρα σημεία, εύφλεκτες ύλες και βενζίνη. Μετά από λίγο, ένας ανισόρροπος πυρομανής Κομμουνιστής, ο Μαρίνος βαν ντερ Λούμπε, μπαίνει στο Ράιχσταχ κι αρχίζει να πυρπολεί τα σημεία που τού'χαν υποδείξει οι S.A. από πριν. Τ' όλο σχέδιο αποσκοπούσε να δώσει στο Χίτλερ το πρόσχημα ν' απαγορεύσει το K.K. και να πετύχει ανεμπόδιστος τον αντικειμενικό του στόχο. Την επιβολή διχτατορίας. Αρχηγός της πλεχτάνης ήταν ο Γκαϊρινγκ. Υπάρχει άλλωστε κι η μαρτυρία του πρώην αρχηγού του Γενικού Επιτελείου στρατηγού Χάλντερ. Στη Νυρεμβέργη θα καταθέσει, πως σ' ένα γεύμα του Χίτλερ προς την πολιτικοστρατιωτική ηγεσία, άκουσε τον Γκαϊρινγκ να λέει: «Ο μόνος που γνωρίζει ποιος έκαψε το Ράιχσταχ, είμ' εγώ. Κι

279. Σχετικά με τη στάση του Γκαϊρινγκ, βλ. Rudolf Diels: «LUCIFER ANTE PORTAS». Stuttgart, 1950, σελ. 194.

280. Ο Έρνστ, πριν γίνει αρχηγός των S.A. του Βερολίνου, σ' ηλικία μόλις 29 χρονών, ασκούσε το επάγγελμα του σερβιτόρου.

αυτό, γιατί εγώ οργάνωσα την πυρπόλησή του».²⁸¹ Ο κατηγορηθείς σαν «ηθικός αυτουργός» του εμπρησμού Βούλγαρος Δημητρώφ πάλι, κατάφερε στην περιφημη δίκη του στην Λειψία, ν' αποδείξει την ενοχή του Γκαϊρινγκ.²⁸² Τέλος, υπάρχουν κι οι μαρτυρίες διαφόρων, πως είδαν άντρες των S.A. να περιφέρονται στο Ράιχσταχ, κρατώντας αναμμένους δαυλούς.

Ας επισημάνουμε όμως, πως η παραπάνω κωδικοποίηση βασίστηκε στον ορισμό: «Ποιός βγήκε κερδισμένος απ' την υπόθεση;» Τ' ότι ο κερδισμένος ήταν ο Χίτλερ, χωράει πολύ νερό. Ήταν τόσο χοντροκομμένο το πρόσημα τούτο. Απ' την επόμενη κιόλας μέρα ο Τύπος όλου του κόσμου τον χαρακτήρισε – μαζί με τον Γκαϊρινγκ βέβαια – πραγματικό εμπνευστή της υπόθεσης. Ύστερα, ο παγκόσμιος σάλος που ξεσηκώθηκε εναντίον του N.S.D.A.P. εξαιτίας του εμπρησμού, έβλαψε ανεπανόρθωτα το καθεστώς του. Συνεπώς, αποτελεί μεγάλο λάθος το ότι ο κερδισμένος ήταν αυτός. Όσο για την απαγόρευση του K.K., δε νομίζουμε πως χρειαζόταν τόσο κακό για να επιτευχθεί. Ας θυμηθούμε π.χ. την πρόταση του Χίντενμπουργκ προς τον Χίτλερ, ν' απαγορεύσει το K.K. Έτσι «απλά» και χωρίς κανένα πρόσημα.

Όσο για τον κομπασμό του Γκαϊρινγκ – που μας μεταφέρει ο Χάλντερ – όποιος μελετήσει προσεχτικά την προσωπικότητά του, θα διαπιστώσει πως πρόκειται για ένα προικισμένο άτομο μ' αναπτυγμένη την αίσθηση του χιούμορ. Στην προκειμένη περίπτωση, ίσως βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα λογοπαίγνιο του τύπου: «Αφού με θέλουν σώνει και καλά ένοχο του εμπρησμού, ε, τι να κάνουμε; Εγώ είμαι ο ένοχος». Όμως είν' ο Γκαϊρινγκ, που λίγο πριν την αυτοχτονία του στη Νυρεμβέργη, θα πει στον αρχηγό του O.S.S. – Μυστική Υπηρεσία των ΗΠΑ – Στρατηγό Ντόνοβαν: «Πρέπει να με πιστέψετε πως είμ' αθώος για το Ράιχσταχ. Τώρα πια βλέπω μπροστά μου την εχτέλεση. Γιατί

281. Βλ. Φραντς Χάλντερ: «HITLER ALS FELDHERR». München, 1954, τρίτη έκδοση, σελ. παραρτήματος I, 79.

282. Ο Γκιόργκι Δημητρώφ συνελήφθηκε μαζί με δυο συμπατριώτες του, τους Ποπώφ-Τάνεφ και τον ηγέτη του Γ.Κ.Κ. Τόλγκλερ, σαν «ηθικοί αυτουργοί» του εμπρησμού. Παραπέμφθηκαν όλοι τους στο δικαστήριο της Λειψίας. Εκεί ο Δημητρώφ, εχτελώντας καθηκόντα συνήγορου του εαυτού του ο ίδιος, γελοιοποίησε την κατηγορία. Μιλώντας με υπονοούμενα, «απόδειξε» πως η πυρκαγιά ξέσπασε μ' εντολή του Γκαϊρινγκ. Ταυτόχρονα τόνισε με θαυμαστή ακρίβεια, τα οφέλη που αποκόμισε ο Χίτλερ απ' το κάψιμο του Ράιχσταχ. Η συμπεριφορά του είν' ένα απ' τα φωτεινότερα παραδείγματα του αιώνα μας. Η δίκη μετατράπηκε, χάρη σ' αυτόν, σε μπούμερανγκ για το καθεστώς. Τελικά, ανάγκασε το δικαστήριο ν' αθώσει όλους τους κατηγορούμενους. Βλ. M.E. v. de Moro - Gialleri: «L' ASSASSIN, PINCENDIAIRE, GOERING C' EST TOI!», Paris, 1960. «THE BROWNBOOK OF THE HITLER TERROR AND THE BURNING OF REICHSTAG». «DIMITROFF CONTRE GOERING 2 LIVRE BRUN».

θα' λεγα ψέμματα; Σας δίνω το λόγο της τιμής μου πως δεν ξέρω τίποτα. Το λόγο ενός Πρώσου αξιωματικού. Δεν είχα καμιά ανάμειξη στον εμπρησμό του Ράιχσταχ».²⁸³ Τέλος, έχουμε και τη μαρτυρία του συγκρατούμενου του στη Νυρεμβέργη, «κόμη» Σβέριν «φον» Κρόζικ. Όταν ρώτησε τον Γκαϊρινγκ για το θέμα, αυτός του απάντησε: «Αγαπητέ Κρόζικ θα' μουν πολύ ευτυχής, αν είχα κάψει εγώ το Ράιχσταχ. Αλλά δυστυχώς δεν το' κανα».²⁸⁴ Όμως είτε έτσι, είτε αλλιώς δεν πρέπει να παρακάμψουμε αβασάνιστα το γεγονός πως ο Γκαϊρινγκ υπεράσπισε με φανατισμό και τα φριχτότερα εγκλήματα των Ναζί. Γιατί θα' φηνε την ευκαιρία του Ράιχσταχ να ξεφύγει απ' τη «δόξα» του;²⁸⁵

Αλλά το πιο αξιοσημείωτο στοιχείο της νύχτας που καίγεται το Ράιχσταχ, είναι το εξής: Μέχρι τότε όλοι αγνοούν την ύπαρξη της υπόγειας στοάς. Δεν τη γνωρίζουν ούτε καν οι επιφορτισμένοι με τη φρούρηση του χιτρίου αστυνομικοί! Όλος ο κόσμος μαθαίνει την ύπαρξή της την ίδια κείνη νύχτα απ' τον ίδιο τον Γκαϊρινγκ.²⁸⁶ Δηλώνει με τον πιο πομπώδη τρόπο, πως είναι πολύ πιθανό να χρησιμοποιήθηκε αυτή η στοά από Κομμουνιστές μεταμφιεσμένους σε S.A. Αλλά γιατί σε S.A.; Εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή, κανείς δε συνδέει τους S.A. με την πυρκαγιά.

Ας δούμε λοιπόν τα δεδομένα του φακέλου.

1. Ο Χίτλερ κι ο Γκαϊμπελς είν' αμέτοχοι στην πυρκαγιά. Μόνο ένας ηλίθιος θ' αναζητούσε τόσο χοντροκομμένο πρόσημα. Και σίγουρα ο Χίτλερ, κάθε άλλο παρά ηλίθιος ήταν. Η αθωότητα των Χίτλερ-Γκαϊμπελς προκύπτει σαφέστατα απ' το ημερολόγιο του δεύτερου. Εκεί περιγράφει τη στιγμή που πληροφορείται αυτός κι ο Χίτλερ τα περί φωτιάς, που ήδη μαίνεται.²⁸⁷ «... Βρισκόμαστε με τον Φύρερ στο σαλόνι

283. Βλ. «LES GRANDES ENIGMES HISTORIQUES DE NOTRE TEMPS». Edouard Bobrowski: Βερολίνο, 1933. «ΟΙ ΕΜΠΡΗΣΤΕΣ ΤΟΥ ΡΑΪΧΣΤΑΧ», τόμος 5, σελ. 132.

284. Βλ. Krosick count lutz swerin von: «ES GESCHAH IN DEUTSCHLAND» σελ. 66. Tübingen, 1952, σελ. 1975.

285. Για μια επαρκή κατανόηση της ψυχосύνθεσης του Γκαϊρινγκ, βλ. R. Manvell: «HERMANN GOERING», Paris, 1972. Δες ακόμα το υπερπολύτιμο από άποψη πρωτότυπων ντοκουμέντων, αλλ' ωστόσο αρκετά μεροληπτικό έργο, του Willy Frischauer: «THE RISE AND FALL OF HERMANN GÖRING». Boston, 1951.

286. Η συνειδητή παραπληροφόρηση από μερίδα ιστορικών δε γνωρίζει όρια. Π.χ. ο Delarue θα ισχυριστεί στα 1962, πως η ύπαρξη της στοάς θ' αποκαλυφτεί από Άγγλους δημοσιογράφους, την εποχή της σκιάδους αντιδίκης του Ράιχσταχ στο Λονδίνο. Βλ. «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΚΕΣΤΑΠΟ», σελ. 71, Αθήνα, 1984.

287. Κανείς ερευνητής δεν αμφισβήτησε ποτέ την ειλικρίνεια των εγγραφών του Γκαϊμπελς στο ημερολόγιό του. Είδαμε πως όχι λίγες φορές, επιτίθεται και στον ίδιο τον

του σπιτιού μου, ακούγοντας μουσική και συζητώντας. Ξαφνικά, ένα τηλεφώνημα απ' τον Δόκτορα Χανφσταϊνγκλ. Το Ράιχσταχ καίγεται. Είμαι βέβαιος πως λέει μυθοπλασίες κι αποφεύγω να ταραξω τον Φύρερ...».²⁸⁸

2. Κατά καιρούς εμφανίστηκαν πάμπολλοι Ναζί και διεκδίκησαν τις «δάφνες» του εμπρησμού. Οι αποδείξεις που προσκόμισαν όμως, κρίθηκαν απαράδεκτες. Τόσο απ' τις όποιες ανακριτικές Αρχές, όσο κι απ' τους ιστορικούς του γεγονότος.²⁸⁹

3. Σύμφωνα μ' έγκυρες πληροφορίες, εμφανίζονται άντρες των S.A. μ' αναμμένους δαυλούς, που τροφοδοτούν τη φωτιά.

4. Ο Γκαϊρινγκ σύμφωνα μ' όλες τις ενδείξεις είν' αμέτοχος.

5. Ο ίδιος ο Γκαϊρινγκ πρωτομιλάει για S.A. και για την υπόγεια σήραγγα. Στο «δικαστήριο» της Λειψίας δε διστάζει να επισημοποιήσει τις φήμες που τον θέλουν ηθικό αυτουργό του εμπρησμού, καταθέτοντας: «Ξέρω πως ισχυρίζονται ότι παραβρέθηκα στην πυρκαγιά τυλιγμένος με μια τήβεννο. Λησμόνησαν όμως να προσθέσουν, πως σαν δεύτερος Νέρων έπαιζα και τη λύρα μου».²⁹⁰

6. Ιδιαίτερο μυστήριο καλύπτει τη στάση του Κομμουνιστή ηγέτη Τόλγκλερ. Αποκαλύφθηκε πως την προηγούμενη της πυρκαγιάς μέρα, είχε συνεννοηθεί ν' αρχίσει συζητήσεις με το S.P.D., εν αγνοία του K.K. Στη «δική» της Λειψίας αντίθετα προς τον Δημητρώφ και την παλικαρία στάση του, αυτός έδειξε υποχωρητικός. Γεγονός είναι πως κράτησε αυτό που λέμε «Παθητική στάση». Το πράγμα αποχτά πολλαπλάσιο ενδιαφέρον, σχετικά με τις φημολογίες γύρω απ' την μετέπειτα τύχη του. Η επίσημη άποψη του K.K., τον θέλει να δολοφονείται σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Όμως ο Γκιζέβιους μας μεταφέρει μια πολύ πιο πιστευτή εκδοχή, επικαλούμενος και κάμποσες μαρτυρίες. Ο Τόλγκλερ, μας πληροφορεί, αφέθηκε αμέσως ελεύθε-

Χίτλερ ακόμα. Τ' όπτι είν' ειλικρινής στα γραφόμενά του, το δέχεται κι ο αδυσώπητος εχθρός του, Kurt Ries. Βλ. «JOSEPH GOEBBELS, THE DEVIL'S ADVOCATES». New York, 1949.

288. Βλ. Gobbels, «KAISERHOF», ό.π., σελ. 290-291.

289. Ακόμα κι ο Γκιζέβιους θα ισχυριστεί στην ανάκρισή του, πως ήταν παρών όταν οι Γκαϊρινγκ - Γκαϊμπελς, αποφάσισαν να κάψουν το Ράιχσταχ. Οι «σύμμαχοι» ανακριτές όμως - μαζί τους κι οι Σοβιετικοί - θεώρησαν την «αποκάλυψη» του ως καθαρή επιπόνηση, χωρίς να την επικαλεστούν σε κανένα έγγραφο σαν στοιχείο. Η απόρριψη της κατάθεσης του Γκιζέβιους μας δίνει και το μέτρο της ειλικρίνειας του Χάλντερ, δηλωμένου εχθρού του Χίτλερ. Για την κατάθεση του Γκιζέβιους βλ. «TRIAL OF THE MAJOR WAR CRIMINALS, BEFORE THE INTERNATIONAL MILITARY TRIBUNAL, 42 vols». Vol. 9, σελ. 731. Νυρεμβέργη, 1947.

290. Βλ. Frischaver, ό.π., σελ. 75.

ρος. Ξαναεμφανίστηκε το χειμώνα του 1939-1940 στο Μέτωπο της γραμμής Μαζινό. Ήταν αυτός που συνέτασσε τις φιλοναζιστικές προκηρύξεις, οι οποίες πετάγονταν στους Γάλλους φαντάρους. Κατόπιν χρημάτισε βοηθός του «Προστάτη» της Βοημίας - Μοραβίας Χάιντριχ, στην Πράγα.²⁹¹

7. Το δικό της ενδιαφέρον όμως, έχει κι η ταυτόχρονη παρουσία των τριών Βουλγάρων Κομμουνιστών Δημητρώφ, Ποπώφ, Τάνεφ, στο Βερολίνο τη στιγμή της πυρκαγιάς. Η Γερμανική κυβέρνηση ανακοίνωσε, πως οι τρεις Βούλγαροι - ο Δημητρώφ ήταν απ' τις πιο αχτινοβόλες μορφές της Κομιντέρν - βρίσκονταν παράνομα στη Γερμανία, αρκετούς μήνες πριν.²⁹²

7. Ο εμπρηστής Βαν ντερ Λούμπε, έχει καταχωρηθεί στις σελίδες της γενικής και, δυστυχώς, αφηρημένης ιστοριογραφίας, σαν ένας «ηλίθιος πυρομανής». Το κατηγορητήριο έλεγε, πως διατηρούσε σχέσεις με τους Κομμουνιστές Τόλγκλερ - Καϊνεν. Υπήρχαν μαρτυρίες γι αυτό. Κοιτάζοντας κατάματα το πράγμα, έχουμε να πούμε το εξής: Ένας διανοητικά καθυστερημένος άνθρωπος, δε γίνεται ποτέ Κομμουνιστής. Κομμουνιστής γίνεται κείνος, που 'χει τη δυνατότητα να κατανοήσει τις σχέσεις παραγωγής του περιγύρου του. Θα 'ταν αθέμιτο να πούμε, πως ένας καθυστερημένος νέος μπορεί να επιχειρήσει τέτοιες λεπτές αναλύσεις. Υπάρχει βέβαια η παθητική του στάση στη διάρκεια της «δικής». Έμοιαζε, θα πουν, με υπνωτισμένο. Δε συσπάστηκε ούτ' ένας μυς του προσώπου του, όταν άκουσε τη θανατική του καταδίκη. Οι Ναζί θα τον ξεπαστρέψουν 17 μόλις μέρες μετά την «ετυμηγορία» των «δικαστών». Θα διαδώσουν δε, πως και στη στιγμή της εχτέλεσής του, έμοιαζε εχτός τόπου και χρόνου. Αυτό όμως θα διαψευστεί απ' τους συντάχτες της έκδοσης, «DIMITROFF CONTRE GÖRING» 2e «livre brun» (κυκλοφόρησε στο Παρίσι το 1934). Σύμφωνα με τους συντάχτες της, λίγη ώρα πριν τον αποκεφαλισμό του, ο Λούμπε ούρλιαζε απεγνωσμένα: «Αφήστε με να μιλήσω επιτέλους».²⁹³

Προς μεγάλη δυστυχία μερικών ιστορικών - αν και γνωρίζουμε πως είναι τόσο χοντρόπετσοι, ώστε να μη τους καίγεται καρφί - η υπόθεση του εμπρησμού, κάθε άλλο παρά έχει ξεκαθαριστεί. Τα στοιχεία που

291. Βλ. Bernd Gisevius: «TO THE BITTER END» Boston, 1947. σελ. 39.

292. Βλ. «LES GRANDES ENIGMES» κλπ. ό.π., σελ. 157-158.

293. Λίγο πριν αρχίσει η δική της Λειψίας, έγινε μια αντιδική στο Λονδίνο. Πρόεδρος του «Δικαστηρίου», ήταν ο Λονδρέζος δικηγόρος και «Σύμβουλος του Στέμματος», Ντένις Νόουελ Πριτ. Ο «εισαγγελέας» και τα μέλη του σκιώδους δικαστηρίου ήταν προσωπικότητες απ' όλο τον κόσμο. Η «Απόφαση» που εκδόθηκε, θεωρούσε τον Βαν ντερ Λούμπε υποχρείο στα χέρια του Γκαϊρινγκ. Βλ. Ντελαρύ «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΓΚΕΣΤΑΠΟ». Αθήνα 1984, σελ. 67-69.

απαριθμήσαμε βουόν για κάτι φοβερά μπερδεμένο. Υπάρχει τρόπος να ξεδιαλύνουμε το μυστήριο; Ναι, υπάρχει. Φτάνει να ξεφύγουμε απ' τα δεσμά της υπεραπλούστευσης. Στην πραγματικότητα, οι ρίζες του γεγονότος βρίσκονται στα 1930. Τη χρονιά εκείνη αποκρυσταλλώνονται στο N.S.D.A.P. οι τάσεις που θ' αντιπαραταχθούν στην αιματηρή εκκαθάριση του 1934. Οι τάσεις αυτές βρίσκονται σε μόνιμη διαμάχη τρία χρόνια πριν την κατάληψη της εξουσίας. Εκφράζουν δυο διαφορετικές κοινωνικές δυνάμεις, που συνυπάρχουν στο Κόμμα. Η πρώτη τάση αποτελείται απ' τα S.A. Είναι υπέρμαχα της μετωπικής σύγκρουσης, με τα στηρίγματα του παλιού διεφθαρμένου κράτους. Η τάση αυτή καλύπτει τόσο τα μέλη των S.A. όσο και τα εκατομμύρια ανέργους οπαδούς του N.S.D.A.P. Όλοι αυτοί επιθυμούν την κατάληψη της εξουσίας εδώ και τώρα. Αφενός γιατί θέλουν να εκδικηθούν τους υπαίτιους της κατάντιας τους, αφετέρου γιατί προσδοκούσαν στην ανταμοιβή των αγώνων τους. Η δεύτερη τάση εκπροσωπείται απ' τους μη αντιμετωπίζοντες άμεσο πρόβλημα επιβίωσης μικρονοικοκυρήδες, μικρομεταπράττες και ταχτοποιημένους εργάτες. Οι παραπάνω επιθυμούν την ήρεμη ανέλιξη του Κόμματος στην εξουσία, με καθαρά νόμιμα μέσα. Ο δυναμισμός της πρώτης κατηγορίας τους τρομάζει. Έρχεται σ' αντίθεση με το αίσθημα εφησυχασμού τους. Δε θέλει ρώτημα, πως τα δύο εκατομμύρια χαμένοι ψήφοι των τελευταίων εκλογών, ανήκουν στις τάξεις τούτες.

Έχουμε σκιαγραφήσει τον τρόπο σκέψης του αρχικού πυρήνα των S.A. Προέρχονταν απ' τα παλιά μέλη των Σοσιαλιστικών Σοβιέτ εργατών-στρατιωτών. Το ότι τα μέλη του ήταν παλιοί βολεμένοι Σοσιαλιστές – που πετάχτηκαν στο δρόμο απ' το ίδιο τους το Κόμμα το M.S.P.D. – λειτούργησε καταλυτικά στην ψυχροσύνθεσή τους. Νιώθουν αβυσσαλέο μίσος ενάντια σε κάθε βολεμένο. Στο S.N.D.A.P., βρήκαν ό,τι γύρευαν. Βρήκαν έναν ηγέτη, που τους υποσχόταν την με κάθε τρόπο κατάληψη της εξουσίας. Την με κάθε τρόπο δηλαδή εκδίκησή τους. Σύντομα άρχισε να συρρέει στα S.A., ο καθένας που τον βασάνιζε κάποια τραυματική εμπειρία απ' τη συμπεριφορά του κράτους. Εκεί έβρισκε για πρώτη φορά το σεβασμό της προσωπικότητάς του. Ο Χίτλερ ενθάρρυνε με κάθε τρόπο την εισοδο στο Κόμμα, ατόμων με τη βούλα του «αντικοινωνικού». Δεν υπάρχει έγκλημα ενάντια στο κράτος των δολοφόνων, διακήρυττε. Μέχρι την εμφάνιση του Χίτλερ στην κοινωνική κονίστρα, κανένα Κόμμα ή Συνδικάτο δε δεχόταν στους κόλπους του αυτούς που 'χαν χαρακτηριστεί απ' το κράτος σαν «παράσιτα» της κοινωνίας. Το N.S.D.A.P. όμως, τους άνοιξε τις πόρτες του. Μπαίνοντας στο Κόμμα αυτά τα «παράσιτα», ανακάλυψαν πως είχαν το δικαίωμα να μισούν όσους ευθύνονταν για το χάλι τους. Η οργή τους

έσιμιγε μ' εκείνη του πρωταρχικού πυρήνα των S.A. και ζυμώνονταν μαζί της. Η δυναμική η οποία απελευθερωνόταν απ' αυτό το ζύμωμα, είχε κολοσσιαίες διαστάσεις. Αν ήταν μέλη ενός απλού κινήματος πίεσης, ίσως να μην είχαν αναπτύξει τόσο σφοδρά αισθήματα αντεκδίκησης. Όμως ο «Φύρερ» τους τόνιζε πως το N.S.D.A.P., αποτελεί το πεπρωμένο της Γερμανίας. Αφού λοιπόν το Κόμμα είναι το πεπρωμένο της πατρίδας, τότε αυτοί, η συνειδηση του Κόμματος, είν' οι βάσεις αυτού του πεπρωμένου. Μετά το 1929 ειδικά, τα S.A. μεταβάλλονται στο ποθητό για κάθε πεινασμένο κατάλυμα. Ο σκοπός της ζωής τους συμπυκνώνεται σε μια λέξη: «Εκδίκηση». Οι διεργασίες στις τάξεις τους, παράγουν ένα απόλυτα συνειδητοποιημένο ακροαριστερό ισοπεδωτισμό. Με τον ερχομό του Ραιμ απ' τη Βολιβία – όπου είχε διαφύγει μετά το πραξικόπημα της μπουραρίας στα 1930 – τα S.A. παύουν να 'ναι με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο απλός συρφετός ξυπόλητων. Αποχτούν – χάρη στ' οργανωτικό δαιμόνιο του Ραιμ – ολοκληρωμένη οντότητα. Μπορούν να χαράζουν κι αυτή τη γραμμή του Κόμματος.

Τ' αναγκαστικά παζάρια του Χίτλερ με την άρχουσα τάξη, προκαλούν τις πρώτες αποδοκιμασίες των S.A. Πιστεύουν πως οι πολιτικάντικες ιντρίγκες αποδυναμώνουν την επαναστατικότητα του Κινήματος. Στην αντίπερα όχθη βρίσκεται η δεύτερη τάση. Εκφραστές της, οι Γκαϊρινγκ, Στράσσερ, Φρικ, Στράιχερ. Αυτοί φρονούν πως το Κόμμα δεν πρέπει να κόψει κάθε δεσμό με το κατεστημένο. Υποθετικά βρίσκονται κοντά στον Χίτλερ. Ο Χίτλερ όμως δεν τους δίνει το προβάδισμα. Τ' αντίθετο. Σ' αλληπάλληλες μυστικές συναντήσεις του με το Επιτελείο των S.A., διαβεβαιώνει τα μέλη του ότι τάσσεται υπέρ τους. Κι έτσι είναι. Οι κοντινότεροι στον Χίτλερ μετά το 1930 άνθρωποι, είν' οι Γκαϊμπελς - Ραιμ. Ο πρώτος έχει ταχτεί αναφανδόν υπέρ της άποψης των S.A. Άλλωστε με την ανάθεση της Καγκελαρίας στο Χίτλερ, τα S.A. επιβάλλουν τη ντε φάκτο εξουσία τους. Υπό την πλήρη ανοχή του «Φύρερ».

Δέκα μέρες μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, χιλιάδες Κομμουνιστές προσχωρούν στο N.S.D.A.P. Η εξτρεμιστική κομμουνιστική οργάνωση «Κόκκινο Μέτωπο», ενσωματώνεται μ' επίσημη τελετή στα S.A.²⁹⁴ Οι αντιπαλοί του N.S.D.A.P., ονομάζουν τώρα τα S.A., «Τάγματα Μπιφτέκια». Δηλαδή καστανά απόξω κόκκινα από μέσα.²⁹⁵ Ο Χίτλερ δεν ενοχλείται απ' την προσωνυμία. Άλλωστε η αφομοίωση των

294. Ντελαρύ ό.π., σελ. 58.

295. Σ' ένα λόγο του ο Ραιμ τονίζει: «Είμαι υπερβέβαιος πως στις τάξεις των Κομμουνιστών κι ειδικά στους βετεράνους τους, υπάρχουν πάρα πολλοί έξοχοι αγωνιστές. Βλ. Paul Seabury: «THE S.S. THE LABYRINTH» New York, 1944, σελ. 89.

Κομμουνιστών στο Κόμμα, αποτελεί το πρώτο βήμα προς το «ενιαία σκεφτόμενο κράτος» που θέλει να δημιουργήσει. Η προσχώρηση των Κομμουνιστών, προσδίνει στα S.A. ακόμα μεγαλύτερη επαναστατικότητα. Η φράση «Δεύτερη Επανάσταση», είναι στην ημερήσια διάταξη του λεξιλογίου τους. (Η πρώτη υποτίθεται πως ήταν η ανάληψη της Καγκελαρίας απ' τον «Φύρερ»). Στις 8 Φλεβάρη 1933, ο Γκαίμπελς σημειώνει στο ημερολόγιό του: «Όλοι οι άνθρωποι του λαού μιλάνε για τη δεύτερη επανάσταση. Πρώτα θα κανονίσουμε τους λογαριασμούς μας με τους αντιδραστικούς, για να τελειώσει η πρώτη επανάσταση. Μετά βεβαίως θ' ακολουθήσει η δεύτερη».²⁹⁶ Ο Ραϊμ πάλι, σ' ένα λόγο του στις 12 Φλεβάρη, τονίζει: «Η δεύτερη επανάσταση θα γίνει, ο κόσμος να χαλάσει». Ο Χίτλερ δε φαίνεται να διαφωνεί. Άλλωστε τι άλλο από «Δεύτερη Επανάσταση» θα 'ναι το ξεχαρβάλωμα του αστικού κράτους απ' το 1935 κι ύστερα; Αλλ' αυτός είν' υποχρεωμένος να βαδίζει ψηλαφητά. Πιο πριν μιλήσαμε για τους φόβους του μήπως επιτεθούν στη Γερμανία οι Αγγλογάλλοι. Αφήνει λοιπόν τα S.A. να μιλάνε γι αυτόν.

Ωστόσο τα S.A. συνεχίζουν το δρόμο τους. Στις τάξεις τους συνωστίζονται 5.000.000 ψυχές. Τούτη η γιγάντωση τους εμπνέει ένα αίσθημα υπεροχής. Συνδεδεμένο με το θανάσιμο μίσος τους για την άρχουσα τάξη, γεννοβολά μια νέα αίσθηση. Εκείνη της ανυπομονησίας και του φόβου μήπως χάσουν το τραίνο. Ήδη απ' το 1932 ακούγονται κάποιοι γογγυσμοί αποδοκιμασίας, από μέλη τους. «Ο Χίτλερ άρχισε να φοράει λευκά κολλάρα» κλπ. Μετά την αναρρίχηση του Χίτλερ στην εξουσία η σκέψη που κερδίζει έδαφος στις τάξεις τους, είναι η εξής: «Ο Χίτλερ είναι δέσμιος της αριστοκρατίας. Ψάχνει να βρει τον τρόπο να τη φέρει στους μπουρζουάδες, μα έχει ακινητοποιηθεί άθελά του απ' τις δολοπλοκίες τους. Δεν ξέρει πώς να ξεφύγει, διατηρώντας παράλληλα την εξουσία».

Λοιπόν, τη λύση θα του τη δώσουν τα S.A., η συνειδηση του Κινήματος. Θάβαζαν φωτιά στο άντρο της ολιγαρχίας, το Ράιχσταχ. Από κει κι ύστερα η μεγαλοφύια του «Φύρερ» θ' αναλάμβανε τα υπόλοιπα. Η μελέτη των στοιχείων του φακέλου, μας δείχνει πως είν' αδύνατο οι Χίτλερ, Γκαίρινγκ, Γκαίμπελς, να μη γνώριζαν την πρόθεση των S.A. να κάψουν το Ράιχσταχ. Προφανώς αρκέστηκαν στην απόρριψη του σχεδίου. Θα κάλεσαν τον Ραϊμ και θα του εξήγησαν το ανεδαφικό της ιδέας του. Σίγουροι ότι τον νουθέτησαν, δεν λάβαν κανένα μέτρο επιτήρησής του. Ο Ραϊμ και το Επιτελείο του όμως, είχαν βγάλει τα συμπεράσματά τους. Ο Χίτλερ είχε επαναπαυτεί. Τα S.A. θα τον ανά-

γκάζαν να θυμηθεί τον προορισμό του. Με μεσάζοντες ορισμένους προσχωρήσαντες Κομμουνιστές, πλησιάζουν τον Κομμουνιστή ηγέτη Τόλγκλερ. Το παιχνίδι για τους Κομμουνιστές, θα του 'παν, έχει χαθεί. Όχι όμως κι οριστικά. Απλά οι Γερμανικές συνθήκες ευνόησαν τη Ναζιστική «επανάσταση». Ωστόσο η διαφορά που χωρίζει τα δυο κόμματα είν' «ελάχιστη». Ο στόχος και των δυο είναι κοινός: Η συντριβή του καπιταλισμού. Γιατί να μη συνεργαστούν λοιπόν προς την επίτευξη του στόχου; Το μόνο που χρειάζεται, είναι να δείξουν λίγο ρεαλισμό οι Κομμουνιστές. Η πλήρης συνεργασία με τα S.A., ή ολότελος αφανισμός τους απ' τον Χίτλερ. Και πού ξέρει κανείς; Αν τα S.A. πετύχουν εκείνο που γυρεύουν, ίσως αργότερα παραμεριστεί κι ο Χίτλερ ακόμα. Οπότε θ' ανοίξουν ολοκληρωτικά κι οι πόρτες για ισότιμη συμμετοχή του K.K. στο χτίσιμο της νέας Γερμανίας.

Όλ' αυτά είναι πολύ παραδεισολογικά και μ' απλοϊκή τεκμηρίωση. Με μια διαφορά όμως. Προέρχονταν απ' το Νο 2 του N.S.D.A.P. Στο κάτω-κάτω οι Κομμουνιστές δείχνουν πως δεν έχουν καμιά τύχη στο Χιτλερικό Ράιχ. Ο Τόλγκλερ λοιπόν, ειδοποιεί τον Στάλιν σχετικά με τις προτάσεις Ραϊμ. Ο Στάλιν δίνει εντολή στον Δημητρώφ να διερευνήσει τις δυνατότητες. Ο Δημητρώφ έρχεται σ' επαφή μ' ορισμένα στελέχη των S.A. Τελικά δίνει τη συγκατάθεσή του. Οι Τόλγκλερ - Ραϊμ συμφωνούν και στο πρόσωπο του «εμπρηστή». Πρόκειται για έναν προσχωρήσαντα στα S.A., Κομμουνιστή. Πιθανότατα μέλος της αφομοιωμένης στα S.A. κομμουνιστικής Οργάνωσης «Κόκκινο Μέτωπο»: Τον Βαν ντερ Λούμπε. Και φτάνουμε στις 27 του Φλεβάρη.

Μαθαίνοντας ο Γκαίρινγκ ότι καίγεται το Ράιχσταχ, καταλαβαίνει αμέσως περί τίνος πρόκειται. Η έγνοια του είναι να μην αποκαλυφτεί η ταυτότητα των εμπρηστών. Κι αυτό, γιατί ο κόσμος θα θεωρούσε το N.S.D.A.P. σαν ένα βαθιά διαιρεμένο Κόμμα, που οι διάφορες φατρίες του αλληλοσπαράζονται. Γνωρίζει ακόμα την προχειρότητα με την οποία ενεργούν πάντα τα S.A. Συνεπώς, καταλαβαίνει πως είν' αδύνατο να μην αποκαλυφτεί, αργά ή γρήγορα, η πράξη τους. Έτσι εξηγείται η παράξενη δήλωσή του τη νύχτα που το Ράιχσταχ καίγεται. Πως οι ένοχοι δηλαδή είναι Κομμουνιστές μεταμφιεσμένοι σε S.A. Ταυτόχρονα - μια κι όπως έχουμε επισημάνει δεν του 'λειπε η ευφυΐα - κάνει και μια επένδυση στο μέλλον. Ίσως η πυρκαγιά αποδειχτεί ισχυρό όπλο ενάντια στα αποθρασυνθέντα S.A. Στη βάση αυτής της σκέψης, αποκαλύπτει την ύπαρξη της υπόγειας στοάς. (Αποκάλυψη που προοριζόταν ν' «αφοπλίσει» τον Χίτλερ, σε περίπτωση που θα 'θελε να καλύψει το Ραϊμ, αρνούμενος την ενοχή του).

296. Βλ. Rudolf Sammler: «GÖBBELS, THE MAN NEXT TO HITLER». London, 1947, σελ. 94.

*
* * *

Οποσδήποτε η πράξη των S.A., αλλά και των συνεργαζόμενων μαζί τους Κομμουνιστών, ήταν κατά το μάλλον ή ήττον άσκοπη. Ωστόσο οι μεγαλοφυείς χειρισμοί του Χίτλερ έσωσαν την κατάσταση. Αυτό που επιδίωκε ο Ραϊμ, θα το κέρδιζε ο Χίτλερ μετά τις εκλογές, όταν θ' ανέβαζε σημαντικά τη δύναμη του N.S.D.A.P. Γεγονός είναι ότι, η πράξη του Ραϊμ επιτάχυνε κάπως τα πράγματα. Αν κι όχι χωρίς πολιτικό κόστος.

Σπεύδει λοιπόν την επόμενη της πυρκαγιάς στον Χίντενμπουργκ. Τον πείθει – δίνοντας μάλλον κάποια ξεροκόμματα στην «αριστοκρατία» σαν αντάλλαγμα – να υπογράψει ένα «Διάταγμα Έχταχτης Ανάγκης». Το διάταγμα τιτλοφορείται, «Περί Προστασίας Λαού και Κράτους». Μ' αυτό αναστέλλεται η ισχύς των επτά άρθρων του Συντάγματος της Βαϊμάρης, που κατοχύρωναν τις ατομικές και πολιτικές ελευθερίες.

Στις 5 του Μάρτη γίνονται οι προκαθορισμένες εκλογές. Έχοντας στη διάθεσή του τον κρατικό μηχανισμό και την τρομοκρατία των S.A. το N.S.D.A.P., δε δυσκολεύτηκε να κερδίσει καθαρά τη μάχη. Αύξησε τη δύναμή του σε 17.277.180 ψήφους, ή 44%. Το Καθολικό Κέντρο ωφελήθηκε κάπως απ' την υποταγή του – την περιγράψαμε ήδη – στο N.S.D.A.P. Αύξησε κι αυτό τη δύναμή του σε 4.424.000 ψήφους. Το S.P.D. διατήρησε τη δύναμή του. Οι Κομμουνιστές κατάφεραν, παρά τ' άγριο κυνηγητό τους, να περιορίσουν τη φθορά τους σε 1.000.000 μόνο ψήφους. Οι Εθνικιστές των Πάπεν - Χούγκενμπουργκ καταποντίστηκαν. Παρόλ' αυτά όμως, οι ψήφοι τους ήταν απαραίτητοι στο Χίτλερ. Του δίνουν την απόλυτη πλειοψηφία του 52%. Αλλά για την αναθεώρηση του Συντάγματος απαιτούνταν τα δύο τρίτα των ψήφων. Το πρόβλημα ξεπεράστηκε με την απαγόρευση του K.K. και τη σύλληψη ενός άλφα αριθμού Σοσιαλιστών Βουλευτών.²⁹⁷ Πριν βιαστούμε να πούμε ο,τιδήποτε, καλό θα 'ταν να σκεφτούμε πως ο Χίτλερ έκανε τη δουλειά του. Ποτέ δεν το 'κρυψε πως επιδίωκε τη διχτατορία. Ο Χίντενμπουργκ και τ' άλλα σχήματα της ολιγαρχίας, σπεύσανε να τον βοηθήσουν καθαγιάζοντας τις πράξεις του. Ε, αυτοί κάνουν ατιμία. Ο Χίτλερ όχι. Έκανε απλά τη δουλειά του.

Το αμέσως επόμενο βήμα του Χίτλερ ήταν ν' απαιτήσει απ' το Ράιχσταχ την «Πράξη Εξουσιοδότησης». Τι ήταν αυτή; Το δικαίωμα του Χίτλερ να νομοθετεί χωρίς την έγκριση του Ράιχσταχ. Κάποιες «εγγυή-

297. Βλ. Frischaver ό.π., σελ. 99.

σεις» που ζητήθηκαν απ' την «αριστοκρατία», δόθηκαν με χαρακτηριστική ευκολία απ' το N.S.D.A.P.

Η τελετή έναρξης των «εργασιών» του νέου Ράιχσταχ, έγινε στο «ιερό» μνημείο της Πρωσικής στενοκεφαλιάς. Την «Εκκλησία» της φρουράς του Πότσανταμ. Ο Χίντενμπουργκ χωμένος στην παλιά «αυτοκρατορική» του στολή, έβγαλε ένα λόγο για «αιώνιες Γερμανίες» και τα ρέστα. Ο Χίτλερ απάντησε στον ίδιο τόνο.²⁹⁸ Ολόγυρά του τα χρυσοστόλιστα λείψανα, τον κοιτάζαν με καχυποψία.²⁹⁹ Δυο μέρες αργότερα ο Χίτλερ κατάθετε στο Ράισταχ την «Πράξη Εξουσιοδότησης».³⁰⁰ Η επίσημη ονομασία του νομοσχεδίου ήταν: «Νόμος για την απομάκρυνση της δυστυχίας του λαού και του Ράιχ», (Gesetz Behebung der Not von Volk und Reich). Στο λόγο που 'βγαλε ο Χίτλερ στην Όπερα Κρολλ, προκειμένου να πείσει τα μέλη του Ράιχσταχ να υπερψηφίσουν την «Πράξη», αναλώθηκε σε απατηλές υποσχέσεις προς την «αριστοκρατία». Υποσχέθηκε πως η «ανωμαλία» θα κρατήσει ελάχιστα. Δεν είχε σκοπό να παραμερίσει ούτε τον Πρόεδρο ούτε το Ράιχσταχ. Δε θα καταργούσε την αυτονομία των Γερμανικών κρατών. Τελικά απόσπασε την έγκριση που ζητούσε, με 401 βουλευτές υπέρ του 84 – όλοι του S.P.D. – κατά.³⁰¹

Η Δημοκρατία της Βαϊμάρης είχε καταρρεύσει. Εξετάζοντάς την αντικειμενικά, διαπιστώνουμε τα εξής. Το Συνταγμά της που αποτέλε-

298. Βλ. «DOKUMENTE DER DEUTSCHEN POLITIK 1, 1935», σελ. 20-24.

299. Ο Γάλλος πρεσβευτής στο Βερολίνο Φρανσουά - Πονσέ, γράφει για το πανηγύρι στην εκκλησία της φρουράς του Πότσανταμ: «Μετά απ' αυτή την πολύχρωμη φιέστα με γεροστρατηγούς που έπασχαν από γεροντική άνοια, ο Χίτλερ – με τις ζυγισμένα δουλολιπείες υποσχέσεις του – κέρδισε την εμπιστοσύνη της Ράιχσβαρ, των Γιούνκερς, των πάντων. Κατάφερε να καθησυχάσει τους φόβους τους για τις τελευταίες υπερβολές των Ναζί του». Βλ. François - Poncet, Andre: «THE FATEFUL YEARS». New York, 1949, σελ. 41.

300. Το Ράιχσταχ, λόγω έλλειψης χτιρίου ένεκα της πυρπόλησης, συνήλθε στην αίθουσα της όπερας - Κρολλ, στο Βερολίνο. Για το παρασκήνιο εκλογής της οποσδήποτε μικρής αυτής αίθουσας, όπως και για το πού αποσκοπούσε η στενότητά της, βλ. Olden, ό.π., σελ. 208.

301. Ο αρχηγός του M.S.P.D. Όττο Βελς, σηκώθηκε κι απευθυνόμενος στον Χίτλερ, είπε: «Εμείς οι Σοσιαλιστές, δηλώνουμε τούτη την ιστορική ώρα πίστη στις αξίες του ανθρωπισμού, της δικαιοσύνης και της ελευθερίας. Καμιά πράξη εξουσιοδότησης δε θα σας δώσει το δικαίωμα Χερ Χίτλερ, να σβήσετε ιδέες αιώνιες κι ακατάλυτες». Ο Χίτλερ τινάχτηκε ορθός και του απάντησε: «Ερχόσαστε αργοπορημένοι, μα ωστόσο τολμάτε κι ερχόσαστε. Δυστυχώς για σας, η ληξιαρχική πράξη θανάτου σας υπογράφηκε. Δε θέλουμε τις ψήφους σας. Η Γερμανία θ' απελευθερωθεί, αλλ' όχι από σας». Βλ. για τους διαξιφισμούς N.S.D.A.P. - M.S.P.D., Franz Neumann: «BEHEMOTH». New York, 1943, σελ. 168 κ.ε.

σε και τον ακρογωνιαίο λίθο της, ήταν κομμένο και ραμμένο στα μέτρα των διαφόρων συντεχνιών. Τα σχετικά με την «ελευθερία» του «συνέρχεται», του «συνεταιρίζεται» κλπ., σκοπό είχαν να διαφυλάξουν τα προνόμια εκείνων που διέθεταν ήδη τη δυνατότητα να συνέρχονται, να συνεταιρίζονται κλπ. Ευνόητο, πως η δημιουργία νέων πολιτικοοικονομικών σχηματισμών, προϋπόθετε την τεράστια οικονομική επιφάνεια εκείνων που θα το επιχειρούσαν. Συνεπώς, την «ελευθερία» την είχαν οι ελάχιστοι. Αν παρ' ελπίδα κινιόταν κάποιο λαϊκό πούπουλο, έστω κι απ' τον αέρα, οι μηχανισμοί άμυνας της ελευθερίας των λίγων, τὸ πνιγαν εν τη γενέσει του.

Είτε το θέλουμε είτε όχι, ο θάνατος της δημοκρατίας της Βαϊμάρης σήμαινε μόνο ένα πράγμα. Ότι για πρώτη φορά στην ιστορία της η Γερμανία βρέθηκε να κυβερνιέται απ' τους πρώην κατατρεγμένους της. Έχει δικιο ο αστός δημοκράτης Bullock, όταν ωρύεται ότι με τη νίκη του Χίτλερ «... Οι αλήτες των καταγωγών κατέλαβαν τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας. Οι υπόνομοι καβάλησαν την εξουσία.³⁰²

Μια βδομάδα μετά τις υποσχέσεις του στην «αριστοκρατία» ο Χίτλερ, άρχισε να τις καταπατάει με τη μεγαλύτερη «αυθάδεια». Με τη βοήθεια των κατά τόπους S.A., απέλυσε όλες τις τοπικές κυβερνήσεις. Στη θέση τους τοποθετήθηκαν Εθνικοσοσιαλιστές «κυβερνήτες» (Reichsstathalter). Έτσι, ικανοποίησε ένα «προαίτιο» όνειρο των χαμηλών στρωμάτων και των μικρομεταπραττών. Ο μετασχηματισμός των κρατίδιων σ' απλούς Δήμους, έσπασε τους περιορισμούς στη μετακίνηση ανέργων ή ληστευόμενων εργατών - αγροτών, απ' το να κράτος στ' άλλο. Οι μικρομεταπραττές πάλι, αποχτούσαν μια «παλλαϊκή αγορά». Ταυτόχρονα, εξυπηρετούνταν κι οι Νεοαστοί Σοσιαλιστές. Βρήκαν ευκαιρία να επεχτείνουν την επιχειρηματική τους εμβέλεια σ' απαγορευμένες μέχρι τώρα φεουδαρχικές περιοχές. Όπως τονίασε προηγούμενο σημείο, ο Χίτλερ είχε καταλήξει στη σκέψη ότι το νέο καθεστώς του Ράιχ θα βασιζόταν κοινωνικοοικονομικά, στους απλούς Κομμουνιστές και στους Νεοαστούς Σοσιαλιστές. Τα πρώτα του λοιπόν μέτρα αποσκοπούσαν, στο ν' αποσπάσει την εμπιστοσύνη των δυο αυτών παραγόντων. Έτσι δεν παραξενευόμαστε που εννιά μόλις μέρες μετά την απαγόρευση των εντύπων του, το M.S.P.D. εκδίδει ανακοίνωση υπέρ της εξωτερικής πολιτικής του «Φύρερ». Μια άλλη ανακοίνωσή του κατηγορούσε τους αυτοεξόριστους Σοσιαλιστές με τα χειρότερα λόγια, επειδή διενεργούσαν αντιχιτλερική προπαγάνδα!!!...

Είν' εκπληκτικό. - Μέσα σ' ένα μήνα, ο «Στρατιώτης» κατόρθωσε εκείνο που ούτε ο Βίσμαρκ ούτε ο Γουλιέλμος ο Β' τόλμησαν να διανοηθούν. Συνένωσε διοικητικά, νομικά και οργανικά, όλα τα Γερμανικά κράτη. Κατάργησε την αυτοκυβέρνησή τους, που ίσχυε επί αιώνες. Μπορούμε λοιπόν να φανταστούμε την τρομαχτική δυναμική που 'σερνε μέσα του αυτό κίνημα.

Στις 29 του Ιούνη το M.S.P.D., δια στόματος Πάουλ Λόμπε, ανακοινώνει την αυτοδιάλυσή του. Έχουμε την εντύπωση πως πίσω απ' αυτή την ανακοίνωση - με βάση τη συλλογιστική που έχουμε αναπτύξει - κρύβεται μία πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία... Στις 4 Ιούλη, κατεβάζει τα ρολά το Κόμμα του Καθολικού Κέντρου. Στις 6 Ιούλη, διαλύεται το δεξιό «Λαϊκό Κόμμα». Την επόμενη μέρα, ακολουθεί το «Γερμανικό Εθνικό Κόμμα» των Χούγκενμπεργκ-Πάπεν.

Η εποχή του «Τρίτου Ράιχ» μπορούσε ν' αρχίσει. Η «ιστορική συνέπεια» θα δεχόταν ένα γερό χαστούκι. Η «ιστορική ασυνέπεια» είχε το λόγο...

302. Βλ. Allan Bullock: «HITLER - A STUDY IN TYRANNY». New York, 1952, σελ. 49.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Η αλήθεια για τη «Νύχτα των μεγάλων μαχαίριων»

Στις 14 του Ιούλη, η μονοκρατορία του N.S.D.A.P. κατοχυρώνεται και «συνταγματικά», μέσω ενός Προεδρικού Διατάγματος: Μια κωδικοποίηση της ισχύουσας ήδη, κατάστασης. «Το N.S.D.A.P. – διαβάζουμε στο Διάταγμα – αποτελεί το μόνο νόμιμο Κόμμα του Ράιχ. Απαγορεύεται η συγκρότηση άλλου πολιτικού σχήματος...»³⁰³

Ο αναγνώστης θα διαπίστωσε πως κάθε άλλο παρά απρόοπτα βρέθηκαν οι Ναζί να κατέχουν την απόλυτη εξουσία. Δώσαν και τη μάχη της επαναστατικής εγρήγορης και τη μάχη της πολιτικής ιντριγκας. Είναι προφανές πως η άμεση κατάρρευση των κατεστημένων δυνάμεων, ήταν τ' αποτέλεσμα μιας μάχης 15 χρόνων. Υπάρχει βέβαια η απορία, γιατί αυτή η κατάρρευση έγινε με τόσο ευκολία αμέσως μετά την αναρρίχηση του Χίτλερ στην Καγκελαρία. Το ξαναλέμε. Η απορία είναι βλακώδης. Θα θυμάται ο αναγνώστης πως στα πιο πριν είχαμε υπογραμμίσει, πως ο Χίτλερ είχε συλλάβει την ιδέα της εξελικτικής επανάστασης, μέσ' απ' τη σταδιακή διάβρωση του κράτους. Είχε στήσει ένα κράτος μέσα στο επίσημο κράτος. Με τα Υπουργεία του, τις Υπηρεσίες του κλπ. Ο Γκαίμπελς μας πληροφορεί πως στα 1931 ήδη, ο Χίτλερ είχε συστήσει διάφορα επιτελεία τεχνοκρατών. Στόχος τους η μελέτη των προβλημάτων της Γερμανίας. Η αγαπημένη του έκφραση ήταν: «Το έργο που 'χω να επιτελέσω, είναι πολύ πιο δύσκολο και απ' του Βίσμαρκ ακόμη».³⁰⁴ Ήταν μια αληθινά πρωτοφανέρωτη ιστορική, όσο και μεγαλοφυής, μέθοδος κατάκτησης της εξουσίας.³⁰⁵

303. John W. Wheeler-Bennet: «THE NEMESIS OF POWER THE GERMAN ARMY IN POLITICS 1918-1946». New York, 1953. σελ. 183.

304. Βλ. Göbbels «KAISERHOF», κλπ. ό.π., σελ. 111-112.

305. Ο Χίτλερ, αυτό ήταν απόφευχο – το 'χουμε ήδη εξηγήσει – έχει κατ' ανάγκη εξελιχτεί, σ' ένα νευρωτικό άτομο. Ήθελε να προλάβει να πραγματοποιήσει όλα του τα όνειρα, σχετικά με τη Γερμανία. Τον κυνηγούσε ο χρόνος. Μόνιμο άγχος του, μην τυχόν και πεθάνει πρόωρα. Βλ. την ομιλία του στην ηγεσία των Γερμανικών ενόπλων δυνάμεων, στις 19 Μάρτη 1939, στο «DOCUMENTS ON GERMAN FOREIGN POLICY, 1918-1945. Series D., 1937-1945». Washington, U.S. Department of State. Vol. 6, σελ. 499 κ.ε. Βλ. ακόμα το λόγο του στο Ράιχσταχ, μετά το «Ανσλους». «Κετεύω τη μοίρα να μου δώσει

Συνεπώς δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Ο Χίτλερ είχε δημιουργήσει το κατάλληλο υπόβαθρο πολύ πιο πριν. Είχε στήσει το δικό του κράτος, που ήδη λειτουργούσε κανονικά. Αναλαμβάνοντας την Καγκελαρία, το επίσημο κράτος δε χρειαζόταν παρά ένα νεύμα του για να σωριαστεί με πάταγο χάμω. Ο πάταγος «δεν έγινε αισθητός» γιατί απλά το Χίτλερικό κράτος αναδύθηκε αυτοστιγμεί στην επιφάνεια.

Στις 2 Ιούλη, ο Χίτλερ προχώρησε στο δεύτερο μεγάλης έκτασης βήμα του προς την εξάρθρωση των συντεχνιακών δομών, που χώριζαν το λαό σε προνομιούχους και μη. (Το πρώτο ήταν η κατάλυση της αυτονομίας των διαφόρων κρατών). Ανάγγειλε τη διάλυση των Επαγγελματικών Ενώσεων. Η πράξη του αποτελούσε ένα γιγάντιο φιλολαϊκό τόλμημα. Έδειχνε καθαρά και κατηγορηματικά πως θα δημιουργούσε ένα διαφορετικό κράτος. Ένα κράτος – προστάτη για όλους. Δυστυχώς το θέμα της διάλυσης των Επαγγελματικών Ενώσεων έχει γίνει αντικείμενο αισχρής πλαστογράφησης της ιστορίας, απ' τους διάφορους τρομαγμένους απολογητές... Και τι δεν έχει ειπωθεί! Ότι αποτελούσε ράπισμα κατά του προλεταριάτου κλπ. Δε θα επεχταθούμε άλλο στο ζήτημα. Όσα έχουμε αναλύσει στα προηγούμενα υπεραικούν. Ο αναγνώστης μπορεί να κρίνει. Θα τονίσουμε μόνο τούτο. Η «άποψη» για δήθεν ράπισμα στο προλεταριάτο, δε μας εξηγεί πολλά «μυστήρια». Και κύρια, δε μας εξηγεί τ' αναμφισβήτητο γεγονός της συμπόρευσης του 70-80% του Γερμανικού λαού με τον Χίτλερ. Εν πάση περιπτώσει εμείς δεν θα εξηγήσουμε αυτή τη συμπόρευση με τη «λογική» εκείνων των χορτάτων «μελετητών», που 'χουν μάθει να λασπολογούν ενάντια στον κάθε λαό. Τον κάθε λαό δηλαδή, ο οποίος αποφασίζει ν' αμφισβητήσει το «αλάθητο» της εκάστοτε «αριστοκρατίας». Θ' αφήσουμε τις εκφράσεις «αλλοτριωμένος» κι «εγκλωβισμένος» λαός, στους «πιάσοφους» απολογητές. Χρειάζεται να παρατηρήσουμε όμως, πως οι λαϊκές ζυμώσεις αποτελούν τον κυριότερο άξονα ιστορικής προώθησης. Και κάτι άλλο. Κανείς απλός λαός δεν μπορεί να 'ναι «εγκλωβισμένος» ή «αλλοτριωμένος». Η καπιταλιστική δολοφονική καθημερινότητα δεν του επιτρέπει τέτοιες πολυτέλειες. Ταυτόχρονα το N.S.D.A.P. ανακηρύττει την Πρωτομαγιά σ' Εθνική Γιορτή. Έτσι, η Γερμανία γινόταν η δεύτερη χώρα στον κόσμο, μετά την ΕΣΣΔ, που προχωρούσε σε μια τέτοια φιλεργατική πράξη.

Στο μεταξύ, στους κόλπους του Κόμματος υποβόσκει η κρίση. Εξηγήσαμε τη φύση του προβλήματος. Μέσα στο κράτος, που όπως είπαμε έχει δημιουργήσει μερικά χρόνια πριν ο Χίτλερ, υπάρχει η ταξική

τέσσερα χρόνια ζωής ακόμα, προκειμένου να φτάσω τον Γερμανικό λαό εκεί που του αξίζει...». (Αναφέρεται απ' το «MY NEW ORDER» ed. Paul Decount-Sales de Roussy. New York 1941. σελ. 416-421.

αντιπαράθεση μιας κανονικής κοινωνικής διαστρωμάτωσης. Στην προκειμένη περίπτωση, τα S.A. αποτελούν την αγροτική τάξη και το προλεταριάτο της υπόθεσης. Είν' ο δυναμικός πυρήνας της υποθετικής κοινωνίας. Απέναντί του στέκουν οι μικροαστοί. Αυτοί εκλιπαρούν για μια «στιγμιαία ανάσα». Απ' την ίδια τους τη φύση, οι δυο ομάδες αλληλοϋποβλέπονται. Κι ο Χίτλερ; Ο Χίτλερ είναι ταγμένος ψυχή και σώμα υπέρ των S.A. Αλλ' αυτός έχει την ωριμότητα να κοιτά πολύ πιο πέρα. Στον εξωτερικό παράγοντα, που ενεδρεύει απειλητικά. Τα S.A. απαιτούν την άμεση ενσωμάτωσή τους στη Βέρμαχτ. Η Συνθήκη των Βερσαλλιών όμως, απαγορεύει στη Γερμανία να διατηρεί στρατό πάνω από 100.000 άντρες και 4.000 αξιωματικούς. Οι Αγγλογάλλοι караδοκούν. Θα 'φηναν να περάσει απараτήρητη η διόγκωση της Βέρμαχτ; Ασφαλώς όχι. Ο Χίτλερ δοκιμάζει να κατασιγάσει το μέγεθος του εκνευρισμού των S.A. Διοχετεύει τον δυναμισμό τους σε διάφορες κατευθύνσεις – πρωτοβουλίες. Τους δίνει την ουσιαστική επίβλεψη της «Δημόσιας Τάξης». Κι αυτό, ενώ γνωρίζει πως τα S.A. ποθούν την εξόντωση των πρώην αφεντικών κι ότι τα τρέφει το μίσος για όσους λυμαίνονταν τον ιδρώτα του απλού λαού. Συνεπώς ήταν ενήμερος της σκληρότητας που θα χρησιμοποιούσαν.

Πράγματι! Τα S.A. εννοούσαν να φέρουν αμέσως σε πέρας εκείνο που νόμιζαν πως στοιχειοθετεί το σκοπό της ύπαρξής τους. Πρώτη τους δουλειά, η ίδρυση κάποιων στρατοπέδων συγκέντρωσης. Εκεί μεταφέρονταν αυτοί που οι S.A. θεωρούσαν εχθρούς. Είν' αλήθεια πως η αντεκδίκηση κι η υπέρβαση καθήκοντος ήταν στην ημερήσια διάταξη. Πώς να ελεγχτούν 4.500.000 άνθρωποι; Ο καθένας από δαύτους έσερνε τις δικές του τραυματικές εμπειρίες. Σύντομα λοιπόν άρχισαν να κυκλοφορούν διάφορες αποκρουστικές φήμες, γύρω απ' τη μεταχείριση των κρατουμένων στα στρατόπεδα των S.A. Κάπου όμως, το πράγμα έπαιρνε άλλη διάσταση. Αυτή είχε να κάνει με τον Γκαίρινγκ, κυρίως. Τον βασικό ηγέτη της αντίθετης στα S.A. τάσης. Το «στρατηγείο» του ήταν ένα απ' τα μαγειρεία όπου κατασκευάζονταν αυτές οι φήμες. Οι δυνάμεις που πρόκειται να συγκρουστούν, έχουν αποκρυσταλλωθεί πλέον. Την καταγωγή και την υφή τους, την έχουμε περιγράψει. Δε συγκρούονταν οι «φιλοδοξίες» κανενός Ραιμ με κανέναν Γκαίρινγκ ή Χίμλερ, όπως ισχυρίζεται με χαρακτηριστική ηλιθιότητα η αστική παραφιλολογική «ιστοριογραφία».

Τελικά στις 27 Ιούλη 1933, ο υπαρχηγός του Γκαίρινγκ στη Γκεστάπο Ντηλς, κάνει μια δήθεν επίσκεψη «ρουτίνας» στο κεντρικό μέγαρο των S.A. στο Βερολίνο. Ο «αριστοκρατικής» καταγωγής Ντηλς, πιάνει και φτιάχνει μια έκθεση των όσων φριχτών είδε ή δεν είδε εκεί. Η έκθεση υποβάλλεται στη Διοικούσα Επιτροπή του N.S.D.A.P. Ο Ραιμ

καταλαβαίνει τον κίνδυνο. Στις 31 Ιούλη, εκδίδει μια ημερήσια διαταγή προς τους άντρες των S.A. «... Μού αναφέρθηκαν ορισμένα, ευτυχώς σπάνια περιστατικά, σύμφωνα με τα οποία μερικά μέλη, γιατί δεν αξίζει να τους πω άντρες, των S.A., ξεπέρασαν τα επιτρεπτά όρια. Αυτοί οι άναντροι πρέπει ν' απομονωθούν, γιατί λερώνουν την τιμημένη μας στολή...».

Τα πράγματα επιδεινώνονται όταν στη μάχη στα S.A. μπαίνει κι ο στρατός. Ο στρατηγός Μπλόμπεργκ βομβαρδίζει με την ιδιότητα του υπουργού 'Αμυνας τον Χίτλερ μ' αναφορές, σχετικά με υπερβάσεις των S.A. Παράλληλα οργιάζουν οι φήμες ότι ο Χίντενμπεργκ θ' ανατρέψει τον Χίτλερ, κηρύσσοντας το Στρατιωτικό Νόμο. Το πράγμα λοιπόν εξελίσσεται μ' άσχημη για τα S.A. τροπή. Απ' τη μεριά του ο Χίτλερ, κρατά μια ευμενή προς τα S.A. ουδετερότητα. Τελικά, δε θα καταφέρει να τα διασώσει. (Τυπικά, γιατί ουσιαστικά θα μείνουν ανέπαφα. Είναι τα ίδια τα S.A. που θα μετασχηματιστούν σε S.S.).

Δυο είν' οι αιτίες για το φάγωμα των S.A. Η μια είναι λίγο-πολύ γνωστή. Οφείλεται στις σκευωρίες των κύκλων στους οποίους προΐστανται οι Γκαίρινγκ - Χίμλερ. Η δεύτερη κι η πιο σημαντική – η μοναδική στην ουσία – έρχεται για πρώτη φορά στην επιφάνεια από μας. Τα S.A. δεν είχαν συγκεκριμένη πολιτικοκοινωνική φιλοσοφία. Είχαν απλή λαϊκή παρορμητική συνείδηση. Αυτό ίσως να μην ήταν ελάττωμα την εποχή των Ναζιστικών διεκδικήσεων. Τώρα όμως ήταν. Και τούτο, γιατί βλέποντας τον πόλεμο που τους έχει εξαπολυθεί, αναγκάζονται να βιώσουν την ψυχολογία για την οποία κατηγορούσαν κάποτε τον Χίτλερ. Δηλαδή νίκη, έστω και σε συνεργασία με τον διάβολο. Αρχίζουν λοιπόν να καλλιεργούν σχέσεις με τον οποιοδήποτε εχθρό του Χίτλερ. Τ' αποτέλεσμα ήταν η δημιουργία μιας συνεργασίας «μωσαϊκό». Ήταν εκεί ο Σλάιχερ, ο Μπρύνινγκ, ο Πρόεδρος της Ράιχσμπανκ Σαχτ, ο Χούγκενμπεργκ, ο Γκρέγκορ Στράσσερ. Διαπιστώνουμε λοιπόν, ότι ο Χίτλερ είχε δικίο στην ως τώρα ταχτική του, αφού την ακολουθούσαν κι οι πρώην επικριτές της. Επίσης, το πόσο εύκολα καταλήγει σ' αντεπαναστατικό εκφυλισμό, ο μονολιθικός αυτοσκοπός.

Οι φήμες μαίνονται. Ακούγεται πως κυκλοφορούν κατάλογοι μ' ονόματα μελλοντικών υπουργών. Ο Χίτλερ αντιλαμβάνεται πως ο Ραιμ έχει γίνει ασυνείδητο όργανο της ολιγαρχίας. Τον καλεί και προσπαθεί να τον νουθετήσει. Ο Ραιμ δείχνει επιδεχτικός στις συμβουλές του Χίτλερ.

Στο μεταξύ το καθεστώς δοκιμάζει να χαράξει μια ανθεχτική οικονομική προοπτική. Ο Χίτλερ καταλαβαίνει πως η οικονομική εμβέλεια της νέας Γερμανίας, θα περιοριστεί στην ηπειρωτική Ευρώπη. Κι αυτό, λόγω της έλλειψης αποικιών. Στην ηπειρωτική Ευρώπη όμως

κυριαρχεί το Γαλλικό κεφάλαιο. Η Βρετανία έχει πίσω της τον μισό κόσμο. Το Ευρωπαϊκό παζάρι δεν την πολυενδιαφέρει, αλλά και δε θέλει να συγκρουστεί με τη Γαλλία. Συνεπώς συμφέρει τη Γερμανία να διευκρινίσει τις σχέσεις της με τη Βρετανία. Έτσι θα 'χει ελεύθερα τα χέρια στην οικονομική της διαπάλη με τη Γαλλία. (Ας μη λησμονούμε πως οι Γάλλοι αποτελούν για τη Γερμανική εθνική συνείδηση τον «προαίωνιο» εχθρό). Ο Χίτλερ εντείνει τις επαφές του με τη Βρετανία. Παράλληλα εκθειάζει τον ρόλο της «στην πολιτική ισορροπία του κόσμου». Η Γαλλία σπεύδει ν' αντιδράσει. Πρώτη της ενέργεια, να ζυγώσει τις οικονομικοκοινωνικές δυνάμεις, που θα 'χαν τη δυνατότητα ν' αντιμετωπίσουν τον Χίτλερ. Δεδομένης της πραχτικής χρεοκοπίας των παραδοσιακών τζακιών, η μόνη τέτοια δύναμη – ικανή να ρίξει τον Χίτλερ – είναι τα S.A. Η Γαλλία λοιπόν, αποκαθιστά μέσω του πρέσβη της στο Βερολίνο Πονσέ, επαφή με τον Ραϊμ. Ο Ραϊμ δε θέλει και πολύ για να δεχτεί τη «λογική» των Γαλλικών επιχειρημάτων. Το μόνο που τον ενδιαφέρει να μάθει, είναι αν η Γαλλική κυβέρνηση θα υποστηρίξει ένα καθεστώς των S.A. Ο Πονσέ υπόσχεται αφειδώς τα πάντα...

Η προσέγγιση Ραϊμ-Πονσέ γίνεται αντιληπτή απ' την Αγγλία. Όπως κι απ' τις Η.Π.Α., που κι αυτές ανησυχούν απ' τις τυχόν προεκτάσεις της Γαλλικής πρωτοβουλίας. Ταυτόχρονα όμως θέλουν μια δυνατή Γερμανική αγορά Αμερικάνικων προϊόντων, σαν κοντρόλ στην Αγγλική ασυδοσία. Ο Ρούσβελτ λοιπόν προχωρεί σε μια ενέργεια «περίεργη». Προτείνει γενικό αφοπλισμό στις 16 Μάη 1933. Πρόκειται για μια καθαρά φιλογερμανική πράξη. Η μόνη Ευρωπαϊκή χώρα δίχως στρατό κι εξοπλισμό, είν' η Γερμανία. Είν' ένα δείγμα «καλής θέλησης» των Η.Π.Α. Σκοπό έχει να προλάβει οποιαδήποτε παράδοση άνευ όρων του Χίτλερ στο βρετανικό κεφάλαιο. Ο Χίτλερ αρπάζει αμέσως την βοήθεια του Ρούσβελτ. Και βέβαια η Γερμανία δέχεται τη «φιλειρηνική» πρόταση του Προέδρου των Η.Π.Α. Αρκεί να 'ρθουν κι οι άλλοι στο δικό της στρατιωτικό επίπεδο.³⁰⁶

306. Οι λογικότερες νότες της ομιλίας του Χίτλερ, ενεποίησαν διεθνή αίσθηση. «... Ο Πόλεμος είναι μια τρέλα χωρίς όρια. Ένας πόλεμος θα 'χε σαν αποτέλεσμα τη συντριβή του Ευρωπαϊκού πολιτισμού. Η Γερμανία δεν είχε πρόθεση και, ούτε φυσικά θα την αποχτήσει, να Γερμανοποιήσει άλλους λαούς. Δε διαπνέεται το Τρίτο Ράιχ απ' την ηλίθια Πρωσική πίστη του περασμένου αιώνα, πως θα 'ταν δυνατό να παράγει Γερμανούς από Γάλλους ή Πολωνούς. Και οι Γάλλοι και οι Πολωνοί είναι γείτονές μας. Κανένα λογικό ιστορικό γεγονός δεν αλλάζει τούτη την πραγματικότητα. Το μόνο που ζητά η εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία, είναι ίση μεταχείριση. Δεν απαιτεί τίποτα περισσότερο απ' ό,τι κι η τελευταία χώρα του κόσμου. Ή θα αρθούν οι περιορισμοί που της επιβλήθηκαν εκβιαστικά, ή θ' αποχωρήσει απ' την Κ.Τ.Ε. Η τελευταία, θα 'χει αποδειχτεί πως λειτουργεί με εντελώς άδικο τρόπο». Βλ. «ADOLF HITLERS REDEN», 1934-1937, München, 1937.

Ύστερα απ' την προφανή επιδεχτικότητα του Χίτλερ στη βολιδοσκόπηση Ρούσβελτ, η Αγγλία αρχίζει να φοβάται. Κοιτάζει το πράγμα κι από μια άλλη διάσταση. Διόλου απίθανο να 'ναι ο Χίτλερ ο εμπνευστής του ζυγώματος Ραϊμ - Πονσέ. Στις 19 Μάη ο Βρετανός υπουργός Στρατιωτικών «Λόρδος» Χάιηλσαμ «επέστησε την προσοχή του Γερμανού Καγκελάριου, στις κυρώσεις που θα διαδέχονταν μια παραβίαση της Συνθήκης των Βερσαλλιών απ' τη Γερμανία». Μ' άλλα λόγια πόλεμος... Την καλυμμένη απειλή του Χάιηλσαμ διαδέχονται άλλες, πολύ πιο συγκεκριμένες. Αντίθετα οι Η.Π.Α. πολλαπλασιάζουν τις επαφές - συμφωνίες με Γερμανικές επιχειρήσεις. Κάπου επιθυμούν την αναστήλωση της Γερμανικής αξιοπιστίας. Μόνο έτσι θα εισπράξουν και τα οφειλόμενα πριν το κραχ, δάνεια. Απ' την πλευρά της η Γαλλία είναι πολύ απασχολημένη με τα κοινωνικά της προβλήματα. Παρόλ' αυτά, συνεχίζει να διατηρεί τον Πονσέ σ' επιφυλακή. Όλες αυτές οι διεθνείς πλεχτάνες όμως, σκοντάφτουν στ' οργισμένο εθνικό αίσθημα του Γερμανικού λαού. Ο Χίτλερ εκμεταλλεύεται περίφημα τον ευαίσθητο πατριωτισμό των μαζών. Μ' ενορχηστρωμένο τόνο όλες οι εφημερίδες, αναφέρουν ποικίλα περιστατικά εξωτερικών επεμβάσεων στα εσωτερικά της χώρας.

Παράλληλα, η φρασεολογία ενάντια στους σφαγιαστικούς για το λαό όρους της Συνθήκης των Βερσαλλιών, δίνει και παίρνει. «Η Γερμανία πολεμείται από παντού. Την κρατούν άοπλη για να της ρουφούν το αίμα». Η τέτοια συνθηματολογία βρίσκει μεγάλη απήχηση σ' ένα λαό με τραυματισμένη εθνική περηφάνια. Έτσι, όταν ο Χίτλερ καλεί το λαό να επικυρώσει την αποχώρησή του από την «Κ.Τ.Ε.», η συμμετοχή είναι παλλαϊκή. Τ' αποτέλεσμα ήταν αναπάντεχο κι απ' τους Ναζί ακόμα. Το 96% των εγγεγραμμένων κατέβηκαν στο δημοψήφισμα. Και το 96% ψήφισε υπέρ της αποχώρησης. Η Γερμανία του Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. αποφάσισε να συναντήσει τη μοίρα της σαν τέτοια. Κανένας μελετητής δεν αμφισβήτησε το έγκυρο του ανακοινωθέντος αποτελέσματος. Άλλωστε τόσο ο Χίντενμπουργκ, όσο και το Μ.Σ.Ρ.Δ. και το Γ.Κ.Κ., παρότρυναν τους οπαδούς τους να ψηφίσουν υπέρ της πρωτοβουλίας του Χίτλερ.³⁰⁷

Στις 14 του Νοέμβρη ο Χίτλερ επιχειρεί το πρώτο του βήμα στη σύναψη ειρηνικών σχέσεων με τις γειτονικές χώρες. Συναντιέται με τον Πολωνό πρέσβη Ιωσήφ Λίπσκι. Στο κοινό ανακοινωθέν διαβάζουμε πως τα δυο κράτη αποφάσισαν να χειρίζονται τις υποθέσεις που τ' αφορούν μ' απευθείας διαπραγματεύσεις. Ταυτόχρονα, υπογράφτηκε κι ένα Σύμφωνο μη επίθεσης.

Στο εσωτερικό του Ράιχ, προχώραγε ταχύτατα ο κοινωνικός

307. Βλ. Olden, ό.π., σελ. 211, Wheeler-Bennett, ό.π., σελ. 194.

μετασχηματισμός των παλιών δομών. Τα μεγαλοτράστ και τα υπερ-καταστήματα μπαίνουν κάτω απ' την άμεση διαχείριση του Κόμματος. Υπερδιευθυντές Ναζί απλοί εργαζόμενοι, τοποθετούνται στη διεύθυνση όλων των επιχειρήσεων. Παρατηρεί ο Peter Hull: «Δε χρειάστηκε πολύ καιρός – τ' αντίθετο μάλιστα – για να χωνέψουν το μέγεθος της απάτης, που θύματά της υπήρξαν οι διάφοροι επιχειρηματικοί κύκλοι... Ξαφνικά, είδαν τις επιχειρήσεις τους να γεμίζουν από ρακένδυτους παρείσαχτους. Στρογγυλοκάθονταν στην καρέκλα του διευθυντή και δίναν εντολές. Την ίδια στιγμή, ήταν υποχρεωμένοι όλοι οι επιχειρηματίες να χορηγούν καλοπληρωμένες θέσεις σε χιλιάδες τεμπέληδες Ναζί...».³⁰⁸ Δε νομίζουμε πως χρειάζεται αποκρυπτογράφηση τ' ολιγαρχικό μένος του Hull...

Στις 18 Νοέμβρη, ο υπουργός Γεωργίας Βάλτερ Νταρρέ εκδίδει ένα διάταγμα που 'κανε τους τραπεζίτες ν' αναπηδήσουν. Χαρίζονταν το 80% των αγροτικών χρεών. Ταυτόχρονα, πρόβλεπε μόνο 2% επιτόκιο στα νεοδημιουργούμενα χρέη.

Στις 25 Νοέμβρη, ο ίδιος ο Χίτλερ, ανακοινώνει ότι ξηλώνονται απ' όσες ανώτερες θέσεις κατείχαν στο Δημόσιο, οι «αριστοκράτες».³⁰⁹ Τα ριζοσπαστικά μέτρα του Χίτλερ, ικανοποιούν ως ένα βαθμό τα S.A. Δεν φτάνουν όμως για να καταπραΰνουν πλήρως τους γογγυσμούς τους. Είν' ο Ραιμ, που γράφει τα παρακάτω στο έντυπο της S.S.A. «N.S. Monatshefte» (No 39, Νοέμβρης 1933). «Τα S.A. και τα S.S., είν' η αιτία για το θρίαμβο της Εθνικής Επανάστασης. Να 'ναι σίγουροι οι διάφοροι Φιλισταίοι, ότι δε θα επιτρέψουν να προδοθεί στα μέσα του δρόμου... Είναι πια καιρός να σταματήσει η Εθνική Επανάσταση και να μεταβληθεί σε Σοσιαλιστική. Τα S.A. και τα S.S. είν' οι θεματοφύλακες της Σοσιαλιστικής Επανάστασης...». Μια βδομάδα αργότερα, θα υπογραμμίσει σ' ένα δημόσιο λόγο του: «... Υπάρχουν και σήμερα κάποιοι κατέχοντες υψηλά πόστα στο κράτος, που δεν έχουν καμιά σχέση με την εθνικοσοσιαλιστική ιδεολογία. Είναι παραπάνω από αναγκαίο να τους χτυπήσουμε αδιάσταχτα, πριν γίνουν ικανοί να μπορούν να μας πνίξουν...»³¹⁰

Ο Χίτλερ αντιδρά, καλώντας σ' αλληπάλληλες συγκεντρώσεις - συσκέψεις τους ηγέτες των S.A. και των S.S. Τους εξηγεί πως κύριο μέλημα όλων πρέπει να 'ναι το στέριωμα του καθεστώτος. Η Βέρμαχτ

308. Βλ. Peter Hull: «GERMANY AND EUROPE», New York, 1939, σελ. 60.

309. Βλ. Papen, ό.π., σελ. 247.

310. Τα δυο αποσπάσματα απ' τους λόγους του Ραιμ, υπάρχουν στο έργο του Robert K. Brady: «THE SPIRIT AND STRUCTURE OF GERMAN FASCISM». London, 1938, 2η έκδοση, σελ. 39 κ.ε.

βρίσκεται υπό την επιρροή του Χίντενμπουργκ και των Πρώσων «αριστοκρατών». Η «Δεύτερη Επανάσταση» θα οδηγήσει σε χάος, γιατί απλούστατα είν' άκαιρη. Εχτός αυτών όμως, υπάρχει ακέραιος ο κίνδυνος εξωτερικής επίθεσης, που τελικά θα συνέτριβε κάθε απόπειρα διασάλευσης της τάξης. Τους τονίζει πως κάθε άλλο παρά ενάντια στην πλήρη σοσιαλιστικοποίηση της κοινωνίας είναι. Μόνο «που το ρεύμα της Επανάστασης χρειάζεται να μπει στο ασφαλές γι' αυτή κανάλι της ιστορικής εξέλιξης»!! «Η ιστορία δε θα μας ρωτήσει πόσους επιχειρηματίες φυλακίσαμε, αλλά μάλλον τι έργο παράγαμε. Με το πέρασμα του χρόνου, η ιδεολογική μας δύναμη θα γίνει άτρωτη, εφόσον καταφέρουμε να κάνουμε το λαό μας να ευημερεί».³¹¹

Πραγματικά εντυπωσιάζεται κανείς με την πολιτική ωριμότητα του «έξαλλου φανατικού». Όταν λ.χ. οι Μπολσεβίκοι πήραν την εξουσία στα 1917, εφάρμοσαν μέχρι και το 1922 τον λεγόμενο «πολεμικό Κομμουνισμό». Τον πλήρη δηλαδή «ισοπεδωτισμό» κάθε οικονομικοκοινωνικού παράγοντα. Αποτέλεσμα αυτής της «παιδικής αριστεριστικής υπερεπαναστατικότητας», ήταν να βγει ο Λένιν και να ομολογήσει ότι: «Αποτύχαμε». Η Ε.Σ.Σ.Δ. απώλεσε πέντε ζωτικότερα χρόνια σε παιδιαρίσματα. Χρειάστηκε να επιστρατευτεί η μεγαλοφυής αντίληψη του Στάλιν, για να διορθωθούν κάπως τα πράγματα μέσω της Ν.Ε.Π. Τι ήταν η ΝΕΠ; Ένα συνειδητό πσιωγύρισμα στις καπιταλιστικές φόρμες παραγωγής. Κι εδώ είναι που στοιχειοθετείται η έκπληξή μας. Ο Χίτλερ, χωρίς να 'χει πίσω του τον ωκεανό των θεωρητικών ενατενίσεων των Μπολσεβίκων, αποφεύγει την παγίδα του «συνδρόμου της ολοκληρωτικής επανάστασης».

Όπως και να το κάνουμε όμως, ο Χίτλερ υποχρεώνεται ν' ακροβατεί σ' ένα τεντωμένο σκοινί. Απ' τη μια οι βιομήχανοι τον πιέζουν να βάλει το πράγμα στ' αυλάκι. Απ' την άλλη η «προσγειωμένη» μερίδα του N.S.D.A.P. αντιμάχεται τις ακρότητες των S.A. Και στην καρδιά της όλης ιστορίας, οι Αγγλογάλλοι. Οι Άγγλοι επιθυμούν να δουν και τον Χίτλερ και τα S.A. του στο πυρ το εξώτερον. Οι Γάλλοι πάλι, έχουν ποντάρει στο χαρτί των S.A. Στην ουσία στο πρόβλημα του Χίτλερ είν' ίδιο μ' εκείνο του Στάλιν, στην δεκαετία 1920-1930. Ποθητό όραμα του Στάλιν, το στήσιμο ενός κομμουνιστικού κράτους. Γνωρίζει όμως πως πρώτα πρέπει να εδραιώνει την κάθε κοινωνική κατάκτηση. Και το κυριότερο να κολακεύει πρόσκαιρα τους κατόχους του όποιου παλαιοκρατικού άπαρτου κάστρου. Σ' αυτό το βωμό θυσιάζει όλους όσους προσβλέπουν στην άμεση υλοποίηση του γενικού στόχου. Τους ίδιους δηλαδή τους συντρόφους του. Στο τέλος, γύρω στα 1931-1932

311. Βλ. «THE SPEECHES OF ADOLF HITLER», April 1932-August 1942, ed. Norman H. Baynes. New York, 1942. Vol. 1, σελ. 287 το πρώτο απόσπασμα και 865-866 το δεύτερο.

θα εφαρμόσει ολότελα την κρατική εκβιομηχάνιση. Ότι δηλαδή ζητούσαν οι εχτελεσμένοι αντίπαλοί του στο Κόμμα. Ποιός είχε δίκιο; Για μας ο Στάλιν. Έτσι τώρα κι ο Χίτλερ. Θα θυσιάσει τους υπέρμαχους του μοντέλου, που θα στήσει λίγο αργότερα. Ποιός είχε κι εδώ το δίκιο; Για... μας ο Χίτλερ... (Ας μη λησμονούμε λεπτό, πως υπήρχε ήδη το ιστορικό προηγούμενο της αποτυχίας του «Πολεμικού Κομμουνισμού» για τον Στάλιν. Ήταν η «αυτοχρεοκοπία» του «Θερμιδώρ» και γιατί όχι; Των Σπαρτακιστών – για τον Χίτλερ). Γεγονός είναι ότι ο Χίτλερ κυνηγάει εναγώνια το κανάλι του ήρεμου εθνικοσοσιαλιστικού μετασχηματισμού. Στο βωμό τούτο, προσφέρει κάποια κίνητρα στις βιομηχανίες του Κρουπ «φον» Μπόλεν και του Φριτς «φον» Τύσσεν.³¹²

Η πιο πάνω χειρονομία του, εντάσσεται στην προσπάθεια καθυστάσεως των ανησυχιών που εκφράζει μ' έντονα επιθετικό ύφος η «αριστοκρατία». Φήμες κυκλοφορούν, ότι ο Χίντενμπουργκ έχει συγκατατεθεί στην ανατροπή του Χίτλερ απ' τη Βέρμαχτ.³¹³ Μπορεί το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. να εισβάλει δίκην ανεμοστρόβιλου στη Γερμανία, αλλά η θέση του δεν μπορεί να χαρακτηριστεί κι ολότελα δοσμένη. Οπωσδήποτε τα κίνητρα του Χίτλερ στους βιομήχανους, αποτελούν μια σωστή επιλογή για κείνη τη στιγμή. (Καλό θα 'ταν να θυμηθούμε τους εκατομμυριούχους Νέπμαν, που η ζωή επιβάλλει το Κ.Κ.Σ.Ε. να χρηματοδοτήσει. Καθώς και το αμίμητο εκείνο του Μπουχάριν: «Πλουτείτε – πλουτείτε και μη φοβάστε ότι εσείς θα κληθείτε να πληρώσετε τα σπασμένα».³¹⁴ Βέβαια τόσο στην Ε.Σ.Σ.Δ. όσο και στη Γερμανία οι βιομήχανοι κι οι Νέπμαν κλήθηκαν να πληρώσουν τα «σπασμένα»...)

Στις 29 Νοέμβρη 1933, ο Ραϊμ εκφωνεί ένα λόγο σε 17.000 αξιωματικούς των Σ.Α., που 'χουν συρρεύσει στο «Μέγαρο των Σπορ» στο Βερολίνο. Επιτίθεται δριμύτητα ενάντια σ' όσους θεωρούν πως η αποστολή των Σ.Α. έληξε. Την επόμενη και τη μεθεπόμενη μέρα οι Γκαίμπελς - Ερς συμπαράτάσσονται με τον Ραϊμ. Όχι, η αποστολή των Σ.Α. δεν έχει λήξει. Ναι, τα Σ.Α. αποτελούν τον θεμέλιο λίθο της νέας εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας. Η αποκάλυπτη συμπαράταξη των δυο παραπάνω ηγετών κάνει τη πλάστιγγα να γείρει προς τα Σ.Α. Είν' αλήθεια πως οι Γκαίμπελς - Ερς αποτελούν τη δοσμένη στιγμή τους δυο πλησιέστερους προς τον Χίτλερ ηγέτες του Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. Συνεπώς η άποψή τους απεικονίζει και τη θέση του Χίτλερ. Δεν μπορεί να 'ναι

312. Βλ. «I PAID HITLER» New York, 1949, σελ. 201.

313. Για το δοσμένο της επιθυμίας του Χίντενμπουργκ για παλινόρθωση των Χοεντζόλ-λερν, βλ. Meissner ό.π., Wheeler - Bennett, «WOODEN TITAN» ό.π., σελ. 99-101.

314. Βλ. Ν. Βεργίδης: «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ» σελ. 113.

τυχαίο το γεγονός ότι στις 2 του Δεκέμβρη υπουργοποιούνται οι Ραϊμ - Ερς. Είναι φανερό πως ο Χίτλερ προωθεί την αριστερά του Κινήματος. Ο Ντιούελ ισχυρίζεται πως η υπουργοποίησή τους στόχευε στην πρακτική αποδυνάμωση των Ερς - Ραϊμ.³¹⁵ Εδώ ο Ντιούελ κάνει φτηνό πνεύμα. Ούτε ο Ερς έπαψε να 'ναι ο υπαρχηγός του Κόματος, ούτε κι ο Ραϊμ αρχηγός των Σ.Α. Συνεπώς για ποια αποδυνάμωση μιλάμε;

Ανήμερα την πρωτοχρονιά του 1934, ο Χίτλερ στέλνει μια επιστολή στον Ραϊμ: «... Νιώθω την υποχρέωση, αγαπητέ μου Ερνστ Ραϊμ, να σ' ευχαριστήσω για τις ανεχτίμητες υπηρεσίες που πρόσφερες στο Κίνημά μας και στο Γερμανικό λαό. Σε βεβαιώνω πως ευγνωμονώ τη μοίρα, που μπορώ ν' αποκαλώ φίλους μου, άντρες σαν και σένα. Με πραγματική φιλία κι ευγνώμονα εκτίμηση, ο φίλος σου, Αδόλφος Χίτλερ...»³¹⁶ Πολιτικό μνημόσυνο; Σίγουρα όχι. Απλά ο Χίτλερ προσπαθεί να δείξει τις καλές του προθέσεις στον φίλο του Ραϊμ. (Στον μόνο άνθρωπο που απευθυνόταν στο φιλικό δεύτερο πρόσωπο ο Χίτλερ, ήταν ο Ραϊμ. Το ίδιο κι ο Ραϊμ. Απευθυνόταν στον Χίτλερ αποκαλώντας τον σκέτο «Αδόλφε»). Ταυτόχρονα η επιστολή του έδινε και μια απάντηση στους κατηγορούς των Σ.Α. Κοντολογής έδειχνε πως το βάρος του «Φύρερ» πέφτει σαφώς υπέρ του Ραϊμ και των όσων πρεσβεύει.

Ωστόσο το πράγμα τείνει να πάρει μια ανεξέλεγκτη απ' τις όποιες προθέσεις, τροχιά. Κάπου τόσο τα Σ.Α., όσο κι οι αντίπαλοί σ' αυτά σχηματισμοί, έχουν απορροφηθεί στη δίνη της «αιώνιας» Γερμανικής «ιδιορρυθμίας». Έχουν μετασχηματιστεί σ' «αυτόνομα κρατίδια». Τα Σ.Α. σίγουρα, έχουν παραχτεί απ' τις αντίρροπες στις παλιές συνθήκες κεντρόφυγες δυνάμεις. Υποχρεώνονται όμως να λειτουργήσουν από κάποια στιγμή και μετά, στη βάση του κρατίδιου - προστάτη. Στις τάξεις τους υπάρχουν 4-5 εκατομμύρια ψυχές. Τι θ' απογίνουν αν για τον άλφα ή βήτα λόγο διαλυθούν τα Σ.Α.; Το Επιτελείο τους είν' υποχρεωμένο να μεριμνήσει για την «αποκατάσταση» των αντρών τους. Να γιατί ο Ραϊμ επιμένει να μεταβληθούν σ' επίσημο στρατό του Ράιχ. Να γιατί αντιδρά το κρατίδιο Ράιχσβερ. Πάνω σ' αυτή τη βάση πρέπει να δούμε και το σχέδιο νόμου που υποβάλει στις 14 του Φλεβάρη ο Ραϊμ. Μ' αυτό ζητάει την ενσωμάτωσή των Σ.Α. στο στρατό. Ταυτόχρονα προτείνει τη θεμελιακή αναδιάρθρωση του Υπουργείου Άμυνας. Δε θέλει ρώτημα πως η πρόταση Ραϊμ αποτελεί μια ανιχνευτική κίνηση του Χίτλερ. Επιδιώκει να δει το μέγεθος και το «ήθος» των αντιδράσεων. Η αντίδραση του Σώματος των αξιωματικών ήταν σφοδρή. Την επόμενη κιόλας μέρα ο στρατηγός Μπράουχιτς υποβάλλει ένα οργισμένο

315. Βλ. Wallece Deuel: «PEOPLE UNDER HITLER». New York, 1942, Vol. 1, σελ. 289.

316. Βλ. Baynes, ό.π., Vol. 2, σελ. 85.

υπόμνημα στον Μπλόμπεργκ: «Η υπόθεση του επανεξοπλισμού αποτελεί ζήτημα ζωής ή θανάτου για τη Γερμανία, ώστε ν' αφεθεί στα χέρια αλητών κι ομοφυλόφιλων», έγραφε. (Τα περί «ομοφυλόφιλων» ήταν σαφώς υπαινιγμός κατά του Ραιμ. Δυστυχώς αυτή ήταν η κατάντια τους. Να κατακρίνουν τον Ραιμ γι' αυτή την ανθρώπινη συνήθεια. Η αστική «ηθική» βλέπετε...).³¹⁷ Απ' ό,τι φαίνεται ο Χίτλερ δεν περίμενε τόσο παθιασμένη αντίδραση.³¹⁸

Στους άντρες των S.A. διάχυτη είν' η εντύπωση πως ο Χίτλερ δεν τους προστάτευσε όπως έπρεπε. Ο Γάλλος πρεσβευτής Πονσέ σιγοντάρει την κατακραυγή. Αναλαμβάνει το ρόλο του Συνδέσμου ανάμεσα στους S.A. και στους διάφορους αντιπολιτευόμενους. Καθώς μεγαλώνει η αντίδραση των S.A., τόσο επανεργοποιούνται οι παροπλισμένες ολιγαρχικές ομάδες.

Η αναθέρμανση των σχέσεων Πονσέ - Ραιμ, θέτει σ' επιφυλακή τη Βρετανική κυβέρνηση. Στις 21 Φλεβάρη καταφτάνει στο Βερολίνο ο Ήντεν. Έτσι απρόοπτα, χωρίς καμιά «διπλωματική προπαρασκευή». Τι σόι ταξίδι είν' αυτό; Ένα δείγμα Βρετανικής καλής θέλησης προς το καθεστώς, όπως ισχυρίζεται ο Greiner;³¹⁹ Τ' ακριβώς αντίθετο. Μια επίσημη Βρετανική πηγή μας πληροφορεί κάτι περιεργο όσο και «ξεκάρφωτο». Ότι ο Χίτλερ διαβεβαίωσε τον Ήντεν πως τα 4/5 των S.A. θ' αποστρατεύονταν. Στο υπόλοιπο 1/5 θ' απαγορευόταν να φέρνει οπλισμό.³²⁰ Δεν είναι δύσκολο να καταλάβουμε πώς και γιατί

317. Βλ. «TRIALS OF WAR GRIMINALS BEFORE THE NUREMBERG MILITARY TRIBUNALS» 15 Vols. Washington, U.S. Government Printing Office 1951-1952. Κατάθεση Μπράουχιτς, τόμος 2, σελ. 563-604.

318. Πραγματικά είναι τραγική η έχταση που 'χει πάρει το θέμα της ομοφυλοφιλίας του Ραιμ. Βλέπετε οι «μέντορες της ελευθερίας» δεν ενοχλούνται απ' τα εκατομμύρια θύματα εγκληματικών ενεργειών στη μεταπολεμική Δύση. Δε τους σκοτίζει το γεγονός πως η Μαφία ελέγχει Ιταλία και Η.Π.Α. μαζί. (Κι εν μέρει τη Γαλλία). Αλλά και στο θέμα της ομοφυλοφιλίας, θα μπορούσαμε ν' αναφερθούμε σε χιλιάδες «επώνυμους» ευρωπαίους πολιτικούς της μεταπολεμικής εποχής, που επιδόθηκαν με θέρμη σ' αυτή. Όμως οι κ.κ. «ιστορικοί μας» εθελοτυφλούν. Αλλά σε τελική ανάλυση, τι θα πει «ανωμαλία»; Είναι δυνατό ν' αποκαλείται ο έρωτας σ' ένα οποιοδήποτε σώμα - ανθρώπινη αλληλοκατανόηση, επαφή - σαν «ανωμαλία»; «Φιλελεύθεροι» κυνηγοί μαγισσών λοιπόν. Ζήτω η ψυχιατρική δολοφονία. Οι «Ελεύθεροι» Αρχαίοι Έλληνες είχαν ανάγει την ομοφυλοφιλία σ' αρετή. Η χριστιανογενής κρατική δολοφονικότητα όμως την πολέμησε, γιατί διέκρινε τον κίνδυνο ανθρώπινης αυτοπραγμάτωσης - συνειδητοποίησης ενάντια στη «χάρη» της. Για την Ηθική του Χριστιανισμού, βλ. Νίκος Βεργιόδης: «ΝΕΡΩΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ», «Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ».

319. Βλ. Josef Greiner: «DAS ENDE DES HITLERS - MYTHOS». Wien, 1948. σελ. 199-200.

320. Βλ. Documents on British Foreign Policy 1919-1939. London, H.M. Stationery Office, 1947, τόμος 5, σελ. 400.

εκμαιεύτηκε η δήλωση του Χίτλερ. Ο Ήντεν του βάζει ορθά - κοφτά το πρόβλημα. Τι σκοπεύει να εγκαθιδρύσει το N.S.D.A.P.; Μπολσεβικισμό;

Γεγονός είναι ότι η Αγγλία δε θ' ανεχόταν ένα τέτοιο ιστορικό προηγούμενο στην καρδιά της Ευρώπης. Τι άλλο από Μπολσεβικισμό συνιστούν τα ριζοσπαστικά οικονομικοκοινωνικά μέτρα του N.S.D.A.P.; Ή, οι κομμουνιστικής έμπνευσης εκδηλώσεις των S.A.; Εχτός κι αν... Εχτός κι αν τα S.A. πράττουν «του κεφαλιού τους». Τότε το πράγμα αλλάζει. Οπωσδήποτε ο «Φύρερ» πρέπει να ξεκαθαρίσει τη στάση του. Εγκρίνει την προσέγγιση Ραιμ - Πονσέ; Μήπως ο ίδιος ο «Φύρερ» έχει θέσει σ' εφαρμογή κάποιο σχέδιο απομόνωσης της Αγγλίας; Ο Χίτλερ διαψεύδει τούτη την ερμηνεία. Όμως ο Ήντεν επιμένει. Δεν αρκείται σε μια χωρίς αντίκρουσμα διάψευση. Επιζητά κάτι το χειροπιαστό. Αλλιώς η Βρετανία θα 'παιρνε «τα δέοντα για την κατάσταση μέτρα». Μ' άλλα λόγια επανάληψη των απειλών του «Λόρδου» Χαιλσμιθ. Δηλαδή πόλεμος... Μπροστά σ' αυτή την απειλή - ωμό εκβιασμό, ο Χίτλερ υπόσχεται τα όσα μας πληροφορεί η Βρετανική πηγή. Τα S.A. θ' αφανίζονταν λοιπόν; Όχι ακριβώς. Ο Χίτλερ επέμενε να πιστεύει πως ο Ραιμ θα «λογικευόταν».

Στις 11 τ' Απρίλη ο υπουργός άμυνας Μπλόμπεργκ προσκαλεί τον Χίτλερ στο θωρηχτό «Deutschland». Φαινομενικά για να παρακολουθήσει τα εαρινά Γυμνάσια του συνόλου των Ενόπλων Δυνάμεων στην Ανατολική Πρωσία. Το θωρηχτό θα ταξίδευε απ' το Κίελο στην Καϊνιξμέργη. Πάνω του βρίσκονταν οι αρχηγοί και των τριών όπλων. Ο «Βαρώνος» «φον» Φριτς του Στρατού, ο ναύαρχος Ραϊντερ του Ναυτικού κι ο Χέρμαν Γκαϊρινγκ της Αεροπορίας. Το ζήτημα τέθηκε στον Χίτλερ απερίφραστα. Οι Ένοπλες Δυνάμεις δεν έχουν αντίρρηση να διαδεχτεί τον ετοιμοθάνατο Χίντενμπουργκ. Φτάνει να δεχτεί τρεις όρους. Τον πλήρη επανεξοπλισμό. Την εξολόθρευση των S.A. εδώ και τώρα. Την άμεση διακοπή των κομμουνιστικών πειραμάτων στην κατεστημένη οικονομική ζωή του τόπου.

Ο Χίτλερ δήλωσε πως αποδέχεται και τους τρεις όρους.³²¹ Όλα τα ντοκουμέντα βοούν πως οι τρεις αρχηγοί τον απείλησαν ότι αν αρνιόταν τους όρους, θα οδηγούσαν το Ράιχ σ' εμφύλιο, με πιθανότατη έκβαση την πτώση του. Στις 16 Μάη πραγματοποιήθηκε στο Μπαντ Ναουχάιμ σύσκεψη των ανώτερων αξιωματικών. Ο Χίτλερ απουσίαζε. Απ' ό,τι φαίνεται, η σύσκεψη επικύρωσε τη «Συμφωνία» του Deutschland.³²²

321. Για μια λεπτομερή αφήγηση της λεγόμενης συμφωνίας του Ντώταλαντ, βλ. Herbert Rosinski: «THE GERMAN ARMY». Washington, 1944, σελ. 215-223.

322. Για τη συνάντηση των ηγετών της Ράιχσβερ στο Μπαντ Ναουχάιμ, βλ. Jacques Benoist: «HISTOIRE DE L'ARMÉE ALLEMANDE, DEPUIS L'ARMISTICE». Paris, 1938, σελ. 553 κ.ε.

Γιατί παραδίνεται με τόση ευκολία ο Χίτλερ; Γνωρίζοντας τόσο τα προηγηθέντα, όσο και τις μετέπειτα εξελίξεις, νομίζουμε πως μόνο μια απάντηση στέκει. Τα παραδοσιακά τζάκια έχουν αποκαταστήσει επαφή με τη Βρετανική κυβέρνηση. Είναι τυχαίο ότι το τελεσίγραφο των Ενόπλων Δυνάμεων δίνεται αμέσως μετά την επίσκεψη Ήντεν; Είναι τυχαίο ότι πολλοί – αποστρατευθέντες και μη – ανώτεροι αξιωματικοί, θα προδίνουν συστηματικά στο Λονδίνο όλες τις επικείμενες κινήσεις του καθεστώτος απ' το 1936 κι έπειτα; Είναι τυχαία η ταυτόχρονη αποστράτευση των Μπλόμπεργκ - Φριτς μετά από λίγο χρόνο; Τίποτα απ' ό' αυτά δεν είναι τυχαίο. Πρόκειται για μια χωρίς κενό αλληλουχία γεγονότων. Ο Χίτλερ υποκύπτει στο προνουσιαμένο του στρατού, επειδή γνωρίζει ότι πίσω απ' αυτό βρίσκεται η Αγγλική απειλή. Το μόνο που του μένει να κάνει, είναι να συμμορφωθεί. Όπως και να 'χει το πράγμα γι' αυτόν τώρα επείγει να σωθεί το κεφάλι του Ραιμ. Γιατί αυτό ζητούσαν οι στρατηγοί στην ουσία. Όσο για την ιδέα ενσωμάτωσης των S.A. στη Βέρμαχτ, αυτή πνίγηκε στα κύματα που 'σπαγαν πάνω στο Ντώουτλαντ...

Η δραματική συνάντηση Χίτλερ - Ραιμ έγινε στις 3 του Ιούνιου. Ο Χίτλερ αφηγήθηκε το γεγονός στην αγόρευση του – γύρω απ' τ' όλο πλέγμα της υπόθεσης – στις 13 Ιούλη στο Ράιχσταχ. Η συνάντηση των δυο αντρών κι επιστήθιων φίλων κράτησε πέντε ολόκερες ώρες. «Τον ικέτευσα γονατιστός – θα ισχυριστεί ο Χίτλερ – ν' αντιμετωπίσει με την πρόβουσα σοβαρότητα τα πράγματα και να σταματήσει αυτή την τρέλα. Του εξήγησα πως εξακολουθώ να τον θεωρώ σαν τον καλύτερο μου φίλο στο Κίνημα. Προσπάθησα να τον κάνω να δει πως τα S.A. προετοιμάζαν μια Μπολσεβίκικη επανάσταση. Αυτή θα βύθιζε τη χώρα στο χάος. Μου υποσχέθηκε πως θα χρησιμοποιήσει το κύρος του για να σταματήσει τούτη την παραφροσύνη. Δυστυχώς αποδείχτηκε, πως την ίδια στιγμή πρόδινε μ' εγκληματική ψυχραιμία τη φιλία μας. Ενώ με διαβεβαίωνε για την αφοσίωσή του, συνωμοτούσε ταυτόχρονα για τη φυσική μου εξόντωση».³²³ Δεν υπάρχει αμφιβολία πως ο Χίτλερ ήταν ειλικρινής στην εξιστόρησή του. Πίστευε πράγματι πως ο Ραιμ είχε προδώσει μ' άνανδρο τρόπο την εμπιστοσύνη του. Είν' επίσης βέβαιο ότι στη συνάντησή τους θα του ανέλυσε με κάθε λεπτομέρεια την ασθενή θέση του N.S.D.A.P. Χωράει όμως πολύ κρασί τ' ότι ο Ραιμ τον πρόδωσε. Ίσα-ίσα κράτησε την πλέον αξιοπρεπή στάση. Δεν είχε το ηθικό δικαίωμα να παρατήρει στις τύχες τους, όσους δώσαν ό,τι είχαν και δεν είχαν στη μάχη για την επικράτηση του Κινήματος. Στην αφήγηση του Χίτλερ, που αποτελεί ξέσπασμα της ψυχολογικής του κατάρρευσης – κι ως ένα σημείο άμυνα στις συνειδησιακές του

323. Βλ. Baynes, ό.π., vol. 1, σελ. 527 κ.ε.

αντιρρήσεις – υπάρχει κι άλλο ένα σημείο που σηκώνει κρασί. Ότι δηλαδή ο Ραιμ σχεδίαζε τη φυσική του εξόντωση.

Θα 'μαστε απόλυτα μέσα στη φορά των πραγμάτων της εποχής, αν λέγαμε ότι η δολοφονία του Ραιμ ήταν μια «κοινωνιολογική επιταγή». Μια επιταγή, πολύ πιο πάνω απ' τις δυνατότητες του Χίτλερ για τυχόν κοντρολάρισμά της. Μια αλυσίδα καταστάσεων επέβαλε την εκκαθάριση που ακολούθησε. Ποια εκκαθάριση όμως; Ποια τα τελικά της θύματα; Τα S.A. μόνο θα κληθούν να πληρώσουν όλο τ' αντίτιμο που «απαιτεί» η «κοινωνιολογική επιταγή»; Ήδη στο μυαλό του Χίτλερ αποκρυσταλλώνονται οι οριστικές του επιλογές. Ο Καιάδας δε θα 'ταν μόνο για τα S.A. Θα 'ταν ο χώρος κατάληξης και πολλών «αριστοκρατών».

Τα γεγονότα επισπεύδονται κι από μια άλλη παρέμβαση. Ο Μουσσολίνι καλεί τον Χίτλερ στη Βενετία.³²⁴ Του αναλύει «τον μεγάλο κίνδυνο για τη Γερμανία, όσο αφήνει τα S.A. ν' αλωνίζουν». Τον προτρέπει «να βάλει τάξη στον οικο του».³²⁵ Στην πραγματικότητα ο Ιταλός δούλος του πιο σάπιου τμήματος της Ιταλικής «αριστοκρατίας», εχτελεί εντολές των Άγγλων. Άλλωστε θέτει χωρίς περιστροφές το νόημα της πρόσκλησής του στον Χίτλερ. Αν ο τελευταίος δε χαλιναγωγήσει την κατάσταση, θα επέμβει η Αγγλία να το κάνει.

Επιστρέφοντας στη Γερμανία ο Χίτλερ, είν' αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο τα πράγματα. Συγκαλεί τους κύριους συνεργάτες του σε σύσκεψη στη Γκέρα της Θουριγγίας. Στόχος το πάρισμο των άμεσων, όσο και δραστικών αποφάσεων. Ενόσω διαρκεί η σύσκεψη, ο Πάπεν με συγκαλυμμένες λέξεις καλεί τον Χίτλερ απ' το Βερολίνο να τηρήσει τα «συμφωνηθέντα».³²⁶ Ο Χίτλερ αγαναχτεί απ' το υπεροπτικό ύφος της «υπενθύμισης». Η απάντησή του μιλάει για τους «παράλυτους, που τολμούν να πιστεύουν ότι μπορούν να υποβάλουν όρους στους φορείς της Εθνικής Επανάστασης».³²⁷ Πρόκειται για ένα έντεχνο σήμα κινδύνου, προς τους συντρόφους του των S.A. Το ρεζουμέ του είναι περίπου το εξής: «Εγώ επιδοκιμάζω την ύπαρξή σας. Η ολιγαρχία όμως απαιτεί τη διάλυσή σας. Αυτοσυγκράτηση».³²⁸

Ο Χίτλερ επιστρέφει στο Βερολίνο αποφασισμένος να χρονοτριβή-

324. Βλ. «LES GRANDES ENIGMES HISTORIQUES» κλπ., ό.π., τόμος 6, σελ. 77.

325. Στο ίδιο, σελ. 82.

326. Papen, ό.π., σελ. 282.

327. Βλ. «HITLER'S WORDS», ed. Gordon W. Pringe, Washington, 1944, σελ. 319.

328. Απόδειξη πως ο Πάπεν μιλάει για λογαριασμό της άρχουσας τάξης, είναι το γεγονός ότι τον λόγο του τον έγραψαν ο βαθύπλουτος δικηγόρος και συγγραφέας Ένγκαρ Γιουγκ κι ο αρχηγός της «Καθολικής Δράσης» Έριχ Κλάουζενερ. Βλ. Papen, ό.π., σελ. 317.

σει. Περιμένει μπας και ξεθυμάνει το πράγμα. Αλλά ο Ραιμ δεν έχει ν' αντιμετωπίσει μόνο τους «αριστοκράτες» και τον Βρετανικό εκβιασμό. Έχει ν' αντιμετωπίσει και τις αντιπαλές «τάξεις» της κομματικής διαστρωμάτωσης. Έτσι βλέπουμε τον σε τραγικό δίλημμα βρισκόμενο Χίτλερ, να βομβαρδίζεται απόνα σωρό κομματικές αναφορές. Όπως παραδέχτηκε στη Νυρεμβέργη ο Φρικ, καθημερινά κατέφταναν στην Καγκελαρία αλληπάλληλες αναφορές των S.S. και της Γκεστάπο.³²⁹ Η βασική τους λογική ήταν πως τα S.A. προετοιμάζουν «τη συντέλεια του κόσμου». Στις 25' του Ιούνη ο στρατηγός Φριτς καλεί τη Βέρμαχτ σε γενική επιφυλακή. Ενέργεια εντελώς αυθαίρετη, για την οποία ο Χίτλερ κρατήθηκε σε πλήρη άγνοια. Το κρατίδιο - Βέρμαχτ έτριζε τις τεχνητές οδοντοστοιχίες του στο N.S.D.A.P. Συνάμα όμως, η επιφυλακή του στρατού προοριζόταν και σαν τελεσίδικη προειδοποίηση. Κι ο Χίτλερ ήταν υποχρεωμένος να την πάρει σοβαρά υπόψη. Στις 28 του ίδιου μήνα ο Ραιμ διαγράφεται απ' τα Μητρώα των Γερμανών αξιωματικών. Και πάλι η πρωτοβουλία είν' αυθαίρετη. Και πάλι ο Χίτλερ καταλαμβάνεται εξ απροόπτου. Εμπνευστής της διαγραφής του Ραιμ είν' αυτή τη φορά ο υπουργός Άμυνας, στρατηγός Μπλόμπεργκ. Την επομένη, σε μια προσπάθεια να χρυσώσει το χάπι ο Μπλόμπεργκ, προβαίνει σε δηλώσεις υπέρ του «Φύρερ». «... Ο στρατός μένει πιστός στον Φύρερ του, ο οποίος προέρχεται απ' τα σπλάχνα του». Γεγονός πάντως είναι πως ο στρατός δε θέλει να «λερώσει τα χέρια του», όπως σωστά παρατηρεί ο Heiden. Η εκκαθάριση των S.A. πρέπει να γίνει απ' τον Χίτλερ.³³⁰

Στις 29 ο Χίτλερ πηγαίνει στο Έσσην, προκειμένου να παραβρεθεί στους γάμους του τοπικού Γκαουλάιτερ Γιόζεφ Τερμπόβεν. Την ίδια μέρα οι Γκαίρινγκ - Χίμλερ προστάζουν τη Γκεστάπο και τα S.S. να

329. Η Γκεστάπο ιδρύθηκε απ' τον Γκαίρινγκ, στις 26 Απρίλη 1933. Προορισμός της, η αντικατάσταση της παλιάς Πρωσικής μυστικής αστυνομίας. (Το λεγόμενο «Τμήμα ΙΑ'»). Στην αρχή της δόθηκε η ονομασία Geheim Poligei Amt (=Γραφείο Μυστικής Αστυνομίας), η οποία όμως εγκαταλείφθηκε σύντομα. Αιτία, το γεγονός πως τα Γερμανικά αρχικά G.P.A. μοιάζαν με τα... Σοβιετικά, G.P.U. Τελικά ονομάστηκε «Geheime Staats poligei» (= Μυστική Αστυνομία του Κράτους) ή συντμημένο, Gestapo. Στην αρχή η Γκεστάπο ήταν μια περιορισμένη προσωπική - στα χέρια του Γκαίρινγκ - μυστική τρομοκρατική οργάνωση. Όταν όμως τα S.A. άρχισαν να σχηματοποιούνται σε θανάσιμο για την ολιγαρχία κίνδυνο, τα μέλη της στο N.S.D.A.P., άρχισαν να προωθούν τα S.S. σαν αντίβαρό τους. Τον Απρίλη του 1934, ο Γκαίρινγκ, ονόμασε τον αρχηγό των S.S. Χίμλερ, Υπαρχηγό της Gestapo. Έτσι, αυτόματα επιτεύχθηκε μια άμεση συνένωση S.S. - Gestapo. Βλ. Willy Frischaver, ό.π., σελ. 64 κ.ε. Ντελαρύ, ό.π., σελ. 24 κ.ε. Ακόμα, Eugen Kogon. «DER S.S. STAAD UND DAS SYSTEM DER DEUTSCHEN KONIENTRATIONS-LAGER». München, 1946.

330. Βλ. Heiden «DER FÜHRER» ό.π., σελ. 170.

τεθούν σε κατάσταση συναγερμού. Το βράδυ της ίδιας μέρας ο Χίτλερ διανυχτερεύει στο Γκόντεσμπουργκ του Ρήνου. Εκεί τον επισκέφτεται ο Γκαίμπελς. Όλοι οι ιστορικοί παραδέχονται πως την προηγούμενη μέρα ο Γκαίμπελς συναντήθηκε με τον Ραιμ. Άλλωστε αυτό επιβεβαιώθηκε στη Νυρεμβέργη κι απ' τους Φρικ - Φρανκ. Όλοι πάλι είναι σύμφωνοι πως ο Γκαίμπελς ταλαντεύτηκε με ποιανού το μέρος θα σταθεί. Μόνο την τελευταία στιγμή αποφασίζει να χωρίσει τα τσανάκια του απ' τον Ραιμ: «Σε μια προσπάθεια να σώσει το κεφάλι του». Λάθος μεγάλο. Η συνάντηση Ραιμ - Γκαίμπελς, πρέπει να ιδωθεί σαν ύστατη απόπειρα του Χίτλερ να μεταπείσει τον αρχηγό των S.A. ν' αλλάξει στάση. Να δεχτεί τον πρόσκαιρο αφοπλισμό των αντρών του και την προσωρινή πρωτοκαθεδρία της Βέρμαχτ. Όμως όπως έχουμε υπογραμμίσει, το πράγμα έχει ξεφύγει κι απ' τις όποιες θελήσεις του Ραιμ. Εντάσσεται πια στο πλαίσιο της κομματικής ταξικής διαπάλης. Συνεπώς ο ίδιος δεν μπορεί παρά ν' αρνηθεί τις προτάσεις Γκαίμπελς - Χίτλερ. Ύστερα από πολύωρη συζήτηση του Χίτλερ με τον Γκαίμπελς, αποφασίζεται πως ο καλύτερος τρόπος να προστατέψουν τον Ραιμ, είναι να τον καθαίρουν και να τον θέσουν υπό προσωρινή κράτηση. (Απ' τον λόγο του Χίτλερ στο Ράιχσταχ, στις 13 Ιούλη).

Οι ασκοί του Αιόλου ανοίγουν από μια αδέξια κίνηση του αρχηγού των S.A. Βερολίνου, Καρλ Ερνστ. Βλέποντας τα S.S. και τη Γκεστάπο σε συναγερμό, διατάζει ένα σύνταγμα S.A. να μπει σ' επιφυλακή. Οι Γκαίρινγκ, Χίμλερ, Χάιντριχ, αρπάζουν αμέσως την ευκαιρία. Στέλνουν κατεπείγον μήνυμα στον Χίτλερ, ότι επίκειται πραξικόπημα των S.A. Ήδη οι Μονάδες του Βερολίνου άρχισαν να κινούνται. «Μη επιδεχόμενες διάψευση» πληροφορίες που 'χουν, λένε πως το πρωί θα καταληφτούν όλα τα Δημόσια χτήρια. Ο Χίτλερ τσιμπάει αμέσως το δόλωμα. Σκέφτεται πως την προηγούμενη ειδοποίησε τον Ραιμ μέσω του Γκαίμπελς για τον κίνδυνο που διατρέχει. Διόλου απίθανο ο Ραιμ να σπρώχτηκε στην απόγνωση του σε καμιά τρέλα. Είτε έτσι, είτε αλλιώς, στις μία το πρωί της 29ης Ιούνη, οι Χίτλερ - Γκαίμπελς με μια μικρή συνοδεία, παίρνουν τ' αεροπλάνο του Χίτλερ και πετάνε στο Μόναχο. Μαζί τους βρίσκεται μια μικρή ομάδα αφοσιωμένων S.A. και S.S. υπό την ηγεσία του αρχηγού των S.A. στο Αννόβερο, Λούτσε. Ο τελευταίος, μπορεί να διακρίνει ένα βυθιζόμενο σκάφος, όταν το δει...

Η ομάδα του Χίτλερ ενώνεται με τις βρισκόμενες σ' ετοιμότητα δυνάμεις των S.S. του Μονάχου. Προϊστανται, ο επίσημος «Δικαστής» του N.S.D.A.P. Βάλτερ Μπουχ κι ο υπουργός εσωτερικών της Βαυαρίας, Αδόλφος Βάγκνερ. Τους πλαισιώνουν ο αρχηγός των S.A. Μονάχου Εμιλ Μωρίς κι ο υπαρχηγός του Κρίστιαν Βέμπερ. Όλες οι μαρτυρίες θέλουν τον Χίτλερ σ' έξαλλη κατάσταση. Η οργή του γι' αυτό

που νομίζει σαν «ποταπή προδοσία» του φίλου του Ραιμ, τον έχει φέρει εχτός εαυτού.

Κατά τις έξι το πρωί, ο Χίτλερ επικεφαλής μιας μακριάς φάλαγγας αυτοκινήτων γεμάτων από S.S. και «νομιμόφρονες» S.A., φτάνει στην κωμόπολη του Μονάχου, Βισζε. Εκεί βρίσκονταν, στο ξενοδοχείο της κωμόπολης, ο Ραιμ κι οι κυριότεροι συνεργάτες του. Είχαν μαζευτεί προκειμένου να πραγματοποιήσουν ένα είδος Συνεδρίου. Αντικείμενο του Συνεδρίου, ο καθορισμός της μελλοντικής τους πορείας, ύστερα απ' την «τιμητική» άδεια ενός μηνός, που είχε δώσει ο «Φύρερ» στους άντρες τους.

Ο Χίτλερ δεν ήθελε και πολύ ώστε να πιστέψει πως τούτη η σύναξη για Συνέδριο, ήταν μπλόφα. Κι ότι στην πραγματικότητα στο ξενοδοχείο του Βισζε είχε στηθεί το «Γενικό Στρατηγείο» του «Πραξικοπήματος». Εκείνο που τον έκανε να βγάζει αφρούς απ' την οργή του, ήταν η γι αυτόν «πρόστυχη» στάση του Ραιμ. Ενώ έκανε ό,τι πέρναγε απ' το χέρι του για να τον προστατέψει απ' τις ολιγαρχικές δολοπλοκίες, αυτός «καταπατούσε κάθε έννοια φιλίας και ηθικής συντροφικότητας». (Απ' τον λόγο του στο Ράιχσταχ).

Τελικά ο Χίτλερ κι οι ακόλουθοί του, βρήκαν τον Ραιμ και τους συντρόφους του να κοιμούνται αμέριμνοι. Ο Χίτλερ όρμαγε στο κάθε δωμάτιο, αφού πρώτα οι S.S. σπάγαν την πόρτα του. Στο πρώτο δωμάτιο πέρασαν πάνω στον κύριο υπασπιστή του Ραιμ, Χάινες. Ήταν γυμνός, αγκαλιά μ' έναν επίσης γυμνό νεαρό.³³¹ Τους πέταξαν έξω και τους εχτέλεσαν στη στιγμή. Ένας - ένας οι διάφοροι S.A., μεταφέρονταν στην αυλή του ξενοδοχείου. Εκεί τουφεκίζονταν εν ψυχρώ. Ο Χίτλερ κλείστηκε στο δωμάτιο του Ραιμ για μια ώρα περίπου. Κανείς δεν ξεχώρισε λέξη απ' τον διάλογο των δυο αντρών. Στην αρχή ακούστηκε ένας δυνατός μονόλογος του Χίτλερ. Ύστερα ακολούθησε ένας εξίσου δυνατός αντίλογος του Ραιμ. Μεσολάβησε ένα διάστημα σιγής. Οι δυο παλιοί σύντροφοι μιλούσαν ψιθυριστά. Ξαφνικά, άνοιξε βίαια η πόρτα και βγήκε ο Χίτλερ, με συσπασμένα και κατακόκκινα απ' την οργή χαρακτηριστικά: «Το γουρουνι με πρόσβαλε, εχτελέστε τον», ούρλιαξε. Μετά δυο λεπτά, άλλαξε γνώμη. Διάταξε να δοθεί ένα πιστόλι στον Ραιμ για ν' αυτοχτονήσει. Νόμιζε πως έκανε μεγαλοψυχία... Ο Ραιμ αρνήθηκε ν' αυτοχτονήσει. «Πείτε στον Αδόλφο να μ' εχτελέσει ο ίδιος», φέρεται πως είπε. Ήταν τα τουφέκια των S.S. που έμελλαν να κόψουν το νήμα της πολυκύμαντης ζωής του σκληροτράχηλου - κι οπωσδήποτε σημαντικού - αυτού άντρα. (Όλες μας οι πληροφορίες για τα διαδραματισθέντα στο Βισζε, προέρχονται απ' τον Σεπ Νήτριχ.

331. «Μ' έπιασε ναυτία», θα πει στο Ράιχσταχ ο Χίτλερ, διηγούμενος τη σκηνή - Χάινες. Βλ. Baynes, ό.π.

Πιο συγκεκριμένα, απ' την κατάθεση - απολογία του στη δίκη του Μονάχου στα 1957, όπου ήταν κατηγορούμενος για το λουτρό αίματος της 28ης - 29ης Ιούνη).

Τι άραγε να ειπώθηκε ανάμεσα στους Χίτλερ - Ραιμ, όταν μείναν μόνοι; Δε θα το μάθουμε ποτέ. Αν και με βάση τα όσα αναπτύξαμε πιο πριν, μπορούμε να μαντέψουμε την πιθανή εξέλιξη της συζήτησης.

Την ίδια στιγμή μια φοβερή μηχανή θανάτου έχει μπει σε πλήρη κίνηση, τόσο στο Βερολίνο, όσο και στις κυριότερες πόλεις του Ράιχ. Η Γκεστάπο, τα S.S., αλλά και Μονάδες S.A., εχτελούν εν ψυχρώ. Ποιους όμως εχτελούν; Τους S.A.; Κάθε άλλο. Οι νεκροί S.A. είναι όλοι κι όλοι 19!... Κι όμως! Οι νεκροί που θα καταμετρηθούν ανέρχονται σε - το... λιγότερο - πολλές εκατοντάδες. Κοινά χαρακτηριστικά όλων των εχτελεσμένων:

α) Ανάμεσά τους δεν υπάρχει ούτ' ένας Κομμουνιστής ή Σοσιαλιστής.

β) Ανάμεσά τους δεν υπάρχει ούτ' ένα πτώμα ανώνυμου οπαδού κάποιου Κόμματος. Όλοι τους ήταν «επώνυμα» μέλη της άρχουσας τάξης.

Τι είχε συμβεί;
Ο Χίτλερ με μια ακόμα μεγαλοφυή κίνηση, κατέστησε παρωχημένες τις ελπίδες όσων τον θέλανε απλό πιόνι. Μεταπολεμικά θ' αποδειχτεί πως οι «κατάλογοι» με τα ονόματα εκείνων που θα τουφεκίζονταν, είχαν καταρτιστεί ένα τουλάχιστον μήνα, πριν τις 28 Ιούνη. Ο Χίτλερ διαπιστώνοντας την ακαμψία όσων απαιτούν τη διάλυση των S.A., κατανοεί πως θα μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει εναντίά τους. Θα τους πρόσφερε τη διάλυση των S.A. Στο κάτω - κάτω θα προχωρούσε στην ανασύστασή τους, μ' άλλη μορφή. Όπως κι έγινε. Τα S.S. απορρόφησαν τελικά τους άντρες των S.A. Όταν λοιπόν χρειαζόταν, θα εχτελούσε μερικούς S.A. Με το πρόσχημα επικείμενου πραξικοπήματος, θα ξέκανε κι όλους τους αντιπαλούς «αριστοκράτες». Σ' αυτό τον βοήθησε άθελά του ο Ραιμ. Οι συνομιλητές του απ' την άρχουσα τάξη ήταν και πολλοί κι επικίνδυνοι. Ήταν λοιπόν προκατασκευασμένη απ' τον Χίτλερ η σφαγή του Ραιμ; Κατηγορηματικά όχι. Απλά η ζωή έστησε ένα από κείνα τα μοιραία παιχνίδια της, που κύρια μήτρα τους είν' η σύμπτωση. Ο Χίτλερ είχε έτοιμους τους «κατάλογους» για κάθε πρόσφορη περίπτωση. Ακόμα και για δίκη «εσχάτης προδοσίας». Με το που έμαθε την «αισχρή προδοσία» του Ραιμ, το μυαλό του πήρε αμέσως στροφές. Θα συνδυάζε το «πραγματικό» γεγονός, με την κατασκευασμένη εξόντωση των αντιδραστικών.

Οι εχτελέσεις κράτησαν τέσσερις ολόκερες μέρες. Εχτελέστηκε ο στρατηγός Σλάιχερ. Ο Γκρέγκορ Στράσσερ. Ο Γραμματέας του

Πάπεν, Μπόζεν. Ο ηγέτης της «Καθολικής Δράσης» Έριχ Κλάουζενερ εχτελέστηκε μέσα στο γραφείο του, στο Υπουργείο Συγκοινωνιών. Όλα τα μέλη του ηγετικού πυρήνα της Καθολικής Δράσης, στάλθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Δεν εξαιρέθηκε ούτε η «Βαρώνη» Στότσιγκεν. Ο ίδιος ο Υποκαγκελάριος Πάπεν γλίτωσε από καθαρή τύχη. Τ' απόσπασμα που πήγε σπίτι του να τον ξεκάνει, δεν τον βρήκε κει. Όταν έμαθε τι συμβαίνει έτρεξε τρομοκρατημένος να ζητήσει προστασία απ' τον Χίντενμπουργκ. Ο τελευταίος, πήρε τηλεφώνω τον Γκαϊρινγκ και του ζήτησε να σεβαστεί τη ζωή του Πάπεν.³³² Κάπως ενθαρρυσμένος ο Υποκαγκελάριος, πήγε στο γραφείο του Γκαϊρινγκ να δηλώσει υποταγή. Ο Γκαϊρινγκ τον πέταξε έξω με τις κλωτσιές, διατάζοντας να τον θέσουν υπό κράτηση στη βίλα του.³³³ Εχτελέστηκε ακόμα ο πρωθυπουργός της Βαυαρίας την εποχή του Κινήματος της μπιραρίας, Καρ. Το πτώμα του βρέθηκε κατακομματιασμένο από πελέκεις. Εχτελέστηκε ο αρχηγός του Τάγματος των Ιερωνυμιτών Μπέρναρντ Στέμφμυλ. Επίσης ο εκατομμυριούχος μουσικοκριτικός Βίλλι Σμιτ. Εδώ πρέπει να προσθέσουμε ότι άθελά του ο Heiden μας δίνει την απόδειξη της άποψής μας, πως τα S.A. κάψαν το Ράιχσταχ εν αγνοία του Χίτλερ. Γράφει, πως ο αρχηγός των S.A. Βερολίνου Ερνστ, εχτελέστηκε γιατί είχε πάρει μέρος στον εμπρησμό του Ράιχσταχ κι επομένως ήξερε πολλά.³³⁴ Ήξερε πολλά ή ο Χίτλερ τον τιμωρούσε για την πράξη του; Το ότι δεν εχτελέστηκε ούτ' ένας Κομμουνιστής ή Σοσιαλιστής δεν είναι τυχαίο.³³⁵ Ο Χίτλερ προσπαθεί να καταχτήσει την ευμένεια των Κομμουνιστών και των Σοσιαλιστών.

Πόσοι ήταν τελικά οι νεκροί; Ο Χίτλερ στο λόγο του προς τα μέλη του Ράιχσταχ, θ' αναφέρει το νούμερο 77. Σήμερα θεωρείται δεδομένο πως οι νεκροί υπέρβαιναν τους 1.000. Τ' ανακριτικό πόρισμα στη δίκη του Μονάχου, ανεβάζει τους δολοφονημένους σε 1.400.

Γεγονός είναι ότι η τελική έκθεση του Χίτλερ, όπως την έδωσε στις 13 Ιούλη στο Ράιχσταχ, επιβεβαιώνει πανηγυρικά την άποψή μας για τις

332. Βλ. Papen, ό.π., σελ. 297.

333. Βλ. «NAZI GONSPIRACY AND AGRESSION», όπ., τόμος 3, σελ. 652 κ.ε. ανάκριση Γκαϊρινγκ.

334. Heiden, ό.π., σελ. 178.

335. Σύμφωνα με τη «Λευκή Βίβλο της Εκκαθάρισης», οι νεκροί ανέρχονταν σε 401, απ' τους οποίους αναγνωρίστηκαν μόνο οι 101. Στη δίκη που θα γίνει στα 1957 στο Μόναχο, με αντικείμενο τη «νύχτα των μεγάλων μαχαιριών», θ' αναφερθεί πως οι νεκροί ξεπερνούσαν οπωσδήποτε τους 1000. Το νούμερο τούτο είναι και το πιο πιθανό, δεδομένου ότι ο Χίτλερ είχε διατάξει τους Γκαϊρινγκ - Χίμλερ, να ετοιμάσουν καταλόγους των αντιδραστικών εδώ και τρεις μήνες πριν.

διεθνείς προεχτάσεις της όλης ιστορίας. Πιο συγκεκριμένα ανάφερε, πως οι Ραιμ - Σλάιχερ απέσπασαν την ενεργό υποστήριξη της συνωμοσίας τους από μια «Ξένη Δύναμη». Κατονόμασε σαν τον ενδιάμεσο άνθρωπο ανάμεσα στους δυο και την «Ξένη Δύναμη» το στρατηφό «φον» Μπρέντωβ. Ταυτόχρονα ειρωνεύτηκε τον «Ξένο διπλωμάτη» που θέλησε να εμφανίσει τις κρυφές συναντήσεις του με τους δυο συνωμότες, σαν «δήθεν φιλικές επισκέψεις». Ποιος ήταν ο «Ξένος Διπλωμάτης» και ποια η «Ξένη Δύναμη»; Ο πρεσβευτής της Γαλλίας Πονσέ. Την επόμενη κιόλας μέρα η Γαλλική κυβέρνηση εκδίδει μια ανακοίνωση. Σύμφωνα μ' αυτήν, η Γαλλία διαμαρτυρόταν για τους υπαινιγμούς «του χερ Καγκελάριου», ενάντια στον πρεσβευτή της στο Βερολίνο Πονσέ. Η Γερμανική κυβέρνηση βιάστηκε ν' απαντήσει πως υπήρξε παρανόηση των λόγων του Χίτλερ. Καλούσε δε τη Γαλλική κυβέρνηση να διατηρήσει στη θέση του τον Πονσέ, δεδομένου ότι έχαιρε της «ολόπλευρης εκτίμησής της σαν Πρεσβευτής και σαν άνθρωπος».

Ο Χίτλερ σύνταξε την απάντηση - «διευκρίνιση» στη Γαλλία, έχοντας κατά νου μια προοπτική άμεσης προσέγγισης με τη Γαλλία. Η υπόθεση Ραιμ και ο απροκάλυπτος εκβιασμός του Λονδίνου, τον διδξαν πολλά πράγματα. Το κυριότερο απ' όλα ήταν, πως η γηραιά Αλβιών δεν πάνεται ποτέ φίλος. Αλλά το σημαντικό στοιχείο ήταν πως κι η Γαλλία πρόσβλεπε σε μια προοπτική προσέγγισης με τη Γερμανία. Ήταν έτοιμη ν' ανταποκριθεί σε μια αντιβρετανική οικονομική πολιτική.

Το τέλος της «Νύχτας των μεγάλων μαχαιριών», βρήκε το παλιό κατεστημένο ηττημένο, σ' όλες τις γραμμές των επιδιώξεών του. Ο Χίτλερ αντίθετα προς τις προσδοκίες του, κατάφερε όχι μόνο να μην ξεκάνει την πρωτοπορία του Κινήματός του, αλλά να βγει κι ουσιαστικός θριαμβευτής. Εντρομοι οι Χίντενμπουργκ - Μπλόμπεργκ σπεύδουν να καθαγιάσουν τον αποκεφαλισμό της τάξης τους. Ο γεροπρόεδρος στέλνει συγχαρητήριο τηλεγράφημα στον Χίτλερ: «Αν κρίνω απ' όσα μου αναφέρθηκαν, συντρίψατε τις προδοτικές ραδιουργίες, χάρη στο προσωπικό σας θάρρος. Σώσατε τον Γερμανικό λαό από μεγάλες περιπέτειες. Δεχτείτε τη βαθιά μου ευγνωμοσύνη και την ειλικρινή μου εκτίμηση».

Ο Μπλόμπεργκ εκδίδει μια ημερήσια διαταγή προς το Σώμα των αξιωματικών, στις 4 Αυγούστου: «Με καθαρά στρατιωτική αποφασιστικότητα ο Καγκελάριος μας, τσάκισε αυτοπροσώπως τους προδότες στασιαστές. Ο στρατός μας που κατέχει όλα τα όπλα του Έθνους, παραμένει μακριά απ' την πολιτική κι εκφράζει βαθιά αφοσίωση και πίστη στον Φύρερ του. Ο Φύρερ επιθυμεί αγαστή συνεργασία μεταξύ του στρατού και των νέων S.A. Ο στρατός θ' ανταποκριθεί στην

επιθυμία του, με την πλήρη συναισθηση του ενιαίου οράματος».³³⁶ Διαπιστώνουμε πως ούτε ο Χίντενμπουργκ ούτε ο Μπλόμπεργκ κατονομάζουν την ταυτότητα των «προδοτών». Μόνο ο δεύτερος κάνει έναν υπαινιγμό για «νέα S.A.». Δεν τολμάει όμως να προχωρήσει περισσότερο. Δηλώνει μάλιστα, πως ο στρατός έχει κοινά οράματα με τα S.A.

Ποιοι νέοι συσχετισμοί αναδύονται στο N.S.D.A.P. μετά τη δολοφονία του Ραιμ; Όσο κι αν φανεί παράξενο, ουσιαστική νικήτρια απ' όλη την ιστορία βγαίνει η αριστερά. Κι αυτό γιατί η τροπή των πραγμάτων χρίζει τον Χίτλερ ηγέτη της. Οι Γκαίμπελς - Ερς προωθούνται στις δυο απ' τις τρεις κορυφαίες θέσεις στο Κόμμα. Στην τρίτη θέση βρίσκεται ο Γκαϊρινγκ. Στην τέταρτη αναδειχνεται κατ' ανάγκη ο αρχηγός των S.S. Χίμλερ. Όμως είναι τέτοια η φυσιογνωμία της θέσης, ώστε να μετατρέπει αυτοδίκαια τον εκάστοτε κάτοχό της σε... ακροαριστερό. Γεγονός είναι ότι πάνω απ' την υποτιθέμενη τέφρα των S.A., ξεπετάγονται τα S.S. Το έμπυχο υλικό τους αντιλείπει αποκλειστικά απ' τα S.A. Οι υπόλοιποι S.A. παραμένουν... S.A. Έτσι εξαλείφεται το πιο καίριο εμπόδιο προς την κομματική ομοψυχία. Οι άντρες τους δε διακατέχονται πλέον απ' το άγχος για το μέλλον τους. Άγχος που τους έσπρωχνε σε συντεχνιακούς δρόμους και κατά συνέπεια σ' αντιπαράθεση με τις άλλες κομματικές πτέρυγες. Ο Χίτλερ απ' τη μεριά του οικοδομεί τα S.S. με πλήρη άνεση. Δημιουργεί ένα γεροδεμένο κομματικό στρατό, χωρίς το σύνδρομο του «όχλου» που μετέτρεπε τα S.A. σ' εύκολη λεία για τους αξιωματικούς.

Η παντοδυναμία του Χίτλερ και του N.S.D.A.P. αποχτάει και τυπική νομική υπόσταση, με το θάνατο του Χίντενμπουργκ στις 2 Αυγούστου 1934. Ο Πάπεν θα ισχυριστεί ότι ο «Στρατάρχης» άφησε μια πολιτική διαθήκη, με την επιθυμία να επαναφερθεί η Μοναρχία.³³⁷ Δε θέλησε όμως να κοινοποιηθεί η επιθυμία του στο λαό. Ζήτησε απ' τον Πάπεν να επιδώσει τη διαθήκη του στα χέρια του Χίτλερ.³³⁸ Ξέχωρα απ' το τι λέει ή

336. Για τα δυο τηλεγραφήματα βλ. Heiden, ό.π., σελ. 202-203.

337. Papen, ό.π., σελ. 310.

338. Ο Πάπεν αφηγείται, πως αμέσως μετά την κηδεία του Χίντενμπουργκ, ο Χίτλερ του τηλεφώνησε για να τον ρωτήσει αν υπάρχει διαθήκη του Στρατάρχη. Ο Πάπεν του απάντησε, πως θα ρωτούσε το γιο του Στρατάρχη, Όσκαρ. «Θα σας είμαι υποχρεωμένος - του απάντησε ο Χίτλερ - αν φροντίζατε ν' αποχτήσω αυτό το έγγραφο, το συντομότερο δυνατό». Ο Πάπεν ειδοποίησε τον γιο του στρατάρχη, Συνταγματάρχη Όσκαρ Χίντενμπουργκ και του μετέφερε την επιθυμία του Χίτλερ. Ο υπασπιστής του Στρατάρχη «κόμης» «φον» Σούλενμπουργκ θα καταθέσει στη δική του Πάπεν, πως ο Όσκαρ απέστειλε στον «Υποκαγκελάριο» δυο φακέλους, που περιείχαν τις τελευταίες θελήσεις του πατέρα του. Ο πρώτος απευθυνόταν στον Χίτλερ, ενώ ο δεύτερος στον Γερμανικό

δε λέει ο Πάπεν, είναι γελοία η άποψη πως υπήρχαν δυνατότητες επαναφοράς των Χοεντζόλλερν. Το θέμα δεν αντέχει σε καμιά σοβαρή συζήτηση.

Στις 4 Αυγούστου, ο γιος του Χίντενμπουργκ Συνταγματάρχη Όσκαρ Χίντενμπουργκ, δηλώνει. «Ο πατέρας μου θεωρούσε τον Χίτλερ σαν τον άμεσο διάδοχό του στην κορυφή του Έθνους. Βεβαιώνω τον Γερμανικό λαό, πως δεχόμενος τον Αδόλφο Χίτλερ σαν Φύρερ του, ικανοποιεί τη μεγαλύτερη επιθυμία του πατέρα μου».³³⁹

Στις 19 Αυγούστου ο λαός της Γερμανίας κατεβαίνει στις κάλπες, προκειμένου να «επικυρώσει» ή «όχι» την ανέλιξη του Χίτλερ στο ύπατο αξίωμα της χώρας. Στο «Δημοψήφισμα» πήρε μέρος το 95% των εγγεγραμμένων στους εκλογικούς καταλόγους. Το 90% «ψήφισε υπέρ» του Χίτλερ. Και βέβαια χρειαζόταν πολύ θάρρος για να ψηφίσει κανείς «Όχι». Όλες οι μαρτυρίες των ξένων ανταποκριτών, επισημαίνουν ότι στην ουσία δεν υπήρχε παραβάν στα εκλογικά τμήματα. Ακόμα κι εκεί που υπήρχε όμως, ο απλός κόσμος έπαιρνε επιδειχτικά μόνο τα ψηφοδέλτα με το «Ναι». Γεγονός πάντως είναι πως ο Χίτλερ διαθέτει τη συγκατάθεση της πλειοψηφίας του Γερμανικού λαού. Αυτό είναι σαφές. Μια επιστημονική ανάλυση των συνθηκών του 1934, μας οδηγεί στο συμπέρασμα πως τη συγκεκριμένη στιγμή ο Χίτλερ επηρεάζει το 55 με 60% του λαού. Προσοχή όμως. Τα ποσοστά αυτά ισχύουν το 1934. Το 1936, θα επηρεάζει άμεσα ή έμμεσα το 70% - τουλάχιστον - του Γερμανικού λαού.

Τέλος πάντων την επομένη του Δημοψηφίσματος - 20 Αυγούστου 1934 - δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της κυβερνήσεως ένας έχταχτος νόμος. Τ' αξιώματα του Καγκελάρου και του Προέδρου συγχωνεύονταν σ' ένα. Εκείνο του «Φύρερ του Γερμανικού λαού». Ο όρκος στο Σύνταγμα αντικαταστάθηκε μ' έναν άλλον. Ο έχταχτος νόμος της 20ής Αυγούστου, καθόριζε πως υπέρτατη δικαστική,

λαό. Ο Πάπεν όμως παρέδωσε και τους δυο φακέλους στον Χίτλερ. Ο Πάπεν θα δοκιμάσει να μπαλώσει τα πράγματα, λέγοντας ότι παρακάλεσε τον Καγκελάριο να δημοσιεύσει το περιεχόμενο και των δυο φακέλων. Το μόνο που κατάφερε, ήταν η δημοσίευση ενός τμήματός τους μόνο, το οποίο εκθειάζε το έργο του Χίτλερ. Η αλήθεια είναι, πως πράγματι η τελευταία θέληση του Στρατάρχη, ήταν η παλιννόρθωση της Μοναρχίας. Ο Χίτλερ όμως εκβίαζε τον γιο του Χίντενμπουργκ Όσκαρ, πως αν δημοσίευε τη διαθήκη, θ' αποκάλυπτε το σκάνδαλο του χτήματος που σφετερίστηκε ο πατέρας του στην Ανατολική Πρωσία. Επρόκειτο για ένα χτήμα που του χάρισαν οι Γιούνκερς κι ο Χίντενμπουργκ δεν είχε πληρώσει ούτε καν τους τόκους του γελοίου ποσού που ορίστηκε, στην Εφορία. Βλ. Papen, ό.π., σελ. 330-333, Heiden, ό.π., σελ. 138 κ.ε. 190 κ.ε.

339. Βλ. Wheeler - Bennett: «WOODEN TITAN: HINDENBURG» New York, 1936, σελ. 408.

νομοθετική και εκτελεστική εξουσία, είν' ο «Φύρερ». Συνεπώς όλος ο Γερμανικός λαός – κι ειδικότερα οι δημόσιοι λειτουργοί κι οι στρατιωτικοί – υποχρεώνονταν να δίνουν όρκο πίστης σ' αυτόν.³⁴⁰

Η υπόθεση Ραιμ στάθηκε αιτία να στεριώσει μια τρομαχτική δύναμη, ο «Βοημός δεκανέας» Χίτλερ. Η τραγική τύχη του δεύτερου μεγάλου φίλου – ο πρώτος ήταν ο παιδικός του φίλος Κούμπιτσεκ – που 'χε ποτέ ο Χίτλερ, επίσπευσε το μετωπικό ξεκαθάρισμα, της κατά ένα τρόπο ερμαφρόδιτης κατάστασης. Ο Χίτλερ βρέθηκε να κατέχει μια δύναμη που κανένας αρχηγός κράτους, απ' τον Ναπολέοντα κι ύστερα, ούτε καν διανοήθηκε να ελπίσει. (Στην ουσία ούτε κι αυτός ο Ναπολέοντας, όσο αφορά τις καθαρά νομοθετικές του δυνατότητες). Πολύ περισσότερο, μια δύναμη που δε θα γνωρίσει ούτε κατά προσέγγιση, κανείς ηγέτης μετά απ' αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία

Ο ιστορικός Lochner παρατηρεί σχετικά με τη Γερμανία του 1935: «Όλοι οι ξένοι ανταποκριτές που επισκέφτηκαν τη Γερμανία, βρέθηκαν αντιμέτωποι με μια πολύ μεγάλη έκπληξη. Έρχονταν προκαταλεγμένοι ότι θα δουν το Γερμανικό λαό να στενάζει κάτω απ' την πιο απάνθρωπη διχτατορία. Αντ' αυτού είδαν παντού χαμόγελα. Κανείς Γερμανός δεν έδειχνε να στενοχωριέται απ' ό,τιδήποτε. Όλοι οι καινουργιοφερμένοι στη χώρα, περίμεναν να δουν τους ανθρώπους δέσμιους της καταλυτικής εντύπωσης που θα 'πρεπε να προκάλεσε η σφαγή της 29ης Ιούνη. Όλοι οι επισκέφτες πέφταν απ' τα σύννεφα, βλέποντας σύσσωμο το λαό να υποστηρίζει με χαρακτηριστικό φανατισμό, όλα τα μέτρα του Χίτλερ. Ήταν καταπληχτικό. Αυτός ο σατανικός άνθρωπος τους είχε εμφυσησει μια μεγάλη εμπιστοσύνη στο μέλλον της πατρίδας τους. Τον θεωρούσαν αλάνθαστο κι ήταν αποφασισμένοι να τον ακολουθήσουν με κλειστά μάτια».³⁴¹

Εκείνο που απομένει να κάνουμε, είναι να βρούμε γιατί «αυτός ο σατανικός άνθρωπος» εκμαίευσε την τέτοια λαϊκή συγκατάθεση. Ακόμα περισσότερο πώς την εκμαίευσε.

Το πρώτο μέλημα του N.S.D.A.P. στάθηκε η λύση του προβλήματος της ανεργίας. Έχουμε δει πως κάμποσα χρόνια πριν, ο Χίτλερ οριοθετεί τις γραμμές εκκίνησης για την αντιμετώπιση του οξύτατου αυτού προβλήματος. Προτού εμφανιστεί ο Κεύνσιανισμός, διατυπώνει μ' επιμονή τα πλεονεχτήματα του κρατικού παρεμβατισμού. Πρώτος ο Χίτλερ εντοπίζει τη δυνατότητα απορρόφησης των ανέργων μέσω της κρατικής χρηματοδότησης δημόσιων έργων. Είν' ακριβώς αυτές οι επαγγελίες που μπαίνουν σ' εφαρμογή με την άνοδο του N.S.D.A.P. στη εξουσία. Όσο κι αν στενοχωρηθούν μερικοί ευαίσθητοι «διανοητές», ο Χίτλερ θέτει σε κίνηση το πρώτο «νέο βιομηχανικό κράτος», το Δυτικό μεταπολεμικό βιομηχανικό κράτος, που θα εμφανιστεί ένα τέταρτο του αιώνα αργότερα. Όπως πολύ σωστά παρατηρεί απ' τα 1941 ήδη ο Μπάρναμ, ο Χίτλερ εγκαθιδρύει μια «Διευθυντική

340. Ο όρκος των στρατιωτικών είχε ως ακολούθως: «Ορκίζομαι ενώπιον του θεού πως θα φυλάττω τούτο τον όρκο, σαν την πιο ιερή μου υποχρέωση. Ορκίζομαι να υπακούω χωρίς όρους στον Αδόλφο Χίτλερ, τον Φύρερ του Γερμανικού λαού κι ανώτερου Διοικητή των Ενόπλων Δυνάμεων. Υπόσχομαι να θυσιάσω και τη ζωή μου, προκειμένου να εκπληρώσω τον όρκο μου στον Φύρερ». Βλ. Heiden, ό.π., σελ. 189.

341. Βλ. Louis P. Lochner: «DIE MÄCHTIGEN UND DER TYRAN. DIE DEUTSCHE INDUSTRIE VON HITLER BIS ADENAUER», Ντάρμστατ, 1957, II έκδοση, σελ. 99-100.

γραφειοκρατική, κοινωνία».³⁴² Όπερ μεθερμηνευόμενον, καταργεί το «ατομικό οικονομικό μονοπώλιο».

Το «καταργεί», είναι βέβαια σχήμα λόγου. Απλά τοποθετεί στα νευραλγικά πόστα της ιδιωτικής οικονομίας, εκπρόσωπους των κατά περιοχή κομματικών Οργανώσεων. Αυτοί οι τελευταίοι κινούν ουσιαστικά τα νήματα και χαράζουν τις επιλογές της κάθε επιχείρησης. Συνεπώς το N.S.D.A.P. στοχεύει μισό αιώνα αργότερα, στον διάδοχο του Αυτικόμορφου «νέου βιομηχανικού κράτους», κρατικό Καπιταλισμό. (Είναι φανερό, πως οι επιλογές των Εθνικοσοσιαλιστών έχουν επηρεαστεί βαθύτατα απ' τον Σοβιετικό κρατικό Καπιταλισμό της ΕΣΣΔ).

Τελικά το σύνολο των οικονομικοπολιτικών προτάσεών της συγκεκριμένης Γερμανικής κοινωνίας, επιλέγει τη στρατιωτικοποίηση της οικονομίας σαν το πιο πρόσφορο κανάλι για τη διοχέτευση της κρατικής παρεμβατικότητας. Αλλά ποιο είναι το βαθύτερο νόημα του όρου «στρατιωτικοποίηση της οικονομίας»; (Πέρα απ' τις ανευθυνολογίες σχετικά με δήθεν προετοιμασίες πολέμου κλπ., που εξακολουθούν ν' αποκοιμίζουν και σήμερα). Εν πάση περιπτώσει, ο όρος πρέπει ν' αντιμετωπίζεται με τις προεκτάσεις του σχήματος: «Άτεγκτη οικονομική μονοδιάστατη σχεδιοποίηση». Ή μάλλον, το στριμωγμένο της ιδιωτικής οικονομίας, στη μονοδιάστατη σχεδιοποίηση. Δημιουργοί της εν λόγω σχεδιοποίησης, είν' οι τεχνοκράτες της οικονομικοκοινωνικής εθνικοσοσιαλιστικής θεώρησης.

Δε χρειάστηκε πολύς χρόνος για να φανούν τα ευεργετικά αποτελέσματα της Ναζιστικής οικονομικής επιλογής. Η ανεργία μειώθηκε κατά 90%. Τα έξι εκατομμύρια άνεργοι απορροφήθηκαν στα Δημόσια έργα. Η ένταξή τους θα συναντούσε σημαντικά προβλήματα, αν δεν υπήρχε μια συνειδητή «αναγνώριση της ύπαρξής» τους απ' το σύνολο του λαού. Η εξάρθρωση των συντεχνιακών κρατίδιων στον κάθε οικονομικό κλάδο, παρθενοποίησε τη γενική υπερσυνειδηση. Κάτι που ευνοούσε «πρωτογενή συγκινησιακά ξεκινήματα». Α.χ. το επίσημο κρατικό σλόγκαν είναι: «Το γενικό συμφέρον προηγείται του ατομικού». (Gemeinnutz von Eigennut).³⁴³ Όπως μας μεταδίνει ο Αμερικανός

342. Βλ. το έργο του Μπάρναμ, «Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΩΝ». Αθήνα 1977. «THE MANAGERIAL REVOLUTION», New York, 1941.

343. Σήμερα, με καθυστέρηση 50 χρόνων, οι Η.Π.Α. αναγκάστηκαν ν' ακολουθήσουν τ' αχνάρια του Χίτλερ, μετατρέποντας τη βιομηχανία τους σε πολεμική. Στη δεκαετία 1960-1970, η διέξοδος αναζητήθηκε στο διαστημικό πρόγραμμα. Γρήγορα όμως οι διαστημικές απαιτήσεις αποδείχτηκαν δυσβάσταχτες για την Αμερικάνικη βιομηχανία. Η πολεμική βιομηχανία ήταν η ιδέωδης φόρμουλα. Η βιομηχανία των Η.Π.Α., βρήκε διέξοδο κι ανάσανε. Γι' αυτό και διατρανώνουμε την πίστη μας για το βλακώδες του φιλειρηνικού

ανταποκριτής στο τότε Βερολίνο Shirer, τ' αγαπημένο λογοπαίγνιο των Γερμανών εργατών, καθώς στέκονταν πάνω απ' το πλούσιο τραπέζι τους ήταν: «Στη Γερμανία του Χίτλερ, το μόνο δικαίωμα που δεν έχεις είναι να πεθάνεις από αστία».³⁴⁴ Ο Neumann, αφού φροντίσει να χαρακτηρίσει το οικονομικό οικοδόμημα των Ναζί σαθρό, παραδέχεται ότι: «ο λαός ένωσε για πρώτη φορά χορτάτος. Για πρώτη φορά τα πλήθη των μη στεγασμένων σε κάποια Επαγγελματική Ένωση, έπαψαν να νιώθουν οποιαδήποτε ανασφάλεια...».³⁴⁵

Πραγματικά η ταχύτατη ανάκαμψη της οικονομίας, άγγιζε τα όρια του θαύματος. Η εθνική παραγωγή γνώρισε – μεταξύ 1933-1936 – μια άνθηση της τάξης του 102%! Στην ίδια περίοδο διπλασιάστηκε το ακαθάριστο εθνικό εισόδημα. Όλη η Γερμανία έμοιαζε μ' ένα πελώριο εργοτάξιο. Αρέσκονται πολλοί ν' αποδίνουν τούτη την οικονομική έκρηξη, στους ταχυδαχτυλουργικούς χειρισμούς του υπουργού οικονομίας Σαχτ. Αυτή όμως η άποψη είν' ανόητη. Δεν υπάρχει αμφιβολία, πως ο Σαχτ αποδείχτηκε ικανός οικονομολόγος. «Κατάφερε» να δώσει στο μάρκο 237 διαφορετικές αξίες, στη σχέση του με τ' άλλα διεθνή νομίσματα. Όμως το «κατάφερε», είναι πολύ σχετικό. Απλά η νέα οικονομική εξαγωγική και εισαγωγική δυναμική της Γερμανίας, πρόσδωσε στο μάρκο μια μεγάλη ευελιξία. Εξάλλου θα 'ταν παράλογο να δεχτούμε ότι ο Σαχτ υλοποιεί ανεξέλεγκτα την όποια φαινή του ιδέα. Τα διάφορα οικονομικά του μέτρα, υπαγορεύτηκαν απ' τις εξελικτικές τάσεις της Γερμανικής οικονομικής επιλογής. Επιλογή που αποτελούσε το απαύγασμα της Ναζιστικής οικονομικοπολιτικής - κοινωνικής μεθοδολογίας. Ας πάρουμε λ.χ. την πολυσυζητημένη ενέργειά του να τυπώσει το χαρτονόμισμα «Mefo». Τα mefo κυκλοφόρησαν κατά δισεκατομμύρια στην αγορά, δίχως να διαθέτουν το ανάλογο αντίκρισμα σε χρυσό. Το «θαύμα» εντοπίζεται στ' ότι το Mefo κατάφερε να διατηρήσει μια σταθερή ονομαστική αξία. Λυπούμαστε αλλά δεν

κινήματος. Κι αυτό, γιατί αποσπά την προσοχή των λαών, απ' το μόνο πρόβλημα που υπάρχει: Δηλαδή την ταξική πάλη για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Διοχετεύει – το φιλειρηνικό κίνημα – τον δυναμισμό του καταλυστού λαού, σε νεφελώδη και, συνεπώς ακίνδυνα για την ολιγαρχία, κανάλια. Εν πάση περιπτώσει... Για μια σφαιρική ανάλυση της υφής της Γερμανικής βιομηχανίας επί N.S.D.A.P., βλ. Burton Klein: «GERMANY'S ECONOMIC PREPARATIONS FOR WAR». Cambridge, 1959. Walter Hofer: «WAR PREMEDITATED». London, 1955. T.L. JARMAN: «THE RISE AND FALL OF NAZI GERMANY». London 1955. General Georg Thomas: «BASIC FACTS FOR A HISTORY OF GERMAN WAR AND ARMAMENT ECONOMY MIMEOGRAPHED». Nuremberg, 1945.

344. Βλ. William L. Shirer: «THE RISE AND FALL OF THE THIRD REICH», New York, 1960 vol. 1, σελ. 351.

345. Βλ. Franz L. Neumann: «BEHEMOTH». New York, 1942 σελ. 265.

υπήρξε κανένα «θαύμα». Η μέθοδος του χωρίς αντίκρουσμα χαρτονομίσματος, είχε χρησιμοποιηθεί κατά κόρον από πολλές κυβερνήσεις. Π.χ. το περίφημο «Δελτίο». Τι άλλο από χωρίς αντίκρουσμα χαρτονόμισμα είναι; Απ' τη ίδια του τη φύση όμως είν' αντιπληθωριστικό. Ας θυμηθούμε ακόμα τα πληθωριστικά μάρκα της Σοσιαλδημοκρατικής κυβέρνησης Έμπερτ - Σάιντεμαν, που χρησιμοποιήθηκαν για την «πληρωμή» των επανορθώσεων. Κατά συνέπεια ο Σαχτ βαδίζει πάνω σε μια ήδη πεπατημένη οδό.

Τα βασικά προβλήματα της Εθνικοσοσιαλιστικής οικονομικής πολιτικής, συμπυκνώθηκαν στο ερώτημα: «Από πού θ' αντληθεί η πρωταρχική συσσώρευση που θα προικοδοτήσει το μεγάλο βιομηχανικό άλμα της πολεμικής βιομηχανίας»; Η δήμευση της συντριπτικής πλειοψηφίας των χτημάτων των Γιούνκερς, έλυσε μεγάλο μέρος του προβλήματος. Τα γιγάντια κομμάτια γης που αντιπροσώπευαν, κατατμήθηκαν σ' εκατομμύρια μικροχτήματα. Σ' αυτά τοποθετήθηκαν εκατομμύρια αχτήμονες και συνεπώς άνεργοι αγρότες. Έτσι εξαλειφόταν ένα σημαντικό ποσοστό ανεργίας. Παράλληλα, το κράτος εξοικονομούσε τεράστια ποσά επιδομάτων ανεργίας. Οι εκατομμύρια αχτήμονες νεομικρονοικοκύρηδες, κατάφεραν σ' ελάχιστο διάστημα να μεταβάλουν τη γη που τους δόθηκε, σε παραγωγική. Μέσω της αναλογικής φορολόγησής τους, το κράτος συγκέντρωσε κολοσσιαία ποσά. Επίσης για πρώτη φορά φορολογήθηκαν κανονικά οι μεγαλοεπιχειρηματίες κι οι Γιούνκερς. Οι φόροι που κλήθηκαν να πληρώσουν οι μέχρι χτες απόλυτοι κυρίαρχοι της Γερμανικής κοινωνίας, ξεπερνούσαν κάθε φόβο τους. Όσες επιχειρήσεις δήλωναν επί χρόνια «οικονομική απώλεια» πάθαν στραπάτσο. Το κράτος έμπαινε - χωρίς να πληρώνει κανένα πραχτικό αντίτιμο λόγω Mefo - εκβιαστικά συνεταιίρος στο 60% των κερδών. Μια άλλη πηγή συσσώρευσης ήταν οι κατασχέσεις όσων περιουσιών «δεν έπρεπε να υπάρχουν». Δηλαδή όσες περιουσίες δεν ήταν καταχωρημένες στον γενικό κρατικό προϋπολογισμό ένεκα της μη ύπαρξης κρατικού ελέγχου - λόγω του ότι οι ιδιοκτήτες τους κυβερνούσαν τόσα χρόνια - ή απουσίαζαν απ' τις διάφορες στατιστικές. Κι ήταν χιλιάδες οι τέτοιες επιχειρήσεις. Το 90% απ' αυτές ανήκαν στους Γιούνκερς της Ανατολικής Πρωσίας ή στους μεγαλοχτηματίες των άλλων Γερμανικών κρατών. Το χτύπημα που δέχτηκε η φεουδαρχική τάξη από τούτη τη δήμευση, ήταν σχεδόν ακαριαίο.

Το χαρτονόμισμα Mefo χρησιμοποιήθηκε στο ρόλο της εκβιαστικής κρατικής αποζημίωσης στους ιδιοκτήτες των κατασχεμένων χτημάτων κι επιχειρήσεων. Παράλληλα του προσδόθηκε κι ένας πολύ πιο σημαντικός ρόλος. Του της πληρωμής των παραγγελιών του κράτους προς την ιδιωτική βιομηχανία. Με το που το κυκλοφόρησε η

Ράιχσμπανκ, το κράτος εγγυήθηκε γι αυτό. Η κρατική όμως εγγύηση χανόταν σ' έναν ωκεανό έχταχτων οικονομικών νόμων. Όταν οι βιομήχανοι παραδίδαν τ' όποιο έργο είχαν αναλάβει, πήγαιναν στη Ράιχσμπανκ να εξαργυρώσουν τα Mefo που 'χαν εισπράξει σαν αποζημίωση. Η Ράιχσμπανκ τα εκτιμούσε με την εκάστοτε χαμηλότερη τιμή των 237 διαφορετικών διατιμήσεων του μάρκου. Αντίθετα η κυβέρνηση, το 'δινε στους βιομήχανους με τη μεγαλύτερη εποχική αξία του εθνικού νομίσματος. Η περιορισμένη απόνα σημείο και μετά χρησιμοποίησή του, επέτρεπε στο κράτος να μην το εμφανίζει στον κρατικό προϋπολογισμό, ούτε και στις δημοσιευόμενες εκθέσεις της Ράιχσμπανκ.

Σύντομα οι βιομήχανοι συνειδητοποίησαν την τεράστια αφαίμαξη που τους προξενούσε η παγίδα στην οποία τους έριξε η Ναζιστική πολιτική. Δεν μπορούσαν ν' αντιδράσουν όμως. Απ' τη μια στιγμή στην άλλη βρέθηκαν ανήμποροι ν' αντενεργήσουν. Όταν κατάλαβαν τι συμβαίνει ολόγυρά τους, το κράτος δεν τους είχε πια ανάγκη. Τόσο αυτοί, όσο κι οι Γιούνκερς, είχαν χρηματοδοτήσει τη δημιουργία μιας ανθεκτικής συνεταιριστικής Εθνικής Βιομηχανίας. Γύρω τους είχαν αρχίσει να ξεφυτρώνουν σαν τα μανιτάρια οι ζώνες των εργοστασίων Χέρμαν Γκαϊρινγκ.

Τι ήταν αυτά; Μια σειρά από γιγάντιες κρατικές βιομηχανικές μονάδες. Απ' το 1934 ήδη, το N.S.D.A.P. είχε ρίξει όλο του το βάρος σε μια βασική για το οικονομικοκοινωνικό μοντέλο που οραματιζόταν, προσπάθεια. Να πείσει τις Νεοαστικές μικροεπιχειρήσεις να συνεταιριστούν δημιουργώντας έτσι ανταγωνίσιμες σφριγηλές οικονομικές Μονάδες. Τα κίνητρα που προσφέρονταν, δεν ήταν διόλου ευκαταφρόνητα. Κατά χιλιάδες οι μικροβιοτεχνίες σπεύσαν να συμμορφωθούν με την κρατική υπόδειξη. Και γιατί όχι; Μόνο οφέλη θα μπορούσαν να προσμένουν απ' τη συγχώνευσή τους. Η στροφή προς την άκρατη εκβιομηχάνιση εγκυμονούσε θανάσιμους κινδύνους για τους ιδιοκτήτες τους. Τον Γενάρη του 1936, ο Γκαϊρινγκ ανέλαβε υπουργός οικονομίας. Τον Σεπτέμβρη του ίδιου χρόνου κατατέθηκε το υποχρεωτικό νομοσχέδιο: «Περί Αυτάρκειας του Ράιχ». Το νομοσχέδιο πρόβλεπε την επίτευξη του στόχου «Αυτάρκεια» μέσα σε τέσσερα χρόνια. Έτσι άρχισαν να κατασκευάζονται οι γιγάντιες βιομηχανικές Μονάδες Χέρμαν Γκαϊρινγκ. Το πρωταρχικό κεφάλαιο εκκίνησης της κάθε Μονάδας, αντλιόταν απ' τις μικροεπιχειρήσεις που 'χαν συγχωνευτεί σ' αυτή. Η οικονομική τους ευημερία ήταν δοσμένη, δεδομένου ότι εχτελούσαν κατ' αποκλειστικότητα τις παραγγελίες του κράτους. Παρήγαν από συνθετικά καύσιμα και μέταλλευμα, μέχρι υφάσματα και καουτσούκ. Παράλληλα επιβλήθηκε μείωση των εισαγωγών κατά

80%. Μη έχοντας δυνατότητα να εισάγουν τις απαραίτητες για τα εργοστάσιά τους πρώτες ύλες, οι βιομήχανοι αναγκάζονταν ν' αγοράζουν τις συνθετικές των κρατικών εργοστασίων. Οι τιμές τους ήταν υπέρογκες. Καθορίζονταν εντελώς ανεξέλεγκτα απ' το Υπουργείο Οικονομικών.

Το Δεκέμβρη του 1937 διαλύθηκαν μ' αναγκαστικά διατάγματα όλες οι επιχειρήσεις με κεφάλαιο κάτω από 40.000 δολάρια. Συνάμα απαγορευόταν η ίδρυση καινούργιων, με κεφάλαιο κάτω των 200.000 δολλαριών. Το μέτρο τούτο στάθηκε η χαριστική βολή στα κυρίαρχα οικονομικά στρώματα. Μέχρι τότε κερδοσκοπούσαν ασύδοτα. Στήναν διάφορες εταιρίες με χαμηλό μετοχικό κεφάλαιο. Μια διασπορά των όσων θέλανε να επενδύσουν. Διασπορά που τους επέτρεπε να ξεφεύγουν απ' τον κρατικό έλεγχο. Το μέτρο του N.S.D.A.P. τους σμπαραλίασε, όπως ήταν φυσικό. Οι περιουσίες των εταιριών τους κατασχέθηκαν. Το τεχνολογικό υλικό τους μοιράστηκε στα κρατικά εργοστάσια. Τώρα ήταν υποχρεωμένοι να επενδύουν το μυθώδες για την εποχή ποσό των 200.000 δολλαριών. Δηλαδή για να επιβιώσουν, έπρεπε να διαθέσουν το σύνολο των διαθέσιμων κεφαλαίων τους. Έτσι γίνονταν έρμαιοι στις προθέσεις των Ναζί. Το κράτος ασκούσε ασφυκτικό έλεγχο στις επιχειρήσεις τους. Χώρια που 'χαν ν' αντιμετωπίσουν και τον αθέμιτο ανταγωνισμό των Μονάδων Χέρμαν - Γκαϊρινγκ. Βρέθηκαν κοντολογής, να πουλούν σε τιμές κόστους, αφού αγόραζαν πανάκριβα τις συνθετικές πρώτες ύλες του κράτους.

Η σταδιακή εξαφάνιση απ' την κοινωνική κονίστρα των μικρών επιχειρήσεων - βιοτεχνιών, ερμηνεύτηκε απ' τους περισσότερους ιστορικούς σαν «ξεπάστρεμα», ευνοϊκό για τους μεγαλοκαρχαρίες. Αυτό όμως είναι καθαρή παραχάραξη της αλήθειας. Ο Deutz λ.χ., γράφει πως ο Χίτλερ ποδοπάτησε με τα δυο παραπάνω διατάγματα, την κοινωνική του βάση. Δηλαδή τους μικροαστούς.³⁴⁶ Ακόμα πιο οξύτερα ο Czichon, κάνει λόγο για συμπαιγνία Χίτλερ - βιομηχάνων.³⁴⁷

Όμως το τι συνέβηκε στην πραγματικότητα, το 'παμε πριν. Το 90% των μικροεπιχειρήσεων μπήκαν εθελοντικά στη συνεταιριστική υφής Κρατική Βιομηχανία.³⁴⁸ Δε χρειάζεται να πάμε μακριά για να δούμε τι συνέβη. Υπάρχουν οι γογγυσμοί του «φον» Τύσσεν που αργότερα θα

346. Βλ. Heinrich Deutz: «THE NAZI DICTATORSHIP» Düsseldorf, 1946, New York, 1947, σελ. 502-507.

347. Βλ. Eberhard Czichon: «WER VERHALF HITLER ZUR MACHT; ZUM ANTEIL DER DEUTSCHEN INDUSTRIE AN DER ZERSTÖRUNG DER WEIMARER REPUBLIK». Κολωνία, 1968, σελ. 180 κ.ε.

348. Βλ. «DOKUMENTE DER DEUTSCHEN POLITIK», 1933-1940, Berlin, 1935-1943, τόμος 9, σελ. 856-899.

γράφει: «... Τελείως ξαφνικά και παρά τις υποσχέσεις του ο Χίτλερ εφάρμοσε ένα πρόγραμμα μεθοδικού στραγγαλισμού της ιδιωτικής πρωτοβουλίας. Βασιζόμενος σ' ένα αδιαπέραστο χαρτοφυλάκιο γραφειοκρατικών εμποδίων, επανέφερε στα 1938 τους διάφορους αρριβίστες Ναζί, στις διευθύνσεις των ιδιωτικών Βιομηχανιών. Οι τελευταίες ήταν υποχρεωμένες να υπογράφουν οι ίδιες τη θανατική τους καταδίκη. Αντιμετώπιζαν τον αθέμιτο και χωρίς όρια ανταγωνισμό της Κρατικής Βιομηχανίας. Οι φίλοι του N.S.D.A.P. επιχειρηματίες που εισέρχονταν στις κρατικές μονάδες, απολάμβαναν κάθε πλεονέκτημα. Βρέθηκαν να κερδίζουν περισσότερα απ' ό,τι όταν ήταν ανεξάρτητοι. Στα 1939, είχαμε ήδη φτάσει σε απόγνωση...».³⁴⁹ Μ' άλλα λόγια ολόπλευρη δικαίωση των όσων υποστηρίξαμε. Δε στερείται ενδιαφέροντος το ότι ο Τύσσεν επικαλείται τη μαρτυρία του διαδόχου του Σαχτ στη Ράισμπανκ, Δόκτορα Φουνκ. Ο τελευταίος φέρεται να μέμφεται τη πολυπλόκαμη γραφειοκρατία που επέβαλε το N.S.D.A.P. Δηλαδή η γραφειοκρατική κοινωνία του Μπάρναμ. Μ' άλλα λόγια κρατικός Καπιταλισμός.

Μια άλλη στρέβλωση της πραγματικότητας αφορά και τον τομέα του λαϊκού εισοδήματος. Οι διάφοροι ιστορικοί, θέλουν το λαϊκό εισόδημα «σαφώς υποβαθμισμένο» απ' το της Δημοκρατίας. Λέγεται πως το ωρομίσθιο ενός «ειδικευμένου εργάτη» το 1932 ήταν 20,4 σεντς. Το 1936, έπεσε στα 19,5 σεντς. Δεν αμφισβητούμε τα νούμερα.³⁵⁰ Έχουμε υπόψη ότι ο όρος «ειδικευμένος εργάτης» - προκειμένου για τη Γερμανία - καθόριζε την τάξη των ελεύθερων επαγγελματιών - τεχνιτών. Στη σημερινή Ευρωπαϊκή κοινωνία θα ταυτίζονταν με κείνους που αποκαλούμε «Εργολάβους». Γεγονός είναι ότι ειδικευμένος εργάτης τότε, είν' ο Νεοαστός «ειδικευμένος ηλεκτρολόγος» κ.ο.κ., που απασχολεί στις εργολαβίες του 40-50 ανθρώπους. Ταυτόχρονα είναι κι η «εργατική αριστοκρατία» που γνωρίζει να χειρίζεται το τάδε εργαλείο ή το δείνα μηχανήμα. Αυτοί που για διάφορους λόγους, δεν εξελίχτηκαν σ' επιχειρηματίες. Η δεύτερη ομάδα αποτελεί και τη μεγάλη πλειοψηφία των «ειδικευμένων». Τα μέλη της συγκροτούν τη βάση των συντεχνιακών «Επαγγελματικών Ενώσεων». Όταν λοιπόν οι «φωτισμένες» στατιστικές μας λένε πως το 1932 το ημερομίσθιο του ειδικευμένου εργάτη φτάνει τα 20,4 σεντς

349. Βλ. Fritz Thyssen: «I PAID HITLER». New York, 1941, σελ. 311 κ.ε.

350. Για τις λίγο-πολύ, γενικά παραδεχτές «θέσεις», της ιστοριογραφικής - οικονομικής πεπατημένης γύρω απ' την οικονομική μεριά της ζωής του Γ' Ράιχ, βλ. Hans-Joachim Winkler: «LEGENDEN UM HITLER», Berlin, 1961, σελ. 30 κ.ε. Baumont Fried and Vermell eds. «THE THIRD REICH» New York, 1955, σελ. 262 κ.ε. Franz L. Neumann: «BEHEMOTH». New York, 1942, σελ. 431 κ.ε.

την ώρα; Εμείς πρέπει να γνωρίζουμε πως το ποσό παράγεται απ' τη συμψηφίση των κερδών της πρώτης Ομάδας, με τις αποδοχές της δεύτερης. Έχοντας δε υπόψη πως απ' το 1934 κι ύστερα οι Νεοαστικές επιχειρήσεις προσχωρούν στις Συνεταιριστικές Κρατικές Βιομηχανίες, τότε το πρόβλημα λήγει. Με δεδομένο το ότι οι επιχειρηματίες κερδίζουν τουλάχιστο 40% περισσότερα απ' τον απλό εργάτη, καταλήγουμε στους εξής ευτελείς συλλογισμούς: Το 1932 ο απλός ειδικευμένος εργάτης κέρδιζε το πολύ 12,3 σεντς την ώρα. Μέσα σε δυο μόλις χρόνια οι αποδοχές του αυξήθηκαν κατά επτά σεντς την ώρα. Και το κυριότερο, όχι σ' εποχή υποτίμησης λόγω του κραχ.

Η ίδια συνειδητή στρέβλωση της αλήθειας γίνεται και σ' όλα τα στοιχεία γύρω απ' τις παραγωγικές σχέσεις του Γ' Ράιχ. Λένε πως τα κέρδη των επιχειρήσεων της βιομηχανίας ανέβηκαν από 17,4% το 1932, σε 26% το 1936. Αποφεύγουν να προσθέσουν όμως πως στο ίδιο διάστημα ο κρατικός παρεμβατισμός στη βιομηχανία αυξήθηκε κατά 80%. Μας τονίζουν πως η συμμετοχή των εργατών στο εθνικό εισόδημα έπεσε από 56,9% το 1930 σε 53,6% το 1938. Παραλείπουν όμως κάποια άλλα βασικά στοιχεία. Λ.χ. ότι στα τέλη του 1932, ο Μπρύνινγκ μειώνει τα μεροκάματα κατά 80% περίπου. Ότι το 1932 υπάρχουν 6.000.000 άνεργοι. Όλοι αυτοί απορροφούνται στα 1933-1934, στη βιομηχανία κύρια. Παραλείπουν επίσης να μας πούνε, πως ο περιορισμός κατά 80% στις εισαγωγές έχει ρίξει αρκετά τις τιμές των βασικών ειδών. Ο Stolper είναι ακούρντως τιμωγμένος για να συμπληρώσει τα λεγόμενά μας. Υπογραμμίζει πως απ' το 1933 και μετά, το εισόδημα του εργάτη αυξανόταν κατά 200 περίπου μάρκα το χρόνο.³⁵¹ Η Grebing πάλι παραδέχεται, πως μέχρι το 1939 ίσχυσε ένα έμμεσο στην αρχή, άμεσο ύστερα, πάγωμα των τιμών.³⁵²

Όπως είπαμε ήδη, ο Χίτλερ διαλύει τις Επαγγελματικές Ενώσεις. Τις θέσεις τους καταλαμβάνει μια Παγγερμανική εργατική Οργάνωση. Το «Γερμανικό Μέτωπο Εργασίας», (D.A.F.). Αρχηγός του διορίστηκε ο Ρόμπερτ Λέου. Δε θέλει ρώτημα πως η εξάρτηση του D.A.F. με το N.S.D.A.P. είν' ολοκληρωτική. Πάλι η Grebing, αναγκάζεται να παραδεχτεί πως το N.S.D.A.P. άφησε ανέγγιχτες τις κρατικές παροχές της Δημοκρατίας, προς τους εργαζόμενους.³⁵³ Τούτη η ομολογία έχει την αξία της. Έτσι γνωρίζουμε πως τα φιλολαϊκά μέτρα της κυβέρνησης δεν αντικατέστησαν κάποια άλλα.

351. Βλ. Gustav Stolper: «KARL HÄUSER, KNUT BORCHARDT, DEUTSCHE WIRTSCHAFT SEIT, 1870». Tübingen, 1964, σελ. 174-75.

352. Βλ. «DIE GESCHICHTE DER DEUTSCHEN ARBEITERBEWEGUNG», σελ. 281.

353. Στο ίδιο, σελ. 279.

Το 1933 δημιουργείται ένας κλάδος του D.A.F. καθαρά ψυχαγωγικός. Ο κλάδος αυτός ονομάζεται «Δύναμη και Χαρά». (Kraft Durch Freude). Το ψυχαγωγικό έργο που προσφέρθηκε στο λαό ήταν τεράστιο. Όλα τα θεωρούμενα ως τότε «αριστοκρατικά» σπορ, έγιναν προσιτά στο λαό για πρώτη φορά. Εφτά εκατομμύρια άνθρωποι, μπόρεσαν να 'ρθουν σ' επαφή με το Γκολφ, κλπ. Η «Δύναμη και Χαρά» πρόσφερε δωρεάν εισιτήρια για τα θέατρα, την όπερα κλπ. Ο Shirer δεν μπορεί ν' αρνηθεί, πως για πρώτη φορά τα χαμηλά στρώματα γνώρισαν τόσο ποιοτική ψυχαγωγία.³⁵⁴

Η Οργάνωση ναυπήγησε 12 κρουαζιερόπλοια 25.000 τόννων το καθένα. Τα μέλη της πραγματοποιούσαν διάφορες κρουαζιέρες, με τιμές ουσιαστικά ανύπαρχτες. Μια κρουαζιέρα στη Μαδέρα, κόστιζε 25 δολάρια! Σ' αυτά περιλαμβάνονταν τα σιδηροδρομικά εισιτήρια απ' τη μια πόλη στην άλλη ή από Λιμάνι σε Λιμάνι, καθώς κι όλα τα γεύματα μαζί με τη σχετική ψυχαγωγία! Χτίστηκαν σ' όλες τις αχτές άνετα ξενοδοχεία για τις λαϊκές διακοπές. Στη Rugen της Βαλτικής, χτίστηκε μια ξενοδοχειακή Μονάδα - Πόλη. Εκεί φιλοξενούνταν 25.000 άτομα. Κατά περιόδους οργανώνονταν συνεχείς χειμωνιάτικες εκδρομές.³⁵⁵ Οι εργάτες μπορούσαν τώρα να γευτούν πράγματα που ούτε καν είχαν φανταστεί. Το Μέτωπο τους έδινε την ευχέρεια να επισκεφτούν π.χ. τις Βαυαρικές Άλπεις και να μείνουν σ' αυτές μια βδομάδα, κάνοντας χιονοδρομίες. Τα έξοδα μεταφοράς, στέγης, φαγητού, χιονοπέδλων, μαζί με τα μαθήματα Σκι από ειδικευμένους δασκάλους, ήταν μόνο 11 δολάρια! Χρειάζεται λοιπόν να μας ξενίζει η απορία εκείνων που επισκέφτονταν το 1935 τη Γερμανία; Αντί για υπόδουλους κι αμιλητούς ανθρώπους, αντίκρυζαν με κατάπληξη μια «ανεμελιά» κι εμπιστοσύνη στο μέλλον.³⁵⁶

354. Shirer, ό.π., σελ. 399.

355. Στο ίδιο, σελ. 400.

356. Συνήθιζε να λέγεται, πως δήθεν ο εργάτης πλήρωνε και με το παραπάνω την ψυχαγωγία του. Ξαν παράδειγμα φέρνουν το Ταμείο Αλληλοβοήθειας του «Μετώπου Εργασίας». Ο Wheeler - Bennett παραθέτει κάποια στοιχεία. Σύμφωνα μ' αυτά, το K.D.F. εισπράττει το χρόνο από συνδρομές 200.000.000 δολάρια. Από δω συμπεραίνει, πως η ψυχαγωγία ακριβοπληρωνόταν. Λες κι υπήρξε ποτέ ασφάλεια εργατική, δίχως κρατήσεις. Ούτε καν που του σκοτίζει το μυαλό, το ότι κανείς Γερμανός δε γόγγυσε για τη συνδρομή. Η αλήθεια είναι πως περνούσε απαρατήρητη, όπως απαρατήρητες περνάνε και σήμερα για τον εργαζόμενο οι διάφορες κρατήσεις. Αλλά υπάρχει και κάτι σημαντικό στην υπόθεση. Τόσο οι Wheeler - Bennett, ό.π., σελ. 441, όσο κι ο Neumann, ό.π., σελ. 279-280, στην προσπάθειά τους να δυσφημίσουν το K.D.F., μας πληροφορούν πως αυτό παρουσίαζε υπέρογκα κέρδη. Πρόκειται για σημαντική πληροφορία. Μας πιστοποιεί το υγιές της ακολουθητέας Ναζιστικής οικονομικής διαχείρισης. Όλοι μας γνωρίζουμε, πως κοινό γνώρισμα των σημερινών ασφαλιστικών ταμείων σε παγκόσμια κλίμακα,

Στις 7 τ' Απρίλη του 1933, ανακοινώθηκε απ' τον Χίτλερ ο νόμος: «Για την ομαλή λειτουργία του δημόσιου μηχανισμού». Ο νόμος στρεφόταν κύρια προς την κατεύθυνση της εκκαθάρισης του δικαστικού μηχανισμού, απ' τους μη φιλικά προς το N.S.D.A.P. διακείμενους δικαστές. Ο Χίτλερ φρόντισε να προειδοποιήσει πως δε «νοείται» ανεξάρτητη απ' τις ιδέες του Εθνικοσοσιαλισμού, «Δικαιοσύνη». Τον Μάρτη του 1936 ο Επίτροπος Δικαιοσύνης Φρανκ, μπορεί ν' αποσαφηνίζει ακόμα περισσότερο: «... Οποιοσδήποτε νομικός προσδιορισμός, πρέπει να υπόκειται στο πρόγραμμα του N.S.D.A.P. και στους λόγους του Φύρερ».³⁵⁷ Στις 24 Απρίλη του 1934, το «Ανώτατο Δικαστήριο της Πρωσίας», το «Reichsgericht», αποστερείται του δικαιώματος να εκδικάζει υποθέσεις Εσχάτης Προδοσίας. Το προνόμιο τούτο περιέρχεται σ' ένα Ναζιστογενές «Λαϊκό Δικαστήριο» (Volksgeschichtshof). Πρόκειται για το «Δικαστήριο», που τόσο το ίδιο όσο κι ο Πρόεδρος του Φράιςλερ, θα γίνουν αρνητικά γνωστοί σ' όλο τον κόσμο. Λίγο πρωύτερα είχε ιδρυθεί – στις 21 Μάρτη – το λεγόμενο «Ειδικό Δικαστήριο» (Sondergericht).³⁵⁸ Τούτο το τελευταίο, ήταν εξουσιοδοτημένο ν' αρπάζει απ' τα Ποινικά Δικαστήρια δίκες, στις οποίες η κατηγορία ήταν: «Κακόβουλες επιθέσεις ενάντια στην κυβέρνηση του Ράιχ». Η σύνθεσή του περιλάμβανε τρεις δικαστές-μέλη του N.S.D.A.P. Αναφέρονται κάποιες παρεμβάσεις των Χίτλερ, Γκαϊρινγκ, Εςς, προκειμένου να σταματήσουν διώξεις Ναζιστών αξιωματούχων. Η κατηγορία που τους βάρυνε ήταν αυτή της «Υπέρβασης Καθήκοντος». Ωστόσο οι διάφοροι ερευνητές, δεν κατάφεραν ν' απομονώσουν παρά μόνο τρεις-τέσσερις τέτοιες παρεμβάσεις. Αν τις συγκρίναμε με τις ανάλογες του κατά 80% πουλημένου στις ορέξεις της Μαφίας Δικαστικού Σώματος των ΗΠΑ, τότε...

αποτελεί η μόνιμη χρεοκοπία τους. Κι εμείς μιλάμε για... μεσοπόλεμο και για μια χώρα που πριν δυό-τρία χρόνια, είχε 7.000.000 ανέργους!!

357. Βλ. Jean Daluces «LE TROISIÈME REICH», Paris, 1950, σελ. 70-71.

358. Στο «NAZI GONSPIRACY AND AGRESSION», vol. 6, αναφέρεται μια παρέμβαση του Χίτλερ στον Δόκτορα Φρανκ, να σταματήσει η δίωξη του αξιωματούχου της Γκεστάπο Κρόουλ, καθώς και μιας διμοιρίας S.A., που κατηγορούνταν για βασανιστήρια. Υπάρχει ακόμα μια παρέμβαση του Γκαϊρινγκ, τον Απρίλη του 1934, υπέρ ενός βιομήχανου. Όπως έγινε γνωστό αργότερα, ο Γκαϊρινγκ απέσπασε απ' το βιομήχανο «δώρο» τριών εκατομμυρίων μάρκων. Η τελευταία τέλος περίπτωση που μπόρεσε να εντοπισθεί, είν' η περίπτωση του παπά Νημπίλλερ. Καταδικάστηκε σε μικρή ποινή απ' το «Ειδικό Δικαστήριο», την οποία είχε ήδη εχτίσει στο διάστημα της προφυλάκισής του. Αλλ' ενώ έβγαине απ' το δικαστήριο, η Γκεστάπο, τον συνέλαβε και τον έστειλε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Βλ. Leo Stein: «I WAS IN HELL WITH NIEMOELLER». New York, 1942.

Τον Οχτώβρη του 1935, το ανανεωμένο «Ανώτατο Δικαστήριο της Πρωσίας», γνωμοδοτεί πως οι ενέργειες της Γκεστάπο δεν υπόκεινται σε δικαστική αναθεώρηση. Το νομικό κάλυμμα στις ενέργειες της Γκεστάπο, καθώς και στην υποδούλωση της «Δικαιοσύνης», απορρέει απ' την «Πράξη Εξουσιοδότησης» του 1933. Είχε να κάνει δε, με τον όρο «Προληπτική Κράτηση» (Schutghaff). Τόπος συνάγματος των κατάδικων και των συλλαμβανόμενων (προληπτικά), ήταν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.³⁵⁹ Τι στόχο καλούνταν να εκπληρώσουν αυτά; Τη συμμετοχή του εχτίοντος ποινή στην παραγωγή. Τα όσα φριχτά τους αποδίδονται – και ήταν όντως – βρίσκουν αντίκρουσμα μόνο σ' ό,τι αφορά τους ξένους έγκλειστους στη διάρκεια του πολέμου. Οι ντόπιοι κρατούμενοι της προπολεμικής εποχής, ζούσαν σ' εντελώς διαφορετικές συνθήκες, απ' αυτές που γνωρίζουμε. Γεγονός πάντως είναι πως πολύ δύσκολα θα μπορούσαν να συγκριθούν με τα λευκά κελιά της τωρινής Ομοσπονδιακής Γερμανίας. Ο Κogon δίνει τον αριθμό 20.000 ως προς τους κρατούμενους των προπολεμικών στρατοπέδων. Παραδέχεται εξάλλου πως οι φρικαλεότητες του πολέμου ήταν άγνωστες σ' αυτούς τους 20.000.³⁶⁰ Εν πάση περιπτώσει το νούμερο δεν πρέπει να θεωρηθεί δραματικό, σε μια χώρα 80.000.000 κατοίκων. Πόσο μάλιστα όταν γνωρίζουμε πως ο Χίτλερ χορήγησε αμνηστία σε 27.000 κατάδικους τα Χριστούγεννα του 1934.

Τα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης δημιουργήθηκαν απ' τα S.A., αμέσως μετά την κατάληψη της εξουσίας. Το πρώτο απ' αυτά, το Νταχάου, βρισκόταν στα περίχωρα του Μονάχου. Μέχρι σήμερα θεωρείται – κι είναι – Μνημείο απάνθρωπης χτηνωδίας. Δεύτερο στη σειρά στήθηκε το Μπούχενβαλντ, στη Βαϊμάρη. Επίσης υπήρχε κι ένα στρατόπεδο για γυναίκες: Το Ράβενσμπρυκ στο Μεκλεμβούργο. Μετά την υποβάθμιση του ρόλου των S.A., τα στρατόπεδα περιήλθαν στη δικαιοδοσία των S.S. Τον πραχτικό έλεγχο τους ασκούσε ο ειδικός κλάδος των S.S., «Μονάδες Νεκροκεφαλής» (Totenkopfverbände).

Όπως και να 'χει το πράγμα, το ζήτημα της «Δικαιοσύνης» στο Γ' Ράιχ δεν είναι τόσο υπερπλουστευμένο. Το να θεωρείται η άλωση της απ' τους Ναζί σαν απόδειξη της ανυπαρξίας της, είναι το λιγότερο ανεύθυνο ή και αθέμιτο ακόμα. Για μας, η ανυπαρξία της όποιας «Δικαιοσύνης», είναι δοσμένη. Ωστόσο δεν καταλαβαίνουμε ένα

359. Για το γενικό νομοθετικό πλέγμα, που πάνω του βασιζόνταν τόσο η λειτουργία των στρατοπέδων συγκέντρωσης, όσο κι η αυθαιρεσία των S.S. και της Γκεστάπο, βλ. Eugen Kogon: «DER S.S. STAAT UND DAS SYSTEM DER DEUTSCHEN KONZENTRATIONS LAGER». München, 1946.

360. Το παραπάνω νούμερο μας δίνει η έσοχη μελέτη του Gerald Reitlinger: «THE S.S. - ALIBI OF A NATION». New York, 1957. σελ. 71-74.

πράγμα. Η Ε.Σ.Σ.Δ. έχει το δικαίωμα να 'χει Μαρξιστική ή Προλεταριακή «Δικαιοσύνη». Ο Καπιταλισμός μπορεί να καθαιάζει και να προστατεύει την ύπαρξή του μέσω της Αστικής «Δικαιοσύνης». Γιατί λοιπόν να μην έχει κι η «Εθνικοσοσιαλιστική» Γερμανία την Εθνικοσοσιαλιστική «Δικαιοσύνη» της; Όσο αφορά στην «ποιότητά» της; Δεν υστερεί, ούτε κι υπερτερεί σε τίποτα της Αστικής. Δυστυχώς για τους υμνητές της αστικής δολοφονικότητας, η αλήθεια είναι μία. Η «Δικαιοσύνη» του κάθε κοινωνικού συστήματος είναι προορισμένη να στηρίζει τα προνόμια της όποιας άρχουσας τάξης. Μιλάνε για χτηνωδία της Ναζιστικής «Δικαιοσύνης». Εμείς θα το λέγαμε, «Μη αστική δυναμική». Ας δούμε γι άλλη μια φορά τη γνώμη του «πιστού Αστού» Neumann: «Η βρωμερότερη σελίδα της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, είν' αυτή που αφορά στο ρόλο και στις αποφάσεις των δικαστών της».³⁶¹

Όσο κι αν φανεί παράξενο, ο Χίτλερ δεν αντικατέστησε το Σύνταγμα της Βαϊμάρης παρόλο που 'χε περιπέσει σε πλήρη αχρησία. Οι αντανakλάσεις του πνίγονταν σ' έναν ωκεανό νομοσχεδίων που έκδιε κατά «βούληση ο όποιος υπουργός». Τι ήταν πάλι αυτό; Η αναπαραγωγή του αιώνιου Γερμανικού γνωρίσματος σ' άλλους τομείς και μ' άλλη μορφή. Το N.S.D.A.P. θεώρησε σαν κύρια ιστορική του αποστολή, το ψυχολογικό και πρακτικό ξεριζώμα της έννοιας «Συντεχνιακά κρατίδια». Στόχος η μονολιθική «παλλαϊκή ομοθυμία». Γεγονός είναι ότι κατάφερε σημαντικά βήματα. Αλλά δεν ήταν δυνατό ν' απαλείψει σε δυο-τρία χρόνια, κοινωνιολογικά αποστάγματα αιώνων. Τ' ανεξάρτητα κρατίδια - συντεχνίες εξαφανίστηκαν απ' την κοινωνική διαστρωμάτωση, για να εμφανιστούν σ' άλλους τομείς. Το αξίωμα του υπουργού κι η παλιά φυσιογνωμία της λέξης «Υπουργείο», καταργήθηκαν. Τη θέση τους διαδέχτηκαν οι «Υπεύθυνοι» διαφόρων μικρόκοσμων - κρατίδιων. Έτσι δεν έχουμε πλέον τον υπουργό Οικονομικών Γκαϊρινγκ. Έχουμε τον «Αντιπρόσωπο για την πολεμική βιομηχανία», υπό τον Σαχτ. Ή τον «Σώμα των Πληρεξούσιων για τη Δημόσια Διοίκηση», υπό τον Φρικ κ.ο.κ. Το κάθε τέτοιο διευθυντικό κρατίδιο διέθετε πλήρη νομοθετική κι εκτελεστική εξουσία. Ο αριθμός τους ανέβαινε στα 42.

Όπως είναι φυσικό οι τέτοιοι γιγάντιοι κρατικοί οργανισμοί, ήταν απ' την ίδια τους τη φύση τεχνοκρατικοί και γραφειοκρατικοί. Η αστική παραφιλολογία έχει προσδώσει στον όρο «Γραφειοκρατική Κοινωνία», σατανικές ιδιότητες. Ποιο είναι όμως το βαθύτερο νόημα του όρου; Είναι αλήθεια πως κανένα κράτος δε στεγάζει στις Δημόσιες Υπηρεσίες του την εποχή του μεσοπολέμου, ούτε το 10% των όσων

361. Βλ. Neumann ό.π., σελ. 23.

στεγάζουν η Ε.Σ.Σ.Δ. του Στάλιν κι η Γερμανία του Χίτλερ. Τόσο στις δυο τελευταίες, όσο και στ' αστικά κράτη, η γραφειοκρατικοποίηση ή όχι της κοινωνίας, είναι θέμα οικονομικοκοινωνικής επιλογής. Στα καπιταλιστικά κράτη, η διεύθυνσή τους πρέπει να μείνει στα χέρια των λίγων. Οι Δημόσιες Υπηρεσίες πρέπει ν' ανήκουν σ' εκείνους που κινούν τα οικονομικά νήματα. Μόνο έτσι θα 'ναι σίγουρη η άρχουσα τάξη ότι θα λυμαινεται ανενόχλητη την αγορά. Είναι ζήτημα ζωής ή θανάτου γι αυτή, να παραμείνει το κράτος εκλεχτιστικό. Στο Εθνικοσοσιαλιστικό και στο Σταλινικό όμως κράτος η άρχουσα τάξη δεν κατέχει τα μέσα παραγωγής. Γι αυτό κι ανοίγουν οι πόρτες του Δημόσιου στους «ξεβράκωτους». Ξέχωρα απ' αυτό, η διόγκωση του Δημόσιου τομέα πετυχαίνει την απορρόφηση ενός σημαντικού τμήματος ανέργων. Τελικά - και αντίθετα με τις ηλιθιότητες του καλοπερασάκια Καστοριάδη - ο όρος «Γραφειοκρατική Κοινωνία», πρέπει ν' αντιμετωπίζεται σαν «Εθελούσιο Άνοιγμα στις Μάζες».

Ένα χαρακτηριστικό στοιχείο της Ναζιστικής Γερμανίας ήταν τ' ολότελο άνοιγμα των συνόρων της, σ' όποιον ήθελε να την επισκεφτεί. Απ' ό,τι φαίνεται, οι υπεύθυνοί της δεν απέφευγαν την αντιπαράθεση της κοινωνίας τους με τις άλλες Ευρωπαϊκές. Πολύ περισσότερο γιατί δεν είχαν τίποτα να κρύψουν. Πολλοί είν' οι ιστορικοί που θα πουν πως οι Ναζί είχαν τη βεβαιότητα πως οι τουρίστες θα μεταβάλονταν απ' τα όσα θ' αντίκρυζαν, σε διαφημιστές του Γ' Ράιχ.³⁶² Η πεποίθησή τους όμως θα πρέπει να πηγάζει από πολύ συγκεκριμένες αιτίες. Πρέπει να 'ταν σίγουροι ότι οι τουρίστες δε θ' αντίκρυζαν αντιναζιστικά «παρatrάγουδα». Ήταν έτσι; Δυο ενεργοί αντίπαλοι του N.S.D.A.P., μας βοηθούν να κατανοήσουμε το πράγμα μέσ' απ' το δικό τους οπτικό πρίσμα. Ο πρώτος είν' ο Άμπεντροτ: «... Οι επιτυχίες στην εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης του Ράιχ και η ελάττωση της μαζικής ανεργίας στις αρχές της πολιτικής των εξοπλισμών, βοήθησαν ώστε απ' το 1936 κι ύστερα ν' απομονωθούν τα παράνομα υπολείμματα του Εργατικού Κινήματος...».³⁶³ Ο δεύτερος είν' ο Weisenborn: «'Εν' άλλο πρόβλημα ήταν η αποδοχή του Γ' Ράιχ απόνα μεγάλο μέρος του

362. Ο Norbert Leser εντοπίζει τη Μαξιστική αντιπατικότητα γύρω απ' τον Χίτλερ, με τα εξής λόγια: «Οι ιστορικοί με Μαξιστική απόκλιση, θέλησαν να καλύψουν την αποτυχία της αριστεράς στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης, λέγοντας πως ήταν αναπόφευκτη η επικράτηση του Χίτλερ. Αυτό όμως δεν τους εμποδίζει να γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια την ιστορική αναγκαιότητα που προασπίζουν, με το να κατηγορούν τον Χίτλερ, αποδιδοντάς του ιδιότητες δαίμονα...». Βλ. «DIE ODYSSEE DES MARXISMUS, AUF DEM WEG ZUM SOSIALISMUS». München, 1975, II έκδ. σελ. 122.

363. Βλ. Wolfgang Abendroth: «SOZIALGESCHICHTE DER EUROPA'ISCHEN ARBEITER BEWEGUNG». Frankfurt, 1965, σελ. 101.

λαού, που μέχρι το 1935-1936 διέκειτο εχθρικά απέναντί του. Τυφλωμένοι απ' τις πρόσκαιρες επιτυχίες του καθεστώτος, οι πρώην αντίπαλοί του γίνονταν ανοιχτοί υποστηρικτές του».³⁶⁴

Γνήσιο παιδί των μέχρι τότε καταπιεσμένων Γερμανοκεντρικών παρορμήσεων της Γερμανικής ιδεολογίας το N.S.D.A.P., δε διστάζει να κωδικοποιήσει τον Γερμανικό ρατσισμό. Στις 15 Σεπτέμβρη 1935 εκδίδονται οι «Νόμοι της Νυρεμβέργης». Μια επισημοποίηση των πλέον χυδαίων μύχων σκέψεων του «κάθε» Γερμανού. Σύμφωνα με τους «Νόμους της Νυρεμβέργης», οι Γερμανοεβραίοι χάνουν αυτόματα τη Γερμανική ιθαγένεια. Στο εξής θ' αποκαλούνται «υπήκοοι». Απαγορεύονται οι σεξουαλικές επαφές «Αρίων» μ' Εβραίους. Απολύονται όλοι οι εβραϊκής καταγωγής Δημόσιοι υπάλληλοι. Δημεύονται οι χρηματιστηριακές επιχειρήσεις των Εβραίων. Απαγορεύεται στους Εβραίους να χρησιμοποιούν «Άριες» υπηρέτριες κάτω των 35 χρόνων.

Στους περίφημους - και λόγω Όουεν - Ολυμπιακούς του Βερολίνου, παρουσιάστηκε ένα εκπληκτικό φαινόμενο. Ένας ολόκληρος λαός στο πόδι, προκειμένου να διαφημίσει εκείνο που 'χε πιστέψει πως τώρα του ανήκε. Την πατρίδα του Γερμανία. Το γεγονός είναι πως οι χιλιάδες επισκέφτες απ' όλη την Ευρώπη φύγαν καταγοητευμένοι. Ο Fest επισημαίνει πως ακόμα κι ο Λούντ Τζωρτζ - επισκέφτηκε τη Γερμανία στα 1936 - θα φύγει βαθιά εντυπωσιασμένος.³⁶⁵ Ο Ήντεν πάλι, τα ίδια. Επισκέφτηκε δυο φορές - το 1934 και το 1936 - τη Γερμανία. Την πρώτη φορά για ν' απειλήσει, όπως είδαμε. Επιστρέφοντας απ' τη δεύτερη επίσκεψή του, δήλωσε: «Ο Χίτλερ κάθε άλλο παρά δημαγωγός είναι. Γνωρίζει τ' αντικείμενο της προοπτικής του άριστα. Ελπίζει σε μια Συνθήκη Διεθνούς Ειρήνης, που θα επέτρεπε στο κάθε κράτος να σκύψει πάνω απ' τα κοινωνικά του προβλήματα. Δηλώνει κατηγορηματικά, πως η Γερμανία δεν πρόκειται να επιτεθεί πουθενά. Ο πόλεμος και τα δεινά του κατέστρεψαν την πατρίδα του. Το Ναζιστικό καθεστώς έχει εμφούσησει σ' ένα λαό με μιλιταριστικό παρελθόν, τ' αγνότερα αισθήματα για την ειρήνη...».³⁶⁶

Στα χρόνια των Ναζί καταργείται η ελευθεροτυπία. Εννοείται το είδος της αστικής ελευθεροτυπίας. Γιατί τέτοιο φρούτο δεν υπήρξε ποτέ. Χιλιάδες είν' οι τόμοι που 'χουν γραφτεί πάνω στο θέμα

364. Βλ. Günter Weisenborn: «DER LAUTLOSE AUFSTAND. BERICHT ÜBER DIE WIDERSTANDSBEWEGUNG DES DEUTSCHEN WOLKES 1933 - 1945». Hamburg, 1953, σελ. 140 - 142.

365. Βλ. τις ενδιαφέρουσες - πάνω στο θέμα, παρατηρήσεις του J. G. Fast, στο έργο του: «LES MAÎTRES DU 3ÈME REICH». Πρώτη έκδοση, London, 1959.

366. Βλ. Ήντεν: «MEMOIRES», σελ. 114 - 115, London, 1958, II έκδοση.

«Επικοινωνία - Πληροφόρηση». Το γενικό συμπέρασμα είναι πως τα μέσα μαζικής πληροφόρησης διαμορφώνουν τη συλλογική συνείδηση. Όσο για τον Πλουραλισμό; Ο «Πλουραλισμός» της αστικής κοινωνίας δεν είν' απλά το φύλλο συκής της. Είν' η πεμπτούσια του οργανισμού της. Ο θεμέλιος λίθος της. Γεγονός είναι ότι στη Γερμανία ο Τύπος ακολουθεί τη ροή του μεγάλου κεφαλαίου. Δεν υπάρχουν ανεξάρτητα καθημερινά έντυπα. Υπάρχουν δημοσιογραφικά μεγαλοτράστ που 'χουν υπό την επιρροή τους μέχρι και 30 έντυπα. Ο ακροδεξιός Χούγκενμπεργκ λ.χ. έλεγχε το 40% του Τύπου. Έκδιδε από κομμουνιστικά μέχρι ακροδεξιά έντυπα. Ο Τουρνoux - αν και με κρύα καρδιά - το πιστοποιεί.³⁶⁷ Τον Οχτώβρη του 1933, θεσπίζεται ένα «Καταστατικό Λειτουργίας του Τύπου». Βάσει του Καταστατικού, η διεύθυνση των εφημερίδων θα την ασκούσαν μέλη του N.S.D.A.P. Αυτό δεν πρέπει να ιδωθεί μόνο σαν άμεση λογοκρισία. Αποσκοπεί κύρια, στον οικονομικό έλεγχο της ασυδοσίας των μεγάλων δημοσιογραφικών Τραστ.

Παράλληλα παρατηρείται μεγάλη ύφεση στην πνευματική δημιουργία. Ο Εθνικοσοσιαλισμός μπαίνει στον ιστορικό στίβο χωρίς ιδεολογικό παρελθόν. Και βέβαια διατρανώνει τη σχέση του με τη Γερμανική ιδεολογία. Και βέβαια η επιτυχία του βασίζεται στ' ότι βρήκε προσβάσεις στα κοινωνιολογικά παράγωγα της Γερμανικής ιδεολογίας. Ωστόσο αυτός, σαν σύλληψη και πραχτική εφαρμογή, αποτελεί δημιούργημα του Χίτλερ και μόνο. Του ανθρώπου, που σύμφωνα με τον Morgan, στάθηκε η καλύτερη δικαίωση του υπαρχτού των «Ηρώων της Ιστορίας».³⁶⁸

367. Βλ. J.B. Tournoux: «LA DROITE DEVANT L'ALLEMAGNE», Paris, 1964, σελ. 516 - 519.

368. Βλ. H.O.Morgan: «LA REPUBLIQUE EN DANGER», Paris, 1969, New York, 1968. Η διαπίστωση του Morgan, είναι 'πονηρά διατυπωμένη. Αντιναζιστής, μα πάνω απ' όλα αντικομμουνιστής, δεν μπορεί ν' αντισταθεί στον πειρασμό να εκλέξει τον «αντιμαρξισμό» όσο κι ακίνδυνο τώρα πια για την αστική τάξη Χίτλερ, σαν τον πρώτο «ήρωα». Εμείς αποδεχόμαστε μερικά τον ορισμό για τους «Ήρωες της Ιστορίας». Όμως, μεταξύ της δικιάς μας αποδοχής κι εκείνης του Morgan, υπάρχει αγεφύρωτο Χάσμα. Αυτός καταλήγει σ' αυτό το «συμπέρασμα», εντελώς μεταφυσικά. Αντίθετα, εμείς εξαντλούμε πρώτα την ανάλυση της αλληλεξάρτησης ατόμου - κοινωνίας. Κατόπιν, επιχειρούμε έναν αντικειμενικό καταμερισμό των ατομικών πράξεων που αποτελούν παράγωγα των διαφόρων αλληλεπιδράσεων της δοσμένης κοινωνίας αφενός, της «προσωπικής ευθύνης» του ατόμου, αφετέρου. Αν οι ενέργειες της «προσωπικής ευθύνης» του ιστορικού ατόμου επιταχύνουν την πορεία των διάφορων κοινωνικών προσέδ σ' «απροσδόκητο» για τις υπάρχουσες σχέσεις ρυθμό, με συνέπεια την άμεση υπερπήδηση «αναμενόμενων» διαλεκτικών σταδίων, τότε βρισκόμαστε μπροστά σ' έναν «ήρωα» της ιστορίας. Απ' αυτή την άποψη ειδομένο το «φαινόμενο Χίτλερ», μας πείθει πως σε καμιά περίπτωση δεν έχουμε να κάνουμε με τον πρώτο «ήρωα». Πριν απ' αυτόν υπήρξε ένας Αριστοτέλης, ένας Σωκράτης, ένας Αύγουστος, ένας Νέρωνας, ένας Λούθηρος, ένας

Τι αντιπροσωπεύει ο Εθνικοσοσιαλισμός; Την τρομαχτική λαϊκή έκρηξη που προκαλεί αφενός το μπουκάμα της συντεχνιακής Γερμανικής διαστρωμάτωσης. Αφετέρου τη συσσωρευμένη οργή – εδώ παίρνει τη θέση του η ταύτιση ατόμου – κράτους – απ' τη «Συμμαχική καταπίεση» του Γερμανοκεντρισμού της Γερμανικής ιδεολογίας. Η φοβερής έντασης δυναμική που τον διαπνέει, δεν αφήνει περιθώρια για ιδεολογική παραδεισολογική ενατένιση. Πρέπει ν' αποκατασταθούν αμέσως όλα όσα «θά' πρεπε» να κατέχει η Γερμανία. Σύμφωνα με τη λογική του, το Γερμανικό Έθνος πρέπει να τρέχει σαν αφηνιασμένο άλογο προκειμένου να «κατακτήσει το μέλλον». Ένα μέλλον που τοποθετείται «χίλια» (!!) χρόνια πρωύτερα απ' το των άλλων Εθνών... Έτσι η καταγραφή των ιδεών του Ναζισμού θεωρείται... χαμένος χρόνος. Ό,τι θα μπορούσε να θεωρηθεί «ιδεολογική κωδικοποίηση», περιορίζεται σ' ορισμένα άρθρα στις εφημερίδες.³⁶⁹

Οπωσδήποτε η ύφεση στην πνευματική δημιουργία, σχετίζεται και με την αποχώρηση απ' τη χώρα των κυριότερων πνευματικών της ανθρώπων. Οι περισσότεροι απ' τους αξιόλογους δημιουργούς αποχώρησαν, αμέσως μετά την άνοδο του Χίτλερ. Πρόκειτο είτε για Εβραίους, είτε για Κομμουνιστές, είτε για ανθρωπιστές. Ανάμεσά τους διακρίνουμε τα ονόματα ενός Αϊνστάιν, ενός Φραντς Βέρφελ, ενός Στέφαν Τσβάιχ, ενός Τόμας Μανν κ.ά. Στη χώρα παρέμειναν κυρίως οι μετριοτήτες. Αυτοί που ταυτίστηκαν με τα κηρύγματα των Ναζι. Ανάμεσά τους διακρίνονταν κι ελάχιστα ονόματα αξιόλογων πνευματικών ανθρώπων. Όπως οι Martin Heidegger, Gottfried Benn, Gönrad Weiss. Επίσης ο Hans Carossa που δέχτηκε να γίνει Πρόεδρος στο Ναζιστικό «Διεθνές Επιμελητήριο Συγγραφέων». Αλλά και πάλι η πνευματική παραγωγή παρέμεινε σ' αξιοθρήνητα επίπεδα.³⁷⁰ Αναγκά-

Μαρξ, ένας Ένγκελς, ένας Ροβεσπιέρος, ένας Ναπολέων, ένας Μπακούνιν, ένας Λένιν και, πάνω απ' όλους ίσως, ένας Στάλιν.

369. Ας μη λησμονούμε πως ο πολυγραφότατος Λένιν, έγραψε το 95% του έργου του στην εξορία. Εκεί δηλαδή που 'ταν τελείως απερίσπαστος, όσο αφορά την πρακτική συμμετοχή του στους αγώνες του Ρωσικού λαού. Αντίθετα ο Στάλιν, που σε διάστημα 55 χρόνων επάνωμης δράσης εγκατέλειψε τη Ρωσία μόνο για έξι μήνες, δεν έχει σχεδόν καθόλου θεωρητικό έργο. Η όποια ουσιαστική προσφορά του σ' αυτό τον τομέα, εξαντλείται στα «Ζητήματα Λενινισμού». Κι όμως: Είν' οι δικές του θεωρητικές ενατενίσεις – στα διάφορα άρθρα και λόγους του – που απ' το 1901 ήδη, καθορίζουν και συνάμα προλέγουν, τις εξελίξεις ενός αιώνα. Πολλές εχτιμήσεις του Λένιν συνθλίφτηκαν στις μυλόπετρες της καθημερινότητας. Αντίθετα ο Στάλιν, ο οποίος δεν υπολείπεται σ' αριθμό εχτιμήσεων, δικαιώθηκε σ' όλες του τις αναλύσεις. Κάμποσες φορές συγκρούστηκε ιδεολογικά με τον Λένιν. Κι όμως, είν' αυτός που 'χε – όπως αποδείχτηκε πάντα δικίο. Βλ. σχετικά Νίκος Βεργίδης: «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ».

370. Για τις κοινωνιολογικές κατευθύνσεις της Ναζιστικής φιλολογίας, καθώς και της

στηκε να κινείται σε φτηνά ρατσιστικά πλαίσια. Να εξυμνεί τις αρετές του «Αρίου» αίματος και του Γερμανικού χώρου. Στη Ναζιστική διάλεχτο η τέτοια φιλολογία ονομαζόταν «Blubo», (Blutund Boden).

Ένα σημαντικό επίτευγμα του Εθνικοσοσιαλισμού, υπήρξε η αγροτική μεταρρύθμιση που πραγματοποίησε. Ο Σχετικός νόμος ονομάστηκε: «Σχετικά με τα κληρονομικά χτήματα» (Erbhof). Ψηφίστηκε στις 29 Σεπτέμβρη 1933 και συμπληρώθηκε τελειωτικά στις 21 Δεκέμβρη 1936. Πρόβλεπε, όπως έχουμε ήδη πει, τον τεμαχισμό των μεγάλων χτημάτων, χωρίς ουσιαστική αποζημίωση στους ιδιοκτήτες. Τ' απελευθερωμένα τμήματα γης μοιράστηκαν στους αγχήμονες. Τα χτήματα κάτω των 125 εκταρίων απαλλάχτηκαν απ' οποιονδήποτε φόρο. Ταυτόχρονα κηρύσσονταν αδήμευτα όσα χτήματα της ίδιας έκτασης ήταν καταγεγραμμένα για κατάσχεση, λόγω χρεών. Με τις προβλέψεις του Erbhof, οι πάντα ληστευόμενοι αγρότες δέχτηκαν την πιο τονωτική ένεση. Για πρώτη φορά ένιωσαν απελευθερωμένοι απ' το άγχος.³⁷¹ Δεν έλειψαν βέβαια και κείνοι που διέκριναν τον κίνδυνο αντιπαράθεσης μεταξύ Καπιταλισμού και Ναζιστικού κράτους. Γνώριζαν πως δε θ' άντεχαν τα σαθρά καπιταλιστικά κηρύγματα, σε μια αναμέτρηση με ίσους όρους. Βασιζόμενοι λοιπόν στο δικίο του νικητή, γράψαν ανεξέλεγκτα ό,τι θέλαν. Έτσι βγάλαν το «πόρισμα», ότι ο Erbhof έδενε τον αγρότη με τη γη. Δηλαδή κάτι σαν είδος δουλοπαροικίας.³⁷² Οπωσδήποτε το θέμα δεν αντέχει σε σοβαρή συζήτηση. Από πού όμως πήγαζε η γνώμη τους;

Ο Erbhof απαγόρευε τόσο την κατάσχεση των εκχωρηθέντων στους χωρικούς χτημάτων, όσο και τη μεταβίβασή τους. Το μέτρο της μη μεταβίβασης απέβλεπε στα παρακάτω:

α) Στο ν' αποτραπεί η μέσω της αγοραπωλησίας μεταβίβαση των μικρών παραχωρηθέντων απ' το κράτος χτημάτων, στα χέρια των όποιων επιτηδίων. Οι τελευταίοι, αγοράζοντας μια σειρά μικρών χτημάτων, θα επανέφεραν απλά το παλιό ληστρικό για τους αγρότες καθεστώς.

β) Στο να προσφέρει κίνητρα στους μικροαγρότες να φτιάξουν ευημερούντες Συνεταιρισμούς (Reichsnährstand). Σύμφωνα με το

πνευματικής αντίστασης των αυτοεξόριστων Γερμανών δημιουργών, βλ. William Wolfgang Schutz: «PENS UNDER DER SWASTIKA. A STUDY IN RECENT GERMAN WRITING». London, 1946. Επίσης βλ. M. Privat: «POUR UNE GRANDE CANSE: EN PRISON ET EN LIBERTE». Paris, 1939.

371. Για μια κάπως αμερόληπτη παρουσίαση της αγροτικής μεταρρύθμισης, βλ. Claude David: «L'ALLEMAGNE DE HITLER». Paris, 1966, σελ. 70.

372. Βλέπε π.χ. A. Grosser: «HITLER, LA PRESSE ET LA NAISSANCE D'UNE DICTATURE». Paris, 1974, 3η έκδ., σελ. 112 κ.ε.

πνεύμα του Reichsnährstand όλοι οι γεωργικοί κλήροι της περιοχής, συγκροτούσαν έναν κύκλο με την ονομασία «Χωρικές Ομάδες». Σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα οι παραπάνω ομάδες εξελίχθηκαν σε δυναμικούς ανταγωνιστικούς Οργανισμούς. Άμεσο επακόλουθο η ευημερία του αγρότη. Ο David το παραδέχεται.³⁷³

γ) Έπρεπε ν'αναχαιτιστεί η κάθοδος των εργατών γης στις πόλεις. Να επιτευχτεί ένας σταθερός καταμερισμός στο εργατικό δυναμικό του κάθε τομέα. Η αστυφιλία γέμιζε τις πόλεις μ'αντιπαραγωγικές στρατιές μικρομεταπραττών.

Μια ιδιαίτερη σελίδα του Εθνικοσοσιαλισμού καλύπτουν κι οι σχέσεις του N.S.D.A.P. με τις διάφορες «Εκκλησίες». Στις 20 Ιουλίου 1933, η Ναζιστική κυβέρνηση και το Βατικανό, υπογράφουν το περίφημο «Κονκορδάτο». Μ'αυτό ο Χίτλερ αναγνώριζε στην Καθολική «Εκκλησία» το δικαίωμα να καθορίζει ελεύθερη την πορεία της. Το «Κονκορδάτο» υπέγραψε για λογαριασμό του Βατικανού ο μετέπειτα «Πάπας» Πίος VII και τότε «Υπουργός Εξωτερικών» του Βατικανού, «Καρδινάλιος» Πατσέλλι. Γύρω απ'αυτή την πράξη του Βατικανού, σε συνδυασμό με τη «σιωπή» του Πίου VII για το Ναζισμό, έχουν σπαταληθεί τόνοι μελάνι. Η δικιολογία της «Αγίας Έδρας» θα ναι πάντα η ίδια. Έπρεπε να «προστατευτούν» οι Καθολικοί της Γερμανίας.³⁷⁴ Καλογεριστικές κουτοπονηριές.³⁷⁵ Στην πραγματικότητα το «Κονκορδάτο» δεν αποτελεί τίποτ'άλλο, από τυπική επικύρωση της συμφωνίας Μπρύνινγκ - Χίτλερ, που έχουμε ήδη αναφέρει. Απλά η Γερμανική Καθολική «Εκκλησία», κοίταζε πως θα περισώσει τα οικονομικά της συμφέροντα.

Πέντε μέρες μόλις μετά την υπογραφή του «Κονκορδάτου» το

373. David ό.π., σελ. 71.

374. Για τις σχέσεις N.S.D.A.P. - Καθολικισμού, κοίτα Hans-Gerd Schumann: «NATIONALSOZIALISMUS UND GEWERKSCHAFTSBEWEGUNG. DIE VERNICHTUNG DER DEUTSCHEN GEWERKSCHAFTEN UND DER AUFBAU DER DEUTSCHEN ARBEITSFRONT». Hannover, Frankfurt a.M. 1958.

375. Στις 2 Ιούνη 1945, ο «Πάπας Πίος ο XII» - τέτοιους πατεράδες να 'χουμε και χοντροκοιμήσαμε - θα θελήσει να διασώσει ό,τι μπορεί απ'το «κύρος» του Βατικανού, λέγοντας τα εξής: «Το Κονκορδάτο έσωσε ζωές. Αργότερα γνώρισα πως ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι μια αλαζονική αποστασία απ'τον Ιησού. (Όλο τον προδίνουν τον «φουκαρά» το «Χριστούλη»). Είναι μια εγκληματική παρεκτροπή απ'την ελευθερία και την αξιοπρέπεια». Ωστόσο, ο κάθε άλλο παρά αγαπητός «Πάπας», έκανε τον ψόφιο κοριό στα χιλιάδες άρθρα, που τον ρωτούσαν γιατί δεν κατάγγειλε όλ'αυτά νωρίτερα. Στην πραγματικότητα, όπως απόδειξε με ντοκουμέντα η Γαλλική σειρά «LES GRANDES ENIGMES HISTORIQUES DE NOTRE TEMPS» (τόμος 7, σελ. 119, Paris, 1965) ο «πάπαι ποτέ» «Καρδινάλιος» Πατσέλλι, υπήρξε φανατικός οπαδός του Μουσσολίνι και του φασισμού, χάρη στις καλές υπηρεσίες των οποίων, έγινε «Πάπας».

N.S.D.A.P. διέλυε την Καθολική Νεολαία: Μια πανίσχυρη Οργάνωση με δυο εκατομμύρια μέλη. Τα περιούσιακά στοιχεία όλων των Καθολικών Οργανώσεων δημεύτηκαν. Στα 1936 σταμάτησε να κυκλοφορεί και το τελευταίο Καθολικό έντυπο. Μόλις στις 14 Μάρτη του 1937, ο τέως Πατσέλλι και νυν Πίος VII, ευδόκησε ν'ανοίξει το στοματάκι του. Ήταν η μοναδική του δήλωση σχετικά με τους Ναζί. Δε θα ξαναμιλήσει, ακόμα κι όταν η απαυδισμένη, όσο και τρομοκρατημένη χιτλερική «λαίλαπα», θα προχωρεί στην πιο φρικιαστική μαζική ανθρωποσφαγή στην ιστορία της ανθρωπότητας. Η σχετική του εγκύκλιος ονομάστηκε, «Με καυτή λύπη» (Mit Brennender Sorge). Σ'αυτήν κατηγορούσε τον Εθνικοσοσιαλισμό γι'απροκάλυπτη εχθρότητα στον «Ιησού» και την «Εκκλησία» του. Στον ουρανό της Γερμανίας, συνέχιζε ο «Πάπας», διακρίνονται τ'απειλητικά σύννεφα ενός μεγάλου θρησκευτικού πολέμου.

Τους ίδιους και χειρότερους διωγμούς δέχτηκε κι ο Γερμανικός Προτεσταντισμός. Η ίδια υποκριτικότητα που διακρίνει τον Καθολικισμό, διακρίνει και τον Λουθηρανισμό. Έχουμε δει τη βαθιά αντιδραστικότητα του ίδιου του Λούθηρου. Έφτασε να δηλώσει πως η εξόντωση των Εβραίων και των τσιγγάνων είναι θεάρεστο έργο.³⁷⁶ Οι Προτεστάντες στη Γερμανία, είχαν τη συντριπτική πλειοψηφία (48.000.000). Με την άνοδο του Χίτλερ βιάστηκαν να προσφέρουν «γη και ύδωρ» στη νέα δύναμη της μέρας. Το 90% των 28 Λουθηρανικών «Εκκλησιών», όπως και των ανεξάρτητων (Μεθοδιστών, Βαπτιστών κλπ.), τάχτηκαν ανοιχτά υπέρ του N.S.D.A.P. Στην ουσία εκείνο που ζητούσαν ήταν η εκμηδένιση του Καθολικού Φεουδαρχισμού. Πίστεψαν πως ο Χίτλερ θα ευνοούσε τα δικά τους οικονομικά συμφέροντα. Λειτουργούσαν κι αυτές στη βάση του συντεχνιακού κρατίδιου.

Η διαμάχη ξέσπασε, όταν η «Ομοσπονδία των Προτεσταντικών Εκκλησιών» πρότεινε για «Επίσκοπο του Ράιχ», τον πάστορα «φον» Μπόντελσβιγκ. Ο Χίτλερ απέρριψε την εκλογή του. Πρότεινε για το αξίωμα τον απλό Εφημέριο Μύλλερ. Η Ομοσπονδία θέλησε ν'αντιδράσει.³⁷⁷ Ο Χίτλερ κρατούσε πλέον το πρόσχημα που γύρευε. Διέλυσε όλες τις Προτεσταντικές Οργανώσεις. Χιλιάδες Λουθηρανικές Εκκλησίες βάλαν λουκέτο. Οι παρουσίες τους κατασχέθηκαν. Άλλο ένα ολιγαρχικό οχυρό είχε τσακιστεί. Ταυτόχρονα ο Δόκτορας Κράουζε, μέλος της Εχτελεστικής Επιτροπής του N.S.D.A.P., πρότεινε δημόσια ένα νέο είδος θρησκείας. Πιο συγκεκριμένα, ζήτησε ν'απαλειφτεί η Εβραϊκή «Παλαιά Διαθήκη». Παράλληλα, μια προσαρμογή της «Καινής»

376. Βλ. Μαξ Βέμπερ: «Η ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ», Αθήνα, 1975, σελ. 285. Για τον σκοταδισμό του Λούθηρου, βλ. Neumann: «BEHEMOTH» ό.π. σελ. 108, κ.ε.

377. Βλ. Leo Stein: «I WAS IN HELL WITH NIEMOELLER». New York, 1942, σελ. 82.

στα κηρύγματα του Εθνικοσοσιαλισμού. Ο ίδιος ο Μύλλερ αφόρισε τον Κράουζε.³⁷⁸ Τι έκφραζε η πρόταση Κράουζε; Την παιδική δυναμική παρόρμηση ενός νεανικού Έθνους, που πίστεψε πως ήρθε η ώρα ν' αποδείξει δεξιά κι αριστερά την «ανωτερότητά» του. Στη Χιτλερική Γερμανία η υπερβολή καλείται να παίξει έναν πολύ καίριο ρόλο. Αποτελεί τη μηχανιστική άμυνα του λαού της, απέναντι στις κατηγορίες του «πεπρωμένου». Κατηγορίες που συνάμα «τον καλούν ν' απολογηθεί, γιατί δεν έχει αποδείξει ακόμα έμπραχτα την μικρή "ανωτερότητά" του». Δε στερείται πάντως ενδιαφέροντος ότι το N.S.D.A.P. δε σιγοντάρισε την πρόταση Κράουζε. Άλλωστε τόσο ο Κράουζε όσο κι η συντριπτική πλειοψηφία των ηγετών Ναζί, είν' αθεϊστές.³⁷⁹ Όπως δε στερείται ενδιαφέροντος κι η άποψη του Χίτλερ για τους Προτεστάντες: «Με τους Προτεστάντες μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε. Είναι σκουλήκια, που νομίζουν πως θα ωφεληθούν γλείφοντας. Είν' ανθρωπάκια και δουλοπρεπείς σαν σκύλοι...».³⁸⁰

Στα 1937 κι η Προτεσταντική κι η Κάθολική Εκκλησία, έχουν πάψει ν' αποτελούν κάποιας σημασίας παράγοντες. Η θρησκευτική «ανάγκη» διοχετεύεται στα όσα υποτίθεται πως εκφράζει ο «Φύρερ». Ο ναζιστής Δόκτορας Κερρλ το θέτει δίχως περιστροφές το πράγμα: «... Είτε μας αρέσει είτε όχι, ο Φύρερ είν' ο κήρυκας μιας νέας "Αποκάλυψης" πολύ πιο ανθεχτικής απ' οποιονδήποτε Χριστιανισμό...».³⁸¹ Ο Φρόυντ μιλάει για τη θρησκεία των υποκατάστατων στο δρόμο προς την απατορική κοινωνία. Ο Μαρξ για φυσιολογικό μαρασμό της θρησκείας. Ο Στάλιν κατηγορεί τό «δήθεν υπερεπαναστατικό κατέβασμα της καμπάνας απ' την εκκλησία». Ο Χίτλερ είν' ο πρώτος που δοκιμάζει να χτίσει ένα «αθεϊστικό» κράτος με τη βία.

*
* *
*

Στα 1937 το N.S.D.A.P. έχει τύχει της έμμεσης ή άμεσης αποδοχής του 75-80% του Γερμανικού λαού. Ξέχωρα απ' τις οικονομι-

378. Στο ίδιο, σελ. 84.

379. Βλ. το Αθεϊστικό κήρυγμα του Ρίμπεντροπ, στον παπά που πήγε να τον «εξομολογήσει», λίγο πριν την εχτέλεσή του, στο βιβλίο «Η ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΝΥΠΕΜΒΕΡΓΗΣ», έκδοση Φυτράκη, Αθήνα, 1973, σελ. 114.

380. Αναφέρεται απ' τον Hermann Rauschning, στο «THE VOICE OF DESTRUCTION». New York, 1940, σελ. 54.

381. Αναφέρεται απ' τον πάστορα της Αμερικάνικης Πρεσβείας στο Βερολίνο, μεταξύ 1936 - 1941 Stewart W. Herman, στο έργο του: «IT 'S YOUR SOULS WE WANT». New York, 1943, σελ. 157 - 158.

κές επιτυχίες του καθεστώτος, ποιοί ήταν οι λόγοι της απίστευτης αυτής αποδοχής; Μέχρι τώρα έχουν προταθεί πάμπολλες εκδοχές. Κοινή τους συνισταμένη: Όλες τους αρνούνται να δεχτούν πως αυτό οφείλεται στη φιλολαϊκή κι αντιολιγαρχική πολιτική του Χίτλερ. Ας παρακάμψουμε τις ηλιθιότητες του Φρομ για σατανική υποβολή των Χίτλερ - Στάλιν. Ας πιάσουμε έναν οξυδερκή Μαρξιστή, τον Χόροβιτς: «Η ολοκληρωτική επικράτηση του Χίτλερ - γράφει - στάθηκε τ' αποτέλεσμα της εσωτερικής διαπάλης του Εργατικού Κινήματος. Τούτη η διαπάλη επέτρεψε στον Χίτλερ να επικρατήσει, δίχως καμιά μάχη».³⁸² Σ' αυτό το μικροσκοπικό κομμάτι είν' αποτυπωμένη η αντίφαση που διέπει την Τροτσκιστική αφενός, τη Μαρξιστική αφετέρου, θεώρηση. Λέει πως ο Χίτλερ επικράτησε δίχως μάχη. Εμείς όμως γνωρίζουμε ότι τα προτσές κίνησης του προλεταριάτου δε σταματούν ποτέ να παράγουν αντιπολιτευτικές ζυμώσεις στα κρατούντα. Μ' άλλα λόγια, η ταξική πάλη είν' αέναη. Θα σταματούσε επί Χίτλερ; Όχι βέβαια! Τα λόγια του Χόροβιτς δείχνουν τη βαθιά άγνοια των διάφορων μελετητών γύρω απ' τη Γερμανική πραγματικότητα. «Εσωτερική διαπάλη του Εργατικού Κινήματος», γράφει ο Χόροβιτς. Υπονοεί προφανώς, πως το S.P.D. και το Γ.Κ.Κ. θα μπορούσαν να τα 'χουν βρει. Ο αναγνώστης αυτής της μελέτης όμως, γνωρίζει πως τα δυο Κόμματα εκπροσωπούν δυο ολότελα διαφορετικούς κόσμους. Δυο κόσμους που 'χουν ήδη συγκρουστεί ένοπλα και, που τους χωρίζει χάος. Το S.P.D. είναι το συντεχνιακό κάταλυμα του βολεμένου και προνομιούχου Προλεταριάτου. Καθώς και των επίσης βολεμένων Νεοαστών. Στο Κ.Κ. αντίθετα, ανήκει το κατατρεγμένο τμήμα του Προλεταριάτου. Το τμήμα εκείνο, που όταν δεν είναι άνεργο, εισπράττει τον μισθό πείνας του ανεϊδίκευτου εργάτη. Συνεπώς για ποιά διάσπαση μιλάμε;

Τελικά, η εργατική τάξη δεν παραδίνεται ποτέ αμαχητί, όταν δε τη συμφέρει. Στη Γερμανία δεν παραδόθηκε πουθενά. Απλά έδωσε τη μάχη της στο πλευρό του Χίτλερ ενάντια στην ολιγαρχία. Το 44% που πήρε ο Χίτλερ δεν το 'χε πάρει ποτέ κανένα κόμμα στη Γερμανική ιστορία. Όταν διαλύθηκαν τα Κόμματα, το 85% των Κομμουνιστών

382. Βλ. Ντέβιντ Χόροβιτς: «ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ», Αθήνα 1975, σελ. 202. Η παραπάνω θέση του, δε διαφέρει και πολύ - ως προς την αποφυγή της αλήθειας - από εκείνη, του πάντα ρηχού Erich Fromm. Ο τελευταίος επιμένει πως ο Χίτλερ δε θ' ανέβαινε ποτέ στην εξουσία, αν δεν τον στήριζαν οι Γιούνκερς... Βλ. «THE FEAR OF FREEDOM». London 1970, 3η έκδοση, σελ. 242. Το ίδιο βλακώδης, με κείνη του Fromm, εζήγηση, είναι κι αυτή του Μάμφορντ. Μόνο που εχτός από βλακώδες, είναι κι ανέντιμη. Γράφει δίχως να κοκκινίζει: «Στην ακαταμάχητη έπαρση, στην ηδονή της ωμότητας και στη νευρική(!) αποσύνθεση, βρίσκεται η εξήγηση της επιτυχίας του Ναζισμού κι όχι στην χρεοκοπία της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης». Βλ. «FAITH FOR LIVING SECKER AND WARBURG», London, 1941, σελ. 118 - 119.

εντάχθηκε ενεργά στο N.S.D.A.P. (για να διαφοροποιηθεί απ' αυτό, στα μέσα του πολέμου). Μετρημένα κουκιά. Στην καπιταλιστική κοινωνία κυβερνά ένα τμήμα της ολιγαρχίας. Το αντιπολιτεύονται τα υπόλοιπα τμήματά της. Γι αυτό κι η κάθε κυβέρνηση εκπροσωπεί σχεδόν πάντα τη μειοψηφία του πληθυσμού. Γιατί απλά προωθούνται τα συμφέροντα της άλφα ή βήτα κάστας, ενάντια στα συμφέροντα των άλλων.

Το σύνολο των αστικών Κομμάτων ελέγχονται απ' το 15% του λαού. Γιατί τ' ακολουθεί η πλειοψηφία του λαού; Γιατί η καπιταλιστική ζούγκλα τα' χει διαμορφώσει σε Κόμματα πελατών. Ο Πλουραλισμός είν' η πεμπτούσια της καπιταλιστικής καταπίεσης. Η διασπορά κοινωνικών ομάδων, τάξεων, ιδεών, ευνοεί τη διαιώνιση αυτής της καταπίεσης. Γι αυτό κι η Δημοκρατία είναι το πιο αντιλαϊκό - αντιδραστικό σύστημα. Γιατί αντιστρατεύεται την παλλαϊκή ομοθυμία κι αυτοπραγμάτωση. Μιλάνε οι μοσχαναθρεμμένοι «αριστοκράτες» - «αριστεροί» - «διανοητές», πίνοντας το ουισκάκι τους, ενώ έξω ο πολὺς λαός βγάζει κραυγές απόγνωσης, για την αξία της Δημοκρατίας. Γιατί όχι; Χάρη στη Δημοκρατία μπορούν να πίνουν ανενόχλητα το αίμα του «όχλου». Βρίζουν με τα αισχρότερα λόγια τ' όποιο λαϊκό σύστημα αναδύθηκε κι απετόλμησε την κατάργηση της χρυσοφόρας γι αυτούς πηγής: Της Δημοκρατίας. Χιλιάδες χιλιάδων τόμοι εξιστορούν τα εγκλήματα του Χίτλερ ή του Στάλιν. Αποφεύγουν - και γιατί να μη το κάνουν - να πληροφορήσουν τον φτωχόκοσμο, ότι τα μοναδικά στην παγκόσμια ιστορία καθεστώτα που δε δημιούργησαν οὐτ' ένα λαϊκό πογκρόμ, είν' ακριβώς ο Χιτλερισμός κι ο Σταλινισμός. Αποκαλούν τα εκατομμύρια Γερμανικού και Ρωσικού λαού, που ζητωκραύγαζαν υπέρ των Χίτλερ - Στάλιν, «ρομποτοποιημένο όχλο». Ποιοί; Αυτοί που τρώγοντας χαβιάρι «οραματίζονται» - έτσι λένε - μια αταξική κοινωνία. Μα αταξική κοινωνία δε σημαίνει ομόθυμη λαϊκή ζητωκραυγή; Υπέρ του δημιουργού της, ή υπέρ αυτής της ίδιας, αν θέλετε. Μια ομόθυμη λαϊκή ζητωκραυγή όμως δε σημαίνει «ρομποποίηση»;

Ας τ' αφήσουμε καλύτερα γιατί δεν ξεφεύγουμε απ' το ανόητο τέλμα της χορτάτης - Μαρξιστικής, αναρχικής, αστικής κλπ. - διανόησης.

Όπως όμως και να 'χει το πράγμα, για να συμπορευτεί με τον Χίτλερ το 80% του Γερμανικού λαού, σημαίνει πως αυτός του κάλυψε κάποιες βασικές του ανάγκες. Σύμφωνα με τον ορισμό του Κόμματος πελατών, το N.S.D.A.P. αποτελεί εντολοδόχο του 70-80% του λαού... Το μένος του ακροδεξιού Aymard, το πιστοποιεί: «Η κατανομή του συναλλάγματος για τις εισαγωγές. Η δημιουργία γιγάντιων βιομηχανικών τραστ στη συνεταιριστική βάση. Η κατάστρωση αυστηρών μονολιθικών τετραετών σχεδίων. Η συνεταιριστική οργάνωση της αγροτικής

παραγωγής. Όλα τούτα τα στοιχεία μας αποδειχνουν πως η Ναζιστική οικονομία υπήρξε οικονομία σκληρού και καταπιεστικού προγραμματισμού... Δηλαδή βρισκόμαστε μπροστά σε μια Σοσιαλιστική απολυταρχία».³⁸³

Εν' άλλο πρόβλημα προς συζήτηση, είναι κι αυτό της ρατσιστικής συνθηματολογίας. Όλες εκείνες οι αρλούμπες για «Άριο αίμα», για «ζωτικό χώρο» κλπ. Ο Νόμαν έχει να κάνει κάποιες ενδιαφέρουσες παρατηρήσεις: «Ο πολιτικός Εθνικισμός που δίνει έμφαση στην παντοδυναμία του έθνους, στοχεύει στον περιορισμό της έννοιας «Εθνική υπεροχή». Όσα δημοκρατικά κράτη επεχτάθηκαν ιμπεριαλιστικά, γρήγορα απαρνήθηκαν τον Εθνικισμό κι επιδόθηκαν σ' εξύμνηση των βιολογικών προτερημάτων, που δήθεν τα καθιστούσε ανώτερα απ' τους κατακτημένους λαούς. Στην Αγγλία και στις Η.Π.Α., η βιολογική θεωρία πρόσφερε σημαντικές υπηρεσίες. Ποτέ όμως δεν έφτασε στις διαστάσεις που πήρε στη Γερμανία. Ο λόγος είναι, πως ο αποκεντρωτικός ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας των Η.Π.Α. και της Αγγλίας, απέτρεπε την ανάγκη της Οργάνωσης για επικείμενο πόλεμο. Η Γερμανία ήταν υποχρεωμένη ν' αντιμετωπίσει πανίσχυρα Έθνη. Όταν το Γερμανικό Έθνος εμφανίζεται στην παγκόσμια κονίστρα, η γη έχει ήδη κατανεμηθεί σε πανίσχυρες στρατιωτικές δυνάμεις. Η συμμετοχή της στην τούρτα, απαιτούσε άφθονες θυσίες σε χρήμα και αίμα. Μα πάνω απ' όλα απαιτούσε μια ιδεολογία που να δικαιολογεί τις θυσίες στα μάτια του λαού της. Η δήθεν υπεροχή της Γερμανορμανδικής φυλής, αυτή την ανάγκη εξυπηρετούσε».³⁸⁴

Ο Νόμαν υπεραπλουστεύει το ζήτημα. Η άποψή του βρίσκει απήχηση μόνο σ' ό,τι αφορά ένα μέρος των διεργασιών στην Καϊζερική Γερμανία. Στη Χιτλερική, ο ρατσισμός καλείται να παίξει εντελώς αντίθετο ρόλο. Καλείται να πείσει το λαό για το δοσμένο της διανομής του κόσμου απ' τα ιμπεριαλιστικά κράτη. Διανομή, η οποία ευθύνεται για την μη ύπαρξη πλουτοπαραγωγικών πηγών. Για τις πανάκριβες τιμές των εισαγόμενων πρώτων υλών, που ρημάζουν το λαό. Ποιό λαό; Τον «καθαρόαιμο» εκπρόσωπο της «Άριας» φυλής. Να γιατί αυτός ο λαός πρέπει ν' αποδείξει στην πράξη την «ανωτερότητά» του. Για να δείξει στους ιμπεριαλιστές, πως ένας «ανώτερος» λαός έχει τη δυνατότητα να δημιουργεί θαύματα απ' το μηδέν. Να λοιπόν γιατί πρέπει να ριχτεί στη μνημειώδη μάχη της αυτάρκειας. Όσο αφορά τα περί «ζωτικού χώρου» Αυτός ο όρος βρίσκεται απήχηση λόγω των αφαιρεθέντων απ' τη Συνθήκη των Βερσαλλιών, εδαφών. Αυτή όμως είναι η επίφαση. Το

383. Βλ. C. Aymard: «LE SECRET DU CRIME». Paris, 1969, σελ. 419.

384. Βλ. Neumann: «Behemoth» σελ. 89-90.

ψευδερέθισμα, προκειμένου να εκδηλωθεί. Στην ουσία το πράγμα πάει πολύ πίσω. Εφάπτεται με την πριν την ενοποίηση αλληλεξάρτηση ατόμου - κρατίδιου. Το κάθε κρατίδιο είχε περιορισμένη έχταση. Το άτομο ασφυχτιούσε στα στενά του όρια. Έχουμε αναφέρει πως ο Γερμανικός λαός εργάστηκε σκληρά υπέρ της ενοποίησης των Γερμανικών κρατών. Θα ξέφευγε απ' το ξεζούμισμα του τοπικού ηγεμόνα - φεουδάρχη. Οραματιζόταν μια απέραντη ενωμένη Γερμανία - πατρίδα. Μια απέραντη πατρίδα, που θα την τριγύριζε αλλάζοντας δουλειά ό,τι ώρα ήθελε. Στη σκέψη του, ο έξω απ' το κρατίδιό του Γερμανικός χώρος, μετουσιωνόταν σε «ζωτικό» για την επιβίωσή του «χώρο». Θα ξέφευγε απ' τις δαγκάνες του τοπικού ηγεμόνα. Στα μεγαλύτερα Γερμανικά κράτη κι ειδικότερα στην Πρωσία και στη Βαυαρία, το πράγμα έμπαινε σε καθαρά συμφεροντολογική βάση. Οι χώρες τους στερούνταν πλουτοπαραγωγικών πηγών κι επομένως, βιομηχανίας. Γι αυτό κι έγιναν καθαρά ιμπεριαλιστικά κράτη. Στο μυαλό του κατοίκου τους, η κάθε νέα κατάκτηση σήμαινε πλιάτσικο κλπ. Συνεπώς αποτελούσε «ζωτικό» γι αυτόν «χώρο».

Γεγονός είναι ότι δεν υπάρχει πιο μεγάλη ανευθυνότητα απ' το να λέμε πως αυτή η συνθηματολογία σκοπό είχε να προετοιμάσει το λαό για πόλεμο. Κι αυτό γιατί δε σταμάτησε ποτέ να υπάρχει. Και στη Δημοκρατία της Βαϊμάρης γνώριζε ιδιαίτερη άνθηση. Μόνο που καλυπτόταν κι από τ' άλλα είδη γραφής που υπήρχαν.

Σε τελική ανάλυση η τέτοια συνθηματολογία έχει όπως εντοπίσαμε και στα προηγούμενα, απολογητικό χαρακτήρα. «Αν δεν είμαστε αυτοί που θα 'πρεπε να 'μαστε, την ευθύνη την έχουν τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά κράτη, που μισούν και ζηλεύουν την ανωτερότητά μας. Μας πολεμούν αλύπητα. Μας αποστέρησαν απ' τα εδάφη μας». Τούτη η απολογία βρίσκει πρόσφορο έδαφος ανάπτυξης και στην ατομική ψυχολογία του λαού. Ενός λαού μαθημένου - λόγω της ανάγκης για επιβίωση - να σκέφτεται συμφεροντολογικά. Στο υποσυνείδητο του κάθε Γερμανού λειτουργεί σαν άλλοθι της κατάντιας του. «Αν δεν είμαι αυτός που θα 'πρεπε να 'μαι, αιτία είναι οι μεγαλοκαρχαρίες αριστοκράτες, που φθονούν την ανωτερότητά μου».

Ανεξάρτητα απ' τον τρόπο των αστών διανοούμενων - αριστερών και δεξιών - που τον εμπνέει η άνοδος των «ξεβράκωτων» στην εξουσία. Ανεξάρτητα απ' τη συνειδητή εκ μέρους τους πλαστογραφηση της Ιστορίας. Ανεξάρτητα απόνα σωρό «από» - παράγωγα του τρόμου τους μην τυχόν κι επαναληφτεί το φαινόμενο μιας λαϊκής «ρομποποίησης» τύπου Χίτλερ ή Στάλιν - η αλήθεια είναι μία. Οι Εθνικοσοσιαλιστές είχαν ανάγκη την ειρήνη. Είχαν την ιστορική εμπειρία για να γνωρίζουν την ανεπάρκεια της χώρας τους σε πρώτες

ύλες. Κάτι που προοιωνίζε την ατυχή έκβαση της όποιας πολεμικής περιπέτειας. Αν αναλύσουμε σφαιρικά το σύνθημα «Μάχη για την αυτάρκεια», θα καταλήξουμε στη μόνη δυνατή ερμηνεία της. Αυτάρκεια ώστε να πάψει να κρέμεται το Έθνος απ' την επιτυχή έκβαση ενός πολέμου. Κι αυτό γιατί η έννοια της λέξης, είναι ταγμένη να παρακάμψει το πρόβλημα της έλλειψης αποικιών.

Γεγονός είναι ότι αποτελεί σοβαρά λαθεμένη εκτίμηση πως το Γ' Ράιχ επεδίωκε απ' την αρχή τον πόλεμο. Λ.χ. το πραξικόπημα των Αυστριακών Ναζί, τον Ιούλη του 1934. Κατάληξή του, η δολοφονία του Καγκελάριου Ντόλφους. Δεν έχουμε πρόβλημα ν' αποδεχτούμε τις εκδοχές του Πάπεν, (παρόλο που ό,τι λέει μεταπολεμικά στοχεύουν στο ν' αποχτήσει αντιχιτλερικά εύσημα. Συνεπώς η ανειλικρίνειά του δεν αμφισβητείται). Είναι πιθανό να είχαν μεταμφιεστεί σ' άντρες του Αυστριακού στρατού τα 154 μέλη της S.S. Standarte 89, και να δολοφόνησαν τον Ντόλφους.³⁸⁵

Η ουσία του προβλήματος έχει να κάνει με τη φιλοδοξία των Ναζί να λειτουργήσουν και διεθνιστικά: Έστω και στο Γερμανόφωνο μόνο χώρο. Μήπως οι Βρετανοί δεν προχώρησαν σ' ολόκληρες γενοχτονίες λαών οι οποίοι αμφισβήτησαν τη βιολογική τους «ανωτερότητα»; Οι Ζουλού, οι Μπόερς, οι Μπόξερς κλπ., κλπ., κλπ., γνωρίζουν καλά την ποιότητα της Βρετανικής «ηθικής». Να πάρουμε τα «κατορθώματα» της Γαλλικής «Λεγεώνας των Ξένων»; Την ψυχρή δολοφονία εκατομμυρίων Βιετναμέζων απ' τις «ελεύθερες» Η.Π.Α.; Εν πάση περιπτώσει η Γερμανία ήταν η πρώτη για η τελευταία χώρα που θέλησε ν' ανεβάσει φιλική διακείμενη σ' αυτήν κυβέρνηση σ' άλλο κράτος; Αν οι πρωταγωνιστές της όλης ιστορίας δεν ήταν οι Χιτλερικοί, είμαστε σίγουροι πως το επεισόδιο ούτε καν θ' αναφερόταν στην ιστορία. Δυστυχώς βέβαια.

Αλλά τι ήταν αυτό που επιδίωξαν ν' ανατρέψουν οι Ναζί; Μια καθαρά σκοταδιστική κληρικοφασιστική διχτατορία. Συνεπώς τα τμήματα που αντιδρούν στον χυδαίο κληρικοφασισμό της, δεν μπορεί παρά να 'ναι τα κατατρεγμένα στρώματα του λαού της Αυστρίας. Κάτι που δεν εμπόδισε τους δημοκράτες ιστορικούς να υμνούν τον άπιο ως το κόκαλο αρχηγό της απαίσιος αυτής διχτατορίας, Ντόλφους.³⁸⁶

Τέλος πάντων. Άλλωστε μήπως δεν υμνούν τους Τρούμαν - Μακάρθουρ για το ανατριχιαστικότερο ακαριαίο μαζικό έγκλημα της

385. Papen: «MEMOIRS», σελ. 338 κ.ε.

386. Για μια, πεπατημένης οδού, εξιστόρηση της δολοφονίας του Ντόλφους, βλέπε, Friedlind Wagner: «HERITAGE OF FIRE». New York, 1945. Θα 'ταν παράλειψη να μη σημειώσουμε πως το κληρικοφασιστικό καθεστώς της Αυστρίας, απαγχόνισε 13 Αυστριακούς Εθνικοσοσιαλιστές. Αυτό είναι το επίσημο νούμερο που δόθηκε. Στην πραγματικότητα σημειώθηκε λουτρό αίματος.

ιστορίας; Την εξαφάνιση σ' ένα μόνο λεπτό από προσώπου γης δυο ολόκληρων μεγαλουπόλεων. Μιλάμε βέβαια για τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

Ρηνανία: Η αρχή του τέλους

Στις 13 Γενάρη του 1935, οι κάτοικοι του κάτω από Γαλλική κατοχή Ρουρ, κατέβηκαν σε Δημοψήφισμα. Τ' αποτέλεσμα ήταν συντριπτικό. Υπέρ της επανασύνδεσης με το Ράιχ ψήφισαν 477.000 και μόνο 48.000, κατά. Ο κάθε απλός λαός που μάχεται κι η εκάστοτε πουλημένη στον όποιο κατακτητή, μειοψηφία.

Στις 5 Φλεβάρη η Αγγλία κι η Γαλλία κοινοποιούν ένα κοινό διάβημα - πρόταση στον Χίτλερ. Τι γνώμη θα 'χε η Γερμανία για τη δημιουργία ενός ανατολικού Λοκάρνο; Θα 'ταν διατεθειμένη να δεχτεί μια διευθέτηση των σχέσεών της με τ' ανατολικά κράτη; Η απάντηση του Χίτλερ ήταν προσεχτικά διατυπωμένη. Τι είδους διευθέτηση; Απ' ό,τι ξέρει, η Γερμανία διατηρεί άριστες σχέσεις με τη Ρωσία, την Τσεχοσλοβακία και την Πολωνία. Η πρόταση αποσκοπούσε στο να φράξει μια πλήρη Γερμανική μονοπώληση της ανατολικής αγοράς. Ήδη ο Χίτλερ έχει υπογράψει τόσο με την Ε.Σ.Σ.Δ., όσο και με την Τσεχοσλοβακία και την Πολωνία, μια σειρά ζουμερές εμπορικές συμφωνίες. Οι Αγγλογάλλοι λοιπόν, προτείνουν στον Χίτλερ μια καλυμμένη μοιρασιά της τούρτας σε τρία ισοδύναμα μέρη. Έντεχνα ο Χίτλερ αποποιείται την πρόταση. Έχει κάθε λόγο να ελπίζει σε μια οικονομικά παντοδύναμη συμμαχία με τον Στάλιν. Κάτι που θα 'ταν αδύνατο, αν δεχόταν το Αγγλογαλλικό διάβημα.

Στις 10 Φλεβάρη, ο Χίτλερ επιχειρεί ν' απαλύνει τους φόβους της Γαλλίας απ' την απόρριψη της πρότασής της. Δηλώνει πως δεν έχει καμιά εδαφική απαίτηση απ' τη Γαλλία. Θεωρεί τα τωρινά σύνορα δεδομένα. Τούτο σήμαινε πως η Γερμανία παραιτιόταν απ' τ' όνειρο για επανάκτηση της Αλσατίας και της Λωρραίνης. Συνάμα τονίζει, πως ένας πόλεμος θα 'ταν απεριόριστη τρέλα.³⁸⁷ Το τελευταίο αποτελούσε και μια σαφή προειδοποίηση. Η Γερμανία είχε προχωρήσει με τρομερά άλματα στον επανεξοπλισμό της. Ας μην ελπίζει λοιπόν η Γαλλία πως θα πετύχει τυχόν επίθεσή της στη Γερμανία. Πριν ένα χρόνο ίσως. Τώρα όμως όχι. Η προειδοποίησή του δε στερείται βάσης. Αναλύοντας προσεχτικά τα ντοκουμέντα που 'χουμε στη διάθεσή μας, καταλήγουμε

387. Βλ. «THE SPEECHES OF ADOLF HITLER, APRIL 1922 – AUGUST 1939. Vol. I, σελ. 650 - 656», ed. Norman H. Baynes. New York, 1942.

στ' ότι κι η Γαλλία προετοίμαζε επίθεση κατά της Γερμανίας, στα 1934. Η ενέργειά της αποτράπηκε στο παρά πέντε. Αιτία η σαφής προειδοποίηση του Μωρίς Τορέζ πως το Γ.Κ.Κ. θα σαμποτάριζε οποιοδήποτε επιθετικό πόλεμο. Αυτό τουλάχιστον προκύπτει απόνα λόγο που εκφώνησε στις 15 Ιούνη 1934 στη Βουλή. Ο λόγος του προοριζόταν γι' απάντηση κάποιων ψιθύρων ότι δήθεν η Γερμανία ετοιμάζεται να επιτεθεί στη Γαλλία. Ο σκοπός αυτών των ψιθύρων ήταν προφανής. Προετοίμαζαν το λαό, ώστε να του υποβάλουν την ιδέα του επικείμενου πολέμου. Ταυτόχρονα βολιδοσκοπούσαν και τη λαϊκή αντίδραση. Ο Τορέζ όμως έβαλε τέρμα στις ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες της ιθύνουσας οικονομικής τάξης, όταν έλεγε: «Ποτέ εμείς οι Κομμουνιστές δε θα σας επιτρέψουμε να παρασύρετε την εργατική τάξη σε πόλεμο. Σ' έναν δήθεν αντιφασιστικό πόλεμο, που γίνεται στ' όνομα της δημοκρατίας».³⁸⁸

Ενδιαφέρουσα είναι κι η στιγμή που μιλάει ο Τορέζ, στις 15 Ιούνη 1934. Στις 20, θα δολοφονηθεί ο άνθρωπος της Γαλλίας στη Ναζιστική κυβέρνηση, Ραιμ. Έχουν προηγηθεί η απειλή του Ήντεν προς τον Χίτλερ και το τηλεσίγραφο του στρατού στο Ντύτσλαντ. Συνεπώς η τύχη του Ραιμ έχει αποφασιστεί. Είν' αδύνατο να μη το 'χει πληροφορηθεί ο πάντα άριστα ενημερωμένος Πονσέ... Βλέπετε το Γ' Ράιχ είναι το «εν τη γενέσει» του φιλοπόλεμο κι επιθετικό καθεστώ. Έτσι τουλάχιστον γράφει κάποιος άσχετος και ρηχός, που παριστάνει τον ιστορικό. Πού το γράφει; Σ' ένα βιβλιαράκι 146 σελίδων με κάτι πομπώδεις τίτλους: Κάτι για Β' Πόλεμο για Αιτίες, Διάρκειες, Αποτελέσματα και τα ρέστα. (Ήταν γύρω στα 10 άτομα παρόντα. Μαζί τους και τ' αμόρφωτο αυτό ανθρωπάκι. Κάποια στιγμή μπήκε περαστικός κι ο συγγραφέας του παρόντος, για να πει μια καλημέρα στους εκδότες, που στα γραφεία τους γινόταν η συγκέντρωση. Θέμα των παρισταμένων η 4η Αυγούστου. Μίλαγε ο παραπάνω «εκλεχτός κύριος». Έλεγε τις γνωστές ανοησίες. Ότι ο Μεταξάς είχε κάνει την Ελλάδα δορυφόρο του Γ' Ράιχ κλπ. Ο συγγραφέας του παρόντος τον διέκοψε στα βιαστικά, μιας και δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Τον διέκοψε κι είπε πως ο Μεταξάς δεν ήταν άλλο από μια κουτοπόνηρη τριπλά των Άγγλων. Θέλαν να παραπλανήσουν τον Χίτλερ, βάζοντας τον Γεώργιο να χρίσει πρωθυπουργό έναν δηλωμένο Γερμανόφιλο. Έτσι η Ελλάδα θα 'ταν ένα καίριο μυστικό οπλοστάσιό τους, ενώ ο χωρίς καμιά δύναμη Μεταξάς θα διαλαλούσε την ευμενή προς τη Γερμανία ουδετερότητά της. Βέβαια ο Χίτλερ δεν ήταν τόσο ηλίθιος για να χάσει τόσο χοντρό παραμύθι. Ο άνθρωπός μας άρχισε να φωνάζει, υποστηρίζοντας πως η

388. Βλ. Georges Lefranc: «LES PRESSES UNIVERSITAIRES DE FRANCE». Paris, 1968, σελ. 34.

άποψη αυτή δε στέκει. Τελικά, πέντε μήνες αργότερα κυκλοφόρησε ένα βλακώδες βιβλίο για ελληνικές εξωτερικές πολιτικές και τα τοιαύτα. Έκπληχτος ο γράφων, είδε ν' αναφέρεται κατά λέξη η άποψη του. Και καλά, αυτό ήταν κάτι που μπορούσε να συμβεί. Αλλά να μη γράψει ούτε μια μικρή υποσημείωση, όπου ν' ανέφερε ότι την άποψη τούτη την πρωτάκουσε απ' τον τάδε; «Ηθική» κι αυτή ε;).

Η άνοδος της Γερμανίας προβληματίζει φοβερά τους Αγγλογάλλους. Ειδικότερα η επιρροή της στους λαούς της κεντροανατολικής Ευρώπης. Οι τελευταίοι ήταν στενά δεμένοι ιστορικά κι οικονομικά με την Αυστρία και τη Γερμανία. Αποτελούσαν μέρος της αυτοκρατορίας των Αψβούργων. Υποχρεωτικά λοιπόν οι άρχουσες τάξεις τους ήταν οργανικά δεμένες στον οικονομικό τομέα με τη Γερμανία. Επί δημοκρατίας της Βαϊμάρης είχαν διακόψει σε μεγάλο βαθμό τη συνεργασία τους μαζί της. Τη θεωρούσαν αναξιοπύστη. Στράφηκαν προς τους Αγγλογάλλους. Τώρα όμως ο Χίτλερ είχε κάνει τη Γερμανία αυτοδύναμη. Στο πρόσωπό του οι ολιγαρχίες της κεντρικής κι ανατολικής Ευρώπης είδαν τον προστάτη απ' την οικονομική αδηφαγία των δυο Δυτικών δυνάμεων.

Ένα παρόμοιο πρόβλημα για τους Αγγλογάλλους αντιπροσώπευαν κι οι Σκανδιναβικές χώρες. Οι τελευταίες συνδέονται οικονομικοπολιτικά – δοσμένων και των μοναρχικών τους δεσμών – με την Αγγλία. Αμέσως μετά την άνοδο του Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. στην εξουσία συσφίγγουν ακόμα περισσότερο τους δεσμούς τους μαζί της. Αιτία μια σειρά άρθρων του οικονομικού μέντορα του Ναζισμού, Φέντερ.³⁸⁹ Ο Φέντερ ισχυριζόταν απ' τις στήλες του «Λαϊκού Παρατηρητή», πως η πρώτη δουλειά του Εθνικοσοσιαλισμού πρέπει να 'ναι μια και μόνη. Η έναντι κάθε θυσίας συγκέντρωση των Γερμανικής ρίζας κρατών, σ' ένα πανίσχυρο Ράιχ. Τ' άρθρα τούτα προκάλεσαν τη μεγάλη καχυποψία των Σκανδιναβικών κρατών. Ωστόσο ο κίνδυνος που διαφαίνεται στον ορίζοντα, έχει να κάνει με τις λαϊκές μάζες τους. Απ' το 1930 ήδη, εμφανίζονται στη Δανία, Σουηδία, Νορβηγία, ισχυρά φιλοναζιστικά Κινήματα. Αν κατελάμβαναν την εξουσία, οι Αγγλογάλλοι θα 'χαναν έναν σημαντικότατο ναυτικό κόμβο προς πάμπολλες εμπορικές κατευθύνσεις.

Εν πάση περιπτώσει το ερώτημα που μπαίνει στους οικονομικούς κύκλους του Λονδίνου και του Παρισιού, είναι: Με ποιό τρόπο θ' αναχαιτιστεί ο κίνδυνος της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας; Ο Χίτλερ δεν ακολουθεί τη στενή Καϊζερική πολιτική – διεξόδου. Προτιμάει την ήρεμη κι ειρηνική οικονομική διεξόδου απ' τον πόλεμο. Πρέ-

389. Βλ. David, ό.π., σελ. 32.

πει ν' αφανιστεί ο Χίτλερ κι ο όποιος κίνδυνος αντιπροσωπεύει μια σφριγηλά - φιλειρηνική Γερμανία.

Το πρώτο βήμα γίνεται με την εμφάνιση μιας αντιναζιστικής φιλολογίας. Ο Χίτλερ κι ο Εθνικοσοσιαλισμός προβάλλονται σαν θανάσιμοι εχθροί της ειρήνης και της ανθρωπότητας. Μια τρομαχτικών διαστάσεων αντιχιτλερική ψύχωση κυριαρχεί στον Ευρωπαϊκό Τύπο. Βιβλία ολόκληρα γράφονται στο πόδι κι εξηγούν γιατί ο Χίτλερ θα ρίξει τον κόσμο στο χάος. Τα επιχειρήματα δεν είναι δύσκολο να βρεθούν. Υπάρχει η απέραντη δεξαμενή των παγγερμανικών συνθημάτων του N.S.D.A.P. στη δεκαετία 1922-1932. Υπάρχουν ακόμα τα προκλητικά λεγόμενα του Mein Kampf.³⁹⁰ Ένας ακήρυχτος ψυχρός πόλεμος εκπορεύεται απ' τα Λονδρέζικα κυρίως χρηματιστηριακά σαλόνια. Στόχος του να πανικοβάλλει εκείνους που θα διάλεγαν την οικονομική συνεργασία με το Γ' Ράιχ. Να τους εδραιώσει την εντύπωση ότι ποντάρουν σ' ένα καμμένο από χέρι χαρτί. Μέχρι κι ο Bertrand Russell δε μένει ανεπηρέαστος. Στα 1935 προειδοποιεί: «Ο νέος πόλεμος τείνει να γίνει αναπόφευχτος. Κι αυτό γιατί δεν εξέλειψαν οι λόγοι που δημιούργησαν τον παγκόσμιο πόλεμο. Πόσο μάλιστα όταν γνωρίζουμε τη φιλοπολεμική φύση του Εθνικοσοσιαλισμού».³⁹¹

Στον αντίποδα της τέτοιας τεχνητής ψύχωσης, ο Χίτλερ προσπαθεί να κοντρολάρει κάπως την κατάσταση. Σ' αλληπάλληλες συνεντεύξεις, δηλώσεις, λόγους, εξαπολύει τη μια φιλειρηνική επίθεση μετά την άλλη. Από Πολωνούς ή Τσεχοσλοβάκους δεν παράγονται Γερμανοί, τονίζει. Οι φιλειρηνικοί του αφορισμοί όμως χαρακτηρίζονται απ' τους ενδιαφερόμενους σαν προπαγανδιστικά πυροτεχνήματα.

Η κατάσταση επιδεινώνεται όταν ο Χίτλερ συσφίγγει ακόμα περισσότερο τους δεσμούς της Γερμανίας με την Ε.Σ.Σ.Δ. Οι δυο χώρες υπογράφουν μεγάλης έκτασης εμπορικές συμφωνίες. Ακολουθούν κοινά γυμνάσια κλπ. Η αντιναζιστική φημολογία βρίσκεται πάτημα να εκφραστεί κι από επίσημα πλέον χείλη. Στις 18 Δεκέμβρη 1935, ο αρχηγός της Γαλλικής στρατιωτικής αποστολής στη Μόσχα επισκέφτε-

390. Το Φλεβάρη του 1936, ο Ρίμπεντροπ δίνει την εξής ανθρώπινη ερμηνεία - ή μάλλον παπαγαλίζει εμπιστευτικές εκμυστερεύσεις του Χίτλερ - αναφορικά με το «MEIN KAMPF»: Το «MEIN KAMPF» γράφτηκε από έναν απελπισμένο πατριώτη, αιχμάλωτο σε τέσσερις τοίχους, όταν οι σύμμαχοι ξεφτέλιαν το Γερμανικό λαό. Όμως οι καιροί άλλαξαν. Είναι παράλογο να επιμένουμε σ' ένα κείμενο που γράφτηκε κάτω από γεμάτες αγανάχτηση, για την κατάντια της πατρίδας του, παρορμήσεις». Βλ. Jean Lanzi: «ΡΗΝΑΝΙΑ. Η ΠΡΩΤΗ ΜΠΛΟΦΑ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ». Απ' τη σειρά «LES GRANDES ENIGMES HISTORIQUES DE NOTRE TEMPS». Paris, 1965, τόμος 5ος, σελ. 114.

391. Βλ. Bertrand Russell: «FREEDOM AGAINST ORGANIZATION». London, 1934, σελ. 238.

ται το Παρίσι, όπου δίνει μια συνέντευξη τύπου: «Ο Στάλιν - λέει - πραισθάνεται πως η καταγίδα ζυγώνει. Επιδιώκει όμως να τη μετατοπίσει προς τη Δύση. Φιλοδοξεί να μείνει ουδέτερος στη σύρραξη, για να μπορέσει να επιβάλει όρους σε μια εξουθενωμένη Ευρώπη».³⁹²

Ποιά σύρραξη; Από πού έρχεται η καταγίδα προς την Ε.Σ.Σ.Δ.; Υποτίθεται απ' τη Γερμανία. Ποιά φιλοπόλεμη Γερμανία; Ποιός αιμοχαρής Χίτλερ ή Στάλιν;

Στις 21 Μάη του 1935, ο Χίτλερ είχε εκφωνήσει στο Ράιχσταχ ένα λόγο - μνημείο φιλειρηνισμού. Η Γερμανία δε μνησικακούσε ενάντια στα κράτη που υπόγραφαν στις Βερσαλλίες τη θανατική της καταδίκη. Γνωρίζει καλύτερα απ' τον καθένα τη φρίκη του πολέμου για να 'χει την πολυτέλεια να μνησικακεί. Ναι, ο πόλεμος είναι μια άσκοπη κι ηλίθια φρίκη. Τι προέκυψε απ' τους ποταμούς αίματος που χύθηκαν τα τελευταία 300 χρόνια στην Ευρωπαϊκή ήπειρο, σ' ανόητους Δυναστικούς πολέμους; Η Γαλλία παρέμεινε Γαλλία, η Πολωνία Πολωνία, η Ιταλία Ιταλία, κ.ο.κ. Αν τα χιλιάδες κιβώτια χρυσού, όπως κι η φυσική ρώμη που σπατάλησαν τα Έθνη σ' ανόητους Δυναστικούς πολέμους επενδύονταν στο κοινωνικό πεδίο, δε θα υπήρχε σήμερα κοινωνική ανισότητα. Τέλος πάντων η Γερμανία δεν τρέφει επεχτατικές βλέψεις εναντίον κανενός λαού. Όσο αφορά τις φυλετικές Εθνικοσοσιαλιστικές θεωρίες που τόσο τις εκμεταλλεύονταν οι διάφοροι ιμπεριαλιστές καπιταλιστές; Δεν αποβλέπουν στην υποδούλωση άλλων λαών. Στην πραγματικότητα η κατάχτηση ενός λαού απόναν άλλο έχει σαν αποτέλεσμα την εσωτερική κι εξωτερική αποσύνθεση του νικητή!!! Σε τελική ανάλυση η νίκη ενός κράτους έχει σαν μοναδικό αποτέλεσμα την αύξηση του πληθυσμού του. Αυτός είν' ο στόχος; Τότε τ' όποιο κράτος δεν έχει παρά να εφαρμόσει μια φιλολαϊκή πολιτική επιχορηγήσεων. Έτσι θα πείσει τους κατοίκους του να γεννούν περισσότερα παιδιά. Η Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία μισεί τον πόλεμο. Ένας πόλεμος θα κάνει χιλιαπλάσια τη δυστυχία των λαών της Ευρώπης. Κι η Γερμανία έχει ανάγκη την ειρήνη για να δημιουργήσει. Το μόνο που ενδιαφέρει το N.S.D.A.P. είν' η ευημερία του Γερμανικού λαού.

Κατόπιν υπενθύμισε μερικές πολύ πραγματικές αλήθειες. Η Γερμανία κατάπινε τον εθνικό της εγωισμό κι αναγνώρισε τη Γαλλική επικυριαρχία στην Αλσατία και τη Λωρραίνη. Προχώρησε σε μια διευθέτηση των σχέσεων της με την Πολωνία, που της αφαίρεσε το Δάνταιχ. Ταυτόχρονα υπέγραψε σύμφωνο μη επίθεσης μαζί της. Είν' έτοιμος να κάνει το ίδιο μ' όποιο κράτος το επιθυμήσει. Υπάρχουν

392. Βλ. General Schwaischpouth: «LA DETENSE DE L'EUROPE. D'WASHINGTON AU QUAI D'AURSE». Paris, 1945, σελ. 124.

βέβαια οι κατηγορίες ότι η Γερμανία ετοιμάζεται να εξαπολύσει πόλεμο. Κατηγορίες που πηγάζουν απ' τον επανεξοπλισμό της. Η Γερμανική κυβέρνηση όμως είναι διατεθειμένη να προτείνει ακόμα και γενικό αφοπλισμό. Αν τούτο δεν είναι δυνατό, τότε προτείνει την κατάργηση των βαρέων όπλων: Όπως το βαρύ πυροβολικό και τ' άρματα μάχης. Επίσης είν' έτοιμη να δεχτεί περιορισμό στα θωρηχτά και στα торπιλοβόλα. Για να μη ναμιστεί πως επιζητεί να θίξει την Αγγλική ναυτική υπεροπλία, η Γερμανική κυβέρνηση δέχεται τον περιορισμό της Αγγλικής ναυτικής δύναμης μόνο κατά 35%. Σαν αντίτιμο, το Ράιχ θα καταργήσει τα ναυτικά του όπλα.

Στο τέλος του εκπληκτικού λόγου του, ο Χίτλερ είχε να κάνει κάποια δραματική έκκληση: «... Εκείνος που θ' ανάψει το δαυλό του πολέμου, δεν μπορεί παρά να 'ναι τρελός. Το μόνο που θα κέρδιζε θα 'ταν το άμετρο χάος. Εμείς οι Εθνικοσοσιαλιστές θέλουμε να πιστεύουμε ότι στις μέρες μας θα σημειωθεί η ολοκληρωτική κι όχι η μερική αναγέννηση της Ευρώπης. Πιστεύουμε πως η νέα Γερμανία μπορεί να προσφέρει ανεχτίμητες υπηρεσίες, στην υλοποίηση της Ευρωπαϊκής αναγέννησης».³⁹³

Ο λόγος του Χίτλερ έπεσε σαν κεραυνός σε αιθρία, στο χώρο των Ευρωπαϊκών χαμηλών στρωμάτων. Η εντύπωση που τους προξένησε ήταν καταλυτική. Εμφανίζεται σε μια στιγμή, που οι Κασσάνδρες των Αγγλογαλλικών χρηματιστηριακών κύκλων «προλέγουν» τη δολοφονία του... «πανάγαθου» γερο-Γιαχβέ απ' τον Χίτλερ. Το μόνο υπάρχτο σημείο της δυσφημιστικής εκστρατείας ενάντια στο N.S.D.A.P., συνδεόταν με τις φυλετικές του απόψεις. Να όμως που ο Χίτλερ εξηγούσε κατηγορηματικά το σε ποιά κατεύθυνση στρέφονταν αυτές. Αφορούσαν μόνο την προσπάθεια διάσωσης της Γερμανικής εθνολογικής ταυτότητας. Η Γερμανία σεβόταν απόλυτα την Εθνική ανεξαρτησία του οποιουδήποτε λαού. Από Γάλλους, Ιταλούς, Βρετανούς κλπ. δεν παράγονται Γερμανοί. Ούτε και τ' αντίστροφο βέβαια. Ο λόγος του ήρθε να δείξει στους Ευρωπαϊκούς λαούς το πραγματικό στίγμα του Εθνικοσοσιαλισμού. Ταυτόχρονα να σπηλιτεύσει τα μαγειρεία παραπληροφόρησης της καπιταλιστικής - ιμπεριαλιστικής ολιγαρχίας. Η τετράγωνη όσο και προσιτή στον καθένα λογική τεκμηρίωσή του, έκανε τεράστια αίσθηση. Συνέπεια τούτης της λαϊκής αίσθησης - πίεσης, είναι ν' αναγκαστούν μέχρι κι οι «φιλελεύθεροι» Τάιμς του Λονδίνου να γράψουν: «Ο λόγος του Γερμανού Καγκελάριου ήταν ειλικρινής και κατανοητός. Κανείς τίμια σκεφτόμενος άνθρωπος, δεν μπορεί ν' αμφι-

393. Για το λόγο του Χίτλερ στις 21 Μάη στο Ράιχσταχ, βλ. «MY NEW ORDER». (Οι λόγοι του Χίτλερ απ' το 1921 ως το 1941) ed. «COUNT DE ROUSSY - PAOUL SALES». New York, 1941, σελ. 310 κ.ε.

σβητήσει πως οι προτάσεις του κ. Χίτλερ, θα μπορούσαν να διευθετηθούν για πάντα τις σχέσεις μας με τη Γερμανία».³⁹⁴

Η Βρετανική κυβέρνηση ήταν σε θέση να εκτιμήσει ανάλογα τους αντίτυπους του χιτλερικού λόγου. Κατανόησε πως η επιμονή στην αντιναζιστική κινδυνολογία, εγκυμονούσε σοβαρούς κινδύνους. Κινδύνευε η αξιοπιστία της στα μάτια του απλού Βρετανικού λαού. Στο κάτω-κάτω είναι σίγουρο πως είχαν εξαντληθεί όλες οι δυνατότητες οικονομικής συνεργασίας με το Ράιχ. Θα 'ταν προτιμότερος ο ολόπλευρος παραγκωνισμός της απ' την Ανατολική και Σκανδιναβική αγορά, απ' ό,τι η ισότιμη χρησιμοποίησή της;

Έπειτα υπάρχει ο κίνδυνος ενός Συμφώνου της Γερμανίας, με τη Γαλλία ή και με την ΕΣΣΔ. Ένα παρόμοιο Σύμφωνο θα 'ταν απ' την ίδια του τη φύση αντιβρετανικό. Απ' αυτές τις σκέψεις ορμώνον οι Λονδρέζικοι επιχειρηματικοί κύκλοι αποκαθιστούν επαφή με το N.S.D.A.P. Μεσάζοντας ένας κενόδοξος Γερμανός έμπορος σαμπάνιας. Ο «φον» Ρίμπεντροπ. Λόγω των απαιτήσεων της επιχειρησής του, ζει τον περισσότερο χρόνο του στο Λονδίνο. Για τους οικονομικούς κύκλους του Λονδίνου αποτελούσε τον ιδεώδη εντολοδόχο.

Ο Ρίμπεντροπ μετέφερε στον Χίτλερ τη Βρετανική επιθυμία για μια διευθέτηση με απευθείας διαπραγματεύσεις. Ο Χίτλερ αποδέχτηκε μ' ενθουσιασμό την ιδέα. Το πράγμα καταλήγει στον ορισμό μιας ημερομηνίας. Στις 27 Μάη θα επισκεφτόταν το Βερολίνο μια Βρετανική αντιπροσωπία. Ο αρχηγός της «σερ» Τζων Σάιμον, θα 'χε την πλήρη εξουσιοδότηση της κυβέρνησής του. Δυο μέρες πριν τη συνάντηση όμως, η Βρετανική κυβέρνηση κυκλοφορεί στο Λονδίνο μια «Λευκή Βίβλο». Σ' αυτήν «αποκαλύπτονταν» όλες οι πτυχές του «μυστικού» Γερμανικού επανεξοπλισμού. Μια ευτελής δηλαδή προσπάθεια «διπλωματικού» εκβιασμού - υπερφαλάγγισμα του Χίτλερ. Την επόμενη μέρα 28 Μάη ο Υπουργός Εξωτερικών της Γερμανίας Νώυρατ, ειδοποίησε τον Σάιμον πως η συνάντησή του με τον Χίτλερ αναβάλλεται. Αιτία κάποιο διπλωματικό «κρυολόγημα» του τελευταίου.

Η Βρετανική κυβέρνηση ένωσε πως ο Χιτλερικός κίνδυνος είχε μεγαλύτερες διαστάσεις απ' ό,τι πίστευε. Το μήνυμα του Νώυρατ εχτός απ' τα περί «κρυολογήματος», είχε και μια προκλητική παράγραφο. Η Γερμανία - έλεγε - δε θεωρεί πως δεσμεύεται απ' τους όρους της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Συνεπώς δεν είχε ανάγκη να κρατά μυστικό τον επανεξοπλισμό της. Οι Βρετανοί γνώριζαν, πως τώρα δεν μπορούσαν να εκβιάσουν. Τι απόμενε να γίνει; Η μόνη εφικτή λύση ήταν ν' αποδειχτεί το δοσμένο της στρατιωτικής δύναμης του Γ' Ράιχ. Κι όχι

394. Στο ίδιο, σελ. 333-334.

μόνο αυτό. Να την ενισχύσει κιόλας. Να καταστεί ικανό το N.S.D.A.P. – υποδαυλιζόμενο κατάλληλα απ' την Αγγλία – να κατακτήσει τον «ζωτικό χώρο» που γύρευε. Κοντολογής, ένας πόλεμος Γερμανίας – Γαλλίας ή Ε.Σ.Σ.Δ. Με τη Βρετανία απαθή θεατή και τελική νικήτρια. Δηλαδή εκμηδένιση του Εθνικοσοσιαλισμού, μέσω του δυναμώματός του. Του πρόσκαιρου δυναμώματός του βέβαια...

Οι σκέψεις αυτές ωθούν τη Βρετανία να παραγγείλει μέσω Ρίμπεντροπ στον Χίτλερ, πως η «Λευκή Βίβλος» ήταν μια άσκοπη ενέργεια. Γεγονός είναι ότι αναγνωρίζει το θεμιτό της Γερμανικής απαίτησης να διατηρεί τις ίδιες με τις άλλες χώρες Ένοπλες Δυνάμεις. Κάτω απ' το φως της νέας αυτής εξέλιξης, ο Χίτλερ εγκρίνει την επίσκεψη Σάιμον στο Βερολίνο.

Στις 15 του Ιούνη υπογράφεται απ' τους Νώυρατ - Σάιμον το λεγόμενο «Ναυτικό Σύμφωνο». Τι πρόβλεπαν οι όροι του; Εκπληξη! Η Αγγλία αναγνώριζε στη Γερμανία το δικαίωμα ναυπήγησης οποιουδήποτε τύπου πολεμικών πλοίων: Πλοία που θα καλύπτουν μέχρι και το 65% του συνολικού Βρετανικού τοννάζ.³⁹⁵

Το σπουδαιότερο απ' όλα ήταν πως η Βρετανία προχώρησε σ' αυτή την πράξη, χωρίς να καταδεχτεί να ρωτήσει τις «σύμμαχες» της χώρες. Ούτε η Τσεχοσλοβακία, ούτε η Πολωνία, ούτε κι αυτή η Γαλλία, δεν είχαν ενημερωθεί. Κι οι τρεις αυτές κυβερνήσεις πέσαν απ' τα σύννεφα στο άκουσμα των όρων του Γερμανοβρετανικού Συμφώνου. Καλό θα 'ναι να κοιτάξουμε ψύχραιμα το ζήτημα. Τα πλοία της Γερμανίας θα κατασκευάζονταν σε δικά της ναυπηγεία κι όχι σ' Αγγλικά. Συνεπώς η Αγγλία δεν πρόκειτο να ωφεληθεί απ' τον τεράστιο αριθμό των πλοίων που μπορούσε να ναυπηγήσει «ελεύθερα» πια, η Γερμανία. Έπειτα η Γερμανική πολιτική της «αυτάρκειας», έχει μειώσει στο ελάχιστο τις εισαγωγές Βρετανικών προϊόντων.

Ποιά είναι λοιπόν τα κίνητρα της πράξης της; Ποιά άλλα από κείνα που επισημάναμε; Τη συγκεκριμένη στιγμή, η Βρετανική αυτοκρατορία κλυδωνίζεται επικίνδυνα. Παρά τις μαζικές γενοχτονίες, τα εθνικοαπελευθερωτικά Κινήματα της επικρατείας της όχι μόνο δεν έσβησαν, αλλά ισχυροποιούνται μέρα με τη μέρα. Η πολιτική της ειρηνικής διείσδυσης που εγκαινίασε ο Χίτλερ, εντείνει πολύ περισσότερο το πρόβλημα. Αν η Αγγλία χάσει τις αγορές, που απορροφούν τα ληστευόμενα απ' τα αποικιακά της φέουδα αγαθά, θα της προκαλέσει

395. Για ολόκληρο το παρασκήνιο της Αγγλογερμανικής συμφωνίας, το λεγόμενο «Ναυτικό Σύμφωνο», βλ. το έργο του Pertinax: «THE GRAVE DIGGERS OF FRANCE». New York, 1944, σελ. 380 κ.ε. Κυρίως όμως, δες το «FÜHRER CONFERENCES ON NAVAL AFFAIRS (MIMEOGRAPHED)». London: British Admiralty, 1947, τόμος 1, σελ. 84 κ.ε.

οικονομική ασφυξία. Ανάγκη πάσα λοιπόν η τρομοκρατηση αυτών των κρατών - αγορών, μέσω της κινδυνολογίας για τον Χίτλερ - μπαμπούλα.

Να όμως που η άκρατη φιλειρηνική συνθηματολογία του Χίτλερ, σε συνδυασμό με τ' αστραφτερό δυνάμωμα της Γερμανίας, καθιστούν παρωχημένη την καρικατούρα Χίτλερ - τέρας. Δεν τρομάζει, γιατί είναι ψεύτικη. Πολύ καλά. Η Αγγλία θα την μετατρέψει σ' αληθινή. Θα ενθαρρύνει τη Γερμανία να επανεξοπλιστεί στον έσχατο βαθμό. Κατόπιν η πολύπειρη Βρετανική διπλωματία θ' ανελάμβανε τα υπόλοιπα. Θα κατασκεύαζε τ' απαιτούμενα προβοκατόρικα επεισόδια που θά 'φερναν αντιμέτωπο τον Χίτλερ με τον Ευρωπαϊκό περίγυρο. Παράλληλα, η υπερανάπτυξη του Γ' Ράιχ εκαλείτο να εξυπηρετήσει άλλον έναν σκοπό. Την επίτευξη ισορροπίας στη Βρετανική αυτοκρατορία. Οι φυλετικές θεωρίες του Χίτλερ για «Άριους» κι «απάνθρωπους», καλούνται να συσπειρώσουν εναντίά του το σύνολο των λαών της αυτοκρατορίας. Το μόνο που χρειάζεται είναι να σπρωχτεί ο Χίτλερ σε κάποια «τυχοδιωχτική» ενέργεια. Τότε η Αγγλία θα στραφεί προς τους υπόδουλους εξαιτίας της λαούς και θα τους ψιθυρίσει: «Έτσι κι επικρατήσει τούτος ο φανατικός, το μέλλον σας θα 'ναι η απάνθρωπη εξόντωση». Εν πάση περιπτώσει οι ιθύνοντες του Λονδίνου γνωρίζουν και μια αλήθεια. Ένας πόλεμος Γερμανίας - Αγγλίας, είναι χίλια τα εκατό αδύνατο ν' αποβεί υπέρ της πρώτης. Συνεπώς το δυνάμωμα της Γερμανίας καλείται να εξυπηρετήσει τρεις στόχους.

α) Ισορροπία και νηνεμία στην αυτοκρατορία.

β) Εξουθένωση όσων συγκρουστούν με τη Γερμανία.

γ) Αφανισμός του Εθνικοσοσιαλισμού.

Ωστόσο δεν ήταν δυνατό να παραμείνει εχτός νυμφώνος το Γαλλικό κεφάλαιο. Γνωρίζει αρκετά καλά τους μηχανισμούς λειτουργίας της Βρετανικής άρχουσας τάξης, ώστε να καταλάβουν οι φορείς του, περί τίνος πρόκειται. Το πρόβλημα πια παίρνει άλλη διάσταση. Η Γαλλική ολιγαρχία δεν έχει καμιά όρεξη να συγκρουστεί με τη Γερμανία. Να ματώσει δηλαδή οικονομικά – ο Γαλλικός λαός μπορεί να πάει να πνιγεί – προκειμένου να παίξει το παιχνίδι της Αγγλίας. Ένας αγώνας δρόμου αρχίζει για την Αγγλία και τη Γαλλία. Τέρμα του ο προσεταιρισμός του Χίτλερ.

Στις 21 του Νοέμβρη ο Γάλλος πρεσβευτής στο Βερολίνο Πονσέ, επισκέφεται τον Χίτλερ. Το αντικείμενο της συζήτησης των δυο αντρών, μας δίνεται απ' την αναφορά του Πονσέ στο Παρίσι. Αλλά τούτη η αναφορά «επανασυντάσσεται» μεταπολεμικά απ' τον ίδιο τον Πονσέ. Τότε που τον κατηγορούσαν σαν «αρχικατευναστή» του Χίτλερ. Τα γραφόμενά του αποσκοπούν στο ν' αμυνθεί στις εκτοξευόμενες εναντίά του κατηγορίες για φιλοναζισμό. Συνεπώς η αποκρυπτογράφη-

σή τους εἶν' αναγκαία.

Μας λέει λοιπόν ο Πονσέ, πως ο Χίτλερ του παραπονέθηκε για την πρόσφατη Γαλλοσοβιετική συμφωνία. Αυτή είχε υπογραφεί στις αρχές του Μάη. Στο τελικό ανακοινωθέν της Γαλλίας και της Ε.Σ.Σ.Δ., υπήρχαν και κάποιες αντιγερμανικές αιχμές. «Τηλεγράφησα στο Παρίσι – γράφει ο Πονσέ – ότι ο Χίτλερ είχε σκοπό να εκμεταλλευτεί το Γαλλοσοβιετικό Σύμφωνο. Επεδίωκε να το χρησιμοποιήσει σαν πρόσχημα, ώστε να καταλάβει την αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη της Ρηνανίας. Ο μόνος του ενδοιασμός απ' ό,τι κατάλαβα, έγκειται στο πότε θα ενεργήσει. Αναζητάει την κατάλληλη στιγμή».³⁹⁶

Η ουσία είναι πως ο Πονσέ επισκέφτηκε τον Χίτλερ μετά την υπογραφή του Αγγλογερμανικού Ναυτικού Συμφώνου. Πηγαίνει στην Καγκελαρία κρατώντας μια μεγάλη τούρτα για δώρο: Τη Ρηνανία. Η Γαλλία τα βρήκε με την Ε.Σ.Σ.Δ. Η τελευταία έχει μετασηματιστεί σε μια βιομηχανική υπερδύναμη. Συνεπώς προηγείται κατά κάποιο τρόπο της Αγγλίας, η οποία διατηρεί ελάχιστες εμπορικές σχέσεις με την Ε.Σ.Σ.Δ. Δεν ήταν δύσκολο για τον Πονσέ να πείσει τον Χίτλερ, ότι η Αγγλία μηχανορραφεί εναντίον του. Ότι οι υποχωρήσεις της είναι απλοί ταχτικοί ελιγμοί στο γενικότερο σχέδιό της να εξολοθρευσει την Γερμανία. Έχουμε ήδη τονίσει πως ο Χίτλερ οραματίζεται ένα συνασπισμό με τα κράτη της ηπειρωτικής Ευρώπης που θα στρέφεται κατά της Αγγλίας.

Αυτή είναι κι η μόνη αλήθεια σχετικά με την κατάληψη του Ρουρ. Όλα τ' άλλα για Γαλλική ηττοπαθή αδράνεια κλπ., ανήκουν στη σφαίρα της παραφιλολογίας. Κι ο Wheeler - Bennet³⁹⁷ κι ο Olden³⁹⁸ κι ο Neumann³⁹⁹ ισχυρίζονται – κι έχουν δίκιο – πως αρκούσαν δυο Γαλλικά Τάγματα για ν' αναγκάσουν τους Γερμανούς σε σύμπτυξη. Το αυτονόητο ερώτημα είναι γιατί οι Γάλλοι δεν αποστέλλουν αυτά τα δυο Τάγματα. Μήπως θα 'ταν η πρώτη φορά; Κάθε άλλο. Τρεις φορές στη δεκαετία του 1920 κι άλλη μια στα 1933, σπείραν τη γη της Ρηνανίας με Γερμανούς νεκρούς. Τα 'δαμε αυτά και στα προηγούμενα. Τα στοιχεία που συνηγορούν υπέρ της άποψής μας είναι πολλά.

Ο Πονσέ μας πληροφορεί ότι μετά την προειδοποίησή του συνέβηκαν τα εξής: Το Γαλλικό στρατιωτικό Επιτελείο ρώτησε την κυβέρνηση τι θα έπραττε σε περίπτωση δυναμικής κατάληψης του

Ρουρ. Η κυβέρνηση απάντησε πως θα κατέφευγε στην... Κ.Τ.Ε.⁴⁰⁰ Ο Γερμανός στρατηγός Γιόντλ πάλι, κατέθεσε στη Νυρεμβέργη: «Οι στρατηγοί Μπλόμπεργκ, Φριτς κι εγώ, επισκεφτήκαμε τον Φύρερ, αμέσως μετά την είσοδο των στρατευμάτων μας στη Ρηνανία. Του αναπτύξαμε τον θανάσιμο κίνδυνο που διέτρεχε η πατρίδα. Πιστεύαμε και του το 'παμε, πως η Γαλλία δε θα 'φηνε το ζήτημα έτσι. Θα ενεργούσε οπωσδήποτε. Σ' αυτήν την περίπτωση ενέδρευε ο Εθνικός εξευτελισμός. Ο Φύρερ όμως παρέμεινε ανένδοτος. Δε δεχόταν κουβέντα για πιθανή αναδίπλωση της Βέρμαχτ. Μας προκάλεσε ζωηρή εντύπωση η πεποίθησή του, πως οι Γάλλοι δε θα επέμβουν. Δεν μπορούσαμε να καταλάβουμε από πού πήγαζε η αισιοδοξία του. Την ίδια έκπληξη ένωσε κι ο στρατηγός Μπεκ. Τον επισκέφτηκε κι αυτός την επομένη, για τον ίδιο λόγο...».⁴⁰¹ Τα παραπάνω επικυρώνει κι ο διερμηνέας του Χίτλερ Σμιτ. Κι αυτός περιγράφει τη βεβαιότητα του Χίτλερ, πως δε θα επιτεθούν οι Γάλλοι.⁴⁰²

Στις 11 του Μάρτη – τέσσερις μέρες μετά τη Γερμανική εισβολή – ο υπουργός εξωτερικών της Γαλλίας Πιέρ Ετιέν Φλαντέν, «πετάει» στο Λονδίνο. Κατά τον Βρουέ, σκοπός του ταξιδιού του ήταν να ζητήσει τη συνδρομή της Αγγλίας.⁴⁰³ Ποιά συνδρομή όμως; Τη δήλωση του «Λόρδου» Λόθιαν, ότι «στο κάτω - κάτω οι Γερμανοί μπήκαν στο πίσω μέρος του κήπου τους»;⁴⁰⁴ Ας μην κοροϊδευόμαστε. Ο Φλαντέν πηγαίνει στο Λονδίνο, προκειμένου να ενημερώσει τη Βρετανική κυβέρνηση για το ποιοί λόγοι υπαγόρευαν στη Γαλλία να παραχωρήσει τη Ρηνανία. Μια άλλη ερμηνεία για τη Γαλλική αδράνεια, είναι κι αυτή του Γερμανού Σοσιαλδημοκράτη Ηερκνερ. Ισχυρίζεται πως οι Γάλλοι φοβήθηκαν τη διεθνή κατακραυγή, αν θα προκαλούσαν αιματοχυσία σε Γερμανικό έδαφος.⁴⁰⁵ Σπρωγμένος απόνα αυθόρμητο ένστικτο «εθνικιστικής αυτοσυντήρησης» ο Ηερκνερ, απωθεί απ' το υποσυνείδητό του μια καταλυτική αλήθεια. Ότι σύμφωνα με τη Συνθήκη του Λοκάρνο που η Γερμανία είχε υπογράψει, επιτιθέμενος στο Ρουρ δε θα 'ταν η Γαλλία.

400. Βλ. François - Ponset, ό.π., σελ. 190.

401. Βλ. Κατάθεση Γιόντλ, στο «TRIAL OF THE MAJOR WAR CRIMINALS BEFORE THE INTERNATIONAL MILITARY TRIBUNAL». Vol. XV, σελ. 352.

402. Βλ. Paul Schmidt: «HITLER'S INTERPRETER». New York, 1951. σελ. 41.

403. Βλ. R. Broué: «LES GRANDS HOMMES: HITLER», τόμος 3ος, σελ. 671, Paris, 1962.

404. Αναφέρεται απ' τον W.G. Larue, στο έργο του: «LE PROPHÈTE HITLER» σελ. 309-310.

405. Βλ. Dieter Herkner: «DAS VERDERBEN DIE DEUTSCHLANDS», Frankfurt 1959, σελ. 95.

396. Βλ. André François - Ponset: «THE FATEFUL YEARS». New York, 1949 σελ. 188-189.

397. Βλ. Wheeler-Bennet: «THE NEMESIS...» ό.π., σελ. 381-382.

398. Βλ. Rudolf Olden: «HITLER THE PAWN» ό.π., σελ. 411.

399. Βλ. Neumann: «BEHEMOTH» ό.π., σελ. 336.

Θα 'ταν η Γερμανία. Κατά συνέπεια τα λόγια του αποτελούν και τη συντριπτική απόδειξη της άποψής μας. Η Γερμανία δεσμεύεται απ' τη Συνθήκη του Λοκάρνο να μην επιτεθεί στη Ρηνανία. Κι όμως το κάνει... Γιατί; Γιατί ενεργεί έχοντας τη συγκατάθεση των Γάλλων στα πλαίσια ενός αντιβρετανικού σχεδίου.

Είτε έτσι, είτε αλλιώς, η κατάληψη και στρατιωτικοποίηση της Ρηνανίας θεωρείται η γεννήτρια όλων των μετέπειτα εξελίξεων.⁴⁰⁶ Η πρωτοβουλία έχει ξεφύγει απ' τον Χίτλερ, έστω κι αν πιστεύει τ' αντίθετο. Τελικά η υπόθεση του επανεξοπλισμού της αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης του Ρουρ, θα σημάνει την αρχή του τέλους του. Τα πράγματα παίρνουν μια ανεξέλεγκτη ροή. Είναι τέτοιο το διεθνές κλίμα του μεσοπολέμου, ώστε ο πόλεμος να 'χει γίνει αναπόφευκτη αναγκαιότητα. Οι κορεσμένες παλαιοαστικές - αποικιοκρατικές σχέσεις παραγωγής, απαιτούν μια διευκρίνιση. Η αποικιοκρατία κι ο ιμπεριαλισμός βγάζουν επιθανάτιους ρόγχους. Αυτό μπορούσε να το δει ο καθένας. Η ανάγκη μετασχηματισμού του παλαιοαστικού κράτους ήταν πιεστική. Το θέμα ήταν αν η υπάρχουσα αστική ολιγαρχία θα πρόφτανε ν' «αυτοσυγχρονιστεί». Το Κομμουνιστικό Κίνημα δεν αποτελούσε κίνδυνο. Είχε περιοριστεί σε συντεχνιακό υπόστεγο της εργατικής τάξης. Κατά συνέπεια αποτελούσε «κόκκινο πανί» για τις άλλες τάξεις. Κι ειδικότερα για τα μικροαστικά - μεταπρατικά στρώματα που βολόδερναν στη φούρκα του άγχους.

Και ξαφνικά εμφανίζεται ο Εθνικοσοσιαλισμός. Μια εθνικιστική - κρατική προέχταση του Καπιταλισμού. Απ' την ίδια του τη φύση είν' εχθρός του παλαιοαστισμού. Κι αυτό, γιατί στοχεύει σ' ένα μετακαπιταλιστικό υπερκράτος - εχθρό της ατομικής επιχείρησης. Ένας μη κομμουνιστικός κρατικός Καπιταλισμός. Και το κυριότερο: Ένας άκρατος Εθνικισμός - στη βάση της ολότελης αλληλεξάρτησης ατόμου - όποιου κράτους - που όμως μπορεί κι αναπαράγεται διεθνιστικά!!! Μ' άλλα λόγια το μετακαπιταλιστικό κράτος, που φαίνεται να εδραιώνεται σε 20 - 30 χρόνια στη Δύση. Απ' αυτή την άποψη ο Εθνικοσοσιαλισμός αποτελεί για τον μεσοπόλεμο μια τεράστια ιστορική ασυνέπεια. Ταυτόχρονα αποτελεί και τον πιο θανάσιμο εχθρό του παλαιοαστικού κράτους. Στερεί απ' την τότε ολιγαρχία το δικαίωμα ν' αυτομετασχηματιστεί σε «νέα» κυρίαρχη τάξη του νέου κρατικομο-

406. Την ίδια μέρα που τα Γερμανικά στρατεύματα μπαίνουν στη Ρηνανία, ο Χίτλερ, ανάγγελε το γεγονός στο Ράιχσταχ, μέσα σε φρενιτιδα ενθουσιασμού. Την ίδια μέρα - στις 7 του Μάρτη - διέλυσε το Ράιχσταχ και ανέγγειλε νέες εκλογές για τα μέλη του, καθώς κι ένα δημοψήφισμα, για το αν ο λαός επικροτεί την προσάρτηση. Απ' τους 45.453.691 ψηφοφόρους, που εμφανίστηκαν στις κάλπες, το 98% επικύρωσαν το γεγονός. Το νούμερο είναι σίγουρα διογκωμένο. Ωστόσο δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το 80% του λαού επικρότησε την προσάρτηση της Ρηνανίας.

νοωπωλιακού κράτους που 'ρχεται. Στη θέση της διευθυντικής κάστας της μετακαπιταλιστικής ασυνέπειας, ο Εθνικοσοσιαλισμός «βλέπει» τους απόκληρους της παλαιοαστικής κοινωνίας.

Όλ' αυτά, δεν απαιτήσαν και πολύ χρόνο για να τα κατανοήσουν η Γαλλική κι η Αγγλική ολιγαρχία. Ελάχιστο χρόνο μετά το επεισόδιο του Ρουρ, τόσο η Γαλλική άρχουσα τάξη όσο κι η Βρετανική, υποχρεώνονται να δουν μεσ' απόνα κοινό βλέμμα το πράγμα. Η ευθυγράμμιση της πορείας και των επιλογών τους γίνεται ζήτημα ζωής ή θανάτου για αυτές. Ήδη στο εσωτερικό τους ο λαός κι ειδικότερα τα μικροαστικά στρώματα βρίσκονται σ' αναβρασμό. Μετά την κρίση του 1929 μικροαστοί λογίζονται πλέον οι άνεργοι εργάτες. Οι ταξικοί αγώνες του Γαλλικού λ.χ. Προλεταριάτου, του 'χουν εξασφαλίσει έν' ανεχτό επίπεδο ζωής. Οι Εργατικές Ενώσεις μεριμνούν για τα συμφέροντα των μελών τους. Κάτι που προκαλεί το φθόνο των πεινασμένων ανέργων και των χρεοκοπημένων μικρομεσάιων. Η εργατική κι η αστική τάξη έχουν ανάγκη πια ο ένας τον άλλο. Η ανάγκη τούτη γεννοβολά το Λαϊκό Μέτωπο. Έχουμε δηλαδή μια προσαρμοσμένη στις Γαλλικές συνθήκες επανάληψη του φαινομένου που χαρακτήριζε τη δημοκρατία της Βαϊμάρης. Είτε έτσι, είτε αλλιώς όλοι οι βολεμένοι Αγγλογάλλοι, είναι σύμφωνοι πως ο Εθνικοσοσιαλισμός του Χίτλερ πρέπει να τσακιστεί.

Υπάρχουν βέβαια ορισμένα ρήγματα στο σχέδιό τους. Έν' απ' αυτά είναι οι συνεχείς φιλειρηνικές εκκλήσεις του Χίτλερ. Αμέσως μετά την προσφορά της Ρηνανίας απ' τη Γαλλία, εξαπολύει απ' το Βήμα του Ράιχσταχ νέα επίθεση ειρήνης. Επαναλαμβάνει με μεγαλύτερη από κάθε άλλη φορά ένταση, την πρότασή του για γενικό αφοπλισμό.⁴⁰⁷ Θα την επαναλάβει με δραματικό τρόπο και στις 2 τ' Απρίλη, σε συνέντευξη του στους ξένους ανταποκριτές του Βερολίνου.⁴⁰⁸

*
* *

Στις 18 Μάη του 1936 επισκέφεται το Βερολίνο ο Αμερικανός πρέσβης στο Παρίσι Ουίλλιαμ Μπούλλιτ. Οι λόγοι της επίσκεψής του υποτίθεται πως μείναν αδιευκρίνιστοι. Υποτίθεται!!! Εξετάζοντας προσεχτικά τ' όλο οικονομικοπολιτικό πλέγμα της στιγμής, καθώς και

407. Για το κείμενο του Χιτλερικού λόγου στο Ράιχσταχ, στις 7 Μάρτη, δεσ: «THE SPEECHES OF ADOLF HITLER, APRIL 1922 - August 1939», ed. NORMAN H. BAYNES, New York, 1942, Vol. 2, σελ. 710-718.

408. Για το κείμενο της συνέντευξης, βλ. «MY NEW ORDER», ed. ROYSSY DE SALES COUNT PAOUL DE. New York, 1941, σελ. 525-529.

τις εξελίξεις που θα παράγει, διαπιστώνουμε πως ο Μπούλλιτ διεκπεραιώνει μια πολύ «λεπτή» αποστολή. Πιο συγκεκριμένα. Στις 2 Μάρτη 1936 τα Ιταλικά στρατεύματα εισβάλλουν στην πρωτεύουσα της Αβησσυνίας, Αντίς Αμπέμπα. Ανέντιμος φασιστικός παλικαρισμός, ενάντια σε πεινασμένους ρακένδυτους, που αμύνονται με δόρατα. Κοντολογής ψυχρή δολοφονία. Παρόλη τη συντριπτική της υπεροπλία η Ιταλία κατάφερε να κάνει τις μάχες να βαλτώσουν. Ο απλός καταπιεζόμενος απ' το χυδαίο φασιστικό ξέβρασμα της πιο σάπιας ολιγαρχίας Ιταλός φαντάρος, αυτοσαμποτάριζε συνειδητά ή ασυνειδητά τις πράξεις του. Δυστυχώς για τον Αιθιοπικό λαό όμως, απέναντι στο φασισμό έστεκε ένα εξίσου σάπιο φεουδαρχικό κατασκευάσμα. Ο Χαϊλέ Σελασιέ ζούσε με τους «Αυλικούς» του σε μεσαιωνική χλιδή. Ο απλός λαός είχε το δικαίωμα να πεθαίνει και μόνο να πεθαίνει. Η Κ.Τ.Ε. παράμεινε απαθής θεατής. Απέσυρε μάλιστα και τις κάποιες κωμικές κυρώσεις που 'χε επιβάλει στην Ιταλία κατά το πρώτο στάδιο των εχθροπραξιών.

Τι γυρεύει ο Μπούλλιτ στο Βερολίνο; Ο Χίτλερ είν' υποχρεωμένος ν' ακούει προσεχτικά τις όποιες συμβουλές των Η.Π.Α. Η Γερμανική... μειονότητα αριθμεί 40.000.0000 ψυχές στις Η.Π.Α. Είναι δηλαδή η πολυπληθέστερη «μειονότητά» τους. Η Γερμανία έχει απόλυτη ανάγκη το συνάλλαγμα απ' τα εμβάσματά της.⁴⁰⁹ Ο Μπούλλιτ λοιπόν, πάει να «συμβουλευσει» τον Χίτλερ. Του υποδεικνύει τους ιμπεριαλιστικούς πόντους που κέρδισε ο Μουσσολίνι στην Αβησσυνία.⁴¹⁰ Του προβάλλει τα πλεονεχτήματα ενός 'Αξονα Βερολίνου - Ρώμης υπό την υψηλή προστασία των Η.Π.Α. Τον προτρέπει σαν πρώτο βήμα προς την υλοποίηση του 'Αξονα να βοηθήσει στο πλευρό της Ιταλίας το πραξικόπημα του Φράνκο, ενάντια στη νόμιμη κυβέρνηση της Ισπανίας.

Ένα μήνα και κάτι μετά την επίσκεψη Μπούλλιτ, φτάνουν τα συγχαρίκια στον Χίτλερ. Μια επείγουσα έκκληση του караβανά Φράνκο, για βοήθεια. Η Ισπανική πλουτοκρατία τα 'χε βρει ήδη με τον Μουσσολίνι. Εβδομήντα χιλιάδες Ιταλοί στρατιώτες πολεμούσαν στο πλευρό του караβανά. Ο Χίτλερ υπέκυψε στην πίεση των Η.Π.Α. και του 'στειλε μια μικρή αεροπορική βοήθεια. Μια μοίρα 20 αεροπλάνων με τον τίτλο: «Σμήνος των Κονδόρων». Τούτο το Σμήνος θα περάσει με

409. Για μια ολοκληρωμένη αντίληψη πάνω στα ποσοστά που αντιπροσωπεύει η κάθε μειονότητα στις Η.Π.Α., βλ. Joachim Rosinski: «THE CHALLENGE OF A PEOPLE», εισαγωγή Peter Klein σελ. 51-53, New York - Boston, 1954.

410. Για την εισβολή των Ιταλών φασιστών στην Αβησσυνία, βλ. M. Hoffmann: «N.S.D.P. OF HISTORY», London, 1949, κεφ. 5 L.V. Namié: «PREJUDE DIPLOMATIE». Paris 1968, II έκδ., σελ. 280 κ.ε. Ακόμα, «ΜΟΥΣΣΟΛΙΝΙ» έκδ. Μοντατόρι - Φιτράκης, σελ. 71-73, Αθήνα, 1974.

μαύρα γράμματα στην Ιστορία, εξαιτίας της απάνθρωπης δολοφονίας του 60% του πληθυσμού της πόλης Γκουέρνικα!!! Ένα μαζικό έγκλημα σε βάρος ανυπεράσπιστων γυναικόπαιδων. Στη Γκουέρνικα, τα τεράστια αποθέματα δυναμισμού που 'χε εμφυτεύσει ο Ναζισμός στο στρατό του, θα εκραγούν για πρώτη φορά και θα δείξουν αφτιασίδωτο τ' αληθινό τους πρόσωπο. Το ψυχρά, ανέκφραστο και δολοφονικό.⁴¹¹

Γεγονός πάντως είναι πως ο Χίτλερ απέστειλε το Σμήνος με κρύα καρδιά. Υπάρχουν μαρτυρίες γι αυτό. Τούτο επιβεβαιώνει τον ισχυρισμό μας ότι η επίσκεψη Μπούλλιτ δεν είν' άσχετη με τη βοήθεια του Χίτλερ προς τον Φράνκο.⁴¹²

Αλλά στο ζήτημα του Ισπανικού εμφύλιου συμβήκαν κι άλλα πολλά. Με πρωτοβουλία των Λέων Μπλουμ - Στάλιν συστάθηκε μια «Επιτροπή μη Επέμβασης» στον εμφύλιο. Γρήγορα ο Στάλιν κατάλαβε το ατόπημά του. Επανόρθωσε στέλνοντας ένα εκστρατευτικό Σώμα, που αγωνίστηκε στο πλευρό της νόμιμης δημοκρατικής κυβέρνησης. Αντίθετα η Αγγλία κι η Γαλλία κοιτάζαν ψυχρά τη δολοφονία των ελπίδων του Ισπανικού λαού. Γιατί; Γιατί έπρεπε να κερδίσει ο Φράνκο. Έτσι ο Χίτλερ θα 'νιωθε πιο ισχυρός. Χώρια που στον Ισπανικό εμφύλιο σημειώθηκε μια εξαιρετικά ενδιαφέρουσα για τους Αγγλογάλλους, αντιπαράθεση. Το Σοβιετικό εκστρατευτικό Σώμα συγκρούστηκε με το Σμήνος των Κονδόρων. Στον ορίζοντα δηλαδή άρχισε να σχηματίζεται ένα όραμα που τους λίγωνε. Σύγκρουση Γερμανίας - Ε.Σ.Σ.Δ.⁴¹³

Μένει βέβαια το ερώτημα γιατί οι Η.Π.Α. παίρνουν το μέρος του Χίτλερ. Γιατί απλούστατα επιδιώκουν την απογύμνωση των Αγγλογάλλων απ' τις Αποικίες τους. Προκειμένου να βρει προσβάσεις το εξαγωγικό πολυεθνικό τους κεφάλαιο, στην απέραντη αγορά του

411. Για τον Ισπανικό εμφύλιο και την ηρωική μάχη του Ισπανικού λαού, βλ. Fr. Borkenau: «INTERNATIONAL COMMUNISME» Brue - Themin: «LA REVOLUTION ET LA GUERRE CIVIL EN ESPAGNE». Paris 1967. M. Olivier και K. Landau: «LES FOSSOLURS DE LA REVOLUTION SOCIALE». Paris, 1975. W. Foster: «THE HISTORY OF THREE INTERNATIONAL». London 1961, σελ. 527 κ.ε.

412. Βλ. Kurt Vowinkel: «DIE WEHRMACHT IM KAMPF», τόμος 4, σελ. 411-413. Heidelberg 1957. Το ότι η βοήθεια του Χίτλερ στον Φράνκο ήταν απειροελάχιστη, αποδειχνεται περίτρανα, απ' το γεγονός ότι ο τελευταίος θα 'ναι εξαιρετικά χολωμένος όλα τα επόμενα χρόνια με τον Χίτλερ. Θ' αρνηθεί να μπει στον 'Αξονα. Εξάλλου είναι δοσμένη η απέχθεια που 'νιωθε ο Χίτλερ για τον γελοίο караβανά. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του, ύστερα από μια συνάντησή του με τον Φράνκο: «Θα προτιμούσα να μου βγάλουν ένα δόντι, παρά να ξανακουβεντιάσω μ' αυτόν τον άνθρωπο». Για μια πλήρη επιβεβαίωση του χάσματος που χώριζε τα δυο καθεστώτα βλ. «THE SPANISH GOVERNMENT AND THE AXIS». Washington: U.S. State Department, 1946.

413. Για τις ιντρίγκες του Αγγλογαλλικού κεφαλαίου, ώστε να «επιτευχτεί σύγκρουση Γερμανίας - Ε.Σ.Σ.Δ.», δες I. Maisky: «DRAMA OF MUNICHEN». London, 1977, 5η έκδ.

πρώην αποικιακού χώρου. Στην ουσία τα πράγματα είν' αρκετά πειστικά και για τη δική τους οικονομία. Επιζητούν μ' αγωνία την κρίση που θα φέρει αντιμέτωπους τους Αγγλογάλλους μ' οποιονδήποτε. Είτε με τις Γερμανία - Ιταλία, είτε με την ΕΣΣΔ.⁴¹⁴ Κι αυτό γιατί γνωρίζουν το σαθρό υπόβαθρο των Αποικιών. Ξέρουν πως είν' αδύνατο να διατηρήσει η Βρετανία ειδικά τις «χτήσεις» της. Γι αυτό δεν αποκλείεται στη σπουδή τους να εκβιάσαν οικονομικά τον Χίτλερ για να τον καταφέρουν να μετάσχει στον Ισπανικό εμφύλιο. Είν' αδύνατο να μην υπολόγισε ο τελευταίος τη διεθνή κατακραυγή. Ν' αγνόησε ότι στο πλευρό της Δημοκρατικής Ισπανικής κυβέρνησης μάχονται 40.000 εθελοντές απ' όλο τον κόσμο.⁴¹⁵

Όπως βλέπουμε, η Γερμανία έγινε απ' τη μια στιγμή στην άλλη περιστρεφόμενο πεδίο του παγκόσμιου διπλωματικού ενδιαφέροντος. Το πεδίο σύγκρουσης πολύπλοκων οικονομικοκοινωνικών διεργασιών. Για την ίδια τη Γερμανία το ζήτημα έμπαινε έτσι. Η καινούργια ιστορικά δυναμική του βιομηχανικού Εθνικοσοσιαλισμού, πέτυχε την κατακόρυφη άνοδο του λαϊκού βιοτικού επιπέδου. Προς ποια κανάλια ήρεμης πλεύσης θα 'πρεπε τώρα να διοχετευτεί αυτή η δυναμική; Το ιστορικό σφρίγος του Ναζισμού απαιτούσε πειστικά τρόπους εκδήλωσης. Οι μεγαλοπρεπείς παράτες κι οι ταχτικές επιδείξεις «εθνικής ομοψυχίας», βοηθούσαν κάπως την κατάσταση, αλλά δεν έλυναν το πρό-

414. Μια πανηγυρική, για όποιον «ξέρει» να διαβάξει κάτω απ' τις λέξεις, δικαίωση των λεγομένων μας, μας προσφέρεται απ' το παρακάτω τηλεγράφημα του πρέσβη της Γερμανίας στη Ρώμη, Ούλριχ «φον» Χάσσελ. (Θα εχθελεστεί αργότερα σαν αντιναζιστής). Γράφει λοιπόν ο Χάσσελ - στο τηλεγράφημά του προς το Βερολίνο - τον Δεκέμβρη του 1936: «Ο Ισπανικός πόλεμος απομόνωσε την Ιταλία απ' την Αγγλία και τη Γαλλία... Αποκαλύφθηκε η φυσική αντίθεση που χωρίζει την Ιταλία με τις δυο αυτές χώρες. Είναι βέβαιο πως με την πάροδο του χρόνου, η Ιταλία θα υποχρεωθεί να εννοήσει ότι ο μόνος σύμμαχος που τη συμφέρει να 'χει, στην αντίθεσή της με τις Δυτικές δυνάμεις, είν' η Γερμανία». Το παραπάνω τηλεγράφημα, δείχνει πως ο Χάσσελ είν' ενήμερος των όσων αναφέραμε. Βλ. «DOCUMENTS ON GERMAN FOREIGN POLICY», 1918-1945. Series D., 1937-1945, 10 Vols, Washington: U.S. Department of State vol. III, σελ. 172, (1957).

415. Δε στερείται ενδιαφέροντος μια ομιλία του Χίτλερ στις 5 Νοέμβρη 1937, στους στρατηγούς του. Αναφερόμενος στον Ισπανικό εμφύλιο, ξάφνιασε λέγοντας πως δεν επιθυμούσε ολοκληρωτική νίκη του Φράνκο. Θα 'ταν προτιμότερη η συνέχιση της έντασης στη Μεσόγειο, είπε. Γνωρίζοντας την κομπορημοσύνη που η εξέλιξη των πραγμάτων έχει εμφυτεύσει στο Χίτλερ, νομίζουμε πως το αληθινό νόημα του λόγου του, έχει να κάνει μ' ένα είδος «κρίσης συνειδήσης». Το «αλάθητο» του «Φύρερ», δεν του επιτρέπει να ομολογήσει ότι υπέκυψε σ' Αμερικάνικο εκβιασμό. Ξαλαφρώνει ψυχολογικά απ' το βάρος της σύγκρουσης με τον απλό Ισπανικό λαό, τοποθετώντας το πράγμα έτσι. Λέει, πως δήθεν δεν πρέπει να νικήσει ο Φράνκο για «στρατηγικούς λόγους». Στην πραγματικότητα, εκφράζει μ' αυτό τον έμμεσο τρόπο, την ευχή του για συντριβή του καραβανά. Βλ. ό.π., Vol. 1 σελ. 37 κ.ε.

βλημα. Υπήρχε ο δρόμος της ειρηνικής οικονομικής εξάπλωσης. Ο Χίτλερ προσπάθησε να τον εκμεταλλευτεί επιδέξια. Ο τεμαχισμός του κόσμου σ' αποικιακές σφαίρες επιρροής όμως αποθάρρυνε μέχρι ένα σημείο τις προσπάθειές του.

Θα 'ταν αβασάνιστο να πούμε πως ο Χίτλερ είχε άγνοια του προβλήματος. Ήταν όμως ανίκανος να κάνει το παραμικρό. Τόσο αυτός, όσο κι ο Γερμανικός λαός, βρίσκονταν δέσμοι του ασφυχτιούντος στα «στενά του όρια», Εθνικοσοσιαλιστικού σφρίγους. Ήταν έρμια μιας «μυστήριας» ιστορικής ασυνέπειας. Είχε εμφανιστεί έναν αιώνα νωρίτερα. Και αυτός και το N.S.D.A.P. κι ο λαός που τον ακολούθησε, θα καλούνταν σε λίγο να πληρώσουν για τη «βεβιασμένη» τους εμφάνιση. Μαζί τους όμως θα πλήρωνε κι η ιστορική συνέπεια. Ο πρωτοφανής Ναζιστικός δυναμισμός, θα ξεσπούσε με βάρβαρη οργή πάνω σ' όσους τη συνθέταν...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ε'

Αντίστροφη πορεία προς τον αναπόφευκτο πόλεμο

Ξαφνικά λοιπόν, η Γερμανία βρέθηκε στη θέση του διπλωματικού επίκεντρου. Μια σειρά διακρατικών σχεδιασμών συγκλίνουν προς το μέρος της. Τούτη η ιδιαιτερότητα του Γ' Ράιχ δεν ήταν τυχαία. Το ενδιαφέρον που 'δειχναν για την ευμενή ή όχι αντιμετώπισή του οι καπιταλιστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, ήταν «μοιραίο». Αποτέλουσε δε, σύμπτωμα της αδίσταχτης προσπάθειάς τους να περισώσουν ό,τι προφτάσουν. Τόσο οι Μπολσεβίκοι, όσο κι οι Ναζί – ακόμα κι αυτές οι Η.Π.Α. – στοιχειοθετούν τις πολύ πρακτικές ταφόπετρες της αποικιοκρατικής εποχής. Ο κρατικός Καπιταλισμός των δυο πρώτων όμως, στοιχειοθετεί έναν ακόμη θανασιμότερο κίνδυνο κι απ' αυτό το θάψιμο της αποικιοκρατίας. Επαγγέλλονται το θάψιμο της προσωπικής επιχείρησης. Κάτι δηλαδή που αφαιρεί απ' την Αγγλογαλλική ολιγαρχία το δικαίωμα του ήρεμου μετασχηματισμού της σε κυρίαρχη κάστα του επερχόμενου μη αποικιοκρατικού κράτους. Κι ειδικότερα ο Ναζισμός. Μια «ισοπεδωτική» εθνικιστική θεωρία που μπορεί κι αναπαράγεται διεθνιστικά... Τ' αγχώδη βογγητά της αποικιοκρατικής - ιμπεριαλιστικής εποχής απαιτούν την εξαφάνιση του Εθνικοσοσιαλισμού. Ο Κομμουνισμός απ' τη μια είναι πιο ανθρώπινος, ως προς τα καλέσματα της αστικής «ηθικής». Ταυτόχρονα αυτοπεριορίζεται για συγκεκριμένους οικονομικούς - κοινωνιολογικούς λόγους, σε Κίνημα του Προλεταριάτου. Συνεπώς είν' ακίνδυνος. Αντίθετα ο Εθνικοσοσιαλισμός είναι «χτηνώδης». Και το βασικότερο: Μπορεί να επηρεάζει όλα τα κοινωνικά στρώματα. Αποτελεί – απ' την ίδια του τη φύση – τον συνεχτικό δεσμό των πολιτικοοικονομικών τους διαφορών. Η άμεση λοιπόν εξολόθρευσή του είναι πιεστικά θέμα ζωής ή θανάτου.

Ο Κεύνσιανικός κρατικός παρεμβατισμός αποδειχνεται «πανάκεια» για την οικονομία των Η.Π.Α. Η προσωποπαγής μεγαλοεπιχείρηση γνωρίζει πλήγματα και κλονίζεται. Το κράτος εμφανίζεται μετά το 1930-1931 παντοδύναμο. Οι κάποιες ομοιότητες – ανεπαίσθητες οπωσδήποτε – με το Χιτλερικό κράτος ενθαρρύνονται για να βγουν στην επιφάνεια. Άλλωστε ο στόχος είν' οι Αγγλογάλλοι. Να λοιπόν

γιατί οι Η.Π.Α. – μέσω Μπούλλιτ – προτείνουν στο Χίτλερ ζύγωμα με την Ιταλία. Ο Χίτλερ συλλαμβάνει την προοπτική ή τουλάχιστον ένα μέρος της. Καλεί τον Ιταλό Υπουργό Εξωτερικών «Κόμη» Γκαλεάτσο Τσιάνο στο Μπερχτεσγκάντεν.

Η συνάντηση των δυο αντρών γίνεται στις 24 Οκτώβρη 1936. Ο Χίτλερ εκθειάζει στον φιλοξενούμενό του το «μεγαλείο» του Μουσολίνι και του Ιταλικού λαού. Παράλληλα υπογραμμίζει τις τεράστιες δυνατότητες μιας συμπόρευσης των δυο καθεστώτων. Σε τρία χρόνια το πολύ, οι δυο χώρες τους θα 'ναι ικανές ν' ανταπεξέλθουν σ' οποιαδήποτε Αγγλογαλλική πρόκληση ή ακόμα και πόλεμο.⁴¹⁶ Αλλά γιατί πόλεμο; Γιατί απλούστατα η λέξη τούτη βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη (εξηγήσαμε γιατί). Μελετώντας εξαντλητικά τις επικρατούσες στο Μεσοπόλεμο συνθήκες, καταλήγουμε σ' ένα παραστατικό σχήμα: «Πολλαπλασιάστε επί πενήντα την ψυχροπολεμική ψύχωση της δεκαετίας του 1950. Τότε θά 'χετε μια κάπως σαφή αντίληψη για το γεμάτο ένταση κλίμα της δεκαετίας του 1930».

Ποιός είναι τέλος πάντων ο στόχος της Γερμανοϊταλικής Συμμαχίας; Βασικά η οικονομική αντιπαράθεση στις δυο μεγάλες Δυτικές δυνάμεις. Για τον Χίτλερ όμως η Συμμαχία καλείται να εκπληρώσει κι άλλον ένα στόχο. Ν' αποθαρρύνει τυχόν Αγγλογαλλική πρόθεση για κήρυξη αιφνιδιαστικού πολέμου κατά της Γερμανίας.⁴¹⁷ Πέρα απ' αυτό, είναι και μια καλή ευκαιρία να διοχετευτεί ο Εθνικοσοσιαλιστικός δυναμισμός σ' έναν ακόμη εποικοδομητικό τομέα, εκτός απ' αυτόν της ανασυγκρότησης, στον τομέα «Ειρηνική Ευρωπαϊκή Συνεννόηση». Στο πρωτόκολλο που υπογράφουν οι Νώρατ - Τσιάνο, διαβάζουμε: «Ο Άξονας Βερολίνου - Ρώμης, είν' ένας Άξονας Ειρήνης. Οποιαδήποτε Ευρωπαϊκή χώρα θελήσει να συνεργαστεί υπέρ της Ειρήνης, είν' ευπρόσδεκτη».⁴¹⁸

Ο Χίτλερ μπορεί τώρα να δει ότι ο κίνδυνος προέρχεται απ' την Αγγλία. Το Γαλλικό κεφάλαιο παλινδρομεί. Ναι μεν είναι δέσμιος ως ένα βαθμό στις Λονδρέζικες χρηματιστηριακές επιθυμίες, πλην όμως η παραχώρηση από μέρους του της Ρηνανίας, δείχνει πως είν' επιρρεπές και στην ιδέα της Γερμανογαλλικής διευθέτησης. Τέλος πάντων εϊτ' έτσι, εϊτ' αλλιώς, ο κίνδυνος προέρχεται απ' την απέραντη Βρετανική Αυτοκρατορία. Προσπαθεί να δείξει τις καλές του προθέσεις, τοποθετώντας ένα πιόνι του Αγγλικού κεφαλαίου στη θέση του

416. Βλ. «CIANO'S DIPLOMATIC PAPERS, EDITED BY MALCOLM MUGGERIDGE». London, 1948, σελ. 47.

417. 'Ο.π., σελ. 48.

418. 'Ο.π., σελ. 49-50.

πρεσβευτή στο Λονδίνο. Τον «φον» Ρίμπεντροπ. Ο κύκλος εργασιών της επιχείρησης σαμπάνιας του τελευταίου, εδρεύει στο Λονδίνο. Πολλά στελέχη του N.S.D.A.P. αντιδράσαν στην εκλογή του Ρίμπεντροπ. Πιο έντονα απ' όλους ο Γκαϊρινγκ.⁴¹⁹

Τέτοιου είδους φιλικές χειρονομίες όμως, αποτελούν πολύ μικρά κόκαλα για να κορεστεί η πάντα λαιμαργή Βρετανία. Ζητά διευκρινίσεις απ' το Βερολίνο, σχετικά με το Σύμφωνο Γερμανίας - Ιταλίας. Σε τι αποσκοπεί; Ο Χίτλερ μυρίζεται την απάντηση που αναμένει ν' ακούσει το Λονδίνο. Δεν έχει πρόβλημα ν' απαντήσει πως κοινός στόχος είν' ο Κομμουνισμός. Αλλά η «παμπόνηρη» γηραιά Αλβιών έχει πάρει φόρα. Καλά κι άγια όλ' αυτά. Μπορεί όμως η Γερμανία ν' αποδείξει έμπραχτα ότι ο 'Αξονας δε στρέφεται ενάντια στην Αγγλία, αλλά στην Ε.Σ.Σ.Δ.; Υπάρχει ένας καλός τρόπος ν' αποδείξει ο Χίτλερ την μη αντιαγγλική του τοποθέτηση; Να υπογράψει στρατιωτικό Σύμφωνο και με τον φυσικό εχθρό της Ε.Σ.Σ.Δ., την Ιαπωνία. Ο Χίτλερ ξεπερνάει σύντομα το τραγικό δίλημμα. Δεν έχει πια δικαίωμα επιλογής. Το Σύμφωνο με την Ιαπωνία θά' κοβε ίσως τους εμπορικούς δεσμούς με την Ε.Σ.Σ.Δ. Αλλά μια μη συμμόρφωσή του στη Βρετανική αξίωση, ίσως σήμαινε και πόλεμο με την Αγγλία. Κάτι που το τρέμει στην κυριολεξία. Κι αυτό, γιατί ο ρεαλισμός του, του επιτρέπει να γνωρίζει πως η πατρίδα του δεν έχει καμιά ελπίδα επικράτησης. Θέλοντας και μη, αποδέχεται τη Λονδρέζικη «υπόδειξη». Στις 25 Νοέμβρη του 1936 υπογράφεται στο Βερολίνο το Σύμφωνο Γερμανίας - Ιαπωνίας. Χαρακτηριστική απόδειξη της άποψής μας είναι ότι το Σύμφωνο δεν υπογράφεται για λογαριασμό της Γερμανίας, ούτ' απ' τον Χίτλερ, ούτ' απ' τον Υπουργό Εξωτερικών Νώυρατ. Υπογράφεται απ' τον πρέσβη στο Λονδίνο Ρίμπεντροπ...⁴²⁰

Όλη αυτή η κατάσταση ανάβει τα λαμπάκια στους αξιωματούχους του N.S.D.A.P. Σίγουρα μαγειρεύονται πολλά στα πασίγνωστα χρηματιστήρια και μαγειρεία. Σίγουρα η Γερμανία βρίσκεται στο στόχαστρο πολλών αντικρουόμενων συμφερόντων. Από πού όμως θα εκπορευτεί η μεγάλη θύελλα; Μια δύσπιστη αμνηχανία κυριεύει το Κόμμα. Οι ηγέτες του έχουν πιάσει πάνω - κάτω, μ' έναν ακαθόριστο νεφελώδη τρόπο, πως το καθεστώς τους συγκροτεί μια παραφωνία στο πιο «απαγορευμένο» μέρος της Ευρώπης. Ο Γκαϊρινγκ εκφράζει τη γενική σύγχυση στο N.S.D.A.P. όταν απευθύνεται στους εκπροσώ-

419. Απ' την ανάκριση του Γκαϊρινγκ. Αναφέρεται απ' τον Milton Schulman, στο «DEFEAT IN THE WEST». New York, 1948, σελ. 76.

420. Για το πλήρες κείμενο της συμφωνίας Γερμανίας - Ιαπωνίας, το επονομαζόμενο «Αντικομιντέρν», βλ. στο «DOCUMENTS ON GERMAN FOREIGN POLICY, 1918-1945», ό.π., σελ. 437 πρώτου τόμου.

πους της ιδιωτικής και της συνεταιριστικής κρατικής βιομηχανίας επισημαίνοντας: «Τα πράγματα δείχνουν πως βαδίζουμε σε μια άγνωστη μορφή σύγκρουση. Πρέπει νά'μαστε έτοιμοι για το χειρότερο. Σ' ένα νέο μεγάλο πόλεμο, η μόνη εναλλακτική λύση που θά' χουμε, θά' ναι νίκη ή σβήσιμο της Γερμανίας απ' τον χάρτη».⁴²¹ Σ' αυτό τον αφορισμό του Γκαϊρινγκ βρίσκεται και το κοινωνιολογικό κλειδί κατανόησης της Ναζιστικής θηριωδίας στον πόλεμο. Η δήλωσή του είναι το τραγικό προοίμιο της απελπισμένης του κραυγής όταν έμαθε πως η Βρετανία κήρυξε τον πόλεμο στο Γ' Ράιχ. «Αν χάσουμε τούτο τον πόλεμο, ο θεός να μας λυπηθεί». Δήλωση, που με τους συσχετισμούς της αποικιοκρατικής - ιμπεριαλιστικής εποχής, ήταν απόλυτα ρεαλιστική. Ο πόλεμος χάρη στις Η.Π.Α. και στην Ε.Σ.Σ.Δ. - για διαφορετικούς στην κάθε πλευρά λόγους - έγινε αιτία να σβήσει η αποικιοκρατία. Έτσι η Γερμανία όχι μόνο δεν εξαφανίστηκε, αλλά εξελίχθηκε και σε βιομηχανικό γίγαντα. Οι Ναζί όμως είχαν μπροστά τους ένα δοσμένο παράγωγο, ενός δοσμένου γεγονότος: Το του Πρώτου Παγκ. πολέμου. Πόλεμος ο οποίος και εδραίωσε την αποικιοκρατική ασυδοσία κι έδωσε στη Γερμανία ισχυρό χτύπημα. Αν η Συνθήκη των Βερσαλλιών αφαίρεσε τόσα Γερμανικά εδάφη, η νέα Συνθήκη - σε τυχόν νέα Γερμανική ήττα - θά' σβηνε απλά απ' το χάρτη τη Γερμανία. Εδώ βάζει το χεράκι της κι η τρομαχτική ψυχροπολεμική ένταση που επηρεάζει τα πάντα. Η Εθνικοσοσιαλιστική δυναμική μεταμορφώνεται ταχύτατα σε άγχος... Κατά πόσο λοιπόν οι μοναδικοί υπεύθυνοι για τ' ανεξίτηλα στίγματα του πολιτισμού μας - 'Αουσβιτς γενοχτονίες κλπ. - είν' οι Ναζί; Πώς ο λαός που απ' τα σπλάχνα του βγήκαν τέκνα εκλεκτά ανά τους αιώνες, όπως οι Χέγκελ, Μαρξ, Μότσαρτ, Βάγκνερ, Μπετόβεν, Γκαίτε κλπ. κλπ. μεταβλήθηκε ξαφνικά σε στυγνό δολοφόνο;

Δεν είμαστε απολογητές κανενός. Πολύ περισσότερο του Γερμανικού λαού. Η «έμφυτη» πειθαρχία και ψυχρότητά του (διάβαζε μοιρολατρία), μας προκαλεί ναυτία. Μ' αυτό το βιβλίο όμως προσπαθούμε - όσο οι φτωχές μας δυνάμεις το επιτρέπουν - να χτυπήσουμε την κατάρα του «καιρού μας», δηλαδή τα σκοτεινά δύσοσμα υψηλά σαλόνια, που κατασκευάζουν «τέρατα» σαν τον Χίτλερ, τον Στάλιν, τον Μαρξ. Που δημιουργούν έτσι για «πλάκα» έναν παγκόσμιο πόλεμο. Τι περίμεναν δηλαδή απόναν τέτοιο πόλεμο; Μουσικές συγκαταθέσεις; Και για να εξηγιόμαστε. Όταν λέμε δύσομα σαλόνια, δεν εννοούμε κάποιες μεταφυσικές θέσεις. Έχουμε ξεκαθαρίσει τη θέση μας. Την ιστορία την πλάθουν και την προωθούν κυρίως οι λαϊκές διεργασίες.

421. Βλ. «TRIALS OF WAR CRIMINALS BEFORE THE NUREMBERG MILITARY TRIBUNALS». Washington U.S. Government Printing Office 1951-1952, Vol. XI, σελ. 281.

Τα δικά μας «δύσσομα σαλόνια» αγκαλιάζουν όλο το φάσμα της καπιταλιστικής διαστρωμάτωσης. Από το γραφείο του βολεμένου αρχιεπιστάτη ή του «πετυχημένου» δημοσιογραφίσκου, ως τον όποιο μεγιστάνα. Όλο αυτό το φάσμα βιώνει μια συνειδητή ή ασυνειδητή ενιαία σκέψη. Χρωστάνε το άραγμα τους στο καπιταλιστικό σύστημα. Είν' ενσωματωμένα γρανάζια στην καπιταλιστική μηχανή. Οποιαδήποτε κοινωνική μεταβολή, εγκυμονεί κινδύνους για την υποθετική τους ευημερία. Ε, λοιπόν όταν μιλάμε για σκοτεινά γραφεία, έχουμε κατά νουν όλον τούτον τον εφησυχασμένο κόσμο. Γιατί σε τελική ανάλυση, εφησυχασμός σημαίνει αδιαφορία για τα προβλήματα του συνάνθρωπου. Σε τελική ανάλυση οι Ναζί μεταβλήθηκαν σε δολοφόνους για πέντε χρόνια. Ο αστικός εγκληματικός περίγυρος όμως, δολοφονούσε αδιάκοπα από διακόσια χρόνια πριν. Δολοφονεί τώρα και θα δολοφονεί κι αύριο. Εχτός κι αν..., εχτός κι αν κοιταχτούμε όλοι μας – οι λαοί – στον «μαγικό» καθρέφτη της αλήθειας. Αρκεί ένα παράδειγμα για να γίνουμε πιο κατανοητοί. Η αστική τάξη έχει το δικαίωμα ν' ασκεί την τρομοκρατία στην πιο παράλογη μορφή της. Α.χ. στη Γαλλική Επανάσταση. Κι όμως τα φρικιαστικά εγκλήματα των αστών στα 1789-1795 υμνούνται. Το ίδιο φρικιαστικά ήταν και τα εγκλήματα των αστών στη Γαλλική Κομμούνια. Μας έχουν υποβάλει την ιδέα πως μόνο η αστική τάξη έχει το δικαίωμα ν' ασκεί την τρομοκρατία στην πιο χυδαία της μορφή. Αντίθετα η Σταλινική ή η Χιτλερική τρομοκρατία είν' έργο «σατανάδων». Γιατί; Γιατί στρεφόταν ενάντια στους καλοντυμένους και παχύδερμους μπουρζουάδες.

*
* *
*

Στα 1937, η Γαλλία κι η Αγγλία έχουν πειστεί για τον Χιτλερικό κίνδυνο. Οι οικονομικοί τους κύκλοι έχουν πετάξει στην άκρη κάθε μάσκα. Το Ναζιστικό καθεστώς αναπτύσσεται με μια ανεξέλεγκτη απ' τις όποιες ιντριγκές τους, δυναμική. Πρέπει ν' αναχαιτιστεί. Ηλύση υπήρχε. Την είχαν εφαρμόσει κι οι δυο μ' επιτυχία. Εξαφάνιση του Χιτλερ, μέσω του πρόσκαιρου δυναμώματός του. Και βέβαια αυτός εμμένει σε φιλειρηνικούς βομβαρδισμούς. Αν όμως του δοθεί κάτι μεγάλο αποκλείεται να μείνει ασυγκίνητος. Αυτή η σκέψη υπαγορεύει το ξεπούλημα της Αυστρίας. Πρέπει να πιστέψει ο Χιτλερ πως οι Αγγλογάλλοι του την προσφέρουν. Είτε γιατί τον φοβούνται και θέλουν να τον καλοπιάσουν, είτε γιατί τον θέλουν δυνατό εν όψει μιας Σοβιετικής επίθεσης στην Ευρώπη. Αν τον καταφέρουν να επιτεθεί στην Αυστρία, θα κρατούν το τέλειό πρόσχημα για να του κηρύξουν

Ιταλική ανοχή στην προσάρτηση της Αυστρίας απ' τη Γερμανία...⁴²²

Στις 15 Γενάρη ο Γκαίρινγκ συναντιέται με τον Μουσσολίνι. Ο Ιταλός διχτάτορας δίνει πλήρη ελευθερία κινήσεων στο Γ' Ράιχ.⁴²³ Στις 28 ο πρεσβευτής της Γερμανίας στη Ρώμη Χάσσελ, τηλεγραφεί στο Βερολίνο: «Στην Ιταλία επικρατεί παγερή σιωπή γύρω απ' το θέμα της Αυστρίας».⁴²⁴ Παγερή σιωπή ή παγερή θλίψη, είναι το ίδιο πράγμα.

Στ' όλο πλέγμα των αντικειμενικών αλληλουχιών αρχίζει να κερδίζει έδαφος ένας «απρόσμενος» παράγοντας. Οι υποκειμενικές εξαρτημένες αντιδράσεις που παράγει η ατομική ψυχολογία. Μιλάμε για τις ψυχολογικές αντιδράσεις των Χιτλερ - Μουσσολίνι. Αυτοί οι δυο «έχουν το δικαίωμα να διαθέτουν ατομική ψυχολογία», με βαρύνουσα κι αποφασιστική σημασία. Κι αυτό, γιατί είν' οι δημιουργοί δυο προσωποπαγών καθεστώτων. Αντίθετα οι Μπάλντουϊν, Νταλλαντιέ, Λέων Μπλουμ, αποτελούν «απρόσωπα» εξαρτήματα ενός συλλογικού εγκέφαλου. Ενός κατασταλαγμένου – ως προς τις επιλογές του – εγκέφαλου. Αντίθετα οι δυο πρώτοι είν' οι δημιουργοί ενός μελλοντικού συλλογικού εγκέφαλου. (Όπως οι Κρόμβελ, Βοναπάρτης). Σε τελική ανάλυση οι Χιτλερ - Μουσσολίνι μπορούν να 'ναι κυκλοθυμικοί.⁴²⁵

Τα παραπάνω ήταν χρήσιμα, προκειμένου να κατανοήσουμε την ψυχολογική μεταλλαγή του Μουσσολίνι, όταν επισκέφεται το Βερολίνο στις 25 Σεπτέμβρη 1937. Νιώθει φοβερά ταπεινωμένος απ' τον εκβιασμό των Αγγλογάλλων στο Αυστριακό ζήτημα. Ο Χιτλερ καταλα-

422. Για τα επίσημα πρακτικά των συνομιλιών του Τσιάνο στο Λονδίνο, Βλ. «DOCUMENTS ON BRITISH FOREIGN POLICY», 1919-1939. London, H.M. Stationery Office, 1947. Vol. III σελ. 801-807. Ακόμα δεξ «CIANO'S DIPLOMATIC PAPERS» edited by Malcolm Muggeridge. London, 1948, σελ. 111-115.

423. Για τη συνάντηση Γκαίρινγκ - Μουσσολίνι, κοιτα: Paul Schmidt: «HITLER'S INTERPRETER» New York, 1951, σελ. 420 κ.ε.

424. Ο.π., σελ. 423.

425. Κάποιο, χαμένο στη δίνη της ανακολουθίας των εξελίξεων, περιοδικό, σχολιάζοντας τη μελέτη μας, «Η Διπλή Δολοφονία του Στάλιν», μας καταλόγισε υπερβολική εμμονή στην ατομική ψυχολογία των Σοβιετικών ηγετών. Αν γνώριζαν τα όσα αναλύσαμε πάνω στο θέμα και τώρα και στα πιο πριν – γιατί είναι δοσμένο ότι ούτε που τα καταλαβαίνουν καν – ασφαλώς οι συντάχτες του δε θα μας κατηγορούσαν για την... «εμμονή» μας. Αν επιμεινουμε στην ψυχολογία του Στάλιν – πάντα σε συνάρτηση με τις συνθήκες που την παράγανε – το κάναμε γιατί υπήρξε δημιουργός μιας πρωτοφανέρωτης ιστορικής προοπτικής. Συνεπώς, η ατομική του ψυχολογία είχε διασπάσει τα στενά πλαίσια της συγκεκριμένης «διαλεχτικής νομοτέλειας» κι είχε μπει στον ωκεανό του άμετρου μίσους για το «στενό δεδομένο». Μ' άλλα λόγια, εκεί που μόνο νευρωτικοί μεγαλοφυσείς, έχουν θέση. Αυτά τα λίγα για τ' αγαπητά τέκνα, του εξίσου αγαπητού περιοδικού. Ελπίζουμε να πλούτισαν κάπως την τραγική ημιάθειά τους.

βαίνει το ψυχολογικό πρόβλημα του καλεσμένου του. Τον κολακεύει όσο μπορεί. Διατάζει να του ετοιμαστεί μια μεγαλοπρεπέστατη υποδοχή. Τον ξενάγει στις μεγαλύτερες Γερμανικές πόλεις. Εκατομμύρια Γερμανών τον υποδέχονται σαν παγκόσμιο ήρωα. Το ουσιαστικό μήνυμα που προσπαθεί να εμπεδώσει ο Χίτλερ στη συνείδηση του Μουσσολίνι, δεν περνά απαρατήρητο απ' τον τελευταίο. «Η Γερμανία δεν έχει τίποτα να κρύψει απ' τον ισότιμο εταίρο της». Ο Μουσσολίνι παρακολουθεί τα γυμνάσια της Βέρμαχτ στο Μεκλεμβούργο. Εντυπωσιάζεται μέχρι και που δε φτάνει. Ο Χίτλερ του πλέκει την ίδια μέρα ένα αρχαιορωμαϊκό εγκώμιο.⁴²⁶ Το πληγωμένο γόητρο του Ιταλού αναπνέει. Δε θα 'ταν μια καλή εκδίκηση στους Αγγλογάλλους η ολοκληρωτική σύμπλευση με το Γ' Ράιχ; Στο κάτω - κάτω της γραφής είναι βαθιά πεισμένος πως η Γερμανία αποτελεί το μέλλον. Κι αυτός απλά επενδύει σε τούτο το επιβλητικό μέλλον.

Ο Χίτλερ είχε εκπληρώσει την επιθυμία των Η.Π.Α. Η πλήρης Γερμανοϊταλική Συμμαχία είναι γεγονός. Παράλληλα η χώρα του αποχτά - χάρη στην Ιταλία - οικονομικά ερείσματα στην Ανατολική Μεσόγειο. Απ' την πλευρά του ο Μουσσολίνι, πιστεύει πως έδωσε ηχηρό χαστούκι στους Βρετανούς.⁴²⁷ Δεν είχε συνείδηση - αυτός ο κατ' τ' άλλα οξυδερκής - του πόσο μικρός ήταν για να καταφέρει κάτι τέτοιο.

Το Αγγλογαλλικό σχέδιο έχει κερδίσει πόντους κι απόνα άλλο γεγονός. Ο βασιλιάς του Βελγίου Λεοπόλδος έχει καταθρουνθρονισθεί απ' την Αγγλογαλλική ανοχή στον Χίτλερ. Επηρεασμένος απ' την παραπληροφόρηση που θέλει το Γ' Ράιχ πολεμοχαρές, καταγγέλλει τη Συνθήκη του Λοκάρνο. Τον Απρίλη ανακοινώνει πως το Βέλγιο θα τηρούσε εφεξής αυστηρή ουδετερότητα. Μετά από δήθεν περισυλλογή, το Παρίσι και το Λονδίνο αποδέχονται τη Βελγική ουδετερότητα...

Όλα λοιπόν φαίνονται να βαδίζουν κατ' ευχήν για το N.S.D.A.P. Οι Βρετανοί αντιλαμβάνονται μια αλήθεια. Δεν πρέπει να δοθούν

426. Για το ταξίδι του Μουσσολίνι στη Γερμανία, στις 25 Σεπτέμβρη 1937, βλ. Lount Clano: «CIANO'S DIPLOMATIC PAPERS» London, 1948. Προσάρτημα II, απ' τον Martin Rayne, σελ. 341 κ.ε. Konrad Heiden: «DER FUHRER». Boston 1944, σελ. 365 κ.ε. Otto Meissner: «STAATSEKRETÄR UNTER EBERT - HINDENBURG - HITLER». Hamburg, 1950. Μια καλή ανάλυση των αιτιών της Ιταλογερμανικής προσέγγισης, κάνει ο Allan Bullock, στη μελέτη του: «HITLER - A STUDY IN TYRANNY». New York, 1952.

427. Στις 26 Οκτώβρη 1937, ο Ρίμπεντροπ επισκέφτηκε τη Ρώμη. Στόχος του, ν' αποσπάσει το Ο.Κ. του Μουσσολίνι για την Αυστρία. Δε δυσκολεύτηκε διόλου. Ο Μουσσολίνι του 'πε, πως η Γερμανία δικαιούται να προσάρτησει την Αυστρία. Παράλληλα, υπέγραψε και το «Αντικομιντέρν». Σύμφωνα Γερμανίας - Ιαπωνίας. Για τα πρακτικά της συνάντησης, κοιτά στα «DOCUMENTS ON GERMAN FOREIGN POLICY», 1918-1945, ό.π., vol. 1 σελ. 351-358.

περιθώρια στον Χίτλερ για ν' αποστρέψει το ενδιαφέρον του απ' τα διεθνή πράγματα. Υπήρχε ο κίνδυνος να δει ψυχραιμότερα την κατάσταση. Στο βωμό αυτού του υπολογισμού, θυσιάζεται ο Βρετανός Πρωθυπουργός Μπάλντουιν. Διάδοχός του ο Νέβιλ Τσάμπερλαιν. Ο τελευταίος βιάζεται να ενθαρρύνει - απ' τον πρώτο του κιόλας λόγο - τον Χίτλερ. Στόχος της Βρετανίας - λέει - είναι η ολοκληρωτική συνεννόηση με τη Γερμανία.⁴²⁸ Στις 12 Νοέμβρη η Βρετανική κυβέρνηση «παρακαλεί τον Φύρερ» να δεχτεί έναν απεσταλμένο της. Στις 19 Νοέμβρη, ο «Λόρδος» Χάλιφαξ φτάνει στο Μπερχτεσγκάντεν. Ο Tansill επικαλούμενος απόρρητα έγγραφα του Φόρεϊν Όφφισ, αποδειχνει πως ο Χάλιφαξ έριξε το βάρος του σ' έναν και μόνο στόχο. Στο να κάνει τον Χίτλερ να πιστέψει, πως η Βρετανία δεν αντιτίθεται σ' επέχταση του Ράιχ προς ανατολάς. Ήταν πρόθυμη μάλιστα να βοηθήσει και πρακτικά. Η αντίδραση των Γερμανών ήταν μάλλον χλιαρή. Κι ο Χίτλερ κι ο Γκαίρινγκ τόνισαν ότι η Γερμανία δεν επιθυμούσε να χύσει ούτε μια σταγόνα αίμα έξω απ' τα σύνορά της. Για το N.S.D.A.P. προείχε η εσωτερική ανασυγκρότηση. Ο Χάλιφαξ επέστρεψε στο Λονδίνο απογοητευμένος. Δεν κατάφερε ν' αποσπάσει τη συγκατάθεση του Χίτλερ «γι' άνοιγμα προς ανατολάς».⁴²⁹

Γιατί όμως αρνήθηκε ο Χίτλερ την τόσο χορταστική τούρτα του Χάλιφαξ; Η τρομαχτική Εθνικοσοσιαλιστική εγρήγορση διαπνέεται απόνα συλλογικό ένστικτο αυτοσυντήρησης. Διαπνέεται επίσης κι από έντονη δυσπιστία, σχετικά με την ποιότητα των προθέσεων των καπιταλιστικών κρατών. Το κυρίαρχο γνώρισμα των λαϊκών διεργασιών στο Γ' Ράιχ, είν' η «μονολιθική αντίληψη - κοιτίδα». Αυτό υπονοεί όμως αδυναμία διείσδυσης στις εξωτερικές ανακατατάξεις. Συνάμα, η «μονολιθική αντίληψη - κοιτίδα» κινιέται στη διάστα»η της απόλυτης δυσπιστίας που αναφέραμε. Δημιουργός, αλλά και προϊόν της τέτοιας μονολιθικής δυσπιστίας ο Χίτλερ, απορρίπτει τις προτάσεις της Βρετανίας. Γνωρίζει πως ποτέ οι Βρετανοί δε χαρίζουν κάτι στα καλά καθούμενα. Αυτή η γνώση του αρκεί. Τόσο αυτός, όσο και το επιτελείο του N.S.D.A.P., είν' αναγκασμένοι να διαθέτουν «παιδικό μυαλό», λόγω έλλειψης πολιτικής θερμοκοιτίδας - παρελθόντος. Η παιδική

428. Ο πολιτικός διευθυντής του Γερμανικού υπουργείου εξωτερικών «Βαρόνος» «φον» Βαϊτζαϊκερ, δείχνει να 'χει πέσει ολόπλευρα στην Αγγλογαλλική παγίδα, όταν παρατηρεί σ' ένα απόρρητο υπόμνημά του στον Χίτλερ: «... Είναι φανερό πως η Βρετανία χρειάζεται ηρεμία. Το θέμα είναι τι προτίθεται να πληρώσει για να την εξασφαλίσει. Εμείς πάντως, απαιτούμε αποικίες στην Ανατολή...». Βλ. «DOCUMENTS AND MATERIALS RELATING TO THE EVE OF THE SECOND WORLD WAR 1937-1939». 2 vols. Moscow: Foreign Language Publishing House, 1948, vol. 1, σελ. 814.

429. Βλ. Charles Tansill: «BACK DOOR TO WAR». New York, 1952, σελ. 364-369.

τους λοιπόν σκέψη τους προειδοποιεί πως η πρόταση Χάλιφαξ είναι παραπλανητική. Πως εγκυμονεί κάτι το συνταραχτικό σε βάρος τους. Τους κυριεύει το άγχος. Μια κάποια ταξινόμηση αποσπασματικών μικρογεγονότων – απ' το 1934 κι ύστερα – που επιχειρούν, δε βοηθάει καθόλου την κατάσταση. Πρέπει να σπεύσουν να προλάβουν. Να προλάβουν τι; Ο,τιδήποτε. «Τα σκοτεινά σχέδια του Σιωνισμού». Οι αόρατοι εχθροί κυριεύουν τη σκέψη τους.

Μέσα σ' αυτό το γεμάτο εκνευρισμό κλίμα, πρέπει να τοποθετήσουμε και το περίφημο έγγραφο «Μπλόμπεργκ». Αφθονο μελάνι έχει χυθεί για το υπόμνημα τούτο. Θεωρείται γενικά, σαν το πειστήριο πως ο Χίτλερ σχεδίαζε απ' το 1937 τον «πόλεμό του». Στην πραγματικότητα δεν είναι τίποτα περισσότερο απ' ό,τι είπαμε πριν. Δηλαδή μια σπασμωδική ενέργεια. Ενέργεια που επιβάλλει το παιδικό ένστικτο αυτοσυντήρησης του N.S.D.A.P. Οι ηγέτες του παρατηρούν μ' απορία όλους τους διπλωματικούς δρόμους να συγκλίνουν προς το Βερολίνο. Δεν είν' ηλίθιοι για να πιστέψουν μονοκοπανιά πως εντελώς απότομα γίναν η πρώτη δύναμη στον κόσμο. Ή πως το καθεστώς που στήσαν, αποδείχτηκε για τις Αγγλία, Γαλλία, Η.Π.Α., Ιταλία, το πολυπόθητο πρότυπο. Όλες οι ραδιουργίες που 'χουν εντοπίσει, βοούν για κάτι το πολύ μπερδεμένο. Η πρότερη ιστορική εμπειρία βρίθκει από Αγγλογαλλικές δολοπλοκίες. Έπειτα δε χρειάζεται ιδιαίτερη φιλοσοφία για να διαπιστώσουν πως το Γ' Ράιχ είναι καρφί στα μάτια των δυο Μεγάλων Δυνάμεων. Συνεπώς ακολουθούν «φρονίμως ποιούντες» το παγκόσμιο λαϊκό απόφθεγμα: «Των φρονίμων τα παιδιά πριν πεινάσουν μαγειρεύουν». Κι ο Χίτλερ, αυτό ακριβώς κάνει με το έγγραφο του υπουργού στρατιωτικών Μπλόμπεργκ. (Ο Χίτλερ είν' ο μοναδικός συντάχτης του. Φέρνει την υπογραφή του Μπλόμπεργκ γιατί απευθυνόταν στους αξιωματικούς των Ενόπλων Δυνάμεων).⁴³⁰ Η κυριότερη συνηγορία της άποψης που διατυπώσαμε, μας παρέχεται απ' το ύφος του εγγράφου. Είν' υποθετικό κι όχι «οριοθετικό».

Το κείμενο λοιπόν ξεκινάει εντοπίζοντας το περιπλοκο της υπάρχουσας διεθνώς κατάστασης. Υπογραμμίζει πρώτα τη ρευστότητα των καιρών. Ύστερα το ότι η Ναζιστική Γερμανία αποτελεί μόνιμο στόχο των Δυτικών δυνάμεων. Θεωρεί πολύ πιθανή μια μεμονωμένη ή και συντονισμένη επίθεση απ' τις Αγγλία, Γαλλία, Πολωνία, Τσεχοσλοβακία. Ανάγκη πάσα λοιπόν να θωρακιστεί το Ράιχ, ώστε να μην πιαστεί «εξ απροόπτου» σε περίπτωση απρόκλητης επίθεσης. Αν όμως συμβεί η επίθεση, το επιβαλλόμενο μέτρο γι αποτελεσματική αντίδραση, πρέπει να 'ναι η αστραπιαία κατάληψη της Τσεχοσλοβακίας. Οπωσδήποτε η θερμοκοιτίδα κάθε αντιγερμανικής συνωμοσίας, εφάπτεται με

την ύπουλη Βρετανική πολιτική. Τελικά, υπάρχει τρόπος ν' αποθαρρυνθεί παρόμοια επίθεση; Ναι, αν η Γερμανία πείσει τις πιθανές σύμμαχες της Βρετανίας χώρες, να ουδετεροποιηθούν.⁴³¹

Πραγματικά είναι ξεδιάντροπη η αντιμετώπιση του εγγράφου απ' την αστική κυρίως «ιστοριογραφία». Παραμελούν τις παραγράφους που γίνεται λόγος γι' απροσδόκητη Αγγλογαλλική επίθεση. Πετάνε στο καλάθι των αχρήστων τις 35 απ' τις 36 παραγράφους του. Κολλάνε σ' εκείνη που προβλέπει κατάληψη της Τσεχοσλοβακίας. Χωρίς βέβαια ν' αναφέρουν, πως πρόκειται για υποθετική αμυντική ενέργεια, σε περίπτωση επίθεσης!!!⁴³² Σαν επιχείρημα στ' ότι ο Χίτλερ σχεδίαζε πόλεμο απ' το 1937, προβάλλουν το γεγονός της κλιμακωτής απομάκρυνσης των Σαχτ, Μπλόμπεργκ, Νώουρατ, Φριτς. Ισχυρίζονται πως απομακρύνθηκαν απ' τις θέσεις τους επειδή διαφώνησαν με τα φιλοπολεμικά σχέδια του Χίτλερ. Η γνώμη τους στηρίζεται κύρια στις μεταπολεμικές μαρτυρίες των Μπλόμπεργκ, Σαχτ, Νώουρατ. Λησμονούν το ρόλο τους, προκειμένου ν' αποκτήσουν αντιναζιστικά εύσημα και ν' αποφύγουν τη νομική καταδίκη τους. Συνεπώς οι ισχυρισμοί τους δεν έχουν το παραμικρό επιστημονικό αντίκρουσμα. Εξάλλου τη στιγμή που απομακρύνονται δεν υπάρχει καν θέμα πολέμου. Και μόνο το παράδειγμα του Νώουρατ αρκεί. Θυσιάζεται στο βωμό της προσέγγισης με την Αγγλία. Στη θέση του τοποθετείται ο δηλωμένος δούλος του Αγγλικού κεφαλαίου, Ρίμπεντροπ. Κοντολογής η αποπομπή του γίνεται στο βωμό της ειρήνης!!!

Δυστυχώς για τους κυνηγούς μαγισσών, τα γεγονότα διαθέτουν την πλέον εύγλωττη γλώσσα... Και τα γεγονότα μας πληροφορούν πως τη στιγμή που συντάσσεται το έγγραφο Μπλόμπεργκ, όσο κι όταν απομακρύνονται οι τέσσερις, η Γερμανία κάθε άλλο παρά για πόλεμο ετοιμάζεται. Ο Χίτλερ είν' απορροφημένος στο θέμα της καλυτέ-

431. Το περιεχόμενο του περιβόητου εγγράφου σώθηκε χάρη στο στρατιωτικό υπασπιστή του Χίτλερ, Συνταγματάρχη Χόφμαπαχ, ο οποίος κατέθεσε στη Νυρεμβέργη ένα αντίγραφο. Για το πλήρες κείμενο του βλ. «NAZI CONSPIRACY AND AGGRESSION», Washington, 1946. Vol. III, σελ. 295-305. (ΕΝ. 386-P.S.).

432. Είν' εξαιρετικά ενδιαφέρουσα η στάση της Μαρξιστικής ιστοριογραφίας απέναντι στην αστική θέση, ότι ο Χίτλερ σχεδίαζε από μιας εξαρχής πόλεμο. Οι Μαρξιστές ιστορικοί, επιμένουν πως ο Χίτλερ αρχίζει να μιλάει για πόλεμο, μόνο με την Ε.Σ.Σ.Δ., ύστερα απόνα σωρό υποσχέσεις των Δυτικών δυνάμεων. Η σωστή αυτή εντόπιση, του επιτρέπει να βλέπουν πολύ πιο καθαρά τα πράγματα απ' ό,τι οι αστοί. Έτσι, ο Μαρξιστής Eberhard Czichon, συμμερίζεται απόλυτα τη γνώμη μας, πάνω στην όποια αξία του εγγράφου-Μπλόμπεργκ, προσπερνώντας περιφρονητικά τις άναρθρες κραυγές των Δυτικών ιστορικών. Βλ. «WER VERHALF HITLER ZUR MACHT. ZUM ANTEIL DER DEUTSCHEN INDUSTRIE AN DER WEIMARER REPUBLIK». Κολωνία, 1967, σελ. 2-24 κ.ε.

430. Βλ. Wheeler - Bennett, «THE NEMESIS», ό.π., σελ. 441.

ρευσης των λαϊκών συνθηκών διαβίωσης. Ο Σπέερ μας μεταδίνει πως συζητάει βδομάδες ολόκληρες μαζί του για τη δημιουργία πόλεων - υπόδειγμα.⁴³³ Το γενικό πλάνο που επεξεργάζονται από κοινού, έχει να κάνει με τη Γερμανία του... 2.500. (Οι τέτοιες υπερβολικές μεγαλοστομίες αποτελούν το παιδικό ξέσπασμα της μόλις «απελευθερωμένης» απ' την όποια «καταπίεση», Γερμανοκεντρικής συνειδήσης).

Την ίδια εποχή ο Χίτλερ και το N.S.D.A.P. είν' απασχολημένοι με τη δημιουργία του λαϊκού αυτοκινήτου, που 'χει αναλάβει να κατασκευάσει η Φολκσβάγκεν.⁴³⁴ Αν όλ' αυτά σημαίνουν πολεμικές προετοιμασίες, τότε... τότε βλέπε την έμφυτη υποκριτικότητα του αστικού «Ουμανισμού». Δήθεν σεβασμός στον Άνθρωπο κι όχι στην εργατική δύναμή του...

Ας μη μας διαφύγει και κάτι σημαντικό σχετικά με τα γιγάντια έργα που αναφέραμε πιο πάνω ότι σχεδιάζει ο Χίτλερ. Η υλοποίησή τους έστω και μερικά, σήμαινε τελειωτικό σβήσιμο της ιδιωτικής βιομηχανίας, δεδομένου πως μόνο κρατικοί φορείς μπορούσαν να εξοικονομήσουν τ' ασύλληπτα ποσά που απαιτούσαν. Αυτό είναι και το βαθύτερο νόημα της όλης υπόθεσης. Τρανή απόδειξη της εντόπισής μας, η αποπομπή του Σαχτ, του πρώτου πεσόντα απ' τους τέσσερις. Μεταπολεμικά θα εξηγήσει πως «παραιτήθηκε» γιατί διαφώνησε με την οικονομική πολιτική του Γκαίρινγκ. Πολιτική η οποία θα «τίναζε την οικονομία του Ράιχ στον αέρα».⁴³⁵ Δε χρειάζεται επεξήγηση για το τι εννοεί ο Σαχτ. Η φράση «τίναγμα της οικονομίας στον αέρα», πρέπει να ερμηνευτεί σαν «σβήσιμο της ιδιωτικής πρωτοβουλίας» απ' το χάρτη. Οι ίδιες λίγο πολύ αιτίες δημιουργούν και την πτώση των υπολοίπων τριών «αστέρων» της πιο σάπιας ολιγαρχίας. Ο Μπλόμπεργκ αναγκάστηκε σε παραίτηση, γιατί παντρεύτηκε μια πρώην πόρνη.⁴³⁶ Είν' αλήθεια πως ο στρατηγός Φριτς έπεσε χάρη σε μια χυδαία

433. Για τους μεγαλεπήβολους οραματισμούς του Χίτλερ, σχετικά με την οικοδομική αναμόρφωση των μεγάλων Γερμανικών πόλεων και κύρια του Βερολίνου, βλ. Joseph Göbbels: «VOM KAISERHOF ZUR REICHSKANTZLEI». München, 1936, σελ. 411-412.

434. Για το λαϊκό αυτοκίνητο που τ' ανταλλαχτικά του θά 'δινε η Φολκσβάγκεν, βλ. την εισαγωγή του Welles Stipp, στο έργο του Georg Thomas: «BASIC FACTS FORA HISTORY OF GERMAN WAR AND ARMAMENT ECONOMY MIMEOGRAPHED». Nurenberg 1947, σελ. 18 κ.ε.

435. Για τα λεγόμενα του Σαχτ, δες στο βιβλίο του: «ACCOUNT SETTLED». London, 1949, σελ. 89 κ.ε.

436. Για τα σχετικά με την πτώση του Μπλόμπεργκ, βλ. A.J.P. Taylor: «THE HARSH OF CONQUEST». New York, 1958, σελ. 149-154.

σκευωρία των S.S. και της Γκεστάπο.⁴³⁷ Ο Νώουρατ έπεσε κυρίως στο βωμό της βελτίωσης των σχέσεων με την Αγγλία. Αλλά θά 'ταν επικίνδυνο ιστορικό λάθος ν' αποσυνδεθεί η πτώση του απ' την «αριστοκρατική» του καταγωγή και πλεύση. Ο Χίτλερ επιζήτησε να γλυκάνει το καταπότι που πρόσφερε στα υπολείμματα της «αριστοκρατίας», με το να τον διορίσει Πρόεδρο ενός κατασκευασμένου για την περίπτωση «Μυστικοσυμβουλίου της Κυβέρνησης» (Geheimier kabinettstat). Ο Γκαίρινγκ θα καταθέσει στη Νυρεμβέργη, πως ουδέποτε συνεδρίασε αυτό το όργανο...⁴³⁸

Άλλη μια απόδειξη των αληθινών αιτιών της απομάκρυνσης των τεσσάρων, είναι κι η εξής: Αμέσως μετά, ξεχύθηκε μια χιονοστιβάδα ενάντια στους «αριστοκράτες» αξιωματούχους. Π.χ. παύτηκε ο πρέσβης της Γερμανίας στη Ρώμη «φον» Χάσσελ. Το ίδιο κι ο πρέσβης στο Τόκιο «φον» Ντίρκσεν. Παράλληλα το N.S.D.A.P. «άλωσε» και το κρατίδιο της Πρωσικής σκουριάς, τη Βέρμαχτ. Την απογύμνωση των Μπλόμπεργκ - Φριτς ακολούθησαν μαζικές αποστρατεύσεις. Τα φεουδαρχικής καταγωγής στελέχη της παλιάς Ράιχσπερ, ξεριζώνονται. Το τελευταίο συντεχνιακό οχυρό εξέλειψε. Μια νέα γενιά, νεοαστικής γενικά καταγωγής Εθνικοσοσιαλιστών αξιωματούχων, παίρνει τη θέση των αποστρατευθέντων. Ανάμεσά τους οι Ρόμμελ, Γκουντέριαν, Κάιτελ, Γιοντλ, Μανστάιν κλπ. Περίλυπος ο «φον» Χάσσελ σημειώνει στο ημερολόγιό του: «Αυτός ο άνθρωπος - ο Χίτλερ - (η επεξήγηση είναι του συγγραφέα) φαίνεται ν' αποτελεί το πεπρωμένο της Γερμανίας, τόσο για το καλό, όσο και για το κακό. Αν επαληθευτεί ο φον Φριτς, που πιστεύει ότι θα γκρεμιστεί στην άβυσσο, τότε θα μας παρασύρει όλους μαζί του. Δεν μπορούμε δυστυχώς να κάνουμε τίποτα».⁴³⁹

437. Ο Φριτς κατηγορήθηκε για ομοφυλόφιλος απ' τους S.S. Κατασκεύασαν ένα ψευδομάρτυρα, που σε μια αναπαράστασή του με τον Στρατηγό, αναγνώρισε δήθεν ένα παλιό ερωτικό του σύντροφο. Η απάτη ξεσκεπάστηκε από φίλους στρατιωτικούς του Φριτς. Συγκροτήθηκε ένα «Δικαστήριο Τιμής», με Πρόεδρο τον Γκαίρινγκ. Ο νεαρός εκβιαστής, ομολόγησε ότι κατηγορήσε άδικα τον Φριτς. Ο τελευταίος γνώρισε μια αποκατάσταση ηθική, αλλά η θέση του στη Βέρμαχτ είχε χαθεί. Αξίζει να σημειωθεί πως μετά τη δικαίωσή του, προκάλεσε τον Χίμλερ σε μονομαχία. Ο αρχηγός των S.S. όμως, ήταν αρκετά θρασύδειλος, αλλά και «λογικός», για ν' απαντήσει στην πρόκληση, η οποία σημειωτέον, όπως κι όλη γενικά η υπόθεση, παρέμεινε άγνωστη απ' τον λαό. Βλ. Bernd Gisevius: «TO THE BITTER END» Boston, 1947, σελ. 227, Bullock, ό.π., σελ. 380 κ.ε., Wolfgang Forster: «EIN GENERAL KAMPF GEGEN DER KRIEG». München, 1949, σελ. 70-74.

438. Βλ. Milton Schulman: «DEFEAT IN THE WEST». New York, 1948, σελ. 16, κ.ε.

439. Βλ. Ulrich von Hassel: «THE VON HASSEL DIARIES, 1938-1944». New York, 1947, σελ. 23.

* * *

Στις 12 Φλεβάρη του 1938 ο Χίτλερ δέχεται στο Μπερχτεσγκάντεν τον Πρωθυπουργό της Αυστρίας, Σούσνιγκ. Η συζήτηση μονοπωλήθηκε σχεδόν από έναν οργισμένο μονόλογο του Χίτλερ. Όλη η Αυστριακή ιστορία βρίθει από πράξεις προδοσίας κατά της Γερμανίας. Μόνιμη έγνοια και των Αψβούργων και των Καθολικών της, το πσιώπλατο μαχαίρωμα της «Γερμανικής Ιδέας».⁴⁴⁰ Αλλά τώρα αυτός, ο «Φύρερ», είν' αποφασισμένος να βάλει οριστικό τέρμα στην υπόθεση τούτη. Δε θα επιτρέψει να συνεχιστεί άλλο αυτή η «τρέλα». Και θα πετύχει. Έχει σαν ασπίδα την αγάπη του λαού. Δε φοβάται τίποτα. Τελικά οι αμετάκλητες αξιώσεις του είν' οι παρακάτω:

α) Να νομιμοποιηθεί αμέσως το Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα της Αυστρίας.

β) Ο αρχηγός του Σέυς - Ίγκουαρτ να γίνει Υπουργός Εσωτερικών.

γ) Ο υπαρχηγός του Γκλάυζε - Χόρτσενανου να χριστεί Υπουργός Εθνικής Άμυνας.

δ) Το στέλεχος του Κόμματος Φίσιπαχ, να τοποθετηθεί Υπουργός Οικονομικών.

Η αποδοχή των παραπάνω όρων σήμαινε κατάρρευση της κληρικοφασιστικής Αυστριακής δικτατορίας. Ο Σούσνιγκ τό'ξερε. Υπέκυψε όμως, μιας και δεν είχε δυνατότητα διαπραγμάτευσης. Ο Χίτλερ τον απείλησε πως θα εισβάλει στην Αυστρία, αν δεν ικανοποιηθούν σ' έξι μέρες οι όροι του. Έφυγε απ' τη Γερμανία, υποσχόμενος πως θα εξασφαλίσει την υπογραφή των όρων κι απ' τον Πρόεδρο της Αυστρίας, Μίκλας. Το κατάφερε στις 15 του Φλεβάρη.

Στις 20 του ίδιου μήνα, ο Χίτλερ εκφώνησε έναν «προειδοποιητικό» λόγο στο Ράιχσταχ. Έξω απ' τα τωρινά σύνορα του Ράιχ ζουν 10.000.000 Γερμανοί. Η Γερμανική κυβέρνηση είν' υποχρεωμένη να μεριμνά για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσής τους. Έγινε σαφές απ' την πρώτη στιγμή για τι ακριβώς μιλούσε. Εννοούσε τα 7.000.000 Αυστριακών και τα 3.000.000 Σουδητών. Οι χρηματιστηριακοί κύκλοι του Παρισιού και του Λονδίνου τρίβαν τα χέρια τους από ικανοποίηση. Επιτέλους κρατούσαν κάτι συγκεκριμένο. Οι κόποι τους να πείσουν τον Χίτλερ να εισβάλει στην Αυστρία, αποδείχτηκαν χαμένος χρόνος. Ο Χίτλερ ακολούθησε μια μεθοδολογία που δεν την περιμεναν. Κατάφερε να φέρει στα νερά του την κατάσταση εντελώς «νόμιμα». Κι

440. Για μια εικόνα της συνάντησης Χίτλερ-Σούσνιγκ, βλ. Kurt Von Schuschnige: «AUSTRIAN REQUIEM», New York, 1946, σελ. 12-19.

εκεί που 'χαν απογοητευτεί, ο Χίτλερ μίλησε για Σουδητία. Συνεπώς ο δρόμος προς μια σύγκρουση Γερμανίας - Ε.Σ.Σ.Δ., φαίνεται ν' ανοίγει. Έν' αληθινά ηδονικό όραμα. Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια...

Αλλά οι Αγγλογάλλοι ιθύνοντες βιάζονταν. Τ' όραμα μιας επίθεσης του Χίτλερ στην Τσεχοσλοβακία μπορεί να 'ταν γαργαλιστικό, αλλά ήταν συνάμα και χρονοβόρο. Ρίχνουν λοιπόν όλο τους το βάρος στην Αυστριακή υπόθεση. Ίσως να μη χάθηκε ακόμα το παν. Πιέζουν τους Μίκλας - Σούσνιγκ να διατάξουν δημοψήφισμα. Να καλέσουν τον Αυστριακό λαό να ψηφίσει υπέρ ή κατά της ένωσης με τη Γερμανία. Ήταν βέβαιοι πως η δικτατορία του Σούσνιγκ θα πετύχαινε να επιβάλει με τη βία ένα συντριπτικό «Όχι». Πράγμα που θα εξόργιζε τον Χίτλερ και θα τον έσπρωχνε να διατάξει στρατιωτική εισβολή στην Αυστρία. Έτσι οι Αγγλογάλλοι θα κρατούσαν το πρόσχημα πού 'θελαν. «Υπερασπιζόμενοι το δικίο μιας ανεξάρτητης χώρας» που δέχεται ιμπεριαλιστική επίθεση, θα κήρυτταν τον πόλεμο στη Γερμανία. Και θα τέλειωναν μια για πάντα με τον Εθνικοσοσιαλιστικό κίνδυνο. Ήδη υπήρχε το κατάλληλο ψυχολογικό κλίμα. Είχαν φροντίσει να το καλλιεργήσουν οι ίδιοι, μέσω των ψυχροπολεμικών κηρυγμάτων. Η φορτισμένη ατμόσφαιρα, ευνοούσε τα σχέδιά τους.

Δεν είναι λίγοι οι ιστορικοί που υποστήριξαν πως κάθε άλλο παρά σίγουρη ήταν η καταψήφιση της ένωσης με τη Γερμανία, απ' τον Αυστριακό λαό. Η είσοδός του σ' ένα μεγάλο Ράιχ θα του εξασφάλιζε αν μη τι άλλο, την εξάλειψη της αθλιότητάς του. Το μεσαιωνικό κληρικοφασιστικό καθεστώς της Αυστρίας τον είχε καταδικάσει σε πλήρη ένδεια. Τ' αυτιά του βομβαρδίζονταν απ' τα μαντάτα γύρω απ' την ευμάρεια πού 'χε εμπεδώσει στον Γερμανικό λαό το N.S.D.A.P. Θα μπορούσε τέλος να πηγαινόρχεται κατά βούληση σε μια απέραντη επικράτεια, αναζητώντας καλύτερη τύχη. Μ' άλλα λόγια ο Αυστριακός λαός διακατεχόταν απ' τα ίδια αισθήματα με τους λαούς των Γερμανικών κρατιδίων πριν τη συνένωσή τους. Έτσι κι αλλιώς δεν ήταν καθόλου βέβαιο ότι ο λαός θα καταψήφιζε τη συνένωση Αυστρίας - Γερμανίας.

Γεγονός όμως είναι πως το φασιστικό καθεστώς δεν εγγυόταν παρά άγρια νόθευση του λαϊκού φρονήματος. Το ότι στην κυβέρνηση του Σούσνιγκ μετείχαν και Ναζιστές, δε σήμαινε τίποτα. Τη δύναμη την είχαν οι ανεξέλεγκτοι απ' αυτούς, κατώτεροι αξιωματούχοι. Και του κράτους και του στρατού και της αστυνομίας. Μια σφαιρική κι αυστηρά αντικειμενική ανατομία όλων των στοιχείων του φακέλου, μας λέει ότι: Σ' ένα ανόθευτο Δημοψήφισμα, η διαφορά των «Ναι» απ' τα «Όχι» θα 'ταν ανεπαίσθητη.

Πράγματι! Όπως αναμενόταν απ' τους ενδιαφερόμενους, ο

Χίτλερ εξοργίστηκε. Έδωσε αμέσως εντολή να επιστρατευτεί το σύνολο των Ενόπλων Δυνάμεων. Σ' αυτό το σημείο ενεδρεύει και το πιο ηχηρό χαστούκι για όσους πλαστογραφούν ανενδοίαστα τόσα χρόνια την Ιστορία. Μας λένε εδώ και δεκαετίες τώρα, πως το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. προετοιμάζε πόλεμο απ' το 1933. Πως απ' τα 1936 οι Ναζί είχαν καταστρώσει σχέδια για την καταβρόχθιση κι αυτής της «Παναγίας» ακόμη. (Όχι φυσικά της Παναγίας Σουμελά, ούτε των Βλαχερνών). Πως ο Χίτλερ εποφθαλμιούσε τους «πάντες». Ασφαλώς όχι τους «Άγιους Πάντες». Τους άλλους... Να δεις πως τους λένε... πως τους λένε... Μέσα στους «πάντες» βέβαια, στην πιο περιοπτή θέση φιγουράριζε η Αυστρία.

Τα εξευρεθέντα μεταπολεμικά Γερμανικά Αρχεία όμως μας αποκαλύπτουν κάτι συγκλονιστικό: Όταν ο Χίτλερ έμαθε για το κάλπικο Δημοψήφισμα του Σούσνικ, κάλεσε τους αρχηγούς των τριών όπλων. Τους διέταξε να προωθήσουν τα στρατεύματα προς τα σύνορα της Αυστρίας. Αν δε ματαιωνόταν το Δημοψήφισμα – είχε προγραμματιστεί για τις 13 Μάρτη – θα εισβάλλαν στο Αυστριακό έδαφος. Έκπληξη!!! Οι αρχηγοί βρέθηκαν αντιμέτωποι μ' ένα απρόοπτο. Δεν υπήρχε σχέδιο εισβολής στην Αυστρία!!! Είχαν μόλις τρεις μέρες στη διάθεσή τους για να συντάξουν ένα πρόχειρο σχέδιο. Τα περιθώρια ήταν απελπιστικά περιορισμένα. Οι Κάιτελ, Γιόντλ, Μπεκ, Μπανστάιν, ρίχτηκαν σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να συντάξουν κάτι που να μοιάζει με σχεδιασμο έχταχτης δράσης.

Στις 2 π.μ. της 10ης Μάρτη, ο Χίτλερ απεύθυνε στις Ένοπλες Δυνάμεις την απόρρητη διαταγή αριθμός ένα (1). Τ' ωραίο είναι πως η διαταγή του εκδόθηκε πριν υπογράψει το σχετικό έγγραφο, δοσμένου πως δεν είχε ολοκληρωθεί η ολονύχτια κοπιαστική επεξεργασία των λεπτομερειών του. Το υπόγραψε στις 1.30 μ.μ.! Παρόλ' αυτά όμως «η οδηγία» του ξεκίνησε έτσι: «Αν τα πολιτικά μέσα κριθούν ανεπαρκή να σταματήσουν αυτήν την παραφροσύνη...».⁴⁴¹

Ο Χίτλερ που σχεδιάζει την «καταβρόχθιση της Ευρώπης», στερείται σχεδίου εισβολής στον πρώτο και κύριο στόχο του... Το αιμοβόρο τέρας που επιζητάει σχιζοφρενικά «τον πόλεμό του», δίνει προτεραιότητα στα «πολιτικά μέσα». Πότε; Τη στιγμή που η ενέργεια του Σούσνικ καταρρακώνει το γόητρο της Γερμανίας. Πολιτικά μέσα σημαίνουν διατήρηση του υπάρχοντος «Status quo». Δηλαδή ειρήνη.

Μπορεί ο Χίτλερ να επιζητούσε ομαλή λύση στο πρόβλημα. Δε συμφωνούσαν όμως οι Αγγλογάλλοι. Ενθαρρύνουν τον Σούσνικ να

441. Βλ. τις καταθέσεις Γιόντλ, Κάιτελ, στο «TRIALS OF WAR CRIMINALS», ό.π., Vol. VI. (E.N.C-102) σελ. 911 κ.ε. Ακόμα δες «DOCUMENTS ON GERMAN FOREIGN POLICY», 1918-1945, ό.π., σειρά D, Vol. VII σελ. 620-641, Papen: «MEMOIRS», σελ. 378 κ.ε.

δηλώσει πως η ημερομηνία του Δημοψήφισματος παραμένει αμετακίνητη. Στις 5.30 π.μ. της 11ης Μάρτη, Γερμανικά στρατεύματα ζώνουν τ' Αυστριακά σύνορα. Την ίδια ώρα πλήθη λαού έχουν ξεχυθεί στους δρόμους της Βιέννης. Μια λαοθάλασσα κραυγάζει ενάντια στη διχτατορία των Μικλας - Σούσνικ. Στις 10 π.μ. τα πάντα έχουν παραλύσει. Ο Σούσνικ ζητάει απ' τους αρχηγούς της αστυνομίας και του στρατού να επέμβουν. Αυτοί δηλώνουν αδυναμία να ελέγξουν την κατάσταση. Το σάπιο καθεστώς καταρρέει. Όλη τη μέρα ο λαός καταλαμβάνει δημόσια χτίρια. Στις 2 π.μ. της 12ης, ο Σούσνικ καλεί τον Σέις - Ίγκουαρτ. Του δηλώνει πως το Δημοψήφισμα αναβάλλεται. Ο Ίγκουαρτ του απαντάει πως αυτό δεν είν' αρκετό πλέον. Του ζητάει να παραιτηθεί και να τον χρίσει νέο Καγκελάριο. Ο τρομοκρατημένος Σούσνικ δέχεται, σε μια προσπάθεια να σώσει το τομάρι του. Μεταπολεμικά θα δικιολογήσει τη στάση του λέγοντας: «...Καθώς πήγαινα απ' το σπίτι μου στην Καγκελαρία αντικρυσά χιλιάδες έξαλλους διαδηλωτές να ουρλιάζουν: «Sieg Heil. Sieg Heil. Heil Hittler. Heil Hittler. Hang Shuschnigg. Hang Schuschnigg. Πανικοβλήθηκα. Δεν υπήρχε αστυνομία. Δεν υπήρχε κράτος».⁴⁴²

Στις 4 π.μ. της 12ης Μάρτη, ο Ίγκουαρτ «τηλεγραφούσε» ένα τηλεφωνικά υπαγορευμένο απ' τον Γκαίρινγκ κείμενο – έκκληση στον «Φύρερ». Μ' αυτό «ζητούσε» την αποστολή Γερμανικών στρατευμάτων στην Αυστρία, προκειμένου «να σώσουν τη χώρα απ' την αναρχία».⁴⁴³

Τα Γερμανικά στρατεύματα μπήκαν στη χώρα αμέσως. Όλες οι πηγές συμφωνούν πως ο Αυστριακός λαός τα υποδέχτηκε μ' ευμενή διάθεση ή τουλάχιστον όχι εχθρικά. Ο Χίτλερ μπήκε στην Αυστρία το μεσημέρι της ίδιας μέρας. Απ' όπου περνούσε, πόλη ή χωριό, οι κάτοικοι τον υποδέχονταν σαν εθνικό ελευθερωτή. Στη γενέτειρά του το Λιντς, η υποδοχή που του επιφυλάχτηκε άγγιξε τα όρια της παραφροσύνης. Μπορούμε να κατανοήσουμε λοιπόν τη συγκίνηση που 'δειξε όταν μπήκε στη Βιέννη, στις 14 Μάρτη. Στην πόλη πού 'ζησε τόσα χρόνια χωμένος στις αφιλόξενες σκιές της. Οι κάτοικοί της τον υποδέχτηκαν με υστερικό ενθουσιασμό. Ο Πάπεν αναφέρει πως τον είδε να δακρύζει, όταν ο Δήμαρχος του πρόσφερε τα κλειδιά της πόλης.⁴⁴⁴

Ο τρόπος που μεθοδεύτηκε το «Άνσλους», αιφνιδίασε τους

442. Βλ. Schuschnigg, ό.π., σελ. 50-51.

443. Βλ. Villy Frischaver: «THE RISE AND FALL OF HERMANN GÖRING», Boston 1951, σελ. 361.

444. Βλ. Papen, ό.π., σελ. 418.

Αγγλογάλλους. Οι υπολογισμοί τους κατάντησαν παρωχημένοι. Ο Χίτλερ δεν ανάτρεψε καμιά νόμιμη κυβέρνηση. Είχε μπει στην Αυστρία ύστερα από πρόσκληση της «επίσημης» Αυστριακής κυβέρνησης. Εξάλλου, φρόντιζε να ενημερώνει τις κυβερνήσεις τους με κάθε λεπτομέρεια, σ' όλες τις φάσεις του εγχειρήματος.⁴⁴⁵ Απ' ό,τι δείχνουν τα πράγματα οι Αγγλογάλλοι τον είχαν σπρώξει έντεχνα ν' ανακινήσει το Αυστριακό θέμα. Την ίδια στιγμή παρότρυναν και τον Σούσνικ να φανεί αδιάλλαχτος. Έλπιζαν σε δυναμική αναμέτρηση Γερμανίας - Αυστρίας. Έτσι εξηγείται κι η βεβαιότητα του Χίτλερ πως κανείς δε θα επέμβει στη διένεξη. Βεβαιότητα που εξέπληξε τον Μανστάιν, ο οποίος μας μεταδίνει και την πληροφορία.⁴⁴⁶ Μόνο η Αγγλία διατύπωσε μια ανεπαίσθητη διαμαρτυρία.⁴⁴⁷

Στις 16 Μάρτη η κυβέρνηση Ίνκουαρτ ανακοινώνει πως θα θεωρούσε «τιμή για την Αυστρία» το να γίνει δεχτή σαν Επαρχία του Γ' Ράιχ!⁴⁴⁸ Καθόριζε δε τη διεξαγωγή Δημοψηφίσματος για τις 10 τ' Απρίλη. Ο Αυστριακός λαός θα καλείτο ν' αποφασίσει «ελεύθερα» υπέρ ή κατά του «Ανσλους». Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το Δημοψήφισμα του Ίνκουαρτ θα 'ταν το ίδιο ανελεύθερο με του Σούσνικ. Ωστόσο η πλειοψηφία των μελετητών δέχεται ένα αναμφισβήτητο γεγονός. Ότι δηλαδή μεγάλα τμήματα του Αυστριακού λαού θα υπερψήφιζαν τη συνένωση.⁴⁴⁹ Στον Εθνικοσοσιαλισμό έβλεπαν - αν

445. Βλ. «THE MEMOIRS OF ERNST VON WEIZSACKER». London, 1951, σελ. 162.

446. Αναφέρεται απ' τον Howard Watson Abruster, στο «TREASON'S PEACE», σελ. 99. New York, 1952.

447. Για μια παρουσίαση του Βρετανικού παρασκήνιου πριν την έκδοση της πλατωνικής, όσο κι ανώδυνης για τον Χίτλερ ανακοίνωσης, βλ. Sir Winston S. Churchill: «THE SECOND WORLD WAR». London, 1948-1953. Vol. II σελ. 69 κ.ε.

448. Ο Σέους Ίνκουαρτ πέταξε στο Λιντς, το απόγευμα της 12ης, συνοδευόμενος απ' τον Χίμπερ. Εκεί, καμαρώνοντας σαν γύφτικο σκεπάρνι, ανακοίνωσε ότι το άρθρο 88 της Συνθήκης του Σαιν Ζερμαίν, που ανακήρυττε την ανεξαρτησία της Αυστρίας, δεν υφίστατο πια. Αλλά ο Χίτλερ ήθελε πολύ περισσότερα. Γύρευε την άμεση ανακήρυξη ολοκληρωτικού Άνσλους. Προς τούτο, διέταξε τον υφυπουργό εξωτερικών Βίλχελμ Στούκκαρτ, να συντάξει ένα εσπευσμένο σχέδιο. Τούτο ήταν έτοιμο στις 13 Μάρτη. Ο Σέους Ίνκουαρτ, το ανακοίνωσε την ίδια μέρα. Η Αυστρία γινόταν Γερμανική επαρχία. Υπέρτατος «Φύρερ» της, ο Χίτλερ. Αργότερα ο Ίνκουαρτ θα θυμάται με συγκίνηση τα δάκρυα που θόλωσαν τα μάτια του Χίτλερ, στο άκουσμα των παραπάνω. Βλ. σχετικά Wheeler - Bennett, ό.π., σελ. 488. κ.ε.

449. Στις κατηγορίες του ξένου Τύπου, ότι η Γερμανία κήρυξε το «Άνσλους» χωρίς να περιμένει το αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος, ο Χίτλερ απαντά: «... Μερικές ξένες εφημερίδες, μας κατηγορήσαν ότι δεν περιμέναμε το Δημοψήφισμα επειδή φοβόμασταν το αποτέλεσμα. Τους απαντάω πως ψεύδονται και θα ψεύδονται ακόμα και μετά θάνατο. Στη ζωή μου γνώρισα πολλή στοργή απ' το λαό μου. Αλλά όταν πέρασα τα πρώην

μη τι άλλο - τη συντριβή της μισητής κληρικοφασιστικής διχτατορίας. Ο Shirer παραδέχεται πως τ' αποτέλεσμα ενός τίμιου Δημοψηφίσματος θα 'ταν κατά το μάλλον ή κατά το ήττον ισοψηφία.⁴⁵⁰

Τελικά προηγήθηκε το Γερμανικό Δημοψήφισμα. Στις 18 του Μάρτη το 99,8% των Γερμανών που κατέβηκαν στις κάλπες, αποδέχτηκε τη συνένωση. Στο Αυστριακό Δημοψήφισμα, το ανακοινωθέν ποσοστό ήταν σαφώς πέρα από κάθε αίσθηση σοβαρότητας, δηλαδή 99%!!!

Η Αυστρία διαιρέθηκε σε *gaue* (= επαρχίες - περιοχές). Κύριο μέλημα του Χίτλερ ήταν η συντριβή του Καθολικισμού. Χιλιάδες Εκκλησίες γκρεμίστηκαν. Τα υπάρχοντά τους κατασχέθηκαν. Κατασχέθηκαν επίσης κι οι περιουσίες των ηγητόρων της Καθολικής Εκκλησίας. Δεν εξαιρέθηκε ούτε το ανάχτορο του Καρδινάλιου Ίννιτσερ.⁴⁵¹

Δύο ήταν οι σημαντικές ανακατατάξεις που επέφερε το «Άνσλους».

α) Η Τσεχοσλοβακία βρέθηκε εχτεθειμένη ως προς τη Γερμανία, από τρία επίκαιρα σημεία.

β) Η Αυστρία ήταν ο κεντρικός εμπορικός - συγκοινωνιακός κόμβος, από και προς την Κεντρική Ευρώπη. Τώρα αυτός ο καίριος κόμβος κατεχόταν απ' τη Γερμανία. Τούτο το γεγονός σήμαινε στραγγάλισμα για το Γαλλικό εξαγωγικό εμπόριο. Ήταν στο χέρι του Χίτλερ να του κόψει όλες τις προσπάθειες προς την ανατολική Ευρώπη.

Αυστριακά σύνορα, βρέθηκαν ενώπιον ενός χείμαρρου λατρείας, που όμοιά της ποτέ δε θα μπορούσα να φανταστώ. Ο Αυστριακός λαός, γνωρίζει πως ήρθαμε σαν ελευθερωτές κι όχι σαν τύραννοι. Ύστερ' από τόση αγάπη, κατάλαβα πως το αποτέλεσμα του Δημοψηφίσματος, ήταν προκαθορισμένο. Γι' αυτό το λόγο προχώρησα στο «Άνσλους». Για το λόγο του Χίτλερ - εκφωνήθηκε στην Καινξβέργη - βλ. «HITLER'S WORDS». ed. Gordon W. Prange, Washington, 1940. σελ. 371-372.

450. Βλ. Shirer, ό.π., σελ. 520.

451. Βλ. Whitney R. Harris: «TYRANNY ON TRIAL-THE EVIDENCE AT NÜRBERG», II ed. σελ. 24-26. Dallas 1958. Την ίδια τύχη είχαν κι οι πλούσιοι Εβραίοι. Ολωνών οι περιουσίες κατασχέθηκαν. Ο Εβραίος αιματοπότης «Βαρώνος» Λούις «ντε» Ρότσχιλντ, εξαγόρασε τη φυγή του στην Αμερική, παραδίνοντας τα χαλoubουργία του, στα συναυτεριστικές βάσεις κινούμενα εργοστάσια «Χέρμαν Γκαϊρίνγκ». Βλ. Eugen Kogon: «DER S.S. STAAT UND DAS SYSTEM DER DEUTSCHEN KONZENTRATIONSLAGER». München 1946, σελ. 145-147. Εξάλλου ο W.G. Larue, διαπίστωσε, μ' επιτόπια έρευνα στ' Αρχεία του Δημαρχείου της Βιέννης, ότι απ' τους 180.000 Εβραίους της πόλης, οι 140.000 μπόρεσαν να την εγκαταλείψουν ως τα τέλη του 1939. Μια τρανταχτή δηλαδή απόδειξη, πως η λεγόμενη «Τελική Λύση» υπήρξε το αρνητικό προϊόν μιας σειράς διακριτικών αλληλουχιών, που συγκροούνται διαρκούντος του πολέμου. (Βλ. σχετικά στο ανάλογο υπερόγραφο - προάρτημα, στο τέλος της εργασίας μας). Βλ. W.G. Larue: «LE PROPHÈTE HITLER». Paris, 1954, σελ. 88.

Συνεπώς η μια ώρα αρχύτερα συντριβή του Γ' Ράιχ ήταν θέμα ζωής ή θανάτου για τη Γαλλία. Η Βρετανία θα 'χε κάθε λόγο να χαιρείται σε κάποια διαφορετική περίπτωση. Αλλά οι υπεύθυνοι της βλέπουν πως το πλήγμα που δέχτηκε η Γαλλία, δεν ήταν παρά το προοίμιο. Προοίμιο επικινδυνών για την ισορροπία της Αυτοκρατορίας εξελίξεων. Συμμερίζονται λοιπόν τη Γαλλική αδημονία. Πρέπει να σπρωχτεί ο Χίτλερ σ' επίθεση ενάντια στην Τσεχοσλοβακία. Όσο το δυνατό συντομότερα. Λίγο μετά την Αγγλική νότα διαμαρτυρίας, ο Τσάμπερλαιν δηλώνει στη Βουλή των Κοινοτήτων στις 17 του Μάρτη: «Βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα τετελεσμένο γεγονός. Τίποτα δεν μπορεί ν' ανατρέψει τη διαμορφωθείσα στην Αυστρία κατάσταση».⁴⁵² Η δήλωσή του αποβλέπει στο να εμπεδώσει στη συνείδηση του Χίτλερ την αίσθηση ότι τίποτα πια δεν του απαγορεύεται. Στις 19 του Μάρτη, απορρίπτει περικφρονητικά μια Σοβιετική έκκληση για σύναψη συμμαχίας, που θ' απέτρεπε Γερμανική επίθεση στην Τσεχοσλοβακία.⁴⁵³ Τονίζει μάλιστα κατηγορηματικά πως η Αγγλία δεν έχει λόγο να εμπλακεί σ' έναν πόλεμο Γερμανίας - Τσεχοσλοβακίας.⁴⁵⁴

Η σφαιρική όσο κι εξαντλητική ανάλυση, τόσο της σιωπής της Γαλλίας για το «'Ανσλους», όσο και των παραπάνω δηλώσεων του Τσάμπερλαιν, αποδειχνει ένα πράγμα. Ότι οι Αγγλογάλλοι παραλύουν από τρόμο, στην ιδέα ότι μπορεί να μην επιτεθεί στην Τσεχοσλοβακία ο Χίτλερ. Θέλουν να πιστεύουν ότι ο Στάλιν δε θα μείνει αδιάφορος σε μια τέτοια δυσμενή για την Ε.Σ.Σ.Δ. περίπτωση... Άλλωστε έχουν εργαστεί πολύ πάνω σ' αυτήν την προοπτική. Το αντίτιμο που ζήτησαν απ' τον Χίτλερ για τη σιωπή τους στην κατάληψη της Ρηνανίας και της Αυστρίας, ήταν η διακοπή των εμπορικών του σχέσεων με την Ε.Σ.Σ.Δ. Έτσι και μεγαλύτερες Γερμανικές παραγγελίες εξασφάλισαν και την παραπλάνηση ως προς τα κίνητρα της ανοχής τους, του Χίτλερ πέτυχαν. Μα το βασικότερο ήταν πως πέτυχαν τη γιγάντωση της ψυχρότητας μεταξύ Γερμανίας - Ε.Σ.Σ.Δ.

Η μεγαλοφυΐα του Στάλιν έχει συλλάβει το όλο πλέγμα των Αγγλογαλλικών δολοπλοκιών. Προτιμάει το δρόμο της ανιχνευτικής σιωπής μετά τη Ρηνανία.⁴⁵⁵ Μετά το «'Ανσλους» όμως δεν μπορεί να μείνει αδρανής. Η Τσεχοσλοβακία έχει μια πολύ αναπτυγμένη

452. Βλ. «DOCUMENTS ON BRITISH FOREIGN POLICY», 1919-1939. London, H.M. Stationery office 1947, vol. 9, σελ. 34-39.

453. Βλ. I. Maisky: «DRAMA OF MÜNCHEN», London, 1968, σελ. 24.

454. Βλ. «DOCUMENTS ON BRITISH», ό.π., Vol. 9, σελ. 40-43.

455. Για μια ενημέρωση στη μεσοπολεμική εξωτερική πολιτική της Ε.Σ.Σ.Δ., βλ. G. Gathorne-Hardy: «BRET HISTORY OF INTERNATIONAL AFFAIRS». London, 1948, II ed.

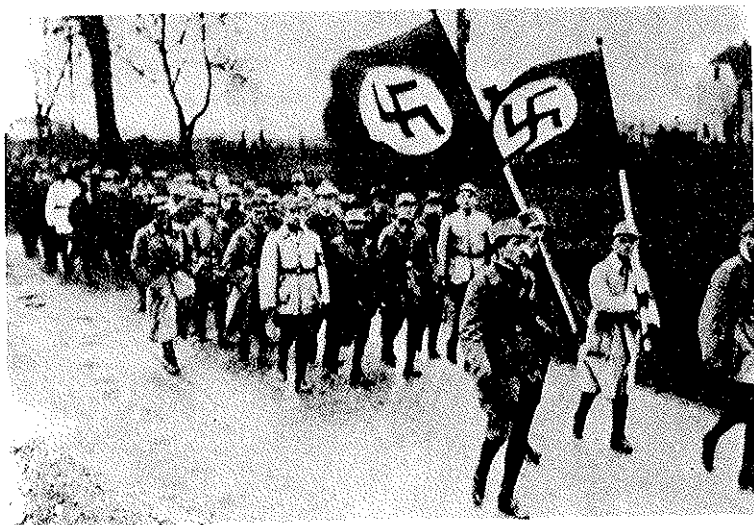
Ο Χίτλερ, ο Λουντενντόρφ και άλλοι αξιωματούχοι το 1923 στο Μόναχο.

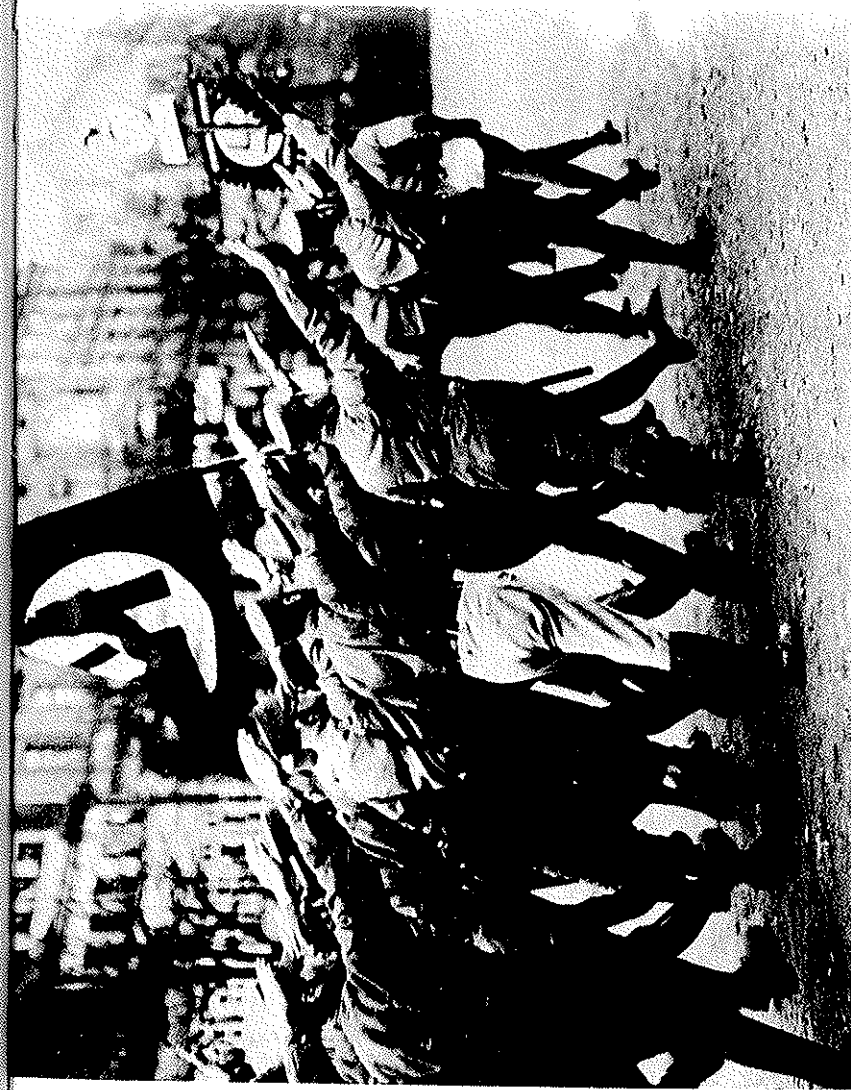
Ομάδα Ες-Ες στο Μόναχο το 1923.

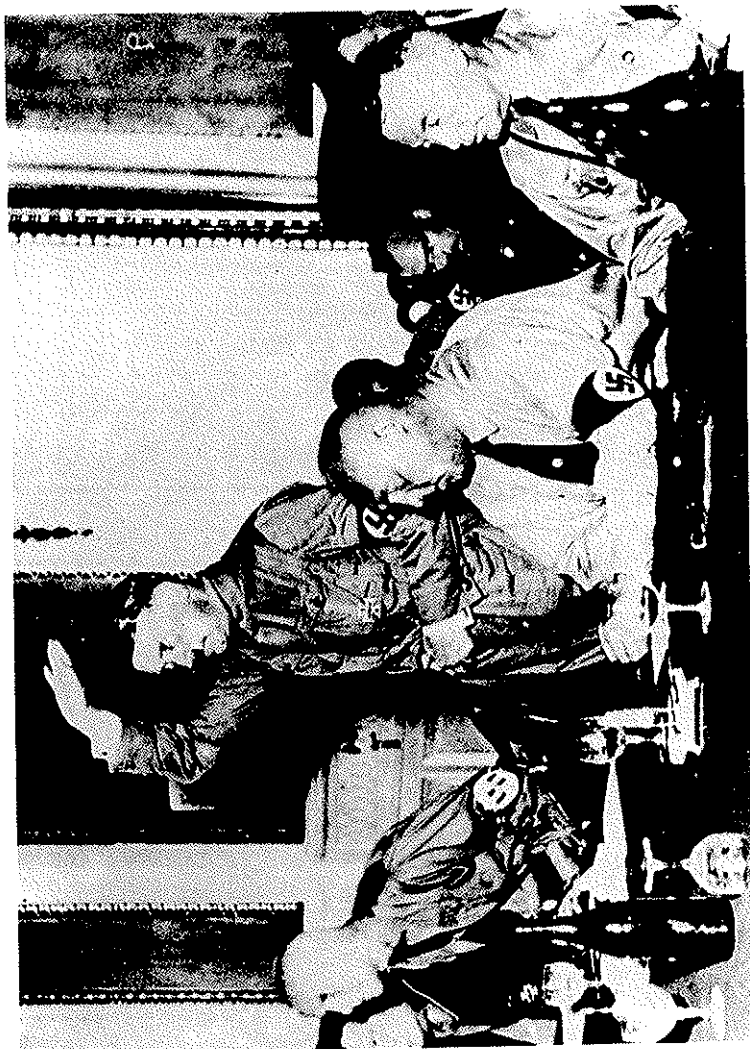
Ο Χίτλερ και ο Στράιχερ (δεξιά του) παρακολουθούν την παρέλαση γερμανών στρατιωτών την Ημέρα της Γερμανίας στη Νυρεμβέργη το 1923.

Μέλη των Ες-Ες προχωρούν προς το Μόναχο, πριν το Κίνημα του 1923.

Παρέλαση των Σ.Α. στο Μαρβούσβαγκ το 1931.

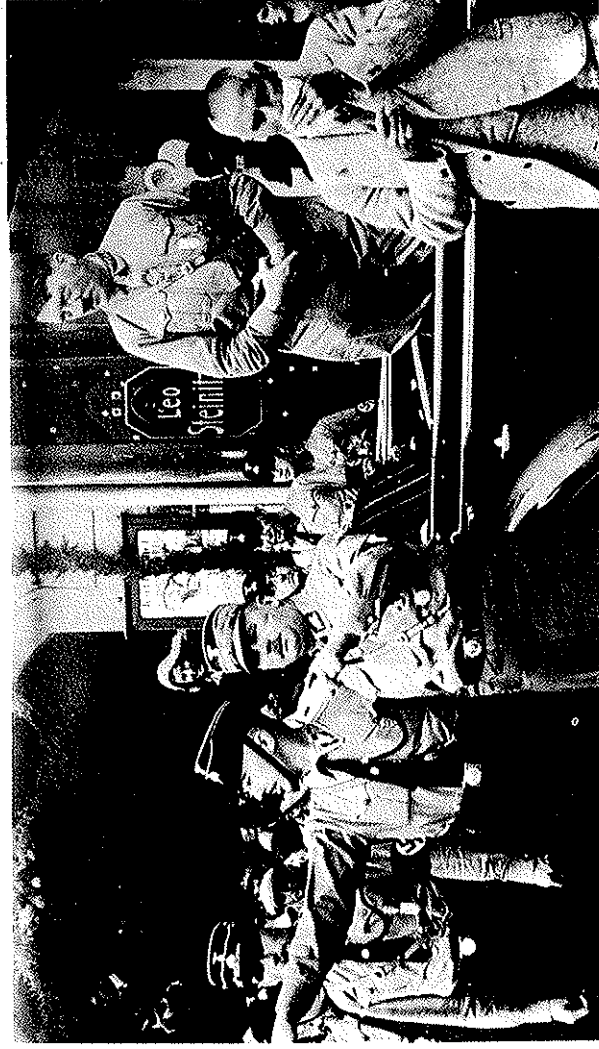
Βερολίνο 1932. Ο Χίτλερ προ των πυλών της εξουσίας ασκέπτεται με τους κυριότερους συνεργάτες του στο ξενοδοχείο Καίζερχοφ. Διακρίνονται επίσης οι Γκαϊρινγκ, Φρικ, Γκαϊμπελς, Φρανκ.

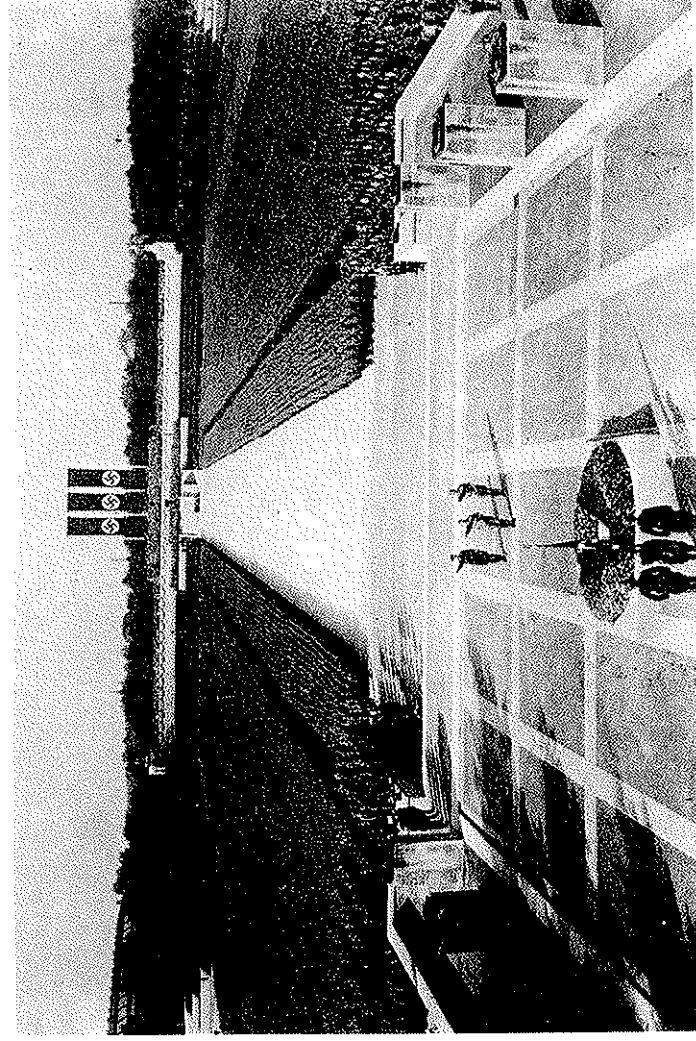
Ο Χίτλερ στη Νυρεμβέργη το Σεπτέμβριο του 1923. Προσέξετε τη στολή του Γερμανού στρατιώτη του Συντάγματος της Ανατολικής Αφρικής, πίσω του.

Ο Χίτλερ επιθεωρεί τα ναζιστικά εμβλήματα πριν την ετήσια εκδήλωση του N.S.D.P. το 1934 στη Νυρεμβέργη.

Ο Χίτλερ με τους Εζς, Χίμλερ, Στράιχερ στην Γκέρα το 1931.

Ο Χίτλερ, ο Χίμλερ και ο Λούτσε την Ημέρα του Κόμματος το 1934.

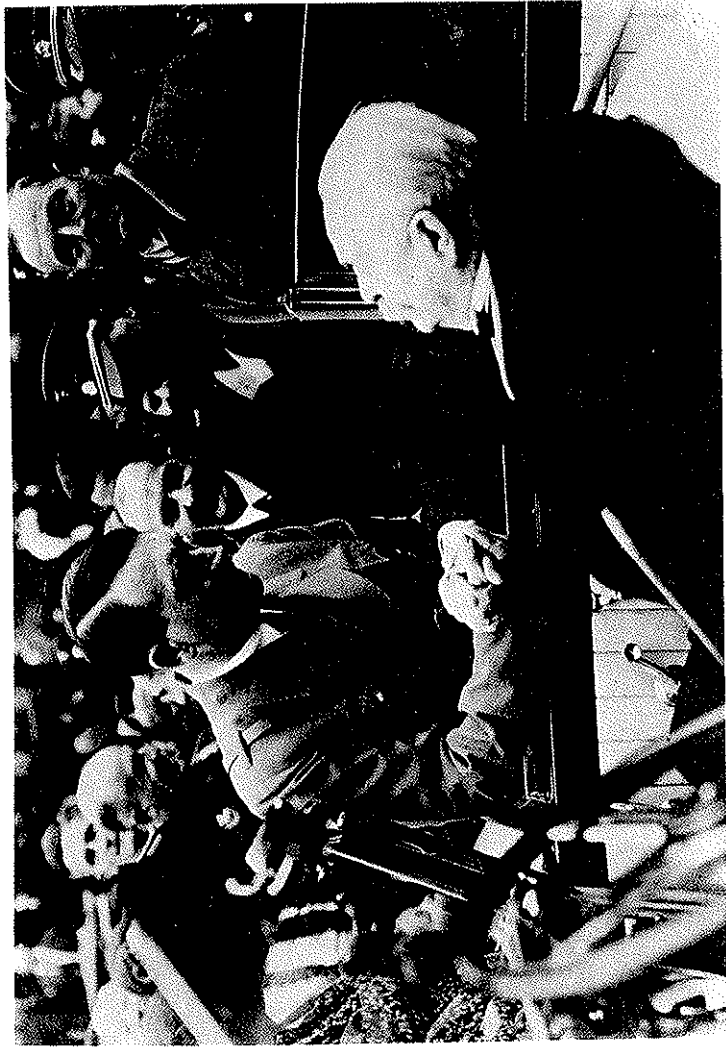
Ο Χίτλερ απαγγέλει το λόγο του μπροστά σε 60.000 νέους την Ημέρα του Κόμματος το 1934.

Ελαφρα τανκ αντικες, παρελαύνουν μπροστά από τον Φύρερ την Ημέρα του Κόμματος το 1934.

Ο Χίτλερ υποδεχόμενος χαιρετά τον Πρόεδρό του στην Όπερα του Βερολίνου το 1934.

Ο Χίτλερ χαιρετά θερμά τον Λίτμαν, βετεράνο στρατηγό, στην 85η επαιτίο των γενεθλίων του.

Ο Φύρερ στα 1935. Διακρίνονται οι Γκαίμπελς, Μπλόμπερκ, Έσς, Φορτς κ.ά.

Χίτλερ και ο Σεπ Ντίτριχ διοικητής του στρατοπέδου Λάιμπσταντντ επιθεωρούν τους συγκεντρωμένους το 1935.

Γυναίκες αγρότισσες πηγαίνουν τα δώρα τους στον Φύρερ στην 46η επαιτήριο των γεννεθλίων του το 1935.

Ο Χίτλερ και ένας εργάτης σκάβουν τις πρώτες φτιαριές στην έναρξη της κατασκευής του αυτοκινητόδρομου της Φρανκφούρτης το 1935.

Ο Χίτλερ επισκέπτεται το εργοστάσιο του πρώτου αυτοκινητόδρομου στην Φρανκφούρτη τον Σεπτέμβριο του 1935.

Ο Χίτλερ και η Ολυμπιακή Επιτροπή μπαίνουν στο στάδιο του Βερολίνου για την εναρκτήρια τελετή το 1936.

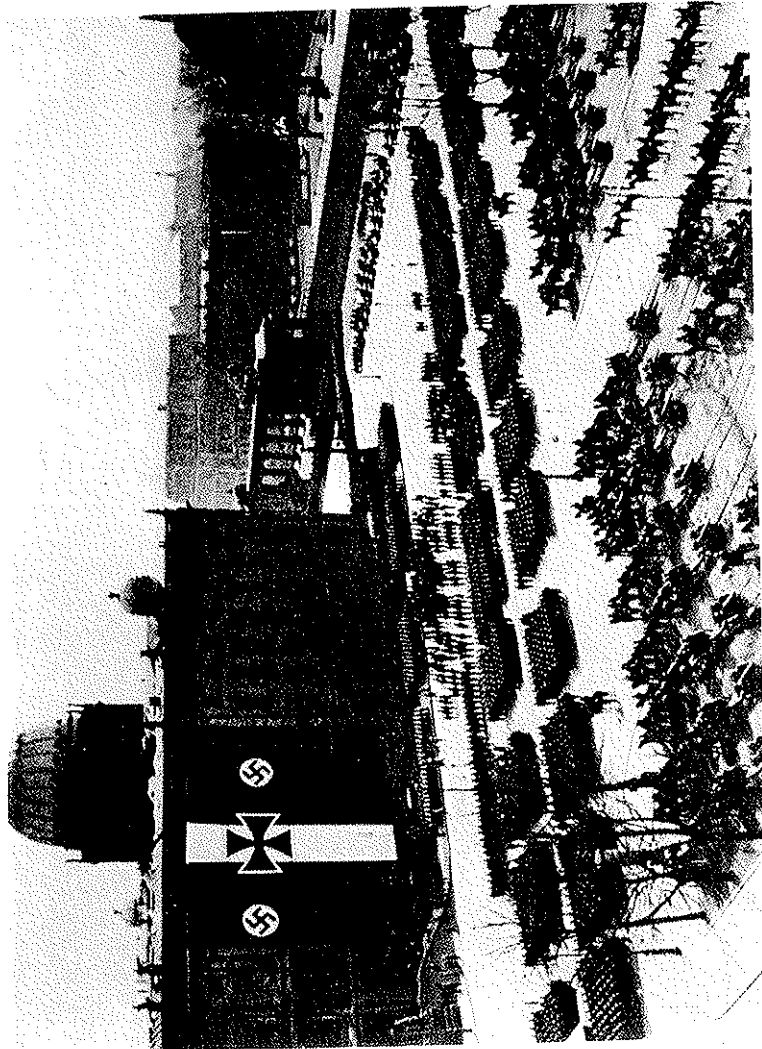
Ο Χίτλερ συναντά Άγγλους αθλητές και Αθλήτριες στην Καγγελαρία πριν την Ολυμπιάδα του 1936.

Ο Πρίγκιπας Παύλος της Γιουγκοσλαβίας και η γυναίκα του συναντούν τον Χίτλερ το 1939 πριν τον πόλεμο.

Ο Χίτλερ φεύγει από το μνημόσυνο του Βασιλέα Γεωργίου Ε', στην εκκλησία του Αγίου Γεωργίου στο Βερολίνο το 1936.

Ο Χίτλερ καταγγέλει με πανηγυρικό τρόπο τη Συνθήκη των Βερσαλλιών.

βιομηχανία. Βιομηχανία που τρέφεται σε μεγάλο βαθμό απ' τις Σοβιετικές πρώτες ύλες. Ναι μεν γνωρίζει πως η Ε.Σ.Σ.Δ. δεν υπάρχει περίπτωση να βγει ηττημένη από μια σύρραξη μ' οποιονδήποτε. Η υπεροπλία της απέναντι στις άλλες Ευρωπαϊκές δυνάμεις είναι τρομαχτική.⁴⁵⁶ Ωστόσο, πέρα απ' τα καθαρώς πραχτικά της συμφέροντα σε μια ανεξάρτητη Τσεχοσλοβακία, η Ε.Σ.Σ.Δ. νιώθει υποχρεωμένη να επέμβει κι από ηθικά κίνητρα. Το Σοβιετικό καθεστώς δεν έχει ακόμα εκφυλιστεί. Οι διεθνιστικές ροπές στο Κ.Κ.Σ.Ε. βρίσκονται σε πλήρη άνθηση. Οι ηγέτες του κατατρύχονται απ' την ιδέα πως αποτελούν τους φυσικούς προστάτες του Διεθνούς Προλεταριάτου.

Στο βωμό τούτης της διεθνιστικής συνέπειας, ο Στάλιν θυσιάζει προσωρινά τα εντελώς πραχτικά συμφέροντα της Ε.Σ.Σ.Δ. Συμφέροντα που βοούν υπέρ της έκρηξης ενός Παγκόσμιου Πολέμου... Ο Στάλιν προτιμά να συγκρουστεί μ' αυτά τα συμφέροντα, προκειμένου να προστατέψει το λαό της Τσεχοσλοβακίας. Όταν λίγο αργότερα θ' αποδειχτεί το μέγεθος της κυνικότητας των Αγγλογάλλων, τότε η σιδερένια του γροθιά θα πέσει αμείλικτη. Πρώτα θ' αποκοιμίσει τον Χίτλερ με μια συμμαχία. Κατόπιν θα στρέψει κι αυτόν και τους Αγγλογάλλους ενάντια ...αλλήλων. Κι όταν θα 'χει σιγουρευτεί για τη χωρίς γυρισμό εμπλοκή τους, θ' αναγκάσει τον Χίτλερ με χίλια προσχήματα, να επιτεθεί στην Ε.Σ.Σ.Δ. Και ...εγένετο το εν τρίτον της γης Κομμουνιστικών...

Στις 20 τ' Απρίλη ο Υπουργός Εξωτερικών της Ε.Σ.Σ.Δ. Λιτβίνωφ, απευθύνεται στους Τσεχοσλοβάκους. Η Ε.Σ.Σ.Δ. είν' έτοιμη να παράσχει οποιαδήποτε εγγύηση των συνόρων τους. Φτάνει να της ζητηθεί κάτι τέτοιο. Ταυτόχρονα προειδοποιεί το σάπιο στρατιωτικό καθεστώς που 'χε εγκαθιδρύσει ο καραβανάς Πιλτσούντσκι στην Πολωνία. Μην τυχόν και προσπαθήσει να εκμεταλλευτεί την όποια σύγχυση, προκειμένου να σφετεριστεί Τσεχοσλοβάκικα εδάφη. Η Ε.Σ.Σ.Δ. θα τσάκιζε αλύπητα παρόμοια απόπειρα. Στις 22 ο Πρόεδρος του Ανωτάτου Σοβιέτ Μ.Ι. Καλίνιν, κάνει νέα έκκληση στον Πρόεδρο της Τσεχοσλοβακίας, Μπένες. Ο τελευταίος διστάζει να υπογράψει συμμαχία με την Ε.Σ.Σ.Δ. Φοβάται μήπως προκαλέσει την οργή του Χίτλερ. Οι Αγγλογάλλοι τους οποίους συμβουλευέται, υποδαυλίζουν τους φόβους του. Παράλληλα τον διαβεβαιώνουν πως δεν έχει να φοβηθεί τίποτα. Έχει αυτούς στο πλευρό του.

456. Πάμπολλοι είν' οι Δυτικοί εμπειρογνώμονες και τότε και τώρα, που συμφωνούν πως η Ε.Σ.Σ.Δ. του Μεσοπολέμου ήταν όντως η πρώτη βιομηχανική δύναμη της Ευρώπης. Βλ. π.χ. R. Namie: «FIVE POINTS OF VIEW ABOUT RUSSIAN INDUSTRY». Paris 1937 - London 1937. E.M. Brown: «STUDIES ABOUT THE FINANCIAL OFFER OF SHOFCHOZ TO U.S.S.R.'S INDUSTRY». London, 1938.

Αλλά τι γύρευε ο Χίτλερ απ' την Τσεχοσλοβακία; Απλά την επιστροφή της Σουδητίας. Ειν' αλήθεια πως η Σουδητία δεν ανήκε στη Γερμανία, αλλά στην Αυστρία.⁴⁵⁷ Απ' αυτήν αφαιρέθηκε στα 1919. Τώρα όμως η Αυστρία ήταν Επαρχία του Ράιχ. Εξάλλου τα 3.000.000 Σουδητών ήταν καθαρόαιμοι Γερμανοί. Η κυβέρνηση της Πράγας τους είχε παραχωρήσει ειδικά προνόμια. Δεν κατάφερε όμως να σβήσει τον διακαή τους πόθο για συνένωσή τους με τη Γερμανία. Όταν το N.S.D.A.P. ανέλαβε την εξουσία, οι αντανakλάσεις του εξαλλου Εθνικισμού του δεν τους άφησαν ανεπηρέαστους. Στην περιοχή τους αναπτύχθηκε ένα τεράστιο Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα. Ηγέτης του, ένας καθηγητής της σωματικής αγωγής. Ο Κούραντ Χενλάιν. Απ' το 1935 κι ύστερα οι Γερμανοί της Σουδητίας είχαν επιδοθεί σ' έναν παντοειδή αγώνα, προκειμένου ν' αποκτήσουν την ανεξαρτησία τους. Στα τέλη του 1936, ο αγώνας τους έχει διαμορφωθεί σ' ένα πολύ συγκεκριμένο αίτημα. Όχι απλή ανεξαρτησία, αλλά συνένωση. Η κυβέρνηση της Πράγας απάντησε με μια σειρά μέτρων καταστολής του Κινήματός τους.

Κατά συνέπεια υπήρχε έντονο πρόβλημα μεταξύ Γερμανίας - Τσεχοσλοβακίας. Πρόβλημα που δε δημιουργήθηκε απ' το «άρρωστο μυαλό» του Χίτλερ. Θα 'ταν παράλογο, αν η κυβέρνηση του Ράιχ δεν ήταν ένας ευαίσθητος δέκτης των εκκλήσεων 3.000.000 Γερμανών. Αυτό όμως δε σημαίνει πως ο Χίτλερ δεν ήταν διατεθειμένος να τα βρει με τη Τσεχοσλοβακία, μέσω απευθείας έντιμων διαπραγματεύσεων. Τα πράγματα περιπλέχτηκαν επικίνδυνα, όταν οι Αγγλογάλλοι αποφάσισαν να ποντάρουν στο χαρτί - Σουδητία. Βιάζονταν να περιπλέξουν τον Χίτλερ σε μια επιθετική ενέργεια. Γι' αυτό και ριξαν το βάρος τους να πείσουν την Τσεχοσλοβακία να κρατήσει αδιάλλακτη στάση. Τρέμανε μήπως μια μακρόχρονη περίοδος νηνεμίας έσπρωχνε την Πράγα να τα βρει με τον Χίτλερ. Έτρεμαν ακόμα μπας κι ο Μπένες υπογράψει κάποιο στρατιωτικό Σύμφωνο με τον Στάλιν. Μια τέτοια πράξη θ' αποθάρρυνε τον Χίτλερ να επιτεθεί... Επιστράτευσαν λοιπόν ό,τι όπλο διέθετε τ' οπλοστάσιό τους για ν' αναγκάσουν την Πράγα ν' αποδεχτεί το νοσηρό σενάριο που 'πλασαν. Το θέμα ήταν να

457. Η Τσεχοσλοβακία, ήταν ένα μάλλον θνησιγενές δημιούργημα - θνησιγενές για τις τότε υπάρχουσες «σταθερές» - της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Βασικός της πυρήνας, ήταν το παλιό Βασίλειο της Βοημίας. Στο κράτος που δημιουργήθηκε, υπήρχαν 7.000.000 Τσέχοι, 4.000.000 Σλοβάκοι, 3.000.000 Γερμανοί, 1.000.000 Ούγγροι και 500.000 Ρουθηνίοι. Τον κύριο λόγο, τον είχαν οι Τσέχοι. Οι Σλοβάκοι κι οι Σουδήτες, δημιουργούσαν συνέχεια προβλήματα, απαιτώντας την πλήρη αυτονομία τους. Είναι γεγονός πως οι Τσέχοι καταπάτησαν τη συνθήκη του Πίττσμπουργκ, με την οποία υποχρεώνονταν να δώσουν στους Σλοβάκους το δικαίωμα της αυτοκυβέρνησης. Σαν αντιστάθμισμα έχριζαν κατά καιρούς διάφορους Σλοβάκους, σαν υπουργούς.

καταφέρουν τον Χίτλερ να πιστέψει πως η χορήγηση ενός είδους αυτονομίας στους Σουδήτες, θα 'ταν το μεγάλο του έπαθλο. Πρώτα όμως θα δημιουργούσαν ένταση γύρω απ' τ' όλο ζήτημα. Έτσι η Τσεχοσλοβακία θα γλιτώνε απ' την «αναπόφευκτη» Γερμανική επίθεση. Ο Μπένες, δεν είχε παρά να δώσει τη συγκατάθεσή του. Εξάλλου οι Αγγλογάλλοι τού 'διναν αφειδώς υποσχέσεις, πως δε θα επέτρεπαν στον Χίτλερ να διανοηθεί πολεμική ενέργεια.

Τα παραπάνω αποτελούν τη μόνη θεμιτή εξήγηση των «περιεργων» γεγονότων που ακολούθησαν. Στις 3 του Μάη 1938, ο Υπουργός Εξωτερικών της Αγγλίας «Λόρδος» Χάλιφαξ, επιδίνει δημόσια ένα διάβημα διαμαρτυρίας στην Πράγα. Μ' αυτό ζητούσε απ' την Τσεχοσλοβακία να πάψει να καταπιέζει τους Γερμανούς της Σουδητίας.⁴⁵⁸ Στις 7 του Μάη οι πρεσβευτές της Αγγλίας και της Γαλλίας στην Πράγα, προβαίνουν σε κοινό διάβημα προς την Τσεχοσλοβακική κυβέρνηση. Απαιτούσαν σεβασμό στα δικαιώματα των Σουδητών. Την παρακινούσαν δε, να φτάσει στο έσχατο όριο παραχωρήσεων, για χάρη της ειρήνης.⁴⁵⁹ Το πρωτοφανές για την αισχρότητά του διάβημα, έγινε σε μια ανύποπτη και για τους Γερμανούς ακόμα στιγμή. Δεν είχαν θέσει θέμα Σουδητίας επίσημα. Βρίσκονταν επαναπαυμένοι στην απόλαυση των χυμών του «Άνσλους». ⁴⁶⁰ Λίγες μέρες πριν, ο Χίτλερ είχε κρίσει Υπουργό των Εξωτερικών τον Ρίμπεντροπ, σαν δείγμα καλής θέλησης προς τη Βρετανία. Οι απροσδόκητες αυτές ενέργειες πυροδότησαν ξαφνικά την ατμόσφαιρα. Στις 13 Μάη ο αρχηγός των Γερμανών Σουδητών Χενλάιν, επισκέφεται το Λονδίνο. Οι Βρετανοί του υπόσχονται θερμή συμπαράσταση.

Η νέα απρόοπτη εξέλιξη ενεργοποιεί και τις Η.Π.Α. Η κυβέρνησή τους καταλαβαίνει το τι επιδιώκουν οι Βρετανοί. Γνωρίζει όμως πως ο πόλεμος που επιζητούν θα εξελιχτεί σίγουρα σε καίριο γι αυτούς πλήγμα. Αρκεί οι Η.Π.Α. να παίξουν σωστά τον ρόλο τους. Το πράγμα καταλήγει σε συνεννόηση Αγγλογάλλων - Η.Π.Α. Κοινή προσπάθεια, είτε για να επιτευχτεί πόλεμος Γερμανίας - Ε.Σ.Σ.Δ., είτε για «νόμιμη»

458. Βλ. το τηλεγράφημα του νέου Γερμανού πρεσβευτή στο Λονδίνο Χέρμπερτ «φον» Ντίρκσεν στην κυβέρνηση του Ράιχ, με το οποίο την ενημερώνει για το γεγονός, στο έργο του Jane Macleond: «NEVILLE CHAMBERLAIN». London, 1963, σελ. 61-62.

459. Βλ. «DOCUMENTS AND MATERIALS RELATING TO THE EVE OF THE SECOND WORLD WAR», 1937-1939. Moscow: Foreign Language Publishing House, 1948. Vol. II σελ. 135-136.

460. Και βέβαια στα καταληφθέντα Γερμανικά έγγραφα γίνεται μνεία διαφόρων σχεδιασμών της ηγεσίας του N.S.D.A.P., γύρω απ' το Σουδητικό πρόβλημα. Αρκεί όμως μια απλή ματιά, για να καταλάβουμε πως οι γύρω απ' το θέμα συζητήσεις, έχουν την υφή αναγκαστικής ρουτίνας.

εξολόθρευση του Γ' Ράιχ, απ' αυτούς. Οι Η.Π.Α. ελπίζουν πως η κρίση μ' όποια μορφή κι αν πάρει, θα βοηθήσει στην ανεξαρτητοποίηση των Βρετανικών αποικιών. Μ' αυτόν τον τρόπο το Αμερικάνικο κεφάλαιο θα πετύχει να διεισδύσει στις απέραντες αγορές τους.⁴⁶¹ Στις 14 του Μάη λοιπόν ο πρέσβης των Η.Π.Α. στο Βερολίνο Χιού Ουίλσον, επισκέφεται τον Διευθυντή του Υπουργείου Εξωτερικών, Βάϊτσαϊκερ. Στην τελική κοινή τους ανακοίνωση ανέφεραν πως συζήτησαν το Σουδητικό πρόβλημα...⁴⁶²

Όλ' αυτά ανήκουν αναμφίβολα στη σφαίρα του παράλογου. Και βέβαια χρωστούν την ύπαρξή τους στ' ασφυκτικό ψυχροπολεμικό κλίμα της εποχής. Η Αγγλία, η Γαλλία κι οι Η.Π.Α., ενδιαφέρονται για τα Γερμανικά συμφέροντα, περισσότερο απ' τη Γερμανία!!! Ανακινούν ένα θέμα που ο Χίτλερ εντάσσει την επίλυσή του σ' ένα αόριστα απώτερο μέλλον. Η εικόνα του παράλογου ξεπερνά κάθε όριο στις 18 Μάη. Τότε, κατάπληχτος ο Γερμανικός λαός πληροφορείται, πως η Τσεχοσλοβακία κήρυξε γενική επιστράτευση. Προβαλλόμενη αιτιολογία; Πρόληψη κι επιτυχής αντιμετώπιση τυχόν Γερμανικής επίθεσης. Ήταν η ψυχραιμία του Χίτλερ που απέτρεψε την έκρηξη του πολέμου το καλοκαίρι του 1938. Κι ηλίθιος να 'ταν, θα καταλάβαινε πως βρίσκεται μπροστά σε προβοκάτσια. Ήταν τόσο χοντροκομμένο το στήσιμο της όλης ιστορίας, ώστε δεν άφηνε περιθώρια για ταλαντεύσεις. Κάποιοι ποντάριζαν στον παρορμητικό χαρακτήρα του Ν.Σ.Δ.Α.Ρ.... Στις 19, διατάζει τον Κάιτελ να διερευνήσει τις δυνατότητες άμυνας σε περίπτωση Αγγλογαλλικής επίθεσης. Το Γενικό Επιτελείο δε βρίσκει τίποτ' άλλο να παρουσιάσει στον Χίτλερ, απ' το έγγραφο Μπλόμπεργκ. Στις 20 συγκαλείται κάποια σύσκεψη της πολιτικοστρα-

461. Μόνο έτσι αιτιολογείται κι ο αποκάλυπτος «φιλοναζισμός» των τριών κυριότερων πρεσβευτών των Η.Π.Α. στην Ευρώπη. Του Joseph Kennedy, (πατέρας του John) στο Λονδίνο, του William Ballitt στο Παρίσι και του Willson, στο Βερολίνο, βλ. I. Maisky, ό.π., σελ. 71-72.

462. Απ' τα μέσα του 1937 ήδη, δρούσε ένας αριστοκρατικός κύκλος συνωμοτών, ο οποίος πρόδινε συστηματικά στους Δυτικούς όλα τα στρατιωτικά μυστικά της Γερμανίας. Μέλη του, οι εκφραστές της πιο σάπιας ολιγαρχίας. Κυρίαρχα πρόσωπα στον εν λόγω κύκλο, ήταν οι εξής: Ο μοναρχικός πρώην δήμαρχος της Λειψίας Γκαίντελερ, ο πρώην υπουργός εσωτερικών της Πρωσίας Πόπιτς, ο Σαχτ, ο «κόμης» Μόλτκε, ο «κόμης» Μπέρνστορφ, ο «Βαρόνος» Γκούτενμπεργκ, ο πάστορας Μπουχαίφερ κ.ά. Ο τελευταίος θεωρούσε τον Χίτλερ σαν τον «αντίχρηστο» της «Αποκάλυψης» και τόνιζε, πως η δολοφονία του αποτελούσε χριστιανικό καθήκον!! Και γιατί όχι; Χίλια εννιακόσια πενήντα περίπου χρόνια Χριστιανισμού, μας έχουν εξοικιώσει με τις... «θεόπνευστες» ομαδικές ή μη, δολοφονίες. Άλλωστε οι ίδιοι οι δημιουργοί του Χριστιανικού μύθου, δεν ήταν τίποτ' άλλο, από κοινοί δολοφόνοι της πιο μαύρης Ρωμαϊκής αριστοκρατίας. Βλ. σχετικά, Νίκος Βεργίδης: «ΝΕΡΩΝ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΟΣ: Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ». Αθήνα, 1985.

τιωτικής ηγεσίας. Κύριος ομιλητής ο Χίτλερ. Η Γερμανία βρίσκεται αντιμέτωπη με μια αδιευκρίνιστη συνωμοσία. Αν αποδειχτεί πως οι Δυτικοί ετοιμάζουν απρόκλητη επίθεση, μόνο μια στρατιωτική λύση ενδείκνυται. Η άμεση κι ολοκληρωτική συντριβή της Τσεχοσλοβακίας. Αλλά προς το παρόν αυτή η λύση κρίνεται απαράδεκτη. Πρέπει να επιδειχτεί ψυχραιμία. Επίσης, χρειάζεται να κερδηθεί χρόνος. Όλα τα γεγονότα προειδοποιούν πως η Γερμανία ενδέχεται ν' αντιμετωπίσει τις πιο απρόβλεπτες καταστάσεις.

Ξαφνικά όμως το ύφος των τριών τελευταίων παραγράφων αλλάζει θεαματικά. Την απαισιοδοξία διαδέχεται μια φαινομενικά αδικιολόγητη αισιοδοξία. Η Βέρμαχτ είναι σε θέση να συντρίψει τον Τσέχικο στρατό. Η Γαλλία δεν πρόκειται να κουνηθεί. Αυτό είναι 100% σίγουρο. Ωστόσο ο «Φύρερ» φρονεί, πως η Γερμανία πρέπει να μείνει μακριά απ' οποιαδήποτε πολεμική εμπλοκή. Αν συνεχιστούν οι προκλήσεις της Πράγας, τ' αποτελεσματικότερο όπλο αντιμετώπισής της, θα 'ναι ο οικονομικός αποκλεισμός της Τσεχοσλοβακίας.⁴⁶³

Η αιτία για τούτη την ξαφνική μεταστροφή του Χίτλερ δεν πρέπει ν' αναζητηθεί στον κυκλοθυμικό του χαρακτήρα, αλλά στο περιεχόμενο μιας σειράς τηλεγραφημάτων που αντάλλαξε ο Ρίμπεντροπ με τον πρεσβευτή στην Πράγα, απ' το μεσημέρι ως τ' απόγευμα της 20ης Μάη. Απ' αυτά τα τηλεγραφήματα διασώθηκε το πρώτο. Ο Γερμανός πρεσβευτής μετέφερε ένα ερώτημα, για λογαριασμό της Τσέχικης κυβέρνησης. «Υφίσταται συγκέντρωση Γερμανικών στρατευμάτων στα σύνορα των δυο κρατών;» Το ερώτημα ήταν πολύ «πονηρά» διατυπωμένο. «Η κυβέρνηση του Ράιχ είχε παντελή άγνοια στο θέμα. Γιατί θα 'πρεπε να συγκεντρώσει στρατεύματα στα Τσέχικα σύνορα;»⁴⁶⁴

Ύστερ' από τούτη την απάντηση – εκφυγή του Χίτλερ, είναι φανερό τι διαδραματίστηκε στο παρασκήνιο. Η Τσέχικη κυβέρνηση ενημέρωσε αυτοστιγμεί το Λονδίνο και το Παρίσι. Οι Αγγλογάλλοι κατάλαβαν πως ο Χίτλερ ξεγλίστρησε έντεχνα απ' την παγίδα. Δεν έχασε την αυτοκυριαρχία του. Κατά συνέπεια δεν επρόκειτο να επιτεθεί. Αμέσως προχώρησαν στην έτοιμη εναλλακτική λύση. Οι πρεσβευτές τους στην Πράγα, πληροφορήσαν τον Γερμανό ομολόγό τους πως ισχύει η πρότερη θέση των κυβερνήσεών τους. Για πλήρη δηλαδή ουδετερότητά τους. Οι Γερμανός πρέσβης τηλεγράφησε αμέσως την ειδήση στον Ρίμπεντροπ. Επιτέλους ο Χίτλερ κρατούσε στα χέρια του την ποθητή διαβεβαίωση που γύρευε. Έτσι εξηγείται κι ο υπερποπτικός ενθουσιασμός των τριών τελευταίων παραγράφων της

463. Βλ. «CONSPIRACY AND AGGRESSION», ό.π., Vol. 8, σελ. 386-390.

464. Ό.π., Vol. 8, σελ. 412.

ομιλίας του. Την επόμενη μέρα 21 του Μάη, παραχώρησε εσπευσμένη συνέντευξη στους ξένους ανταποκριτές του Βερολίνου. Το Γ' Ράιχ δεν έχει ανάγκη κανέναν πόλεμο. Απέδειξε έμπραχτα ότι έχει τις δυνατότητες να μεγαλουργήσει ειρηνικά. Ο πόλεμος αναζωογονεί πρόσκαιρα τους σαπισμένους Εθνικούς Οργανισμούς. Η Γερμανία όμως είναι υγιέστατος Οργανισμός. Πάντως καλά θα κάνουν οι Σιωνιστικοί και μη πολεμοχαρείς χρηματιστηριακοί κύκλοι, να το σκεφτούν δυο φορές πριν προκαλέσουν ένα νέο καταστροφικό πόλεμο. Η Γερμανία δε θα τους επιτρέψει να κερδοσκοπήσουν ατιμώρητα πάνω στο πτώμα της Ευρώπης. (Σαφέστατος υπαινιγμός κατά των κεφαλαιούχων των Η.Π.Α., που θησαύρισαν στον πρώτο πόλεμο, πουλώντας όπλα και στους μεν και στους δε).

Οι παραπάνω λόγοι του Χίτλερ στοιχειοθετούσαν έναν σιδερένιο βρόγχο στο λαιμό του Γαλλικού κεφαλαίου. Ο «παράφρονας» δεν είχε σκοπό να χύσει έστω και μια σταγόνα Γερμανικό αίμα. Την ίδια ασφυξία ένιωθε και το Αγγλικό κεφάλαιο. Κι αυτό επιδίωκε τον πόλεμο, προκειμένου να βουλώσει όπως – όπως τις ρωγμές στην αυτοκρατορία. Παράλληλα συμεριζόταν απόλυτα την οικονομική αγωνία των Γάλλων. Οι Βρετανικές επενδύσεις στη γηραιά ήπειρο δεν ήταν καθόλου ευκαταφρόνητες. Είπαμε όμως. Δεν είχαν την πραχτική δυνατότητα να κηρύξουν απροκάλυπτο πόλεμο στον επικίνδυνο αντίπαλο. Οι Η.Π.Α. εποφθαλμιούσαν τις αποικίες και των δυο τους. Συνεπώς θά' μεναν ευνοϊκά προς τον Χίτλερ – λόγω της κατακραυγής απ' τ' άδικο χτύπημά του – ουδέτερες. Η Ε.Σ.Σ.Δ. το ίδιο.

Αλλά ο μεγαλύτερος κίνδυνος ενέδρευε στο εσωτερικό τους. Είδαμε πως το Γ.Κ.Κ. ματαιώσε στα 1934 τη σχεδιαζόμενη κατά της Γερμανίας Γαλλική επίθεση. Μια απροσχημάτιστη επίθεση στο Γ' Ράιχ, θ' απελευθέρωνε σίγουρα γιγάντιες λαϊκές κεντρόφυγες δυνάμεις. Δυνάμεις, που ελόχευαν στη σκιά της «κοινωνικής» σήψης. Τ' αποτελέσματα σε μια τέτοια περίπτωση θα' ταν απρόβλεπτα. Το πρόβλημα ήταν ένα. Εκείνος «πού' πρεπε» να επιτεθεί ήταν ο Χίτλερ. Οπωσδήποτε τα χρονικά περιθώρια στένευαν απειλητικά. Η απώλεια του καιριού εμπορικού κόμβου της Αυστρίας, είχε περιπλέξει αφάνταστα τα πράγματα. Το ίδιο κι η ουδετερότητα του Βελγίου. Ήδη οι πρώτες Γερμανικές επενδύσεις στη μέχρι «χτες» Γαλλοκρατούμενη αγορά του Βελγίου, είχαν αρχίσει. Η Σκανδιναβική αγορά μπορούσε να χαθεί απ' ώρα σ' ώρα. Τα φιλοναζιστικά Κόμματα βρίσκονταν προ των πυλών της εξουσίας. Και σαν να μην έφταναν όλ' αυτά, μια αποκρουστική υποψία αρχίζει να σκιάζει τον Αγγλογαλλικό ορίζοντα. «Ο Χίτλερ έλυσε εποικοδομητικά για το Γ' Ράιχ τα βασικά του εσωτερικά κι εξωτερικά προβλήματα. Εφόσον απόχτησε σημαντικά οικονομικά

ερείσματα στην Κεντρική Ευρώπη. Εφόσον για την ίδια περιοχή ενδιαφέρεται ζωηρά κι η Ε.Σ.Σ.Δ. Εφόσον στο Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. υπάρχουν δηλωμένοι Σοβιετόφιλοι σαν τους Γκαίμπελς - Ερς. Εφόσον ο Χίτλερ εμμένει στην ειρηνική προώθηση - διευθέτηση. Εφόσον κι η Ε.Σ.Σ.Δ. χρειάζεται την ειρήνη για να δημιουργήσει. Τι θα γίνει λοιπόν αν μια ωραία πρωία τα βρουν Χίτλερ - Στάλιν; Απλά κάτι τέτοιο θα σήμαινε και το τέλος τους σαν ιμπεριαλιστικές δυνάμεις». Επομένως πρέπει να βιαστούν. Οι Μακιαβελλικοί «φωστήρες» - δούλοι του μεγάλου εξαγωγικού κεφαλαίου της Αγγλίας και της Γαλλίας, βρίσκουν τη «λύση». Θα προσφέρουν τη Σουδητία στη Γερμανία, στα πλαίσια του γενικότερου σχεδίου. Σαν δήθεν αντάλλαγμα θα ζητήσουν απ' τον Χίτλερ, να σκληρύνει την αντισοβιετική του στάση. Έτσι και θα τον εξαπατήσουν πιο εύκολα, και την πιθανή προσέγγιση Γερμανίας - Ε.Σ.Σ.Δ. θ' αποτρέψουν.

Οι παραπάνω υπολογισμοί σπρώχνουν τον Τσάμπερλαιν να συναντήσει τον Ναζιστή ηγέτη στο Μπερχτεσγκάντεν. Η συνάντηση των δυο αντρών γίνεται στις 15 Σεπτέμβρη του 1938. Είχαν περάσει τρεις περίπου μήνες, με τον Χίτλερ και το Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. να σφυρηλατούν «απερίσπαστοι» το εξωτερικό οικονομικό τους οικοδόμημα. Τα Αγγλογαλλικά μαγειρεία παραπληροφόρησης, έκαναν τ' αδύνατα δυνατά, ώστε να συντηρούν στην επικαιρότητα την τεχνητή αντιναζιστική ένταση. Τ' αποτελέσματά ήταν ένα ολοστρόγγυλο μηδενικό. Και το κυριότερο, ο Χίτλερ έδειχνε τάσεις απαγγίστρωσης απ' τα «συμφωνηθέντα». (Απ' τις νεφελώδεις δηλαδή συμφωνίες που του επέτρεψαν την προσάρτηση της Ρηνανίας και της Αυστρίας). Εξάλλου κάθε μέρα που περνούσε δυνάμωνε όλο και περισσότερο το Ράιχ. Οι δευτερογενείς διπλωματικές επαφές αποδείχνονταν άκαρπες. Ο Χίτλερ γνωρίζοντας μέσω της συσσωρευμένης Γερμανικής εμπειρίας περί τίνος πρόκειται, χρονοτριβούσε επίτηδες. Έλπιζε πως με το πέρασμα του χρόνου θα εδραιώνε διεθνώς το δοσμένο της Γερμανικής διόγκωσης. Εν πάση περιπτώσει η επιθυμία του Τσάμπερλαιν να τον επισκεφτεί, δημιούργησε μεγάλο πονοκέφαλο στον Χίτλερ. Ήταν βέβαιο πως κάτι σκάρωναν οι Βρετανοί.⁴⁶⁵ Υποδέχτηκε τον Βρετανό Πρωθυπουργό περνώντας αμέσως στην επίθεση. Ποιοί υποκινούν την κυβέρνηση της Πράγας σ' όλα τα τελευταία αντιγερμανικά της διαβήματα; Τι παιχνιδι παίζεται σε βάρος του Ράιχ; Όλοι γνωρίζουν πως η Σουδητία αποτελεί τμήμα της Γερμανίας. Κι όμως η Γερμανία προτιμάει την ειρηνική κατανόηση

465. Ο Sir Lewis B. Namier, θέλει τον Χίτλερ ν' ανακράζει όταν έλαβε γνώση του αιτήματος Τσάμπερλαιν: «Κόντευα να πάθω συγκοπή απ' την έκπληξη». Βλ. «DIPLOMATIC PRELUDE, 1938-1939». London, 1948, σελ. 35.

απ' τη βία. Ε, λοιπόν, ας μάθουν όλοι ότι αργά ή γρήγορα η Σουδητία θα ενταχτεί στη φυσική της κοίτη, τη Γερμανία. Η τέτοια φραστική επίθεση του Χίτλερ απασκοπούσε στο να μετριάσει τον τόνο των όποιων απαιτήσεων του Τσάμπερλαιν. Ήταν κοντολογής η άμυνά του στην απειλή «πού 'πρεπε» να προσκομίζει ο Τσάμπερλαιν.

Αλλά τι ειδους απειλή κουβάλαγε ο Τσάμπερλαιν; Ο Χίτλερ μπορεί να φανταζόταν ό,τι ήθελε. Το μυαλό του όμως δεν πήγαινε στ' ό,τι αυτή ακριβώς η απειλή που διαισθανόταν ενυπήρχε στα εκάστοτε «ηττοπαθή δώρα» των Βρετανών και των Γάλλων. Ο Τσάμπερλαιν λοιπόν, ποντάρει για μια στιγμή στον παρορμητισμό του Χίτλερ και του Γ' Ράιχ γενικότερα. Γι αυτό κι απαντάει στο ξέσπασμα του συνομιλητή του με μια ερωτηματική παρατήρηση - παρότρυνση: «Αν ο Φύρερ έχει καταλήξει στην αμετάκλητη απόφαση να επιτεθεί στην Τσεχοσλοβακία, τότε γιατί αποδέχτηκε την επίσκεψή μου»;⁴⁶⁶

Ο Τσάμπερλαιν θα πρέπει να νόμιζε ότι απέναντί του βρίσκονται αφελείς κι ηλίθιοι. Το σύνδρομο της Βρετανικής «παντογνωσίας» τον έκανε να πιστεύει πως ακούσε μια απλή φραστική πρόκληση, για να κάνει τον Χίτλερ ανίκανο να γυρίσει πίσω. Νόμιζε πως ο εγωισμός του «Φύρερ» καθορίζει τις τύχες ενός έθνους!!! Ότι αν έπειθε τον «Φύρερ» πως οι Αγγλογάλλοι νόμιζαν ότι θα επιτεθεί από στιγμή σε στιγμή, εκείνος θα επετίθετο για να μη θιγεί ο εγωισμός του και δείξει ανίσχυρος!!! Πώς αλλιώς να εξηγήσουμε την παρατήρησή του, τη στιγμή που ο Χίτλερ δεν έχει θέσει καν θέμα Γερμανικής επίθεσης; Και βέβαια οι τύχες της Γερμανίας δεν εξαρτιόνταν απ' τον εγωισμό του «Φύρερ» της. Ο τελευταίος υπογραμμίζει στον Βρετανό Πρωθυπουργό μερικές σκληρές για κείνον αλήθειες. Η Γερμανία ποτέ δε διανοήθηκε να επιτεθεί σ' άλλη χώρα. Πολύ περισσότερο ποτέ δεν απειλήσε την Τσεχοσλοβακία. Το μόνο της αίτημα ήταν να δοθεί στο λαό της Σουδητίας το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Ο Τσάμπερλαιν έδειξε να ενθουσιάζεται, μας πληροφορεί ο διερμηνέας του Χίτλερ Σμιτ.⁴⁶⁷ Και γιατί όχι; Κρατούσε την απόδειξη που 'θελε. Το Σουδητικό θέμα συγκεντρώνει με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο το κύριο ενδιαφέρον της Γερμανίας. Ο ίδιος ανέλαβε να δυναμώσει την τεχνητή ένταση, επιστρέφοντας στο Λονδίνο. Ανακοίνωσε μ' έντονη έμφαση ότι μάλλον η ειρήνη είχε σωθεί. «Ο Χερ Χίτλερ έδειξε αρκετά λογικός άνθρωπος». Ολόκληρος ο Τύπος του Λονδίνου φρόντισε να δώσει στο ταξίδι του

466. Βλ. Keith Feiling: «THE LIFE OF NEVILLE CHAMBERLAIN», London, 1946, σελ. 336-368.

467. Βλ. Paul Schmidt: «HITLER'S INTERPRETER», New York, 1964, σελ. 965-266.

διαστάσεις «ηρωικής θυσίας» για χάρη της κινδυνεύουσας ειρήνης.⁴⁶⁸

Μια άξια προσεχτικής μελέτης σχιζοφρενική ψύχωση υπέρ της ειρήνης, καλύπτει όλη τη Βρετανία. Κανείς δεν έκανε τον κόπο - ή δεν είχε τη ψυχραιμία - να σκεφτεί κάποια απλά πράγματα. Από ποιόν απειλείτο η ειρήνη; Απ' τον Χίτλερ; Γιατί; Ο Χίτλερ δεν ήταν αυτός που 'χε προτείνει επανειλημμένα καταστροφή των βαρέων επιθετικών όπλων; Ο Χίτλερ δεν προειδοποιούσε ότι ένας πόλεμος θα 'ταν η ταφόπετρα του Ευρωπαϊκού πολιτισμού; Απειλήσε ποτέ η Γερμανία την Τσεχοσλοβακία με εισβολή; Ποιός επιστρατεύτηκε στα καλά καθούμενα; Η Γερμανία ή η Τσεχοσλοβακία; Υπήρχε το προηγούμενο της προσάρτησης Αυστρίας και Ρηνανίας. Μα οι κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Αγγλίας δεν είχαν νομιμοποιήσει με προκλητικά επίμονο τρόπο και τις δυο περιπτώσεις; Κανείς δεν ασχολήθηκε, ούτε τότε, ούτε και τώρα μ' αυτά τ' απλά ερωτήματα. Κανείς δε θέλησε ν' αντιμετωπίσει τ' αμείλιχτα ψυχρά γεγονότα. Όπως π.χ. το γεγονός της επίσκεψης μιας Βρετανικής αντιπροσωπείας μ' επικεφαλής της τον Ράνσιμαν στη Σουδητία. Η επίσκεψη γίνεται την ίδια μέρα που ο Τσάμπερλαιν συναντάει τον Χίτλερ!!! Το αντικείμενο της «παράδοξης» αυτής επίσκεψης τηλεγραφείται απ' τον Χενλάιν στο Βερολίνο. Ο Ράνσιμαν άκουσε με προσοχή τα αιτήματα των Σουδητών και τους συμβούλεψε να εντείνουν τον αγώνα ως την τελική τους δικαίωση!...

Στις 17 Σεπτέμβρη η Γαλλία - ύστερ' απ' την ...«ενημέρωσή» της απ' τον Τσάμπερλαιν - εκδίδει σχετική με το θέμα ανακοίνωση. «Η ειρήνη πρέπει να σωθεί». «Η αυτοδιάθεση αποτελεί ιερό δικαίωμα κάθε λαού». «Ιερότητα» όσο αφορά τους Σουδήτες, προκειμένου να πιστέψει ο Χίτλερ ότι αν επιτεθεί θ' αντιμετωπίσει την κατανόηση της Γαλλίας. Όχι όμως και για τους Αλγερινούς ή τους Βιετναμέζους, των οποίων το αίμα ρουφά ηδονικά η Γαλλική ολιγαρχία. Αστική ηθική βλέπετε...⁴⁶⁹

Στις 18-21 Σεπτέμβρη μια κοινή Αγγλογαλλική αντιπροσωπεία επισκέφτεται την Πράγα. Σύμφωνα με μεταγενέστερη μαρτυρία του Μάζαρυκ - υιού, η Πράγα βρέθηκε μπροστά σ' έναν ωμό εκβιασμό. Προτιμούν οι Τσέχοι αντί να χάσουν το 20% της επικρατείας τους -

468. Ακόμα κι ο «Εθνικός ποιητής» - μια... μετρίότητα και μισή - της Αγγλίας, Τζων Μαίσφελαντ, κάθισε κι έγραψε ένα ποίημα με τίτλο: «Νέβιλ Τσάμπερλαιν». Σ' αυτό, υμνούσε με τις πιο γλοιώδεις φράσεις του πλέον χυδαίου «Οξφορδιανού» λεξιλογίου της Αγγλικής μπουρζουαζίας, τον ύπουλο τούτον νεκροθάφτη της ειρήνης. Βλ. Feiling, ό.π., σελ. 370 κ.ε.

469. Για τη Γαλλική εκδοχή των προ του Μονάχου διαβουλεύσεων της Γαλλικής και της Αγγλικής κυβέρνησης, βλ. «LE LIVRE JAUNE FRANÇAIS. DOCUMENTS DIPLOMATIQUES, 1938-1939», Paris: Ministère des Affaires Étrangères, 1955.

δηλαδή τη Σουδητία – να σβήσουν απ' το χάρτη; Αν δε δέχονταν να παραχωρήσουν τη Σουδητία, τότε η Αγγλία κι η Γαλλία θα μείνουν απαθείς θεατές της συντριβής τους απ' τον Χίτλερ. Φως φανάρι πως η αστική λογική των Τσέχων κυβερνώντων δεν τους άφηνε περιθώρια εκλογής. Γιατί αν διαπνέονταν απ' άλλη ηθική, θά' πρεπε ν' απαντήσουν στους «κ.κ.» Αγγλογάλλους να πάνε να πνιγούνε. Ή, αν το σήκωνε το πετσί τους, να πάνε να κάνουν κάτι άλλο πολύ πιο ...υγιεινό κι ευχάριστο.

Την επόμενη κιόλας μέρα (!) απ' την κατάφαση των Τσέχων, ο Τσάμπερλαιν καταφτάνει αεροπορικά στη Γερμανική πόλη Γκόντεσπεργκ. Μετά τις καθιερωμένες αβρότητες ο Άγγλος μπήκε στο ψητό. Η Αγγλία κι η Γαλλία βρίσκουν απόλυτα δικιολογημένες τις απαιτήσεις της Γερμανίας στο Σουδητικό πρόβλημα. Γι αυτό κι αποφάσισαν να της παραχωρήσουν τη Σουδητία χωρίς Δημοψήφισμα!!... Όπως σημειώνει ο πανταχού παρών Σμιτ, ο Χίτλερ αναπήδησε κατάπληχτος: «Δηλαδή αν κατάλαβα καλά, οι κυβερνήσεις της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Τσεχοσλοβακίας, συμφώνησαν να παραχωρήσουν τη Σουδητία στη Γερμανία;». «Βεβαίως», απάντησε ο Τσάμπερλαιν.⁴⁷⁰ Μεσολάβησε σιγή για λίγα λεπτά. Τη διέκοψε ο Χίτλερ. Τι θα γινόταν αν η Τσεχοσλοβακία καταστρεφόταν ολότελα απ' τη Γερμανία, ρώτησε. Ο Βρετανός Πρωθυπουργός αρκέστηκε σε μια ήρεμη δήλωση, ότι έλπιζε να μην έφταναν τα πράγματα ως εκεί. Η απάντηση στην ανιχνευτική του ερώτηση, τον έβαλε σε σκέψεις.⁴⁷¹ Είναι φανερό πως το ένστιχτό του τον προειδοποιούσε. Όλ' αυτά ήταν πολύ παράλογα για να 'ναι αληθινά. Κι όμως. Είτε η ανθρώπινη αδυναμία του για τον ανέξοδο θρίαμβο, είτε η ίδια η δυναμική που πρέσβευε το καθεστώς του, τον τραβούσαν απ' το μανίκι προς το «πεπρωμένο». Το «πεπρωμένο» που του 'χε επιφυλάξει η Χριστιανογενής «διαλεχτική» συνέπεια...

Όλα πήγαιναν κατ' ευχήν για τους Αγγλογάλλους. Όλα; Όχι ακριβώς. Οι κοινωνιολογικές διεργασίες και ζυμώσεις γεννοβολούν άπειρες δυνατότητες. Το σχέδιό τους κόντεψε να τιναχτεί στον αέρα απόναν απρόσμενο παράγοντα. Μια ολιγαρχική συνωμοσία κατά της ζωής του Χίτλερ. Πρωτεργάτες της οι στρατηγοί Χάλντερ, Βιτολέμπεν, καθώς κι οι Σαχτ, Γκιζέβιους, Κορντ. Οι παραπάνω είχαν προσεταιριστεί κι αρκετούς κατώτερους αξιωματικούς στη συνωμοσία τους, παλαιοφουδαρχικής - Πρωσικής κυρίως, καταγωγής. Ύστερα από διαβουλεύσεις μηνών, αποφάσισαν να χτυπήσουν. Στα 1946 ο Χάλντερ θα καταθέσει, πως σχεδίαζαν να καταλάβουν την Καγκελαρία και τα

470. Βλ. Schmidt, ό.π., σελ. 280.

471. Ό.π., σελ. 281.

Βασικότερα κυβερνητικά χτίρια. Στόχος η σύλληψη του Χίτλερ και των ηγετικών στελεχών του N.S.D.A.P. Θα τους παρέπεμπαν αμέσως σ' έχταχο στρατοδικείο με την κατηγορία της Εσχάτης Προδοσίας. Η ενέργειά τους θα ελάμβανε χώρα στις 28 του Σεπτέμβρη 1938. Ο Χάλντερ κι οι συνεργάτες του επικυρώνουν τα λεγόμενά τους, επικαλούμενοι τη μαρτυρία της τότε κυβέρνησης – Τσάμπερλαιν. Την είχαν ειδοποιήσει για το εγχείρημά τους μέσω ειδικού απεσταλμένου. (Στα πιο πριν είχαμε επισημάνει πως οι ξεδοντιασμένοι Γερμανοί ολιγαρχικοί, διατηρούσαν μόνιμη προδοτική επαφή με το Λονδίνο). Τελικά το χτύπημα ματαιώθηκε με τον πλέον άδοξο τρόπο. Την ίδια ακριβώς μέρα που 'χαν προγραμματίσει να κινηθούν, στις 28 Σεπτέμβρη, συνέβη τ' απροσδόκητο γι αυτούς γεγονός. Ο Τσάμπερλαιν ανάγγελλε στη Βουλή των Κοινοτήτων τη συμφωνηθείσα στο πόδι Διάσκεψη του Μονάχου.⁴⁷² Παράλληλα αναλίσκονταν σε μεγαλοστομίες για το πώς ο φιλειρηνικός ρεαλισμός του Χίτλερ διέσωσε την ειρήνη: Με το ν' αποδεχτεί – ο Χίτλερ – τη σχετική πρόταση του Μουσσολίνι. Την ίδια στιγμή οι «αριστοκράτες» συνωμότες του Βερολίνου «χτυπούν τα κεφάλια τους στον τοίχο». Τόσο ο Χάλντερ όσο κι οι Γκιζέβιους, Σαχτ, κατηγορήσαν ευθέως τον Τσάμπερλαιν για την «αφέλειά» του ν' αναγγείλει τη συγκεκριμένη κεινή μέρα την απόφασή του να μετάρχει στη Διάσκεψη. Και τούτο γιατί η πράξη του αφαιρούσε το κυριότερο πρόσχημά τους προς τον Γερμανικό λαό. Ότι δηλαδή ο Χίτλερ ήταν έτοιμος να ρίξει την «πατρίδα» στον όλεθρο ενός πολέμου με τις Αγγλία - Γαλλία.⁴⁷³

Λυπούμαστε για τη διαπίστωση, αλλά ζούμε σε μια γαλουχημένη με βρώμικα ψεύδη Ευρώπη. Δυστυχώς για τους ενσυνειδητούς πλαστογράφους της ιστορίας, ο Τσάμπερλαιν ό,τιδήποτε άλλο εκτός από καλοκάγαθος κι αφελής ειρηνιστής ήταν. Ξεπούλησε μ' εγκληματική ψυχρότητα δυο λαούς. Τον Αυστριακό και τον Τσέχικο. Σε λίγο θα ξεπούλαγε και τον Πολωνικό. Κι όλ' αυτά στα πλαίσια ενός κοπιαστικού οικονομικού - διπλωματικού παιχνιδιού. Θά' φνηε λοιπόν μια δράκα έτσι ή αλλιώς χρεοκοπημένων «αριστοκρατών» της Γερμανίας να τινάξουν στον αέρα τόσο χρονοβόρους προγραμματισμούς; Όχι βέβαια. Εδώ διακυβευόταν αυτή τούτη η ύπαρξη της αυτοκρατορίας. Αν καιγόταν το χαρτί Χίτλερ, χανόντουσαν σχεδόν τα πάντα. Αυτοί οι ωμοί υπολογισμοί τον σπρώχνουν να προδώσει με καθαρά ανέντιμο τρόπο τις ελπίδες των

472. Βλ. Shirer, ό.π., σελ. 597.

473. Για μια λεπτομερή αφήγηση των γεγονότων που σχετίζονται με τον σχεδιασμό και τη ματαίωση του ολιγαρχικού πραξικοπήματος, βλέπε τα έργα των δυο βασικών συνωμοτών, H. Jalmar Schacht: «ACCOUNT SETTLED». London, 1949, σελ. 141-145. Bernd Gisevius: «TO THE BITTER END». Boston, 1947, σελ. 324-330.

Γερμανών αντικαθεστωτικών. Και βέβαια δεν πρέπει να μας διαφεύγει λεπτό απ' το νου πως ο «ειρηνόφιλος Τσάμπερλαιν» αποτελεί μια σταγόνα στον ωκεανό της αστικής μυθολογίας. Από πού ν' αρχίσουμε και πού να σταματήσουμε; Απ' τον «μεγάλο εφευρέτη» Έντισον, ο οποίος ληστεύει αναισχυντα την ιδέα των Λυμιέρ; Ή απ' τον «απόστολο της Ειρήνης» Κέννεντυ; Τον δημιουργό της κρεατομηχανής του Βιετνάμ; Τον υποκύψαντα στους εκβιασμούς της Μαφίας των καζίνων – ποιός ξέρει τι είδους γραμμάτιο ξοφλούσε – προκειμένου να διατάξει την πρωτοφανή για την υποουλόγητά της εισβολή στον «κόλπο των χοίρων»; Μήπως τους «ήρωες» – σφαγείς του Παλαιστινιακού λαού, Μπεγκίν και Νταγιάν; Ή ν' αφήσουμε όλον αυτόν τον βρώμικο συρφετό και να πιάσουμε τα οποιαδήποτε «Βραβεία» Νόμπελ; Ή ακόμα χειρότερα να περιλάβουμε τον ίδιο τον «κύριο» Νόμπελ;⁴⁷⁴

Τέλος πάντων η Διάσκεψη του Μονάχου άρχισε στις 29 Σεπτέμβρη κι έληξε στις ...30. Απλά δεν υπήρχε τίποτα προς συζήτηση. Ό,τι ήταν να ειπωθεί, είχε ειπωθεί λίγες μέρες πρωύτερα στο Γκόντεσμπεργκ, μεταξύ Χίτλερ - Τσάμπερλαιν. Ο τελευταίος εμπνεύστηκε την ιδέα της Διάσκεψης μόνο και μόνο για ν' αποσοβήσει τον κίνδυνο πτώσης του Χίτλερ. Δικιολογήθηκε στη Γερμανική κυβέρνηση πως η σύναξη γίνεται προκειμένου να κωδικοποιηθούν οι συμφωνίες του Γκόντεσμπεργκ. Και

474. Τόσα χρόνια μας σερβίζουν τα παρακάτω λόγια του Τσέχου πρεσβευτή στο Λονδίνο, Γιαν Μάζαρκ – γιου του «ιδρυτή» της Τσεχοσλοβακικής Δημοκρατίας – σαν υπόδειγμα «τραγικής εντιμότητας». Απευθυνόμενος στους Τσάμπερλαιν - Χάλιφαξ, είπε: «Αν θυσιάσετε την πατρίδα μου στο βωμό της παγκόσμιας ειρήνης, είμαι ο πρώτος που θα επικροτήσει την ενέργειά σας. Αν όμως όχι, τότε ο θεός να σας συγχωρέσει». Μια αντικειμενική ανάλυση των λόγων τούτων, αποδεικνύει – πέρ' απ' το ότι αποτελούν μνημείο προδοσίας προς τον λαό του – πως ο Μάζαρκ γνωρίζει τους λόγους που ξεπουλιέται η πατρίδα του. Με λίγα λόγια βρισκόμαστε μπροστά σε συνειδητή προδοσία, δεδομένου ότι συγκατανεύει στον κατατεμαχισμό της πατρίδας του. Μέχρι και την τελευταία στιγμή οι Σοβιετικοί πιέζαν τους Τσέχους, ν' αποδεχτούν τη βοήθειά τους. Είναι σίγουρο, πως το 1.000.000 επιστρατευμένοι Τσεχοσλοβακοί, εφοδιασμένοι με την τρομαχτική βιομηχανική βοήθεια της Ε.Σ.Σ.Δ., θ' αποθάρρυναν οποιαδήποτε Γερμανική σκέψη επίθεσης. Και μόνο η πιθανότητα σύγκρουσης με τους Σοβιετικούς, έφτανε να σταματήσει τον Χίτλερ. Έφτανε ένα νεύμα των Τσέχων προς τον Στάλιν, για ν' αλλάξει – έστω και προσωρινά – η ροή μιας καίριας αλυσίδας γεγονότων. Κι όμως... Αυτό το νεύμα δε θα γίνει ποτέ. Απλά, οι Τσέχοι ηγέτες έχουν ξεπουλήσει – μιλάμε με την κυριολεκτική έννοια του όρου – τόσο τον εαυτό τους, όσο και την πατρίδα τους, στο Αγγλογαλλικό... «Βαλάντιο». Εν πάση περιπτώσει, η ψυχολογική ποιότητα του Μάζαρκ, θα φανεί λίγο μετά την ανακήρυξη της Τσεχοσλοβακίας σε «Λαϊκή Δημοκρατία». Θα πηδήξει απ' το παράθυρο του Υπουργείου Εξωτερικών – οι ευαίσθητες διανοουμενίστικες «αριστοκρατικές» ψυχές, ήταν κι είναι πάντα ίδιες: Είτε στη δεκαετία του 1940, είτε του 1980... – που μαγαλώψα οι λαϊκές δυνάμεις τον είχαν τοποθετήσει, στ' όνομα της εθνικής ομοψυχίας... Δεν άντεχε να βλέπει τους πρώην ξυπόλητους να διαφεντεύουν τους πρώην... «αφέντες».

για να τις επικυρώσουν η Γαλλία κι η Ιταλία. Ο Χίτλερ θά 'θελε να 'χει και τη Σοβιετική συγκατάθεση. Όμως οι Αγγλογάλλοι έθεσαν απροκάλυπτα βέτο. Ο αφανισμός της Τσεχοσλοβακίας, καλείτο να ενεργοποιηθεί στο έπακρο την ψυχρότητα Γερμανίας - Ε.Σ.Σ.Δ. Προς τούτο τα πρακτικά της συνεδρίασης βρίθουν από αντισοβιετικές κορώνες των Τσάμπερλαιν - Νταλαντιέ.⁴⁷⁵ Επίσης δεν πρέπει να θεωρηθεί τυχαίος κι ο αποκλεισμός των Η.Π.Α. Το Αγγλογαλλικό κεφάλαιο δεν αγνοεί τις βλέψεις των Αμερικάνικων τραπεζών στον αποικιακό τους χώρο. Εξάλλου το Νιου Νηλ τού Ρούσβελτ δεν αποτελεί τίποτ' άλλο, απόναν προσαρμοσμένο στ' Αμερικάνικα πρότυπα κρατικογενή – διευθυντικό Καπιταλισμό. Μ' άλλα λόγια ζύγωμα των μεθόδων λειτουργίας του Σοβιετικού και Γερμανικού οικονομικοκοινωνικού μοντέλου. Η κρύα ανάσα των παραπάνω δεδομένων πάγωνε τη ραχοκοκαλιά των Γάλλων, ειδικά.⁴⁷⁶

Έν' άλλο στοιχείο που θα 'ταν λάθος να το παρακάμψουμε, είναι κι η καταγραμμένη από πολλές πηγές αφηρημάδα, που διακατείχε τον Χίτλερ σ' όλη τη διάρκεια των εργασιών της Διάσκεψης. Το ένστιχτό του τον προειδοποιούσε πως κάτι του 'χουν σκαρώσει. Ασφαλώς και θα τον απασχολούσε το ότι όλ' αυτά φαντάζουν απίθανα όμορφα για να 'ναι αληθινά. Η προσεχτική μελέτη τόσο του χαρακτήρα του, όσο και του οικοδομήματος των Ναζί, μας αποκαλύπτει δυο πράγματα.

Πρώτο: Είναι πέραν κάθε αμφιβολίας ότι ο ίδιος θα προτιμούσε την επίλυση του Σουδητικού μέσω ενός γνήσιου κι «αθόρυβου» Δημοψηφίσματος των Σουδητών.

Δεύτερο: Στο Μόναχο συναισθάνεται για πρώτη φορά πως δεν κινεί αυτός τα νήματα της όποιας υπόθεσης. Ότι αποτελεί μια ζωηρή παραφωνία σ' ένα αυστηρό πρωτόκολλο. Σίγουρα θα το επιθυμούσε ν' απαγγιστρωθεί απ' τα συμφωνηθέντα στο Γκόντεσμπεργκ. Δεν τό 'κανε όμως. Δεν μπορούσε να το κάνει. Ήταν δέσμιος της γιγάντιας παρόρμησης για μια χωρίς διακοπή πορεία προς τα μπρος, που στοιχειοθετούσε τον κινητήριο άξονα του Εθνικοσοσιαλισμού. Έστεκε φύσει αδύνατο νά 'κανε πίσω από κάτι «κεχτημένο» όσο και να το επιζητούσε. Η εθνικοσοσιαλιστική «ηθική» δε θα του το επέτρεπε. Ο

475. Όλοι οι ερευνητές συγκλίνουν στην άποψη, πως η διάσκεψη του Μονάχου ήταν με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, περιττή. Τα πάντα δηλαδή ήταν προκαθορισμένα. Βλ. για τη «Συμφωνία του Μονάχου»: Ernst Weizsäcker: «THE MEMOIRS OF ERNST VON WEIZÄCKER». London, 1951, κεφ. 8. «THE EVE OF THE WAR». ed. Arnold and Veronica Toynbee. London, 1965. σελ. 318 κ.ε. Wheeler-Bennett, ό.π., σελ. 418 κ.ε. Erich Kordt: «WAHN UND WIRKLICHKEIT» Stuttgart, 1947, σελ. 129 κ.ε. Schmidt ό.π., σελ. 311 κ.ε. Maisky, ό.π.

476. Βλ. Wheeler-Bennett, ό.π., σελ. 184.

Σμιτ μας μεταδίνει, πως σε μια στιγμή ο Τσάμπερλαιν έκανε μια καίρια πρόταση. Ζήτησε απ' τον Χίτλερ να συνυπογράψει ένα μνημόνιο. Αυτό πρόβλεπε πως οι κυβερνήσεις της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας, θα λύνουν τ' όποιο διεθνές πρόβλημα μ' απευθείας διαπραγματεύσεις. Τι ήταν πάλι αυτό; Το πιο δηλητηριώδες βέλος της φαρέτρας του Τσάμπερλαιν. Ούτε λίγο ούτε πολύ ήταν σαν να 'λεγε στον Χίτλερ πως στην επόμενη «απευθείας διαπραγμάτευση» θα του χάριζαν το Δάντσιχ. Ο Σμιτ επιμένει ότι ο «Φύρερ» υπέγραψε το προταθέν μνημόνιο τελειώς μηχανικά. Σχεδόν ούτε που το διάβασε. Η παγκόσμια ιστορία δεν έβριθε βέβαια από τέτοιου είδους Αγγλογαλλικά κουβαρνταλίκια. Είναι κάτι παραπάνω από φανερό. Ο Χίτλερ προβληματιζόταν έντονα γύρω απ' το τι μπορεί να 'κρυβε τούτη η «απλοχεριά». Η τρομαχτική δυναμική του Εθνικοσοσιαλισμού του «απαγόρευε» να χώσει το νυστέρι της λογικής ανασύνθεσης των διαδραματισθέντων ως το κόκαλο. Είχε χάσει το τραίνο της κατανόησης των συμβάντων.

Έν' άλλο στοιχείο απ' το παρασκήνιο του Μονάχου που χρήζει τιμίας επανεξέτασης, είναι κι η στάση της Τσεχοσλοβάκικης κυβέρνησης. Το ότι απορρίπτει σιωπηλά τις αλληπάλληλες προτάσεις του Στάλιν για να της προσφέρει αφίλοκερδώς στρατιωτική βοήθεια, σημαίνει πως ήταν δέσμια δυο παραγόντων:

α) Τρέμει πως τυχόν σύμπλευσή της με την Ε.Σ.Σ.Δ. στο φως της μέρας θα ενθάρρυνε την ανάπτυξη, σ' επαναστατικά ίσως όρια, του Τσέχικου εργατικού Κινήματος. Είναι ξεκάθαρο πως οι Τσέχοι ιθύνοντες προτιμούσαν χίλιες φορές τον ακρωτηριασμό της πατρίδας τους με την αφεντιά τους στην εξουσία, παρά την ακεραιότητά της μ' αυτούς παραγκωνισμένους από καμιά προλεταριακή επανάσταση!! Δυστυχώς για τον τότε Τσεχοσλοβάκικο λαό, αυτή είν' η στεγνή αλήθεια. Μια αλήθεια που εφάπτεται με το ατέλειωτες φορές επιβεβαιωμένο ιστορικό δόγμα ότι: «Η όποια άρχουσα τάξη αντικαθιστά «νομοτελειακά» τη λέξη «πατρίδα» με τα στενά της οικονομικά συμφέροντα». Κι αυτό γιατί η έννοια «πατρίδα» έχει σαν βασικό άξονα τον λαό ενός χώρου. Θα 'ταν «παράλογο» λοιπόν να περιμένουμε πως οι εργοδότες ενός πληθυσμού θα εκλέγαν τη δικιά τους πτώχευση προκειμένου να επιζήσουν εκείνοι που τους τρέφουν...

Η πραγματικότητα τελικά θέλει τους Μπένες, Μάζαρυκ και Σία δέσμους οικονομικά στις Αγγλία – Γαλλία. (Και με την έννοια της προσωπικής τους επιχειρηματικής δραστηριότητας στο Λονδίνο και στο Παρίσι). Κατά συνέπεια είν' υποχρεωμένοι να υπακούσουν στις Αγγλογαλλικές προσταγές. Κι αυτές είναι σαφέστατες. Συμπυκνώνονται δε στον αφορισμό: «Αποδεχτείτε ένα προσωρινό τετελεσμένο – την παραχώρηση της Σουδητίας – για να καρπωθείτε πολύ μεγαλύτερα

οφέλη μετά την αναπόφευκτη συντριβή της Γερμανίας». Προσωρινό τετελεσμένο; Προσωρινό ή όχι, οι Τσέχοι ηγέτες είν' αναγκασμένοι να υποκύψουν. Είτε έτσι είτε αλλιώς σιωπούν. Δεν έχουν παρά να προσεύχονται να πετύχει το σχέδιο των Αγγλογάλλων πατρώνων τους. Ένα σχέδιο που ήδη έχει υποστεί σοβαρές ρωγμές και που αποβλέπει στο να σπρώξει τον Χίτλερ σε κάποια απροσχημάτιστη ιμπεριαλιστική κίνηση. Χάσαν την Αυστρία. Τώρα αναγκάζονται να προσφέρουν στο πιάτο τη βιομηχανικά σημαντικότερη Σουδητία. Δυο πλήγματα ισχυρά, αλλ' ωστόσο απαραίτητα. Επιμένουν να ελπίζουν όμως – έστω κι αμυδρά – πως θ' άνοιγε η όρεξη του Χίτλερ. Πως θα επετιθετο δηλαδή για να θάψει τους Τσέχους. Και τότε θα επέμβαιναν είτε η Ε.Σ.Σ.Δ., είτε οι ίδιοι. Αλλά κι εδώ το μεγαλοφυές πολιτικό ένστικτο του μικροκαλλιτέχνη κατάφερε να επιβραδύνει πρόσκαιρα την ξέφρενη κούρσα προς το τραγικό του «πεπρωμένο». Στις 15 Μάρτη του 1939 τα Γερμανικά στρατεύματα μπαίνουν στο Τσεχοσλοβάκικο έδαφος ύστερα από «πρόσκληση» του Τσέχου Προέδρου, Χάχα.⁴⁷⁷

Συνεπώς και το χαρτί της Τσεχοσλοβακίας είχε καεί άδοξα για τους Δυτικούς. Απόμεινε πλέον το τελευταίο τους χαρτί: Το Δάντσιχ κι η Πολωνία. Όμως τώρα τα πράγματα είχαν μπερδευτεί αφάνταστα γι αυτούς. Ό,τι φοβόντουσαν όπως ο διάβολος το λιβάνι, είχε συμβεί. Ο Στάλιν είχε κρατήσει αμέτοχη – ουδέτερη σιωπή, στη διάλυση της Τσεχοσλοβακίας.

Στις 16 Μάρτη ο Χίτλερ ανακοίνωσε τη δημιουργία του «αυτόνομου» Γερμανικού προτεκτοράτου της Βοημίας και της Μοραβίας. Η κυβέρνηση του Ράιχ τοποθέτησε στη θέση του υπερκυβερνήτη του «αυτόνομου» προτεκτοράτου τον Νώουρατ, με τον τίτλο του «Προστάτη», δηλαδή του «εγγυητή» της «αυτονομίας» του. Η εκλογή του φιλοβρετανού «αριστοκράτη» Νώουρατ, δεν ήταν τυχαία. Ο Χίτλερ τον ξέθαψε σαν δείγμα καλής θέλησης προς την Βρετανία. Στις 17 Μάρτη ο Χίτλερ εξαπέλυσε μια νέα μεγάλη φιλειρηνική επίθεση. Η Σουδητία επανήλθε στον φυσικό της χώρο, είπε. Εκπληρώθηκε δηλαδή ο διακαής πόθος των κατοίκων της. Η Τσεχοσλοβακία έλυσε μια για πάντα τα

477. Ο Δόκτορας Χάχα, επισκέφτηκε το Βερολίνο στις 14 Μάρτη 1939, μετά από «εκβιαστική» πρόσκληση του Χίτλερ. Στη διάρκεια της συζήτησής του με τον «Φύρερ», παρίσταντο κι οι Γκαίρινγκ, Ρίμπερντροπ, Κάιτελ, Γιόντλ. Όλοι τους μαζί, υπέβαλαν τον Χάχα – που 'ταν πεπεισμένος φασίστας – σ' ένα δολοφονικό απάνθρωπο μαρτύριο. Οι εκβιασμοί, οι απειλές κι η τρομοκρατία, διαδέχονταν άλληλες, προκειμένου ν' αναγκαστεί ο Χάχα να υπογράψει την «έκκληση». Ήταν τόσο αισχρή η μεταχείρισή του, ώστε λιποθύμησε για πολύ ώρα. Γλίτωσε τον θάνατο, παρά τριχα. Για τη βρώμικη συμπεριφορά του Χίτλερ και των συνεργατών του, απέναντι στον Χάχα, βλ. «HITLER PRIVAT» ed. A. Zoller, Dusseldorf, 1949, σελ. 83 κ.ε. Neville Henderson: «THE FAILURE OF A MISSION». New York, 1940, κεφ. 9. «LE LIVRE JAUNE FRANÇAIS». ό.π., (No 77), σελ. 96-99.

εσωτερικά της προβλήματα. Οι λαοί της απόχτησαν επιτέλους το δικαίωμα να καθορίζουν οι ίδιοι τις τύχες τους. Το Γ' Ράιχ εγγυόταν την προστασία και την ήρεμη διαβίωσή τους. Σ' αντίθεση μ' ό,τι διαλαλούν οι Σιωνιστές στο εξωτερικό, η αλήθεια είναι μόνο μία. Τώρα που οι λαοί της Τσεχοσλοβακίας απαλλάχτηκαν απ' τις φυλετικές τους διενέξεις, θα μπορούσαν να γευτούν για πρώτη φορά απερισπαστοι τη γαλήνη και την ευημερία. Ναι, δίχως τις εσωτερικές διαμάχες και οι Τσέχοι και οι Σλοβάκοι και οι άλλες μειονότητες, θα «μεγαλουργούσαν». ⁴⁷⁸ Ήταν μια άποψη κι αυτή... Κι οπωσδήποτε όχι πιο απατηλή απ' τα προσχήματα που πρόβαλαν κάποιοι άλλοι σε κάτι Κορέες, Ντιέν-Μπιέν-Φου, Κογκό, Βιετνάμ, Ιρλανδία, Ουγγαρία και πάει λέγοντας.

Εν πάση περιπτώσει το καταστροφικό γεγονός για τους Δυτικούς, βρισκόταν στ' ό,τι ο Στάλιν αρκέστηκε σε μια - δυο ανεπαισθητες νότες τυπικής διαμαρτυρίας. Μ' άλλα λόγια πολύς θόρυβος για το τίποτε. Χωρίς να καταλαβαίνουν πώς και γιατί, οι Δυτικοί είχαν μπάσει στην αίθουσα του παγκόσμιου χάρτη τους, τον πιο μεγαλοφυή αντίπαλό τους: Τον Στάλιν. Ο Γεωργιανός χρειαζόταν ένα πρόσχημα, προκειμένου να επιβεβαιώσει τα όσα είχε συλλάβει. Δεν ήταν δύσκολο ν' αποσπάσει ό,τι χρειαζόταν χωρίς οι Δυτικοί να πάρουν είδηση ούτε καν τι γίνεται.

Στις 18 του Μάρτη 1939, ο Λιτβίνωφ προτείνει δημόσια μια Διάσκεψη ανάμεσα στις Γαλλία, Βρετανία, Πολωνία, Ρουμανία, Τουρκία και Ε.Σ.Σ.Δ. Οι Τσάμπερλαιν - Μποννέ μ' ασυνήθιστη στα διπλωματικά χρονικά ταχύτητα απορρίπτουν πάραυτα μια τέτοια πιθανότητα. Αν πραγματοποιόταν παρόμοια Διάσκεψη το αποτέλεσμα θα 'ταν μόνο ένα. Η Ε.Σ.Σ.Δ. θα εγγυόταν τα Πολωνικά σύνορα, σε σχέση με το Δάντσιχ. Ο Χίτλερ θ' αποθαρρυνόταν. Ποτέ δε θ' αποτολμούσε επίθεση ενάντια στην Πολωνία, φοβούμενος σύγκρουση με την Ε.Σ.Σ.Δ.

Ασθμαίνοντας οι Αγγλογάλλοι αποφασίζουν να παίξουν κορώνα - γράμματα την υπόσταση ενός ανεξάρτητου κράτους, της Λιθουανίας. Είναι το προτελευταίο τους ατού - το τελευταίο είναι το Δάντσιχ - προκειμένου να βρουν το πρόσχημα να εξαφανίσουν τους Ναζί. Η περιοχή της Λιθουανίας Μέμελ αποσπάστηκε απ' τη Γερμανία στα 1919. Αποδόθηκε στη Λιθουανία με την γραφή εγγύηση των «Συμμάχων». Η όλη ιστορία είχε, αρχίσει απ' τον Δεκέμβρη. Οι πρεσβευτές της Γαλλίας και της Αγγλίας στο Βερολίνο επέδωσαν τότε στον Ρίμπεντροπ ένα κοινό διάβημα. Ζητούσαν απ' την κυβέρνηση του Ράιχ να μεριμνήσει ώστε ν' αποφευχτεί κάποια δυσάρεστη τροπή στο Μέμελ. Υπήρχαν «έγκυρες πληροφορίες» πως οι Γερμανοί κάτοικοί του

ετοιμαζαν δήθεν εξέγερση. Την επομένη το Γερμανικό Υπουργείο Εξωτερικών απάντησε πως νιώθει κατάπληξη για το διάβημα. Γεγονός είναι ότι ο «Φύρερ» έλπιζε πως οι κυβερνήσεις της Γαλλίας και της Μ. Βρετανίας θα κουράζονταν επιτέλους να δημιουργούν προβλήματα απ' το τίποτα. ⁴⁷⁹

Οι Βρετανοί δε τὸ 'βαλαν κάτω. Έστειλαν ειδικούς πράχτορες στο Μέμελ, οι οποίοι απ' τη μια ξεσήκωναν τους Γερμανούς του κι απ' την άλλη δημιουργούσαν προβοκάτιες σε βάρος τους. Οι πουλημένοι στο Βρετανικό κεφάλαιο γύρω απ' τον Ρίμπεντροπ επιχειρηματίες, τον παρότρυναν να παρουσιάσει διογκωμένα τα γεγονότα στον Χίτλερ. Κάποια μέτρα της Λιθουανικής κυβέρνησης εντεινάνε την κατάσταση. Ο Χίτλερ εξοργίστηκε. Μ' απόλυτη μυστικότητα απείλησε τη Λιθουανία να παραχωρήσει στο Ράιχ το Μέμελ, ειδάλλως θα επιτεθεί. Προς μεγάλη λύπη των Αγγλογάλλων η Λιθουανία πήρε πολύ βαθιά σοβαρά υπόψη την προειδοποίηση. Στο κάτω - κάτω της γραφής ποιος ο λόγος να εμπλακεί σ' αβέβαιας έκβασης περιπέτειες για μια περιοχή που δεν της ανήκει; Έτσι στις 22 του Μάρτη, εντελώς απρόοπτα, οι κυβερνήσεις της Γερμανίας και της Λιθουανίας ανάγγελλαν ταυτόχρονα πως το Μέμελ επιστράφηκε στο «Μεγάλο Ράιχ». Οι Αγγλογάλλοι άφριζαν. Ο Δυτικός Τύπος επιδινόταν σ' εξηγήσεις γιατί ο Χίτλερ θα καταβροχθίσει τη... Σελήνη. Ο Χίτλερ έπλεε σε μια αμήχανη ευτυχία. Μόνο ο Στάλιν έτριβε τα χέρια του. Ήταν ο μόνος που γνώριζε πως οι επίμοχθες μηχανορραφίες των Δυτικών θα μετέτρεπαν το 1/3 της γης σε κομμουνιστικό. Κι αυτό γιατί οι «σοφοί» τους περιφρονούσαν απ' τα σκοτεινά τους γραφεία τον πιο αποφασιστικό παράγοντα: Τους καταδυναστευόμενους απ' τη χάρη τους απλούς λαούς.

Στις 22 Μάρτη επισκέφτονται το Λονδίνο - δηλαδή την ίδια μέρα που ανακοινώνεται η προσάρτηση του Μέμελ - ο Πρόεδρος κι ο Υπουργός Εξωτερικών της Γαλλίας. Τους συνοδεύει ο Υπουργός Εξωτερικών της Πολωνίας, Μπεκ. Η ανακοίνωση μετά από λιγώρη σύσκεψη, έλεγε πως οι Γαλλία, Αγγλία, Πολωνία, θα καταπολεμούσαν από κοινού κάθε νέα επιθετική ενέργεια στην Ευρώπη. Δε χρειαζόταν περαιτέρω διευκρίνιση για να καταλάβει κάποιος ότι η ανακοίνωση στρεφόταν κατά του Χίτλερ. Τόννοι μελάνι χύνονταν και τότε και πριν κατονομάζοντάς τον «καταχτητομανή».

Στα 1962 κυκλοφόρησε το έργο του Αμερικανού ιστορικού Ντέιβιντ Χόγκαν, «Ο Πόλεμος που Επιβλήθηκε». Σύμφωνα με τον Χόγκαν, ο μόνος ανεύθυνος για τον πόλεμο είν' ο Χίτλερ. Οι βασικοί υπεύθυνοι ήταν οι Χάλιφαξ - Μπεκ. Ο πρώτος προκάλεσε τεχνητή

479. Για τη Γερμανική απάντηση, βλ. «DOCUMENTS ON GERMAN FOREIGN POLICY» 1918-1945, ό.π., Vol. VI, σελ. 70-72.

478. Βλ. Keith Feiling: «THE LIFE OF NEVILLE CHAMBERLAIN». London, 1946, σελ. 603.

κρίση, διαδίδοντας πως δήθεν οι Γερμανοί ετοιμάζουν εισβολή στο Δάντσιχ. Με μια σειρά ψεύτικες υποσχέσεις παρέσυρε την Πολωνία σε μια αδιάλλακτη στάση. Ο Μπεκ πάλι, ένα τρομερά φιλόδοξο άτομο, είχε εξαγοραστεί απ' τους Βρετανούς κι εχτελούσε χρέη πράχτορά τους. Τροφοδοτούσε το ψευδές σλόγκαν του «Χίτλερ - τρελλού» μόνο και μόνο για να πυροδοτήσει την ατμόσφαιρα. Ο Χόγκαν δείχνει ανίκανος να εμβαθύνει στα κοινωνιολογικά αίτια που υπαγόρευαν την κρίση, με το να περιορίζει το θέμα σε πρόσωπα. Ωστόσο έχει πέσει διάνο στο γενικό του συμπέρασμα.

Η ανακοίνωση του Λονδίνου αιφνιδίασε το Βερολίνο. Το περιεχόμενο της έπεσε σαν κεραυνός σε αιθρία. Ένας κεραυνός απροσδόκητος, αλλά κι αρκετά διδαχτικός. Πόσο διδαχτικός; Αρκετά, όσο αφορά στη δυσοσμία της εξωτερικής πολιτικής των Αγγλογάλλων. Ελάχιστα δε όσο αφορά τις ρίζες και τους στόχους τούτης της ανέντιμης πολιτικής, που στάθηκε αφορμή να εκμανεί ο Χίτλερ. Κι είχε δικιο. Πέντε μέρες πριν ο Μπεκ είχε επισκεφτεί κατόπιν δικής του αίτησης, τον Χίτλερ στο Μπερχτεσκάντεν. Ο Χίτλερ τον υποδέχτηκε με θερμή. Υπάρχει κανένα επείγον πρόβλημα στην Πολωνία; Η Γερμανία θα 'ταν ευτυχής αν της δινόταν η δυνατότητα να βοηθήσει στην επίλυσή του. Η απάντηση του Μπεκ άφησε άφωνο τον συνομιλητή και τους ακροατές του. «Ναι υπάρχει ένα πελώριο για την Πολωνία πρόβλημα, το Δάντσιχ». Όταν ο Χίτλερ ξαναβρήκε τη λαλιά του απ' την έκπληξη, κατάφερε να ψελλίσει: «Ω, το Δάντσιχ. Μα νομίζω πως το Δάντσιχ δεν αποτελεί πρόβλημα. Ήταν Γερμανικό και τώρα ανήκει στην Πολωνία. Διαβεβαιώνω το λαό της Πολωνίας πως ποτέ η Γερμανία δε θα επιζητήσει να τον φέρει προ τετελεσμένων γεγονότων. Επαναλαμβάνω την πίστη μου πως οι δυο χώρες μας μπορούν να λύσουν όλα τα ζητήματα που τις αφορούν μ' απευθείας διαπραγματεύσεις, δίχως ν' αδικηθεί η μια ή η άλλη». ⁴⁸⁰ Η παρατήρηση του Μπεκ στα πιο πάνω ήταν αρκετά διφορούμενη. Δεν ήταν εξουσιοδοτημένος να πει οτιδήποτε περισσότερο. Η αποστολή του ήταν να θέσει υπόψη του «Φύρερ» το θέμα Δάντσιχ. Επιθυμεί να περιοριστεί σ' αυτό. ⁴⁸¹

480. Βλ. Schmidt, ο.π., σελ. 152-158. Ακόμα, βλ. «OFFICIAL DOCUMENTS CONCERNING POLISH-GERMAN AND POLISH-SOVIET RELATIONS», 1933-1939, London, 1939. Η Πολωνική «Λευκή Βίβλος», No 48, σελ. 488.

481. Βλ. το υπόμνημα Ρίμπεντροπ στον Χίτλερ-μαζί με την απάντηση του Μπεκ σ' αυτό στα «DOCUMENTS CONCERNING GERMAN-POLISH RELATIONS AND THE OUTBREAK OF HOSTILITIES BETWEEN GREAT BRITAIN AND GERMANY», London: «HIS MAJESTY'S STATIONERY OFFICE, 1939. (THE BRITISH BLUE BOOK)». Στο ίδιο κι οι διάφορες αναφορές του Ρίμπεντροπ στον Χίτλερ, σχετικά με τις συναντήσεις του, με τον Πολωνό Πρεσβευτή Λίποκι.

Ποιός ήταν ο εντολέας του Μπεκ; Η Πολωνική κυβέρνηση; Και βέβαια όχι. Ο Μπεκ εχτελεί ευσυνειδητά τις εντολές του Βρετανικού κεφαλαίου. Η Γερμανική κυβέρνηση δεν έθεσε ποτέ ως εκείνη τη στιγμή στην Πολωνική θέμα Δάντσιχ, αν και θα 'ταν απόλυτα θεμιτό να το κάνει. (Θεμιτό για τη Γερμανία εννοείται...). Από πού ως πού λοιπόν ορμάται ο Μπεκ όταν θέτει το ζήτημα επί τάπητος; Το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα στην περιοχή περιορίζεται σε καθαρά νόμιμα πλαίσια. Ο μίτος της Αριάδνης βρίσκεται στην ολόπλευρη οικονομική εξάρτηση της Πολωνίας απ' το Βρετανικό κυρίως τραπεζικό κεφάλαιο. Το εξωτερικό χρέος της φτάνει στο ιλιγγιώδες για την εποχή ποσό των πέντε δισ. δολαρίων. Το 70% αυτού του χρέους αντιπροσωπεύει οφειλές στην «Τράπεζα της Αγγλίας». ⁴⁸² Δεν απαιτείται ιδιαίτερη όσφρηση για να καταλάβουμε ότι ο Μπεκ – και μαζί του η Πολωνική κυβέρνηση – εχτελεί εντολές των Βρετανών. ⁴⁸³ Το σχέδιο πού 'χουμε υπερτονίσει απαιτεί δραματικά πλέον, μια οποιαδήποτε επίθεση του Χίτλερ. Πέραν του Δάντσιχ δεν υπάρχει τίποτα. Μόνο ο φυσικός θάνατος της Βρετανικής και της Γαλλικής αυτοκρατορίας υπάρχει μετά.

Στις 19 του Μάρτη ο Χίτλερ επιχειρεί μια ανασκόπηση των επιτευγμάτων του N.S.D.A.P. στο εσωτερικό. Ελάχιστος ήταν ο χρόνος που αφιέρωσε στην εξωτερική πολιτική. Δεν περιавтоλόγησε γύρω απ' τις επιτυχίες εκβάσεις των υποθέσεων Αυστρίας, Σουδητίας ή και στο Μέμελ ακόμα. Αρκέστηκε σε νέα φιλειρηνική επίθεση. Για μια επιπλέον φορά πρότεινε την καταστροφή των βαρέων όπλων. Πρότεινε μάλιστα να καταστραφούν δημόσια. Η Γερμανία δεν είχε πρόβλημα να το κάνει πρώτη. Αρκεί να δηλώσουν δημόσια οι κυβερνήσεις της Γαλλίας, της Αγγλίας, της Πολωνίας και της Ε.Σ.Σ.Δ., πως συμφωνούν στον πλήρη αφοπλισμό. Ταυτόχρονα εκθείασε τη σταθερή Γερμανοπολωνική φιλία... Ούτε λέξη για το Δάντσιχ. Φως φανάρι πως επιζητάει την προσέγκυση των Πολωνών στη Γερμανική οικονομική σφαίρα επιρροής. Εκεί είχε μείνει ακόμα...

Αλλά η κοινή ανακοίνωση της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Πολωνίας που αναφέραμε ότι εκδόθηκε στις 23 του Μάρτη, κάνει κι

482. Πάνω στις οικονομικές σχέσεις κι αλληλεξαρτήσεις του Μεσοπολέμου, βλ. το περίφημο έργο του Jean Martin Friang: «D'WASHINGTON AU QUAI D'AURSE DE L'EUROPE». Paris, 1939 και ειδικά βλ. κεφ. VII.

483. Στα 1932, ο Μπεκ υπηρετούσε σαν στρατιωτικός ακόλουθος της Πολωνίας στο Παρίσι. Οι Γάλλοι τον απέλασαν τον ίδιο χρόνο επειδή διενεργούσε αποδειγμένα κατασκοπία, κλέβοντας Γαλλικά επίσημα έγγραφα. Είν' αυτονόητο, πως αποδέχτες των κλαπέντων εγγράφων ήταν οι πάντα καλοπληρωτές της Ιντέλλιντζες Σέρβις. Ο Χίτλερ δεν είχε καταλάβει ακόμα την εξουσία. Αυτό, για ορισμένους που πιθανό να επιχειρούσαν να παρουσιάσουν τον Μπεκ, σαν πράχτορα του N.S.D.A.D.

αυτόν και το σύνολο του Γερμανικού λαού να πέσουν απ' τα σύννεφα. Στις 24 συγκαλεί συγκέντρωση των ξένων ανταποκριτών όπου δηλώνει δημόσια πως ποτέ του δεν περίμενε τέτοιο πτώση χτύπημα. Καλεί δε τις κυβερνήσεις των τριών χωρών που υπέγραψαν το μνημόνιο του Λονδίνου ν' αναλογιστούν τις ευθύνες τους απέναντι στην ανθρωπότητα και να μην προχωρήσουν σε καμιά πολεμική παραφροσύνη. Μετά εξιστόρησε την «περίεργη» επίσκεψη του Μπεκ στο Μπερχτεσγκάστεν στις 17 Μάρτη και, την ξαφνική γι αυτόν ανακίνηση του προβλήματος – Δάντσιχ. Αφού λοιπόν ο κ. Μπεκ ανησυχεί για ένα Γερμανικό πρόβλημα για το οποίο η Γερμανία δεν είχε ανησυχήσει, έχει να κάνει ορισμένες προτάσεις. Ο ίδιος τις θεωρεί τόσο αυτονόητα λογικές, ώστε κοκκινίζει σκεπτόμενος ότι ο ιστορικός του μέλλοντος θα γελάει ειρωνικά σημειώνοντάς τις... Η Γερμανική κυβέρνηση ζητάει την επιστροφή του Δάντσιχ στη Γερμανική επικράτεια. Ταυτόχρονη δημιουργία ενός αυτοκινητόδρομου κι ενός σιδηρόδρομου διπλής κατεύθυνσης, ώστε αυτός ο «διάδρομος» να συνδέει οργανικά το Ράιχ με το Δάντσιχ. Η Γερμανία θα 'χει δικαιοδοσία μόνο στον «διάδρομο». Τα γύρω απ' αυτόν εδάφη θα παραμείνουν Πολωνικά. Σ' αυτό το σημείο υπενθύμισε πως τα Τσέχικα εδάφη που προσάρτησε η Πολωνία με τη Γερμανική ανοχή, ήταν πολύ μεγαλύτερης έκτασης απ' το Δάντσιχ. Τελειώνοντας πρότεινε στην Πολωνία σύναψη συμφωνου φιλίας με 30ετή διάρκεια. Κρίνοντας τις προτάσεις του με βάση τις ισχύουσες στον μεσοπόλεμο «σταθερές» καθώς και την επικρατούσα τότε διεθνή αποικιοκρατική «ηθική», βλέπουμε πως αποτελούν ένα «λογικό» βήμα οριστικής διευθέτησης. Πράγματι! Μπαίνοντας η Βέρμαχτ στην Τσεχοσλοβακία μετά την «πρόσκληση» – Χάχα, ο Χίτλερ «πρόσφερε» στην Πολωνία όλα τα Τσέχικα εδάφη κατά μήκος των συνόρων της!!! Με τα τότε – ακατανόητα σήμερα – μέτρα, είχε απόλυτο δίκιο να ζητάει την επιστροφή ενός καθαρά Γερμανικού εδάφους. (Η Πολωνία άρπαξε και το Δάντσιχ και τα Ρώσικα εδάφη της εκβιαστικά στα 1922, με τη Συνθήκη της Ρίγας).

Στις 25 του Μάρτη, η Πολωνική κυβέρνηση επιτίθεται μ' ένα δριμύτατο ανακοινωθέν στις προτάσεις του Χίτλερ, τις οποίες δεν καταδέχεται ούτε καν ν' απορρίψει!!! Ο Αγγλογαλλικός οικονομικός εκβιασμός βρίσκεται προφανώς στο κορύφωμά του. Κι ο Χίτλερ; Πώς αντιδρά αυτό το σαρκοβόρο τρελό τέρας που του αρέσει να παίζει μπάλα με μια υδρόγειο σφαίρα; Διατάζει αφρίζοντας να εισβάλει η Βέρμαχτ στη Βαρσοβία; Το ακριβώς αντίθετο. Ο στρατηγός – αρχηγός της Βέρμαχτ – Μπράουχιτς, σημειώνει στις 26 του Μάρτη στο ημερολόγιό του: «Ο Φύρερ δεν επιθυμεί λύση του Δάντσιχ με πόλεμο. Φοβάται πως η χρησιμοποίηση βίας θα 'χει σαν αποτέλεσμα την ακόμα

μεγαλύτερη εξάρτηση της Πολωνίας απ' τη Βρετανία».⁴⁸⁴

Όποτε λοιπόν ο «Φύρερ» όχι μόνο δε σκέφτεται να επιτεθεί κατά της Πολωνίας, αλλά ούτε καν ενάντια στο Δάντσιχ!!! Η σκέψη του ότι πρέπει ν' αποφευχτεί περαιτέρω εξάρτησή της απ' το Λονδίνο, σημαίνει ένα πράγμα. Πως ποτέ ο Χίτλερ δεν αντιμετώπισε περίπτωση σύρραξης με την Πολωνία. Τ' όποιο στρατιωτικό σχέδιο έχει συντάξει το Γενικό Επιτελείο του, περιορίζεται σ' αυστηρά αμυντικά πλαίσια. Η δε ενεργοποίησή του προαπαιτεί τυχόν Πολωνογαλλοαγγλική επίθεση ενάντια στο Ράιχ. Στην πραγματικότητα το κύριο μέλημα του Χίτλερ περιορίζεται στον οικονομικό προσεταιρισμό της Πολωνίας. Ο Μπράουχιτς το επιβεβαιώνει στη συνέχεια του ίδιου κειμένου. «... Ο Φύρερ δεν προτίθεται να λύσει προς το παρόν το Πολωνικό ζήτημα. Μια λύση του στο προσεχές μέλλον θά 'πρεπε να βασίζεται σ' άκρως ευνοϊκές πολιτικές συνθήκες».⁴⁸⁵

Με λίγα λόγια ο Χίτλερ δεν αντιμετωπίζει τη συγκεκριμένη στιγμή ούτε θέμα Δάντσιχ!!!... Κατά τ' άλλα ο Χίτλερ προετοιμάζε πόλεμο απ' τη στιγμή που... γεννήθηκε. (Έχει ειπωθεί κι αυτό). Το κείμενο του Μπράουχιτς, έξι μήνες πριν την έναρξη του πολέμου, μας αποδείχνει σε τι ποιότητας «ντοκουμέντα» βασίζονται οι αστικές «ιδεολογικές» αναφορές. Με τι αισχρό τρόπο πλαστογραφείται η αλήθεια προκειμένου οι «εκλεχτοί» μπουρζουάδες ν' αποκοιμίζονται το λαϊκό φρόνημα! Και δυστυχώς το 'χουν κατορθώσει σε μεγάλο βαθμό. Απ' τη στιγμή που ο όποιος λαός στερείται την αντικειμενική γνώση για τ' αληθινά συμβάντα που τον φέρουν στην τωρινή του κατάντια, μοιραία εκφυλίζεται κι η διεκδικητική του ζωτικότητα. Και δυο λόγια για ορισμένους «πολύξερους σοσιαλίζοντες». Το Γ' Ράιχ έχει ξεπεράσει μέσω της επιλογής του για «κοινωνικοποιημένη παραγωγική αυτάρκεια», το αξεπέραστο για ένα καπιταλιστικό κράτος εμπόδιο της έλλειψης αποικιών. Τονίζουμε κατηγορηματικά πως το Χίτλερικό καθεστώς δε βασίζεται σε καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής. Κατά συνέπεια δεν υπάρχει λόγος ν' αναιμπεριαλιστικό. Η Καίζερική Γερμανία ήταν όντως έτοιμη να εκραγεί στα «στενά» της όρια, γιατί απλά βασιζόταν σε καπιταλιστικές οικονομικές φόρμες. Το Γ' Ράιχ όμως ρίχνει όλο το βάρος του στον κρατικογενή σχεδιασμό μακρόχρονων πλάνων εσωτερικής ανάπτυξης. Ο εσωτερικός δανεισμός που αναλαμβάνει τη χρηματοδότηση των κρατικών έργων, πετυχαίνει την «ανεξάντλητα» ακόρεστη ανακύκλωση του εθνικού νομίσματος. Αυτά τα λίγα, μπας και

484. Αναφέρεται απ' τον Klaus Steinbüchel, στο «DAS VERDERBEN DIE DEUTSCHLAND». Frankfurt, 1968, σελ. 612.

485. Στο ίδιο, σελ. 612-613.

προβληματιστεί ο αναγνώστης σχετικά με την – ούτως ή άλλως ανύπαρκτη – «αξία» των λεγομένων κάποιων παροικούντων... στο Παρίσι. Κάποιων δουλοπρεπών παρακατιανών της σοβαρής Γαλλικής σκέψης, που 'ρχονται στην Αθήνα παριστάνοντας τους ειδήμονες «εις την επώασιν ωών». Στην πραγματικότητα η «γνώση» τους είναι τόσο φανταστικά ρηχή, όσο κι η «φανταστική θέσμιση», η οποία διέπει τα... πολυτελέστατα Κολωνακιώτικα σαλόνια τους.

Εν πάση περιπτώσει ο Χίτλερ ζητούσε με δραματική αγωνία την εξωτερική ανάπαυλα προς χάρη των εσωτερικών προβλημάτων του κράτους του. Ωστόσο οι Αγγλογάλλοι επιδιώκουν μ' επιθανάτια αγωνία το άκρως αντίθετο. Η ιστορική ασυνέπεια που λεγόταν Εθνικοσοσιαλισμός εκκαλείτο αφενός ν' αδειάσει τη γωνιά της Ευρώπης, αφετέρου η εξαφάνισή του, ν' αποτελέσει το καινούργιο σημείο εκκίνησης της νεκραναστημένης αποικιοκρατίας. Στα πλαίσια τούτα κινούμενοι, αναγκάζουν την Πολωνία να οδηγήσει τις σχέσεις της με το Ράιχ σ' αδιέξοδο.

Στις 29 λοιπόν του Μάρτη ο πρέσβης της Πολωνίας στο Βερολίνο Λίπσκι, επιδίνει στον Ρίμπεντροπ ένα υπόμνημα. Σύμφωνα με τον διερμηνέα του Χίτλερ Σμιτ – στην κατάθεσή του στη Νυρεμβέργη – ο Ρίμπεντροπ έμεινε κεραυνόπληχτος απ' το περιεχόμενο του Πολωνικού υπομνήματος.⁴⁸⁶ Η Πολωνική κυβέρνηση είχε θεωρήσει σκόπιμο να επιστρατεύσει τις ένοπλες δυνάμεις της. Το μέτρο πάρθηκε επειδή «διαπιστώθηκε ότι απειλείται η ανεξαρτησία του κράτους της». Χαρακτήριζε τη Γερμανική απαίτηση για τον «διάδρομο» «επεικώς απαράδεκτη». Οποσδήποτε ήταν εχτός συζήτησης η περίπτωση παραχώρησης του Δάντσιχ στη Γερμανία.⁴⁸⁷

Τα παραπάνω κατάφεραν ισχυρό κλονισμό στον Χίτλερ και στο N.S.D.A.P. Τόσο η επιστράτευση της Πολωνίας όσο κι ο αδικιολόγητα επιθετικός τόνος του διαβήματος – Λίπσκι, έφερνε την υπόθεση στα όρια του ακατανόητου. Αυτή ακριβώς την αμηχανία εκφράζει η απάντηση που υπαγορεύει ο Χίτλερ στον Ρίμπεντροπ. Ο τελευταίος μεταφέρει την άλλη μέρα στον Λίπσκι την έκπληξη της Γερμανικής κυβέρνησης και του «Φύρερ». «Ο Φύρερ μ' επιφόρτησε να σας μεταβιβάσω πως το υπόμνημά σας δεν μπορεί να χρησιμέψει σαν σοβαρή βάση συζήτησης. Επιπλέον αδυνατεί να κατανοήσει την πολιτική και τα κίνητρα της κυβέρνησής σας. Το γεγονός είναι πως τόσο

486. Βλ. την έγγραφη μαρτυρία του Σμιτ, σχετικά με τη συνάντηση Ρίμπεντροπ – Λίπσκι, στο «DOCUMENTS ON GERMAN FOREIGN POLICY», 1918-1945, ό.π., σειρά D. VII σελ. 135-136.

487. Ολόκληρο το Πολωνικό υπόμνημα υπάρχει στην «Πολωνική Λευκή Βίβλο» - Βλ. υποσημείωση 490, σελ. 580 κ.ε.

η επιστράτευσή σας όσο κι η χτεσινή σας απάντηση δημιουργούν εντελώς ξαφνικά κλίμα έντασης ανάμεσα στις δυο χώρες. Αισθάνεται ο Φύρερ την ανάγκη να σας υπενθυμίσει ότι οι αδικιολόγητες διώξεις Γερμανών του Δάντσιχ, πρέπει να σταματήσουν...»⁴⁸⁸

Η χλιαρή και ξεχειλίζουσα απορίας απάντησης του Χίτλερ, πρέπει ν' αντιμετωπιστεί σαν προσπάθεια ανίχνευσης. Είν' αδύνατο να προχωρούσαν οι Πολωνοί από μόνοι τους σε μια τέτοια πρόκληση. Ίσως μια βιαστική του ενέργεια έδινε στους Βρετανούς το απαραίτητο πρόσχημα για να επιτεθούν στη Γερμανία.

Την 1η τ' Απριλίου ο Μπεκ καλεί τον Γερμανό πρέσβη στη Βαρσοβία «φρον» Μόλτκε. Με παγερή όψη του ανακοινώνει πως η Πολωνία θα δώκε αυστηρά οποιονδήποτε κάτοικο του Δάντσιχ εκφραζόταν υπέρ της ενοποίησης με το Ράιχ. Παράλληλα η κυβέρνησή του θα θεωρούσε την όποια προσπάθεια της Γερμανίας να «διαταράξει» το ισχύον στην περιοχή καθεστώς σαν «Casus Belli», μη εξαιρούμενης και τυχόν ενθάρρυνσης του ενωτικού κινήματος στο Δάντσιχ. Ήταν η σειρά του Μόλτκε να πέσει απ' τα σύννεφα. Απ' ό,τι γνώριζε, δεν είχε προκύψει καμιά σοβαρή αντιδικία μεταξύ των δυο χωρών. Νόμιζε πως απλά οι δυο κυβερνήσεις «συνομιλούσαν» για την τύχη του Δάντσιχ. «Μα εσείς κ. Υπουργέ επιδιώκετε να διαπραγματευτείτε υπό την αιχμή της ξιφολόχης σας», κατάφερε να πει. Με το ίδιο παγερό ύφος ο Μπεκ του απάντησε: «Δε νομίζω. Αυτή τη μέθοδο χρησιμοποιεί μάλλον η πατρίδα σας».⁴⁸⁹

Το δράμα μπαίνει στην τελική ευθεία προς τη θεαματική του κορύφωση στις 2 του Μάρτη. Οι κυβερνήσεις της Αγγλίας και της Γαλλίας εκδίδουν μια στομφώδη ανακοίνωση. Ανελάμβαναν «υπό την προστασία τους» την Πολωνική ακεραιότητα. Εγγυόντουσαν ρητά την ανεξαρτησία της επικράτειάς της. Οι δυο κυβερνήσεις δεν είχαν πρόβλημα να κατονομάσουν ενάντια τίνος στρεφόταν η «Εγγύηση». Ενάντια σε τυχόν Γερμανική επίθεση. Η εντύπωση που προκάλεσε τούτη η ανακοίνωση υπήρξε ισχυρή. Ειδικά στη Γερμανία δεν μπορούσαν να το χωνέψουν. Όπως παραδέχεται κι ο Πονσέ: «Όλοι στο Βερολίνο δείχνουν να τα 'χουν χαμένα».⁴⁹⁰ Ο κλονισμός των Γερμανών είχε και

488. Για τον διάλογο Ρίμπεντροπ – Λίπσκι, στις 27 Μάρτη, βλ. στην έγγραφη κατάθεση του Σμιτ, ό.π., σελ. 137.

489. Κοίτα το διπλωματικό τηλεγράφημα του Μόλτκε προς το Βερολίνο, στα «DOKUMENTE DER DEUTSCHEN POLITIK», 1933-1943, τόμος 10, σελ. 79-82.

490. Βλ. André Francois-Poncet: «THE FAREFUL YEARS», New York, 1949, σελ. 312-313.

συνέχεια την άλλη μέρα, όταν ο Τσάμπερλαιν δήλωνε πως η Βρετανία εγγυόταν και μονόπλευρα την ασφάλεια των Πολωνικών συνόρων. Για τον έχοντα ακόμα ίχνη αμφιβολίας αναγνώστη, παρουσιάζουμε το ντοκουμέντο που ακολουθεί.

Στις 3 τ' Απριλή ο πρέσβης της Βρετανίας στη Βαρσοβία «σερ» Κένναρντ, υπογράφει με τον Μπεκ μια μυστική συμφωνία. Την προηγούμενη μέρα ο Κένναρντ έλαβε απ' τον Τσάμπερλαιν ένα κατεπείγον τηλεγράφημα. Μ' αυτό τον συμβούλευε να μην «επιτρέψει» (!!!) στην Πολωνική κυβέρνηση να 'ρθει σ' επαφή με την Ε.Σ.Σ.Δ.: «Καθίσταται σαφές – τού 'γραφε – πως η συμμετοχή της Ε.Σ.Σ.Δ. στο σχέδιο θα ματαιώνει τις προσπάθειές μας».⁴⁹¹ Ποιό σχέδιο; Το τηλεγράφημα είναι φρονιμώς λιτό σ' αυτό το σημείο. Είν' όμως περιττό να ψάχνουμε για φαντάσματα. Το πράγμα είναι καθαρό. Δεν επιδέχεται αντίρρηση πως το περίφημο «σχέδιο» έχει τις δυο όψεις που 'χουμε υπογραμμίσει. Πρόκληση Γερμανικής επίθεσης πάση θυσία ενάντια στο Δάνταιχ, «Αυτοδίκαιη» αντιπαράθεση με την Ε.Σ.Σ.Δ., απ' τη μια. Αν όχι, κήρυξη «ηθικού» πολέμου των Αγγλογάλλων, απ' την άλλη. Αν όμως η Πολωνία συνάψει κάποιο Σύμφωνο με την Ε.Σ.Σ.Δ., ο Χίτλερ θα το σκεφτεί πολύ να επιτεθεί. Οπότε... Ό,τι δηλαδή φοβόνταν και στην περίπτωση της Τσεχοσλοβακίας. Καταλυτική συνηγορία υπέρ της άποψής μας, παρέχεται κι απ' το εξής γεγονός. Ο Βρετανός στρατιωτικός ακόλουθος στη Βαρσοβία Συνταγματάρχης Σουόρντ ήταν αμήντος στο «σχέδιο». Πιάνει λοιπόν και συντάσσει μια έκθεση σχετικά με την επικρατούσα στην Πολωνία στρατιωτική κατάσταση. Το τελικό του συμπέρασμα αναστάτωσε τους κινούντες τα νήματα στο Λονδίνο. Η Πολωνία – έγραφε – δεν έχει την ελαχιστότερη ελπίδα ν' αντιτάξει αποτελεσματική άμυνα στη Γερμανία, αν δεν επέμβει ενεργά στο πλευρό της η Ε.Σ.Σ.Δ., έστω κι αν την συνδράμανε μ' οποιοδήποτε μέσο η Αγγλία κι η Γαλλία.⁴⁹² Υποθέτουμε πως δε χρειάζεται κανένα εκ μέρους μας σχόλιο. Ας συγκρίνει ο αναγνώστης την εντολή του Τσάμπερλαιν στον Κένναρντ, με τη διαπίστωση του Συνταγματάρχη Σουόρντ, υπό το φως του μύθου ότι η Αγγλία «πονούσε» για την τύχη της Πολωνίας βέβαια.

Στις 28 τ' Απριλή ο Χίτλερ εκφωνεί τον πιο δραματικό ίσως λόγο της καριέρας του. Όλη η σωρευμένη οργή του για τις καπιταλιστικές σκευωρίες ξέσπασε σ' έναν εκπληκτικό ρητορικό χείμαρρο. Όλοι οι

491. Βλ. «DOCUMENTS ON BRITISH FOREIGN POLICY», 1919-1939, ό.π., vol. IV, σελ. 511-512.

492. Για το τηλεγράφημα του Κένναρντ καθώς και για το ρεζουμέ της έκθεσης – Σουόρντ, βλ. ό.π., vol. V, σελ. 12 κ.ε.

ιστορικοί συμφωνούν, πως ο λάγος του αυτός έπεσε σαν κεραυνός στα κεφάλια των ευρωπαϊκών λαών. Όχι όμως χάρη στην απατηλή δεινότητα του «χτήνους» όπως αρέσκονται να λένε. Απλά ο κόσμος βρέθηκε αντιμέτωπος με μερικές πολύ αληθινές παρατηρήσεις του «χτήνους». Αφιονισμένοι οι απλοί λαοί απ' την υστερική αντιναζιστική – αντισταλινική παραφιλολογία, είχαν εκβιαστικά ταυτιστεί με την ιδέα πως οι Στάλιν – Χίτλερ διψούν γι ανθρώπινο αίμα. Ο Στάλιν μπορούσε ν' αντιτάξει αποτελεσματική άμυνα στα μολύβια της πιο μαύρης ολιγαρχίας, εξαιτίας ενός αναμφισβήτητου γεγονότος. Τα Ευρωπαϊκά Κ.Κ. στέγαζαν τα κατατρεγμένα λαϊκά στρώματα. Αντίθετα ο Εθνικοσοσιαλισμός έβρισκε απήχηση στα μικροαστικά – μεταπρατικά στρώματα, αλλά και στα παραμερισμένα απ' την τούρτα της εξουσίας, κομμάτια της άρχουσας τάξης. Αυτό οφειλόταν στις ολότελα διαφορετικές κοινωνιολογικές φόρμουλες ανάπτυξης της Γερμανίας, απ' τα υπόλοιπα Ευρωπαϊκά κράτη. Αναλύσαμε εξαντλητικά τις αιτίες. Στη Γερμανία η εργατική τάξη αποτελεί το προνομιούχο χαμηλό κοινωνικό στρώμα. Στη Γαλλία συμβαίνει τ' ολότελα αντίθετο. Το γεγονός ότι ενάντια στον Χίτλερ έχουν ταχτεί αναφανδόν οι προοδευτικοί Ευρωπαίοι – εξηγήσαμε το γιατί – μέρδευε φοβερά την κατάσταση. Την τεχνητή αυτή σύγχυση την εκμεταλλεύονταν περίτεχνα οι πεπειραμένοι πολιτικοί της μπουρζουαζίας. Οι Ναζί απ' τη μεριά τους δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για ν' ανατρέψουν τη σύγχυση. Αν βγαίνουν να πουν στους Ευρωπαίους εργάτες πως τ' όνειρό τους ήταν ο «εθνικός Μπολσεβικισμός», θ' απογυμνώνονταν απ' τη σημαντική υποστήριξη της φιλικής προς αυτούς μπουρζουαζίας. Μια απογύμνωση που θα 'χε σίγουρα καταστροφικές συνέπειες. Ζούσαν υπό τη μόνιμη απειλή ξαφνικής εισβολής στο Ράιχ. Κι οι συνεργαζόμενοι μαζί τους Αγγλογάλλοι επιχειρηματίες, τους παρείχαν κάποιες πολύτιμες ίσως πληροφορίες. Θα 'ταν πολυτέλεια να τις απαρνηθούν. Ωστόσο φρόντιζαν από καιρό σε καιρό να προσεγγίζουν μ' έμμεσους ή άμεσους τρόπους το Ευρωπαϊκό Προλεταριάτο.

Τελικά ο Χίτλερ άρχισε τον περίφημο αυτό λόγο του, υπενθυμίζοντας τα δεινά του Γερμανικού λαού εξαιτίας των απάνθρωπων όρων της Συνθήκης των Βερσαλλιών. Εξιστόρησε με πόσες θυσίες κατάφερε η Γερμανία να ξαναγίνει σεβαστή. Κατηγόρησε ευθέως τη Βρετανία ότι εφαρμόζει εδώ και χρόνια μια ύπουλη πολιτική περικύκλωσης του Γ' Ράιχ. Χαρακτήρισε την Πολωνική στάση ακατανόητη. Δεν ξέφυγε απ' τη φαρέτρα του η Γαλλία. Την αποκάλεσε πiónι της Αγγλίας που χρησιμοποιεί πρόστυχες μεθόδους άτιμης συκοφάντησης του Γερμανικού λαού. Χωρίς να συμβεί τίποτα οι Πολωνοί κι οι Αγγλογάλλοι ξεσήκωσαν μια διεθνή συκοφαντική εκστρατεία σε βάρος του Γ' Ράιχ.

Ενώ η Γερμανία ήταν αφοσιωμένη στην εσωτερική της ανάκαμψη, η Πολωνία θεώρησε σκόπιμο να επιστρατευτεί. Αναρωτήθηκε κι ο ίδιος πολλές φορές τι συμβαίνει. Τελικά δεν κατάφερε να βρει μια άκρη λογικής στην παραφροσύνη η οποία έντεχνα έχει καλλιεργηθεί. Σκοτεινές Σιωνιστικές δυνάμεις διοχετεύουν ψευτικές πληροφορίες στα ξένα έντυπα. Λένε πως η Γερμανία θα επιτεθεί στην Πολωνία. Μα αφού το Ράιχ δεν έχει επιστρατεύσει ούτε έναν στρατιώτη. Υπενθύμισε το πόσο λογική ήταν η προσφορά του προς την Πολωνική κυβέρνηση, σχετικά με τον «Διάδρομο» και το Δάντσιχ. Μετά τη βρώμικη συμπεριφορά της τελευταίας – π.χ. σκληρές διώξεις των Γερμανών του Δάντσιχ – αποσύρει την πρότασή του. Οι μέλλουσες γενιές θα κρίνουν με ποιανού το μέρος βρίσκεται το δίκιο. Ακόμα καταγγέλλει το ναυτικό Σύμφωνο του 1935 με την Αγγλία. Κανείς δε θα 'ταν ευτυχέστερος στον κόσμο απ' αυτόν, αν η Ευρώπη γλίτωνε τα βάραιθρα του πολέμου. Προς τούτο επαναλαμβάνει την πρότασή του για γενικό αφοπλισμό. Αν και γνωρίζει ότι δε θα πάρει ούτε και τώρα απάντηση. Κι αυτό γιατί οι Σιωνιστές οικονομικοί μεγιστάνες δεν ενδιαφέρονται για τους ποταμούς αίματος των λαών της Ευρώπης.

Κατόπιν ήρθε η σειρά ν' απαντήσει στον Πρόεδρο των Η.Π.Α. Ρούζβελτ. Ο τελευταίος επιχειρούσε να συντηρήσει την ένταση στη γηραιά ήπειρο. Αναλύσαμε γιατί οι Η.Π.Α. επιδιώκαν κι αυτές μετά το 1937 τον πόλεμο. Έπιασε λοιπόν κι έστειλε στον Χίτλερ ένα μεγαλόστομο «φιλειρηνικό» μήνυμα. Θα 'ταν διατεθειμένος ο χερ Καγκελάριος της Γερμανίας να υποσχεθεί πως δεν έχει σκοπό να επιτεθεί στα παρακάτω κράτη; Ακολουθούσε ένας κατάλογος 44 κρατών. Η απάντηση του Χίτλερ, ήταν ένα ηχηρό χαστούκι στην αποικιοκρατία. Έπαιρνε ένα προς ένα τα κράτη απ' τον κατάλογο του Αμερικανού Προέδρου. Μα το τάδε κράτος στενάζει κάτω απ' τον Βρετανικό ζυγό. Απ' ό,τι γνωρίζουν όλοι η δεινά χώρα κατέχεται απ' τη Γαλλία. Και πάει λέγοντας.

Όταν τέλειωσε τις συντριπτικές του παρατηρήσεις πάνω στο περιεχόμενο του καταλόγου, στράφηκε προς τον Ρούζβελτ. Το κράτος των Η.Π.Α. θεωρείται το πλουσιότερο του κόσμου. Έτσι ο Πρόεδρός του διαθέτει την ευχέρεια να μεριμνά για την ειρήνη σε κάθε γωνιά της γης. Αντίθετα εκείνος – ο Χίτλερ – είναι υποχρεωμένος να συγκεντρώνει όλη την προσοχή του στη μικρή γωνιά του κόσμου που λέγεται Γερμανία. Δε διαθέτει την πολυτέλεια ν' ασχοληθεί με τα προβλήματα των άλλων λαών, αν και θα τ'όθελε, γιατί βασικό του όνειρο είν' η εξάλειψη της κοινωνικής αδικίας. Δυστυχώς όμως η μοίρα δεν τον έκανε Πρόεδρο του πλουσιότερου κράτους. Πήρε μια χώρα βυθισμένη στο χάος και την αναστήλωσε. Απ' την πρώτη στιγμή έθεσε τον εαυτό

του στην υπηρεσία του λαού. Χάρη στην αγάπη του λαού του και στη συνειδητή βοήθεια που πρόσφερε, κατάφερε μερικά πολύ σημαντικά πράγματα. Πολλαπλασίασε την παραγωγή. Έφτιαξε γέφυρες, διώρυγες, γιγάντια κρατικά εργοστάσια. Έδωσε δουλεία και ψωμί σε 7.000.000 ανέργους. Παρέλαβε έναν λαό με τσακισμένα φτερά. Αιτία οι απάνθρωποι κι εξοντωτικοί όροι των Βερσαλλιών. Όροι, που ούτε στους Ζουλού της Αφρικής δεν επιβλήθηκαν. Ε, λοιπόν, αυτός κατάφερε να ενώσει τον σπαραζόμενο από τεχνητές ταξικές έριδες λαό του και, να τον κάνει να πιστέψει στις ικανότητές του. Μ' αυτόν τον τρόπο πέτυχε τη συσπείρωση του Γερμανικού λαού σ' ένα ενιαίο όσο και σφριγηλό Σώμα.

Στην αντίπερα απ' αυτόν όχθη, ο κ. Ρούζβελτ έγινε Πρόεδρος ενός πάμπλουτου βιομηχανικού γίγαντα. Ανέλαβε Πρόεδρος την ίδια χρονιά που 'γινε κι ο ίδιος Καγκελάριος, στα 1933. (Σαφής υπαιτιγμός – πρόκληση αντιπαράθεσης των δυο αντρών σε προσωπικό επίπεδο). Εν πάση περιπτώσει καλά θα κάνει ο κ. Ρούζβελτ να πείσει τους στενούς του συμμάχους να παρατήσουν επιτέλους ήσυχο το λαό της Γερμανίας. Ο Χίτλερ είν' ολοκληρωτικά απορροφημένος στην υλοποίηση των οραμάτων του σχετικά με τις τύχες του λαού που προΐσταται. Δεν έχει καιρό για χάσιμο σε ηλίθιους πολέμους. Όσοι επιθυμούν να κερδίσουν απ' την πολεμική φρίκη, ας το κάνουν οπουδήποτε αλλού εκτός απ' το Γ' Ράιχ. Το Γ' Ράιχ έχει απόλυτη ανάγκη διαρκούς ειρήνης. Μόνο έτσι θα καταφέρει την «τελειώς δίκαιη» κατανομή των αγαθών σ' όλο το λαό του. Μόνο έτσι θα σπουδάσουν δωρεάν το σύνολο των παιδιών της Γερμανίας. Μόνο έτσι το χαμόγελο της ελπίδας θα γίνει μόνιμη οργανική ανάγκη όλων των συμπατριωτών του. Και κάτι άλλο. Μπορεί ο κ. Ρούζβελτ να 'ναι επηρεασμένος απ' τα προβλήματα της Αμερικής σχετικά με τους γκάγκστερς και τους Σιωνιστές, να πιστεύει δηλαδή ότι και το Γερμανικό κράτος αντιμετωπίζει τα ίδια προβλήματα και, να θέλει να δώσει τη συμβουλή του. Τον πληροφορεί λοιπόν πως η συμβουλή του περιττεύει. Το Γ' Ράιχ δε στεγάζει γκάγκστερς, οι οποίοι δολοφονούν αθώα γυναικόπαιδα στη μέση του δρόμου, μέρα μεσημέρι. Ούτε κι η οικονομία του ελέγχεται απ' το Σιωνιστικό κεφάλαιο. Τουλάχιστον όχι πια. Ας κρατήσει για τον εαυτό του ο κ. Ρούζβελτ τις συμβουλές. Αν κρίνει απ' την κατάσταση που επικρατεί στις Η.Π.Α. θα χρειαστούν για τον εαυτό του.⁴⁹³

493. Ο λόγος – απάντηση στον Ρούζβελτ – του Χίτλερ, προκάλεσε παγκόσμιο πάταγο. Για πρώτη φορά οι λαοί των διάφορων ευρωπαϊκών και μη, κρατών, άκουγαν ξεκάθαρα και, όχι δίχως έκπληξη, πως κι οι Γερμανοί μπορούν και μιλάνε «λογικά»!! Στις Η.Π.Α. ειδικά, η απήχηση που 'χε ο λόγος του Χίτλερ, ήταν τεράστια. Την 1η Μάη, ο Γερμανός πρέσβης στην Ουάσινγκτον Χανς Τόμσεν, τηλεγραφούσε στον Βαϊτζαϊκερ, πως έδωσε εντολή να

Πραγματικά αυτός ο λόγος του Χίτλερ στις 28 τ' Απρίλη 1939 στο Ράιχσταχ, θά' πρεπε να κατέχει μια απ' τις πιο περιοπτες θέσεις στον πίνακα των μεγάλων ιστορικών υποθηκών. Δεν τον κατέχει όμως. Κι αυτό, γιατί η αστική τάξη φρόντισε να θάψει με συγκινητική επιμέλεια κάθε κίνδυνο για το σταμάτημα του ξεζουμίσματος των λαών. Απλά μαθηματικά. Η αστική τάξη καταληστεύει τους λαούς. Παράλληλα έχει τοποθετήσει τον Χίτλερ στο βάθρο του πιο θανάσιμου εχθρού της. Αυτό μόνο ένα πράγμα μπορεί να σημαίνει. Ο Χιτλερισμός αμφισβήτησε το δικαίωμά της να διαπράττει μαζικές γενοχτονίες και να πίνει το αίμα των λαών. Όποιος δε φοβάται την αλήθεια ακολουθεί. Όποιος τη φοβάται ας πάει σπιτάκι του ν' απολαύσει το ουισκάκι και την Τιβί του. Γιατί έτσι τον θέλει η μπουρζουαζία. Άβουλο αποδέχτη των μύθων που καθαγιάζουν τη δολοφονικότητά της...

*
* *

Ο λόγος του Χίτλερ στάθηκε το έναυσμα να κινηθεί ο Στάλιν. Μέχρι κείνη τη στιγμή άφηνε τα πράγματα να εξελίσσονται. Όλα τα στοιχεία συγκλίνουν στην άποψη πως ήταν άριστα πληροφορημένος για τις επιδιώξεις των Αγγλογάλλων και των Η.Π.Α. Ήξερε πως η όσο το δυνατό νωρίτερη εξόντωση των Ναζί, αποτελούσε πιεστική για την οικονομική τους επιβίωση, ανάγκη. Δε θέλησε να επέμβει δυναμικά σε κανένα απ' τα εκβιαστικά τετελεσμένα σε βάρος δυο λαών, της Αυστρίας και της Τσεχοσλοβακίας. Τετελεσμένα τα οποία δημιουργήθηκαν απ' την αμειλιχτη πολιτική των δυο Δυτικών αυτοκρατοριών. Ο Χίτλερ δεν διέθετε καμιά άλλη δυνατότητα επιλογής απ' το να «εκμεταλλευτεί» επιδέξια τούτα τα τετελεσμένα. Μπορεί οι «αμόλυντες» απ' τη «διπλωματική σκοπιμότητα» αντίρροπες δυνάμεις του Κ.Κ.Σ.Ε., να εννοούν να διατηρήσουν μια άλφα διεθνιστική συνέπεια στην πολιτική του Κόμματος. Παράγωγα της τέτοιας επιθυμίας τους, είναι κι οι διάφορες φιλειρηνικές – αλλά και παρακλητικές νότες – προτάσεις της Ε.Σ.Σ.Δ., προς τις Τσεχοσλοβακία, Αγγλία, Γαλλία.⁴⁹⁴

τυπωθεί σε 200.000 αντίτυπα, που θα διανεμηθούν σ' όλα τα κοινωνικά στρώματα. Πρόσθεσε, πως η εντύπωση που 'χει προξενήσει στο λαό των Η.Π.Α., «ξεπερνά κάθε ιστορικό προηγούμενο». Βλ. «DOKUMENT DER DEUTSCHEN POLITIK», 1933-1939, 5.π., τόμος 10, σελ. 89-91.

494. Για τις αλληπάλληλες προτάσεις κοινής αντιμετώπισης των Ναζί απ' τον Στάλιν στους Δυτικούς, βλ. A.I.P. Taylor: «BEFORE THE SECOND WORLD WAR», London, 1961, κεφ. III. R. Larue: «FIVE POINTS OF VIEW ABOUT THE FINANCIAL OFFER OF SHOFCHOZ TO U.S.S.P.'S INDUSTRY», London 1939. Wiston Churchill: «SECOND WORLD WAR», vol. I, κεφ. VI, σελ. 260 κ.ε. Ακόμα βλ. στο έργο του Νίκου Βεργίδη: «Η

Ωστόσο ο Στάλιν κι η γύρ' απ' αυτόν ηγετική πυραμίδα είν' αδύνατο να παρακάμψουν μια «αυτονόητη» αλήθεια: Τυχόν πόλεμος με τους υπάρχοντες συσχετισμούς δυνάμεων, μόνο «ευεργετικά» αποτελέσματα για την προώθηση του Παγκόσμιου Κομμουνιστικού Κινήματος μπορεί να 'χει. Δεν απαιτήθηκε ιδιαίτερα μακρόχρονη αναμονή για να συμφιλιωθούν μ' αυτήν την ιδέα κι οι «συνεπείς» ιδεολογικά δυνάμεις του Κόμματος. Και να το 'θελαν, τους έστεκε αδύνατο να παραμελήσουν την εγκληματικά βρώμικη πολιτική των δυο αστικών Δημοκρατιών. Κατ' ανάγκη λοιπόν ταυτίζονται με την ψυχρά πραγματιστική τελική θέση του ηγέτη τους. Ποιά θέση; «Επιδειχτική αποχή της Ε.Σ.Σ.Δ. απ' το παιχνίδι των Δυτικών σε βάρος του Χίτλερ. Απεναντίας, πλησίασμα της Ναζιστικής Γερμανίας κι απογύμνωση των Δυτικών απ' την ελπίδα Γερμανοσοβιετικής σύγκρουσης». Τώρα πια ο οικονομικοκοινωνικός βρόγχος γύρω απ' το λαιμό των Αγγλογάλλων σφίγγεται με ιλιγγιώδη ρυθμό. Κατά συνέπεια είτε έτσι, είτε αλλιώς πρέπει να σπρώξουν τον Χίτλερ σε κάποια κήρυξη πολέμου. Αν αποτύχουν και στο Πολωνικό, τότε θα 'ναι υποχρεωμένοι να την εφεύρουν. Κι ένας πόλεμος Γερμανών – Αγγλογάλλων, σημαίνει κατάληψη εξουσίας απ' τις κομμουνιστογενείς δυνάμεις που θ' απελευθερώσει το αναπόφευχτο ταρακούνημα σε μια σειρά κράτη. Η Ε.Σ.Σ.Δ. δε θα μείνει αμέτοχη μέχρι τέλους. Στην κατάλληλη στιγμή θ' αναγκάσει τον λιγότερο ετοιμοθάνατο απ' τους εμπόλεμους να της επιτεθεί. Έτσι θα 'χει όλο το νομικό και «ηθικό» κύρος να επιβάλει το δοσμένο των κομμουνιστικών καθεστώτων που σίγουρα θ' αναδυθούν στο τέρμα της σύρραξης. Η τύχη τό' φερε να 'ναι η Γερμανία η λιγότερο τραυματισμένη της στιγμής, στα 1941. Ο Στάλιν κατάφερε με μια σειρά εξωφρενικών απαιτήσεων ν' αναγκάσει τους Γερμανούς να μην έχουν άλλη εκλογή απ' την επίθεσή τους στην Ε.Σ.Σ.Δ. Όταν έφτασε να τους ζητήσει επιταχτικά – πέρ' απ' το μονοπώλιο των «Στενών» (!) τη Βουλγαρία και τη Φινλανδία – και το σύνολο της Ρουμανίας, τότε έχωνε το μαχαίρι του ως το κόκαλο των Γερμανών. Και τούτο γιατί η Γερμανία εξαρτιόταν εξολοκλήρου απ' το πετρέλαιο του Ρουμανικού Πλοέστι, όντας σχεδόν γυμνή από πρώτες ύλες. Έτσι η επίθεσή της ενάντια στην Ε.Σ.Σ.Δ. αποτελούσε άμεσο ζήτημα ζωής ή θανάτου γι αυτήν. Απόδειξη, πως η επίθεση στράφηκε σε τρεις μόνο κατευθύνσεις οι οποίες συγκλιναν σ' έναν και μόνο στρατηγικό στόχο. Τα πετρέλαια του Μπακού.⁴⁹⁵

ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ». Αθήνα 1984, σελ. 132 κ.ε., όπου κι η σχετική βιβλιογραφία.

495. Για την επαρκή αιτιολόγηση της πιο πάνω θέσης, βλ. Νίκος Βεργίδης: «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ», σελ. 140 κ.ε., όπου και τα σχετικά ντοκουμέντα.

Κρίνουμε χρήσιμο να επισημάνουμε πως την ίδια ακριβώς πολιτική ακολουθούν κι οι Η.Π.Α. Κι αυτές αποθαρρύνουν τους Αγγλογάλλους ακολουθώντας αυστηρώς την προσοδοφόρα ουδετερότητα. Στην πραγματικότητα γνωρίζουν πως ο πόλεμος θα ξεσπάσει όπως και να 'χει το πράγμα. Καραδοκούν προκειμένου να πράξουν ό,τι κι η Ε.Σ.Σ.Δ. Όταν διαπιστώνουν πως οι αυτοκρατορίες της Γαλλίας και της Βρετανίας κλονίστηκαν ανεπανόρθωτα, τότε στήνουν την προβοκάτσια του Περλ Χάρμπορ. Έτσι απόκτησαν το «ηθικό» τους πρόσχημα – ένα-ντι του λαού τους – ώστε να μπουν στον πόλεμο και να καρπωθούν ό,τι είχαν βάλει στο μάτι. Δηλαδή την μέχρι τα 1945 απαγορευμένη στις πολυεθνικές τους, Αγγλογαλλική αποικιακή Αγορά – φτηνό εργασι-
ρι.⁴⁹⁶

Τέλος πάντων στο 18ο Συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε., ο Στάλιν έκρινε πως έφτασε η ώρα να μπει ενεργά στην όλη υπόθεση. Αφού ανάλωσε το κύριο μέρος της εισήγησής του στα εσωτερικά θέματα, επιχείρησε και μια συνοπτική ανάλυση της διεθνούς κατάστασης. Χαρακτήρισε τα κράτη του «Αξονα» «επιθετικά», που ωστόσο ενθαρρύνονται στην επεχτατική τους πολιτική απ' τις ιμπεριαλιστικές ηλίθιες χιμαιρες των «μη επιθετικών» κρατών. Και ξαφνικά πετάει τη βόμβα. Όσοι ελπίζουν πως θα υπαγορεύσουν όρους στις αποδεκατισμένες απ' τον μεταξύ τους πόλεμο Γερμανία – Ε.Σ.Σ.Δ., είναι μακριά νυχτωμένοι. Οι ηγέτες του Γ' Ράιχ δεν είναι ούτε τρελοί, ούτε βλάκες, ούτε κι αφελείς. Στην

496. Ελάχιστοι ιστορικοί αρνούνται ότι το Περλ Χάρμπορ δεν ήταν Αμερικάνικη προβοκάτσια. Τον Ιούνιο του 1941, όταν ήταν σαφές πως οι Η.Π.Α. θα 'παιρναν απρόσκοπτα στο τέλος του πολέμου τις Βρετανικές χήτσες, ο Ρούζβελτ πήρε μια σειρά μέτρα. Διέκοψε απότομα τη χορήγηση πετρελαίου στην Ιαπωνία, η οποία στερούσαν παντελώς – όπως κι η Γερμανία – πλουτοπαραγωγικών πηγών. Παράλληλα επέχτεινε τα ευεργετήματα του Νόμου «Περί Δανεισμού και Εκμίσθωσης» και στην Κίνα. Δέσμευσε επίσης όλες τις Γιαπωνέζικες επενδύσεις στις Η.Π.Α., ενώ εφάρμοσε έναν στραγγαλιστικό ναυτικό αποκλεισμό στην Ιαπωνία, μη επιτρέποντάς της τον εφοδιασμό της με πετρέλαιο απ' τη θάλασσα. Είν' απόλυτα εξακριβωμένο, πως η Ιαπωνία διέθετε πετρέλαιο μόνο για ένα μήνα, μετά τις 7 Δεκεμβρίου 1941. Τη μέρα δηλαδή που εξαναγκάστηκε να επιτεθεί στο Περλ Χάρμπορ, προκειμένου να σπάσει τον ναυτικό αποκλεισμό. Αρκεί να σημειωθεί πως οι Η.Π.Α. γνώριζαν δυο βδομάδες πριν την απόφαση του Τόκιο. Απόδειξη ότι απ' τη Βάση του Περλ Χάρμπορ – τη μεγαλύτερη ναυτική Βάση των Η.Π.Α. – απουσίαζαν για πρώτη φορά και τα έξι (!) αεροπλανοφόρα των Η.Π.Α.! Βλ. Κ. Μάστερμαν: «ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΟΥ 1939–1945». Valle University Press, 1972. Φρέντερικ Σέρμαν: «COMBAT COMMAND». New York, 1950. Βλ. ακόμα την ομολογία του Ναύαρχου Σταρκ στην ανακριτική Επιτροπή του Κογκρέσου των Η.Π.Α. στα 1946, σχετικά με την κατανομή ευθυνών για τη Γιαπωνέζικη επίθεση. Ο Αμερικανός ναύαρχος ήταν αρκούντως ειλικρινής για να παραδεχτεί ότι κι αυτός στη θέση της Ιαπωνίας μετά τις οικονομικές κυρώσεις των Η.Π.Α. εναντίον της θα 'κανε την ίδια πράξη: Θα επετίθετο στο Περλ Χάρμπορ. Βλ. «ΡΟΥΖΒΕΛΤ», Φυτράκη - Μοντατόρι. Αθήνα 1975, σελ. 151 κ.ε.

κρυπτογραφική γλώσσα της διπλωματίας οι λέξεις αυτές σήμαιναν πως η Ε.Σ.Σ.Δ. δεν απέκλειε *a priori* μια συμπόρευση με τη Γερμανία του Χίτλερ.⁴⁹⁷

Στις 20 του Ιούλη ο πρέσβης του Βερολίνου στη Μόσχα «κόμης» «φον» Σούλεμπουργκ – θερμός οπαδός της παραδοσιακής φιλίας των δυο λαών – έχει επεξεργαστεί σε συνεργασία με τον Μολότωφ όλες τις «τεχνοκρατικές» λεπτομέρειες για μια ολόπλευρη προσέγγιση των δυο λαών. Στις 16 τ' Αυγούστου, ο Χίτλερ στέλνει ένα τηλεγράφημα στον Στάλιν. Γεμάτο μεγαλοστομίες για «παρωχημένους αιώνες» κλπ. μιλούσε πάντα στο πρώτο ενικό πρόσωπο. «Νομίζω», «αυτό για μένα σημαίνει», «καλωσορίζω» κ.ά.⁴⁹⁸ Η απάντηση του Στάλιν αντίθετα ήταν αυστηρά τυπική. «Η Σοβιετική κυβέρνηση μ'επικφόρτισε να σας ανακοινώσω πως αποδέχεται τον ερχομό στη Μόσχα του χερ Ρίμπεντροπ».⁴⁹⁹ Στη διάρκεια των συζητήσεων Μολότωφ – Ρίμπεντροπ, επικράτησε κλίμα ευφορίας και στις δυο πλευρές. Ο Στάλιν δε δίστασε να δηλώσει δημόσια στο πρώτο επίσημο δείπνο προς τιμήν του καλεσμένου του μια μεγάλη αλήθεια. Στην πρόποσή του, σήκωσε το ποτήρι κι είπε: «Γνωρίζω πως ο Γερμανικός λαός αγαπάει τον Φύρερ του. Ας πιούμε λοιπόν στην υγεία του».⁵⁰⁰

Στη διάρκεια των συνομιλιών Μολότωφ – Ρίμπεντροπ υπογράφηκε κι ένα μυστικό πρωτόκολλο. Η Πολωνία θα διαμελιζόταν «σε περίπτωση απρόκλητης απ' την μεριά της έναρξης εχθροπραξιών με μια απ' τις Γερμανία – Ε.Σ.Σ.Δ.». Η Ε.Σ.Σ.Δ. θα προσαρτούσε τις περιοχές δυτικά των ποταμών Νάρεφ, Βιστούλα και Σαν. Η Γερμανία θα ενσωμάτωνε στο Γ' Ράιχ όλη τη Δυτική Πολωνία. Ορίστηκαν επίσης και σφαίρες επιρροής. Στη Σοβιετική «ομπρέλα» θ' ανήκαν η Φινλανδία, η Λεττονία κι η Εσθονία. Αντίθετα η Λιθουανία «παραχωρήθηκε» στη Γερμανική σφαίρα συμφερόντων.⁵⁰¹

Αλλά το κυριότερο απ' όλα ήταν πως αυξήθηκαν κατακόρυφα οι εμπορικές ανταλλαγές τους. Θεαματική άνοδο γνώρισαν κι οι βιομηχανικές τους σχέσεις. Αξίζει να πούμε πως οι κομμουνιστές της Πολωνίας πολέμησαν υπέρ της πατρίδας τους κόντρα στη λογική του

497. Βλ. Ν. Βεργίδης: «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ», σελ. 137. Ακόμα βλ. Ισαάκ Ντβούσερ: «ΣΤΑΛΙΝ», τόμος 2ος, σελ. 390. Αθήνα, 1973.

498. Ν. Βεργίδης, όπ., σελ. 138.

499. Στο ίδιο, σελ. 139.

500. Για τις προσφωνήσεις κι αντιφωνήσεις στο εν λόγω δείπνο, δες στο «NAZI-SOVIET RELATION», 1939–1941. «DOCUMENTS FROM THE ARCHIVES OF THE GERMAN FOREIGN OFFICE». Washington: U.S. Department of State, 1948, σελ. 40 κ.ε.

501. Βλ. Νίκος Βεργίδης: «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ», σελ. 142.

Κ.Κ.Σ.Ε. (το Κ.Κ. Πολωνίας διαλύθηκε στα 1938, απ' την Κομιντέρν. Αιτία ο «αιρετικός» προσανατολισμός πολλών κορυφαίων στελεχών του. Οι «ορθόδοξοι» του Κόμματος κλήθηκαν στη Μόσχα όπου σχημάτισαν καινούργιο Κόμμα).⁵⁰² Για να είμαστε ακριβοδίκαιοι όμως, ο Στάλιν αντιστάθηκε επίμονα στις Γερμανικές υποδείξεις να χτυπήσει την Πολωνία όσο διαρκούσε η άμυνά της στην επίθεση της Βέρμαχτ, μετά την έκρηξη του πολέμου. Εκτός αυτού μετατόπισε αρκετά νοτιότερα την οριοθετική γραμμή των Πολωνικών εδαφών που δικαιούταν η Ε.Σ.Σ.Δ. Πρόκειτο για κατοικούμενες από Ουκρανούς και Λευκορώσους περιοχές. Είχαν αφαιρεθεί απ' την Ε.Σ.Σ.Δ. στα 1921, με τη Συνθήκη της Ρίγας, μέσω της οποίας είχε αφαιρεθεί απ' τη Γερμανία και το Δάντσιχ, το σημερινό Γκντανσκ.⁵⁰³

Τα Δυτικά οικονομικά Λόμπυ στήναν μια ισχυρή Πολωνία – πρόκληση, σφήνα στην καρδιά των κινδύνων Ε.Σ.Σ.Δ. – Γερμανία. Το αναμφισβήτητο γεγονός είναι, πως τόσο η είσοδος της Βέρμαχτ στο Δάντσιχ όσο και των Σοβιετικών στην Ουκρανία και τη Λευκορωσία, έπαιρνε καθαρά απελευθερωτικές διαστάσεις.

Όλες οι πηγές συμφωνούν πως ο Χίτλερ έδειχνε πανευτυχής μετά τη θετική ανταπόκριση της βολιδοσκόπησης του απ' τη Μόσχα. Στη στρατιωτική σύσκεψη της 22ας τ' Αυγούστου 1939, δεν παρέλειψε να τονίσει πανευτυχής, πως ο Στάλιν δεν ήταν τυφλός ώστε να μην δει τις βρώμικες προθέσεις της Αγγλίας. Την επιδίωξη της, μ' άλλα λόγια, να δει συντριμμένες από μια μεταξύ τους σύγκρουση Γερμανία και Ε.Σ.Σ.Δ. Μεθυσμένος απ' την επιτυχή έκβαση της προσέγγισης με την Ε.Σ.Σ.Δ., νιώθει την ψυχολογική ανάγκη ωστόσο, να εκφράσει την οδύνη του για την τροπή της κατάστασης. «Ο Γκαίρινγκ μπορεί να σας το επιβεβαιώσει ότι δεν έχουμε άλλη εκλογή. Απ' το 1934 η Αγγλία, η Γαλλία κι οι Η.Π.Α. εφαρμόζουν μια ανέντιμη πολεμική στο Τρίτο Ράιχ, θέλοντας να το σβήσουν απ' τον χάρτη». Ολοκληρωτική κατανόηση; Μάλλον όχι ακόμα.⁵⁰⁴

Το ερώτημα που θα μπορούσε να πιάσει τόπο, έχει να κάνει με μια απορία που δε φαίνεται ν' απασχόλησε και πολλούς. Ο Χίτλερ ζυγώνει την Ε.Σ.Σ.Δ. πρόκειμένου να την εκμεταλλευτεί πολιτικά για όσο διάστημα τον βολεύει, όπως επιμένει η «επίσημη» παραφιλολογία;

502. Βλ. Adam Zagazevsky: «POLAND UNDER THE SHADOW OF SOVIET UNION SPIEGEL», 1981, σελ. 14 κ.ε.

503. Βλ. Ν. Βεργιδής, «Η ΔΙΠΛΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ», σελ. 140.

504. Για τον λόγο στις 22 Αυγούστου, βλέπε τις καταθέσεις του Χάλντερ και του Ναυάρχου Μπαϊμ στο «TRIALS OF WAR GRIMINALS BEFORE THE NUREMBERG», όπ. πρ. vol. XII, σελ. 511 κ.ε.

Αλλ' έτσι η αειθαλής παραφιλολογική - παραίστορία, αφήνει μερικά σημαντικά πραγματάκια αναπάντητα. Λ.χ. δε μας εξηγεί πώς είναι δυνατό να χαρακτηρίσουμε μπλόφα τις ενθουσιώδεις προτάσεις του Χίτλερ στον Μολότωφ για είσοδο της Ε.Σ.Σ.Δ. στο «Χαλύβδινο Σύμφωνο» (Η Ε.Σ.Σ.Δ. θα επεχτεινόταν προς τις Ινδίες...)⁵⁰⁵

Ας μας επιτραπεί σ' αυτό το σημείο να παρατηρήσουμε πως είν' επιταχτική ανάγκη η λειτουργικά οργανική σύνδεση της Ιστορίας με το σύνολο των εντοπισμένων επιστημών, μη εξαιρουμένων της Βιολογίας και της Φυσικής. Ένα ανοδικό ποτάμι με δεξιόστροφα κοχλάζοντα στοιχεία κι ένα καθοδικό μ' αριστερόστροφα: Και τα δυο όμως συγκροτούν μια οργανική ενότητα...

*
* *
*

Στις 25 τ' Αυγούστου ο Αδόλφος Χίτλερ κάνει την τελευταία ίσως δραματική του προσπάθεια να ξεφύγει κι αυτός και το οικοδόμημά του, απ' αυτό που ήδη οσφραίνεται σαν φριχτή «ειμαρμένη». Δέχεται τον πρέσβη της Βρετανίας Νέβιλ Χέντερσον και του απευθύνει τραγική έκκληση. Τούτη την ύστατη ώρα που η Πολωνία δείχνει να 'ναι βουτηγμένη σ' έναν ακατανόητο παραλογισμό, το Γ' Ράιχ καλεί τις μεγάλες Δυνάμεις σε Διάσκεψη με μοναδικό αντικείμενο τον αφοπλισμό. Αν η Βρετανία δεχτεί, είν' έτοιμος να εγγυηθεί δημόσια την ακεραιότητα της Αυτοκρατορίας της. Κι όχι μόν' αυτό. Να της παράσχει κι οποιαδήποτε βοήθεια του ζητιόταν. Ήταν επίσης έτοιμος να δηλώσει πως θεωρεί τα δυτικά σύνορα του Ράιχ οριστικά και, αν η Πολωνία συνερχόταν μαζί και τα ανατολικά. Δεν είναι δυνατό να μας αφήσει αδιάφορους κι η τελευταία, σίγουρα δραματική, κορώνα του «ανθρωποφάγου χτήνους». «Είμαι έμφυτος Καλλιτέχνης. Στην πραγματικότητα απεχθάνομαι την πολιτική και τις υποκρισίες της. Θά 'θελα ν' αποσυρθώ και να τελειώσω τον βίο μου ζωγραφίζοντας, όχι πολεμώντας»!!!⁵⁰⁶

Κατά πόσον όμως αρκεί η συναισθηματική φόρτιση του Χίτλερ για να μας εξηγήσει το καλλιτεχνικό του ξέσπασμα; Μήπως αυτό ενθαρρύνθηκε από κάποιες απτές υποσχέσεις του Χέντερσον; Μήπως σε τελική ανάλυση ο Βρετανός πρέσβης του πρόσφερε κάτι σημαντικό που βοήθησε στην συναισθηματική του έκρηξη;

505. Βλ. «NAZI - SOVIET RELATIONS, 1939-1941», σελ. 93.

506. Για τον διάλογο Χίτλερ - Χέντερσον στις 25 Αυγούστου κοιτά Erich Kordt: «WAHN UND WIRKLICHKEIT», Stuttgart, 1947, σελ. 92. Henderson: «THE FAILURE OF A MISSION», New York, 1940, σελ. 311.

Τις επόμενες μέρες η κατάσταση φορτιζόταν επικίνδυνα. Οι Πολωνοί επιδίδονταν σε αλληπάλληλα στρατιωτικά γυμνάσια, προκαλώντας τους πάντες. Ήταν σαφές πως οι Αγγλογάλλοι τους ενθάρρυναν στην άτεγκτη στάση τους. Στις 28 τ' Αυγούστου ο Χίτλερ καλεί τον Χέντερσον και του ζητάει να πιέσει τους Πολωνούς η Αγγλία, προκειμένου ν' αποστείλουν στο Βερολίνο αντιπροσωπεία με πλήρη εξουσιοδότηση, ώστε να ξεκαθαριστεί μια και καλή η ένταση. Επειδή δε, διακρίνει στους Πολωνούς σαφείς διαθέσεις κωλυσιαστικής, τους δίνει περιθώριο ως τις 30 τ' Αυγούστου μέρα Τετάρτη. Τη μέρα κείνη η Πολωνία θα δείξει αν ενδιαφέρεται ή όχι για έναν τίμιο διακανονισμό. Παρακάλεσε την Αγγλία μέσω του Χέντερσον, να μεταβιβάσει στην Πολωνία την επιθυμία του για την διαφύλαξη της ανεξαρτησίας της.⁵⁰⁷

Ανεξάρτητα απ' τις προθέσεις του Χίτλερ η Πολωνία είχε εκλέξει ωθούμενη κατάλληλα απ' το Λονδίνο, την αδιαλλαξία. Όχι δεν αποστέλνει εξουσιοδοτημένο αντιπρόσωπό της στο Βερολίνο. Αν θέλει ο κ. Χίτλερ μπορεί να επιδώσει τις όποιες προτάσεις του στον Πολωνό πρέσβη του Βερολίνου. Εξάλλου μελετώντας με προσοχή τις ενέργειες των Χάλιφαξ - Χέντερσον, το κρίσιμο κείνο τριήμερο, βλέπουμε πως εμφανίζουν διογκωμένες τις απαιτήσεις του Χίτλερ στους Πολωνούς και τ' αντιστροφο. Η 30ή Αυγούστου είχε παρέλθει κι η Πολωνική κυβέρνηση δε θέλησε να συζητήσει όπως της είχε προτείνει ο Χίτλερ. Τα πράγματα είχαν πάρει την τροχιά που επιθυμούσαν οι Αγγλογάλλοι. Οι Πολωνοί ήταν οικονομικά έρμαια στα χέρια του Αγγλικού τραπεζικού κεφαλαίου. Ο Χίτλερ απ' την πλευρά του ήταν παραδομένος στην αγανάχτηση που παρήγε η τρομαχτική δυναμική του Εθνικοσοσιαλισμού. Η σύγκρουση ανάμεσα στην Ιστορική συνέπεια και ασυνέπεια ήταν αναπόφευκτη.

ΤΡΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΑ

Υ.Γ. Α' ΤΟ ΑΟΥΣΒΙΤΣ ΚΙ Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο Εθνικοσοσιαλισμός στοιχειοθετείται απόνα συνονθύλευμα αντιφατικών κι αλληλοσυγκρουόμενων μεταξύ τους στοιχείων. Ο άκρατος αθεϊσμός συνυπάρχει με χυδαίες αστρολογικές και παγανιστικές δοξασίες. Η αποκάλυπτη ομοφυλοφιλία με την εξόντωση των ομοφυλόφιλων. Ο αρχαιοπνευστος φαναρισμός κι οι μαζικές μεγαλοπρεπείς παράτες, με τον υπερσύγχρονο βιομηχανικό πραγματισμό.

Τι εκφράζουν τούτες οι αντιθέσεις; Ποιό το εσώτερο νόημά τους; Επιγραμματικά θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε τον Εθνικοσοσιαλισμό σαν «στιγμιαία ρεβάνς του αρχαίου κόσμου», ενάντια στις Χριστιανογενείς ροπές που οδήγησαν στον «πολιτισμό» του 2000 μ.Χ. Γι αυτό ακριβώς κι αποτελεί μια ιστορική ασυνέπεια, προκειμένου για την δεκαετία του 1930. Σ' αυτή την περίπτωση την ιστορική συνέπεια εκπροσωπούν οι οικονομικοκοινωνικές επικρατούσες στα τότε καπιταλιστικά κράτη, συνθήκες. Συνθήκες οι οποίες αποτελούσαν το λογικό απαύγασμα των χριστιανογενών γενικά, του Διαφωτισμού ειδικότερα, εξελιχτικών ροπών. Αν μελετήσουμε προσεχτικά την «κοινωνιολογική ψυχοσύνθεση» που αποπνέει η Γερμανική ιδεολογία, θα δούμε καθαρά ένα βασικό της ιδίωμα. Ότι στα κείμενά της υπάρχει μια έντονη πικρία για την πορεία που πήρε η Γερμανία κι ο κόσμος. Μέμφεται τον κόσμο και τον πολιτισμό του πως πήρε λάθος δρόμο. Η δριμύτατη επιθετικότητα της δεν είναι τίποτ' άλλο από άμυνα, ενάντια στον πεσιμισμό που κατατρώνει τα σπλάχνα των δημιουργών της. Γιατί πεσιμισμός; (Αφαιρώντας την πικρία για την αδυναμία της Πρωσίας να πετύχει σταθερά βιώσιμη επικυριαρχία στα Σλαβικά κυρίως εδάφη). Γιατί απλούστατα γι αυτούς η ιστορία πήρε λάθος δρόμο, αμέσως μετά την πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και του προσηλυτισμού των «βάρβαρων» Ούννων στον Χριστιανισμό, «προδίνοντας» έτσι την «βάρβαρη» «αγνότητα» τους. Απ' τη στιγμή που οι Γερμανοί φιλόσοφοι εντοπίζουν «τον διαφθορέα στο πρόσωπο του Χριστιανισμού», καταλήγουν αναγκα-

507. Henderson όπ., σελ. 314.

στικά σε συνήγορους του αρχαίου κόσμου, στο σύνολό του. Πού λοιπόν βρίσκεται η καρδιά του προβλήματος; Στον Πανεπιστημονισμό του αρχαίου κόσμου και στην Χριστιανογενή, εξειδίκευση του Μεσαιώνα.

Η Πανεπιστημονική «ηθική» αντιμετώπιζε το απλό άτομο σαν «μάζα». Ωστόσο η τέτοια αντιμετώπιση του ατόμου, οφειλόταν στην έλλειψη μηχανής. Κι αυτό μετέτρεπε το άτομο υποχρεωτικά, σ' εργαλείο. Στο κάτω - κάτω κι αυτός τούτος ο Πανεπιστημονισμός, στην έλλειψη μηχανής χρωστούσε την υπόστασή του. Υπήρχε όμως ένα σημαντικότερο αντιστάθμισμα στην όλη κατάσταση: Ο απόλυτος καθημερινός ανθρωποκεντρισμός της θρησκείας και των θεών. Στην ανθρώπινη καθημερινότητα των θεών θεοποιείται η προσωπικότητα του ατόμου. Έτσι έχουμε το φαινόμενο η μαζικότητα του ατόμου να μετασχηματίζεται πάμπολλες φορές, σε μαζική ομοψυχία. Αξία δεν έχει το άτομο αλλά τα όσα προσάπτει η μάζα των ατόμων. Εξάλλου εισχωρώντας ολοκληρωτικά στη φύση του Πανεπιστημονισμού, βρισκόμαστε ενώπιον της ιδεατής προοπτικής «Μαζική συμπίεση». Στον Χριστιανογενή «πολιτισμό μας», όπου εμφανίστηκαν περιπτώσεις μαζικής συμπίεσης, πολεμήθηκαν αμείλιχτα απ' τον υπόλοιπο κόσμο. Κι αυτό γιατί ακριβώς αυτή η «Πανεπιστημονική μαζικότητά» τους, τις ωθούσε ασυνείδητα ν' αντλούν τα επιχειρήματά τους απ' την απέραντη δεξαμενή του αρχαίου κόσμου. Στο «Υπέρ Εγώ» των λειτουργών τους αναδύεται η «θλίψη των χαμένων ευκαιριών, που θα επέτρεπαν την απρόσκοπτη συνέχιση της ιστορικής του ανάπτυξης».

Απ' την άλλη «ο Χριστιανισμός» δολοφονεί με στυγνή ψυχρότητα τα όποια επιτεύγματα - κυρίως τ' ανθρωπιστικά - του αρχαίου κόσμου. Ποδοπατεί τον ισχύοντα θεολογικό πλουραλισμό, ο οποίος εν πάση περιπτώσει δεν αποτελούσε, παρά αντανάκλαση της κοινωνικής πραγματικότητας. Στη θέση των ανθρώπινων θεών τοποθετεί με ωμή βία τον νεφελώδη κι αόρατο Γιαχβέ. Η Πανεπιστημονική ανθρώπινη μαζική ομοψυχία παραχωρεί τη θέση της σ' ένα διεφθαρμένο σκοτεινό θεοκεντρισμό. Η δε αποθέωση του ατόμου μέσω της αντικαθρέφτισης των βιωμάτων του στους αρχαίους καθημερινούς θεούς, μεταφέρεται στα πρόσωπα την ηγεμόνων και των «αριστοκρατών». Το τέλμα του Χριστιανικού Μεσαιώνα συνθλίβει τη μαζική συμπίεση με τη δημιουργία των Συντεχνιών. Ο Χριστιανικός Διαφωτισμός πάλι κονιορτοποιεί την Πανεπιστημιακή λαϊκή ομοψυχία με μπαλτά την Ειδικότητα που εισάγει. (Κι οι δυο περιπτώσεις αποτελούν κοινωνικά φαινόμενα σίγουρα. Αλλά είν' οι Χριστιανογενείς ταξικές συνθήκες που εμπνέουν παρόμοια κοινωνικά φαινόμενα. Αυτό για ορισμένους που θα επιχειρούσαν να κάνουν φτηνό όπως πάντα πνεύμα παπαγαλίζοντας για μηχανιστικές αντιμετώπισεις κι άλλα τέτοια χιλιοειπωμένα τερπνά). Η

αστική κοινωνία είναι το άμεσο δημιούργημα των Μεσαιωνικών Συντεχνιών. Στην Εξειδίκευση του Διαφωτισμού το άτομο λογίζεται σαν άψυχη συντεχνιακή ομάδα. Η αρχαία μαζική ομοθυμία όχι μόνο δέχεται τη χαριστική βολή, μα εξελίσσεται και στον πλέον θανάσιμο εχθρό της Χριστιανογενούς «ηθικής». Τον ίδιο θανάσιμο εχθρό αντιπροσωπεύει και για την όποια Χριστιανογενή κοινωνία. Το Συντεχνιακό μεταμεσαιωνικό κράτος επιζεί ως τις μέρες μας επειδή ακριβώς έχει Συντεχνιακή διάρθρωση. Κάτι που αποκλείει τον κίνδυνο κατάρρευσης της εκάστοτε άρχουσας φάρας του, μέσω μιας Πανεπιστημονικής μαζικής λαϊκής ομοθυμίας.

Με το πέρασμα των αιώνων το Χριστιανογενές Συντεχνιακό κράτος ανέπτυξε όλο και πιο αποτελεσματικές μεθόδους άμυνας, ενάντια στον θανάσιμο για την επιβίωσή του κίνδυνο της λαϊκής ομοφωνίας. Τελευταία λέξη της τέτοιας μεθοδολογίας, η λασπολογία κάθε φαινομένου λαϊκής σύμπλευσης προς έναν ενιαίο στόχο. Επιτίθενται οι απολογητές της αστικής δολοφονικότητας με κυριολεκτικά χυδαίους χαρακτηρισμούς στα ιστορικά φαινόμενα λαϊκής ομοθυμίας, αποκαλώντας τα «Ρομποτοποίηση». Ποιοί; Αυτοί που μ' επίσης χυδαία υποκριτικότητα ισχυρίζονται πως τ' όραμά τους είναι η πανανθρώπινη - αταξική κοινωνία. Μα «πανανθρώπινη - αταξική κοινωνία» δε σημαίνει σύμφωνα με τη συλλογιστική τους και «Ρομποτοποίηση»; Υποκρισία, παντού υποκρισία. Αυτοί που υμνούν τη μοναξιά του ανθρώπου, αυτοί που ενθαρρύνουν το άτομο να ξεκόψει απ' τον λαό, φτιάχνοντας «τοπικούς μικρόκοσμούς» αυτοί λοιπόν εμφανίζονται ταυτόχρονα και λειτουργοί της μελλοντικής - προσοχή, όχι τωρινής - αταξικής κοινωνίας. Τούτη η υποκριτικότητα αποτελεί την πεμπτούσια του αστικού Ουμανισμού. Α.χ. «Αγάπη στον άνθρωπο» κι όχι προστασία της εργατικής του δύναμης.

Σε τελική ανάλυση στο μαζικό «Υπέρ - Εγώ» του ταγμένου στο πλευρό του Γ' Ράιχ Γερμανικού λαού, η Ιστορία πήρε λάθος δρόμο. Μ' άλλα λόγια η «Λογική ιστορία» σταματάει, όταν επικρατεί ο Χριστιανισμός. Για τούτο το πλαίσιο σκέψης, ο πόλεμος αποτελεί τη σύγκρουση ανάμεσα στους Χριστιανογενείς δολοφονικούς του αρχαίου κόσμου και στην έξαρση των καλεσμάτων του προχριστιανικού πολιτισμού, το πνεύμα του οποίου υποτίθεται πως - για τη δικιά τους λογική - εκφράζει το Γ' Ράιχ. Το πράγμα φτάνει στη δραματική του κορύφωση απ' τη στιγμή που η ηγετική φάρα του Ν.Σ.Δ.Α.Ρ. συνειδητοποιεί πως το Γ' Ράιχ δεν κατάφερε να ξεφύγει απ' τα όρια της στιγμιαίας έξαρσης ενός δολοφονημένου κόσμου, δηλαδή του αρχαίου. Η μόνη έγνοια τους πλέον - που κυριεύει αυθόρμητα όλο τους το «Είναι» - περιορίζεται στο πώς θα προλάβουν να τραυματίσουν καιρία

τους υπαίτιους για τη δολοφονία του αρχαίου πολιτισμού. Στην προκειμένη περίπτωση οι «υπαίτιοι» καλύπτονται κάτω απ' το αφηρημένο – αόριστο όσο και «φυσιολογικά» μεταφυσικό πέπλο του «Σιωνισμού». Στην «καταραμένη Σιωνιστική λαίλαπα» ανήκουν όλοι όσοι «επεξεργάζονταν (νται) τον αφανισμό του κόσμου». Ποιανού κόσμου; Του Χριστιανογενούς; Η αντίφαση δεν έχει αντίκρουσμα απ' τη στιγμή που το πράγμα ξεφεύγει απ' τις αντικειμενικές διεργασίες.

Στα παραπάνω πλαίσια εντάσσονται οι μεγαλοστομίες για «Χιλιετή Ράιχ», οι μεγαλόπρεπες αρχαιοπνευστες παράτες κλπ. Στην αδημονία του Χίτλερ, σύμφωνα με τα λεγόμενα του αρχιτέχτονα Σπέερ, να σχεδιαστεί «εδώ και τώρα» το Βερολίνο του 2500, αποδειχνοντας στους Αμερικάνους ότι οι Γερμανοί ξέρουν να χτίζουν επιβλητικότερες μεγαλουπόλεις απ' τις των ΗΠΑ, διακρίνουμε καθαρά δυο στοιχεία. Αφενός την αγωνία ενός καταχωρημένου σαν «νεκρού» κόσμου ν' αποδείξει μέσω της πρόκλησης για σύγκριση ότι μπορεί ν' ανταπεξέλθει στις απαιτήσεις του 20ού αιώνα, αφετέρου το άγχος αυτού του κόσμου να εμπεδώσει την εντύπωση πως αποτελεί δοσμένο γεγονός.

Ένα ενδιαφέρον πάλι σημείο, είναι κι αυτό: Ο Χίτλερ αισθάνεται σαν καλλιτέχνης. Δεν εχτελεί τον Σπέερ γιατί τον θεωρεί «Συνάδελφο Καλλιτέχνη». Λίγες μέρες πριν την έναρξη του πολέμου, εμπιστεύεται στον Βρετανό πρέσβη Χέντερσον ότι τ' όνειρό του είναι να επιτευχτεί ειρήνη σταθερή, ώστε ν' αποσυρθεί απ' την πολιτική και ν' αφοσιωθεί στην τέχνη, δεδομένου ότι δεν αισθάνεται πολιτικός, αλλά καλλιτέχνης! Εν πάση περιπτώσει και ο Στάλιν και ο Χίτλερ χτυπούν άγρια τον Σουρρεαλισμό στην Τέχνη. Τι είν' ο Σουρρεαλισμός; Το συγκινησιακό απεικόνισμα της κενότητας και της φυγοδικίας ως προς τα λαϊκά δικαιώματα, της αστικής κοινωνίας. Κοινωνιολογική του θερμοκοιτίδα είναι οι ονειρικοί εφιάλτες του απροσπάτευτου και ληστευόμενου απλού ανθρώπου. Εφιάλτες που βγαίνουν στην επιφάνεια απ' την απόγνωση των αδιεξόδων του. (Αυτό δε σημαίνει επίκριση των Σουρρεαλιστών - δημιουργών, αλλ' αποθέωσή τους. Η απεικόνιση στον μουσαμά των ψυχικών αδιεξόδων προϋποθέτει μεγαλοφυή αντίληψη). Ο Σταλινισμός κι ο Χιτλερισμός όμως υπερθεματίζουν υπέρ της Ρεαλιστικής Τέχνης. Πράγμα που σημαίνει πως δε διστάζουν να δουν κατάματα την ανθρώπινη αλήθεια απ' τη μια, δισταγμό ν' αντιμετωπίσουν τον ανθρώπινο ψυχικό μικρόκοσμο, απ' την άλλη. Μ' άλλα λόγια και στο θέμα της Τέχνης ο Εθνικοσοσιαλισμός ευνοεί την «πανεπιστημονική διαφανή ολότητα» του Ρεαλισμού, απ' την «ιδιότυπη μερική καταγραφή του γεγονότος» της Σουρρεαλιστικής επιλογής. «Μερική καταγραφή» η οποία αντικατοπτρίζει τέλεια τα περιορισμένα όρια της συντεχνιακής ομάδας.

Αλλά να που οι χειρότεροι φόβοι τούτης της Εθνικοσοσιαλιστικής ιστορικής ασυνέπειας γίνονται πραγματικότητα. «Ο Σιωνισμός κηρύττει κυκλωτικό πόλεμο στο Ράιχ». Η «Πανεπιστημονική μαζική ερμηνεία» αναδύεται με δριμύτητα στο προσκήνιο. Η αρχαία μαζική εξόντωση αναβιώνει. Γιατί; «Μα για να ζήσει ο άνθρωπος». Είπαμε: Αρχαιοπνευστη μαζική ενατένιση των πραγμάτων αφενός, θεοποίηση του ατόμου μέσω του «καθημερινού ανθρωποκεντρισμού» των θεών αφετέρου. Λοιπόν ο «Διεθνής Σιωνισμός» επιχειρεί την εξόντωση των Γερμανών «Αρίων;» Πολύ καλά. Όχι όμως πριν η «στιγμιαία αναλαμπή του κόσμου των «βαρβάρων» πάρει εκδίκηση για τη χαμένη της αγνότητα». Οι φούρνοι του Άουσβιτς έχουν τον λόγο.

Υ.Γ. Β' ΟΙ ΗΛΙΘΙΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΑ «ΤΕΡΑΤΑ» ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΑΣΥΝΕΠΕΙΑΣ

Τα ψυχολογικά γνωρίσματα του σημερινού Ανθρώπου είν' «εκβιαστικώς επιχτήτα». Παίρνουν δηλαδή τις διάφορες μορφές που 'χουν επισημανθεί, απ' τα συγκεκριμένα ερεθίσματα της αρτηριοσκληρωτικά συντεχνιακής «κοινωνίας» «μας». Η αντιλαϊκή ακαμψία των «κοινωνικών» δομών στοχεύει στον ολόπλευρο αποκλεισμό του απλού λαού, απ' την διαχείριση της εξουσίας. Και, κατά συνέπεια, στην πλήρη εκμετάλλευσή του απ' αυτούς που ελέγχουν τις κρατικές δομές. Κατ' ανάγκη λοιπόν, το άτομο αναγκάζεται ν' αντιμετωπίζει σ' όλη του την «κοινωνική» πορεία το ένα αδιέξοδο μετά το άλλο. Η συνειδησή του φορτίζεται συνεχώς απ' το βάρος των ψυχολογικών αδιεξόδων, τα οποία αποτελούν αντανάκλαση των αλληπάλληλων κρατικών αρνήσεων στην όποια επιλογή του. Δοσμένου ότι το άτομο δε δικαιούται να διαθέτει την πολυτέλεια της ελεύθερης επιλογής, είν' υποχρεωμένο να βαδίζει στις κατευθύνσεις που του επιβάλλει η διευθύνουσα τη ζωή του άρχουσα κλίκα.

Παράλληλα όμως προς τις εκβιαστικά «επιχτήτες ψυχολογικές προδιαγραφές», στο ατομικό υποσυνείδητο αναπτύσσονται κι οι θαμμένες εδώ κι αιώνες στα βάθη του Μαζικού Ασυνείδητου λαϊκές επιθυμίες. Οι επιθυμίες αυτές ξεκινούν χρονικά απ' την εποχή που επιβλήθηκαν με την ωμή βία οι πρωτογενείς μήτρες των σημερινών ψυχολογικών πειθαναγκασμών. Αποτελούν δε παράγωγο της λαϊκής απελπισίας, ύστερ' απ' τη χριστιανική δολοφονία του «Παράδεισου» ο οποίος βρισκόταν «οπωσδήποτε» στο τέρμα της προχριστιανικής εξελικτικής αλληλουχίας. Αν σκύψουμε πάνω απ' τον όρο «Διχοτόμηση του Εγώ», θα διαπιστώσουμε πως ο δεύτερος εαυτός που υπονοείται, δεν είν' άλλος απ' τον Άνθρωπο της παράλληλα με τη Χριστιανική

εξελισσόμενη προχριστιανική ηθική. Τον Άνθρωπο του αντικατασθέντος βία απ' την Χριστιανογενή οικονομικοπολιτική - κοινωνικοπολιτιστική καταπίεση, ιδεατού κοινωνικού συστήματος. Ο σχιζοφρενικός «δεύτερος εαυτός» καταχωρήθηκε σαν τέτοιος απ' την επικρατούσα σήμερα «ηθική». Ταυτόχρονα όμως προσφέρει στο άτομο την ποθητή διέξοδο απ' το καθημερινό ψυχοπλάκωμα, αφού πραγματώνει φαντασιακά όλες τις απόκρυφες επιθυμίες του. Τι παναπεί «απόκρυφες επιθυμίες»; Μα, το δικαίωμα του απλού Ανθρώπου να κάνει προσιτά σ' αυτόν τα όσα ήδη γεύονται τ' αφεντικά του. Οι τελευταίοι έχουν φροντίσει να διαιωνίζουν την κυριαρχία τους μέσω μιας σειράς χυδαίων «ηθικών» πειθαναγκασμών, που σκοπό έχουν να πείσουν τον απροστάτευτο λαό πως διαπράττει «αμαρτία» με το να τολμήσει και να ονειρευτεί ακόμα τα «κεκτημένα» προνόμιά τους. Το Μαζικό Ασυνείδητο λοιπόν στοιχειοθετείται απ' όλες τις απωθιμένες μνήμες, ελπίδες κλπ. του λαού. Είναι μ' άλλα λόγια η «φυσιολογική» εξέλιξη των μη Χριστιανικών καλεσμάτων. Η εξέλιξη ενός κόσμου που δεν γνώρισε τον Χριστιανογενή σκοταδισμό του Μεσαίωνα. Κατά συνέπεια βρίσκεται πέντε τουλάχιστον αιώνες μπροστά. Γι' αυτό και το δεύτερο «Εγώ μας» πραγματώνει όλα όσα ο αντικειμενικός κόσμος «μας» θεωρεί απρόσιτα. Αν λοιπόν καταφέρναμε ν' απελευθερωθούμε απ' τα δεσμά των Χριστιανογενών Ταμπού θά 'χαμε κάνει ένα μεγάλο άλμα προς την όλο και πιο ξεθωριασμένη έξοδο απ' το τέλμα που μας ζώνει. Κι αυτό γιατί οι κοινωνικοί συσχετισμοί που θα πρόκυπταν θ' απελευθέρωναν τη θαμμένη δυναμική της εξέλιξης του μη Χριστιανικού Μαζικού Ασυνείδητου.

Εδώ μπαίνει και το ζήτημα της μη επικοινωνίας με τον περίγυρό τους, των υπερβολικά προικισμένων ατόμων. Όλες οι σχετικές με το θέμα έρευνες έχουν καταλήξει στο ότι τα ευφυή αυτά άτομα είναι στην συντριπτική τους πλειοψηφία νευρωτικά και κατά συνέπεια «προβληματικά» για τις ισχύουσες σταθερές σχέσεις της συντεχνιακής - φασιστικής Δυτικής κοινωνίας. Το εκπαιδευτικό «μας» σύστημα είναι στημένο έτσι, ώστε το άτομο να βιώνει κάποιες δογματικά στερεότυπες γνώσεις. Η στερεοτυπία τους καθρεφτίζει ανάγλυφα τα περιορισμένα - χωρίς ορίζοντες - και αρτηριοσκληρωτικά πλαίσια του πολιτιστικού μας υπόβαθρου. Οι μέθοδοι λειτουργίας του εκπαιδευτικού «μας» συστήματος είναι περιορισμένες ν' αποθαρρύνουν τις τυχόν ανεξάρτητες αναζητήσεις των μαθητών. Μοιραία λοιπόν το υπερβολικά ευφυές άτομο μαθαίνει από μικρό να φοβάται την εξωτερικευση των ανακαλύψεών του. Γνωρίζουν πως αν ανοίξουν το στόμα τους, ενεδρεύει ο κίνδυνος χλευασμού απ' τους συμμαθητές πρώτα, απ' τους συνανθρώπους τους, ύστερα. Μήπως θα πρέπει να πιστέψουμε πως τα

υπερβολικά ευφυή άτομα γεννοβολήθηκαν χάρη σε μια σειρά συμπτώσεις απ' τις ροπές του μη Χριστιανογενούς κόσμου, ο οποίος εξελίσσεται αέναα στο Μαζικό Ασυνείδητο;

Κοινό ιδίωμα αυτών των ατόμων, η «ταπεινή» καταγωγή. Κι αυτό γιατί η άρχουσα τάξη διαθέτει τη δυνατότητα να προσφέρει τα πάντα στους γόνους της, μπουκώνοντάς τους παράλληλα με Χριστιανογενείς γνώσεις. Έτσι μεγαλώνουν χωρίς διχοτομημένο αντιχριστιανικό «Εγώ». Ο δεύτερος εαυτός τους στρέφεται σε χυδαία και αφαιρετικά σχήματα. Αντίθετα το φτωχόπαιδο μαθαίνει από πάντα να διεκδικεί. Αυτό σημαίνει ότι οι ενατενίσεις του στρέφονται στο πρότυπο ενός ίδιου για όλους, κόσμου. Παράλληλα οι στερήσεις το υποχρεώνουν να καταφεύγει στο ελεύθερο άλλο του «Εγώ». Αυτό βρίσκεται όμως - όπως είπαμε - αιώνες μπροστά απ' τον αντικειμενικό κόσμο. Εξού κι η αδυναμία του να επικοινωνήσει με τον περίγυρό του. Είναι σαν να βάζεις έναν σημερινό άνθρωπο να συνεννοηθεί μ' έναν του 1.000 μ.Χ.

Κοντολογής τα όσα είπαμε για την παράλληλη με την αντικειμενική, εξέλιξη του Μαζικού Ασυνείδητου και του διχοτομημένου «Εγώ», θα μπορούσαν να κωδικοποιηθούν με τον όρο που εισήγαγε ο Καρλ Γιουνγκ για την «Ιστορική Ψυχή». Με τη διαφορά ότι ο πράγματι μεγάλος ψυχολόγος στερούταν το τεράστιο υλικό που 'χουμε σήμερα στη διάθεσή μας, ώστε να σφυρηλατήσει ένα ολοκληρωμένο σύστημα αναφοράς, ως προς το ποιές διεργασίες δημιουργούν τούτη την «Ιστορική Ψυχή». Ήταν σχεδόν αναπόφευχτο το λάθος του να ισχυριστεί για ουσιαστική αλληλεξάρτηση του Συνείδητού με το Ασυνείδητο, ενώ η αντικειμενική πραγματικότητα τα θέλει παράγωγα δυο ολόελα ανεξάρτητα εξελισσόμενων παράλληλων κόσμων.

Η αντίδραση της κοινωνίας «μας» - ή μάλλον εκείνων που κινούν τα νήματά της - στις παραπάνω εντοπίσεις μας έχει καθαρά εξαρτημένο χαρακτήρα. Η αντίδρασή τους έχει δυο σκέλη:

α) Πλήρη συντηρητικοποίηση των εκπαιδευτικών καλεσμάτων. Η προσφερόμενη παιδεία είναι ταγμένη να πολεμάει την άρθρωση νέων λόγων. Επιδιωκόμενος στόχος, η διαρκής αυτοαναπαραγωγή του κλειστού Χριστιανογενούς «Είναι». Ταυτόχρονα η διαρκής δημιουργία ομοιόμορφων ανθρώπινων αντιγράφων.

β) Πνίξιμο της οποιας ξύπνιας φωνής αναδυθεί - στην Εξουσία, στην Τέχνη, στα Γράμματα, στους χώρους δουλειάς - σ' έναν ωκεανό λασπολογίας. Το άτομο που τολμάει ν' αρθρώσει μη επίσημες θέσεις, καταχωρίζεται σαν «προβληματικό». Είν' αυτή η Χριστιανογενής αντίδραση που 'καψε τον Γαλιλαίο ή τον Τζορντάνο Μπρούνο. Οι λόγοι που την καθιστούν «εξαρτημένη αντίδραση» είν' απλοί. Νέος Λόγος σημαίνει αμφισβήτηση της Χριστιανικής «ηθικής» που θέλει τους

ελάχιστους να εκμεταλλεύονται τους πολλούς. Αλλά μια κοινωνία η οποία απορρίπτει τα προικισμένα άτομα και της οποίας ο περιορισμός της Γνώσης στα πλέον στενά όρια έχει αναχθεί σε ζήτημα ζωής ή θανάτου γι αυτή, δεν μπορεί παρά να ευνοεί την ανάδειξη στις διευθυντικές της βαθμίδες, διανοητικά ανάπηρων. Και πράγματι αυτό συμβαίνει.

Τα αναρριχόμενα κατά καιρούς στις ύπατες κοινωνικές θέσεις άτομα, αναρριχήθηκαν γιατί δε γνωρίζουν ν' αμφοιβητούν. Κατά συνέπεια το πνευματικό τους επίπεδο είν' ανύπαρχτο, δεδομένου ότι γίνονται υπερασπιστές ενός απογυμνωμένου από κάθε αξιόλογο φιλοσοφικό ερέθισμα «Status quo». Με λίγα λόγια αν δεν ήταν ηλιθιοί δε θα προωθούνταν. Εννοείται πως το δεύτερο μετά την ηλιθιότητα στοιχείο τους, είν' η ολιγαρχική καταγωγή. Αν μελετήσουμε προσεχτικά όλους όσους η επίσημη «Ιστορία» θεωρεί «Μεγάλους Άντρες», θα δούμε καθαρά πως πρόκειται για άχρωμα ανθρωπάκια – κλασικά δείγματα οι Τρούμαν, Τσώρτσιλ, Άικ, Ντε Γκωλ, Κέννεντυ, και πάει λέγοντας – χωρίς ίχνος πρωτοτυπίας. Είναι τ' ανθρωπάκια που στις μέρες τους παρέμεινε αλώβητη η «Ιστορική Συνέπεια».

Μελετώντας πάλι προσεχτικά τους ελάχιστους ηγέτες που η Αστική «Ιστορία» καταχώρισε σαν «Τέρατα» θα διαπιστώσουμε ενδιαφέροντα πράγματα. Όλοι τους έχουν «ταπεινή» καταγωγή. (Ναπολέον, Χίτλερ, Στάλιν). Επομένως αναδείχτηκαν χάρη στην μεγαλοφυΐα τους. Όλοι τους εξάλλου κατάφεραν ισχυρά πλήγματα στην Χριστιανογενή Συνέπεια. Αυτό σημαίνει πως στηρίχτηκαν στις αντιπαλές του κατεστημένου της εποχής τους δυνάμεις. Κι αυτές δεν μπορεί ν' αναζητηθούν αλλού, απ' τον απλό λαό τους.

Τα καθεστώτα τους στοιχειοθετούσαν το επικίνδυνο προηγούμενο της «Ιστορικής Ασουνέπειας». Γι αυτό και πολεμήθηκε λυσσασμένα το έργο τους απ' τους ηλίθιους στυλοβάτες της Χριστιανογενούς Συνέπειας. Οι προσωπικότητές τους εξάλλου είχαν όλες τις ιδιαιτερότητες τις οποίες επισημάναμε πιο πριν, σχετικά με την «προβληματικότητα» των υπερβολικά ευφυών ατόμων. Πράγματι! Οι προσωπικότητες των Ναπολέοντα, Χίτλερ, Στάλιν κ.ά. διαθέτουν πολλά κοινά γνωρίσματα. (Αδυναμία προσαρμογής, επικοινωνίας, ανυπακοή στο κοινόφθαλμο εκπαιδευτικό σύστημα, νευρωτικότητας, μελαγχολία, μοναχικότητα, βίαια παρορμητική ψυχοσύνθεση κλπ.). Υποθέτουμε πως τούτα τα γνωρίσματα – που στην ουσία συνθέτουν τους μηχανισμούς άμυνας τους ενάντια στο στυγνό κράτος των ηλίθιων – ευθύνονται και για τα όντως φρικιαστικά εγκλήματα που συνδέονται με τα καθεστώτα τα οποία στήσαν. Μελετώντας ψυχρά όλα όσα συνδέονται με τα εγκλήματά τους, ανακαλύπτουμε πως το βασικό τους στοιχείο είν' ο

αγχώδης όσο και σπασμωδικός τρόπος διάπραξης τους. Και στο Βοναπαρτικό και στο Σταλινικό και στο Χιτλερικό καθεστώς – όπως και σ' όλα τα εφήμερα καθεστώτα της Ιστορικής Ασουνέπειας μη εξαιρουμένης της «Πολιτείας του Ήλιου» υπό τον δούλο Αριστόνικο, ή τα του Σπάρτακου του Ροβεσπιέρου, του Κάστρο, του Καντάφι κλπ. – η εξόντωση των αντιπάλων εξελίσσεται σ' αυτοσκοπό. Είναι να μην εκδηλωθεί η πρόκληση ενάντια τους απ' τους λειτουργούς της Ιστορικής Συνέπειας. Η απάντηση των καθεστώτων της Ασουνέπειας είν' ένα ατέλειωτο λουτρό αίματος: Μια σειρά στυγερών μαζικών δολοφονιών. Τι εκφράζει ο αγχώδης και σπασμωδικός χαρακτήρας τους; Την αγανάκτηση με την οποία οι λαϊκές μνήμες έχουν φορτίσει το Μαζικό Ασουνειδητό, ενάντια στη διαρκή καταπίεση του λαού απ' τους ηλίθιους της Ιστορικής Συνέπειας. Συνάμα την ανυπομονησία της Ασουνέπειας, πού' φερε στην επιφάνεια το απελευθερωμένο Μαζικό Ασουνειδητό, μπας και δεν προφτάσει να πάρει ουσιαστική εκδίκηση για τους αιώνες λαϊκής αιμορραγίας. Κοντολογής, λες κι υπάρχει μια «ασυνειδητή επίγνωση» του εφήμερου χαρακτήρα της. «Ο κόσμος του 2500 δεν χωράει στον κόσμο του 1700 ή του 2000». Αποτέλεσμα; Μια «αμήχανη» φρικιαστική δολοφονικότητα «του κόσμου του 2500 στον κόσμο του 1800 ή του 2000».

Είν' ευνόητο πως σ' ένα τέτοιο πλαίσιο θολής αντιπαράθεσης, η σύγχυση κατέχει τον κύριο ρόλο. Οι καταπιεσμένες παρορμήσεις των ηγετών της Ασουνέπειας ξεσπάνε με χτηνώδη τρόπο κατά δικαίων και αδικών. Το υποσυνειδητό τους είναι βαρυφορτωμένο από μίσος και μνησικακία ενάντια στον περίγυρο της Συνέπειας των ηλίθιων, με τον οποίο βρίσκονταν σε συνεχή διαμάχη λόγω της αδυναμίας τους να επικοινωνήσουν μαζί του, από μικρή ήδη ηλικία. Έτσι το πράγμα καταντάει ανεξέλεγκτο. Η εκδίκησή τους παίρνει αμπάριζα τα πάντα. Οι Σταλινικοί εχτελούν ακόμα και πιστούς Μπολσεβίκους, επειδή τόλμησαν να συστήσουν ψυχραιμία! Στον Χιτλερισμό η τέτοια αντεκδίκηση πήρε ασυλληπτες διαστάσεις. Για τους Ναζί οι κατεξοχήν εκπρόσωποι του Χριστιανογενούς κόσμου ήταν οι Εβραίοι. Γι αυτούς ο Χριστιανισμός ήταν το ύπουλο μαχαίρωμα του αρχαίου κόσμου. Και βέβαια ο Χριστός ήταν Εβραίος... Απ' το σημείο αυτό μέχρι το παράλογο, το βήμα ήταν μικρό. Οι Ναζί το πραγματοποίησαν. Ένα απ' τα φριχτότερα μαζικά εγκλήματα της ιστορίας έγινε με τον πλέον ψυχρό τρόπο. Χιλιάδες χιλιάδων γυναικόπαιδα που' χαν την ατυχία (;) να γεννηθούν Εβραίοι, εξοντώθηκαν μ' αποτρόπαια αποφασιστικότητα. Κι εδώ είναι που στοιχειοθετείται μια άλλη βρώμικη υπόθεση. Οι Γερμανοί είχαν αποφασίσει να εξελιχτούν σε ψυχρούς σφαγείς για κάποιους συγκεκριμένους λόγους. (Λ.χ. δεν θα 'ταν τίμιο ν' αγνοήσουμε ότι στη Γερμανία

της εποχής, υπήρχε έντονο πρόβλημα με τους Εβραίους της. Το 48% των Τραπεζιτών ήταν Εβραίοι. Επίσης το 52% των γιατρών και το 57% των δικηγόρων. Μ' άλλα λόγια οι Εβραίοι έλεγχαν τις κοινωνικές δομές, οι οποίες διατηρούσαν 7.000.000 Γερμανούς στην ανεργία. Συνεπώς το μίσος τους κατά των Εβραίων είχε αντικειμενικές βάσεις). Αντίθετα οι δοσίλογοι κουκουλοφόροι συνεργάτες τους στις κατεχόμενες χώρες, γίναν τέτοιοι γιατί ήταν κοινοί θρασύδειλοι δολοφόνοι. Συνέργησαν στη γενοχτονία των Εβραίων και των συμπατριωτών τους, από χυδαίο φιλοτομαρισμό και μόνο. Δεν είχαν την παραμικρή σχέση με τον Εθνικοσοσιαλισμό που παρήγαγαν οι δοσμένες Γερμανικές συνθήκες. Οι Γερμανοί επιδρομείς το ξέραν, αλλά δεν μπορούσαν να μην αποδεχτούν τις υπηρεσίες τους. Το θέμα είναι πως αυτοί οι κουκουλοφόροι της Κατοχής αποτελούν τα πιο πρόστυχα «ανθρώπινα» σκουλήκια της Ιστορίας... Κι όμως, διαθέταν ένα προσόν που το στερούνταν οι πατριώτες οι οποίοι προτίμησαν τον θάνατο απ' τον εξευτελισμό της προδοσίας. Ήταν γνήσια παιδιά της ιστορικής Συνέπειας. (Γι αυτό ήταν και σκουλήκια άλλωστε). Συνεργάστηκαν με την Ασυνέπεια προς χάρη του ελεεινού σαρκίου τους. Λοιπόν τα εκλεκτά αυτά παιδιά της Συνέπειας, οι κουκουλοφόροι προδότες, είν' αυτοί που επάντρωσαν τις μεταπολεμικές κυβερνήσεις της εφτάψυχης μπουρζουαζίας.

Έτσι από τη μια όχθη η Ιστορική συνέπεια, απ' την άλλη η Ιστορική ασυνέπεια. Οι λειτουργοί της συνέπειας δεν αποτελούν τίποτ' άλλο από άβουλα αντίγραφα αντιγράφων. Δημιουργήματα, μιας κλειστής προς την όποια απειλητική για τα πρόνοια των λίγων νέας ενατένισης συντεχνιακής κοινωνίας, η οποία εννοεί ν' αναπαράγεται ει δυνατόν αυτούσια επί 2000 χρόνια! Όλες οι πολιτισμικές και λαϊκές κατακτήσεις που κατάφεραν να εισδύσουν στις δομές λειτουργίας της, πληρώθηκαν με ποταμούς λαϊκού αίματος, προκειμένου να γίνουν εκβιαστικά αποδεχτές απ' τους ηλίθιους βαρβάρους ηγέτες της. Μπροστάρηδες στη μάχη για την όποια τέτοια κατάκτηση, βρίσκονταν πάντα οι οπαδοί της εκάστοτε Ιστορικής ασυνέπειας. (Το ότι αυτοί οι οπαδοί εξελίσσονταν σε σκληρό κατεστημένο όταν επικρατούσε η καινούργια θεώρησή τους, δε λέει τίποτα. Όσο καιρό η θεώρησή τους έδινε αγώνα αποδοχής, τόσο αυτή, όσο κι οι ίδιοι, συγκροτούσαν μια ασυνέπεια. Η ενσωμάτωσή τους στις ισχύουσες κοινωνικές σταθερές τους μετέτρεπε σε γρανάζια της συνέπειας, κ.ο.κ. Ωστόσο η ασυνέπεια – όσο διάστημά η νέα θεώρηση πάλευε για την παγίωσή της – είχε καταγραφεί).

Οι για 20 αιώνες αμετάβλητες βασικές σταθερές της Συνέπειας, συντέλεσαν στην παγίωση μιας τρομαχτικής απρόσκλητης κρατικής

μηχανής. Γρανάζια της, τα δίχως αυτόνομη σκέψη «ανθρώπινα» αντίγραφα αντιγράφων. Κοντολογής, ένα κράτος που όλες οι βαθμίδες της κοινωνικής του ζωής – Πολιτικές, Καλλιτεχνικές, Πνευματικές κλπ. – κατέχονται από με «Κλωνισμό» λες, παραχθέντα ανθρωποειδή ρομπότ. Μια κοινωνία μ' άλλα λόγια της οποίας, τόσο τις θέσεις κλειδιά, όσο και τους επώνυμους ρόλους – «αντιπολιτευτικούς» και μη – κρατούν διανοητικά ανάπηροι. Δηλαδή οι ηλίθιοι της Ιστορικής Συνέπειας.

Υ.Γ. Γ' ΣΥΜΒΟΛΗ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΩΡΙΜΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη διαστρέβλωση απ' την μηχανιστική ταύτιση των όρων «Φασισμός» κι «Εθνικοσοσιαλισμός». Πρόκειται για μια ταύτιση εξωφρενική, αντίθετη προς κάθε λογική, τραγική ίσως... Κι αυτό γιατί στ' όνομά της, η γνήσια αναπαραγωγή του Φασισμού και, συνεπώς ο ώριμος Φασισμός, ποδοπατάει τους λαούς με «άμεμπτο» «ιδεολογικά» τρόπο.

Τι είν' ο Φασισμός; (Πέρα από βία του ισχυρού στον ανίσχυρο). Η άτεγκτη συντεχνιακή δομή της κοινωνίας. Και ειδικότερα η ωμή εκμετάλλευση του λαϊκού μόχθου από τις ισχυρότερες οικονομικά Συντεχνίες. Αυτές που τα μέλη τους επαντρώνουν κατά 90% τον κρατικό μηχανισμό. Άλλωστε μια απλή ανάλυση της λέξης «Φάσι», φτάνει για να μας πείσει. Λοιπόν η κατάληψη της εξουσίας απ' τα «Φάσι» στην Ιταλία του 1920, πρέπει να ιδωθεί σαν δυναμική αμφισβήτησή των προνομίων αστικών Συντεχνιών, στο δικαίωμα μονοπωλιακής διαχείρισης των του Κράτος, απ' τα φεουδαρχικά τζάκια της Ιταλίας. Το αποτέλεσμα ήταν ένας συμβιβασμός. Π.χ. ο Μουσσολίνι στάθηκε ανίκανος να προσπεράσει τα οχυρά του εντολοδόχου της Ιταλικής φεουδαρχίας, Βίκτορα Εμμανουήλ. Αλλά στη Γερμανία ο συμβιβασμός τούτος πραγματοποιήθηκε – για λόγους πού χουμε αναλύσει ήδη – απ' το 1880, χωρίς καν δυναμική αναμέτρηση. (Εδώ κρίνεται απαραίτητη μια διευκρινιστική παρένθεση. «Όπως τυχαίως» οι διάφοροι σημερινοί γλυκανάλατοι «διανοητές», έχουν σταθεί ανίκανοι να εντοπίσουν μια μεγάλη αλήθεια: Ότι η Αστική τάξη αποτελεί την οργανική αναπαραγωγή - εξέλιξη των Μεσαίωνικών Συντεχνιών στον δρόμο τους προς την οικονομική τους παντοκρατορία. Κατά συνέπεια το προκύψαν απ' την επικράτησή τους Αστικό Κράτος, δεν μπορεί να 'ταν τίποτα διαφορετικό, απόνα συντεχνιακό Κράτος. Γιατί θα 'ταν ηλίθιο – αν... και αυτό υποστηρίζουν οι χορτάτοι γόννοι της άρχουσας τάξης, που η ηλίθια κουλτούρα του κράτους των πατεράδων τους

έχρισε «διανοούμενους» – να πούμε πως η Αστική τάξη συγκροτούνταν κι απ' τους ξυπόλυτους χαμάληδες οι οποίοι κινούνταν έξω απ' τα τείχη του όποιου φεουδαρχικού Μεσαιωνικού Κάστρου. Εν πάση περιπτώσει η τέτοια διαπίστωσή μας έχει φοβερά ενδιαφέρουσες προεχτάσεις. Είμαστε όμως υποχρεωμένοι ν' αρκεστούμε προς το παρόν στην πιο πάνω επισήμανσή μας, λόγω έλλειψης χώρου κυρίως. Αν κι υποθέτουμε πως ο σύντροφος αναγνώστης έχει ήδη συλλάβει το μέγεθος της αποκρουστικής αλήθειας που απορρέει απ' αυτή. Στο επόμενο έργο μας θα επανέλθουμε εχτεταμένα στο επίτηδες παραμελημένο τούτο θέμα. Καθώς επίσης και στη συνέχεια του Υστερόγραφου).

Λοιπόν το γεγονός είν' ένα. Ότι η κοινωνική διαστρωμάτωση, τόσο της Καϊζερικής Γερμανίας, όσο και κείνη της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης, είναι πανομοιότυπη με την της Φασιστικής Ιταλίας. Ο σύντροφος αναγνώστης της μελέτης μας όμως, γνωρίζει με τον πλέον τεκμηριωμένο τρόπο πως η οικονομικοκοινωνική πολιτική του Χίτλερ (ισμού) είχε σαν γνώμονα πλεύσης την πλήρη κονιορτοποίηση των συντεχνιακών οχυρών. Των οχυρών που επαντρώνονταν απ' τα προνομιάκια τμήματα της Γερμανίας, τα οποία παράλληλα βασιζαν την ευημερία τους στην εξαθλίωση του 80% του λαού. Τα 7.000.000 άνεργοι της Βαϊμάρης, είν' ακριβώς το φυσικό τέκνο της συντεχνιακής παντοδυναμίας. «Δικαίωμα ύπαρξης» έχουν μόνο τα μέλη των Συντεχνιών. Και ξαφνικά εισβάλλει στην πολιτική κονίστρα το Χιτλερικό Κίνημα. Μιας και τα υπάρχοντα μέχρι τότε Κόμματα αντανάκλουν τις θελήσεις διάφορων Συντεχνιών, το Χιτλερικό Κίνημα αντιπροσωπεύει πολιτικά την απόγνωση των εκατομμυρίων ανέργων. Ταυτόχρονα και κείνη όλων «επιβιώνουν» κάνοντας παρασιτικά επαγγέλματα. (Πλανόδιοι μικροπωλητές κλπ.). Επομένως η κοινωνικοπολιτική του επιλογή, ενυπάρχει στο σπέρμα γέννησής του. Επιλογή η οποία έγκειται στην εξάρθρωση των συντεχνιακών δομών, που κρατούν σε συνεχή εξαθλίωση την εκλογική του βάση. Αυτό και κάνει αμέσως μετά την κατάληψη της εξουσίας. Το N.S.D.A.P. σαρώνει σαν εκδικητικός ανεμοστρόβιλος του απλού λαού, τις Συντεχνίες των λίγων «εκλεκτών». Διαλύει τις «Επαγγελματικές Ενώσεις», οι οποίες ελέγχανε σχεδόν όλους τους τομείς της Γερμανικής κοινωνίας. Στη θέση τους τοποθετεί ένα Παγγερμανικό Συνδικάτο, το «Μέτωπο Εργασίας». Ένα ενιαίο δηλαδή για όλους ανεξαιρέτα τους Γερμανούς Ασφαλιστικό Ταμείο. Στα πλαίσιά του ο πρώην προνομιούχος βιοτέχνης της οποίας πανίσχυρης παλιάς Συντεχνίας, συνυπήρχε με τον προχιτλερικό άνεργο ή μικροπωλητή. Αυτούς που το να μπουν σ' ένα Συνδικάτο το θεωρούσαν πάνω από κάθε όνειρο! Μα το κυριότερο είναι πως η συνδρομή καθοριζόταν απ' τα έσοδα του καθενός, ενώ οι απολαβές

ήταν οι ίδιες!!!

Αντιμετωπίζοντας μ' άλλα λόγια με ψυχρή αντικειμενικότητα το πράγμα, καταλήγουμε σε μια μη επιδεχόμενη σοβαρή αντίρρηση, διαπίστωση. Το Εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς στοιχειοθετεί τον πιο θανάσιμο αντίπαλο της Φασιστικής κοινωνικής διαστρωμάτωσης, που φάνηκε ποτέ στη μεταφεουδαρχική εποχή. (Το ίδιο βέβαια κι ο Σταλινισμός. Μόνο που τώρα μιλάμε για το Δυτικό Αστικό Κράτος). Όσο για τον ενιαίο Ασφαλιστικό Οργανισμό του «Μετώπου Εργασίας» ως θυμηθούμε πως το ενιαίο Ασφαλιστικό Ταμείο είναι το προαιώνιο όνειρο των Δυτικών εργατών ακόμα και σήμερα... Μόνο που θα εξακολουθεί να 'ναι όνειρο. Γιατί; Γιατί απλά το Δυτικό Αστικό Κράτος είν' ένα καθαρά συντεχνιακό Κράτος. Κοντολογής, είν' ένα ώριμο Φασιστικό Κράτος...

Κι εδώ μπαίνουν ένα σωρό τραγικά για τη νοημοσύνη μας – τη νοημοσύνη των ανυπεράσπιστων Ανθρώπων – περιστατικά. Λ.χ. στο έργο μας «Νέρων και Χριστός» κατακρίναμε τους πάμπλουτους δήθεν «Κομμουνιστές» που μη μπορώντας να ξεκόψουν ολότελα απ' τους αντιλαϊκούς σκοταδισμούς της τάξης τους, επιχειρούν να νοθέψουν τον Μαρξισμό ώστε να τον προσαρμόσουν σε λιγότερο επικίνδυνα γι αυτήν καλούπια. Μια απ' αυτές τις αντέντιμες προσπάθειες είναι κι ο περιλάλητος «Διάλογος Μαρξιστών - Χριστιανών». Είχαμε γράψει πως πρωτοστάτης της χυδαίας αυτής ιστορίας είναι ένας πολυεκατομμυριούχος μέλος της Κ.Ε. του ΚΚΕ. Το ανθρωπάκι τούτο λοιπόν βρήκε τον τρόπο αντιδρασης, στην αιώνια μέθοδο των εκπροσώπων της συντεχνιακής άρχουσας τάξης, την ηλίθια λασπολογία. Μας αποκάλεσε μικροαστούς, που με Μαρξίζουσα γλώσσα επαγγελλόμαστε έναν ιδιότυπο Ελληνικό Νεοφασισμό. Κι ακόμα ότι ζητάμε ν' ανάψουν νέες πυρές για να καούν οι Χριστιανοί κι οι συνομιλούντες μαζί τους «Κομμουνιστές».

Καταρχήν όσο αφορά στις «Πυρές». Όλος ο κόσμος γνωρίζει πως όσες Πυρές άναψαν στην Ευρωπαϊκή Ιστορία, άναψαν από Χριστιανούς προκειμένου να δολοφονήσουν με τον φριχτότερο τρόπο όσους τόλμησαν να μιλήσουν για πρόοδο. Όσο για τον «ιδιότυπο Νεοφασισμό» τι να πούμε; Αν είχε ελάχιστη μόρφωση, θα γνώριζε τα όσα αναπτύξαμε πάνω στη φύση του Φασισμού. Ότι δηλαδή η «κοινωνία» «μας» είν' άκρως Φασιστική. Ότι ο ίδιος είναι ήδη μέλος της πανίσχυρης Συντεχνίας της ολιγαρχίας του πλούτου.

Κατά συνέπεια κι ο ίδιος δεν είναι τίποτ' άλλο από συνειδητός Φασίστας, όντας μέλος τόσο της ολιγαρχίας, όσο και των «Ακαδημαϊκών» «διανοητών», δυο βασικών δηλαδή Συντεχνιών της Ελληνικής κοινωνίας. (Για να μη μιλήσουμε για τις δραστηριότητές του υπέρ των

Σιωνιστικών υποθέσεων). Αλλά η περίπτωση τούτου του μικρόμυαλου Θεσσαλονικέα, πρέπει να ιδωθεί κι από ένα άλλο πρίσμα. Ο ίδιος υπερθεματίζει για τις υποθετικές «αξίες» της Δημοκρατίας. Του κατεξοχήν μ' άλλα λόγια, ώριμου φασιστικού συστήματος, μιας κι η ταξική συντεχνιακή διαστρωμάτωση αποτελεί τον ακρογωνιαίο της λίθο. Οι φιλοχριστιανικές νότες του, έχουν ένα βαθύτερο νόημα. Τα μέχρι πρότινος προοδευτικά σχήματα, εξελίχθηκαν σε στηρίγματα του Αστικού κράτους. Αυτό οφείλεται στον κορεσμό που επέφερε ο για δεκαετίες ταξικός τους αγώνας. Τα στρώματα για τα οποία αγωνίστηκαν κατάκτησαν ένα μεγάλο μέρος των όσων ζητούσαν. Συνεπώς από κάποιο σημείο κι ύστερα μεταβλήθηκαν σε κατέχοντες, συγκρινόμενοι με τις νέες μη εργατικές ειδικότητες που γεννοβόλησε η εξέλιξη του νέου Τεχνολογικού Κράτους. Εκείνο λοιπόν που προέχει τώρα είναι η διαφύλαξη των κεκτημένων απ' την διεκδικητική ορμή των νέων κατατρεγμένων. Γνωρίζουν πως η λαϊκή έκρηξη θα γίνει χωρίς αυτούς. Κι αυτό γιατί τα βολεμένα μέλη τους υποχρεώνονται, χάρη των κεκτημένων, να διαχωρίζουν τη θέση τους απ' το ποτάμι των εκατοντάδων χιλιάδων ανέργων, που ήδη κοχλάζει. Το Θεσσαλονικιό ανθρωπάκι κι οι πέριξ αυτού, προτείνουν την αποκάλυπτη σύμπλευση με τις κυρίαρχες συντεχνίες, προκειμένου να δημιουργηθεί ένα «αρραγές» μέτωπο, ενάντια στη λαϊκή θύελλα που 'ρχεται. Αυτό το νόημα έχει η επιμονή του στον χυδαίο «Διάλογο Χριστιανών Μαρξιστών».

Ζούμε λοιπόν σε μια ώριμη φασιστική κοινωνία. Ποιά αλυσίδα δομών όμως χρησιμοποιεί ώστε οι κυρίαρχες συντεχνίες της να κρατούν χειροπόδαρα δεμένο το 80% του λαού;

Στο προηγούμενο υστερόγραφο υπογράμμισαμε πως κατά νομοτελειακό σχεδόν τρόπο, ηγέτες του Χριστιανογενούς Δυτικού κόσμου, γίνονται άτομα με δείκτη νοημοσύνης πολύ κάτω του μετρίου!... Ο αυτός κανόνας ισχύει ταυτόχρονα και για όλες τις βαθμίδες της συντεχνιακής αλυσίδας η οποία καταδυναστεύει τις απροστάτευτες μάζες. Στο σημερινό ώριμο φασιστικό κράτος οι προνομιούχες συντεχνίες βρίσκονται σ' ένα είδος αναγκαστικής αλληλεξάρτησης. Το ότι η κάθε μια τους αντιπροσωπεύει ένα διαφορετικό πλέγμα εργασιών και συμφερόντων απ' τις υπόλοιπες, αποτρέπει τον «παραγωγικό ανταγωνισμό». Και βέβαια ο ορισμός «παραγωγικός», είν' έτσι ή αλλιώς ανεδαφικός. Και τούτο γιατί κυρίαρχο γνώρισμα των συντεχνιών που δεσπόζουν στην οικονομικοπολιτική ζωή του Κράτους είναι ο αντιπαραγωγικός χαρακτήρας τους. (Λ.χ. το Χρηματιστηριακό κεφάλαιο, οι μεγαλοδικηγόροι, οι μεγαλογιατροί, οι Αξιωματικοί, οι μόνιμοι κάτοχοι ανώτερων διευθυντικών θέσεων στο Δημόσιο, οι Διπλωμάτες, οι Δημοσιογράφοι, οι Καθηγητές και το κακό συναπάντημα). Το 90% του

Πολιτικού φάσματος επαντρώνεται από στελέχη των παραπάνω αντιπαραγωγικών Συντεχνιών. Επίσης δικά τους στελέχη μονοπωλούν και τον πολιτιστικό χώρο όπου μόνιμη βλέψη τους αποτελεί η διαμόρφωση μιας δουλικής στα καλέσματα των Συντεχνιών τους, κοινής γνώμης.

Ωστόσο το τραγικό για τον απλό απροστάτευτο λαό στοιχείο, βρίσκεται ακριβώς στην αλληλεξάρτηση που αναφέραμε, αυτών των Συντεχνιών. Όλες τους έχουν πλήρη συνείδηση του γεγονότος ότι η απρόσκοπτη συνέχιση της κυριαρχίας τους εξαρτάται κυριολεκτικά απ' τη διαιώνιση των τωρινών κοινωνικών δομών. Μέχρι σήμερα ίσχυε ο νόμος του συντεχνιακού κράτους εν κράτει, στα πλαίσια μιας αμοιβαίας αλληλοανοχής. Σήμερα όμως αυτό δεν είν' αρκετό για να εγγυηθεί το λαϊκό απ' τη χάρη τους ξεζούμισμα. Ήδη οι κεραίες τους έχουν συλλάβει τους υπόκωφους κραδασμούς της «αδιευκρίνιστης» ακόμα λαϊκής έκρηξης, που δείχνει νά'ρχεται. Ανάγκη πάσα λοιπόν το παραμέρισμα του συντεχνιακού κράτους εν κράτει κι η συσπείρωση όλων των προνομιούχων Συντεχνιών σ' ένα γιγάντιο κι αποκάλυπτα αντιλαϊκό φορέα. Σ' αυτόν τον στόχο αποσκοπούν οι συνεχώς αυξανόμενες τελευταία εκκλήσεις για «Εθνική Συσπείρωση», για «Υπερκομματική κινητοποίηση», για «Παραμέρισμα των μικροκομματικών στενών συμφερόντων» και τα ρέστα. Επισημάναμε παραπάνω – στην αναφορά μας για τον Θεσσαλονικιό «Κομμουνιστή» πολυεκατομμυριούχο – πως τα παλιά προοδευτικά Κόμματα μετεξελιχθηκαν σε συντεχνιακά καταλύματα των βολεμένων εργατών. Έτσι δεν πρέπει να μας παραξενεύει η επιδεκτικότητά τους ως προς τη δημιουργία ενός αραγούς μετώπου ενάντια στις στρατιές των ανέργων, των μη βολεμένων εργατών, των μικρομετοπραττών κλπ., που απειλούν να σαρώσουν το υφιστάμενο «Status quo». Απλά μαθηματικά. Μια ανατροπή των σημερινών κοινωνικών σταθερών θα 'χει σαν αποτέλεσμα το ανέβασμα νέων οικονομικοπολιτικών συσχετισμών. Τυχόν απορρόφηση των ανέργων λ.χ., θα θίξει καίρια τα ήδη βολεμένα μέλη τους...

Το γεγονός είναι πως εμείς, ο απροστάτευτος λαός, παριστάμεθα μάρτυρες της εφιαλτικότερης στιγμής στην Ιστορία μας. Για πρώτη φορά βρισκόμαστε αντιμέτωποι μιας απρόσωπης όσο και χτηνώδους εξουσίας. Πού οφείλεται αυτό; Μα στον ώριμο Φασισμό που 'χει εμπεδωθεί και που συνιστά το φυσιολογικό αμυντικό παράγωγο του παραδοσιακού Καπιταλισμού. Το ανέβασμα των πρώην κατατρεγμένων τάξεων, οδήγησε στον αργό αλλά σταθερό θάνατο του «Προσωπικού μεγαλοτράστ». Μοιραίο επακόλουθο η ενσωμάτωση όλων των δυναμικών Συντεχνιών στα γρανάζια λειτουργίας του καπιταλιστικού κράτους. Την απάνθρωπη προσωπική επιχείρηση, αντικατέστησε η εξίσου

απάνθρωπη συντεχνιακή Α.Ε. Αποτέλεσμα; Η χτηνώδης απρόσωπη εξουσία να στοιχειοθετείται και να εφαρμόζεται απ' όλους ανεξαιρέτα τους υπάρχοντες πολιτικοκοινωνικούς σχηματισμούς, οποιασδήποτε απόχρωσης!!! Δηλαδή γίνεται φανερό πως κανένας πολιτικοκοινωνικός σχηματισμός δεν επιθυμεί αλλαγή του υπάρχοντος «Status quo»!!! Ανατριχιαστικό αλλά πολύ πραγματικό!!!

Έχοντας υπόψη τα πιο πάνω, μπορούμε να κατανοήσουμε το τρομαχτικό τέλμα που μέσα του βυθίζεται η όποια προσπάθεια ν' αρθρωθεί ένας καινούργιος Λόγος. Στο προηγούμενο Υστερόγραφο υπογραμμίσαμε, πως όλοι σχεδόν οι ηγέτες της «Ιστορικής Συνέπειας» ήταν κατά νομοτελειακό τρόπο άτομα με νοημοσύνη κάτω του μετρίου. Τονίσαμε πως οι κατ' ανάγκη στενοί ορίζοντες της προσφερόμενης εκπαίδευσης – λόγω της άκρατης εξειδίκευσης που στηρίζει την συντεχνιακή διαστρωμάτωση – σκοπό έχει την παραγωγή κοντόφθαλμων, όσο κι άβουλων αντιγράφων. Λοιπόν δεν θά' μαστε έξω από τα πράγματα, αν λέγαμε πως μας κυβερνούν ηλίθιοι. Και δεν περιοριζόμαστε μόνο στους Πολιτικούς ηγέτες. Εννοούμε όλους όσους επαντρώνουν το πολύπλοκο πλέγμα της εφιαλτικής απρόσωπης εξουσίας που αναφέραμε. Είν' αναμφισβήτητο γεγονός πως αν δεν είσαι ηλίθιος δεν προωθείσαι. Η συντεχνιακή δομή στοιχειοθετεί μια κλίμακα διάφορων βαθμίδων. Η κάθε βαθμίδα έχει σαν προορισμό της την κατάπιξη κάθε ξύπνιας φωνής. Δεν ανέχεται την παρουσία ατόμων με τη δυνατότητα να μπορούν ν' αμφισβητούν. Οι λειτουργοί της θεωρούν απαράδεκτη την ανέλιξη ευφυών ανθρώπων. Γνωρίζουν πολύ καλά πως η ανεξάρτητη ευφυία αντικαθρεφτίζει ένα θανάσιμο κίνδυνο για το ομαλό ξεζούμισμα εκ μέρους τους του απλού λαού. Κατά συνέπεια κάθε άλλο παρά υπερβάλλουμε, αποκαλώντας το σημερινό Κράτος εξόν από Φασιστικό και Κράτος των διανοητικά ανάπηρων. Δυστυχώς η αλήθεια αυτή ισχύει για κάθε τομέα της ανθρώπινης δραστηριότητας. (Πολιτική, Οικονομική, Καλλιτεχνική, Πολιτιστική, Εργατική κ.ο.κ.).

Όλ' αυτά μας ερμηνεύουν παραστατικότητα την πρωτοφανή ύφεση στον κάθε δημιουργικό τομέα. Η στρατιά των «επώνυμων» ηλίθιων – αν δεν ήταν ηλίθιοι δεν θα γίνονταν κι «επώνυμοι»... – έχει μάθει ν' αντιδρά μ' έναν ζωώδη εξαρτημένο τρόπο, μόλις οσφρανθεί τον κίνδυνο της τυχόν φιλολαϊκής δημιουργίας, είτε Πολιτικής, είτε Πολιτιστικής, είτε Καλλιτεχνικής. Μ' ενορχηστρωμένη ανέντιμη λασπολογία, προσπαθούν να την στραγγαλίσουν εν τη γενέσει της. Εκείνο που τους ενδιαφέρει, είναι να υμνούν ο ένας τον άλλον – ανεξάρτητα Πολιτικοκοινωνικής τοποθέτησης – ώστε να διατηρούν απρόσιτο απ' την όποια υγιή λαϊκή απειλή τον χώρο τους: Δηλαδή τα συντεχνιακά τους κρατίδια. Π.χ. ένας διανοητικά ανάπηρος χρεοκοπημένος Κοινω-

νιολόγος, ο οποίος κρατάει τη στήλη της κριτικής σε ημερήσια εφημερίδα, να εξυμνεί μια ανοησία πού' γραψε ένας επίσης διανοητικά ανάπηρος κριτικός άλλης ημερήσιας εφημερίδας, σχετικά με το αν δολοφονήθηκε ή όχι ένας μεγαλοτσιφλικός «ήρωας» του 1821!!!... Και το αντίστροφο βέβαια: Ο δεύτερος να υμνεί με τη σειρά του κάποια ανοησία που έκδωσε με δικά του χρήματα ο πρώτος. Και να φανταστεί κανείς ότι και τα δυο βιβλία τους μαζί, ζήτημα να πουλήσαν 500 αντίτυπα!!! Η επίσης, να βλέπουμε έναν «αποτυχημένο ηλίθιο» εκδότη 15νθήμερου περιοδικού να δημιουργεί με το περιοδικό του ένα πνευματικό γκέτο ανόητων ανθρωπίδιων του Κολωνακίου, οι οποίοι μουκωμένοι απ' το χαβιάρι – η αμοιβή τους από κείνους που τους προώθησαν επειδή ακριβώς ήταν ηλίθιοι – παριστάνουν τους αμφισβητίες «διανοητές». Ακόμα, να μας βομβαρδίζουν με γελοία «καλλιτεχνικά» ξεβράσματα – στη Μουσική, στο Θέατρο κλπ. – που προσπαθούν να μας πείσουν για την αξία της μοναξιάς. Ένας κόσμος δύσσομος, εφιαλτικός που ούτε το Σατιρικό του Φελλίνι δεν θα μπορούσε ν' αποδώσει την αισχρότητά του. Αυτός ο κόσμος των ηλίθιων συγκροτεί τα γρανάζια της Φασιστικής Κοινωνίας «μας». Τα κηρύγματά του οπλίζουν το χέρι του αστυφύλακα, ο οποίος δολοφονεί πισώπλατα με παγερή ψυχρότητα ανήλικα παιδιά...

... Ταυτόχρονα όμως, τούτοι οι ηλίθιοι αποτελούν κι έναν κόσμο φοβισμένο. Τρέμουν τη στιγμή που ο απλός λαός θα τους ζητήσει εξηγήσεις. Η φοβερή άπνοια μπορεί να τους τρέφει αλλά τους τρομάζει κιόλας. Γνωρίζουν πως τούτη η άπνοια του πλέον πολιτικοποιημένου λαού της Ευρώπης, εγκυμονεί κάτι το συνταραχτικό. Πως λειτουργεί και σαν ανάπαυλα για τη συσσώρευση ιστορικού δυναμισμού, για το νέο λαϊκό άλμα. Είναι σε θέση ν' αφουγκραστούν τη λαϊκή παλίσροια πού' ρχεται. Φοβούνται γιατί βλέπουν πως η μέρα της «Κρίσεως» ζυγώνει.

Λοιπόν ένας ώριμος Φασισμός που στηρίζεται κι εκφράζεται απόνα συνονθύλευμα διανοητικά ανάπηρων, οι οποίοι τρέμουν τυχόν αφύπνιση του λαού. Αυτός ο τρόμος τους πηγάζει απ' τη βεβαιότητα ότι μια άνοδος των «ξυπόλητων» στην εξουσία, συνεπάγεται δικιά τους απογύμνωση απ' τα παράνομα προνόμιά τους. Γι' αυτόν τον λόγο τώρα τελευταία, προσαρμόζουν την άμυνά τους στην επερχόμενη λαϊκή πλημμυρίδα, σ' ένα κοινό μέτωπο όλων των Συντεχνιών. Οι παλιές οικονομικοπολιτικές έριδες παραμερίζονται, μπροστά στον απειλητικό για όλη την άρχουσα τάξη λαϊκό χειμάρρο. Η άμυνά τους εκφράζεται με χίλιους δυο καταχθόνιους τρόπους. Ένα απ' τα πρώτα τους μελήματα είναι να κάνουν το λαό να βιώσει το απρόσιτο των ηγετικών κλιμακίων της κοινωνίας. Έτσι οι ίδιοι επιδιώκουν να προβάλονται απ' την

συντεχνία των δημοσιογράφων σαν απόμακρες απ' τον «όχλο» θεότητες. Έκπληκτος ο απλός λαός – τη νοημοσύνη του οποίου οι ηλίθιοι «επώνυμοι»... υποτιμούν!!! – αντιλαμβάνεται το παράλογο να παίρνει σάρκα κι οστά μπροστά στα μάτια του, με χίλιες δυο μορφές. Η τηλεόραση προβάλλει συνέχεια διάφορα ανθρωπίδια «Καλλιτέχνες» που τραγουδώντας (:) «συμβουλευούν» (!!!) τους τηλεθεατές να παρατήσουν την πολιτικοποίηση για να χαρούν τα όσα τερπνά προσφέρει η Φασιστική κοινωνία. Ώρες ατέλειωτες αφιερώνονται στην εμφάνιση κάποιων ποδοσφαιριστών, ανίκανων ν' αρθρώσουν άλλη λέξη απ' το γλοιώδες εκείνο «οπωσδήποτε», προκειμένου να διαπαιδαγωγηθεί δωρεάν η νέα γενιά... Στα δελτία ειδήσεων παρουσιάζονται χρεοκοπημένοι συγγραφείς για να μας πληροφορήσουν τι γράφουν στα νέα τους βιβλία. (Ο ένας κοιτάξε να εκμεταλλευτεί το διώξιμό του απ' τη διεύθυνση της τηλεόρασης – μιας κι ήταν αρκετά ανέντιμος ώστε ν' απαρνηθεί τις 200.000 μηνιαίως παραιτούμενος – γράφοντας βιβλίο γι αυτήν. Με τον ίδιο δηλαδή τρόπο που 'χε εκμεταλλευτεί και τον θάνατο της γυναίκας του, γράφοντας 7-8 δακρύβρεχτες βλακείες για τη ζωή του μ' αυτή. Ο χυδαίος... Ο δεύτερος νυν κομμουνιστής και τώως Χουντικός, πληροφορήσε τον έκπληχτο λαό πως το νέο του έργο εχτός από εύθυμο είναι και σεξουαλικό!!!!). Στο ραδιόφωνο πάλι διάφορα παιδάκια προσπαθούν μέσω ωρικών εκπομπών να μας πείσουν σχετικά με την αξία της μοναξιάς... Παράλληλα μια γιγαντιαία έχταση παραπληροφόρηση προσπαθεί να διοχετεύει τον λαϊκό δυναμισμό σ' ακίνδυνα για το κράτος των ηλιθίων κανάλια. Π.χ. οι ανόητες εκείνες διαδηλώσεις υπέρ της ειρήνης. Κανέναν πολιτικό σχηματισμό δε συμφέρει να πει στον λαό την ωμή αλήθεια. Πως ποτέ δηλαδή δεν υπήρξε ούτε και θα υπάρξει «κίνδυνος» πυρηνικής σύρραξης. Ότι απλά ο συνεχής εξοπλισμός των Η.Π.Α. δεν αποτελεί τίποτ' άλλο από οικονομική επιλογή του βιομηχανικού της κατεστημένου, προκειμένου να βρει διέξοδο απ' το οικονομικό τέλμα του γεροντικού κορεσμού της καπιταλιστικής αγοράς. Ότι η στρατιωτικοποίηση της βιομηχανίας προσφέρει δουλειά σε χιλιάδες βιομηχανίες και σ' εκατομμύρια εργατών. Ότι κάθε άλλο παρά τρελοί είναι οι κατέχοντες τόσο στις Η.Π.Α. όσο και στην Ε.Σ.Σ.Δ., ώστε να χάσουν τα όσα κατέχουν, επιχειρώντας πυρηνικό ολοκαύτωμα. Κι όμως αυτή η αυτονόητη αλήθεια αποκρύβεται επιμελώς απ' τον λαό. Έτσι παρατηρούμε με θλίψη να σπαταλιέται ανέντιμα το λαϊκό σφρίγος σε αντιπολεμικές συγκεντρώσεις κι όχι σε αγώνες ενάντια στα κράτη των ηλιθίων που τρέφονται με λαϊκό αίμα!!!!. Στον τομέα «αποπλάνηση του λαού» είναι σύμφωνοι όλοι οι πολιτικοί σχηματισμοί. Κι αυτό γιατί όλοι τους εκφράζουν τα συμφέροντα των κυρίαρχων, σ' αυτή τη συγκεκριμένη

ταξική διαστρωμάτωση, Συντεχνιών.

Μετά την έκδοση του βιβλίου μου «Νέρων και Χριστός: Η Αληθινή Καταγωγή του Χριστιανισμού», έλαβα ένα σωρό επιστολές αναγνωστών μου μ' ένα πολύ συγκεκριμένο ερώτημα. Αυτό συμπυκνωνόταν στο εξής σχήμα: «Καλά κι άγια όλ' αυτά. Αλλά τι έχεις να προτείνεις; Είναι προφανές ότι η αναμόχλευση των ιστορικών γεγονότων εξυπηρετεί ένα τωρινό σύστημα αναφοράς. Το δικό σου ποιο είναι;» Έχω την τάση ν' ανοίγω διάλογο με τους αναγνώστες των βιβλίων μου. Και γιατί μ' αρέσει να μαθαίνω και γιατί η στενή επαφή ανθρώπων με κοινά οράματα μπορεί να γεννοβολήσει κάτι το υγιές.* Στην προκειμένη περίπτωση αναγκάστηκα ν' απαντάω μ' έναν στερεότυπο τρόπο. «Η σωστή ανασύνθεση της ιστορίας θα σφυρηλατήσει σίγουρα και τη δικιά μου προοπτική. Ελπίζω πως μετά την κυκλοφορία της μελέτης μου για τον Εθνικοσοσιαλισμό, θα 'μαι σε θέση να προτείνω».

Λοιπόν στο χέρι μας – στο χέρι δηλαδή του απλού λαού – είναι ν' ανατρέψουμε τους δολοφονικούς αστικούς μύθους και τους δήθεν «ηθικούς» πειθαναγκασμούς τους. Στο χέρι μας είναι να συντρίψουμε τούτο το κράτος των ηλιθίων αρθρώνοντας τον ολοκληρωτικά νέο λυτρωτικό Λόγο. Στο χέρι μας είναι να μετατρέψουμε τα αγχώδη βογγητά της μπουκωμένης κοινωνίας «μας», σ' εξαγνιστικό Λόγο μιας ετοιμόγεννης «παρθένας» μήτρας. Το ώριμο φασιστικό κράτος των ηλιθίων κάνει τη δουλειά του, σκυλεύοντάς μας. Ας κάνουμε κι εμείς τη δικιά μας συντρίβοντάς το...

* ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΔΙΑ:

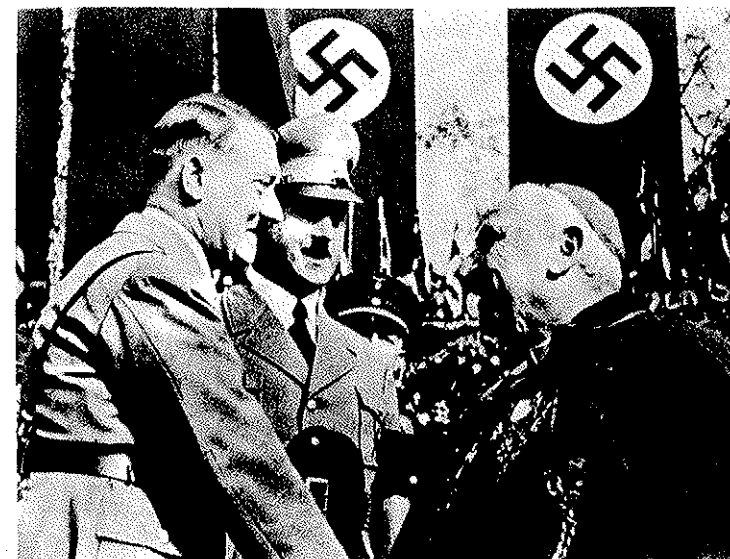
Ο αναγνώστης που θά 'θελε να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα του έργου τούτου, μπορεί να του γράψει στην διεύθυνση: Νίκος Βεργίδης, Ζαλόγγου 34, Χρυσούπολη, Άγιος Ιερόθεος, Περιστέρι, Αθήνα, Τ.Τ. 121 37.

Ο Χίτλερ συζητά με το επιτελείο του για την άμυνα του Βερολίνου στο καταφύγιο (Μπουίνκερ) κάτω από την Καγκελαρία.

Κάποιος Καλόγηρος σε μία επιθεώρηση των Σ.Α. τα πρώτα χρόνια.

Ο καρδινάλιος Νούντσιο, υποστηρικτής του Αδόλφου σ' ένα στιγμιότυπο μαζί του.

Ερείπια στο καταστραμένο Μπούνκερ κάτω από την Καγκελαρία.

Γερμανοί πολίτες κυττούν τα ερείπια του Μπούνκερ μετά την κατάληψη της πόλης.

κάποια πόνια... Εν πάση περιπτώσει το δυναμικότερο τμήμα αυτής της ολιγαρχίας - απόλυτα δουλικό στις επιταγές της αιώνιας μάστιγας των λαών - επιστράτευσε κάθε μέσο ώστε να πειστώ ν' αναβάλλω την έκδοση της μελέτης μου. Τις απόπειρες δωροδοκίας διαδέχτηκαν οι ωμές κι απροκάλυπτες απειλές. Γιατί; Γιατί απλά η κονιορτοποίηση των πλαστογραφιών και των μύθων γύρω απ' τον Χίτλερ, εγκυμονεί έναν θάνασμο γι' αυτούς κίνδυνο. Την αποκάλυψη ότι κάποιες «προοδευτικές» καταστάσεις στις οποίες έχουν επενδύσει, αντιγράφουν στη πραγματικότητα κατά λέξη τις οικονομικοκοινωνικές επιλογές του Εθνικοσοσιαλισμού. Ταυτόχρονα όμως γνωρίζουν πως τ' όνομα Χίτλερ είναι συνυφασμένο στο Μαζικό υπέρ - Εγώ με την έννοια «φρίκη». Μια ασυνείδητη λοιπόν απ' τον αναγνώστη ταύτιση του Χίτλερ με τον εκάστοτε εκλεκτό τους «προοδευτικό» ηγέτη, θά 'χε καταστροφικές για τα συμφέροντά τους συνέπειες... Παράλληλα η τοποθέτηση των πραγμάτων στη σωστή τους θέση σχετικά με το θέμα - Χίτλερ απειλούσε με χρεοκοπία την μέχρι τώρα αστείρευτη δεξαμενή «ιδεολογικών» προσχημάτων για όλες τις στυγνά αντιλαϊκές τους πράξεις: Την του αντιναζισμού.

Λοιπόν το σίγουρο είναι πως πέσαν σε λάθος άνθρωπο. Είναι ανίκανοι να χωνέψουν πως τα όσα γράφω δεν αποτελούν παρά απόσταγμα των τωρινών λαϊκών διεργασιών, που με τη σειρά τους παράγονται απ' τις εφιαλτικές εμπειρίες ενός αιώνα. Κοντολογής δεν μπορούν να καταλάβουν πως αν δεν ήμουν εγώ αυτός που η τύχη τόφερε να ματώσουν στην κόψη της αλήθειας πρώτος, θά 'ταν κάποιος άλλος. Και τούτο γιατί ο λαός αναζητεί πειστικά τις αιτίες που τον οδήγησαν στην σημερινή του κατάντια....

Νίκος Βαλφίδης